

ศิลปะจินตทัศน์ : กรณีศึกษาผลงานจิตรกรรม ของมาร์เซล ดูชองปี

ปริญญานิพนธ์

ของ

เจียมจันทร์ จันทรคังหอม

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาทัศนศิลป์ : ศิลปะสมัยใหม่

ตุลาคม 2549

IMAGING ART : A CASE STUDY OF MARCEL DUCHAMP'S PAINTINGS

A THESIS

BY

JIAMCHAN CHANKHONGHOM

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the Master
of Visual Art in Visual Art : Modern Art
at Srinakharinwirot University

October 2006

ศิลปะจินตทัศน์ : กรณีศึกษาผลงานจิตรกรรม ของมาร์เซล ดูชองปี

บทคัดย่อ
ของ
เจียมจันทร์ จันทรคังหอม

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาทัศนศิลป์ : ศิลปะสมัยใหม่

ตุลาคม 2549

เจียมจันทร์ จันทรคองหม. (2549). *ศิลปะจินตทัศน์ : กรณีศึกษาผลงานจิตรกรรม ของมาร์เซล ดูชองปี*. ปรินญานิพนธ์ ศป.ม (ทัศนศิลป์ : ศิลปะสมัยใหม่). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อำนาจ เย็นสบาย, ศาสตราจารย์ ดร.วิรุณ ตั้งเจริญ.

ปรินญานิพนธ์เรื่องศิลปะจินตทัศน์ : กรณีศึกษาผลงานจิตรกรรม ของมาร์เซล ดูชองปี มีความมุ่งหมายของการวิจัย เพื่อศึกษาวิเคราะห์ในประเด็นเกี่ยวกับ แนวคิด เนื้อหา วัสดุ และ ภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างผลงาน ในชุด ที่เป็นกลุ่มผลงาน ที่ก่อให้เกิดเป็นผลงาน *เจ้าสาวเดินรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด* หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่า *กระจกบานใหญ่* (The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even or The Large Glass) ซึ่งเป็นตัวแทนในการศึกษาวิเคราะห์ ตามความมุ่งหมายของการวิจัย อันเป็นชุดที่แสดงถึงกระบวนการทางความคิด ที่เป็นแรงขับเคลื่อน ให้เกิดผลงาน ประกอบพร้อมอื่นๆ ซึ่งเป็นชุดผลงานที่ผู้วิจัยได้เลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง รวมทั้งสิ้น 17 ภาพผลงาน และจากนั้นได้นำผลจากการศึกษาวิจัย มาพัฒนาผลงานศิลปะจินตทัศน์ในแบบของผู้วิจัย

ผลของการศึกษาพบว่า

1. ศิลปินมีแนวคิด แสดงถึงสิ่งที่ เขารู้สึกประทับใจ ทั้งมาจากปัจจัยภายใน คือ ความรู้สึก จากประสบการณ์ส่วนตัว ในเรื่องของรสนิยมในเรื่องเพศ ลักษณะพฤติกรรมที่มาจาก การที่เป็นคนชอบเล่นเกมสัหมากรุก จึงทำให้เขาเป็นนักวางแผนที่ดี และจากปัจจัยภายนอก คือ ความเคลื่อนไหวในกระแสของบริบททางสังคม ที่สำคัญ ในช่วงยุคสมัยนั้น จากการเป็นผู้รับ จนถึง กลายเป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่อบุคคลอื่นเสียเอง ซึ่งผลงานทุกชิ้นที่ได้แสดงให้เห็น จะเป็นตัวแทนของ ความคิด ที่ศิลปินได้นำมาสื่อความหมายถึง เรื่องของการแสดงให้เห็นถึงความเป็นคนที่มีการวางแผน และแสดงถึงระบบวิธีคิดที่ดีเรื่องของความสัมพันธ์ทางเพศ ระหว่างเพศชาย กับเพศหญิง ที่มีแบบแผน ศิลปิน ต้องการแสดงให้เห็นว่า การแสดงถึงความสัมพันธ์นั้น จะมีแนวทาง มีกระบวนการอย่าง เป็นขั้นเป็นตอน มีขนบธรรมเนียมดังที่เขาได้สะท้อนออกมาในแบบของสังคม เทคโนโลยี
2. เนื้อหาที่เสนอ เป็นเรื่องราวที่ศิลปินมีความประทับใจ (อิมเพรสชันนิส และโพส-อิมเพรสชันนิส) และถ่ายทอด ออกมาในรูปแบบของจักรกล (คิวบิส และฟิวเจอริส) มีการผสมผสานความคิด ที่หลากหลาย อิสระ ไม่ถูกจำกัดด้วยลักษณะประเภทผลงาน ตามแบบศิลปะวิจิตรศิลป์ เดิมๆ (แอสเซมเบลจ) ไม่สนใจกับกฎ กติกา ธรรมเนียมปฏิบัติ ที่ศิลปินทั้งหลายยึดถืออย่างเคร่งครัด (ดาดาริส)

3. วัสดุที่เลือกนั้น มีการค้นคว้าใหม่ๆ อย่างสม่ำเสมอทุกครั้งที่มีโอกาส เขาจะทดลองค้นคว้าเพื่อเป็นการสร้างประสบการณ์ และเปิดโอกาส ให้กับตนเองได้ค้นพบกับ ความคิดใหม่ๆ

4. ภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ เป็นผลงานมีการแสดงออกในรูปแบบ
1) อิมเพรสชันนิส และโพสต์-อิมเพรสชันนิส 2) คิวบิส และฟิวเจอริส 3) ศิลปะแอสเซมเบลจ และผลงานที่มีการแสดงออกมานั้น มักจะมีการแสดงออกในรูปแบบของดาดาอยู่เสมอ

ผู้วิจัยนำผลที่ได้จากการศึกษา มาพัฒนาสร้างสรรค์เป็นผลงานศิลปะจินตทัศน์ จำนวน 1 ชุดผลงานซึ่งประกอบไปด้วยผลงานทั้งสิ้น 28 ชิ้น ที่มีเนื้อหา แนวคิด วัสดุ และภาพลักษณ์ของรูปแบบ ในการสร้างสรรค์ ที่ผู้วิจัยให้ความสำคัญในเรื่องของศิลปะกับพื้นที่ทางความคิด ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้วิจัยมีเจตนาในการนำเสนอ

IMAGING ART : A CASE STUDY OF MARCEL DUCHAMP'S PAINTINGS

AN ABSTRACT

BY

JIAMCHAN CHANKHONGHOM

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the Master
of Visual Art in Visual Art : Modern Art
at Srinakharinwirot University

October 2006

Jiamchan Chankhonghom. (2006). *Imaging Art : A Case Study of Marcel Duchamp's Paintings*. Master thesis M.F.A. (Visual Art : Modern Art). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Supervisory Committee : Asst. Prof. Amnat Yensabai, Prof. Dr. Wiroon Tungcharoen.

The thesis entitled *Imaging Art: A Case Study of Marcel Duchamp's Paintings* had as its research aim an analytical study of the issues of ideas, contents, materials, and images of created forms. The study was made of a sample group of paintings from the collection called *The Bride Stripped Bare by Her Bachelors, Even or the Large Glass* as representative pieces for the analytical study in accordance with the aim of the research. This was the set exhibiting the thought process as the driving force of other concomitant pieces of work to result in the very pieces chosen by the researcher for the sample group of 17 paintings in all. Then the research findings were taken for development of imaging art work in the researcher's style.

The findings of the study were as follows.

1. The artist's ideas were expressive of what he was impressed with, either from internal factors, namely, personal experience in sexual taste and the type of behavior stemming from his preference for chess playing that made him a good planner, or an external factor involving some movement along the current of major social contexts of a period concerned so that there was a transformation from one receiving to one influencing others. All pieces of work exhibited were representative of ideas that the artist used to communicate the quality of being a good planner and a good system of thinking concerning typical sexual relations between man and woman. The artist intended to show that an expression of relations was to consist of an approach, a process involving steps, and a custom as reflected by him in the form of technological society.

2. The contents presented were impressionistic as well as post-impressionistic to the artist, who transmitted them as forms of cubism and futurism. Variety and independence characterized thought combination unrestricted by genres of work in the

old tradition of fine art (assemblage). No heed was given to regulations, rules, and conventions strictly adhered to by artists (Dadaism).

3. The materials chosen were based on constant research at every possible opportunity. The artist experimented to gain experience and to discover novel ideas for himself.

4. The images of creative forms resulted in pieces of work of 1. impressionism and post-impressionism, 2. cubism and futurism, and 3. assemblage art, with expressions in Dadaistic form.

From the research findings, the researcher developed a set of 28 imaging art pieces with creative forms of ideas, contents, materials, and images, where the researcher stressed art and space of idea, the very topic that the researcher intended to present.

ศิลปะจินตทัศน์ : กรณีศึกษาผลงานจิตรกรรม ของมาร์เซล ดูชองปี

ปริญญานิพนธ์

ของ

เจียมจันทร์ จันทรคังหอม

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาทัศนศิลป์ : ศิลปะสมัยใหม่

ตุลาคม 2549

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

ศิลปะจินตทัศน์ : กรณีศึกษาผลงานจิตรกรรม ของมาร์เซล ดูชองปี

ของ
เจียมจันทร์ จันทรคงหอม

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาทัศนศิลป์ : ศิลปะสมัยใหม่
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)
วันที่ เดือน พ.ศ. 2549

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

..... ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์อำนาจ เย็นสบาย)

..... กรรมการ
(ศาสตราจารย์ ดร.วิรุณ ตั้งเจริญ)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(รองศาสตราจารย์พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(รองศาสตราจารย์วรรณรัตน์ ตั้งเจริญ)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ ศิลปะจินตทัศน์ : กรณีศึกษาผลงานจิตรกรรม ของมาร์เซล ดูชองปี เป็นการวิจัยที่แสดงถึงรูปแบบของการแสวงหาความรู้ ความรู้ใหม่ที่ผู้วิจัยต้องเฝ้าหาเพิ่มเติม เพื่อพอกพูนให้ประสบการณ์ ทางความรู้นี้แก่กล้า เพื่อให้บรรลุผลไปตามเจตนารมณ์ของรูปแบบทางการวิจัย รวมทั้งความรู้และประสบการณ์ ที่ผู้วิจัยได้ศึกษาสั่งสม มาจากการประสิทธิ์ประสาทวิชา จาก คณาจารย์ ที่ได้กรุณาสั่งสอน ชี้แนะ แนะนำ และกระตุ้นให้คิด ให้เกิดการเรียนรู้ต่างๆ ตลอดจน ลำคัญที่สุดก็คือลักษณะนิสัย ที่สอนให้รู้จักการศึกษาค้นคว้า ที่ได้จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ซึ่งทั้งนี้ผลงานวิจัยฉบับนี้ดำเนินมา และสำเร็จได้ด้วยดี เป็นเพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์อำนาจ เย็นสบาย ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ศาสตราจารย์ ดร.วิรุณ ตั้งเจริญ; รองศาสตราจารย์พทุทธิ ศุภเศรษฐศิริ และรองศาสตราจารย์ วรณรัตน์ ตั้งเจริญ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ทุกท่านที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่า เพื่อให้คำปรึกษา แนะนำ ในการจัดทำงานวิจัยนี้ ทุกขั้นตอน อีกทั้งยังได้ทำให้ผู้วิจัยได้ประสบการณ์ ในการทำงานวิจัย และรู้ถึงคุณค่าของงานวิจัยที่จะช่วยให้การทำงานในด้านการแสวงหาความรู้ ได้มีการพัฒนาไปอย่างมีคุณค่ามากขึ้น ซึ่งทุกท่านยังเป็นแบบฉบับของอาจารย์ที่ทุ่มเทให้กับศิษย์ และงานด้านวิชาการอย่างไม่เหน็ดเหนื่อย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านที่ได้ให้ความรู้แก่ผู้วิจัยในการศึกษาตามหลักสูตรทัศนศิลป์ : ศิลปะสมัยใหม่ ซึ่งทำให้ผู้วิจัยได้รู้ว่าการศึกษาระดับมหาบัณฑิต ของผู้วิจัยนั้นมิได้สิ้นสุดลงเพียงแต่การทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ให้สำเร็จลงได้ หากผู้วิจัยได้ซึมซับเอากระบวนการเรียนรู้ที่ถูกจุดประกายขึ้นในระยะเวลา ที่ผ่านมา ให้กลายเป็นการเรียนรู้ที่ต้องสืบเนื่องต่อไปอย่างไม่สิ้นสุด และจะต้องนำเอาความรู้นั้นไปยังประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นต่อไปอีกด้วย

ท้ายสุดผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ครอบครัว สามี ที่ให้กำลังใจ และความช่วยเหลือ อย่างดีเยี่ยมตลอดมา ซึ่งงานวิจัยฉบับนี้จะสำเร็จ และเสร็จสิ้นไปอย่างสมบูรณ์ไม่ได้เลย หากขาดซึ่งทุกข้อความที่ผู้วิจัยได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ขอขอบพระคุณ ที่เป็นแรงผลักดันให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์

เจียมจันทร์ จันทรคังหอม

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	6
ความสำคัญของการวิจัย	6
ขอบเขตของการวิจัย	7
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	20
ข้อตกลงเบื้องต้น	28
นิยามศัพท์เฉพาะ	28
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	30
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	31
เอกสารข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ มาร์เซล ดูซองปี	31
ชีวประวัติของมาร์เซล ดูซองปี	35
ประวัติการสร้างผลงานจิตรกรรมของมาร์เซล ดูซองปี.....	39
เอกสารข้อมูลเกี่ยวกับ กลวิธีในการสร้างสรรค์ต่างๆ ทางศิลปะ.....	104
แนวคิดในการสร้างสรรค์ (Idea).....	118
เนื้อหาในการสร้างสรรค์ (Content).....	119
วัสดุในการสร้างสรรค์ (Material).....	120
ภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ (Image).....	123
เอกสารข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับศิลปะ.....	124
การวิเคราะห์จากบริบทภายนอก (External Context)	124
การวิเคราะห์จากบริบทภายใน (Internal Context).....	135
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	138
ประชากรกลุ่มตัวอย่าง.....	138
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	138

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 (ต่อ)	
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	144
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	154
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	154
การวิเคราะห์ผลงานของมาร์เซล ดูซองปี.....	154
กลุ่มประชากรที่เลือกศึกษาวิเคราะห์.....	156
กลวิธีในการสร้างสรรค์ต่างๆ ทางศิลปะ.....	189
แนวคิดในการสร้างสรรค์.....	190
เนื้อหาในการสร้างสรรค์.....	199
วัสดุในการสร้างสรรค์.....	211
ภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์.....	225
สรุปการวิเคราะห์ภาพผลงานของ มาร์เซล ดูซองปี	277
4 การสร้างสรรค์และพัฒนางานศิลปะจินตทัศน์	284
ประเด็นสำคัญในการสร้างสรรค์ผลงาน เรื่อง แนวคิด	284
ประเด็นสำคัญในการสร้างสรรค์ผลงาน เรื่อง เนื้อหา	284
ประเด็นสำคัญในการสร้างสรรค์ผลงาน เรื่อง วัสดุ	284
ประเด็นสำคัญในการสร้างสรรค์ผลงานเรื่องภาพลักษณ์ของรูปแบบ ในการสร้างสรรค์	285
ผลงานศิลปะจินตทัศน์	285
ภาพผลงานชื่อ ผู้หญิง หมายเลข ๑	285
ภาพผลงานชื่อ ผู้หญิง หมายเลข ๒	286
ภาพผลงานชื่อ ผู้หญิง หมายเลข ๓	287
ภาพผลงานชื่อ ผู้หญิง หมายเลข ๔	288
ภาพผลงานชื่อ ผู้หญิง หมายเลข ๕	289
ภาพผลงานชื่อ ผู้หญิง หมายเลข ๖	290
ภาพผลงานชื่อ ผู้หญิง หมายเลข ๗	291

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 (ต่อ)	
ภาพผลงานชื่อ ผู้หญิง หมายเลข ๘	292
ภาพผลงานชื่อ ผู้หญิง หมายเลข ๙	293
ภาพผลงานชื่อ ผู้หญิง หมายเลข ๑๐	294
ภาพผลงานชื่อ ผู้หญิง หมายเลข ๑๑	295
ภาพผลงานชื่อ ผู้หญิง หมายเลข ๑๒	296
ภาพผลงานชื่อ ผู้หญิง หมายเลข ๑๓	297
ภาพผลงานชื่อ ผู้หญิง หมายเลข ๑๔	298
ภาพผลงานชื่อ ผู้หญิง หมายเลข ๑๕	299
ภาพผลงานชื่อ ผู้หญิง หมายเลข ๑๖	300
ภาพผลงานชื่อ ผู้หญิง หมายเลข ๑๗	301
ภาพผลงานชื่อ ผู้หญิง หมายเลข ๑๘	302
ภาพผลงานชื่อ ผู้หญิง หมายเลข ๑๙	303
ภาพผลงานชื่อ ผู้หญิง หมายเลข ๒๐	304
ภาพผลงานชื่อ ผู้หญิง หมายเลข ๒๑	305
ภาพผลงานชื่อ ผู้หญิง หมายเลข ๒๒	306
ภาพผลงานชื่อ ผู้หญิง หมายเลข ๒๓	307
ภาพผลงานชื่อ ผู้หญิง หมายเลข ๒๔	308
ภาพผลงานชื่อ ผู้หญิง หมายเลข ๒๕	309
ภาพผลงานชื่อ ผู้หญิง หมายเลข ๒๖	310
ภาพผลงานชื่อ ผู้หญิง หมายเลข ๒๗	311
ภาพผลงานชื่อ ผู้หญิง หมายเลข ๒๘	312
ภาพผลงานชื่อ ทศนคติที่มีต่อผู้หญิงในแบบแยกส่วน	313
สรุปแนวคิดในการสร้างสรรค์และพัฒนา	320
สรุปเนื้อหาในการสร้างสรรค์และพัฒนา	320
สรุปวัสดุในการสร้างสรรค์และพัฒนา	320

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 (ต่อ)	
สรุปภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์และพัฒนา	321
สรุปผลการสร้างสรรค์และพัฒนา	322
5 สรุป : อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	327
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	327
ความสำคัญของการวิจัย.....	327
ขอบเขตของการวิจัย.....	327
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	334
สรุปผลการศึกษาวิจัย.....	334
อภิปรายผล.....	366
ข้อเสนอแนะ.....	370
บรรณานุกรม	371
ภาคผนวก	375
ภาคผนวก ก ภาพประกอบ.....	376
ภาคผนวก ข ประวัติของมาร์เชล คูของปี.....	378
ประวัติย่อผู้วิจัย	393

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 สรุปการวิเคราะห์ แยกกลุ่มที่แสดงถึงพัฒนาการให้เกิดผลงานชุด The Large Glass	184
2 แนวคิดในการสร้างสรรค์ กลุ่มผลงานที่เป็นแรงขับหรือแรงบันดาลใจ	190
3 แนวคิดในการสร้างสรรค์ กลุ่มผลงานที่เป็นงานต้นแบบหรืองานสเกตช์	191
4 แนวคิดในการสร้างสรรค์ กลุ่มผลงานที่ศิลปินนำมาประกอบรวม	193
5 สรุปแนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานของมาร์เซล ดูชองปี	196
6 เนื้อหาในการสร้างสรรค์ กลุ่มผลงานที่เป็นแรงขับหรือแรงบันดาลใจ	200
7 เนื้อหาในการสร้างสรรค์ กลุ่มผลงานที่เป็นงานต้นแบบหรืองานสเกตช์	202
8 เนื้อหาในการสร้างสรรค์ กลุ่มผลงานที่ศิลปินนำมาประกอบรวม	204
9 สรุปเนื้อหาในการสร้างสรรค์ผลงานของมาร์เซล ดูชองปี	207
10 สรุปวัสดุในการสร้างสรรค์ผลงานของมาร์เซล ดูชองปี	221
11 สรุปภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ผลงานของมาร์เซล ดูชองปี	272
12 สรุปการวิเคราะห์ภาพผลงานของ มาร์เซล ดูชองปี	278
13 สรุปการวิเคราะห์ผลงานศิลปะจินตทัศน์	323
14 ประวัติของมาร์เซล ดูชองปี โดยการเรียงลำดับตามเหตุการณ์สำคัญ (Chronology)	379

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 ภาพทัศนียภาพที่ปาล์มวิลด์	7
2 ภาพการแขวนคอมไฟก๊าช (บนหัวเตียง)	8
3 ภาพนั่งของซูซาน ดูของปี	8
4 ภาพบุรุษก๊าช	8
5 ภาพลับมิดให้คม	9
6 ภาพผู้หญิงกำลังขับรถรับจ้าง	9
7 ภาพเจ้าชู้	9
8 ภาพวันอาทิตย์	10
9 ภาพการเข้าใจชายหนุ่ม	10
10 ภาพของ ดร.อาร์.ดุมูลเซล	10
11 ภาพสวรรค์บนดิน	11
12 ภาพชายหนุ่มและเด็กหญิงในฤดูใบไม้ผลิ	11
13 ภาพคนเล่นหมากรุก	11
14 ภาพเครื่องบดกาแฟ	12
15 ภาพของคุณแม่กุลสตาร์ แคนเดล	12
16 ภาพน้ำตาของโยนนี่ และแมกดีลินที่ขาดวิน	12
17 ภาพโซนาท่า	13
18 ภาพดูชีน้ำ	13
19 ภาพชายหนุ่มผู้โศกเศร้าในรถไฟ	13
20 ภาพผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได (หมายเลข 2)	14
21 ภาพส่วนเฉพาะราชาและราชินีที่เปลือยอย่างรวดเร็ว	14
22 ภาพราชาและราชินีที่เปลือยการอย่างรวดเร็ว	14
23 ภาพข้อความพรหมจารีถึงเจ้าสาว	15
24 ภาพเจ้าสาว	15
25 ภาพเจ้าสาวเต้นรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด	15

บัญชีภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ	หน้า
26 ภาพสุสานของเครื่องแบบและสิ่งมีชีวิต (หมายเลข 1)	16
27 ภาพกล่องของปี 1914	16
28 ภาพเด็กฝึกงาน	16
29 ภาพศึกษาสำหรับเครื่องบินซอคโกแลต หมายเลข 2	17
30 ภาพเครื่องบินซอคโกแลต หมายเลข 2	17
31 ภาพส่วนของร้านที่ใช้เป็นที่ขายยา	17
32 ภาพแสดงการหยุดของเรือข่า	18
33 ภาพเครื่องบินน้ำที่บรรจุอยู่ในเครื่องร่อนโลหะ	18
34 ภาพผู้ชายทั้ง 9 คน	18
35 ภาพอะโพลินาร์กำลังทำสารเคลือบผิว	19
36 ภาพทุม	19
37 ภาพโมนาลิซ่าที่เป็นภาพทำซ้ำ	20
38 ภาพเจ้าสาวเต้นรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆว่ากระจก บานใหญ่	20
39 ภาพมาร์เซล ดูของปีในแต่ละช่วงวัย	35
40 ภาพบ้านเกิดของดูของปี	35
41 ภาพนายอุกนี และนางลูซี่ ดูของปี พ่อและแม่ของดูของปี	36
42 ภาพเกรสทอน และเรย์มอน พี่ชายทั้ง 2 คนของดูของปี	36
43 ภาพโยนนี่ และแมกดีลิน น้องสาวทั้ง 2 คนของดูของปี	36
44 ภาพซูซาน ดูของปี กับจิม ครอททิง สามีของเธอ	38
45 ภาพแต่งงานกับภรรยาคนแรก ลูดี ซาว่าชิน-ลาวาสซอร์	38
46 ภาพภรรยาคนสุดท้าย อลิซิน่า (ทีนี่) เซ็ทเลอร์	39
47 ภาพเขียนของเธอเอง ชื่อภาพ Silence, ในปี 1911	46
48 ภาพ Jeane Serre ลูกสาวของดูของปี	52
49 ภาพ The Joy of Life, ในปี 1905-06	53
50 ภาพ The Dance, ในปี 1910	53

บัญชีภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ	หน้า
51 ภาพวิวที่มองผ่านประตู	54
52 ภาพ Partrait of the Artist's Father, ในปี 1910	55
53 ภาพถ่ายของ เอ็ดเวิร์ด มายบรีจด์ ในปี 1887	59
54 ภาพแสดงการเขียนชื่อภาพไว้ที่ข้างล่างภาพผลงาน Nude Descending a Stircase, ในปี 1912	64
55 ภาพแสดงการเคลื่อนไหวในชื่อเรื่องภาพเปลือยที่รวดเร็ว-การไหลใน 2 ลำธาร ..	65
56 ภาพปกหนังสือของ Raymond Russel's Impression d' Afrique	67
57 ภาพ Young Man and Girl in Spring ได้ถูกรวม หรือเปลี่ยนไปเป็นภาพ Network of Stoppages ในปี 1914	72
58 ภาพ 3 Standard Stoppages, ในปี 1913-14	74
59 ภาพที่แสดงการเคลื่อนไหวของ 9 เส้นที่เชื่อมต่อติดใน 3 Standard Stoppages	74
60 ภาพแสดงเครื่องปั้นชอคโกแลตที่ใช้กัน ในปี 1912	76
61 ภาพ Bicycle Wheel, ในปี 1913	78
62 ภาพดูของปี หรือโรส ซาราวี ในปี 1920	82
63 ภาพผลงานที่ริชาร์ด ฮามิลตันได้จัดทำ The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even (The Large Glass) ขึ้นมาใหม่ในปี 1965-6	82
64 ภาพ The Bride Stripped Bare by Her Bachelors, Even (The Green Box) กันยายน ปี 1934 เป็นกล่อง ที่บรรจุภาพก็อบบี่และการทำซ้ำผลงานบนกระดาษต่างๆ ขนาด 33x28.3x2.5 ซม. และ White box หรือ Al'Infinitif ในปี 1966 ...	84
65 ภาพ The Large Glass ได้ถูกเรียกว่าเครื่องรัก แต่มันคือเครื่องของการได้รับอาณาจักรด้านบน และในส่วนที่ต่ำกว่า ของมันถูกแยกออกมากัน	85
66 ภาพแสดง "bride"	87
67 ภาพแสดง "malic mold" ที่หมายถึง ผู้ชายทั้ง 9 คน	87
68 ภาพแสดง "sieves"	88
69 ภาพถ่ายที่มีชื่อเสียงโด่งดังของแมนเรย์ "dust breeding" การเพาะพันธุ์ฝุ่น ในปี 1920	89

บัญชีภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ	หน้า
70 ภาพแสดงในโลกนามธรรมของ The Large Glass	91
71 ภาพแสดงส่วนประกอบที่อยู่ระหว่างส่วนทั้งสอง	91
72 ภาพแสดง Fat Machine ที่อยู่บนพื้นโลก	92
73 ภาพแสดง Gilder containing a waterwheel	92
74 ภาพแสดง Chocolate Grinder	93
75 ภาพแสดง Scissors	93
76 ภาพแสดง Mandala	93
77 ภาพแสดง The Bride	94
78 ภาพแสดง TheHalo	94
79 ภาพแสดง Halo กับ three Nets	95
80 ภาพแสดง ข้อความของ The Bride	95
81 ภาพแสดง The Vaprs ของ The Bride	96
82 ภาพแสดง The Malic Molds	96
83 ภาพแสดง Malic gas	97
84 ภาพแสดงการไหลของแก๊ส ใน The Capillary Tubes	97
85 ภาพแสดงการไหลของแก๊ส ใน Sieves ไปยัง Butterfly Pump	98
86 ภาพแสดงการไหล การหาทางออกของชายโสดที่มาปรากฏตัวใน Spiral	98
87 ภาพแสดงการไหล Region of the Splash	99
88 ภาพแสดงการพุ่งขึ้น ผ่านระหว่าง Scissors	99
89 ภาพแสดง Juggler of Gravity และการทำงานของเครื่องจักรกลที่เรียกว่า Boxing Match	100
90 ภาพแสดงของ ที่สองฝั่งที่อยู่ระหว่างเส้น Horizon	100
91 ภาพที่แสดงรูทั้ง 9 (Nine holes)	101
92 ภาพแสดงรอยร้าว	101
93 ภาพ Project Three Dimention ชุด Box in a Valise	150

บัญชีภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ	หน้า
94 เริ่มต้นการทำ สัญลักษณ์ หรือข้อเท็จจริงทางวิทยาศาสตร์ ที่เป็นแนวคิดสำหรับงานหลักของเขา The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even หรือที่เรียกว่า The Large Glass (เป็นภาพตอนที่ยังไม่เกิดรอยร้าวที่ Brooklyn Museum of Art เมื่อปี ค.ศ.1926)	151
95 ภาพแสดงการติดตั้งของ The Large Glass	183
96 Project Three Dimention ชุด Box in a Valise	377
97 ผลงานที่เป็นจินตนาการจากความคิดฝันของเขาที่มีขึ้นในปี ค.ศ.1994 ชุด An installation of computer work based on the Art of Marcel Duchamp	377

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลง ของสภาวะทางสังคม มักจะมีความสัมพันธ์ ที่เกี่ยวข้อง กระทั่ง ส่งผล ถึงความเคลื่อนไหว ของศิลปะอยู่ด้วย หรืออาจกล่าวอีกอย่างหนึ่งได้ว่า ในความเคลื่อนไหว ทางศิลปะ มักมีบทบาท ที่ส่งผลถึงความ เปลี่ยนแปลงของสภาพในสังคม ได้เหมือนกัน เป็นอย่างนี้ อยู่อย่างแยกออกจากกันได้ยาก ต่างล้วนมีบทบาท ที่ส่งผลถึงกัน หรือส่งผลกระทบต่อ กัน เช่นนี้ อย่างหนึ่งๆ เช่น เรายักษ์จะเห็นความเคลื่อนไหวของศิลปินในแวดวงทางศิลปะ ที่ผ่านมา ในอดีตนั้น มักจะมีการทำงาน อันเป็นเหตุที่ ส่งผลกระทบต่อ สภาพของ สังคม การเมือง อยู่หลาย ต่อหลายครั้ง และหากมองในทางกลับกัน ในสภาพความเปลี่ยนแปลง หรือความเป็นไปทางสังคม ก็มีผลกระทบต่อ การสร้างสรรค์ผลงาน ของศิลปิน อย่างมีมิติ ที่สัมพันธ์เกี่ยวข้องกันอยู่

เหมือนดังในแรกเริ่ม ที่การสร้างสรรค์ผลงานศิลปะของมนุษย์ มักมีความเกี่ยวข้องกับ สภาพ ปรากฏการณ์ ตามธรรมชาติ เนื่องจาก ในยุคสมัยนั้น ธรรมชาติ จะมีอิทธิพล และมีอำนาจ อยู่เหนือการควบคุมของมนุษย์ ที่จะกระทำได้ และมนุษย์ เชื่อว่า ธรรมชาติเหล่านั้นเป็นผู้ควบคุม เขา ดังเรามักเห็น ผลงานศิลปะที่ปรากฏ ในยุคนั้นๆ เรื่องเกี่ยวกับ ความเชื่อที่อยู่เหนือการควบคุม ของมนุษย์ เช่น ความเชื่อในเรื่องของความต้อการ ความอุดมสมบูรณ์ ความเชื่อเรื่องเกี่ยวกับภูตผี

ในยุคที่มนุษย์ เริ่มมีอาณาจักร และมีการกำหนด การปกครอง โดยระบบของการมีผู้นำ ภาพผลงานที่เราเห็น ในยุคนี้ ก็จะเป็นในเรื่องของการ กระทำเพื่อตอบสนอง ความต้องการของ ผู้ปกครองนั้นๆ เป็นหลักสำคัญ จนต่อมา ในยุคที่มนุษย์ มีวิวัฒนาการต่างๆ เกิดขึ้นรอบด้าน เพิ่มมากขึ้น ศาสนา กษัตริย์ การเมือง ก็เป็นเรื่องใกล้ตัว ที่ศิลปินหยิบยก นำมาถ่ายทอด เรื่อยมา การเติบโตของสังคมโลก การพัฒนาสังคมและเทคโนโลยี ก็ควบคู่กันมา เป็นวิวัฒนาการให้เราได้เห็น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ เป็นสิ่งยืนยันให้เราสังเกตเห็นว่า ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น ของสิ่งหนึ่ง จะมีผลกระทบต่อ เกี่ยวเนื่อง กับอีกสิ่งหนึ่ง อย่างมีมิติสัมพันธ์ เดิมเรารู้ว่า ธรรมชาติ และสภาพสังคมมีอิทธิพล สำคัญต่อ การสร้างสรรค์ผลงานศิลปะของมนุษย์ และเกิดระบบผู้อุปถัมภ์ เกิดขึ้น จากเดิม ผู้อุปถัมภ์ เป็นผู้กำหนด รูปแบบ หรือความงามนั้นๆ เช่นรูปแบบของความงาม ต้องเป็นไปตาม ความปรารถนา ของกษัตริย์ หรือผู้มีอำนาจทางศาสนา และเมื่อสิ้นสุด ยุคของการเรืองอำนาจ ความหลากหลาย ทางความคิด การพัฒนาของสังคมโลก ที่เจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว และได้เปิด กว้างมากขึ้น ศิลปิน ได้มีความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) ในการที่จะเลือกเสพ หรือเสพผลงาน

ศิลปะในแบบต่างๆ อย่างหลากหลาย ตอนนี้อยู่กับศิลปิน ก็เป็นเสมือนผู้ที่คอยทำหน้าที่สนับสนุน (Support) ศิลปินอื่นๆ ที่เขาเลือก

มาถึงตรงนี้เราจะเห็นว่า ศิลปินเริ่มจะมีบทบาท ที่จะสร้างความเปลี่ยนแปลง และเป็นกลไกสำคัญ ที่มีอิทธิพล ต่อสภาพทางสังคม อยู่ไม่น้อย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของ ศาสนา สังคม การเมือง หรืออื่นๆ อย่างมีอาจปฏิเสธรได้

เหมือนดังที่ อำนาจ เย็นสบาย ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ในบทความ สุนทรียศาสตร์ จากเบื้องล่าง ศิลปินชายขอบ และศิลปะภาคประชาชน ตอนหนึ่งว่า

ทั่วทั้งโลกใบเดียวกันที่กลุ่มประเทศชายขอบส่วนใหญ่และกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาตกอยู่ภายใต้อิทธิพล ทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคม ศิลปะและวัฒนธรรมต่อกลุ่มประเทศที่เข้มแข็ง และกลุ่มประเทศที่เป็นศูนย์กลางอำนาจโลก ...เช่นนี้แม้ดูว่าจะไม่เกี่ยวกับศิลปะหรือดูห่างไกลจากศิลปะ แต่ในความเป็นจริงแล้ว พัฒนาการของระบบโลก ส่งผลกระทบต่อพัฒนาการของศิลปะ และสามารถที่จะนำไปสู่การสร้างความสำเร็จ ในเรื่องสุนทรียศาสตร์เบื้องล่าง (คณะศิลปกรรม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 2544 : 107-108)

มาร์เซล ดูชองป์เป็นศิลปินคนหนึ่งที่เกิดขึ้นมาท่ามกลาง การเปลี่ยนแปลงของสภาพสังคม และการเมือง เขาเกิด และเติบโต มาในครั้งที่สงครามโลกได้อุบัติขึ้น เกิดผลกระทบต่างๆ มากมาย ในสภาพแวดล้อมต่างๆ ทั้งกระแสของศิลปะ กระแสของการเมือง กระแสของสังคม สิ่งเหล่านี้มีอาจปฏิเสธรได้ว่า เป็นสิ่งที่ส่งผลกระทบต่อการสร้างสรรค์ผลงาน ของศิลปิน ทั้งดูชองป์เอง และศิลปินคนอื่นๆ หลายต่อหลายคน และดูเหมือนว่า มาร์เซล ดูชองป์เขาจะสนใจ และให้ความสำคัญ ในการสร้างสรรค์ผลงานของเขา ในเรื่องเกี่ยวกับแนวคิด และการเป็นอิสระ ปราศจากหลักกฎเกณฑ์ โดยจะสังเกตเห็นว่าผลงานที่เขาตั้งใจ หรือมีการเตรียมการในการสร้างสรรค์ผลงาน อย่างพิถีพิถัน เป็นอย่างดีนั้น จะมีลักษณะที่แปลก แตกต่าง มีอาจกำหนด หรือระบุ รูปแบบของผลงานได้อย่างตามแบบแผน ตามขนบธรรมเนียม ที่สืบทอดปฏิบัติตามกันมา (Traditionism) โดยเขา จะมีความอิสระในด้านปัจเจกนิยม (Individualism) ในการสร้างสรรค์ผลงานมากกว่า ที่จะยึดถือปฏิบัติตามแบบฉบับใด ดังจะเห็นในผลงานสร้างสรรค์ของเขาหลาย ต่อหลายชิ้น ดูชองป์จะมีอิสระ ในการสร้างสรรค์งานเป็นอย่างมาก เป็นศิลปินผู้ไม่ยึดติดอยู่กับสื่อดั้งเดิมๆ มาสู่กระบวนการทัศน์ใหม่ ในการนำเสนอ เขาเป็นผู้ที่ไม่ยอม ให้ตัวเองต้องผูกมัด หรือยึดติดอยู่กับกรอบธรรมเนียมในการสร้างงาน

ในกระบวนการสร้างผลงานของดูซองปี เขาจะไม่คำนึงถึงแบบแผน หรือข้อจำกัดทางวิชาการ ซึ่งทั้งนี้อาจจะกล่าวได้ว่า เขาเป็นหนึ่งในศิลปินอีกหลายคนที่มีแนวคิดที่ก้าวหน้า เพื่อค้นหาสิ่งที่เรียกว่า ศิลปะสร้างสรรค์ที่แท้จริง ในการทำงานแต่ละชิ้นของเขา เขามักจะมีการค้นคว้าทดลอง คิดค้นปรากฏให้เห็นในผลงานของเขา และเขาได้แสดงความหมายหลากหลายเหล่านั้นด้วยทุกชิ้นไป ซึ่งแน่นอนว่า ในการทำงานผลงานศิลปะในยุคต้นของดูซองปี เขาก็จะได้รับอิทธิพล หรือแรงกระตุ้น จากศิลปินที่เป็นกระแสนิยมในยุคนั้น ที่จะส่งผล หรือมีอิทธิพล (Influences) ต่อกระบวนการทัศน บางมุมมอง ในการสร้างผลงานของเขา อยู่ไม่น้อย

ซึ่งดูซองปีเอง เขาก็มีพัฒนาการในการสร้างผลงานของตนเองเหมือนกัน ดังจะเห็นว่าในแต่ละยุคของการทำงาน ในชีวิตของเขา ก็มีการเติบโต ไปตามพัฒนาการ ทางกระแส ของศิลปะด้วยเหมือนกัน โดยเริ่มแรก ดูซองปี เขาสนใจการสร้างงานในแบบของรูปลักษณะ ที่เป็นปรากฏการณ์ ตามธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม ตามองค์ความรู้ของหลักการทางวิทยาศาสตร์ (Impressionism) และการแสดงออกใน การทำงานในยุคต้นของเขา เราจะเห็นว่าเป็น การทำงานที่มีลักษณะ เป็นแบบโพสต์-อิมเพรสชันนิสต์ (Post-Impressionist) หรือแบบฟอวิสต์ (Fauvism) ตามแบบการทำงานของศิลปิน คือมาทิสส์ ที่เขาชื่นชอบ และเขาก็สนใจในเรื่องของ การปรับเปลี่ยนรูปร่าง และรูปทรง (Cubism) จนไปสู่ การสนใจในรูปลักษณะของสังคมเทคโนโลยี อุตสาหกรรม (Futurism) สิ่งเหล่านี้ ได้เป็นพื้นฐาน ที่ซึ่งทำให้ผู้วิจัยเห็นว่า เป็นสิ่งที่ทำให้ดูซองปี ได้เกิดพัฒนาการทางความคิด โดยได้รับแรงบันดาลใจจาก แรงกระตุ้นจากบริบทรอบข้าง การสร้างสรรค์งานของศิลปินในยุคนั้น ส่งผลต่อพัฒนาการของเขา ไปสู่การสร้างสรรค์ผลงาน ในรูปลักษณะแบบใหม่ ที่เป็นตัวของเขาเอง ได้อย่างอิสระ

จากเดิมดูซองปี ได้รับการบ่มเพาะ และได้รับอิทธิพลแรงกระแสนศิลปะดังกล่าว ตอนนั้น ผลงานที่เขาได้สร้างสรรค์ขึ้นใหม่ จากอัจฉริยะภาพส่วนตัว ได้ส่งอิทธิพล ต่อผู้สร้างงานคนอื่นๆ ต่อมา ดังเช่น การสร้างงานในแบบของ ดาดาอิสซึม (Dadaism) การไม่คำนึงถึงแบบแผนประเพณีนิยมแบบเก่า หรือการไม่คำนึงถึงเหตุผล และรูปลักษณะ ของผลงานอื่นๆ ถัดมา

ดูซองปีนับเป็นศิลปินที่สร้างผลงานอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตของเขา ตั้งแต่วัยหนุ่มจนกระทั่งช่วงสุดท้ายของชีวิต และตลอดการสร้างผลงานนั้นๆ ดูซองปีไม่เคยหยุดนิ่ง ซึ่งรูปแบบของพัฒนาการ ยังคง ปรับเคลื่อนตามกระแส ความเคลื่อนไหว ของสังคมโลกอยู่เสมอ กระทั่งในยุคของ สังคมเทคโนโลยี ในแบบปัจจุบัน เขาก็ยังมีผลงาน ให้ปรากฏเห็นได้เหมือนกัน ดังจะเห็นผลงานของเขาได้จากเว็บไซต์ ต่างๆ ที่เสนอ โครงการ (Projects) ที่แสดงผลงานต่อเนื่องของเขา ดูซองปีเขาจะมีกรรมวิธีในการสร้างสรรค์ผลงานของตนเอง อย่างมีขั้นตอน หรือมีระเบียบวินัย ใน

ตนเองมาก โดยจะสังเกตเห็นได้จาก การทำงานของเขาทุกๆ ชิ้นไป โดยยกตัวอย่าง ที่พอให้เห็นได้ดังภาพผลงานจิตรกรรม (Paintings) ของมาร์เซล ดูซงปี เป็นงานที่แสดงถึงอัจฉริยภาพที่สะท้อนให้เห็น ความสามารถ ทางความคิดสร้างสรรค์ของเขา ได้อย่างดีเยี่ยม โดยในการทำงานของเขา มีการเริ่มต้นด้วยความเป็นสามัญมาก ก็คือดูซงปีจะมีการถ่ายทอดผลทางความคิดโดยการ ใช้วิธีในการร่างภาพแบบคร่าวๆ เขาเริ่มจากการพบเห็นประสบการณ์ เกิดเป็นการถ่ายทอด การสังสมความคิด ที่มาจาก การกระทบ จากทั้งบริบทภายใน และภายนอก กลายเป็นผลงานสร้างสรรค์ ในรูปลักษณะที่สาธารณชนได้เห็น ถึงความสามารถ และความคิดของเขา อย่างมีขั้นตอน ที่มาที่ทำให้เราเห็นถึง ระบบทางความคิด ที่ถูกถ่ายทอดของมาอย่างมีพัฒนาการ ในการสร้างสรรค์ผลงาน เราจะสังเกตเห็นว่า เขามีการกระทำผลงานที่แสดงความซ้ำๆ กันของชิ้นงาน ในแบบที่เป็นลำดับ เช่น ชิ้นที่ 1, ชิ้นที่ 2 (No.1, No.2) เป็นต้น การนำผลงานมาทำซ้ำ การนำผลงานมาพัฒนา ในรูปลักษณะใหม่ หรือ การสร้างผลงานแล้วเกิดเป็นแรงบันดาลใจ ให้เกิดการสร้างสรรค์ผลงานในลำดับถัดไป โดยในการทำงานของดูซงปี อาจจะกล่าวได้ว่า เขาจะมีการศึกษา การสังเกต การรวบรวมข้อมูล อันไปสู่ผลประกอบ อันเป็นสิ่งที่เขาต้องการ นั่นก็คืองานของเขานั้นมันไม่มีวันจบสิ้น หากต่างกันไป ต่างวาระต่างโอกาสกันเท่านั้นเอง ทั้งนี้ก็เพื่อ เป็นสิ่งที่สะท้อนความคิดทั้งหมดของเขา

หากเราจะ พิจารณาถึงความสำคัญของผลงานที่เขาสร้างขึ้นมาแล้ว หากเปรียบเทียบกันระหว่างภาพร่าง (Sketch) กับภาพสำเร็จ บางคนบางกลุ่ม อาจจะมีได้ให้ความสำคัญกับภาพร่างเท่าใดนัก นั่นซึ่งอาจเพราะคิดว่างานชิ้นนั้นๆ ขาดซึ่งความสมบูรณ์ และขาดซึ่งความประณีตที่ความคิด เหล่านี้ล้วนมาจากแนวความคิดดั้งเดิมของกลุ่มคนที่ทำงานตามแบบประเพณีนิยม ซึ่งสิ่งที่เขามองข้าม และ ไม่ให้ความสำคัญนั้น แท้ที่จริง มันมีคุณค่ามากมาย กว่าสิ่งที่เขาเห็นนัก ซึ่งหากจะพิจารณา ดู ให้ดีแล้ว ภาพสเก็ตซ์ ที่ศิลปินร่างขึ้นมาอย่างหยาบๆ หรือแบบคร่าวๆ อย่างที่เขาเรียกนั้น ล้วนเป็นสิ่งที่สะท้อนความคิด สะท้อนตัวตนที่แท้จริงของศิลปินได้เป็นอย่างดี และชัดเจนมากกว่าผลงานชิ้นสำเร็จที่ศิลปินสร้างขึ้นด้วยความประณีตมากมายนัก ด้วยว่าผลงานชิ้นนั้นๆ ศิลปินจะต้องสร้างขึ้นภายใต้กฎเกณฑ์ ข้อบังคับ หรือธรรมเนียมต่างๆมากมาย ซึ่งมันผ่านการกลั่นกรองมาอย่างมากมายหลายชั้น สิ่งนี้เอง ที่เป็สิ่งที่ปิดบังทำให้เราเห็นแต่ เกราะกำบังที่ศิลปินสร้างขึ้น ทำยที่สุดแล้วสิ่งที่เราเห็น มันก็เป็นเพียงภาพสะท้อนสิ่งที่สังคมต้องการ มิใช่สะท้อนถึงสิ่งที่ เป็นตัวแทนทางความคิดของศิลปิน ที่เราใคร่อยากรู้ เพราะมันจะมีคุณค่า อันเป็นสื่อให้เราได้พบกับตัวตนที่แท้จริงของศิลปินได้

การนำผลงานมาทำซ้ำ หรือเปลี่ยนบริบทใหม่ ให้มีภาพลักษณ์ของรูปแบบ (Image) ในแบบต่างๆ ตามที่ มาร์เซล ดูชองป์ต้องการ โดยสิ่งสำคัญที่ศิลปินให้ความสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนั้น ผลงาน ที่เขาถ่ายทอดออกมา จะต้องตอบสนองมาซึ่งแนวคิด (Idea) และมีเนื้อหา (Content) ตามอย่างศิลปินพึงพอใจต้องการ โดยทั้งนี้ การสร้างสรรค์ผลงานของมาร์เซล ดูชองป์ เขามักจะพยายามสรรหาสื่อวัสดุ (Material) แบบใหม่ และหลากหลาย มาเป็นปัจจัยร่วม ให้เกิดเป็นรูปลักษณ์ ในแบบที่จะเป็นตัวแทนทางความคิดของเขาได้ โดยไม่ได้ผูกติดตัวเองอยู่กับข้อจำกัด เพียงกรอบของ ผืนผ้าใบ (Canvas) ทั้งนี้ก็เพื่อให้ผลงานของเขามีภาพลักษณ์ของรูปแบบ เป็นไปตามแบบ ที่เขาต้องการนั่นเอง

ดังที่ แอนดรูว์ สตาร์ฟฟอร์ด (Andrew Stafford) ได้กล่าว และให้นิยามความหมายแก่ มาร์เซล ดูชองป์เอาไว้ ในเว็บไซต์ <http://www.understandingduchamp.com> ดังข้อความที่ว่า

มาร์เซล ดูชองป์ เขาเป็นจิตรกร และงานของเขาก็ถูกนำไปเกี่ยวข้องกับ ศิลปะในแบบ คิวบิซึม (Cubism) ดาดาอิซึม (Dadaism) และเซอร์เรียลลิซึม (Surrealism) รวมทั้งเป็น ศิลปินในแบบสื่อผสมด้วย (mixed media) แม้เขาจะหลีกเลี่ยง ความเป็นมิตรสัมพันธ์ใดๆ งานของเขา มีลักษณะพิเศษ เฉพาะ ที่เป็นตัวของตัวเอง ความกว้างขวาง หลากหลายของสื่อ ที่ไม่ธรรมดา และการไม่หยุดนิ่ง การสอบถาม แนวแบ่งเขต ของศิลปะอยู่เสมอ มรดกที่เขามอบให้ ก็คือความเข้าใจ ความสามารถเกี่ยวกับ โลกของศิลปะ ข้อคิดเห็น ในการปฏิบัติทางศิลปะนี้ และสิ่งเหล่านี้ได้มีผลต่อการก่อกำเนิดของศิลปินต่อๆ มา (Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 1)

ในการสร้างสรรค์ผลงาน เราจะสังเกตเห็นว่า ไม่ว่าด้วยเจตนา หรือการนำเสนออื่นใด จะเป็นศิลปะในกระบวนทัศน์ใดก็ตาม ผู้สร้างหรือศิลปินทั้งหลายต่างก็มีเจตนาเดียวกัน ก็คือปรารถนาที่จะสร้างความพึงพอใจ ด้วยกันทั้งสิ้น และเมื่อหากกล่าวถึงทิศทาง ในการทำงานของดูชองป์ ก็คงต้องโยงกล่าวไปถึงศิลปิน ในกระบวนแบบของ ลัทธิหลังสมัยใหม่ (Post-modernism) ซึ่งเป็นแนวความคิด ที่ได้รับความสนใจมาก ตั้งแต่หลังทศวรรษที่ 1970 เป็นต้นมา

ดังที่วีรณ ตั้งเจริญ ได้ให้ทรรศนะเกี่ยวกับศิลปะโพสต์โมเดิร์น เอาไว้ว่า

ในสังคมตะวันตก ราวทศวรรษ 1970 ลัทธิสมัยใหม่ (Modernism) ได้คลี่คลายลง พัฒนาการอีกช่วงหนึ่งที่พยายาม เปลี่ยนแปลงกรอบความคิดที่ผ่านมา ... การยึดถือมนุษย์เป็นศูนย์กลางอย่างมนุษยนิยม (Humanism) ได้ถูกท้าทายด้วยความคิดที่ว่า มนุษย์ ควรเป็นสิ่งเดียว หรือเป็นส่วนหนึ่งของโลกและจักรวาล...ไม่ใช่มนุษย์เป็นผู้ทรงเน่นตนว่าเป็นศูนย์กลางของโลกและจักรวาล แล้วเป็น ผู้ทำลาย ...ทัศนศิลป์และศิลปะการแสดงพัฒนาไปสู่การบูรณาการ ความรู้ความคิดและประสบการณ์

จากสมอง ในบริบทสังคม และภูมิปัญญาร่วมสมัย มากกว่าการแสดงออกหรือการบันทึกภาพที่เป็น
ประจักษ์เบื้องหน้าเท่านั้น ด้วยเหตุนี้การมอง ...ในกรอบจำกัดอย่างใดอย่างหนึ่ง จึงอาจมีปัญหาใน
การตีความ มีปัญหาต่อแนวทางปฏิบัติ รวมทั้งมีปัญหาในการเชื่อมโยงความคิดไปสู่บริบทอื่นๆด้วย
...จากศิลปะบรรพกาล ได้พัฒนามาสู่ศิลปะในเชิงมนุษยนิยม ศิลปะหลักวิชา ศิลปะลัทธิสมัยใหม่
หลังทศวรรษ 1970 ศิลปะส่วนหนึ่งในซีกโลกตะวันตก ก็ได้รับการวิเคราะห์แยกแยะว่าเป็นกระบวนการ
การใหม่ทางศิลปะที่เรียกว่า ลัทธิหลังสมัยใหม่ (Post-modernism) แล้วศิลปะลัทธิหลังสมัยใหม่ก็
แตกหลากหลายออกไปหลากหลายกระบวนการแบบ พร้อมๆ กับพัฒนาการสังคมก็ก้าวจากสงครามเย็นมา
สู่สงครามเศรษฐกิจ อุตสาหกรรมเก่า มาสู่อุตสาหกรรมใหม่และสังคมข้อมูลข่าวสารในปัจจุบัน (วิรุณ
ตั้งเจริญ. 2544 : 9-10)

ด้วยเหตุดังกล่าว จากแนวทางในการสร้างสรรค์ผลงานอย่างชาญฉลาดของมาร์เซล
ดูซองปี ในรายงานการวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยจึง พิจารณาเห็นสมควรที่จะ ได้ทำการศึกษาผลงาน
จิตรกรรมของ มาร์เซล ดูซองปี ทั้งที่เป็นผลงานที่แสดงถึงลำดับทางความคิด พัฒนาการ ผลงานที่
เป็นการศึกษา ภาพร่าง ภาพต้นแบบ และผลงานชิ้นสำเร็จ มาวิเคราะห์พิจารณา เพื่อให้เห็นความ
คิด หรือสิ่งที่ศิลปินมุ่งหวัง อันเป็นผลให้ผู้วิจัยได้ศึกษาความเป็นตัวตนทางความคิด ของศิลปินที่
แท้จริง เพื่อนำมาเป็นจุดเริ่มต้น และเป็นผลให้ผู้วิจัย นำมาพัฒนาตามจุดมุ่งหมายของผู้วิจัยต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ผลงานจิตรกรรม ของมาร์เซล ดูซองปี ในประเด็นเกี่ยวกับแนวคิด
เนื้อหา วัสดุ และภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์
2. เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาวิจัย มาพัฒนาสร้างสรรค์งานศิลปะจินตทัศน์ ใน
แบบของผู้วิจัย

ความสำคัญของการวิจัย

1. เพื่อให้ทราบถึงลักษณะของการสร้างสรรค์งานศิลปะของ มาร์เซล ดูซองปี ใน
ประเด็นเกี่ยวกับ แนวคิด เนื้อหา วัสดุ และภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์
2. สามารถนำผลการศึกษาเกี่ยวกับ แนวคิด เนื้อหา วัสดุ และภาพลักษณ์ของรูปแบบ
ในการสร้างสรรค์ มาพัฒนาการสร้างสรรค์งานศิลปะ ในแบบของผู้วิจัย
3. ผลการศึกษาจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษ การวิจัยทางด้านศิลปะ และประวัติศาสตร์
ในระดับอุดมศึกษา และผู้สนใจทั่วไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องศิลปะจินตทัศน์ : กรณีศึกษาผลงานจิตรกรรม ของมาร์เซล ดูชองป์นั้น ผู้วิจัยได้นำผลงาน ของศิลปินมาวิเคราะห์ โดยใช้วิธี การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive sample) ผลงานที่ผู้วิจัยได้เลือกนำมาศึกษาวิจัยนั้น เป็นผลงานจิตรกรรมที่ศิลปิน สร้างสรรค์เอาไว้ในช่วงปี ค.ศ.1902-1923 ที่แสดงถึงแนวทาง และพัฒนาการ การสร้างสรรค์ผลงานที่แสดงถึงประสบการณ์ในชีวิต ประสบการณ์ทางศิลปะ ผลงานที่แสดงให้เห็้นนั้น จะมีทั้งการสร้างผลงานในแบบที่เราคุ้นเคย และการสร้างสรรค์งาน ในแนวใหม่ การประกอบร่วมกัน ของวัสดุ และวิธีการ การแสดงวิธีคิดที่หลากหลาย ที่จะเป็นตัวแทนถึงการแสดงให้เห็้นถึง พัฒนาการความคิดที่ศิลปินมี ในช่วงระยะเวลาของการเริ่มต้นของการสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรม และช่วงเวลาสุดท้ายของการสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรมนี้ เช่นกัน ภาพผลงาน เป็นผลงานที่สร้างสรรค์ ด้วยวิธีการ วาด การระบาย บนวัสดุรองรับ ที่มีลักษณะหลากหลาย ตั้งแต่กระดาษ ผ้าแคนวาส จนกระทั่งถึง วัสดุสำเร็จรูปต่างๆ โดยผู้วิจัยได้เลือกมา โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง เพื่อที่จะแสดงให้เห็้นว่า ผลงานจิตรกรรมชิ้นต่างๆ นั้น จะเป็นตัวแทนทางความคิดของ ศิลปินมาร์เซล ดูชองป์ ในการสร้างสรรค์ ในแต่ละช่วงของพัฒนาการ งานจิตรกรรม โดยผู้วิจัยได้เลือกข้อมูลภาพ มาจาก หนังสือ MARCEL DUCHAMP 1887-1968 ของจานิส มิงค์ (Janis Mink) และเอกสาร หนังสือ รวมทั้ง ข้อมูลจากเว็บไซต์ ในอินเทอร์เน็ต ที่เกี่ยวข้อง จำนวนทั้งสิ้น 38 ชิ้นผลงาน มีดังนี้

1. ผลงานชื่อ Landscape at Blainville, 1902 (ภาพทัศนียภาพที่ปาล์มวิลล์, 2445)

Oil on canvas, 61 x 50 cm.

ภาพประกอบ 1 ภาพทัศนียภาพที่ปาล์มวิลล์

(Janis, Mink. 2000 : 10)

2. ผลงานชื่อ **Hanging Gas Lamp (Bed Auer)**, c. 1902 (ภาพการแขวนโคมไฟก๊าซ (บนหัวเตียง) เมื่อประมาณปี 2445

Charcoal on paper, 22.4 x 17.2 cm.

ภาพประกอบ 2 ภาพการแขวนโคมไฟก๊าซ (บนหัวเตียง)

(Janis, Mink. 2000 : 14)

3. ผลงานชื่อ **Suzanne Duchamp Seated**, 1903 (ภาพนั่งของซูซาน ดูซองปี, 2446)

Colored pencil on paper, 49.5 x 32 cm.

ภาพประกอบ 3 ภาพนั่งของซูซาน ดูซองปี

(Janis, Mink. 2000 : 11)

4. ผลงานชื่อ **Gasman**, 1904 – 05 (ภาพบุรุษก๊าซ, 2447 - 2448)

Pencil, watercolor on paper, 17.3 x 10.7 cm.

ภาพประกอบ 4 ภาพบุรุษก๊าซ

(Janis, Mink. 2000 : 12)

5. ผลงานชื่อ **The Knife – Grinder**, 1904 – 05 (ภาพลับมีดให้คม, 2447 - 2448)

Pencil, Chinese ink on paper, 21 x 13 cm.

ภาพประกอบ 5 ภาพลับมีดให้คม

(Janis, Mink. 2000 : 12)

6. ผลงานชื่อ **Woman Hack Driver**, 1907 (ภาพผู้หญิงกำลังขับรถรับจ้าง, 2450)

Pen-and-ink drawing, pencil and watercolor on paper, 31.7 x 24.5 cm.

ภาพประกอบ 6 ภาพผู้หญิงกำลังขับรถรับจ้าง

(Janis, Mink. 2000 : 13)

7. ผลงานชื่อ **Flirt**, 1907 (ภาพเจ้าชู้, 2450)

Chinese ink, waterclour and blue pencil on paper, 31.5 x 45 cm.

ภาพประกอบ 7 ภาพเจ้าชู้

(Janis, Mink. 2000 : 14)

8. ผลงานชื่อ **Sunday**, 1909 (ภาพวันอาทิตย์, 2452)

Pencil and Indian ink on paper, 60.3 x 48.6 cm.

ภาพประกอบ 8 ภาพวันอาทิตย์

(Janis, Mink. 2000 : 16)

9. ผลงานชื่อ **Young Man Standing**, 1909-10 (ภาพการเข้าใจผู้ชายหนุ่ม, 2452-2453)

Chinese ink on paper, 43 x 28 cm.

ภาพประกอบ 9 ภาพการเข้าใจชายหนุ่ม

(Janis, Mink. 2000 : 45)

10. ผลงานชื่อ **Portrait of Dr. R. Dumouchel**, 1910 (ภาพของ ดร. อาร์. ดูมูเชล, 2453)

Oil on canvas, 100 x 65 cm.

ภาพประกอบ 10 ภาพของ ดร. อาร์. ดูมูเชล

(Janis, Mink. 2000 : 17)

11. ผลงานชื่อ **Paradise**, 1910 – 11 (ภาพสวรรค์บนดิน, 2453 - 2454)

Oil on canvas, 114.5 x 128.5 cm.

ภาพประกอบ 11 ภาพสวรรค์บนดิน

(Janis, Mink. 2000 : 16)

12. ผลงานชื่อ **Young Man and Girl in Spring**, 1911 (ภาพชายหนุ่มและเด็กหญิงในฤดูใบไม้ผลิ, 2454) Oil on canvas, 65.7 x 50.2 cm.

ภาพประกอบ 12 ภาพชายหนุ่มและเด็กหญิงในฤดูใบไม้ผลิ

(Janis, Mink. 2000 : 18)

13. ผลงานชื่อ **Portrait of Chess Players**, 1911 (ภาพคนเล่นหมากรุก, 2454)

Oil on canvas, 108 x 101 cm.

ภาพประกอบ 13 ภาพคนเล่นหมากรุก

(Janis, Mink. 2000 : 21)

14. ผลงานชื่อ **Coffee Mill**, 1911 (ภาพเครื่องบดกาแฟ, 2454)

Oil on cardboard, 33 x 12.5 cm.

ภาพประกอบ 14 ภาพเครื่องบดกาแฟ

(Janis, Mink. 2000 : 25)

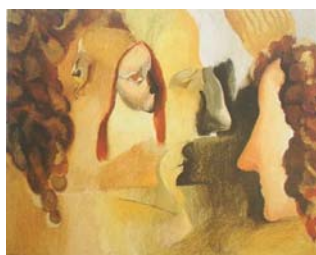
15. ผลงานชื่อ **Portrait of Gustave Candel's Mother**, 1911 – 12 (ภาพของคุณแม่
กุสตาฟ แคนเดล, 2454 -2455) Oil on canvas, 61 x 43.5 cm

ภาพประกอบ 15 ภาพของคุณแม่กุสตาฟ แคนเดล

(Janis, Mink. 2000 : 31)

16. ผลงานชื่อ **Yvonne and Magdeleine Torn in Tatters**, 1911 (ภาพน้ำตาของโยนนี่
และแมกดีลีน์ที่ขาดวิน, 2454) Oil on canvas, 60 x 73 cm.

ภาพประกอบ 16 ภาพน้ำตาของโยนนี่ และแมกดีลีน์ที่ขาดวิน

(Janis, Mink. 2000 : 21)

17. ผลงานชื่อ **Sonata**, 1911 (ภาพโฆษณาทำ, 2454)

Oil on canvas, 145 x 113 cm.

ภาพประกอบ 17 ภาพโฆษณาทำ

(Janis, Mink. 2000 : 22)

18. ผลงานชื่อ **Dulcinea**, 1911 (ภาพดูซีน่า, 2454)

Oil on canvas, 146 x 114 cm.

ภาพประกอบ 18 ภาพดูซีน่า

(Janis, Mink. 2000 : 23)

19. ผลงานชื่อ **Sad Young Man in a Train**, 1911 (ภาพชายหนุ่มผู้โศกเศร้าในรถไฟ, 2454) Oil on canvas, affixed to cardboard, 100 x 73 cm.

ภาพประกอบ 19 ภาพชายหนุ่มผู้โศกเศร้าในรถไฟ

(Janis, Mink. 2000 : 24)

20. ผลงานชื่อ **Nude Descending a Staircase (No.2)**, 1912 (ภาพผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได (หมายเลข 2), 2455) Oil on canvas, 146 x 89 cm.

ภาพประกอบ 20 ภาพผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได (หมายเลข 2)
(Janis, Mink. 2000 : 26)

21. ผลงานชื่อ **The King and Queen Traversed by Swift Nudes**, 1912 (ภาพส่วนเฉพาะราชาและราชินีที่เปลือยโดยรวดเร็ว, 2455) Pencil on paper, 27.3 x 39 cm.

ภาพประกอบ 21 ภาพส่วนเฉพาะราชาและราชินีที่เปลือยโดยรวดเร็ว
(Janis, Mink. 2000 : 32)

22. ผลงานชื่อ **The King and Queen Surrounded by Swift Nudes**, 1912 (ภาพราชาและราชินีที่เปลือยกายอย่างรวดเร็ว, 2455) Oil on canvas, 114.5 x 128.5 cm.

ภาพประกอบ 22 ภาพราชาและราชินีที่เปลือยกายอย่างรวดเร็ว
(Janis, Mink. 2000 : 30)

23. ผลงานชื่อ **The Passage from Virgin to Bride**, 1912 (ภาพข้อความพรหมจารีถึงเจ้าสาว, 2455) Oil on Canvas, 59.4 x 54 cm.

ภาพประกอบ 23 ภาพข้อความพรหมจารีถึงเจ้าสาว
(moma, สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 23)

24. ผลงานชื่อ **Bride**, 1912 (ภาพเจ้าสาว, 2455)
Oil on canvas, 89 x 55.25 cm.

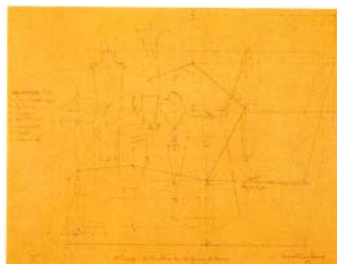
ภาพประกอบ 24 ภาพเจ้าสาว
(Janis, Mink. 2000 : 40)

25. ผลงานชื่อ **The Bride Stripped Bare by the Bachelors**, 1912 (ภาพเจ้าสาว
เต้นรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด, 2455) Pencil and gouache on paper, 23.8 x 32.1 cm.

ภาพประกอบ 25 ภาพเจ้าสาวเต้นรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด
(Janis, Mink. 2000 : 32)

26. ผลงานชื่อ **Cemetery of Uniforms and Liveries (No.1)**, 1913 (ภาพสุสานของเครื่องแบบและสิ่งมีชีวิต (หมายเลข 1), 2456) Pencil on paper, 32 x 40.5 cm.

ภาพประกอบ 26 ภาพสุสานของเครื่องแบบและสิ่งมีชีวิต (หมายเลข 1)
(Janis, Mink. 2000 : 31)

27. ผลงานชื่อ **Box of 1914**, 1914 (ภาพกล่องของปี 1914, 2457)

Cordboard box with facsimiles of 16 handwritten notes and a drawing, each 25 x 18.5 cm.

ภาพประกอบ 27 ภาพกล่องของปี 1914
(Janis, Mink. 2000 : 34)

28. ผลงานชื่อ **To Have the Apprentice in the Sun**, 1914 (ภาพเด็กฝึกงาน, 2457)

Chinese ink and pencil on music-paper, 27.3 x 17.2 cm.

ภาพประกอบ 28 ภาพเด็กฝึกงาน
(Janis, Mink. 2000 : 34)

29. ผลงานชื่อ Study for the Chocolate Grinder No.2, 1914 (ภาพศึกษาสำหรับเครื่องปั่นชอคโกแลต หมายเลข 2, 2457) Oil and pencil on canvas, 73 x 60 cm.

ภาพประกอบ 29 ภาพศึกษาสำหรับเครื่องปั่นชอคโกแลต หมายเลข 2

(Janis, Mink. 2000 : 39)

30. ผลงานชื่อ Chocolate Grinder No.2, 1914 (ภาพเครื่องปั่นชอคโกแลต หมายเลข 2, 2457) Oil and thread on canvas, 65 x 54 cm.

ภาพประกอบ 30 ภาพเครื่องปั่นชอคโกแลต หมายเลข 2

(Janis, Mink. 2000 : 38)

31. ผลงานชื่อ Pharmacy, 1914 (ภาพส่วนของร้านที่ใช้เป็นที่ขายยา, 2457)

Readymade : gouache on an art print, 26.2 x 19.3 cm.

ภาพประกอบ 31 ภาพส่วนของร้านที่ใช้เป็นที่ขายยา

(Janis, Mink. 2000 : 44)

32. ผลงานชื่อ **Network of Stoppages**, 1914 (ภาพแสดงการหยุดของเครือข่าย, 2457)

Oil and pencil on canvas, 148.9 x 197.7 cm.

ภาพประกอบ 32 ภาพแสดงการหยุดของเครือข่าย

(Janis, Mink. 2000 : 48)

33. ผลงานชื่อ **Glider Containing a Water Mill in Neighboring Metals**, 1913-15
(ภาพเครื่องบินน้ำที่บรรจุอยู่ในเครื่องร่อนโลหะ, 2456 – 2458)

Oil and semicircular glass. lead, lead wire, 147 x 79 cm.

ภาพประกอบ 33 ภาพเครื่องบินน้ำที่บรรจุอยู่ในเครื่องร่อนโลหะ

(Janis, Mink. 2000 : 38)

34. ผลงานชื่อ **9 Malic Molds**, 1914 – 15 (ภาพผู้ชายทั้ง 9 คน, 2457 – 2458)

Oil. Lead wire, lead foil on glass between two glass plates, 66 x 101.2 cm.

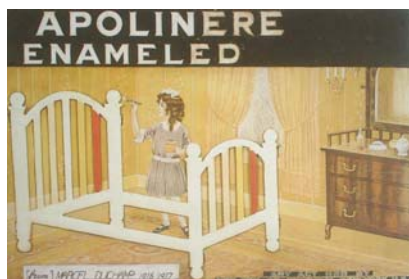

ภาพประกอบ 34 ภาพผู้ชายทั้ง 9 คน

(Janis, Mink. 2000 : 36)

35. ผลงานชื่อ **Apolinère Enameled**, 1916 – 17 (ภาพอะโพลิแนร์ กำลังทาสารเคลือบผิว, 2459 – 2460)

Rectified readymade, painted enamel sign, 23.5 x 12.5 cm.

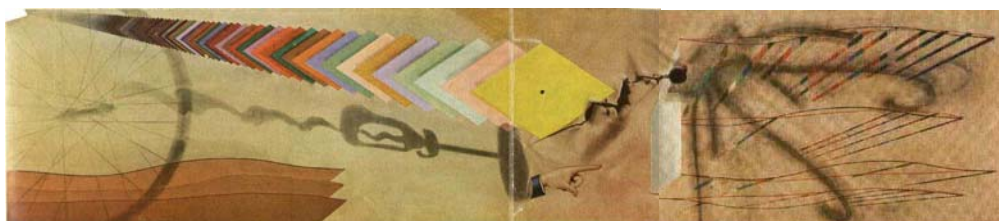

ภาพประกอบ 35 ภาพอะโพลิแนร์ กำลังทาสารเคลือบผิว

(Janis, Mink. 2000 :92)

36. ผลงานชื่อ **Tum'**, 1918 (ภาพทุม', 2461)

Oil and graphite on canvas, with bottle-washing brush, safety pins, nut and bolt, 27.5 x 10' 2.75 cm.

ภาพประกอบ 36 ทุม

(William, c Seitz. 1962 : 45)

37. ผลงานชื่อ **Reproduction of L.H.O.O.Q.**, 1919 From **Box in a Valise** (การทำซ้ำภาพ ที่มีความหมายว่า (elle a chaud au cul = เธอร้อนร่นกระวนกระวาย) จากกล่องในวาริสส์, 2462)

Assisted readymade : pencil on a reproduction of the Mona Lisa, 19.7 x 12.4 cm.

ภาพประกอบ 37 ภาพโมนาลิซ่า ที่เป็นภาพทำซ้ำ
(Janis, Mink. 2000 : 65)

38. ผลงานชื่อ The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even or The Large Glass, 1915-23 (ภาพเจ้าสาวเต้นรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่ากระจกบานใหญ่, 2458 – 2466)

Oil, varnish, lead foil, lead wire and dust on the glass plates mounted with aluminum, wood and steel frames, 272.5 x 175.8 cm.

ภาพประกอบ 38 ภาพเจ้าสาวเต้นรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่ากระจกบานใหญ่ (Janis, Mink. 2000 : 74)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1. จากผลงานสร้างสรรค์ ที่เป็นกลุ่มประชากรทั้ง 38 ชิ้นผลงาน ที่ผู้วิจัยได้คัดเลือกผลงานมาจากนช่วงระยะเวลาของการสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรม ในช่วงปี ค.ศ. 1902 – 1923 แล้วนั้น ผู้วิจัยได้คัดเลือก กลุ่มตัวอย่างผลงานจากกลุ่มประชากร ด้วยวิธีการแบบเจาะจง โดยยึดในประเด็นที่ว่า ผลงานจะต้องเป็นกลุ่มของ ตัวแทนทางความคิด ทาง การสร้างสรรค์งาน ในแนวทางของศิลปิน ที่แสดงถึงความคิดของศิลปินเอง อย่างชัดเจน ด้วยว่าศิลปินมาร์เซล ดูชองปี มีการสร้างสรรค์งาน ในรูปแบบที่หลากหลาย จะมีการศึกษา วิเคราะห์ ค้นหา และพัฒนาผลงานของ

ตนเองอยู่เสมอ และจากประเด็นดังกล่าว จะได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนที่แสดงถึงผลงาน อันแสดงถึงอัจฉริยภาพของศิลปิน และจากที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิเคราะห์นั้นจะเหลือ กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งจะเป็นตัวแทนในการศึกษาวิเคราะห์ ตามความมุ่งหมายของการวิจัย ก็คือ จะได้ผลงานชิ้นต่างๆ อันเป็นกระบวนการ ทางความคิด ที่เป็นแรงขับเคลื่อน ให้เกิดผลงาน ชุด The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even or The Large Glass. คือเป็นชุดผลงานที่ เป็นตัวแทน ที่ แสดงถึงลำดับทางความคิด แสดงถึงพัฒนาการ ผลงานที่เป็นการศึกษาภาพร่าง ภาพต้นแบบ และผลงานชิ้นสำเร็จ จากนั้นผู้วิจัยได้คัดเลือกผลงาน ตามวิธีดังกล่าว จนได้กลุ่มตัวอย่าง อันเป็น งานที่แสดงถึงการสร้างสรรค์ ของมาร์เซล ดูชองปี ซึ่งข้อมูลที่น่ามาวิเคราะห์นั้น เป็นข้อมูล ภาพ พิมพ์ 4 สี โดยมีภาพผลงานทั้งสิ้น 17 ภาพ

1.1 ภาพชายหนุ่มและเด็กหญิงในฤดูใบไม้ผลิ, 1911

ภาพพิมพ์ 4สี ขนาด, 15.5 X 20.5 ซม.

1.2 ภาพคนเล่นหมากรุก, 1911

ภาพพิมพ์ 4สี ขนาด, 10.25 x 10.25 ซม.

1.3 ภาพชายหนุ่มผู้โตกเศร้าในรถไฟ, 1911

ภาพพิมพ์ 4สี ขนาด, 10.2 x 14.5 ซม.

1.4 ภาพเครื่องบดกาแฟ, 1911

ภาพพิมพ์ 4สี ขนาด, 4.9 x 12.8 ซม.

1.5 ภาพผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได (หมายเลข 2), 1912

ภาพพิมพ์ 4สี ขนาด, 12.4 x 20.5 ซม.

1.6 ภาพส่วนเฉพาะราชาและราชินีที่เปลือยกายโดยรวดเร็ว, 1912

ภาพพิมพ์ 4สี ขนาด, 19.6x 14 ซม.

1.7 ภาพราชาและราชินีที่เปลือยกายอย่างรวดเร็ว, 1912

ภาพพิมพ์ 4สี ขนาด, 9.2 x 10.2 ซม.

1.8 ภาพข้อความพรหมจารีถึงเจ้าสาว, 1912

ภาพพิมพ์ 4สี ขนาด, 18 x 19.2 ซม.

1.9 ภาพเจ้าสาว, 1912

ภาพพิมพ์ 4สี ขนาด, 12.3 x 20.5 ซม.

1.10 ภาพเจ้าสาวเต้นรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด, 1912

ภาพพิมพ์ 4สี ขนาด, 10.1 x 13.5 ซม.

1.11 ภาพสุสานของเครื่องแบบและสิ่งมีชีวิต (หมายเลข 1), 1913

ภาพพิมพ์ 4สี ขนาด, 7.8 x 10.3 ซม.

1.12 ภาพศึกษาสำหรับ เครื่องปั้นชอคโกแลต หมายเลข.2, 1914

ภาพพิมพ์ 4สี ขนาด, 10.3 x 12.5 ซม.

1.13 ภาพเครื่องปั้นชอคโกแลต หมายเลข.2, 1914

ภาพพิมพ์ 4สี ขนาด, 15.5 x 18.7 ซม.

1.14 ภาพแสดงการหยุดของเครือข่าย, 1914

ภาพพิมพ์ 4สี ขนาด, 7.6 x 10.2 ซม.

1.15 ภาพเครื่องปั้นน้ำที่บรรจุอยู่ในเครื่องร่อนโลหะ, 1913-15

ภาพพิมพ์ 4สี ขนาด, 9 x 20.4 ซม.

1.16 ภาพผู้ชายทั้ง 9 คน, 1914-15

ภาพพิมพ์ 4สี ขนาด, 9.5 x 15.5 ซม.

1.17 ภาพเจ้าสาวเต้นรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆว่า
กระจกบานใหญ่, 1915-23

ภาพพิมพ์ 4สี ขนาด, 10.1 x 15.8 ซม.

ซึ่งภาพผลงานที่แสดงนี้ จะแยกแยะ และประกอบไปด้วยการสร้างสรรค์ผลงาน 3 กลุ่มด้วยกัน คือ กลุ่มของผลงานที่เป็นแรงขับ หรือแรงบันดาลใจ กลุ่มผลงานที่เป็นงานต้นแบบ หรืองานสเก็ตช์ และกลุ่มผลงานที่ศิลปินนำมาประกอบรวมต่างๆ กัน จนเกิดเป็นผลงาน กลุ่มตัวอย่างชุด ที่เรียกกันสั้นๆ ว่า กระจกบานใหญ่ (The Large Glass) ดังต่อไปนี้

1. กลุ่มผลงานที่เป็นแรงขับ หรือเป็นแรงบันดาลใจ

1.1 ผลงานชื่อ ชายหนุ่มและเด็กหญิงในฤดูใบไม้ผลิ, 1911

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 12)

1.2 ผลงานชื่อ ภาพคนเล่นหมากรุก, 1911

(อ้างอิง ภาพประกอบ 13)

1.3 ผลงานชื่อ ภาพเครื่องบดกาแฟ, 1911

(อ้างอิง ภาพประกอบ 14)

1.4 ผลงานชื่อ ภาพชายหนุ่มผู้ไศกเศร้าในรถไฟ, 1911

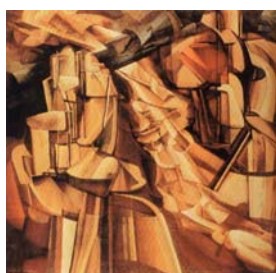
(อ้างอิง ภาพประกอบ 19)

1.5 ผลงานชื่อ ภาพผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได (หมายเลข 2), 1912

(อ้างอิง ภาพประกอบ 20)

1.6 ผลงานชื่อ ภาพส่วนเฉพาะราชาและราชินีที่เปลือยกายโดยรวดเร็ว, 1912

(อ้างอิง ภาพประกอบ 22)

1.7 ผลงานชื่อ ภาพข้อความพรหมจารีถึงเจ้าสาว, 1912

(อ้างอิง ภาพประกอบ 23)

2. กลุ่มผลงานที่เป็นงานต้นแบบหรืองานสเก็ตช์

2.1 ผลงานชื่อ ภาพส่วนเฉพาะราชาและราชินีที่เปลือยกายโดยรวดเร็ว, 1912

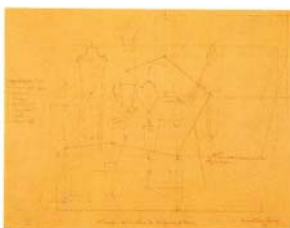
(อ้างอิง ภาพประกอบ 21)

2.2 ผลงานชื่อ ภาพเจ้าสาวเต้นรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด, 1912

(อ้างอิง ภาพประกอบ 25)

2.3 ผลงานชื่อ ภาพสุสานของเครื่องแบบและสิ่งมีชีวิต (หมายเลข1), 1913

(อ้างอิง ภาพประกอบ 26)

2.4 ผลงานชื่อ ภาพศึกษาสำหรับ เครื่องปั้นชอคโกแลต หมายเลข 2, 1914

(อ้างอิง ภาพประกอบ 29)

3. กลุ่มผลงานที่ศิลปินนำมาประกอบรวมต่างๆ

3.1 ผลงานชื่อ ภาพเจ้าสาว, 1912

(อ้างอิง ภาพประกอบ 24)

3.2 ผลงานชื่อ ภาพเครื่องปั้นชอคโกแลต หมายเลข 2, 1914

(อ้างอิง ภาพประกอบ 30)

3.3 ผลงานชื่อ ภาพแสดงการหยุดของเครือข่าย, 1914

(อ้างอิง ภาพประกอบ 32)

3.4 ผลงานชื่อ ภาพเครื่องปั่นน้ำที่บรรจุอยู่ในเครื่องร้อนโลหะ, 1913-15

(อ้างอิง ภาพประกอบ 33)

3.5 ผลงานชื่อ ภาพผู้ชายทั้ง 9 คน, 1914 – 15

(อ้างอิง ภาพประกอบ 34)

3.6 ผลงานชื่อ ภาพเจ้าสาวเต้นรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่ากระจกบานใหญ่, 1915 - 23

(อ้างอิง ภาพประกอบ 38)

2. ในงานวิจัยฉบับนี้ผู้วิจัยจะศึกษาและวิเคราะห์ ผลงานจิตรกรรม ของมาร์เซล ดูชองปี ในประเด็นเกี่ยวกับ แนวคิด เนื้อหา วัสดุ และภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์

3. ผลที่ได้จากการศึกษาในประเด็นเกี่ยวกับ แนวคิด เนื้อหา วัสดุ และภาพลักษณ์ของ รูปแบบในการสร้างสรรค์ของมาร์เซล ดูชองปี จะนำมาสร้างสรรค์ผลงาน ศิลปะจินตทัศน์ ในแบบ ของผู้วิจัย

ข้อตกลงเบื้องต้น

การศึกษาวิจัยเรื่อง ศิลปะจินตทัศน์ : กรณีศึกษามผลงานจิตรกรรม ของมาร์เซล ดูชองปี ผู้วิจัยได้นำ ภาพผลงานที่เป็น ภาพพิมพ์สี จากหนังสือศิลปะ ทั้งในประเทศ และต่างประเทศ และ จากข้อมูลจากเว็บไซต์ใน อินเทอร์เน็ต โดยภาพที่ปรากฏเป็นข้อมูลชั้นรอง (Secondary data) ที่เป็นผลงานของศิลปินมาร์เซล ดูชองปี มาทำการศึกษาวิจัย ที่คาดว่า มีความเหมือนหรือใกล้เคียง ผลงานจริงมากที่สุด

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ศิลปะจินตทัศน์ (Imaging Art)** หมายถึง ผลงานการสร้างสรรค์ ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อ เน้น ที่กระบวนการทางความคิด หรือภาพสะท้อนในสมองเป็นสำคัญ การเน้นถึงการถ่ายทอดความคิดของผู้สร้างสรรค์ผลงาน ไปสู่ผู้เสพผลงาน โดยเพียงอาศัย กลไกทางศิลปะเป็นเสมือนสะพาน เชื่อมความคิด หรือถ่ายทอดเจตนา โดยหวังให้ภาพผลงานเหล่านี้ เป็นตัวกระตุ้น ความคิดทัศนคติ ของผู้สร้างสรรค์ผลงานเอง และผู้เสพผลงาน เป็นสำคัญ

2. **จิตรกรรม (Painting)** หมายถึง ลักษณะของการถ่ายทอดการสร้างผลงานด้วย กรรมวิธีการวาด การระบายบนวัตถุรองรับ ซึ่งทั้งนี้มิได้จำกัด การสร้างสรรค์ด้วยข้อจำกัดบนเส้น แนวแบ่งเขตอย่างหนึ่ง อย่างใด ที่นิยมปฏิบัติกันอย่างเคร่งครัด ลักษณะใด ไต่ก็ตามที่นำมา ประกอบร่วมด้วยในการสร้างสรรค์ ก็ถือเป็นการสร้างสรรค์ ที่เรียกรวมกัน ว่าเป็นงานจิตรกรรม ทั้งสิ้น เช่น ในงานจิตรกรรมหนึ่งชิ้นจะประกอบไปด้วยการใช้สื่อวัสดุที่มีลักษณะเป็นแท่ง ที่เราเรียก การสร้างสรรค์งานด้วยกรรมวิธีเหล่านี้ว่า การวาด หรือการนำสื่อวัสดุสำเร็จรูปมาปะติด ที่เราเรียก การสร้างสรรค์ด้วยสื่อวัสดุในลักษณะนี้ ว่าสื่อผสม เป็นต้น ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นการถ่ายทอดภาพ ด้วย กรรมวิธี ประกอบด้วยที่สร้างความหลากหลายใดๆ ก็ตาม ก็จะเรียกรวมว่า เป็นงานจิตรกรรม

3. **แนวคิด (Idea)** หมายถึง การสร้างสรรค์ผลงานโดย ให้ความสำคัญ หรือมีประเด็น มุ่งเน้น ในเรื่องของการให้ความสำคัญทางความคิด เป็นประเด็นใหญ่ โดยผลงานสร้างสรรค์ที่ แสดงเห็นนั้น จะต้องมีความชัดเจนของการแสดงแนวความคิด เป็นตัวนำกว่า ตัวผลงานสร้างสรรค์ที่

ปรากฏเห็นเป็นชิ้นงานนั้น ทั้งนี้ผลงานที่แสดงให้เห็นนั้นเป็นเสมือนตัวแทนทางความคิดของศิลปิน ที่ตัวศิลปินเองต้องการที่จะนำเสนอ มิใช่มีความสำคัญเพียงเป็นแค่ผลงานจิตรกรรม เพียงหนึ่งชิ้นเท่านั้น ผลงานจะเป็นเสมือนตัวแทนทางความคิดของศิลปิน ที่ได้รับการสั่งสม ภูมิความรู้ ประสบการณ์ชีวิต ประสบการณ์ทางความคิด ประสบการณ์ทางศิลปะ ผลงานสร้างสรรค์ของศิลปินจะเป็นเสมือนเวทีในการเสนอเจตนา แนวคิด เรื่องราว ทักษะคติของตัวศิลปิน ที่ต้องการที่จะถ่ายทอดออกมาสู่สาธารณชน ได้รับรู้ ฉะนั้นเราจะได้พบกับงานจิตรกรรมที่แสดงถึงและเห็นถึงแนวคิดของศิลปินเป็นสำคัญ

4. เนื้อหา (Content) หมายถึง สื่อที่เป็นตัวแทนที่จะถ่ายทอดเรื่องราว ที่ศิลปินต้องการนำเสนอ ซึ่งไม่ว่าเนื้อหาเหล่านี้ จะเป็นเนื้อหาที่ศิลปินได้นำเสนอให้เราได้เห็นเป็นภาพลักษณ์ ที่รับรู้โดยทั่วกันได้ หรือเนื้อหาที่ศิลปินนำเสนอในทางอ้อมหรือแฝงมาด้วยกับชิ้นงานที่ศิลปินเลือก เช่น เนื้อหาเหล่านี้เป็นเสมือนโลกจำลองทางความคิดของศิลปิน ที่สะท้อนถึงบริบทต่างๆ ทางสังคมที่ศิลปินสัมผัส และรู้สึก จะมีเนื้อหาของเรื่องราวที่ศิลปินพยายามถ่ายทอดออกมาให้รับรู้ เห็น และรู้สึก ถึงสัมผัสนี้ได้ หรือเนื้อหาทางอ้อมที่ศิลปินต้องการให้ไปสะท้อน หรือกระทบต่อในความคิด ความรู้สึก ของผู้เสพ ในแต่ละคน ซึ่งทั้งนี้ ผู้เสพเหล่านั้น อาจรับรู้ได้ไม่เหมือนกัน ซึ่งทั้งนี้ ต้องอาศัยประสบการณ์ ความรู้ ความคิด ของแต่ละบุคคลเป็นสำคัญ โดยเนื้อหาในที่นี้จะประกอบไปด้วยเนื้อหาทางสังคม ซึ่งเป็นประเด็นที่ผู้สร้างงานเลือกเรื่องราวที่ตัวศิลปินเองมีความประทับใจและต้องการถ่ายทอด ให้สะท้อนออกมาในรูปของผลงานทางศิลปะ สู่สาธารณชน และเนื้อหาทางศิลปะ เป็นเรื่องราวของหลักการทางศิลปะที่ผู้สร้างสรรค์ผลงานยึดถือ เป็นประเด็นสำคัญ และต้องการถ่ายทอดแนวทางคิดทางศิลปะนี้

5. วัสดุ (Material) หมายถึง การสร้างสรรค์ผลงานจะให้ความสำคัญและมุ่งเน้นถึงความต้องการในการถ่ายทอดผลงาน ตามความคิดของตนเอง โดยต้องการให้วัสดุเป็นเสมือนวัสดุชิ้นต่างที่เป็นตัวแทน เป็นวัตถุในการทดลอง ในกระบวนการต่างๆ เท่านั้น ซึ่งทั้งนี้วัสดุต่างๆ ที่นำมาประกอบรวมนั้น อาจมีความเข้า และไม่เข้ากันกับวัสดุประกอบรวมอื่นๆ ก็ได้ ซึ่งทั้งนี้ในภาพรวมต้องร่วมอยู่กันได้ ในทางกลไกทางศิลปะ เช่น การนำสีในกลุ่มสีแห้ง มาใช้ประกอบรวมกับ กลุ่มสีที่ต้องมีส่วนประกอบของน้ำ และน้ำมัน หรือแม้กระทั่งการค้นคว้า ทดลองเพื่อให้ได้วัสดุ และวิธีการสร้างสรรค์ในแบบใหม่มา ผสมผสานในผลงาน อย่างเช่น การนำวัสดุสำเร็จรูปอื่นๆ มาใช้ หรือการสร้างตัววัสดุในการสร้างสรรค์เสียเอง อย่างการสร้างมิติของเส้นด้วยการนำวัสดุสีผสมกาวลาเท็กซ์ มาใส่ในกรวยสีแล้วบีบเป็นเส้นที่ต้องการ ทั้งนี้ วัสดุต่างเป็นเพียงเสมือนวัสดุ ทดลองในการศึกษาสร้างสรรค์ ค้นคว้า สร้างพัฒนาการความรู้ความคิด และประสบการณ์ของผู้สร้างสรรค์ผลงาน

6. **ภาพลักษณ์ของรูปแบบ (Image)** หมายถึง ภาพของทางความคิดที่ศิลปินต้องการถ่ายทอด ที่ประกอบไปด้วยภาพลักษณ์ของรูปแบบทางศิลปะ ที่เราค้นขึ้น และภาพลักษณ์ของรูปแบบที่เป็นเสมือนการถ่ายทอดประสบการณ์ ที่เป็นความรู้ ความคิด ประสบการณ์ ความนิยมชมชอบ ของตัวศิลปิน มาสู่ผู้เสพผลงานทางศิลปะ ซึ่งทั้งนี้ตัวผู้เสพลองก็อาจรับรู้ เจตนาของศิลปินเองได้ไม่เหมือนกัน ซึ่งก็จะเป็นไปตามประสบการณ์ของแต่ละบุคคล เป็นตัวประกอบอันสำคัญ โดยภาพลักษณ์ของรูปแบบที่ปรากฏ เห็นและรับรู้ได้โดยทั่วกันในบริบทของศิลปะนั้นก็จะมีให้เห็นถึงการถ่ายทอดผลงานของศิลปิน ที่มีออกมาตามการสร้างงานในระบบลัทธิทางศิลปะต่างๆ ซึ่งทั้งนี้ อาจจะแยกแยะให้เป็นไปตามลัทธิได้อย่างชัดเจน และอาจแยกแยะให้เป็นไปตามลัทธิต่างๆ ได้ยาก ทั้งนี้ ก็เพราะ ในกระบวนการสร้างสรรค์งานของศิลปิน มิได้สร้างงานภายใต้กฎเกณฑ์ ต่างๆ ดังกล่าว หากแต่กระบวนแบบเหล่านั้น เป็นเพียงตัวเลือกหนึ่ง ในอีกตัวเลือกที่หลากหลาย ที่ศิลปินได้คิดค้น และสร้างสรรค์ ขึ้นเอง

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ศึกษาแหล่งข้อมูลจากหนังสือศิลปะ ผลงานของศิลปินมาร์เซล ดูชองปี
2. ศึกษาจากแหล่งข้อมูลศิลปะ จากหนังสือศิลปะทั่วไป และหนังสือศิลปะต่างประเทศ
 - 2.1 หอสมุดกลางมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 - 2.2 ห้องสมุดมหาวิทยาลัยทักษิณ
3. ศึกษาแหล่งข้อมูลจาก เว็บไซต์ ในอินเทอร์เน็ต ที่มีความน่าเชื่อถือ และ เกี่ยวข้องกับ มาร์เซล ดูชองปี รวมผลงาน 38 ชิ้น
4. ศึกษา วิเคราะห์ผลงานศิลปะของ มาร์เซล ดูชองปี จำนวน 17 ชิ้น ในประเด็นเกี่ยวกับ แนวคิด เนื้อหา วัสดุ และภาพลักษณ์ของรูปแบบ ในการสร้างสรรค์ของมาร์เซล ดูชองปี
5. นำผลการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับ แนวคิด เนื้อหา วัสดุ และภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ของ มาร์เซล ดูชองปี นำมาพัฒนาสร้างงานศิลปะจินตทัศน์ในรูปแบบของผู้วิจัย
6. สรุปเรียบเรียงผลการศึกษาค้นคว้า วิเคราะห์ผลงานจิตรกรรมของมาร์เซล ดูชองปี เพื่อการพัฒนา การสร้างสรรค์ผลงานศิลปะจินตทัศน์ ในแบบของผู้วิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ มาร์เซล ดูชองปี
 - 1.1 ชีวิตประวัติของมาร์เซล ดูชองปี
 - 1.2 ประวัติการสร้างผลงานจิตรกรรม ของมาร์เซล ดูชองปี
 - 1.2.1 กลุ่มผลงานที่เป็นแรงขับหรือแรงบันดาลใจ
 - 1.2.2 กลุ่มผลงานที่เป็นงานต้นแบบหรืองานสเกตช์
 - 1.2.3 กลุ่มผลงานที่ศิลปินนำมาประกอบรวมต่างๆ
2. เอกสารข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ กลวิธีในการสร้างสรรค์ต่างๆ ทางศิลปะ
 - 2.1 แนวคิดในการสร้างสรรค์
 - 2.2 เนื้อหาในการสร้างสรรค์
 - 2.3 วัสดุในการสร้างสรรค์
 - 2.4 ภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์
3. เอกสารข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับศิลปะ
 - 3.1 การวิเคราะห์จากบริบทภายนอก (External Context)
 - 3.2 การวิเคราะห์จากบริบทภายใน (Internal Context)

1. เอกสารข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ มาร์เซล ดูชองปี

มาร์เซล ดูชองปี เป็นศิลปินคนสำคัญคนหนึ่ง ที่มีบทบาท สำคัญในการปฏิวัติทางความคิด และรูปแบบในการสร้างสรรค์ผลงาน ที่มีความโดดเด่น อย่างชัดเจน หรือที่เราทราบกันดีว่าเขา เป็นศิลปินคนสำคัญของศิลปะ ในกระบวนแบบของดาดาอิสซึม (Dadaism) อีกทั้ง ผลงานของเขายังสร้างความฉงน ให้ต่อรูปแบบของศิลปกรรมในยุค อีกด้วย และสิ่งสำคัญต่างๆ เหล่านี้ เราพบว่าศิลปินรุ่นใหม่ หลายต่อหลายคน ได้ดำเนินรอยตาม รูปแบบทางความคิดนี้ โดยยกให้เขาเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลต่อตนเอง

หรือกล่าวในอีกนัยหนึ่งได้ว่างานของเขามีอิทธิพลต่อคนจำนวนมาก ในศิลปะยุคของหลังสงคราม (post-war art) ในยุโรป และในอเมริกาเหนือ โดยเฉพาะ ป๊อปอาร์ต (Pop Art) และคอนเซ็ปชวลอาร์ต (Conceptual Art) (Wiki. สืบค้นเมื่อ 10.08.2004 : 1)

เรารู้จักมาร์เซล ดูชองป์ จากผลงานของเขาจากคำกล่าวอ้างที่อธิบายโดยนักวิจารณ์ และนักวิชาการทางด้าน ประวัติศาสตร์ของศิลปะมาอย่างมากมาย แต่คำเหล่านี้คงจะไม่ได้ ให้ความเป็นตัวตนจริงๆ ของเขา มากไปกว่า เพื่อน ศิลปิน ผู้อุปถัมภ์ หรือบุคคลที่ใกล้ชิด คู่แค้น เคยกับเขาและอยู่ร่วมในยุคสมัยเดียวกันกับเขาเป็นแน่ ดังที่ข้อความจากการกล่าวถึงมาร์เซล ดูชองป์ ที่ได้กล่าวถึงไว้ และได้ถูกรวบรวมไว้ในเว็บไซต์ <http://www.marcel Duchamp.net> โดย ผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อที่กล่าวแสดงถึงลักษณะความเป็นตัวตนของเขา และการทำงานในช่วง ระหว่างที่ผู้วิจัยได้เลือกมาเป็นหัวข้อ ที่ได้ทำการศึกษาวิจัย เป็นสำคัญ ดังมีข้อความว่า

เขาเป็นศิลปินคนหนึ่งที่ชอบการเล่นหมากรุก และคือคนที่ใช้ชีวิตเพื่อการค้นคว้าทดลอง และนี่คือคำพูดของบุคคลร่วมสมัยของเขาจำนวนหนึ่ง ได้พูดเอาไว้. โดย André Breton : “มาร์เซล ดูชองป์ คือคนเดียว ในจำนวนคนที่ร่วมสมัยด้วยกันทั้งหมด ที่มีแนวโน้มในการเติบโตขึ้น.” - จาก Duchamp : A Biography, โดย Calvin Tomkins, 1996. โดย Robert Lebel : “ความริเริ่ม ในปัจจุบันนี้ ได้รับการเชื่อมต่อกันไม่บ่อย และจุดนี้ ดูชองป์ คือเพียงคนเดียวที่เชื่อมั่นในคุณธรรมอย่าง สมบูรณ์ อะไรก็ตามที่ความวิตกกังวลล้อมรอบเรา การรู้สึกตัว และการเป็นจิตรกร คือสิ่งที่เข้า ใกล้เขา ความสับสน มันคือตอนเริ่มต้น มันเหมือนกับตอนจบของปี 1912 ที่ดูชองปีนั้นพบวิกฤต กาลทางปัญญาที่ยิ่งใหญ่, ความทรมานซึ่งบังคับเขา, ความเจริญก้าวหน้า การละทิ้ง การแสดง ออก แบบฝึกหัดของการวาด และการวาดปรากฏด้วยมือ ไม่มีสิ่งใดฉะนั้น.” - จาก Lighthouse of The Bride' in Marcel Duchamp, Robert Lebel, ed., 1959. โดย Salvador Dali : ชายคนแรก ที่เปรียบเทียบแก้วของผู้หญิงนุ่ม กับดอกกุหลาบ นี่คือการมองเห็นได้ชัด ; คนแรกที่เพื่อการวนซ้ำ มันอาจเป็นคนโง่เง่า, เมื่อดูชองปีเข้าใจมันอย่างดี จากความคิดหมั่นแน่นของเขาจนมันมากขึ้น การประกาศหยุด “เกม” ของเขามันเหมือนศาสตาศาพยากรณ์ ซึ่งยากที่ชายหนุ่มอื่นๆ ในรุ่นเดียวกัน จะมีความเชี่ยวชาญพิเศษเฉพาะในกระบวนการศิลปะอย่างเขา. - จาก Dialogues with Marcel Duchamp, โดย Pierre Cabanne, 1987, pp. 13-14. โดย Anthony Hill : ดูชองปี คือคำตอบ และข้อคิดเห็นเสมอ การทำให้เห็น การแสดงตรรกวิทยา ด้วยรูปภาพของเขา (มันมีการคำนวณ บ่อยๆ) เป็นผู้ทำลายรูปบูชา มันคือตรรกวิทยา ซึ่งเขานำมาซึ่งสิ่งสำคัญเหล่านี้ ความซับซ้อน อย่างมีค่า ศิลปินศตวรรษ-20 เกือบทั้งหมดปรารถนาเพื่อการแก้ไข. ดูชองปีเลือกใช้เวลานั้น ในชุดกล่องเงิน จำนวนมากเท่ากับที่เราค้นหา (เขาทิ้งไว้ให้เรานับ) และขณะที่พวกเขา กำลังแกะ เราค้นหาสิ่งซึ่งเขาได้ประดิษฐ์ เงื่อนไขสำหรับศิลปะ การทำงานอย่างร่าเริงถึงสำหรับอนาคต. - จาก 'Aimez-vous Duchamp', see *duchamp:passim, a marcel duchamp anthology*, ed. Anthony Hill, 1994, p.11. โดย Harriet and Sidney Janis : เขาคิด งานในระยะเวลาของ เครื่องจักรกล, พลังธรรมชาติ, การทำลายเวลา, ความบังเอิญและโอกาส. เขาเรียบเรียงพลัง... เหล่านี้ และให้พวกเรา รู้สึกตัว ว่าเป็นผู้ผลิต, ประกอบ และพัฒนาวัตถุ และส่งตัวเองให้มองดู ผลงานทุติยภูมิ ในวิธีที่พวกเขาใช้ทำ. ดูชองปีคือ ฤดูใบไม้ร่วงและการเข้าไปในประเภททั้ง 3 ฉะนั้น :

การเคลื่อนไหว, ความคิดของเครื่องจักรกล, เหตุการณ์ที่แปลก การเข้าไปใน 3 กลุ่ม : การเลือก, โอกาส, และการทำลาย โอกาสมีโดยมาร์เซล และหาได้โดยการใช้วิธีทั้ง 3 ดังต่อไปนี้ : ลม, แรงโน้มถ่วง, และอุปกรณ์ที่มีเครื่องหมาย เขาค้นหาวิธีของการทำงาน, เป็นคนในเชิงประดิษฐ์, กับชีวิตของตนเอง, พิจารณาให้มันเป็นสิ่งจำเป็นเท่ากับการหายใจ, และวิธีการที่จะอยู่. - จาก 'Marcel Duchamp Anti-artist', see *View*, series V, n. 1, 1945, pp. 19-54 โดย **Jasper Johns** : มาร์เซล ดูของปี คือหนึ่งในของศตวรรษนี้, งานของเขาเคลื่อนย้ายผ่านแนวแบ่งเขต ซึ่งลัทธิความประทับใจเป็นตัวตั้ง และก็เข้าไปค้นหาในภาษานั้น, และวิสัยทัศน์ที่ปฏิบัติตามกันไปมา. ที่นั่นมันเปลี่ยนแปลงรูปแบบ ผ่านความซับซ้อน ใหม่ทางใจและเครื่องมือทางกายภาพ เทคนิคมากมาย รายละเอียดถูกค้นพบ มันมากกว่าศิลปะ. ในปี 1920 ดูของปียังพัฒนาขึ้นอีก, การออกจากการวาด, การย้อม, บางทีกระตุ้น, การรับใช้ความเชื่อเก่าๆ, ความคิดหนึ่งในการตัดสินใจของเขา, การเต็มใจที่จะหยุด, หนึ่งโอกาส, เขาบอกว่ามันไม่ใช่เช่นนั้น, คำพูดของเขา, “คุณไม่ตั้งใจที่จะทำมัน.” เขาบอก. เขาประกาศ เขาต้องการฆ่าศิลปะ (“สำหรับตัวเขาเอง”) และความพยายามที่จะทำลายเฟรม เอกสารอ้างอิงที่ดัดแปลง ความคิดของเรา, ความคิดในสิ่งใหม่, “ความคิดใหม่สำหรับวัตถุนั้น.” ผู้คนในศิลปะรู้สึก ดูของปี คือการปรากฏตัว การไม่อยู่ของเขา. เขาได้เปลี่ยนเงื่อนไขของความเป็นอยู่. - จาก *Dialogues with Marcel Duchamp*, โดย Pierre Cabanne, 1987, pp.109-10. แก้วใบใหญ่. เรือนกระจกสำหรับเขา. เครื่องจักรกลทางเพศ, การยึดครองของเจ้าสาว “ภาพวาดที่ขบขัน.” เอกสารอ้างอิงของมัน กับภาพความคิด, ตาที่สนใจในสิ่งที่เปลี่ยนแปลง และความคิด, การให้ความรู้สึกสด สด กับช่วงเวลาที่เราครอบครอง, การปฏิเสธความสนใจใดๆ ศิลปะเป็นการขนส่ง. ไม่มีตอนจบอยู่ในวิวที่พิเศษนี้ ความซาบซึ้งใหม่ “ในที่สุด ที่คุณสูญเสียความสนใจ, ดังนั้น ฉันไม่รู้สึกลึกลับถึงความจำเป็นที่จะเสร็จสิ้นมัน.” - จาก 'Marcel Duchamp (1887-1968)', see *Marcel Duchamp in Perspective*, ed. Joseph Masheck, 1975, p. 147. โดย **Gabrielle Buffet-Picabia** : งานใดๆ ที่มาร์เซล ดูของปีทำ แม้แต่จะดีที่สุดสำหรับเพื่อนเขา สิ่งนั้นก็จะเป็นเรื่องแปลกใจ และการเสี่ยงเสมอ. ข้อมูลเหล่านี้ คือผลลัพธ์ของความรู้สึกใจ ยุ่ง และความตามอำเภอใจ มันเป็นกิจวัตร, เราแยกจากการไม่มีตัวตน, ศิลปะที่ดาษดื่น. พวกเขา คือผลลัพธ์ของทุกวัน บันทึกซึ่งดูของปีได้ติดตาม, ไล่ล่า, ตามรอย, ในสี, การออกแบบเรขาคณิตที่แบนราบ : การหมุนวนและวัฏจักร. สิ่งเหล่านี้เกี่ยวกับสายตา การสร้างสิ่งเหลวไหล การหมุนตัวเขากับการผลิตรูปแบบโดยไม่คาดหวัง, วัตถุที่เห็นได้ในการปลดทุกข์... เป็นเรื่องชนิดที่แปลกใจพวกเขาเขียวแหละ และเป็นเช่นนั้น เป็นข้อขบขันที่ค้นพบในงานของเขา. - จาก 'Fluttering Heart', see *duchamp:passim, a marcel duchamp anthology*, ed. Anthony Hill, 1994, pp. 15-18. โดย **Robert Motherwell** : การกระทำที่ผ่านในการประดิษฐ์ของเขา, มาร์เซล ดูของปี ไม่ต้องการบังคับภาษาแห่งการปฏิวัติใหม่, แต่เพื่อเสนอท่าทางของความคิด... เขาพูดในความสงบ, ความสม่ำเสมอ, ระดับเสียง ; หน่วยความจำของเขา คือพลังอันน่าอัศจรรย์เขาไม่คิดว่าอัตโนมัติ เพราะมันเป็นเรื่องเก่าที่ไม่น่าตื่นเต้นอีกต่อไป รวากับว่ากำลังตอบกับ เป็นเวลา เพื่อผู้สัมภาษณ์, แต่พิจารณาอย่างระมัดระวัง... การแจ้งว่ามากบอ่ยใช้ให้เป็น

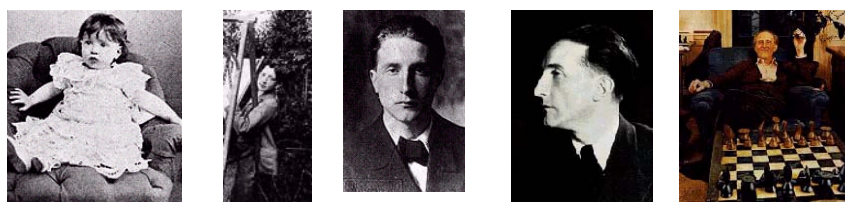
ประโยชน์ คำ “สิ่ง” เพื่อมีเครื่องหมาย การสร้างของเขา, และ “เพื่อทำ” เพื่อความรู้สึก ในการกระทำในเชิงประติฐ์ของเขา. ระยะเวลา “เกม”, หรือ “มันทำให้เฟลิดเฟลิน”, “ฉันต้องการทำให้ตัวเองเฟลิดเฟลิน”, ที่เกิดขึ้นอีกบ่อยๆ อยู่หลายครั้ง ; ในเชิงแตกดันของพวกเขามันไม่มีกิจกรรมหลักฐาน. มันดูเหมือนว่าฉันว่าเขาให้เสียรภาพ ในการเข้าถึงอารมณ์ ในกลุ่มที่ถูกเนรเทศทางการเมือง ระหว่างปี ของความวิตกนั้น หลังแพ้สงครามของฝรั่งเศส ใน 1940, เมื่อนาซี (Nazis) ได้เข้ามาในทุกๆ สถานที่ ในเวลานั้น. ดูของปี คือความเฉลียงฉลาด ของสิ่งมากมาย, เพราะว่า, สำหรับตัวฉันเอง การทำสำเร็จ ที่ยิ่งใหญ่ อยู่ในการทำเพียงเท่านั้น “เกี่ยวกับความงาม” ความสนใจซึ่งเผชิญทุกๆ บทบาทของศิลปิน “สมัยใหม่” คือไม่เกี่ยวกับสิ่งที่ป็นสาธารณะ และไม่เกี่ยวข้องทางศาสนา, แต่เป็นเรื่องของทางโลก และบุคคล. - จาก *Dialogues with Marcel Duchamp*, โดย Pierre Cabanne, 1987, pp. 7-12. โดย H. P. Roché : เขากำลังสร้างนิทานของเขา, โหรหนุ่ม ซึ่งแทบจะไม่ได้เขียนเลยซักบรรทัด, แต่คำของเขาจะถูก วนซ้ำ จากปาก ถึงปาก และเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่เป็นชีวิตชีวาประจำวัน และปฏิกิริยา จะถูกวนซ้ำ ด้วยสิ่งที่สร้างขึ้น. - จาก *Marcel Duchamp*, โดย Robert Lebel, 1959, p. 79. โดย Beatrice Wood : เมื่อฉันถามเขาว่าทำไมเขาถึงมีไว้ซึ่งรอบๆ นั้น, เขายิ้ม. พวกเขามีจุดประสงค์ของเขา, เขาบอก, แต่ฉันไม่ความให้ความคิดกับพวกเขา. ครั้งหนึ่งที่ฉันชี้ที่กล่อง 1 ใน 2 ที่มีน้ำตาลในนั้น. “นั่นคืออะไร?” ฉันถาม, เขาตอบเพื่อเห็นอกเห็นใจ เพื่อแนวความคิดของเขา. “Cela n'a pasd เป็นสำคัญ”, เขาจะพูด. และฉันรู้ว่าไม่มีสิ่งใดที่จะเข้าใจ ถึงความสำคัญ เท่ากับ ต้องอยู่ที่นั่น. คนจำนวนมากคิดว่าดูของปี คือ จิตรกรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของยุค, ฉลาดและช่างคิดมากที่สุด. ฉันต้องยอมรับระยะเวลานั้น, กับข้อบกพร่องของ *Nude Descending a Staircase*, ที่จริงๆ ฉันไม่เข้าใจงานของเขา. ในส่วนตัวเขาตั้งใจมาก, เขาทำเป็น จำนวนมาก. ฉันไม่อยู่ในทางของความรักที่ยิ่งใหญ่ในชีวิตของเขา, แต่ชีวิตซึ่งเป็นเวลาสั้น เพื่อใกล้เขา. ซึ่งตอนนี้ฉันใกล้ และเต็มไปด้วยความรู้สึกบางสิ่งเกี่ยวกับมาร์เซลนั้น คงไม่ได้ขอบ. แต่ผู้ชาย สำหรับฉันเขาคือศิลปิน บางสิ่งที่เขาทำคือความเข้าใจ, “Cela n'a pasd เป็นสำคัญ”, คือการยิ้มและการพิมพ์ของเขาเสมอ. - จาก *Marcel Duchamp : Artist of the Century*, ed. Rudolf E. Kuenzli & Francis M. Naumann, 1989, pp. 12-17. (MarcelDuchamp, net. สืบค้นเมื่อ 23.09.2004 : 2-6)

1.1 ชีวิตประวัติของมาร์เซล ดูของปี

มาร์เซล ดูของปี เป็นศิลปินผู้หนึ่งที่มียุทธศาสตร์สำคัญในหน้าประวัติศาสตร์ของวงการศิลปะ และเป็น ผู้ที่รู้จักกันดี ในฐานะ บุคคลสำคัญของศิลปะ ลัทธิดาดา ดังนั้นจึงมีข้อมูลที่เป็นทั้งเอกสาร ตำรา ข้อมูลทางวิชาการ และอื่นๆ ทั่วไป กล่าวถึงเขาไว้อย่างมากมาย ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้รวบรวมข้อมูลต่างๆ ที่ได้กล่าวถึงมาร์เซล ดูของปี ทั้งจากเอกสารหลักฐาน ทางวิชาการ และข้อมูลจากเว็บไซต์ ในอินเทอร์เน็ต ที่มีการกล่าวอ้างถึงเขาไว้ อย่างตรงกัน และการขยายความรายละเอียด ที่มีการกล่าวพาดพิง ที่ต่อเนื่องกัน เป็นระยะเวลาต่างๆ ตามช่วงวัย

ชีวิตของเขาไว้ จากหลายข้อมูลดัง หนังสือ MARCEL DUCHAMP Art as Anti-Art โดย Janis, Mink. 2000 , จากเว็บไซต์ <http://www.understandingduchamp.com> , จากเว็บไซต์ <http://www.Freshwidow.com> ,และจากเว็บไซต์ http://en.wikipedia.org/wiki/Marcel_Du

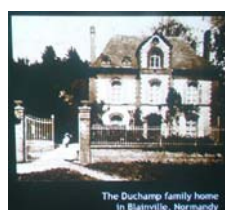
Champ และรวมทั้งข้อมูลภาพประกอบ จากเว็บไซต์ <http://www.home.Hccnet.nl/att.leurs/index.html> ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ภาพประกอบ 39 ภาพมาร์เซล ดูชองป์ ในแต่ละช่วงวัย

(Marcel Duchamp, net. สืบค้นเมื่อ 23.09.2004 : 1)

เฮนรี – โรเบิร์ต – มาร์เซล ดูชองป์ (Henri – Robert – Marcel Duchamp) เกิดเมื่อ 28 กรกฎาคม 1887 และได้เสียชีวิตเมื่อ 2 ตุลาคม 1968 รวมอายุ 81 ปี เขาเป็นคนฝรั่งเศส และก็เป็นศิลปินอเมริกัน (American artist) มาร์เซล ดูชองป์ อาศัยอยู่กับครอบครัวในระดับกลาง (middle-class) ที่มีความเป็นอยู่ที่สบาย ดูชองป์อาศัยอยู่ในบ้านที่ดีที่สุดในเมือง บ้านของดูชองป์อยู่ที่

ภาพประกอบ 40 ภาพบ้านเกิดของดูชองป์

(Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 3)

ปาล์มวิลล์ (Blainville-Crevon Seine-Maritime in the Haute-Normandie) ใกล้โรเซน (Rouen) ซึ่งเป็นเมืองที่อยู่ทางด้านตะวันตกเฉียงเหนือ ของประเทศฝรั่งเศส (France) มีพ่อและแม่ชื่อ นายอูจีนี และ นางลูซี ดูชองป์ (Eugène and Lucie Duchamp) ดูชองป์ เป็นลูกคนที่ 3 ในจำนวนพี่น้องทั้งหมด 7 คน และจากพี่น้องทั้งหมด ที่มีชีวิตรอดอยู่จนโตเพียง 6 คน และมี

ภาพประกอบ 41 ภาพนายอุกีนี และ นางลูซี่ ดูซองปี พ่อและแม่ของดูซองปี

(Home, Hccnet. สืบค้นเมื่อ 08.01.2005 : 1)

พี่น้อง 4 คน เท่านั้น ที่เป็นศิลปิน โดยมี 2 คน ที่เป็นพี่ชายของมาร์เซล ดูซองปี คือ แกรสทอน และเรย์มอน (Gaston and Raymond) แกรสทอน เกิดเมื่อปี 1875 และตายเมื่อปี 1963 ซึ่งเขาเป็นทั้งจิตรกร และศิลปินภาพพิมพ์ (painter, printmaker) และเรย์มอน ที่เกิดเมื่อปี 1876 และได้ตายเมื่อในครั้งสงครามโลก ครั้งที่ 1 (1918) ซึ่งเขาก็เป็นประติมากร และอีกคนหนึ่งก็

ภาพประกอบ 42 ภาพแกรสทอน และ เรย์มอน พี่ชายทั้ง 2 คนของดูซองปี

(Home, Hccnet. สืบค้นเมื่อ 08.01.2005 : 1)

คือน้องสาวของเขา ซูซาน ดูซองปี (Suzanne Duchamp) เกิดเมื่อปี 1889 และได้ตายในปี 1963 นอกจากนี้ เขายังมีน้องสาวอีก 2 คนที่ชื่อโยนนี่ และแมกดีลีน (Yvonne and Magdeleine) ตระกูลของดูซองปี คล้ายกับเป็นตระกูล

ภาพประกอบ 43 ภาพโยนนี่ และแมกดีลีน น้องสาวทั้ง 2 คนของดูซองปี

(Home, Hccnet. สืบค้นเมื่อ 08.01.2005 : 1)

ของศิลปิน ซึ่งบ้านของตระกูลดูของปี จะมีการตกแต่งด้วยงานแกะสลัก และภาพเขียน โดยฝีมือคุณตา ที่ประสบความสำเร็จ ทั้งในธุรกิจ ชิปปิ้ง (shipping) และศิลปะ ซึ่งเขาก็เป็นทั้งจิตรกร และก็ช่างแกะสลัก (painting and engraving) ซึ่งได้มีผลงานไว้เป็น จำนวนมากมาย ซึ่งบ้านของดูของปีจะเป็นที่รู้จักกันดี ในฐานะครอบครัวศิลปิน แม้ว่าคุณแม่ของดูของปีจะได้รับมรดก จากคุณพ่อของเธอ ในเรื่องของพรสวรรค์ ในการเขียนภาพ และการเป็นนักดนตรีสมัครเล่น เธอมักจะเขียนและตกแต่ง ถ้วยชามกระเบื้องเป็นงานอดิเรก ทั้งพ่อและแม่ของดูของปี จะเป็นคนที่เคร่งครัด และเป็นคนที่ให้การสนับสนุน ในเรื่องเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรม มาตลอด

ในบ้าน เด็กๆ จะเติบโตมาภายในสิ่งแวดล้อมที่ให้ความสนใจใน กิจกรรมการอ่าน หนังสือ ภาพเขียน ดนตรี วรรณกรรม และหมากรุก คือกิจกรรมยามว่างที่ครอบครัวนี้ชื่นชอบ เขาได้รับการเลี้ยงดูที่ ค่อนข้างจะให้อิสระ และการตามใจ โดยให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่ไม่ว่าลูกๆ จะทำอะไร โดยพ่อของเขา ซึ่งพ่อของเขาประสบความสำเร็จ ในเรื่องเกี่ยวกับการทำสัญญา เกี่ยวกับกฎหมาย และระบบกฎหมาย ซึ่งต่อมาภายหลัง เขาก็ได้เป็น นายกเทศมนตรีของเมือง ปารีสด้วย และหลังจากที่เขาจบการศึกษาในโรงเรียนมัธยมที่เข้มงวดทางวิชาการแล้ว เมื่อ ค.ศ.1904 เขาก็กลับไปอยู่ปารีส และศึกษาต่อที่โรงเรียนศิลปะเอ็นรอล (Enrolls in art school) ช่วงเวลาที่ดูของปี อยู่ที่โรงเรียน พี่ชายของเขาทั้งสองคน แกรสทอน ที่เดิมฝึกฝนและศึกษาในเรื่องของกฎหมาย ต่อมา ก็ได้มาเป็นจิตรกร และเป็นศิลปินของปารีส ภายใต้นามปากกาใหม่ว่า จาคอบ วิลลอน (Jacques Villon) และเรย์มอนด์ ที่ซึ่งฝึกฝนในทางการแพทย์ ก็ได้หันมาเป็นประติมากร (sculptor) ที่เรียกตัวเองว่า ดูของปี – วิลลอน (Duchamp – Villon) ซูซาน (Suzanne) น้องสาวของดูของปี แม้ไม่ถูกยอมรับการฝึกฝนในทางศิลปะตามระเบียบใดๆ แต่เธอ ก็ได้กลายเป็นศิลปินที่เป็นที่รู้จักกันดีว่า ซูซาน ดูของปี-ครอททิ (Suzanne Duchamp-Crotti) หลังจากการแต่งงาน ในครั้งที่ 2 ของเธอ กับสามีที่ชื่อ ฌ็อม ครอททิ (Jean Crotti) ซึ่งเขาก็เป็นศิลปินด้วยเหมือนกัน (home, Hccnet. สืบค้นเมื่อ 08.01.2005 : 1-3)

ภาพประกอบ 44 ภาพชูชาน ดูของปี กับ จีม ครอททิสามีของเธอ
(Home, Hccnet. สืบค้นเมื่อ 08.01.2005 : 2)

หลังจากจบการศึกษา ดูของปีก็ซึ่งติดต่อกับพี่ชายของเขาใน ฤดูใบไม้ร่วงปี ค.ศ.1904 นั้นเอง โดยดูของปีย้ายไปอยู่กับจาคอบ วิลลอน ไปอยู่กันที่ม็อนท์มาร์ทรี (Montmartre) และในช่วงวันอายุ 17 ปี ของเขาเอง ที่เขาประกาศ ความตั้งใจ ที่จะปฏิบัติ อาชีพเป็นจิตรกร (Janis, Mink. 2000 : 11)

ภาพประกอบ 45 ภาพแต่งงานกับภรรยาคนแรก ลูกพี่ ชาร่าซิน-ลาวาสซอร์
(Home, Hccnet. สืบค้นเมื่อ 08.01.2005 : 2)

ในปี ค.ศ.1927 มาร์เซล ดูของปีได้แต่งงานกับภรรยาคนแรก ตอนเขาอายุได้ 40 ปี เธอชื่อว่าชาร่าซิน-ลาวาสซอร์ (Lydie Sarazin-Lavassor) และหลังจากที่เขาไม่ประสบความสำเร็จจาก ชีวิตแต่งงานกับภรรยาคนแรก มาร์เซล ดูของปี ก็ได้สมรสใหม่อีกครั้ง โดยครั้งนี้ เว้นระยะห่างถึง 27 ปี เมื่อ วันที่ 16 มกราคม ในนิวยอร์ก เมื่อปี ค.ศ.1954ตอนนั้นเขามีอายุ ได้ 67 ปี เธอชื่ออลิซนาแซ็ทเลอร์ (Alexina Sattler) หรือมีชื่อเล่นว่า ทีนีย์ (Teeny) ซึ่งเธอเคย แต่งงานกับปีแอร์ มาทิสส์ (Pieere Matisse) มาก่อน (Freshwidow. สืบค้นเมื่อ 10.08.2004 : 6-10)

ภาพประกอบ 46 ภาพภรรยาคนสุดท้าย อลิซينا (ทีนี่) เช็ทเลอร์
(Home, Hccnet. สืบค้นเมื่อ 08.01.2005 : 3)

1.2 ประวัติการสร้างผลงานจิตรกรรม ของมาร์เซล ดูชองปี

การสร้างผลงานในช่วงต้น ดูชองปีได้แสดงผลงาน แนวทาง ในการทำงาน ที่แสดงถึง บทบาท และแนวคิด ที่ได้รับอิทธิพล ต่อการทำงานของเขา ดังมีรายละเอียดที่ได้กล่าวถึงการสร้างสรรค์ผลงานของเขานั้น เอาไว้ในเอกสารข้อมูล หนังสือ ที่รวบรวม วิเคราะห์ การทำงานและบริบทอื่นๆ รอบตัวในแต่ละช่วงการทำผลงานศิลปะ เอาไว้ ในหนังสือของ จานิส มิงค์ (Janis, Mink) ดังมีข้อความว่า

ดูชองปีเริ่มวาดภาพตั้งแต่เขาอายุได้ 15 ปี (ค.ศ.1902) และไม่น่าประหลาดใจ ที่ภาพที่เขาวาดนั้นจะเป็นภาพสเก็ตช์ และภาพเขียน (sketches and paintings) รูปครอบครัว และภาพบรรยากาศของปาล์มวิลล์ *Landscape at Blainville* ในปี 1902 ที่ซึ่งเขาได้รับอิทธิพล

(ข้างแล้ว ภาพประกอบ 1)

ภาพ *Landscape at Blainville*, ในปี 1902

ของโมนต์ (Monet) ที่เขาได้ทำความคุ้นเคยกับงานทั้งงานในหนังสือ และก็ของคัดลอก (reproduction) ซึ่งเขามีความศรัทธามาก ในขณะนั้น (Janis, Mink. 2000 : 11)

ซึ่งนับว่า โมนต์ เป็นศิลปินที่มาร์เซล ดูชองปี ได้รับแรงบันดาลใจ ในการสร้างสรรค์ผลงาน ที่เขาได้เรียนรู้ถึงวิถีคิด วิธีการทำงาน การเรียนรู้ และการศึกษา จากศิลปินที่เป็นที่

นิยม หรือได้รับการยอมรับในยุคสมัยนั้น ก็เป็นวิธีคิด วิธีการพัฒนาผลงานได้ดีอีกวิธีหนึ่ง และการสร้างสรรค์งาน และวิธีคิดของโมเนต์ ก็เป็นเรื่องที่น่าสนใจอยู่ไม่น้อยเลยทีเดียว เหมือนดังเช่นข้อความที่ได้กล่าวไว้ใน หนังสือของ จีระพัฒน์ พิตรปรีชา เอาไว้ ในหนังสือ โลกศิลปะศตวรรษที่ 20 ดังข้อความว่า

โมเนต์ ผู้จุดกระแสการเปลี่ยนแปลง หัวเลี้ยวหัวต่อของศิลปะในช่วงทศวรรษที่ 1860 หรือกลางศตวรรษที่ 19 นั้น ... โมเนต์เป็นคนแรกที่จุดกระแสความคิดขบถต่อแนวทางอะคาเดมิก (Academic) ... เย็นวันหนึ่งในปี ค.ศ.1863 โมเนต์ได้บอกกับเพื่อน ... เหล่านี้ว่า “พวกเราออกไปจากที่นี่กันเถอะ เพราะที่นั่นมันจะบั่นทอนสุขภาพของเราไปเรื่อยๆ ในสตูดิโอแห่งนี้มันช่างขาดความจริงใจเอาเสียจริงๆ” (จีระพัฒน์ พิตรปรีชา. 2545 : 20-21)

และในหนังสือของ กำจร สุนพงษ์ศรี เราก็จะเห็นข้อความที่ ได้กล่าวถึงโมเนต์ บริบทของสภาพแวดล้อม ที่เป็นกลไก ที่ทำให้เขาได้พัฒนาวิธีคิดด้วยเหมือนกัน

โคลด โมเนต์ (Claude Monet, ค.ศ.1840 – 1920) จิตรกรชาวฝรั่งเศส เกิดที่ปารีส ... ได้รับการศึกษาเบื้องต้นที่นี่ ในปี ค.ศ.1858 ได้พบกับบูแดง (Boudin) จิตรกรคนสำคัญในยุคนั้น ผู้ซึ่งชักจูงให้เขาเขียนภาพธรรมชาติ โมเนต์ มีความสามารถทางการวาดภาพมาแต่เยาว์วัย เมื่อได้รับการชักนำก็รุดหน้าขึ้นไปอีกทั้งฝีมือและทัศนคติ ... โมเนต์ได้รู้จักเสวนากับศิลปินรุ่นใหม่ ในยุคนั้นหลายคน เช่น ปิซาโร และพอล เซซานน์ (กำจร สุนพงษ์ศรี. 2528 : 26)

ในช่วงยุคของศิลปะอิมเพรสชันนิส กำลังได้รับความนิยม ดูของปีได้สร้างสรรค์งานออกมาหลายต่อหลายชิ้นด้วยกัน เป็นการสร้างผลงานด้วยกรรมวิธีง่ายๆ ก็คือการวาดเส้น แต่วิธีคิดของเขากลับเป็นเรื่องที่น่าสนใจ ด้วยเขาไม่ได้สร้างความ ต้องการที่จะทำให้ภาพผลงานออกมาสวย เหมือนดังที่ศิลปินอิมเพรสชันนิสพึงกระทำ ดังข้อความที่ ได้กล่าวไว้ในหนังสือของ จานิส มิงค์ ดังมีข้อความว่า

เขาได้ผลงานภาพวาด (Drawings) ขึ้นอื่นๆ อีกหลายชิ้นด้วยกัน เช่น *Hanging Gas Lamp (Bec Auer)*, c.ในปี 1902, *Suzanne Duchamp Seated* ในปี 1903, ภาพ *Gasman* ในปี 1904-05 หรือภาพ *The Knife Grinder* ในปี 1904-05 ซึ่งเขาชอบการสังเกตชีวิตภาพคน โดยแสดงให้เห็นถึงวิชาชีพของเขา และเราจะเห็นความไม่เป็นที่พึงปรารถนาว่า ดูของปีเขาจะสนใจในเรื่องราว หัวข้อ โดยไม่จะเป็นที่จะต้องทำให้ “รูปภาพดูสวย” (“pretty picture”)

ภาพ *Hanging Gas Lamp (Bec Auer)*, c.

ในปี 1902

ภาพ *Suzanne Duchamp Seated*,

ในปี 1903

ภาพ *Gasman*,

ในปี 1904-05

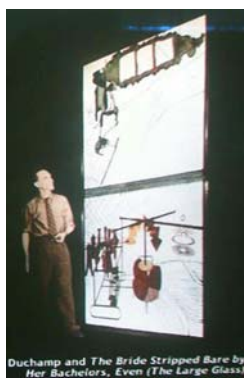

ภาพ *The Knife Grinder*,

ในปี 1904-05

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 2-5)

และต่อมาเขาก็มีการสร้างงานเพื่อเตรียมการหรือการทำอีก หลายๆครั้ง ถึงงานหลักของเขา *The Bride Stripped Bare by Her Bachelors, Even* (เจ้าสาวเต็มราเปลือยกายต่อ หน้า ชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆว่า กระดาษบานใหญ่) หรือที่รู้จักกันในชื่อ *The Large Glass*. (Janis, Mink. 2000 : 11-12)

ภาพ *The Bride Stripped Bare by Her Bachelors, Even* หรือที่รู้จักกันในชื่อ *The Large Glass* .

(Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 17)

จะเห็นว่าการทำงานในช่วงแรกของการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ มาร์เซล ดูชองป์ ก็มีวิธีการสร้างสรรค์งานไม่ได้แตกต่างศิลปินทั่วไปพึงกระทำเท่าใดนัก แต่สิ่งที่น่าสนใจก็คือวิธีคิดของเขา การแสดงถึงความเป็นตัวของตัวเอง เริ่มประจักษ์เห็นได้ตั้งแต่ช่วงแรกที่เขาสร้างสรรค์ผลงาน และยิ่งปรากฏเด่นชัดยิ่งขึ้นเรื่อยๆ เหมือนดังข้อความที่ได้กล่าวไว้ใน เว็บไซต์ของ <http://en.wikipedia.org> เอาไว้อย่างน่าสนใจ ดังข้อความที่ว่า

ในการทำงานในช่วงต้นของเขา ผลงานที่เห็น จะเป็นงานในแบบโพสต์-อิมเพรสชันนิส (Post-Impressionist) และดูชองป์เขาก็มาเป็นศิลปินที่มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อ ศิลปินดาดา ในสมัยเป็นนักเรียนเขาก็ได้เคยศึกษาที่สถาบันการศึกษา จูลิน (Académie Julian) มีอิทธิพลอย่างมาก ต่อศิลปินร่วมสมัย (contemporary artists) ในปัจจุบัน เขาได้เจอกับพี่ชายของเขา จากอบที่บ้าน ในปี 1911 มาร์เซลและพี่ชาย เรย์มอนด์ ได้ร่วมกลุ่มกับนักวิจารณ์ และศิลปิน ฟรานซิส พิคาเบีย (Francis Picabia), โรเบิร์ต ดีแลนนี่ (Robert Delaunay), เฟร์นันด์ เลเกอร์ (Fernand Leger) และคนอื่นๆ และได้ตั้งชื่อกลุ่มขึ้นมาใหม่ว่า Puteaux Group (Wiki. สืบค้นเมื่อ 10.08.2004 : 1)

ซึ่งแม้ว่าแม้ว่าศิลปะในแบบอิมเพรสชันนิส จะเป็นรูปแบบทางศิลปะที่เขาสนใจ แต่จริงๆ การสร้างสรรค์ผลงานของเขาก็ดู จะไม่ใช่การปฏิบัติตาม กฎธรรมเนียมประเพณีที่ศิลปินอิมเพรสชันนิสพึงกระทำเท่าใดนัก เราจะได้เห็นผลงานของเขา ดูจะไม่ค่อยเหมือน รูปแบบที่ศิลปินอิมเพรสชันนิสกระทำ การสร้างสรรค์ ที่มาร์เซล ดูชองป์ ทำนี้ อาจเรียกได้ว่าเป็น การสร้างงานในรูปแบบโพสต์-อิมเพรสชันนิส ก็ว่าได้ ดังมีข้อความที่ได้เขียนอธิบายถึงลักษณะของการสร้างผลงานในรูปแบบโพสต์-อิมเพรสชันนี้เอาไว้ในหนังสือของ สงวน รอดบุญ ดังมีข้อความว่า

Post-Impressionism (post = หลัง) จิตรกรรมลัทธินี้เกิดจากปฏิกิริยาของจิตรกรกลุ่มหนึ่ง ซึ่งไม่เห็นพ้องด้วยกับแนวความคิดของกลุ่มอิมเพรสชันนิสต์ เป็นความเคลื่อนไหวระหว่าง ค.ศ.1880-1905 คือระยะภายหลังกลุ่มอิมเพรสชันนิสต์ แนวทางของกลุ่มโพสต์-อิมเพรสชันนิสต์ เป็นการพัฒนาจิตรกรรมสมัยใหม่ ด้วยการเน้นในเรื่องรูปทรง สี และการแสดงออกเกี่ยวกับอารมณ์เฉพาะตัว (personal emotions) มากยิ่งขึ้น (สงวน รอดบุญ. 2522 : 124)

การสร้างสรรค์ผลงานในช่วงแรก แรก ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า พี่ชายของเขา เข้ามามีบทบาทต่อการสร้างสรรค์พัฒนาผลงาน หรือเป็นแรงจูงใจไม่น้อย การที่มีพี่ชายถึง 2 คน ที่เป็นศิลปินที่มีบทบาท และได้รับความชื่นชมอยู่ไม่น้อย ในยุคนั้นนั้น ก็เป็นการเปิดหน้าต่างทางความคิดให้มาร์เซล ดูของปี ได้อย่างดีทีเดียว ดังจะเห็นได้จากข้อความที่ได้กล่าวอธิบายถึงพัฒนาการการสร้างสรรค์ผลงานของมาร์เซล ดูของปี เอาไว้ดังข้อความ ในหนังสือของ จา นิส มิงค์ ดังมีข้อความว่า

ในปารีส ดูของปีได้เข้าร่วม องกรณ์ศิลปินของพี่ชายเขา เขาเรียนการวาดภาพที่ Académie Julian จนกระทั่งฤดูร้อนปีนั้น เขาชอบการเล่นบิลเลียดมากกว่า การเข้าร่วมในห้องเรียน เขาชอบพี่ชายของเขา Jacques Villon คนซึ่งช่วยเสริมการวาด *Le Rire* และ *Le Courier Français* ของมาร์เซล ซึ่งสามารถกลายมาเป็นนักเขียนการ์ตูน (cartoonist) และเริ่มที่จะวาดเพื่อขาย อย่างเฟลิดเฟลิน โดยการไม่ใช้สี และหยาบคายหรือขบขัน ได้ตามใจบ่อยครั้งที่ภาพที่เห็น เป็นการพูด หรือการเล่นคำที่มีความหมายหลายนัย ครั้งหนึ่งการ์ตูนที่แสดง ในปี 1907 *Woman Hack Driver* เป็นภาพผู้หญิงกำลังขับรถรับจ้าง (คนขับผู้หญิง คือ

ภาพ *Woman Hack Driver*, ในปี 1907

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 6)

ปรากฏการณ์ใหม่ ที่เกี่ยวข้องกับเวลา) คนที่เป็นลูกค้าของเธอที่เข้าไปในโรงแรม ไม่ปรากฏตัวว่าเป็นใคร การทิ้งให้มิเตอร์วิ่งอยู่นั้น จึงต้องคิดค่าบริการเป็น 2 ครั้งสำหรับการบริการ (Janis, Mink. 2000 : 12)

และในปี 1905 เป็นปีที่เริ่มต้นสำหรับการกำหนดในเรื่องของการเป็นทหารของดูของปี และเขาได้รับการจัดจำแนกเป็นพิเศษ (เขาได้รับการยกเว้นอย่างเป็นทางการ สำหรับการฝึกทหาร) สำหรับการทำงานพิมพ์ ในโรเซน ระหว่างนั้นเขาได้ผลิตงานภาพพิมพ์โลหะ (etchings) ซึ่งเป็นคอลแลคชั่นของคุณตาของเขา กับภาพวิวของเมือง และเขายังกลายเป็นคนที่รู้จักกันดีในเรื่องของงานแบบอักษรตัวพิมพ์ (typography) ตั้งแต่เขาทำงานศิลปะ (art

worker) ดูของปีไม่เพียงแต่ไม่มีความสุขในการหนีจากทหาร เขายังหลบหนีจากศิลปะชั้นสูง (high) ที่เข้าไปในทางเทคนิควิธีมากกว่า และเรื่องของการสร้างภาพจินตนาการและโลก

หลังจากคืนสู่ปารีสในปี 1906 ที่ดูของปีใช้ชีวิตกับ วิลลอน เป็นเวลา 2 ปี ก่อนที่จะย้ายไป Neuilly ที่อยู่ห่างกรุงปารีสออกไป ซึ่งเขาอยู่ที่นี่จนกระทั่งถึงปี 1913 ในปารีสศิลปะในแบบ Fauves และ Cubists สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งในปารีสและสำหรับอนาคต การพัฒนาของสีและโครงสร้าง ซึ่งก่อนหน้านี้ ก็มีการสร้างงานในรูปแบบของ Impressionist และ Post-Impressionists ที่มีอยู่มาก่อน ซึ่งตอนนั้นศิลปินที่เด่นที่สุดในการสร้างงานแบบ Fauves ก็คือ เฮนรี มาติสส์ (Henri Matisse) ในการวาดของเขา หัวข้อในการวาด สี และจังหวะ บ่อยครั้งมันเต็มไปด้วยอิสระ (Janis, Mink. 2000 : 14)

การสร้างสรรค์ผลงานของมาติสส์ มีการถ่ายทอดรูปแบบ และแนวคิด เอาไว้อย่างน่า สนใจ ดังข้อความที่ได้กล่าวไว้ในหนังสือของ กิติมา อมรทัต เอาไว้ดังข้อความที่ว่า

อังรี มาติสส์ (Henri Matisse) ได้เขียนไว้ในบทความชื่อ “บันทึกของจิตรกรคนหนึ่ง” “สำหรับข้าพเจ้านั้น การแสดงออกจะไม่ได้พบเห็นจากอารมณ์แรงที่ลุกโชนช่วงอยู่ในใบหน้า หรือมองเห็นได้ถนัดจากท่าทางอันรุนแรง แต่จะเห็นอยู่ในการจัดวางภาพเขียนของข้าพเจ้าทุกส่วน คือสถานที่ที่รูปในภาพนั้นใช้ที่ว่างรอบๆ รูปเหล่านั้น และส่วนสัดส่วนต่างๆ ทุกส่วนในภาพต่างก็แสดงบทบาทของตัว องค์ประกอบของภาพก็คือ ศิลปะการจัดทำที่ที่ ตกแต่งส่วนสาระสำคัญต่างๆ ซึ่งจิตรกรใช้แสดงอารมณ์ ความรู้สึกของตนออกให้เห็น ... ในความคิดจิตใจของผู้ชมนั้น รายละเอียดที่มากมายเกินจำเป็นจะเข้าไปแย่งที่ของรายละเอียดอื่นๆ ที่จำเป็นเสียหมด (กิติมา อมรทัต. 2530 : 369)

การสร้างสรรค์ผลงานในแบบลักษณะที่มาติสส์มีความนิยมก็ได้สร้างความประทับใจให้กับตัวมาร์เซล ดูซองปี อีกไม่น้อย รวมทั้งศิลปินร่วมสมัยในยุคอื่นๆ อีกหลาย ต่อหลาย คนด้วย เช่นกัน ดังข้อความที่ได้กล่าวถึง และบรรยาย ตรงนี้ในหนังสือของ จานิส มิงค์ เอาไว้ด้วยข้อความที่ว่า

การวาดแบบ Fauves มีทั้งวัสดุสำเร็จรูป และผลิตภัณฑ์สำหรับการอุตสาหกรรม ที่ได้รับแรงบันดาลใจจาก แวน โก๊ะ และ โกแกง (van Gogh and Gauguin) พวกเขาปีบสีออกจากหลอด และประยุกต์มัน ในแบบที่เป็นการวาด โดยการออกมาจากธรรมชาติ และต่อมาเพียงเล็กน้อย Cubists ก็แสดงความปะทะของความสว่างของสี (bright colors) ของ Fauves และแสดงความตั้งใจบนโครงสร้าง เซซานน์ (Cézanne) เขาได้เริ่มต้น ที่จะปิด และ

การจัดระเบียบ ระบายของภาพไปสู่รูปแบบทางเรขาคณิต ใน Fauvism และ Cubism ได้ให้ จิตรกรให้ความสำคัญของการวางหรือแทรก เข้าไปใน “ความจริง” (“reality”) ศิลปินเริ่มต้น ในการสร้างหัวข้อของเขาเองอีกครั้ง แทนที่จะบันทึกสิ่งที่ปรากฏ (Janis, Mink. 2000 : 14)

และรูปแบบศิลปะต่อมาที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อมาร์เซิล ดูชองปี ก็คือ การสร้าง งานในแบบสัญลักษณ์นิยม (Symbolism) จากปรัชญาแนวคิด ของการสร้างสรรค์ผลงาน มันเป็นที่ที่ดูชองปี หลงใหล ความเป็นกวี ความสวยงามของปรัชญา ได้เข้ามาเป็นสิ่งผลักดัน อันสำคัญ ต่อการสร้างงานในยุคต่อๆ มาของเขา ดังที่ข้อความในหนังสือของจอนิส มิงค์ ได้ กล่าวถึงเรื่องราวตรงนี้อาไว้ว่า

สัญลักษณ์นิยม ที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับวรรณกรรม เป็นภาษาที่ทำให้ผู้อ่านหรือผู้ฟัง มองเห็นภาพ ได้นั้น ได้กับไปสู่ศตวรรษที่ ส่งอิทธิพลให้เกิดงานประพันธ์ เช่น Stéphane Mallarmé, Edgar Allan Poe และ Joris-Karl Huysmans ซึ่งบางทีเป็นคนชอบฝัน และเป็น ประเพณีที่เกี่ยวกับจิตวิญญาณ ในศิลปะ ความฝัน การจินตนาการ และเป็นการปกครองจิต ใต้สำนึกของจิตรกร เช่น Gustave Moreau และ Odilon Redon บางที ดูชองปีอาจดูซึม รูปแบบของสัญลักษณ์นิยมนี้ จากการที่ถูกผู้หญิงทำร้าย และมันเป็นเรื่องที่ง่ายที่จะอธิบาย เมื่อถามถึงการทำงานในอาชีพของเขาในยุคต้นๆ เขาได้ใช้ เซซานน์ เป็นแรงบันดาลใจ (Janis, Mink. 2000 : 14)

ซึ่งกระบวนการที่เป็นแบบสัญลักษณ์นิยมนี้ ก็ได้มีอธิบายให้พอเข้าใจได้ ดังข้อความที่กล่าวไว้ในหนังสือของ วีรวรรณ มณี เอาไว้ดังข้อความที่ว่า

Symbolism เป็นขบวนการศิลปะที่จิตรกรและประติมากรมีทัศนคติและแนวคิดสอดคล้อง กับนักประพันธ์และกวีฝรั่งเศส มาตั้งแต่ประมาณ ค.ศ.1885 เป็นการหันเหทิศทางไปใน ทางตรง กันข้ามกับอิมเพรสชันนิสต์ (วีรวรรณ มณี. 2528 : 128)

ซึ่งนอกจากนี้ก็ได้มีข้อความที่กล่าวถึงศิลปะ สัญลักษณ์นิยมนี้ เอาไว้ในหนังสือของ กำจรสุนพงษ์ศรีเอาไว้ด้วย ดังมีข้อความที่น่าสนใจ เอาไว้ว่า

สัญลักษณ์นิยม (Symbolism) นับตั้งแต่พอล เซซานน์, ฟานโกะ และโกแก็ง ต่างทำงาน ตามแนวอุดมการณ์ของตนเอง ทำให้วงการจิตรกรรมได้แตกหน่อของลัทธิทางศิลปกรรมอีกมากมาย ... ลัทธิสังเคราะห์ (Syntheism) ซึ่งมีจุดกำเนิดมาจากพอล โกแก็ง โดยมีแนวความคิดและ อารมณ์ในการสร้างงานอยู่ที่ปฏิเสธอย่างสิ้นเชิงต่อการวาดภาพเหมือนธรรมชาติ พวกเขาไม่ยอม ใช้หลักทัศนียวิทยา มีการวิเคราะห์การใช้สีของพวกอิมเพรสชันนิสต์ ด้วยการสังเคราะห์ออกมา

ในรูปของการวางจังหวะช่องไฟและใช้สีแบน ให้บรรดารูปทรงของสรรพสิ่งต่างๆ และสีทุกสีมีความหมายในความคิดจินตนาการ ครั้นต่อมาได้เกิดคตินิยมศิลปะแบบหนึ่งเกิดขึ้น ศิลปินกลุ่มนี้มีชื่อว่าพวก “สัญลักษณ์นิยม” (Symbolism) ซึ่งยึดถือเอาจินตนาการของความฝัน อารมณ์สะท้อนใจ และเรื่องราวอันลึกลับต่างๆ เป็นจุดสำคัญในการเริ่มต้นของการทำงาน ... โอด็อง เรอดอง ได้พัฒนาหลักการดังกล่าวให้มีลักษณะบริสุทธิ์ มีความวิจิตรพิสดาร เพิ่มขึ้นในนามใหม่ว่า สัญลักษณ์นิยม (Symbolism) ... หลักสำคัญของคตินิยมศิลปะนี้คือ ไม่นิยมลงเลียนแบบจากธรรมชาติ แต่ต้องการแสดงความจริงภายในใจ พวกเขาปฏิเสธการใช้หลักเกณฑ์ทางทัศนียวิทยา ไม่ยอมรับหลักการวิเคราะห์เรื่องแสดงสีของกลุ่มอิมเพรสชันนิสต์ แต่ยอมรับหลักการสังเคราะห์ของโกแก็งในเรื่องสีแสง มีการนิยมระบายสีให้เกิดความแบน การตกแต่งภาพก็มีแนวโน้มไปทางด้านการใช้รูปทรงและสี มีจุดปลูกเร้าความคิดจินตนาการไปสู่ความฝันและอารมณ์สะท้อนใจ (กำจร สุนพงษ์ศรี. 2528 : 84)

ศิลปินในลัทธิสัญลักษณ์นิยมที่เป็นแรงบันดาลใจ และสร้างความประทับใจอย่างมาก ให้กับมาร์เซล ดูซงปี อย่างที่เขาออกมายอมรับและ กล่าวชื่นชม ยกย่องอย่างมากของกระบวนทัศน์ ที่ดูซงปีศรัทธา ที่จะไม่กล่าวถึงไม่ได้เลย ก็คือ โอด็อง เรอดอง (Odilon Redon) ดังมี ข้อความที่ได้กล่าวถึงและอธิบายถึง คำพูดของดูซงปี เอาไว้ใน หนังสือของจานิส มิงค์ เอาไว้ด้วยข้อความที่ว่า

ดูซงปี ได้ตอบคำถามเอาไว้ว่า “...ถ้าฉันจะพูดว่าอะไร คือจุดเริ่มต้นของ ฉันคงต้องพูดว่า มันคือศิลปะของ โอด็อง เรอดอง (Odilon Redon)

เรอดอง (Redon) ไม่ได้เป็นเพียงแต่จิตรกรที่เขานับถือ คือ ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นศิลปินกราฟฟิคในวิถีใหม่ เขายังเป็น ศิลปินผู้ผลิตงานศิลปะที่ทันสมัยล้ำยุค (avant-garde) สำหรับในรอบระยะเวลาอีกด้วย สำหรับภาพที่อธิบายไม่ได้นี้เป็นภาพที่อยูในโลกของจินตนาการ

ภาพประกอบ 47 ภาพเขียนของเรอดอง ชื่อภาพ *Silence*, ในปี 1911

(Janis, Mink. 2000 : 15)

อย่างไรก็ตาม เขาก็ยังได้แรงบันดาลใจโดยวิทยาศาสตร์อยู่บ่อยๆ ซึ่งเป็นความเห็นที่ไม่ตรงกับเสียงส่วนใหญ่ของโลก เหมือนคำพูดนั้นอยู่ใต้กล้องจุลทรรศน์ บางทีสิ่งที่สำคัญมากสำหรับดูของปี ที่ได้จาก Redon's ก็คือลักษณะในการทำงานศิลปะของเขา ซึ่งไม่ได้ต่อต้านสถาบัน (anti-academic) อย่างโด่งดัง แต่ค่อนข้างจะเงียบและมีความเป็นตัวเองอย่างหลักแหลม Redon's ได้วาดภาพ *Silence* ในปี 1911 ที่เกือบจะดูเหมือนคุณลักษณะของดูของปี ถึงชีวิตที่ยาวนาน (life-long) และก็ไม่มีคำอธิบาย (non-commentary) บนคน ซึ่งนี่เป็นการตีความศิลปะของเขา (Janis, Mink. 200 : 14-15)

โดย กำจร สุนพงษ์ศรี ก็ได้กล่าวถึง โอด็อง เรอดอง เอาไว้ในหนังสือของเขา และอธิบายถึงการทำงานของเรอดอง เอาไว้ด้วยเหมือนกัน ดังข้อความที่ว่า

โอด็อง เรอดอง (Odilon Redon, ค.ศ.1840-1916) เกิดที่เมืองบอร์โดซ์ ประเทศฝรั่งเศส กล่าวกันว่าเขาเป็นเด็กที่เรียบร้อย นุ่มนวลราวกับเด็กหญิง เมื่อตอนเด็กย้ายไปอยู่ในชนบทที่เมืองเพเรอเลเพด อันเป็นดินแดนที่มีการเปลี่ยนแปลงด้วยอารยธรรมสมัยใหม่น้อยมาก ดังนั้น เขาจึงได้ฟังนิยายพื้นบ้านอันพันลึกพันลือ ประหลาดมหัศจรรย์มากมาย สภาพแวดล้อมในวัยแรกของชีวิตสร้างความประทับใจในจิตใจของเขามีรู้เลือน ... ผลงานของเรอดองได้รับการยกย่องจากนักประพันธ์และกวีในกลุ่มลัทธิสัญลักษณ์นิยมอย่างสูง ซึ่งขณะนั้นคตินิยมนี้ ยังไม่มีศิลปินทางด้านจิตรกรรมและประติมากรรมคนใดทำโดยตรงเลย ... แม้ว่าเขาจะไม่ชอบรูปแบบและกฎเกณฑ์ของพวกอิมเพรสชันนิสต์ แต่ก็ยกย่องพวกนี้ว่ามีบทบาทสำคัญต่อศิลปะร่วมสมัย ... เรอดองสร้างงานไว้หลายแบบด้วยกัน ผลงานของเขาเต็มไปด้วยสีสังดงาม เป็นแบบกึ่งอิมเพรสชันนิสต์ วัตถุที่ใช้วาดมีนับตั้งแต่ ดอกไม้ สัตว์ ทิวทัศน์ และคน เขามีความสามารถสูงทางวาดเส้นและภาพพิมพ์ มโนภาพและจินตนาการของจิตรกรผู้นี้เต็มไปด้วยความฝันอันประหลาด ... วาดภาพที่นึกฝันเอาตามอำเภอใจเป็นเรื่องราวที่เป็นไปได้ มีอารมณ์แสดงออกราวกับจินตกวี แม้ว่ามันจะเป็นภาพของความฝันอันแปลกประหลาดก็ตาม เรอดองยังคงเชื่อมั่นว่าเป็นความจริง เพราะว่าเป็นความจริงที่ตัวศิลปินสามารถติดต่อกับความฝันได้ด้วยตัวศิลปินเอง ผลงานของจิตรกรผู้นี้เป็นที่นิยมยกย่องอย่างสูงในระหว่าง ปีค.ศ.1879-1882 แนวความคิดของเขาให้อิทธิพลแก่ศิลปินในกลุ่มเหนือความจริงหรือเซเรียลลิสต์อย่างยิ่งในภายหลัง (กำจร สุนพงษ์ศรี. 2528 : 85-86)

เรอดอง เข้ามามีบทบาทต่อการสร้างสรรค์ผลงานของมาร์เซล ดูชองป์อย่างปฏิเสธไม่ได้ ความเป็นนักกวี และนักปรัชญา เป็นสิ่งที่เขาหลงใหล และช่วงเวลาของการสร้างสรรค์ผลงานของเขาก็ได้มีพัฒนาการ ที่ดำเนินไปอย่างน่าสนใจ แม้ว่าในต้นของช่วงชีวิตการสร้างผลงานศิลปะนั้น จะมีรูปแบบที่เรียบง่าย แต่แนวความคิด เจตนา ที่แฝงไปด้วยอุดมปรัชญา ก็

ได้มีปรากฏให้เห็นได้ในผลงานของเขาอยู่เรื่อยๆ โดยจะสังเกตเห็นว่า การสร้างสรรค์ผลงานของมาร์เซล ดูซองปี มีทิศทาง และรูปแบบเรื่องราว เนื้อหา มาจากประสบการณ์ชีวิตส่วนตัวของเขาเอง และงานของเขาเหล่านั้นก็แฝง และเต็มเปี่ยมไปด้วย ความเชื่อ และทัศนคติส่วนตัวของเขาเอง ดังข้อความที่ได้กล่าวเอาไว้ในหนังสือของจานิส มิงค์ เอาไว้ดังข้อความที่ว่า

บางครั้งดูซองปีได้เผชิญหน้ากับสไตน์ในบางวัน ที่เขาได้เผชิญ และพวกเขาทดลองกับขนาด และการมองหาบางสิ่งที่ทำให้เขารู้สึกมีความสุข กับ “ช่วงเวลาระหว่าง ปี1906 และ ปี 1910 หรือ ปี 1911 ฉันได้รับความแตกต่างระหว่างรูปแบบ และ ได้รับอิทธิพล ของ Fauvism , ของ Cubism และบางครั้ง ฉันยังทดลองเพิ่มเติม กับสิ่งดั้งเดิม (classical) และสิ่งที่สำคัญมากสำหรับฉันที่ค้นพบก็คือ มาติสส์ ในปี 1906 หรือ ปี 1907” การวาดภาพ (painting and drawing) ของดูซองปีปีแรกในปารีสเป็นการวาดเหมือนกับ การมีความสุขของตนเอง เป็น *femme fatale* เขาได้วาดสำหรับการได้รับการเชื้อเชิญสำหรับอาหารค่ำ ในวันคริสต์มาส ที่สตูดิโอ ในปี 1907 ภาพ *Flirt* ปี 1907 เป็นภาพสเกตช์ การ์ตูนที่น่าสนใจ และสภาพการณ์ของการแต่งงาน ใน *Sundays* ในปี1909 ดูซองปี

ภาพ *Flirt*, ในปี 1907

ภาพ *Sundays*, ในปี 1909

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 7, 8)

ได้ทำเครื่องหมายรูปเสายาวที่ทำด้วยไม้หรือโลหะ ที่ยึดบางสิ่ง ที่อยู่ระหว่างสิ่งที่ขยายให้กว้าง ออกได้ เป็นวิธของชีวิตชายโสด แม้แต่ในต้นศตวรรษที่ 20 ดูซองปีได้ทำในสิ่งที่เป็นเรื่องของชายโสด ที่ดึงดูดเพื่อผู้หญิงอีกครั้ง แต่ไม่ต้องการเรื่องการแต่งงาน “ฉันเข้าใจคนหนุ่ม ว่า การแต่งงานนั้นไม่ควรจะหนัก สำหรับตัวเองมากเกินไป กับงานมาก มาก, กับภรรยา, กับเด็กๆ, กับบ้าน, กับรถ ฉันเข้าใจการนำมาซึ่งสิ่งที่ดีที่สุดในตอนต้น ซึ่งการเป็นคนโสด จะยืนยันว่าทำไมฉันจะสามารถมีชีวิตอย่างง่ายๆแบบคนโสด มากกว่า ถ้าฉันต้องเผชิญกับปัญหาตามปกติในส่วนใหญ่ทั้งหมดของชีวิต” (ในเอกสารอ้างอิงเพื่อความรู้สึกที่เป็นอิสระนี้ มันน่าสนใจ

ที่ในบันทึกนี้ว่า ไม่มีความเป็นอิสระเดี่ยวของพี่น้องทั้ง 6 ของดูซองปี สำหรับสิ่งที่เป็นภาระหน้าที่ของลูก) (Janis, Mink. 2000 : 15-16)

เวทีการประกวดผลงานทางศิลปะ เป็นสิ่งที่นิยมชมชอบของศิลปินร่วมสมัยในช่วงเวลานั้นอยู่ไม่น้อย การได้เข้าไปมีส่วนร่วมสำหรับศิลปินหน้าใหม่ และยังไม่มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับ เป็นเรื่องลำบาก ดูเหมือนว่าไม่ว่าจะยุคสมัยใด เวทีการประกวดก็ยังได้รับความนิยมอยู่อย่าง สังเกตเห็นได้โดยง่าย การทรงอิทธิพลของผู้ทรงคุณวุฒิ ที่จะตัดสิน ให้ศิลปินคนใด ได้รับรางวัล หรือได้รับความชื่นชม เป็นเสมือน หนทางที่จะนำไปสู่ความโด่งดัง ของศิลปินอาชีพ ต้องการ เหตุการณ์เช่นนี้ ปรากฏให้เห็นได้ตั้งแต่ยุคที่เริ่มการมีเวทีแสดงสำหรับศิลปิน และแม้กระทั่งจวบจนยุคขณะปัจจุบันนี้ ดังข้อความที่ได้กล่าวถึงเรื่องราวของมาร์เซล ดูซองปี เกี่ยวกับเรื่องราวเช่นนี้ ให้พอเห็นได้ ดังข้อความในหนังสือของ จานิส มิงค์ เอาไว้ ด้วยข้อความที่ว่า

ช่วงระหว่างปีแรกนี้ ดูซองปี ได้มีส่วนร่วมอยู่ด้วยใน Salon exhibition มากมาย เพราะว่า จาคอบ วิลลอน เป็นผู้ที่เป็นที่เคารพและได้รับการยกย่องให้เกียรติอย่างสูง ใน Salon d' Automne ดูซองปีได้แสดงผลงานในช่วงต้นนั้น เมื่อปีค.ศ.1908 ปีต่อมาเขาแสดงนิทรรศการผลงานศิลปะครั้งใหญ่ของเขาก็คือ Salon des Indépendants ที่นี้ไม่มีคณะกรรมการตัดสิน หรือการให้รางวัลในความสามารถของศิลปิน แม้จะมีผลงานเป็นพันๆ ชิ้นก็ตาม ถึงแม้ว่า Salon des Indépendants จะเต็มไปด้วยผลงานที่แสดงการวาด, หรือของตกแต่งที่สร้างสรรค์เอาไว้อย่างชำนาญ แต่สำหรับที่นี่ ชื่อเสียงก็คือการออกความเห็นเป็นสิ่งสำคัญสำหรับ avant-garde ซึ่งผู้ที่ค้นพบก็คือ Odilon Redon, Raul Signac และ Georges Seurat ซึ่งต่อมาดูซองปีก็ได้ให้นิยามแก่มันว่า “ไม่มีกรรมการ ไม่มีรางวัล” ในสหราชอาณาจักร (United States) แม้ว่า ตัวเลขใหญ่โตจะแสดงในการแสดงนั้น ดูซองปีได้พูดถึงนักวิและนักวิจารณ์ Guillaume Apollinaire หลังจากการทำงานอันเป็นเวลายาวนานว่า เขามีการเตรียมการหลังจากการเดินทางอันศักดิ์สิทธิ์นี้ ถึง 6,000 ภาพผลงานที่แสดงใน Salon des Indépendants ในเดือนมีนาคม ปี 1910 “จิม ครอตติ (J. Crotti) ได้นำทฤษฎี การผสมจุดสีมาใช้ โดยไม่ได้ใช้สีตามหลักการการใช้สีบริสุทธิ์ แต่จะใช้วิธีการอย่างง่ายๆ เพื่อที่จะบอกถึงลักษณะของตัวเองกับคนอื่น เขามีความมั่นใจและมีไหวพริบดี ถ้า Marinot กำลังมองหาการสร้างแอฟแฟค ให้เราพูดถึง Pierre Dumont; ภาพเปลือยที่น่าเกลียดมากของดูซองปี, ภาพที่ Kantchalowaky ใช้รองเท้าของเขาวาด, ภาพของ Lewitska ที่แสดงถึงคู่สามีภรรยาที่เด่นรำ ในสวนที่ค่อนข้างจะมีความสุขทีเดียว; และให้เราออกไปที่โรงเรียนของ Byzantine Revival

ซึ่งรวมถึงจิตรกร 3 คน ที่มีฝีมือ มีผู้ชาย 2 คน และ ผู้หญิง 1 คน ชื่อ Boitchouk, Kasperowitch, และ Mlle. Segno". (Janis, Mink. 2000 : 16)

การพัฒนารูปแบบการสร้างสรรค์ผลงานของมาร์เซิล ดูซองบี มีพัฒนาการที่แสดงออกให้เห็นได้เป็นลำดับ การได้รับอิทธิพลจากศิลปินที่เขาชื่นชอบ สภาพแวดล้อมของสังคม ศิลปินที่เขาสัมผัส ทำให้เขามีพัฒนาการอย่างเด่นชัดที่เราสังเกตเห็นได้ แต่สิ่งหนึ่งที่ไม่เปลี่ยนแปลงไปเลย นั่นก็คือ รูปแบบ และเจตนาทางความคิด ที่แฝงไปด้วยปรัชญา ความคิด ความเชื่อ ยังคงปรากฏชัดอยู่เสมอ ดังข้อความที่ทำให้เราได้ เห็นถึง การสร้างสรรค์งานในยุคถัดมาของเขา เอาไว้ในหนังสือของจอนิส มิงค์ เอาไว้ด้วยข้อความที่ว่า

ในปี 1910 ได้รู้สึกสนใจ ในงาน Fauves เป็นอย่างหลัก เขาได้วาดภาพเหมือน (portrait) เพื่อนของเขาที่โรงเรียน Dr. Dumouchel ดูซองบีได้วิจารณ์การวาดของเขาว่า “มันได้ทำให้นึกถึงการใช้สีที่รุนแรงของ Van Dongen's และในเวลาเดียวกันก็มีรายละเอียดการมี

ภาพ *Portrait of Dr.R.Dumouchel*, ในปี 1910

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 10)

มือที่แผ่วคมีเพื่อเป็นการแสดงความตั้งใจของฉัน เพื่อเพิ่มการสัมผัสอย่างจริงจัง ความสมบูรณ์ของส่วนประกอบ คือการไม่คัดลอกทุกส่วนของแบบ ทั้งหมดมันเกือบจะเป็นเหมือน การล้อเลียนความประพจน์ให้น่าขันเกินจริง บางที่ดูซองบี กำลังคิดถึง แรมบรานท์ (Rembrandt's) ภาพเหมือนที่มีชื่อเสียงของ Dr. Tulp คนที่ถนัดซ้าย ยังดูเหมือนสัญลักษณ์ของคุณภาพ. Dr.Dumouchel มันเป็นการกลับสู่ความน่าเกลียดของภาพเปลือยที่เป็นผู้ชาย และภาพเปลือยผู้หญิงในชื่อภาพ *Paradise* ผู้ชายที่เป็นหมอกที่อยู่ตรงข้ามกับเขาในภาพ ไม่สนใจผู้หญิงเปลือยที่นั่งยองๆ ในภาพนั้น อย่างจริงจัง ไซเขาก็คงปรากฏอาการไม่สบายใจด้วย ซึ่งเขาแสดงความอายโดยการคลุมอวัยวะสืบพันธุ์ของเขา มันดูผิดศีลธรรมน้อยกว่า Adam ซึ่งเขาดูยอม

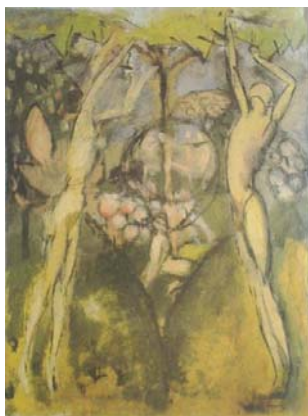
ภาพ *Paradise*, ในปี 1910-11

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 11)

มาก และดูไม่เหมือนกับคนในร่วมสมัยเดียวกัน ผู้หญิงในแบบ คือ Eve ซึ่งดูไม่มีความหมายที่เดียว ซึ่งดูของปี ได้เพิ่มเติม หรือ ทำให้น้อยกว่าที่จะซื้อสัตย์ ในการคัดลอกผลงาน (Janis, Mink. 2000 : 16-20)

การได้รับแรงบันดาลใจการเรื่องราวเหตุการณ์ หรือได้รับอิทธิพลต่อวิธีคิด รูปแบบการสร้างสรรค์ผลงานของศิลปิน ก็สังเกตเห็นได้จากผลงานของดูของปี ดังมีข้อความที่กล่าวถึง และอธิบายถึงเรื่องราวตรงนี้ เอาไว้ในหนังสือของจอนิส มิงค์ เอาไว้ด้วยข้อความที่ว่า

อย่างไรก็ตาม ใน *Young Man and Girl in Spring* ดูของปี ได้ยึดหุ่น (figures) ในภาพ ออกและทำไปตามความนึกฝันของเขา ราวกับกำลังวาด (drawing) คนหนุ่มมากๆ พวกเขาเหมือนไม่มีตัวตน มันเป็น abstract sketches น้องสาวของเขาแมกดีลีน และ sketches paintings ลูกสาวของดูของปี เจนนี่ เซอร์รี่ (Jeanne Serre) ซึ่งศิลปินเขาเบื่อ ในแบบเดิมๆ (ลูกสาวคนนี้พบพ่อจริงๆ ของเธอเพียง 2 ปี ก่อนที่เขาจะตายในปี 1968 เท่านั้น) อีกใจความของ paradise ถูกแสดงที่นี่ ที่เพียงเวลาชั่วครู่ ก่อนที่มันจะถูกทำให้หายไป คนในภาพทั้งคู่

ภาพ *Young Man and Girl in Spring*, ในปี 1911

(อ้างอิง ภาพประกอบ 12)

ภาพประกอบ 48 ภาพ Jeanne Serre ผู้สาวของคูของปี

(Home, Hccnet. สืบค้นเมื่อ 08.01.2005 : 3)

ยังคง ไม่ทราบชื่อ หัวของผู้หญิง คือเคล็ดลับที่หลัง เพื่อให้ได้เห็นส่วนบนของศีรษะ มือที่หัวของเธอเท่านั้น ขณะที่ผู้ชายในภาพได้ถูกละเว้นที่จะเสนอความสามารถ แสดงให้เห็นแต่ลักษณะของเส้นที่เป็นคางของเขาเท่านั้น ลักษณะเฉพาะตัวของผู้หญิงเป็นผมและผู้ชายเป็นคาง ทำนายได้ว่า เจาะจงเพื่อที่จะแสดงถึงเพศของเขานั้นเอง ซึ่งทำนายได้ว่าเงาดำที่ปรากฏบนพื้นหลังสีอ่อน อย่างชัดเจนนั้น ถึงแม้ว่าจะไม่หนักแน่น จริงๆ ในตอนแรกเหลือบดูทั้ง 2 คนในภาพ ซึ่งดูเหมือนว่าจะเหมือนๆ กัน พวกเขา กำลังอยู่ได้ชุ่มไม้ในสวน ที่บนเหนือศีรษะของพวกเขาเป็นต้นไม้ และผลไม้ที่ซึ่ง พวกเขา กำลังพยายามเอื้อมมัน ลำตัวของพวกเขาที่แยกกันเป็นแนวตั้ง เหมือนเสียงก้อง โดยร่างกายของชายหนุ่มที่ยื่นออก.

ถึงตอนนี้ ความตั้งใจไม่เคยถูกจ่ายเพื่อข้อเท็จจริง อย่างน้อย หุ่นทั้ง 5 ที่ชุมนุมในการวาด ภายในศูนย์กลางของภาพ คือภาพของ กลุ่มของนักเดินซึ่งเห็นว่าการกำลังจับมือกัน เขา

ภาพประกอบ 49 ภาพ *The Joy of Life*, ในปี 1905-06

(Janis, Mink. 2000 : 19)

ภาพประกอบ 50 ภาพ *The Dance*, ในปี 1910

(Janis, Mink. 2000 : 19)

ชอบภาพเล็กของนักเต้นในพื้นหลัง ที่อยู่ตรงกลางของ มาติสส์ (Matisse's) ในภาพเขียน *The Joy of Life* เป็นอย่างมาก *The Joy of Life* คือข้อมูลสำคัญ แม้แต่ตัวของมาติสส์เอง เขาพัฒนาส่วนประกอบใหญ่อื่นๆ จากมัน เช่น *The Dance* ในปี 1910 (ภาพประกอบ 24) มีชิ้นหนึ่งที่ดูของปี ได้วาดเป็นวง (circle) เอาไว้ หลังจากนั้น เขาได้หยุดจากใช้เส้นรอบนอก หรือการเอาออก และข้ามมันไป อีกครั้ง มาติสส์ ได้ให้คำแนะนำเป็นส่วนตัวว่า ภาพเปลือยอาจจะปรากฏ และเกิดการเปลี่ยนแปลงที่นี้ ดูของปีได้ใช้รายละเอียดอื่นๆ มากมายจากมาติสส์ เป็นอย่างดี เช่น เส้นสีดำที่เป็นส่วนประกอบของสามเหลี่ยม และยอดของต้นไม้ ต่อมา งานในชีวิตครั้งสุดท้ายของดูของปี *Etant donnés* หุ่น ผู้หญิงของมาติสส์ ก็กลับมาสู่ความคิดเกี่ยวกับลำตัวของ ดูของปี จะระลึกถึงนักเต้น พลังงานและขาที่แผ่ออก ของภาพนักเต้น ของมาติสส์ ขณะที่ ลำตัวในงานสุดท้าย *Etant donnés* เป็น 3 มิติ และดูเหมือนตัวคนจะหนักกว่า และเห็นหัวน้อยกว่า “headless” ของ *The Joy of Life* รูปผู้หญิงที่กำลังจูบ ด้วยมือขวาที่มูม ด้านล่างภาพ *Young Man and Girl in Spring* มีจุดเล็กๆ ที่เลอะคลุมเครือ แต่สามารถที่จะ

ภาพประกอบ 51 ภาพวิวที่มองผ่านจากประตู

(Janis, Mink. 2000 : 87)

Given: 1. *The Waterfall*, 2. *The Illuminating Gas Etant donnés*, ในปี 1946-66

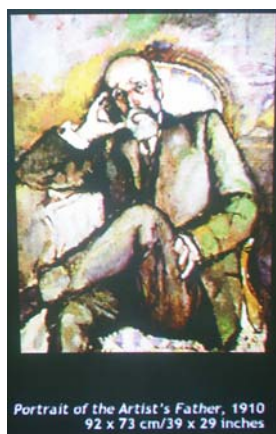
เข้าใจได้ โดยผู้ที่เป็นเจ้าของภาพนี้ คือ Arturo Schwarz คนที่ทำงานใกล้ชิดกับดูซองปี ผู้เป็นเจ้าของแกลลอรี่ และ แคตตาล็อกที่ประกอบในงาน การตีความวงกลมและอีกคนหนึ่งที่อยู่在那นั้น ความเห็นนี้ไม่เคยถูกแย้ง อย่างไรก็ตามการรวมของวงแหวนของนักเดิน ก็เป็นที่ชักชวนให้เฟลิดเฟลินพอสสมควร ตั้งแต่ดูซองปีวาด *Young Man and Girl in Spring* สำหรับน้องสาวของเขา ซูซานน์ เป็นของขวัญวันแต่งงาน “A toi ma chère Suzanne Marcel” ที่เป็นส่วนประกอบ ที่ได้จัดสรรของงาน *The Joy of Life* ของมาติสส์ (อย่างไม่ทั้งหมดจริงๆ) ความประสงค์ของจิตรกร ซูซานน์ ดูซองปี สามารถรับรองและเห็นด้วย แม้ว่าสามีของเธอ จะไม่สามารถ เป็นส่วนหนึ่งในข้อความ งานแต่งงานของน้องสาวของเธอ อาจจะได้สัมผัสกับประสบการณ์ที่ยากสำหรับดูซองปี ถึงแม้ว่าเขาจะไม่เคยปรึกษา ดูเหมือนว่าดูซองปี วิดกกังวลกับการเปลี่ยนแปลง การเคลื่อนไหว ในระยะเวลาช่วงนี้. (Janis, Mink. 2000 : 20-25)

และจากข้อความหลักฐาณดังกล่าวมาแล้ว ดังกล่าวข้างต้น ก็ยังมีข้อความที่ได้กล่าวถึงมาร์เซล ดูซองปี เอาไว้อย่าง เป็นที่น่าสนใจอีกหลายชิ้น อีกทั้งยังได้อธิบายเพิ่มเติมถึงกระบวนการทำงานที่น่าสนใจ ในเรื่องของการทำงานไม่ยึดติดกับผลงานในกรณีที่เขาได้นำเอาผลงานสร้างสรรค์ของตนเอง มากระทำใหม่ โดยการ หลอมรวมเรื่องราว และเนื้อหา ให้ปรากฏเป็นภาพลักษณะในรูปแบบใหม่ ดังที่ปรากฏให้เห็นได้ใน ที่เว็บไซต์ ในอินเทอร์เน็ตที่ <http://www.understandingduchamp.com> ดังมีรายละเอียดเอาไว้อย่างมีความน่าสนใจว่า

ในช่วงวัยเรียน (1904-11) หลังจากจบการศึกษา ในระดับปริญญา จากลูซี (Lycée) ซึ่งเป็นโรงเรียนศิลปะที่ดี แต่เขามักจะใช้เวลาไปกับการเล่นบิลเลียด มากกว่า ที่จะให้เวลาในห้องเรียน ซึ่งในระหว่างนั้น เขาก็มีความกระหาย ในความหลากหลายที่เกิดขึ้นภายนอก

ห้องเรียน และได้มีอิทธิพลต่อเขา เป็นอย่างมากทั้ง เซซานน์ (Cézanne), สัญลักษณ์นิยม (Symbolism), ฟอวิซึม (Fauvism), คิวบิซึม (Cubism) และการชื่นชอบภาพประกอบ ซึ่งต่อมา เขาก็วาดการ์ตูนขายให้กับนิตยสาร ปารีสเซียน (Parisian) พวกเขาสนใจเพราะว่าบุคคลิกตลก ขบขันที่เสียดสีสังคม มันเป็นเรื่องที่บรรจลงไปในเนื้อความ และสิ่งนี้ได้กลายเป็นเหมือนลายเซ็นของดูซองปี และรูปแบบนี้ ได้เสนอให้เห็นในการวาดรูป “ผู้หญิงที่ไม่ได้สวมเสื้อ” (She undresses)

วาดภาพเหมือนพ่อศิลปิน (Portrait of the Artist's Father) ที่มี อิทธิพลต่อเขาในการ ใช้สีและแบบฟอร์มที่อิสระ นั่นก็คือเซซานน์วาดภาพเหมือนของด็อกเตอร์ดูมูเชล (Dumouchel)

ภาพประกอบ 52 ภาพ Portrait of the Artist's Father, ในปี 1910

(Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 4)

ที่แสดงอิทธิพลของ ลัทธิสัญลักษณ์นิยม ในบรรยากาศชวนฝัน (dreamlike) และลัทธิเอ็กสเพรสชันนิซึม (Expressionism) ในการแสดงที่เกินความจริง ในลักษณะของฟิสิกส์ ท่ามกลางฟอวิสต์ (Fauves) มาติสส์ (Matisse) คือคนที่เขา ยอมรับ (Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 4-5)

จากข้อความที่กล่าวอ้างถึงความสนใจ ในรูปแบบการสร้างสรรค์ผลงานของเซซานน์ ที่มาร์เซล ดูซองปีให้ความสนใจ ก็จะทำให้เห็นว่าตัวเซซานน์เองก็ มีวิธีคิดในการสร้างสรรค์ผลงาน อย่างน่าสนใจ อีกคนหนึ่ง ดังยกตัวอย่างให้เห็นได้จากในหนังสือที่กำลังอ่าน สุณพงษ์ศรี ได้กล่าวเอาไว้ว่า

พอล เซซานน์ (Paul Cézanne, ค.ศ.1839-0906) ... เซซานน์คือนักปฏิวัติศิลปะผู้มี อารมณ์เยือกเย็น มั่นคง และมีความตั้งใจแน่วแน่ เขาชอบใช้ คำ 2 คำ ในการอธิบายผลงานของเขาเสมอ คือ Modulation ซึ่งหมายถึงการปรับ การเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสม และ Realization

หมายถึงการสำนึก การทำให้เป็นจริงขึ้นมา เซซานน์จะสร้างงานของเขาให้เป็นจริง โดยมีการแปลงธรรมชาติให้เป็นธรรมชาติทางศิลปะนอกจากนี้ เขายังเป็นจิตรกรผู้พิถีพิถันในการค้นหา “จุดสำคัญทางศิลปะ” โดยจะเลือกมันก่อน เช่น ภาพทิวทัศน์ ภาพคน หรือภาพหุ่นนิ่ง มีจุดสำคัญที่ใดบ้าง เพราะทุกสิ่งทุกอย่างต่างมี จุดสำคัญในตัวของมันเอง และข้อสำคัญอย่างทำลายความมีชีวิตของสิ่งนั้นๆ ดังจะเห็นโมเมนต์เลือก “จุดสำคัญทางศิลปะ” ได้ทุกหนทุกแห่ง ... นั่นเป็นเพราะโมเมนต์มีจุดประสงค์ให้สิ่งภายนอกที่ห่อหุ้มล้อมตัวศิลปินสำคัญกว่าตัวศิลปินเอง (Objective movement) ส่วนเซซานน์นั้น เขาถือว่าภายในตัวจิตรกรมีความสำคัญเท่าเทียมกับสิ่งภายนอก เขาเคยกล่าวว่า”ศิลปะ คือทฤษฎีที่พัฒนาและใช้ประยุกต์เพื่อติดต่อกับธรรมชาติ” และธรรมชาติจะมีรูปทรงต่างๆ กัน ... จะมีอยู่สองแบบคือ รูปทรงตามธรรมชาติกับรูปทรงซึ่งกลั่นออกมาจากธรรมชาติ ผลงานของพอล เซซานน์ ได้มุ่งมันเพื่อบรรลุถึงรูปทรง อันบริสุทธิ์ในแบบนามธรรม ไม่ใช่เป็นแบบสิ่งต่างๆ อันปรากฏอยู่ในธรรมชาติเท่าที่ตาเห็น (กำจร สุนพงษ์ศรี. 2528 : 50)

รูปแบบการสร้างสรรค์ผลงานในแบบของลัทธิโฟวิสม์ การสร้างบรรยากาศของสี เรื่องราวเนื้อหากระบวนทัศน์ ในแบบที่น่าสนใจนี้ ก็ปรากฏให้เห็นสะท้อนในผลงานของมาร์เซล ดูชองปีในช่วงเวลานี้ ได้อย่างชัดเจน โดยกระบวนแบบของศิลปะในแบบของโฟวิสม์ ก็ได้มีคำอธิบายเอาไว้ในหนังสือของกำจร สุนพงษ์ศรี เอาไว้ดังข้อความที่ว่า

ลัทธิโฟวิสม์ (Fauvism) ... คำว่า Fauve เป็นภาษาฝรั่งเศส แปลว่าสัตว์ป่า ซึ่งเป็นชื่อที่ได้รับการเรียกอย่างดูหมิ่นดูแคลนจากนักวิจารณ์ศิลปะคนหนึ่งชื่อ หลุยส์ โวแซลล์ ... พวกโฟวิสต์เหล่านี้ ได้สร้างงานจิตรกรรมในแนวทางใหม่ มีรูปทรงอิสระ ใช้สีสดใสตัดกันอย่างรุนแรง พวกเขาสร้างงานขึ้นตามสัญชาตญาณแห่งการแสดงออกอย่างเต็มที่ งานจะปรากฏความสนุกสนานในลีลาของรอยแปรงและจังหวะของสีต่างๆ มีอารมณ์จินตนาการแปลกออกไปจากการวาดของพวกอิมเพรสชันนิสต์ ซึ่งเล่นแต่เรื่องของสี แสงและบรรยากาศ พวกโฟวิสต์จะนำลีลาของเส้นมาใช้ใหม่ เช่น ตัดเส้นรอบนอกของสิ่งต่างๆ เพื่อเน้นให้เด่นชัดมีรูปแบบง่ายๆ เรียบๆ ต้องการแสดงทั้งรูปทรงและแสงไปพร้อม ๆ กัน สีที่จิตรกรกลุ่มนี้นิยมใช้อย่างมากมี สีเขียว ส้ม น้ำเงิน สีแดงของอิฐ และสีม่วง พวกเขาใช้สีตัดกันอย่างรุนแรง แต่อยู่กันอย่างประสานสัมพันธ์ ทำให้เกิดความขัดแย้งกันอยู่ภายในส่วนรวม ผลที่ออกมาขอบภาพบางภาพดูนุ่มนวลและเด่นชัด จังหวะลีลาและสีจะทำหน้าที่สำคัญมากกว่าสิ่งใดทั้งหมด มีความสำคัญมากกว่าเรื่องของวิชาติศเนภาพและเรื่องรูปทรง (กำจร สุนพงษ์ศรี. 2528 : 124)

ช่วงเวลาในการสร้างผลงานในช่วงต้น (ช่วงเวลาประมาณปี ค.ศ.1902-1911) ของ มาร์เซล ดูชองปี ทำให้เราพบ และทราบถึงพัฒนาการทางความคิด การได้รับอิทธิพล จาก

สภาพแวดล้อม สังคมบุคคลรอบข้าง ที่เขามีความนิยมชื่นชอบ จนผลักดัน เป็นแรงบันดาลใจ ในการสร้างสรรค์ผลงาน ต่างๆของเขา เรื่อยมา ซึ่งทั้งนี้ นอกจากอิทธิพลจากภายนอกต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วจะเห็นว่ามีอิทธิพลต่อเขาอยู่ไม่น้อย สิ่งที่สำคัญที่สุดที่ทำให้เขาได้สร้างผลงาน ออกมานั้น ก็คือ การเป็นคนที่มีอารมณ์ขัน เป็นคนที่มีความคิดเฉียบแหลม และสิ่งที่สำคัญที่สุด ก็คือการมีความมั่นใจในตัวเองอย่างสูง

การสร้างสรรค์ผลงานของเขาไม่ได้หยุดอยู่เพียงเท่านี้ หากแต่ยังมีพัฒนาการในการทำงานต่อไป ในช่วงต้นของการสร้างผลงานนั้น เราจะเห็นว่า การทำงานของเขาจะได้รับอิทธิพลใน แบบโพสต์-อิมเพรสชันนิส แบบสัญลักษณ์นิยม แบบฟิวริซึม และเริ่มจะปรากฏให้เห็น ในแบบคิวบิซึม ออกมาบ้างแล้ว ซึ่งลัทธิต่างๆ และจิตรกรคนสำคัญในลัทธิดังกล่าว ได้เป็นแรงดลใจสำคัญ ที่เขาเองก็ยึดถือเป็น หัวข้อสำคัญที่จะเป็นแนวทางในการทำงาน ในช่วงต้นนี้

หากต่อมา เขาก็เผยให้เราได้เห็นพัฒนาการในการสร้างสรรค์ผลงานของเขาอีก ดังข้อความที่ปรากฏในหนังสือของจานิส มิงค์ ว่า ตอนช่วงปลายของปี 1911 บางครั้งดูซองปี จะไปเยี่ยมพี่ชายของเขาและ Frantisek Kupka ใน Puteaux ตรงข้าม Seine ทางตะวันตกของ ปารีส ที่นั่นเขาพบ กับหมากรูก และ ปรึกษาศิลปะกับ Fernand Léger, Roger de la Fresnaye, Albert Gleizes, Jean Metzinger, Juan Gris และ Alexander Archipenko มีครั้งที่เราเคยมอ วิลลิน-ดูซองปี ถ้ามถึงกับเพื่อนของเขาถึงดูซองปีในเล็กน้อยๆ ดูซองปีจะวาดรูป เล็กๆ เพื่อตกแต่งครัวของเขา และเป็นของขวัญสำหรับครอบครัว ดูซองปีวาดรูปเล็กๆ ของเขา *Coffee Mill* ทางที่กำลังหมุน (เห็นลูกศร) แต่ยังทำเป็นชิ้นๆ และการทำกาแฟ ให้มันตกลง

ภาพ *Coffee Mill*, ในปี 1911

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 14)

มันคืองานแรกของเขาที่เป็น “เครื่องจักรกล” มันออกจะน่าขันนิดหน่อย ในปี 1911 ดูซองปียัง ได้แสดงความสำเร็จของเขา ในภาพของเด็กผู้หญิงและหญิงสาว ที่สะท้อน และเกี่ยวพันกับ กลุ่มศิลปินคิวบิส ในภาพ *Yvonne and Magdeleine Torn in Tatters* ที่เป็นภาพวาดน้อง

ภาพ *Yvonne and Magdeleine Tom in Tatters*, ในปี 1991

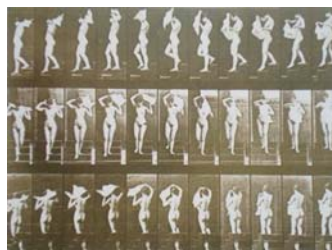
ภาพ *Sonata*, ในปี 1911

ภาพ *Dulcinea*, ในปี 1911

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 16-18)

สาวของเขาและกับภาพ *Sonata* ที่เป็นภาพแม่กับน้องสาวทั้งสาวของเขา และอีกภาพก็คือภาพ *Dulcinée* เป็นภาพของหญิงสาวที่ชื่อ Dulcinée ซึ่งดูของปี ไม่ได้รู้จักกับเธอ แต่เขาได้วาดจากการสังเกต ในการเดินกับสุนัขของเธอใน Neuilly เขาได้วาดเธอ มี 2 คนเป็นแบบไม่ได้มีเสื้อผ้าปกปิด ซึ่งทั้งหมดดูอย่างคร่าวๆ แล้วรวมๆ ดูเป็นเหมือนรูปทรงของแจกัน ที่ลำตัวมีการเฉี่ยๆ ให้นานกับหัว-ดอกไม้ (flower-heads) ถึงแม้ว่าจะมีรู้สึกสัมผัสทางเพศ แต่ไม่มีสิ่งใดมองดูเป็นความรู้สึกในทางกามรมณ์ (erotic) เลย และ ในภาพทั้งหมดเธอคือ Dulcinée และมี 4 คนที่กำลังเดิน มีบางสิ่งกลายเป็นหุ่นนิ่ง โดยชัดเจนว่าดูของรู้สึกสนใจใน ข้อคิดเห็นที่อ้างถึงการเคลื่อนไหว โดยที่ตัวมันเองอยู่คงที่ ภาพยนตร์และการวิเคราะห์เวลาของการ ถ่ายภาพ (photochronographs) โดย Marey ในฝรั่งเศส และ Eakins และ Muybridge ในอเมริกา ซึ่งเป็นแรงดลใจให้เขา (Janis, Mink. 2000 : 25)

ภาพประกอบ 53 ภาพถ่ายของ เอ็ดเวิร์ด มายบริจด์ ในปี 1887

(Janis, Mink. 2000 : 27)

จากพัฒนาการความเคลื่อนไหวทางศิลปะ ในกระแสสังคมโลกมีความผูกพัน กันอย่างมีมิติสัมพันธ์ อย่างแยกออกจากกันได้ยาก ข้อความเหล่านี้ น่าจะเป็นคำ ที่ใช้อธิบายถึง การสร้างสรรค์ผลงานของมาร์เซล ดูชองปี ได้เป็นอย่างดี จากพัฒนาการ การสร้างสรรค์ผลงาน ทศนคติ และรสนิยมทางศิลปะ ของศิลปินมาร์เซล ดูชองปี จะสังเกตเห็นว่า การเปลี่ยนแปลงของสภาพทางเทคโนโลยี ได้ส่งผลกระทบต่อเจตนาในการสร้างสรรค์ผลงานของเขาเป็น อย่างมาก โดยจากเดิมที่มาร์เซล ดูชองปีก็ได้เป็นหนึ่งในสมาชิก ศิลปินกลุ่มคิวบิสม์ตาม พี่ชายของเขา แต่พัฒนาการของเขา ไม่ได้หยุดอยู่เพียงแค่นี้กรอบ ธรรมเนียมปฏิบัติ ที่ศิลปิน กลุ่มคิวบิสม์ พึงกระทำไม่ ดังเราจะเห็นได้จาก พัฒนาการในการสร้างสรรค์ ที่ได้แสดงออก ให้เห็นอย่างเป็นลำดับ ดูชองปี เริ่มเป็นกบฏ ทางความคิดต่อศิลปินในกลุ่มลัทธิของเขาเอง ดังตัวอย่างที่ว่า การสร้างสรรค์ผลงาน ในกลุ่มคิวบิสม์นั้น หัวใจก็คือการสร้างความรู้สึคงที่ (static) แต่การสร้างสรรค์ผลงานของเขา กลับมีพัฒนาการที่ไม่ยอมหยุดนิ่งอย่างปรัชญา ของคิวบิสม์ โดยมีคำ อธิบายถึงกลุ่มคิวบิสม์ เขาไว้ในหนังสือของ ก่าจร สุนพงษ์ศรี เอาไว้ด้วยข้อความที่ว่า

ลัทธิคิวบิสม์ (Cubism) ลัทธิโฟวิสม์มีความเคลื่อนไหวในฝรั่งเศสราวปี ค.ศ.1905 บทบาท ของลัทธินี้ขึ้นสูงสุดและเสื่อมความนิยมลง เมื่อสงครามโลกครั้งที่ 1 ระเบิดขึ้น ในระยะเวลา หลังจากการกำเนิดของโฟวิสม์ไม่นาน คือราวปีค.ศ.1907-1908 คตินิยมทางศิลปะแบบหนึ่งก็ เกิดขึ้นมีชื่อว่า “คิวบิสม์” โดยมีหลักสำคัญทางสุนทรียศาสตร์อยู่ที่ “กฎของการควบคุม ความรู้สึก” ซึ่งเป็นปฏิกิริยาต่อกฎเกณฑ์ทางสุนทรียศาสตร์เก่าๆ ที่ว่า “ความรู้สึกมีอำนาจอันยิ่งใหญ่เหนือสิ่งอื่นใด” ลัทธิใหม่นี้ได้ก่อให้เกิดการพัฒนาและวิวัฒนาการทางศิลปะอย่างสำคัญ ของคริสต์ศตวรรษที่ 20 ไม่ว่าจะเป็นทางด้านสถาปัตยกรรม จิตรกรรม หรือประติมากรรม อีกทั้งยังถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นของศิลปะลัทธินามธรรม และศิลปะที่มีวิธีการนำเสนอเรขาคณิตมาใช้สร้าง งานอีกด้วย (ก่าจร สุนพงษ์ศรี. 2528 : 159)

และลักษณะการสร้างสรรค์ผลงานที่เป็นผลพวงมาจากการที่เขาได้เขาไปอยู่ เป็นส่วนหนึ่งของศิลปินกลุ่มคิวบิสม์ ก็ได้มีปรากฏให้เห็นออกมาบ้าง แม้โดยเนื้อหาสาระที่เขาได้แสดงออกมานั้น ก็ยังคงหนีไม่พ้นเรื่องราวเกี่ยวกับ รสนิยมความชอบ ในเรื่องราวส่วนตัวของเขาเอง ดังมีปรากฏให้เห็นได้จากข้อความใน เว็บไซต์ [http:// www.understandingduchamp.com](http://www.understandingduchamp.com) เอาไว้ดังข้อความที่ว่า

ใน *The Chess Players* มันเป็นการสำรวจความเป็นคิวบิสม์ ของดูของปี มันแสดงการเล่นหมากรุก ของคน 2 คนที่โต๊ะ ในหลายวิว ในศูนย์กลางของการวาดคือ หมากรุก

ภาพ *Portrait of Chess Players*, ในปี 1911

(อ้างอิง ภาพประกอบ 13)

จำนวนน้อยชิ้นผู้เล่นถูกแสดงในตำแหน่งที่แตกต่าง การชักชวนด้วยข้อความของเวลา ดูของปีให้คิวบิสม์ เป็น การสร้างความต่อเนื่อง ผู้เล่นคือน้ำหนักของเขาทั้งหลาย ผลลัพธ์หนึ่งคือความสามารถใน การจับกุม โดยผู้เล่นทางด้านซ้าย ของชิ้นที่ค้ำ การยึดครองในมือของเขา ตรงใกล้ด้านล่างของการวาด รูปภาพของความคิด ที่พัวพันกันในหมากรุก นี่คือการสนใจแรก ในการดำเนินต่อไป อื่นๆ อีกของดูของปี ที่แสดงให้เห็น (Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 5)

การสร้างงานของมาร์เซล ดูของปี ที่แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการ ที่เป็นผลกระทบจากสังคมเทคโนโลยีของโลกนั้น เริ่มปรากฏให้เห็นเด่นชัดขึ้นเรื่อยๆ ดังเรื่องราวประวัติชีวิตของดูของปี ที่ได้มีบันทึกเอาไว้เป็นข้อความเอกสารหลักฐาน ในหนังสือของจานิส มิงค์ ดังข้อความที่ว่า

ภาพ *Sad Young Man in a Train* เขาได้วาดเมื่อเดือนธันวาคม ในปี 1911 เป็นภาพเหมือนของเขาเองที่เขาได้ยืนอยู่ตรงเฉลี่ยของรถไฟ ในการเดินทางจากปารีสไปโรเซน ที่

ซึ่งพ่อแม่และน้องสาวของเขาได้ย้ายไปในปี 1905 ภาพนี้ได้ทำการวาดเอาไว้ 2 รูป หนึ่งคือการเคลื่อนไหวของรถไฟ และ อีกภาพคือชายหนุ่มผู้โศกเศร้าที่กำลังยืนอยู่ที่เฉลียง และการเดินกลับไป ซึ่งมี 2 การเคลื่อนไหวที่ได้ตอบซึ่งกันและกัน นอกจากนี้ มีการทำให้ผิดรูปร่าง

ภาพ *Sad Young Man in a Train*, ในปี 1911

(อ้างอิง ภาพประกอบ 19)

ของชายหนุ่ม ซึ่งฉันเรียกมันว่าพื้นฐานของแนวความคิดเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน (parallelism) มันคือชนิดของการสลายตัวตามระเบียบ และการออกจากการป้ายเป็นเส้นที่ขนานกันระหว่างรูปทรงและเป็นการแปลงหัวเรื่อง ด้วยเหตุนี้เขาถูกยื่นออก รวากับยึดหยุ่นได้ เส้นที่วิ่งขนานกับไปมาเป็นการเปลี่ยนแปลงเล็กๆ น้อยๆ ของรูปแบบที่ต้องการเท่านั้น และฉันใช้วิธีเดียวกันนี้ในภาพ *Nude Descending a Staircase* ภาพ *Nude Descending a Staircase* ในปี 1912 คือภาพจิตรกรรมที่เปลี่ยนชีวิตของมาร์เซล ดูชองป์ ชายหนุ่มผู้โศกเศร้าที่ชอบ “นู้ด” นี้ มันมากกว่า สิ่งที่เป็นรูปแบบของเครื่องจักร ซึ่งเป็นรูปคนที่ ไม่ได้แสดงหรือบอกถึง

ภาพ *Nude Descending a Staircase*, ในปี 1912

(อ้างอิง ภาพประกอบ 20)

ว่าใครที่เป็นคนในแบบนั้นที่มาจากภาพ *Young Man and Girl in Spring* ภาพดูเหมือนไม่ใช่ภาพเปลือย (Nude) เพราะมันดูเหมือนจะไม่ใช่มนุษย์ (Janis, Mink. 2000 : 25-27)

การสร้างสรรค์ผลงานของมาร์เซล ดูชองปีในลักษณะที่ได้รับการพัฒนามาจากศิลปะ คิวบิสต์ ได้รับการพัฒนามา ดังเห็นได้อย่างชัดเจน และได้มีคำอธิบายเกี่ยวกับเรื่องนี้ ดังข้อความจาก [http:// www.understandingduchamp.com](http://www.understandingduchamp.com) ในอินเทอร์เน็ตด้วยข้อความที่ว่า

ภาพจิตรกรรมทั้ง 3 ชิ้น ในปี 1912_ ดูชองปีได้รับ แรงบันดาลใจ จากกรรมวิธีในศิลปะแบบคิวบิสต์ ในการคิดค้นวิธีการใหม่ สำหรับการวาดให้เห็นการเคลื่อนไหว และการเคลื่อนย้ายที่ไม่ได้ยืน ในขोजิตรกรรมของแอ็บแตร์ริก แล้วปีนั้นเขาก็จบการวาดภาพในแบบเสมือนจริง เพื่อที่จะลองเข้าไปยังดินแดนที่ไม่มีในแผนผังมาก่อน *Nude Descending a Staircase* แสดงการเคลื่อนไหวของมนุษย์ ในแบบที่ได้รับแรงดลใจจาก แนวคิดของคิวบิสต์ เกี่ยวกับเรื่องของโครงสร้างของรูปแบบ ภาพเปลือยมันไม่มีสิ่งใด ที่จะเหมือนตามหลักทางกายวิภาค เป็นเพียงเส้นและระนาบในแบบนามธรรม เส้นชวนให้เข้าใจถึงคนที่ทำตามกันเป็นจำนวนมาก ที่ตามกันมาตามลำดับในเวลาใกล้เคียงกัน ในตำแหน่งที่คงที่ และการสร้างความรู้สึกถึงจังหวะของการเคลื่อนไหว ในระนาบที่อยู่ในที่ร่มให้ลึก และมีค่าน้ำหนักสัมพันธ์กับรูปแบบของเธอ การเคลื่อนไหว และภาพเปลือย ปรากฏอย่างเดี่ยวในความคิดสำหรับการดูเท่านั้น *Nude* คือ 2 ส่วนที่ดูชองปีจริงจังกับมัน หนึ่งในนั้นก็คือ เทคนิคในการหลอกลวงในที่แรก มันคือความพยายามของคนที่กำลังทำในสิ่งที่เป็แนวหน้าในการแสวงหาความรู้ และกวีตมธรรมชาติ เพื่อที่จะกุมการเคลื่อนไหวบนผ้าใบ ในสิ่งนี้มันเป็นเรื่องในบางสิ่งของภาพยนตร์ที่เกิดขึ้นใหม่ และการเรียนรู้แห่งการถ่ายรูป การเคลื่อนไหวของร่างการ ซึ่งคนที่ชอบสิ่งนั้น ก็คือ มายบริด มันยังเป็นยาแก้พิษข้อใหญ่ หรือข้ออ่อนด้อยสำหรับ Cubism's ความสม่ำเสมอ ในความสถิตินึง สิ่งนี้เป็นสิ่งแทนเนื้อเรื่องของเขา จากวิวหลายวิว ในเวลาชั่วครู่ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ซึ่งเป็นการเขียนโดยทฤษฎี ของ Cubist ดูชองปี ได้จำลองเธอจากหนึ่งวิว ในเวลาชั่วครู่ของ มายบริด ที่ได้ทำเอาไว้ ในทฤษฎี upside-down ดูชองปีได้ทำให้เกิดความกระตือรือร้น มีชีวิตชีวา และเต็มไปด้วยพลัง ซึ่ง Cubists ไม่มี แต่โดยการรับเอาเทคนิค ลักษณะงานสี ที่มีดทึบ ไม่สดใส (somber) ของคิวบิสต์, มีระเบียบในการทำงาน และระเอียดรอบคอบ, ความมีลักษณะโครงสร้างของแบบฟอร์ม – ขณะที่พยายามทำลายระบบโดยการโจมตีอย่างลับๆ ในทางอ้อม ที่ค่อนข้างแน่นอน มีความตั้งใจที่จะล้อเลียน และหลอกลวงผู้อื่น (Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 6)

จากเหตุการณ์นี้เราจะเห็นว่า การสร้างสรรค์ผลงานของมาร์เซล ดูชองป์เริ่มเป็นที่ถกเถียงกันระหว่างเหล่าผู้ทรงคุณวุฒิในวงการศิลปกรรม ในการที่จะไม่ยอมรับภาพผลงาน ผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได หมายเลข 2 การสร้างสรรค์ผลงานในแนวใหม่ ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ที่ จะได้รับการยอมรับจากผู้ทรงคุณวุฒิ ที่เต็มไปด้วยธรรมเนียมปฏิบัติที่ แบ่งกฎเกณฑ์ เอาไว้ อย่างเคร่งครัด จากข้อความดังกล่าวก็สามารถหยิบยกเรื่องราวอันเป็นข้อแสดงถึง ความคิดทัศนคติเหล่านี้ได้จากข้อมูลจากใน หนังสือของ जानิส มิงค์ ด้วยข้อความที่ว่า

เมื่อดูชองป์ เสนอมันที่ Salon des Indépendants มันก็เริ่มจะรู้สึกหนาวๆ ในการต้อนรับ จิตรกรคิวบิส และนักทฤษฎี Albert Gleizes เขาถามพี่ชายของดูชองป์ จากอบ วิลลอง และ เรย์มอนด์ ดูชองป์-วิลลอง ที่เขามีคือ “ความสับสน” ที่จะวาดมัน มันถอยออกไป มันไม่อ้างถึงอะไรที่เป็นวงล้อม ที่คิวบิส ต้องการ สำหรับที่จะเป็นตัวแทนในงานศิลปะคิวบิส มันดูเหมือนว่าจะเป็น “ฟิวเจอริส” ด้วยสำหรับพวกเขา ตั้งแต่นั้นมา มันก็เป็นเหมือนการ ควบคุมการเคลื่อนไหว คิวบิส ต้องการทำให้กระจายและความเข้มแข็งสำหรับการปะทะใน ตำแหน่ง “ลัทธิ” นั่นคือการตัดเอา แต่ยอดพี่ชายดูชองป์รู้สึกประหม่า และจริงจัง เขาถามดู ชองป์ถึงการทำให้การยอมรับและปราศจากการจับใจ ถึงอย่างไรเขาก็รู้สึก (ถึงเหตุการณ์นี้) มันช่วยให้ฉันได้หลบหนีจากอดีต และตัวเองในอดีตที่ผ่านมา ดูชองป์ได้พูดกับตัวเองไว้ว่า “แหล่งเกิดของสิ่งนั้น ทางที่พวกเขาต้องการมัน คือเมื่อพวกเขาไม่มีคำถามเกี่ยวกับการรวม กลุ่ม มีเพียงหนึ่งเท่านั้นที่จะนับตัวมันเองได้ และหนึ่งที่ต้องเดี๋ยวเดียวตาย” (Janis, Mink. 2000 : 27)

และจากข้อความที่แสดงให้เห็นถึงความรู้สึกที่เป็นผลกระทบต่อเขา กับเหตุการณ์นี้ ก็ได้มีกล่าวเอาไว้ในหนังสือของ जानิส มิงค์ด้วยเหมือนกัน ดังข้อความที่ว่า

กลับไปเมื่อปี 1912 ตอนที่มาร์เซล ดูชองป์ อายุได้ 25 ปี เขาเกือบที่จะยุติอาชีพ จิตรกร และในปีนั้น ก็ได้มีเรื่องราว เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงต่างๆ มากมาย เช่น เขาเริ่มเดินทางไปที่ต่างๆ เพื่อมองหาแรงบันดาลใจ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดี สำหรับ Parisian art ซึ่งมันเป็นสิ่ง ที่จะเป็นสำหรับการสร้างงานศิลปะที่ว่า ด้วยเรื่องของ การมองเห็น เป็นสิ่งจำเป็น และอีกเรื่อง ก็คือ เขาให้ความสำคัญกับงานเขียนเป็นอย่างมาก และเขาก็มีผลงาน ในการเขียนหนังสือ เป็นจำนวนไม่น้อย ซึ่งก็เป็นการเริ่มต้น ในการทดลองอย่างหนึ่งของเขา เกี่ยวกับเรื่องของ ภาษา ในเดือนตุลาคมปี 1911 ที่ Salon d' Automne เขาได้กลายเป็นคนคุ้นเคยกับ ฟรานซิส พิกาเบีย (Francis Picabia) ซึ่งเป็นคนที่ แนะนำ ให้เขาได้รู้จักกับชีวิตภายนอก ซึ่งพิกาเบีย นั้น เขาก็ไม่ได้ถือตัวว่า ตัวเองเป็นศิลปินชั้นยอด ของ Puteaux ซึ่งในต่อมา พิกาเบีย ก็ได้

กลายมาเป็นเพื่อนที่ดี ที่สุด ในชีวิตของดูซองปี ดูซองปีรู้สึกถึง การวาด และการคิดค้นถึง การทำสิ่งใหม่ หลังจากที่เขาได้ทำให้พี่ชายของเขาได้ผิดหวัง ในการต่อตั้งสมาพันธ์คิวบิส (Cubists) (Janis, Mink. 2000 : 29)

และจากข้อมูล ที่ได้กล่าวถึงและอธิบายถึงเหตุการณ์ของเรื่องนี้เอาไว้ได้อย่างชัดเจน ดังจากเว็บไซต์ [http:// www.understandingduchamp.com](http://www.understandingduchamp.com) ในอินเทอร์เน็ต ด้วยข้อความที่ว่า

ซึ่งในไม่ช้าหลังจากที่ *Nude* ของดูซองปีเสร็จ มันก็ถูก Salon des Indépendents ปฏิเสธ เพราะว่า สมาชิกของคณะกรรมการ (jury) รู้สึกว่า ดูซองปีใช้นิ้วเกลี่ยและความสนุก ในศิลปะคิวบิส พวกเขาขัดขวางโดยเฉพาะชื่อเรื่อง ซึ่งพวกเขารู้สึกว่าเป็นการ์ตูน (cartoonish) ดูซองปีได้เขียน (painted) ชื่อเรื่องตามขอบด้านล่าง การขอบหัวเรื่อง ในการวาดของเขา ซึ่ง ได้เพิ่มความตึงใจของพวกเขาเหล่านั้น ในความรับรู้ถึงการ์ตูนของเขาอย่างแน่นอน (Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 6)

มาร์เซล ดูซองปี นอกจากจะต้องต่อสู้กับตัวเองที่จะต้องพยายามในการค้นหาศักยภาพในการสร้างสรรค์แล้ว ยังต้องต่อสู้กับกระแสสังคม การถูกปฏิบัติเสียด จากบุคคลที่ได้รับการยอมรับจากสังคม หรือที่เราเรียกว่า ผู้ทรงคุณวุฒิ ก็แสดงให้เห็นว่าการสร้างสรรค์ผลงานของเขานั้นมีอุปสรรค ด้วยข้อกล่าวหาต่างๆ ของนักวิจารณ์ว่า ผลงานของเขาไม่มีคุณค่าพอ หากแต่เป็นเพียงภาพประกอบ ด้วยข้อสันนิษฐาน เขามีอาชีพเป็นคนเขียนภาพประกอบ และการที่เขียนชื่อเรื่องของภาพเอาไว้ที่ด้านล่างของภาพ ที่มีการปฏิบัติกันตามธรรมเนียมของ ลักษณะภาพที่เป็นภาพประกอบ เท่านั้น

ภาพประกอบ 54 ภาพแสดงการเขียนชื่อภาพไว้ที่ข้างล่างภาพผลงาน

Nude Descending a Staircase, ในปี 1912

หลังจากการสร้างผลงาน ภาพผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได หมายเลข 2 แล้วดูซองปี ก็ไม่หยุดนิ่งการทำงานทางศิลปะ เขาได้สร้างสรรค์พัฒนามันต่อไป การทำงานของเขาจะยังคงแสดงให้เห็นถึงระบบความคิด การค้นคว้า การศึกษาที่ไม่ยอมหยุดอยู่กับที่ เหมือนอย่างที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ ก่อนที่เขาจะได้ออกสร้างผลงาน ภาพผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได หมายเลข 2 ขึ้น

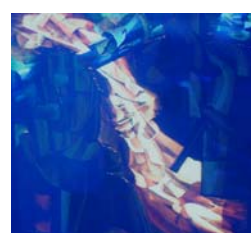
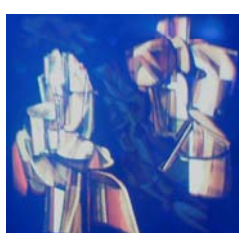
นี้ เขาก็ได้สร้างภาพผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได มาก่อนหน้า แล้วหลายภาพด้วยกัน การพัฒนาผลงานศิลปะของเขาจะยังคงพัฒนาต่อไป เหมือนดังเช่นเราจะได้เห็นพัฒนาการ การสร้างสรรค์ผลงานที่ไม่ยอมหยุดอยู่กับที่ แม้ว่าจะประสบปัญหาอันสาหัส อย่างที่ผ่านมา ได้จากผลงานในช่วงเวลาต่อไป จากข้อความใน เว็บไซต์ <http://www.understandingduchamp.com> ในอินเทอร์เน็ต ด้วยข้อความที่ว่า

ภาพ *The King and Queen Surrounded by Swift Nudes*, ในปี 1912

(อ้างอิง ภาพประกอบ 22)

การชอบ *Nude* ก่อนนั้นได้ทำให้เกิด *The King and Queen Surrounded by Swift Nudes* ได้แสดงให้เห็นความเคลื่อนไหวของหุ่น แต่ที่นี้พวกเขาถูกวางติดกัน สิ่งที่มีตัวตนสถิตนิ่ง หุ่นนามธรรมถัดไป – ในชื่อเรื่อง ภาพเปลือยที่รวดเร็ว – การไหลใน 2 ลำธาร หนึ่งในไม้เนื้อแข็งสีดำ และหนึ่งทอง ท่ามกลางรูปแบบที่ดูแข็งของทั้งคู่ ราชินีและราชินี ทั้งคู่เป็นรูป

ภาพประกอบ 55 ภาพแสดงการเคลื่อนไหว ในชื่อเรื่อง ภาพเปลือยที่รวดเร็ว – การไหลใน 2 ลำธาร (Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 6)

แบบของนามธรรมที่เงาวับ ซึ่งไม่เหมือนวัตถุอื่นใดๆ ที่รู้ ดูของบ๊อบบอกว่า ภาพเปลือยที่รวดเร็ว “เป็นจินตนาการของการเดินทางโดยการบิน” การแนะนำต่อความพอใจของเขา กับความเคลื่อนไหว เขาสามารถเห็นการบิน ของจินตนาการ บนส่วนของ ราชินีและราชินี – การที่เขา

ชอบ *The Chess Players* ในปี 1911 ซึ่งสิ่งนี้ได้ทำให้เขาขาด เป็นเกี่ยวกับการจำลองความคิด การวาดตัดไปของดูของปี เขาขุดคุ้ยเพิ่มเติมในความนึกคิดที่ไม่มีชีวิตจริง การสร้างรูปภาพที่ไม่มีต้นแบบ ในโลกที่มองเห็นได้ *The Passage from Virgin to Bride* คือ กลุ่มที่มาจากกรรวมตัวของสิ่งหลายๆ สิ่ง ของครั้งที่มาจากอวัยวะส่วนใหญ่ภายในร่างกาย และครั้ง

ภาพ *The Passage from Virgin to Bride*, ในปี 1912

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 23)

หนึ่งที่มาจากรูปแบบของเครื่องจักร จากส่วนของเครื่องไฟฟ้า และรถตู้, รูปร่าง, สี และบริเวณว่างความรู้สึกขึ้นๆ ลงๆ ขณะแสดงให้เห็นการกลายพันธ์ ของรูปแบบท่ามกลางความลึกของส่วนที่ไม่ค่อยได้ปรับแสง ที่นั่นคือความยิ่งใหญ่ของความลึกใน ส่วนที่อยู่หน้าภาพเขียน แต่ส่วนที่เกินระหว่างฉากหน้า และพื้นหลังคือ ความไม่ชัดเจน เป็นการเคลื่อนย้ายโดยสายตาไปรอบๆ ผ้าใบ รูปแบบของมันเป็นจำนวนขึ้นๆ ลงๆ ระหว่างเข้าและออก เส้นโครงร่างมีการเปลี่ยนแปลง และการเปลี่ยนแปลงของตำแหน่ง นี่คือรูปภาพที่ผสมกันจนยุ่ง มากกว่าการรู้สึกยุ่งทางสายตา – การวาดให้เห็นเหมาะเจาะของการเปลี่ยนแปลง จากเยาวชน ถึงคนหนุ่มที่เป็นวัยผู้ใหญ่ รูปภาพนี้ คือตัวอย่างแรกที่สมบูรณ์ที่สุดของศิลปะนามธรรมในยุค ศิลปะสมัยใหม่ (Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 6)

ประสบการณ์ทางศิลปะ ได้แสดงให้เห็นถึงการสร้างสรรค์ผลงานของมาร์เซล ดูชองป์อย่างน่าชื่นชม การแสดงพัฒนาการ อย่างไม่ยึดติดอยู่กับกรอบธรรมเนียมปฏิบัติ ที่คนทั่วไปมองว่าเป็นกฎ ได้นำพาเขาก้าวมาไกลเกินกว่าศิลปินร่วม ในยุคสมัยยากจะตามได้ทัน อีกเหตุผลหนึ่ง ที่เป็นแรงผลักดันให้เขา ที่จะละเว้นไม่กล่าวถึง คงจะไม่ได้เลย นั่นก็คือบุคคลต่างๆ ที่มาร์เซล ดูชองป์ มีความใกล้ชิด และมีส่วนในการจุดประกายความคิดให้กับเขา ก็คือเพื่อนร่วมงาน และเพื่อนร่วมอุดมการณ์ของเขานั้นเอง ดังมีข้อความที่ไม่กล่าวถึงและบรรยายถึงเหตุการณ์ตรงนี้ ดังในข้อความในหนังสือของจอนัส มิงค์ ดังข้อความที่ว่า

ในเดือนมิถุนายนปี 1912 ดูซงปีได้ไปร่วม ในการประชุม เกี่ยวกับศิลปะการแสดง กับ พิกาเบีย และภรรยาของพิกาเบีย (Gabrielle Buffet-Picabia) และ อโพลินแนร์ (Apollinaire) มันเป็นประสบการณ์ ที่ได้ชี้ขาด การเปลี่ยนแปลง ทั้งหมดสำหรับศิลปะ ซึ่งมันเป็นส่วนหนึ่ง ของการพัฒนา ปรับปรุง เพื่อที่จะให้เหมาะสม กับสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลง โดย เรย์มอนด์ รัชเซล (Raymond Roussel's) ที่สร้างความแตกต่างใน *Impressions d'Afrique* ที่ได้จัดพิมพ์ครั้งแรก ในปี 1910 และ ในปีต่อมา มันก็มีบทสัมภาษณ์ที่สำคัญ

ภาพประกอบ 56 ภาพปกหนังสือของ Raymond Roussel's *Impression d' Afrique*

(Janis, Mink. 2000 : 29)

ของ เจมส์จอห์นสัน สวีทนี่ (James Johnson Sweeney) ซึ่งดูซงปี ได้กล่าวถึงและชื่นชม รัชเซลเอาไว้มากมาย (Janis, Mink. 2000 : 29)

การปรากฏการณ์ดังกล่าว การมีหนังสือที่เป็นเสมือนเวทีการแสดงออกของศิลปิน ได้แสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ เช่นนี้ ก็เปรียบเสมือน การมีเวที เวทีใหญ่ ที่เปิดกว้าง ความคิดได้อย่างไม่ต้องเกรงกลัวต่ออำนาจ ของใครที่จะมาตีกรอบ หรือเปรียบเสมือนการกีดกันทางการเมือง ทางด้านศิลปกรรม ซึ่งนับว่าการเกิดปรากฏการณ์ โดยการเปิดตัวของ หนังสือเล่มนี้ เป็นเสมือนปรากฏการณ์ที่สำคัญทางหน้าประวัติศาสตร์ศิลปะเลยทีเดียว และการที่มาร์เซล ดูซงปี ได้พบกับรัชเซล ก็ถือเป็นสิ่งสำคัญ ต่อชีวิตการสร้างสรรค์ผลงานของเขาเองด้วยเหมือนกัน ดังมีข้อความที่ได้กล่าวถึงรายละเอียดของเรื่องราวตรงนี้อาไว้เป็นสำคัญด้วย ดังจากหนังสือของจอนิส มิงค์ ที่มีข้อความว่า

รัชเซล เป็นอีกคนหนึ่งที่มีความกระตือรือร้นมาก ฉันรู้สึกได้ ตั้งแต่วันแรกที่ฉันได้พบกับ รัชเซล เหตุผลที่ผมนิยมชมชอบเขา ก็เพราะว่า เขาจะทำสิ่งที่ฉันไม่เคยเห็น หรือคือสิ่งที่นำมา ซึ่งความชื่นชม จากความคิดเห็นส่วนตัว คือบางสิ่งที่สมบูรณ์ อิสระ- ไม่มีชื่อเสียง หรืออิทธิพลใดๆ อโพลินแนร์แสดงงานแรก ต่อ รัชเซล เพื่อสำหรับฉัน มันคือคากลอน รัชเซลคิดว่า

เขาคือ นักปรัชญา และนักอุปมาอุปไมย แต่ถึงอย่างไร เขาก็คือนักกวีที่ยิ่งใหญ่ มันคือข้อเท็จจริงหรือหลักการพื้นฐาน รัชเชลเป็นผู้รับผิดชอบ สำหรับงานกระจก (glass) *The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even* จาก *Impression d' Afrique* ของเขา ซึ่งฉันและคนอื่นๆ ที่เข้าใจ การแสดงของเขานี้ ซึ่งฉันก็เห็นด้วยกับ อโพลินแนร์ ซึ่งช่วยฉันในด้านของการแสดงออก สิ่งหนึ่งที่ฉันเห็น คือรัชเชลเป็นหนึ่งใน อิทธิพล ฉันรู้สึกว่าการจะเป็นจิตรกรให้ได้ดีกว่า จิตรกร มักจะได้รับอิทธิพลโดยนักเขียน และจิตรกรคนอื่นๆ และรัชเชล แสดงให้ฉันเห็นหนทางนั้น ห้องสมุดทางความคิดของฉัน คงได้บรรจุสิ่งที่ รัชเชล เขียนทั้งหมด Brisset บางที Lautréamont และ Mallarmé Mallarmé คือภาพที่ยิ่งใหญ่ คือทิศทางที่ศิลปะควรจะหันไปสู่ การแสดงออกทางปัญญา มากกว่าการแสดงออกตามสัญชาตญาณแบบสัตว์ ฉันอาเจียนสิ่งที่ฉันแสดงออก “bête comme un peintre” คือจิตรกรที่โง่เขลา (stupid as a painter) รัชเชล เป็นงานเขียนที่บรรจุไว้ซึ่งจินตนาการอย่างยาก ที่สุดที่จะติดตาม ตั้งแต่จุดที่หมุนวนในตัวเอง กลายมาเป็นมาก และซับซ้อนขึ้น หรือบางทีเรื่องราวสิ่งที่เขาพูด เป็นการสร้างรายละเอียดของทั้งหมด รัชเชล มาถึงที่แนวความคิดของเขา โดยการใช้คำ ที่ออกเสียงเหมือนอีกคำหนึ่งแต่มีตัวสะกด และความหมายไปอีกอย่าง (homophones-words) ซึ่งฟังดูเหมือนกันแต่ มีความหมาย และพื้นเพที่แตกต่างกัน เขาเลือกคำโดยการสุ่ม เช่น “empereur” กลายมาเป็นคำ 3 คำ “hampe” (pole), “air” (wind), และ “heure” (hour) ซึ่งได้และบันดาลใจมาจาก “the windclock of the land of Cockaigne” และตัวอย่างอื่นๆ อีกเช่น “etalon à platine”, ซึ่งสามารถหมายถึง “standard meter in platinum” หรือ “stallion with the gift of the gab” เห็นได้ชัดว่าสิ่งนี้สามารถจบ และเป็นภาษาที่ทำให้สามารถมองเห็นภาพหรือจินตนาการได้ สำหรับการผลิตบนเวทีแห่งนี้ ... ครั้งหนึ่งที่ดูของปี ได้บันทึกสำหรับ *The Large Glass* ภายใต้หัวข้อ “บันทึกทั่วไป สำหรับภาพที่ตกลง ขบขันอย่างเต็มที่” (“General note for a hilarious picture”) คือ “เหล่าเจ้าสาวที่วางใต้กงแก้ว หรือเข้าไปในงกที่โปร่งใส” (“put the whole bride under a glass case, or into a transparent cage.”) หลังจากได้เห็นการแสดง แนวความคิดก็เริ่มถูกรวบรวมว่าจะแสดงถึงการวางสิ่งที่เป็เพศผู้ ทั้ง 4 และเจ้าสาว และชายโสดของเธอ อย่างซ้ำๆ มนุษย์เปรียบเสมือนลักษณะพิเศษ รัชเชลได้แนะนำให้อุปมาด้วยเครื่อง humanoid ซึ่งเป็นส่วนซึ่งสามารถที่จะทำเป็นขอบแนวกัน หรือการระบายสี เครื่องนี้มีแนวกันที่ดี “ประกอบด้วย ล้อของเครื่องบิน ได้โดยพลังของ แป้นสำหรับ ถีบเพื่อให้เครื่องจักรทำงาน ซึ่งสามารถทำให้ระบบทั้งหมดของเครื่องจักรเคลื่อนที่ได้ การเชื่อมต่อแขนงไม้ คันโยนสำหรับให้เครื่องจักรทำงาน และ เคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว การประกอบ undecipherable ที่เหมือนโลหะที่พันกันยุ่งเหยิง ในด้านหนึ่งมีแขนที่ยื่นออกที่ในมือที่ถือแผ่นโลหะ (foil) คำพรรณนาเช่นนั้นทั้งหมดดูเหมือนที่จะเหมาะสมกับ ชายหนุ่มผู้เศร้าโศกในรถไฟ (sad young man on a train) ที่ดูของปีเพิ่งวาดไป รัชเชล คือคนที่ฉลาดและช่างคิดทำเครื่องยนต์กลไกโดยเฉพาะที่มีขนาดใหญ่ การทดลองทางวิทยาศาสตร์ ที่ทำขึ้นเองของเขา และการทำสิ่งที่ถูกให้เป็นสิ่งที่ผิดของเขา และความรู้สึกเพื่อที่จะสร้างความหมายใหม่ ที่ติดต่อกับ ดูของปี คือจินตนาการ นอกจากนี้ แนวความคิดที่เจาะจงจาก หนังสือของ รัชเชลคือสิ่งที่เกิดขึ้นหลายต่อ

หลายครั้งในผลงานศิลปะ ของดูของปี ... การตื่นของ *Impression d'Afrique* ดูของปีเริ่มต้นที่จะ “เขียน” เขาเขียนสคริปบนที่กั้นๆ สำหรับ ตัวเขาเอง บางครั้งด้วยกระดาษที่ทิ้งแล้ว หรือบางครั้งก็เขียนบนข้างหลังกระดาษปิด บางครั้งเขาก็เขียนสเกตช์ แบบรีบเร่ง เพื่อเป็นแนวความคิด เศษที่กระจัดกระจายเหล่านี้ ถูกเก็บรักษา และจะให้ เป็น ข้อมูลสำหรับ *The Large Glass* (ต่อมาดูของปี ได้จัดทำบันทึก – หรือส่วนของสำเนา) นอกจากนี้ ดูของปี ได้ดำเนินต่อไปเพื่อจะ ประดิษฐ์ งานที่แสนนานนี้ และเพิ่มเติมชื่อเรื่อง ซึ่งชี้ถึงงานของตัวเอง ถึงแม้ว่ามันจะไม่ กระจางซักทีเดียว สิ่งที่แปลกและไม่กระจางชัดสักทีเดียวนั้นคือ คือเรื่องที่มีความยาว ของดูของปี ซึ่งตอนนี้ ถูกลด หรือทำให้สั้นลงสำหรับจุดประสงค์ของการกล่าวขวัญ ยกตัวอย่างเช่น งานแรกที่เป็นงานหลักของเขา *The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even* หรือที่เรียกง่าย ๆ และบ่อย ๆ ว่า *The Large Glass* หลังจากมีความคุ้นเคยกับงานของรัสเซีย ดูของปี ได้วางแผน การเดินทางไปยัง เยอรมัน เพื่อที่จะเยี่ยมเพื่อนของเขา ซึ่งเขาได้พบที่ปารีส เมื่อ 2 ปีก่อน เขาใช้เวลาส่วนมากในการเดินทางสำหรับ 3 เดือน ในมิวนิค “ในวันเหล่านั้นที่ฉันได้ไปที่ต่างๆ การที่ฉันได้ไปที่มิวนิค ก็เพราะว่า ฉันได้พบกับจิตรกรวัว (cow painter) ในปารีส – ฉันหมายถึงภาษาเยอรมัน ใครที่วาดวัว วัวที่ดีที่สุดอย่างธรรมชาติ ผู้ที่นิยมนับถือคือ Lovis Corinth และ คนเหล่านั้นทั้งหมด – และศิลปินทั้งหมดนั้นบอกว่า ‘Go to Munich’ ฉันไปที่นั่นและใช้ชีวิตเป็นเดือนในห้องเล็กๆ มีร้านกาแฟ (cafés) 2 ร้านที่ศิลปินชอบไป หนังสือของ Kandinsky’s [บนจิตวิญญาณของศิลปะ (On the Spiritual in Art) (Über das Geistige in der Kunst) ที่จัดทำในมิวนิค ปี 1912] คือทั้งหมดสามารถเห็นได้จากงานจิตรกรรมของ Picasso ที่อยู่ในแกลลอรี ที่ Odeonsplatz” สำหรับในเยอรมัน ดูของปีได้อาศัยโรงเรียนซึ่งมันทำให้เขาเข้าใจในภาษา ครั้งหนึ่งที่เขาใช้ลิเป็นเยอรมัน ที่พูดถึงในบันทึกของเขา และจัดทำก๊อปปี ฉบับแรกสำหรับ *On the Spiritual in Art* กับคำอธิบายประกอบที่มันอาจจะเป็นไปได้ โดยดูของปี ถูกค้นพบในห้องสมุดของ จาคอบ วิลลอน ดูของปีไม่เคยขอยืม คานดิสกี (Kandinsky) แต่เขามักจะได้ซึ่งการประณาม จากตลาดศิลปะ และสถานะเพื่อของงานเขียน คานดิสกี ได้จัดการเพื่อรวบรวมปัญหาขึ้น ซึ่งดูของปี ได้กำลังเริ่มรู้ได้ : “กับผู้ที่ไม่มีมือยอดเยี่ยม และมีคุณสมบัติสูง ที่สามารถให้งานมีชีวิตบนผ้าใบได้ ซึ่งเป็นการทำหายาๆ หรือเป็นประเภทที่ดีของ “painting” ซึ่งทั้งหมดรวมกันแล้วทำให้ภาพสวยงาม ผ้าใบคือที่ตั้งของงานศิลปะ ซึ่งมันสัมผัสได้ด้วยตาและวิญญาณ ผู้เชี่ยวชาญด้านศิลปะชื่นชมเทคนิคนี้ ‘technique’ (เช่นเดียวกับการชื่นชมคนที่เดินได้บนลวด) มีความสุขกับ ‘peinture’ (เช่นเดียวกับการมีความสุขกับ pâte) ... ไม่ว่ากรณีใด ในมิวนิคนั้น ดูของปี ได้เริ่มต้น การทำสัญลักษณ์หรือข้อเท็จจริงทางวิทยาศาสตร์ (formulating) ที่เป็นแนวคิดสำหรับงานหลักของเขา *The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even* เป็นงานวาดด้วยสีน้ำมัน ที่สำคัญมากของเขา ที่เขาเริ่มวาดการผสมผสานความสัมพันธ์ทางเพศ กับการเปลี่ยนแปลง และความเคลื่อนไหวของเครื่องจักร (Janis, Mink. 2000 : 29-34)

จะเห็นว่าการได้รู้จักกับเรย์มอน รัชเชล เปรียบเสมือนเป็นการค้นพบความต้องการในใจของตัวมาร์เซล ดูของปี ความคิด ทักษะคติ ส่วนตัวของเขา ได้ถูกกระตุ้นออกมาจาก บทความของรัชเชล ซึ่งตัวดูของปีเองก็ออกมากล่าวยอมรับตรงนี้ ดังเนื้อหาที่ได้แสดงเอาไว้จากข้อความที่ผ่านมา ซึ่งเขาก็ได้ออกมาได้ให้คำอธิบายถึงความเปื้อน่ายต่อวงการศิลปะที่เป็นอยู่ ที่พบเห็นได้จากข้อความในเว็บไซต์ [http:// www.understandingduchamp.com](http://www.understandingduchamp.com) ในอินเทอร์เน็ตด้วยข้อความที่ว่า

หลังปี 1912 ดูของปีได้วาดลงบนผ้าใบ น้อยมาก ความหมดศรัทธาของเขา กำลังเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งเขาเรียกว่า “retinal” ศิลปะ – ศิลปะที่เรียกร้องเพียงสายตา – และต้องสร้างชนิดใหม่ของศิลปะ สิ่งหนึ่งเพื่อที่จะต่อสู้กับความคิด เขาเริ่มจัดทำบันทึกสำหรับโครงการของ สัตว์งานขนาดใหญ่ ที่ไม่เหมือนสิ่งใด ซึ่งจะกลายเป็นงานที่ยิ่งใหญ่มากของเขา ในปี 1923 *The Bride Stripped Bare by Her Bachelors, Even*. หนึ่งในบันทึกเหล่านั้นของดูของปี มีความหมายซ่อนเร้นที่เข้าใจยาก “เราสามารถทำงานศิลปะ ซึ่งไม่ใช่ศิลปะ ?” (“Can one make works of art which are not ‘of art’?”) (Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 7)

การสร้างสรรค์ผลงานศิลปะชิ้นใหม่อันสำคัญ ที่เขาตั้งใจให้เป็นผลงานชิ้นเอกของเขาชิ้นนี้จึงเป็นเสมือนการเปิดกระบวนทัศน์ใหม่ ให้กับใครหลายต่อหลายคน แต่ที่สำคัญมันได้เป็นเสมือนกับการได้ทำอะไรเพื่อตอบสนองความต้องการของตัวเองของเขาเองอีกด้วย ก็คือความต้องการที่จะสร้างสรรค์ผลงานในชุด เจ้าสาวเดินร่ำเปลือยกายต่อหน้าเหล่าชายโสด หรือที่เขาจะเรียกผลงานของเขาเองอย่างง่าย ๆ ว่า กระเจกบานใหญ่ และจากการสร้างสรรค์ผลงานในชุดนี้ เขาได้ทุ่มเทกับมันอย่างจริงจัง ในการที่จะต้องศึกษา หาข้อมูล การค้นคว้า ทดลอง การสร้างภาพสเกตช์ ภาพต้นแบบ ค้นหาภาพลักษณ์ต่างๆ เพื่อที่จะมาเป็นส่วนประกอบในการสร้างสรรค์ ผลงานชุดที่เขาให้ความสนใจเป็นผลงานชิ้นเอกของเขาชิ้นนี้เป็นอย่างมาก

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้แบ่งกลุ่มการสร้างสรรค์ผลงานของมาร์เซล ดูของปี ออกเป็น 3 กลุ่มย่อยด้วยกัน ก็คือกลุ่มของผลงานที่เป็นแรงขับ หรือแรงบันดาลใจ กับกลุ่มผลงานที่เป็นงานต้นแบบ หรืองานสเกตช์ และกลุ่มผลงานที่ศิลปินนำมาใช้ประกอบรวม สำหรับผลงานในกลุ่มของผลงานที่เป็นแรงขับหรือแรงบันดาลใจนั้น ผู้วิจัยได้กล่าวถึงและได้อธิบายในรายละเอียดไปแล้ว ดังในข้อความที่ได้กล่าวมาข้างต้น ส่วนในข้อความถัดไปก็จะขอหยิบยก และกล่าวถึงการสร้างสรรค์ผลงาน อันเป็นการเริ่มต้นที่จะสร้างสรรค์ผลงานในชุด กระเจกบาน

ใหญ่นี้ ดังรายละเอียดที่ได้กล่าวถึงเรื่องราวตรงนี้ จากข้อความในหนังสือของจานิส มิงค์ เอาไว้ด้วยข้อความที่ว่า

และหนึ่งในงานต้นแบบชิ้นแรกๆ ก็คืองานที่เขาได้สเก็ตช์ *The Bride Stripped Bare by the Bachelors* ภาพหุ่นที่แสดง ถูกโจมตีโดย หุ่นอื่นทั้ง 2 ทั้งชายและขวา เส้นชวนให้รู้สึกถึงการเคลื่อนไหว รุกราน และรุนแรง ต่อมาดูของปีได้สำรวจแนวความคิดของพรหมจารี (virgin) ในภาพวาดเส้นของเขาทั้ง 2 ภาพ ซึ่งเขาพัฒนาจากภาพวาด *The*

ภาพ *The Bride Stripped Bare by the Bachelors*, ในปี 1912

(ข้างแล้ว ภาพประกอบ 25)

Passage from Virgin to Bride ที่สวองามและใช้สีเอิร์ทโทน (earth-colored) เป็นส่วนประกอบ เครื่องจักรกลในแนวตั้งนี้ประกอบด้วย ศีรษะ กระดูกสันหลัง กระดูกสันหลัง กระดูกเชิงกรานและ ขา “เคลื่อนไหวย้าย” จากซ้ายไปขวา เหมือนกับกวี โครงกลอน หรืออุบมาอุปไม ที่ใช้เปรียบเทียบคุณลักษณะของสิ่งหนึ่งว่าเหมือนกับอีกสิ่งหนึ่ง “คือข้อความของจิตรกรรมในชีวิตของฉัน” ดูของปีวาดภาพ *The Passage from Virgin to Bride* กับนิ้วของเขา และผิวของมันเหมือนกำมะหยี่ และนำดูในสีน้ำตาลโทนอุ่น สีเหลืองอ่อนอมน้ำตาล (ochre) และสีไม้แดงที่ต้านกับสีดำของระยะหลัง นั้นทำให้งานชิ้นเก่าได้คิดเกี่ยวกับเรื่องของคุณภาพ เวลาปรากฏแก่สายตา การวาดภาพของเยอรมันที่เกี่ยวกับศาสนา ในยุคกลาง และยุคของเรอเนซองส์ ได้ทำให้เขาติดใจ และเขาได้ยืม flesh tones จาก Cranach อีกครั้งซึ่งเราจะเห็นการรวมเข้าด้วยกันของ visceral และ รูปร่างของเครื่องจักร ซึ่งมีความสำคัญกับดูของปี (Janis, Mink. 2000 : 34-37)

จะเห็นว่าการสร้างสรรค์ผลงานที่สำคัญอย่างหนึ่ง ก็คือ การให้ความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องการศึกษาภาพต้นแบบ และงานสเก็ตช์นี้เอง ที่ทำให้เราให้เห็นถึงการทำงาน การทุ่มเท ความตั้งใจที่จะทำ สำหรับมาร์เซล ดูของปี งานสเก็ตช์ เป็นเสมือนการค้นหาความต้องการของตนเองได้เป็นอย่างดี แต่สำหรับเราผู้ศึกษางานศิลปะ งานสเก็ตช์ของศิลปินเปรียบเสมือน

หน้าต่างบานสำคัญที่ จะนำพาให้เราได้ค้นพบตัวตน ที่แท้จริงของความคิดของศิลปิน ที่สำคัญยิ่ง

ความตั้งใจในการที่จะสร้างสรรค์ผลงานของมาร์เซล ดูชองปี ยังคงแสดงต่อไปให้เราได้เห็นถึงความตั้งใจที่สำคัญ ดังจากข้อความในหนังสือของจานิส มิงค์ ด้วยข้อความที่ว่า

ระหว่างปี 1913 ดูชองปี ได้เริ่มการทำงานตามแบบแผนการแรกของเขาที่ได้ตั้งใจเอาไว้ สำหรับ *The Large Glass* ซึ่งขณะที่หญิงที่ดูแลน้องสาวที่ได้แต่งงานแล้วชู่ซันน์ ในการเดินทาง ไปที่ Herne Bay ในอังกฤษ พวกเขาได้สังเกตสิ่งที่เต็มไปด้วยเส้น ซึ่งมันหมายถึง เรื่องของเครื่องจักร และแบบในการก่อสร้าง พวกเขาศึกษาเรื่องราวของประวัติศาสตร์ ด้วยความทราบบ้าง ได้เหมือนกับเรื่องของเรขาคณิตและมิติสมัยใหม่ ที่ Bibliothèque Sainte-Geneviève ได้ช่วยเขากำหนดสัดส่วนและการปรากฏของงาน ซึ่งเขาได้ทำงานเป็นระยะๆ สำหรับทศวรรษถัดไป บางทีในตอนแรกเขาไม่มีผ้าใบอื่น ในมือ ดูชองปี งานที่ไม่เสร็จสิ้นที่เขาใช้มันเป็นพื้นหลังสำหรับ *Network of Stoppages* ของเขา อย่างไรก็ตาม แทนที่เขาจะวาดมันอีกครั้งในทั้งหมด เขากลับทำให้มันเล็กลงโดยมีขอบ ของส่วนประกอบในต้นฉบับ เพื่อลดให้มันลดสัดส่วนครึ่งหนึ่ง (half-scale) ของการวางแผนใน glass นั้น การวางแผนใน *The Large Glass* มีการใช้ดินสอ ในข้างบนของการวาด (painting) เคล็ดลับของผ้าใบในด้านข้างของดูชองปี กับการช่วยติดของแผ่นโลหะ ขึ้นเล็กๆ ยาวๆ เขาวาดเส้นซึ่งเริ่มต้นที่มุมด้านขวาที่ข้างล่างของผ้าใบ และแตกออกไปจนถึงด้านซ้าย พวกเขาครอบคลุมอะไรที่อาจจะพิจารณาถึง “ผู้ชาย” ส่วนของผ้าใบ: พื้นที่ของสิ่งที่ไม่สมบูรณ์ของหุ่นชายหนุ่ม ใน *Spring* ได้เหมือนกับอาณาจักรของชายโสด ของ *Large Glass* ในอนาคต ได้ข่มไม้ในสวนของเธอ หุ่นของ *Spring*

ภาพประกอบ 57 ภาพ *Young Man and Girl in Spring* ได้ถูกรวม หรือเปลี่ยนไปเป็นภาพ

Network of Stoppages ในปี 1914 (Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 5)

ภาพ *Network of Stoppages*, ในปี 1914

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 32)

คือตำแหน่งพื้นที่ ที่มาของเจ้าสาวที่นี่ ในมุมมองโบราณในเรื่องของทรวงสวรรค์ พื้นที่ของผู้ชายและผู้หญิง (Janis, Mink. 2000: 45)

จากข้อความดังกล่าวนี้ ที่อธิบายถึงการทำงาน และเจตนา รวมถึงความหมายที่แฝงอยู่ในผลงานที่ศิลปิน แสดงความตั้งใจและเจตนา ก็ได้อธิบาย และปรากฏ ให้เห็นได้จากข้อความที่ปรากฏในเว็บไซต์ในอินเทอร์เน็ตของ <http://www.understandingduchamp.com> เอาไว้ด้วย ข้อความที่ว่า

Young Man and Girl in Spring ได้ถูกแสดงในรูปแบบของเขา การเปรียบเทียบการรวมกันของผู้ชาย-ผู้หญิง ซึ่งงานนี้จะถูกรวมไปในการวาด ในปี 1914 งานที่ใช้เวลาถัดไปของเขานำไป การวาดต่อมา มันกลับไป และเป็นกุญแจสำคัญ ในงานของเขา ในปี 1923 *The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even* การเปรียบเทียบการรวมกันของผู้ชาย-ผู้หญิง (Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 5)

และข้อความที่ได้กล่าวอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องราวเหตุการณ์นี้ จากข้อมูลที่มาเดียวกันนี้ <http://www.understandingduchamp.com> เอาไว้ด้วยข้อความที่ว่า

และพื้นหลัง เป็นสีเขียว และสีเหลือง คือสิ่งที่มีเนื้อหาเหมือนกัน แต่มีการนำเสนอไม่เหมือนกันของความไม่สมบูรณ์ในอันใหญ่ ของภาพเขียน ในปี 1911 *Young Man and Girl in Spring* ที่หมุนตัว 90 องศาตามนาฬิกา ที่ควบคุมโดย แผ่นใส (slide the transparency control) เพื่อเปรียบเทียบกับ *Network of Stoppages* กับ *Young Man and Girl in Spring* ที่คุณสามารถสังเกตหรือมองเห็นได้อย่างเลือนราง ของลำตัวทั้ง 2 ตัวหลัก วงระหว่างพวกเขา และส่วนประกอบที่สำคัญของต้นไม้ ซึ่งพวกเขาเชื่อมไปถึง ภาพที่ 3 คือ การวาด (drawing) แผนผังของ *The Bride Stripped Bare by her Bachelors, Even*. ที่หมุนตัว 90 องศาตามนาฬิกา พื้นที่ยกภายนอก ที่ถูกปิดบัง วาดเป็นเส้น มันเกือบจะถูกมองไม่เห็นในเวอร์ชันเล็ก ที่แสดงนี้ เหมือนกันควบคุมโดยแผ่นใส เพื่อดูการแปลของ แผนผัง *Young Man and Girl in Spring* คือนิทานเปรียบเทียบการรวมกันของผู้ชาย - ผู้หญิง และ *The Bride Stripped Bare by Her*

Bachelors, Even เครือข่ายของ 9 เส้นที่เชื่อมต่อคือ วลีที่เปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง สำหรับพื้นที่วางที่ออกแบบหัวข้อหนึ่งนี้ ระหว่าง 2 งาน *Network of Stoppages* คือการวาดของ แนวความคิดเบื้องหลังของ *The Bride Stripped Bare by Her Bachelors, Even* (Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 10)

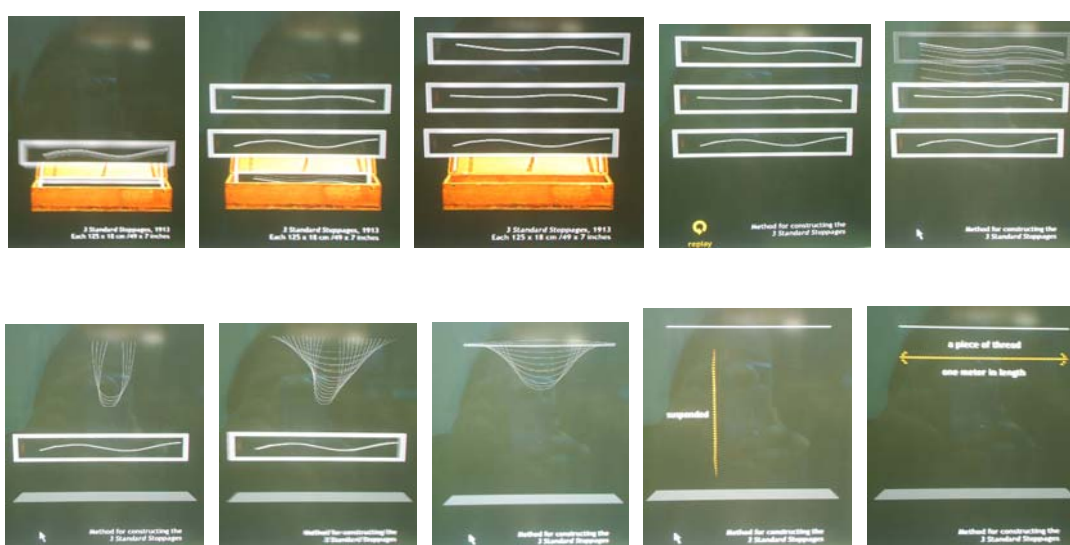
และข้อความที่ได้กล่าวเพิ่มเติมอีกในเรื่องของ แรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานที่ก่อนจะมาเป็น ดังภาพลักษณะที่ปรากฏให้เห็นได้ในผลงานชิ้นนี้ ดังในข้อความจาก เว็บไซต์ ใน อินเทอร์เน็ต <http://www.understandingduchamp.com> นี้เอาไว้ ด้วยข้อความที่ว่า

งานวาดชิ้นอื่นๆ *Network of Stoppages* ประกอบด้วยรูปภาพ (images) 3 รูป โดยการให้ภาพวางทับภาพข้างล่าง แต่ยังคงเห็นสิ่งที่อยู่ในภาพข้างล่างนั้น ภาพแรกสุดคือ งานศึกษาสำหรับ *The Bride Stripped Bare by Her Bachelor, Even*. การประกอบด้วย 9 เส้นที่เชื่อม ต่อ ติดใน 3 *Standard Stoppages*

ภาพประกอบ 58 ภาพ 3 *Standard Stoppages*, ในปี 1913-14

(Janis, Mink. 2000 : 46 - 47)

ภาพประกอบ 59 ภาพที่แสดงการเคลื่อนไหวของ 9 เส้นที่เชื่อมต่อ ติดใน 3 *Standard Stoppages* (Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 9)

นอกจากการสร้างสรรค์ผลงานที่เป็นการวาดภาพที่จะเป็นภาพต้นแบบ เพื่อที่จะนำไปเป็นส่วนประกอบอันสำคัญ สำหรับงานชุด กระดาษบานใหญ่นี้ ด้วยสีน้ำมันบนผ้าใบแล้ว มาร์เซล ดูชองป์ ก็ได้ทำงานในรูปแบบใหม่เอาไว้ ดังที่ปรากฏเห็นได้ในข้อความในหนังสือของจอนิส มิงค์ เอาไว้ด้วยว่า

สำหรับของ glass ไม่ถูกแยกอย่างทั้งหมดใน *The Large Glass* ตัวมันถูกติดและถูกจำกัดเพื่อที่จะทำให้ต่ำกว่าครึ่งหนึ่ง ในอาณาจักรของชายโสด วัฐจักร และจำนวนการติดสัญลักษณ์บนที่ตั้ง มีอะไรที่ดูชองป์ ได้บันทึกไว้ถึง “nine malic molds” ขณะที่ตัวมันเองก็มีเส้น 9 เส้น ที่กลายมาเป็น “capillary tubes” ภาพผลงานอื่นๆ ในปี 1913 *Chocolate Grinder* ซึ่งเป็นการศึกษาสำหรับการใช้สีน้ำมันและเป็นส่วนประกอบที่สำคัญมาก ของ

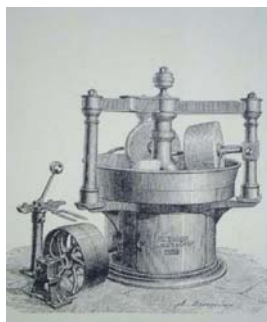
ภาพ *nine malic molds*, ในปี 1914-15

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 34)

อาณาจักรของชายโสด ดูชองป์ ได้เห็นเครื่องปั่นช็อคโกแลตที่หน้าต่างในงานร้านของหวานที่โรเซน และปรับปรุงมัน สำหรับจุดประสงค์ ของเขา โดยการย้ายมันจากที่อยู่ในโต๊ะ กับเส้นโค้งของ กับความหมายแฝงที่เกี่ยวกับความสุขทางกายหรือทางเพศ ของช็อคโกแลต ด้วยรูปภาพของเครื่องจักร ซึ่งเป็นสิ่ง เปรียบเทียบสิ่งหนึ่ง กับอีกสิ่งหนึ่งของดูชองป์ สำหรับ การสำเร็จความใคร่ ภาพวาดสีน้ำมันชิ้นต่อไปของเครื่องปั่น คือ *Chocolate Grinder No.2* รวมถึงการเย็บด้วยด้าย เข้าไปในผ้าใบในการ ทำให้มันสำเร็จ ในปี 1914 ด้านฉายจากผิวตรง

ภาพที่ศึกษาสำหรับที่จะวัด *Chocolate Grinder N.2*, (อ้างแล้ว ภาพประกอบ 29)

ภาพประกอบ 60 ภาพแสดงเครื่องปั่นช็อคโกแลตที่ใช้กันในปี 1920 (Janis, Mink 2000 : 39)

ภาพ *Chocolate Grinder No.2*, ในปี 1914 (อ้างแล้ว ภาพประกอบ 30)

ศูนย์กลางที่คล้ายของเครื่องปั่น เขาชอบพูดถึงตัวจักรยาน ดูของปีกำลังพยายามแสดงออกอย่างจิตรกรจากการผลิตทั้งหมดของเขา “ผ่านบทนำของตรงความทราบซึ่ง และการออกแบบที่เกี่ยวข้อง ในเรื่องของเรขาคณิตนั้น เครื่องปั่นเครื่องนี้เป็นสิ่งที่แสดงได้อย่างแน่นอน ฉันรู้สึกออกจากคิวบิสม์ อย่างเห็นได้ชัด ผลกระทบทั่วไปคือสิ่งหนึ่งในการออกแบบในเชิงก่อสร้าง การทาสีแห้ง บนเครื่องปั่นช็อคโกแลต คือส่วนทั้งหมดที่ผ่านมาของการได้รับอิทธิพลมันอยู่ในศูนย์กลางขององค์ประกอบใหญ่ และถูกก๊อปปี้ให้ไปอยู่ในผ้าใบ ที่อยู่ข้างใน (Janis, Mink. 2000 : 45-48)

จากข้อความที่กล่าวถึงการทำงานเกี่ยวกับรูปสัญลักษณ์ ที่จะมาเป็นตัวแทนของสิ่งที่สื่อความหมาย ถึงเรื่องของการสำเร็จความใคร่ ซึ่งเป็นหนึ่งในเนื้อหาเรื่องราว ที่เป็นส่วนประกอบในประเด็นใหญ่ของเขา การใช้สัญลักษณ์ของถังปั่นช็อคโกแลต การสื่อความหมายถึงความหอมหวานของมัน ก็ได้มีข้อความที่ได้กล่าวเพิ่มเติม ถึงรายละเอียดเกี่ยวกับการทำงานของมาร์เซล ดูของปีตรึงนี้เอาไว้ด้วย ดังในข้อมูลจากเว็บไซต์ <http://www.understandingduchamp.com> ในอินเทอร์เน็ต ดังข้อความที่ว่า

เครื่องปั่นช็อคโกแลต (Chocolate Grinder) ถัดมาอีก 2-3 ปี ดูของปี ได้ทำการศึกษาเพื่อ เป็นการเตรียมการอย่างมากสำหรับ ผลงานอันสำคัญมากของเขา ในปี 1923 The

Bride Stripped Bare by Her Bachelors, Even. ท่ามกลางสิ่งเหล่านั้น คืองานภาพวาดมากมาย รวมถึงเครื่องปั้นช็อคโกแลตด้วย สำหรับ Chocolate Grinder เขาได้วาดในรูปแบบใหม่ที่มีโครงสร้างที่คมชัด ซึ่งไม่มีทำกันใน Cubism หรือ Abstraction เส้นสีขาวบนล้อของเครื่องปั้น ทำจากด้าย ... ที่ทำจากการเย็บให้ติดกันอย่างแน่นหนาบนผ้าใบ (Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 9)

จากการสรรหาสื่อวัสดุ เทคนิควิธีการสร้างสรรค์ในรูปแบบใหม่ รูปแบบของการใช้สื่อวัสดุสำเร็จรูปเริ่มจะปรากฏให้เห็นเด่นชัดยิ่งขึ้นในบทบท การสร้างสรรค์ผลงานชิ้นต่อไปของ มาร์เซล ดูซองป์เอง ดังปรากฏให้เห็นได้จากข้อความที่กล่าวถึงรายละเอียดในการสร้างสรรค์ผลงานนี้ ในหนังสือของจอนัส มิงค์ ด้วยข้อความที่ว่า

The Large Glass ยังมี “dry” อื่นๆ อีกเหมือนกัน การศึกษาที่ปฏิบัติตามกับสิ่งที่ เป็นแก้ว เช่น *Glider Containing a Water Mill in Neighboring Metals* ในปี 1913-15 ด้วยภาษาที่ ทำให้ผู้ฟังมองเห็นภาพจินตนาการ มันถูกกอดอยู่ระหว่างแผ่นแก้วครึ่งวงกลม ที่มี กรอบโลหะ ที่ถูกทำขึ้นให้เคลื่อนย้ายได้ โดยมีบานพับที่สวิงได้นั้นยึดติดกับผนัง *Glider* คือ ความน่าประหลาดใจที่เกี่ยวกับความงามในงาน – ความสวยของมัน รวมถึงรูปแบบของมัน ในทางเทคโนโลยี คือความเก็บซึ่งความประหลาดใจในยุคใหม่ขณะที่ดูซองป์กำลังประดิษฐ์ เรื่องราวที่เกี่ยวกับรูปแบบสำหรับงานหลักของเขาในเรื่อง เครื่องจักรกลนี้ ส่วนของชายโสด

ภาพ *Glider Containing a Water Mill in Neighboring Metals*, ในปี 1913-15

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 33)

และเจ้าสาว – เขาได้ทำสิ่งแปลก เขาทำตัวจักร จักรยาน บนแป้นที่นิ่ง และเก็บมันในห้อง ศิลป์ของเขา เขาหมั่นมันกับมือของเขาบางครั้งบางคราว เพื่อดูมัน เขาปฏิเสธเหตุผลสำหรับ งานนี้ และพูดอย่างง่าย ๆ ว่า “ฉันมีความสุขกับการที่ได้ดูมัน เช่นเดียวกับ ฉันมีความสุขกับการดูเปลวไฟที่เต้นในเตาผิง” มันเป็นอุปกรณ์ทางฟิสิกส์ ใช้เพื่อแสดงผลกระทบ ของเหลี่ยม

มุมมองเป็นแรงผลักดันให้เคลื่อนที่เร็วขึ้น หรือพิสูจน์ว่าปรากฏการณ์มาจากแรงเหวี่ยงจากจุดศูนย์กลางในแกนที่ว่าง ใน *Bicycle Wheel* นี้ ซึ่งอย่างแน่นนอนมันมีความสัมพันธ์ถึงการหมุนในงานของดูชองปี *Coffee Mill* และ *Chocolate Grinder* และรวมถึงการหมุนของนักเต้น ใน *Young Man and Girl in Spring* นอกจากนี้ยังไรก็ตามรูปร่างของมันคือการให้เหตุผลเพื่อ

(Janis, Mink 2000 : 49)

(Janis, Mink 2000 : 51)

(Andrew, Stafford

ภาพประกอบ 61 ภาพ *Bicycle Wheel* , ในปี 1913

สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 11)

มนุษย์อย่างหยาบจริงๆ มันเหมือนภาพแปลกๆ ที่ดูของปีวาดในปี 1911 ของคุณแม่ Gustave Candel's หนึ่งความเฉื่อย ถูกผสมกับความเคลื่อนไหว สิ่งที่เราเห็นมันถึง ตัวจักร-หัวหน้า ของ

ภาพ *Portrait of Gustave Candel's Mother* ในปี 1911-12

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 15)

ชายโสดในงาน วาดเส้นของเขาสำหรับ *Cemetery of Uniforms and Liveries (No.1)* ในปี 1913 วิทยาลัยที่ศึกษาวิชาเกี่ยวกับเสียงของมนุษย์ *roue* (wheel) และ *sellette* (stool) ซึ่งสามารถทำมันให้ภาพครึ่งตัวของ รัชเชล “เล็ก” ในบันทึกของดูชองปี อ้างถึง เจ้าสาวมากมาย

ภาพ *Cemetery of Uniforms and Liveries (No.1)*, ในปี 1913

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 26)

ในเวลา “ในซุ้มไม้ในสวน” ถึงแม้ว่าระยะเวลานี้ยังอ้างอิงถึงต้นไม้ ทั้งในภาษาฝรั่งเศส และภาษาอังกฤษ มันมีความหมายเป็นหตุยภูมิที่เกี่ยวข้องกับเครื่องจักร ซึ่งเชื่อมต่อกับ *The Large Glass* (Janis, Mink. 2000 : 49)

หลังจากการทำงาน ในช่วงเวลาที่ผ่านมา มาร์เซล ดูชองปี ก็สร้างสรรค์ผลงานของเขาต่างๆ มากมาย ไม่ว่าจะ เป็นเรื่องการเขียนหนังสือ กวี ๔ การสร้างผลงานในรูปลักษณะใหม่ หรือที่เรารู้จักกันดี ในเรื่องการการนำวัสดุสำเร็จรูปมาเป็นผลงานทางด้านศิลปะ ที่สร้างความแตกตื่น หรือการเป็นที่ถกเถียงกันอย่างมากมาย ในวงการศิลปะ ในยุคสมัยนั้น อย่างมาก หรือที่เขาใช้เรียกประเภทผลงานของเขาเองว่า “redymade”

สิ่งสำคัญที่ทำให้ผู้วิจัย ได้เห็นการทำงานของตัวศิลปิน มาร์เซล ดูชองปี ก็คือ การทำงานของเขา ไม่ว่าจะแสดงออกมาในรูปลักษณะใด หลายต่อหลายๆ ชิ้น ได้เป็นแรงบันดาลใจ หรือ เป็นผลงานทดลอง ให้เขาได้เก็บเกี่ยวความคิด เพื่อการทำงานชิ้นสำคัญของเขา นั่นก็คือ งาน ชุด *The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even* (เจ้าสาวแต่งงานเปลือยกายต่อหน้าเหล่าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่ากระเจกบานใหญ่) ที่ได้ใช้ระยะเวลาการทำงานชิ้นนี้อย่างยาวนาน คือตั้งแต่ปี 1915-1923 หรือที่ดูชองปีเขาได้เรียกผลงานของเขาเองสั้นๆ ว่า *The Large Glass* การสร้างสรรค์งานต่างๆ ของเขานี้ได้รับแรงบันดาลใจต่างๆ มากมาย รวมทั้ง ที่มาจากเพื่อนของเขาอีกด้วย ซึ่งตัวของเขาเองก็ยอมรับถึงการที่เขาได้รับอิทธิพลจากเหล่านักเขียนและศิลปินคนอื่นๆ และประเด็นสำคัญ ที่พบเห็นได้ในทุกชิ้นผลงานของเขาก็คือลักษณะพฤติกรรมของการ เป็นคนที่แสดงถึงการเป็นนักวางแผน พฤติการณ์ ของการแสดงขั้นตอน ซึ่งทั้งนี้ผู้วิจัยเชื่อว่า สิ่งนี้ มันมาจากการที่เขาไม่จริงจัง ที่ติดมาจากการที่เขาเป็นคนที่ชอบเล่นหมากรูกมาก ถึงขั้นที่เรียกว่าคลั่งไคล้ เลยทีเดียวก็ว่าได้ ซึ่งทั้งนี้เราก็พอทราบกันดีว่า คนที่เล่นหมากรูกนั้น เขาจะมีการวางแผนการเดินหมากของเขาในทุกขั้นตอน เรียกว่า ตั้งแต่ก้าวแรกที่เดินจนกระทั่งก้าวสุดท้าย ได้ทำการกำหนด และวางแผนการกระทำไว้แล้วทั้งสิ้น ด้วยเหตุนี้ การสร้างสรรค์ผลงานศิลปะของมาร์เซล ดูชองปี ดูจะไม่แปลกเลย

ที่เขาเป็นคน ต้นคิดที่กระทำให้เกิดการสร้างสรรค์ผลงานในกลุ่มลัทธิฟิวเจอริส เกิดขึ้น ผลงานชิ้นผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได หมายเลข 2 เป็นผลงานที่เป็นข้อถกเถียง กันอย่างมาก ในตอนแรกขณะที่ผลงานชิ้นนี้ถูกนำเสนอต่อสาธารณะชน และต่อมาผลงานชิ้นนี้ก็ เป็นที่ยอมรับกันอย่างมากในวงกว้าง ถึงขนาดที่ได้ถูกจัดทำเป็นแสตมป์ เพื่อเป็นการแสดงอนุสรณ์ ถึงเหตุการณ์ในครั้งนั้น

การแสดงถึงขั้นตอน ที่เป็นกลไก ของการขับเคลื่อนเหตุการณ์ต่างๆ ซึ่งนอกจาก ศิลปิน จะได้รับอิทธิพล สภาวะการเคลื่อนไหว ของโลกสังคมเทคโนโลยีแล้ว อีกเหตุผลหนึ่งก็ มาจากการที่ศิลปินเองมีพฤติกรรม คลั่งไคล้ ในการเป็นนักการจัดระเบียบวิธีการ เหมือนดังที่ เขาได้แสดงให้เห็นว่าเขาเป็นบุคคลที่ได้รับการยอมรับในวงการมากมายนับตั้งที่กล่าวมาแล้วข้างต้นนั่นเอง

ข้อความที่ได้กล่าวถึงเพื่อร่วมแนวคิด และแสดงถึงพัฒนาการในการทำงานในชุด ที่สำคัญนี้ เอาไว้ ก็ได้แสดงให้เห็นได้ว่าศิลปินมีการแสดงออกซึ่งเจตนา ลำดับทางความคิด ที่แสดงให้เห็นถึงอัจฉริยภาพในการสร้างสรรค์ผลงาน การแสดงการวิเคราะห์ผลงานชิ้นเอก ของเขาชิ้นนี้ นอกจากนี่ยังมีข้อความที่ได้กล่าวอ้าง อธิบายถึงลักษณะของ การทำงาน และแสดงกลไก การขับเคลื่อนต่างๆ อันแสดงให้เห็นว่าเขาพอที่จะเข้าใจได้ว่า ศิลปินได้มีเจตนา หรือได้แสดงเจตนา ความหมายเอาไว้อย่างไร ในผลงานชิ้นสำคัญของเขา ชิ้นนี้ ที่แสดงไว้ใน *The Bride Stripped Bare by Her Bachelors, Even* หรือที่เขาเรียกผลงานของเขาเองสั้นๆ ว่า *The Large Glass* (a.k.a. *The Large Glass*) ของมาร์เซล ดูชองป์ ที่มีข้อความ พร้อมภาพ บรรยาย อย่างละเอียด ซึ่งได้แสดงเอาไว้อย่างเป็นที่น่าสนใจอีก ดังที่ปรากฏที่อยู่ในเว็บไซต์ ในอินเทอร์เน็ต <http://www.understandingduchamp.com>. ดังมี เนื้อหารายละเอียด ปรากฏเอาไว้ด้วยข้อความที่ว่า

The Bride Stripped Bare by Her Bachelors, Even หรือเรียกสั้นๆ ว่า กระดาษไขใหญ่ (*The Large Glass*) ที่ทำด้วยกระจกแก้วแผ่นใหญ่ 2 แผ่น ที่ทำขึ้นในกรอบที่แข็งแรง บนกระจก ดูชองป์ ได้มีการผสมผสานวัตถุ ให้เกิดเป็นภาพลักษณะที่อยู่ในจินตนาการของเขาด้วยสื่อที่หลากหลาย ประกอบด้วย การ paint, lead wire, mirrorplating, foil, dust ดูชองป์ใช้เวลาอยู่กับ *The Large Glass* อยู่ 8 ปี จนกระทั่ง ปี 1923 เมื่อเขาเรียกสิ่งที่เขาจะทิ้งมันว่า “สิ่งที่ไม่มีวันเปลี่ยนแปลงอย่างสิ้นสุดได้” และเมื่อปีต่อมา ก็ได้เกิดรอยร้าว ระหว่างในการขนย้าย ที่เกิดขึ้นมาโดยไม่ ได้ตั้งใจ มันทำให้เขารู้สึกตกใจและเสียใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นมาก ในช่วงเวลาขณะนั้น *The Large Glass* คือชื่อเรียกสิ่งที่มันเป็นอยู่ ปกติดูชองป์ จะมีวิถีคิดที่ตลกขบขัน ในชิ้นงานของเขา แต่ชิ้นนี้ มันไม่เป็นเช่นนั้น มันช่วยให้คู่สามีภรรยาได้รู้ล่วงหน้า แรกเลย *The Large Glass* แสดงให้เห็น

ถึงพลังของสิ่งที่เป็นนามธรรม ซึ่งในโลกของวัตถุไม่มี ลำดับถัดมา มันแสดงให้เห็นถึงภาพของการมีปฏิสัมพันธ์ที่ต่อเนื่องกัน ของสิ่งที่มีผลกระทบต่อกัน และความไม่คงที่ The Large Glass คือรูปภาพของพลังที่ไม่สามารถมองเห็นได้ ในมนุษย์ คือความคิดเห็นในกิจกรรมทางอารมณ์ และความลึกซึ้งในความปรารถนาอื่นๆ เพื่อแสดงให้เห็นในเรื่องของจิตวิทยา และการมีชีวิตอยู่ ในลักษณะของนามธรรม ดูของปีได้สร้างสรรค์และใช้เวลาอย่างเต็มที่ในการ ทำสิ่งที่เข้าใจได้ยาก แต่มันชวนให้คิดถึงสัญลักษณ์บางอย่างในวัตถุนั้น The Large Glass คือแผนภาพของพลังปฏิสัมพันธ์ที่มองไม่เห็น เป็นนามธรรม แต่แสดงให้เห็นโดยวัตถุเหล่านั้น The Large Glass ได้แสดงให้เห็นคำตอบของปฏิสัมพันธ์ที่ต่อเนื่องกันของความปรารถนาของผู้หญิง ที่กระตุ้นความปรารถนาของ ผู้ชาย ตัวแทนของการกระทำนี้ คือเจ้าสาว และเสื้อผ้าที่มีจำนวนมากมายของเธอ (bride-to-be and her numerous suitors) The Large Glass แสดงให้เห็นปฏิสัมพันธ์กันของเข้าง่ายหลาย ซะตการณ์ที่ไม่สามารถขัดขวางได้ มันดูซับซ้อนในตอนจบ การไม่สามารถตัดสินใจ ความทะเยอทะยาน ความ โรแมนติก ของมนุษย์ ตั้งแต่มันเริ่มอ้างถึงสิ่งที่มีปฏิสัมพันธ์กัน มันอาจจะเป็นการสอน นั่นคือสิ่งที่ The Large Glass กำลังกระทำ The Large Glass ได้แสดงให้เห็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างพลังนามธรรม ทำไมดูของปีถึงต้องบรรยายมัน “ทำในกระจก” ก็เพราะว่ามันแสดงถึงลำดับของการมีปฏิสัมพันธ์กันอยู่ใน ช่วงขณะ เราสามารถบอกลักษณะ สองอันดับของส่วนประกอบภายใน และการกระทำในแก้วกระจกนี้ ซึ่งปรากฏพร้อมกันอย่างมีปฏิสัมพันธ์กัน อันดับหนึ่ง อ้างถึงการมีปฏิสัมพันธ์กัน ของผู้หญิง และความปรารถนาของผู้ชาย จึงเรียกมันว่า เครื่องร่วมรัก (The Amorous Pursuit) ที่มันมีการเริ่มต้นและตอนจบ อันดับอื่นๆ อ้างถึงสิ่งที่มีอิทธิพลต่อกัน การที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ จึงเรียกมันว่าเครื่องแห่ง โชคชะตา ที่มันมีการเคลื่อนไหวย่างต่อเนื่อง เครื่องแห่งโชคชะตานี้ (The Fate Machine) มันคือเครื่องที่อยู่ในจินตนาการ ที่เสนอปฏิสัมพันธ์โดยอุปกรณ์ ที่มีความแปลก และซับซ้อน ของปฏิสัมพันธ์ที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ ชุดของวัตถุ ถูกจัดทำขึ้น และแสดงเอาไว้ในเครื่องแห่งโชคชะตานี้ ชื่อของมันมาจาก บ้านที่ถึง The Large Glass ของดูของปีได้จัดพิมพ์ขึ้น ต่อมา ในปี 1934 ดูของปี ได้บันทึกถึง The Large Glass เพื่อการที่จะได้เข้าใจถึงเนื้อหา เขากล่าวไว้ในบันทึก เพื่อเป็นการเสริมให้ เห็นจาก การได้เห็น นี่เป็นหนังสือแนะนำที่ดี แต่มันก็ไม่สามารถสร้างความกระจ่างได้ ซึ่งพวกเขามีความคิดว่ามัน ไม่ได้ไร้สาระซะทีเดียว มันคือการขับเคลื่อนอย่างอิสระ ระหว่างการแสดงในโลก และการตั้งใจอย่างเด็ดเดี่ยว มันคือการจัดให้มีคำสัญญา สำหรับกริยาอาการที่เสนอบนแก้วกระจก The Amorous Pursuit ได้แสดงให้เห็นการมีปฏิสัมพันธ์กัน ในความปรารถนา ของผู้หญิง และผู้ชาย การแสดงชุดของวัตถุนี้ ดูของปี ได้ทำเครื่องร่วมรักนี้ขึ้นเหมือนเป็นส่วนหนึ่งของเขา มันเป็นปฏิสัมพันธ์ทางธรรมชาติ ที่ไม่มีคนไหนคาดเดาได้ มันสามารถหมายถึง ความสัมพันธ์ในเรื่องเพศ หรือคำสัญญา ในการแต่งงาน หรือ การมีความรู้สึกที่ดีต่อกัน ในโลกของนามธรรม The Large Glass มันสามารถบอกความหมายของทั้งหมดนี้ได้ (Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 18)

และนอกจากนี้ก็มีนักวิจารณ์ ที่ได้เขียนบรรยาย อธิบายถึงเนื้อหาของภาพและองค์ประกอบต่าง ๆ เอาไว้อย่างน่าสนใจ ดังในหนังสือของจอนัส มิงค์ ดังมีความความว่า

การแสดงความสัมพันธ์ทางเพศ (sexuality) ที่ดูของปีแสดงเป็นโรส ซาราวี (Rose Sélavy) ให้เราในตอนท้ายนั้น เพื่อการพิจารณางานหลัก 2 งานของ มาร์เซล ดูชองปี *The*

ภาพประกอบ 62 ภาพ ดูชองปี หรือ โรส ซาราวี ในปี 1920

(Janis, Mink. 2000 : 70)

Bride Stripped Bar By Her Bachelors, Even (1915-23) และ *Étant Donnés: 1° la chute d'eau, 2° le gaz d'éclairage* (Given: 1. The Water Fall, 2. The Illuminating Gas; 1946 – 66) ทั้ง 2 งานเหล่านี้ชื่อเรื่อง ได้ถูกทำสำเร็จล่วงหน้าเอาไว้แล้ว ตั้งแต่แรกที่ยังไม่สมบูรณ์งานทั้ง 2 ถูกเปิดเผยหลังจากความตายของเขา หลังจากเดือน ตุลาคม ปี 1968 วันนี้

ภาพประกอบ 63 ภาพผลงานที่ ริชาร์ด ฮามิลตัน ได้จัดทำ *The Bride Stripped Bar By Her Bachelors, Even* (*The Large Glass*) ขึ้นมาใหม่ในปี 1965-6 (Tate. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 1)

ที่พิพิธภัณฑ์ฟิลาเดเฟีย เป็นสเหมือนบ้านศิลปะของเขา และก็เหมือนกับงานอื่นๆ อีกมากมาย ซึ่งได้ทำสิ่งสำคัญมากสำหรับศิลปะของเขา *The Bride Stripped Bar By Her Bachelors, Even* มีความบอบบาง ในการเดินทาง สำหรับจุดประสงค์เพื่อการแสดง และมันได้ถูกสร้างมากมายหลายครั้ง หนึ่งในคนที่ได้จัดทำมันขึ้นมาใหม่ก็คือ ริชาร์ด ฮามิลตัน (Richard Hamilton) ได้เขียนรายงาน ในการก่อกำเนิดของ *The Large Glass* ที่จากความพยายามเพื่อที่จะผลิตมันอีกครั้ง อย่างเข้าใจนี้ ที่แนะนำการอ่านสำหรับทุกๆ คน ในการมองหาจุด โดยยินยอมอีกครั้ง ของแต่ละบุคคล ในบท *The Large Glass* ของ โรเบิร์ต รีเบล (Robert Lebel) ได้ชักชวนให้ดูของปีนั้น ไม่ให้สัญญาตัวเอง กับความคิด ไม่ยึดหยุ่นแต่ถูกแนะนำให้พยายามซ่อม หรือปรับปรุง แม้จะไม่มีทักษะ หรือความรู้พอ เพื่อให้ความหมายซ้อนกัน เพื่อการเล็งของความเข้าใจของเรา บนความตั้งใจของเขา อย่างน้อยอะไรที่ดูของปีได้จัดทำแบบจำลอง ของ กล้องทั้ง 3 ที่บันทึกข้ามปี ซึ่งตรงประเด็น เพื่อ *The Large Glass* และ *Etant donnés* ได้เหมือนกับการทำซ้ำอีกครั้ง แต่ละกล่องมีชื่อเรื่องของมัน และถูกผลิตคล้ายหนังสือ หรืองานกราฟฟิค (*Box of 1914*), *Green Box* และ *White Box* (Janis, Mink. 2000 : 73)

ภาพ *Box of 1914* ในปี 1914 เป็นกล่องการ์ดบอร์ดสำหรับบันทึกสำเนาการเขียนภาพด้วยมือ

16 ภาพ ขนาด 25 x 18.5 ซม.

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 27)

(Marcel Duchamp. สืบค้นเมื่อ 23.09.2004 : 1)

(Philamuseum. สืบค้นเมื่อ 23.08.2002 : 1)

ภาพประกอบ 64 ภาพ The Bride Stripped Bare by Her Bachelors, Even (The Green Box) กันยายน ปี 1934 เป็นกล่อง ที่บรรจุภาพก็อปปีและการทำซ้ำผลงานบนกระดาษต่างๆ ขนาด 33 x 28.3 x 2.5 ซม. และ White Box หรือ A l'Infinitif ปี 1966

จากตรงนี้จะเห็นว่านักวิจารณ์ได้กล่าวถึงข้อมูลหลักฐาน อันเป็นเหตุที่นำมาสนับสนุน และแสดงให้เห็นวิธีการศึกษา ในการที่จะสร้างสรรค์ผลงานของศิลปินมาร์เซล ดูชองปี และวิสัยทัศน์ ในการคาดคะเน ในการที่จะมองไปที่ผลสำเร็จของชิ้นงาน ความคิดที่มาจากข้อสันนิษฐาน และหลอมรวมความคิด ถ่ายทอดความคิดรวมยอด ของผลงานในแต่ละชิ้น มันเป็นจริงที่มองเห็นได้ในการ สร้างสรรค์ผลงานของมาร์เซล ดูชองปี

ข้อความที่กล่าวถึงการทำงานของมาร์เซล ดูซงปี ยังมีให้เห็นจากข้อความในหนังสือของจานิส มิงค์ อีกว่า

The Large Glass คือหน้าต่างขนาดใหญ่ ที่แสดงถึงการผ่านมาของการเปลี่ยนแปลง ในงานสถาปัตยกรรม อย่างไรก็ตามดูซงปี ได้ใช้มันเป็นส่วนประกอบที่เดียว ในจำนวน ต่างๆ เช่น เครื่องปั้นช็อคโกแลต และเครื่องร้อน มาแสดงกับการระบาย painstakingly ความทรนั้ ซึ่ง ถูกเตือนถึงความจริงที่สะท้อนออกมาใน หน้าต่างร้าน จริงๆ มันบันทึกเมื่อปี 1913 จาก *White Box* กับกระจกหน้าร้าน และไม่ได้สรุปข้อความอะไร “ไม่มี ความดีดิ่ง, การโฆษณา และไม่มีเหตุผล การซ่อน ผ่านแผ่นผนังแก้ว กับแผ่นผนัง หรือวัตถุ มากมายของหน้าต่างร้าน การกระทำประกอบด้วย ความรู้สึก เสียใจทันที ที่ความครอบครอง แสงถึงความเชี่ยวชาญสูง และยัง แสดงถึงการเลื่อนของแผ่นผนังแก้ว- การย้ายวัตถุบอบบาง จำนวนหนึ่งข้างใน การถูกรบกวน การทำให้แคบ และการลดของช่องว่าง วิธีแสดงสามารถ แสดงใน 3 มิติ เป็น มิติที่ กระทำบนระนาบ ในเรขาคณิต *The Large Glass* ได้ถูกเรียกว่า เครื่องรัก แต่มันคือเครื่องของการได้รับ อาณาจักรด้านบน และในส่วนที่ต่ำกว่า ของมัน ถูก แยกจากกัน อย่างถาวร โดยขอบฟ้า และเครื่องหมายที่เป็น “เสื้อผ้าของเจ้าสาว” เจ้าสาวที่กำลังถูกแขวน บางทีจากเชือก ในที่ล้าพัง หรือถูกเหวี่ยงเหวี่ยงบนไม้กางเขน คนโสดที่ยังคงอยู่

ภาพประกอบ 65 ภาพ *The Large Glass* ได้ถูกเรียกว่าเครื่องรัก แต่มันคือเครื่องของการได้รับ อาณาจักรด้านบน และในส่วนที่ต่ำกว่า ของมัน ถูกแยกจากกัน (P22. สืบค้นเมื่อ 08.01. 2005 : 1)

ข้างล่าง และเป็นอย่างโดยปกติ ของการสำเร็จความใคร่ ดูของปีประดิษฐ์ส่วนที่ทำงานของ 2 ส่วน ของเครื่องเกี่ยวกับเพศเหล่านี้ ซึ่งคือ ตามอำเภอใจ และเหลวไหล เท่ากับเครื่องจักรกลของรัชเชล ซึ่งคลใจเขา กลไกของเขาทั้งหลายถูกทำให้ยุ่ง ซึ่งเล็กน้อยที่ทิ้ง ให้รู้สึก ในเรื่องบทความที่งดงาม โดยปราศจากเว้นวรรคตอน ใครบางคนเรียกว่า “davidantin” ที่เคยเขียนไว้ “ตอนนี้ ดูของปี ใช้เศษของวิทยาศาสตร์ ความสัมพันธ์ของวิทยาศาสตร์ที่ทำให้เชื่อมถึง และคุณพูดว่า ‘ลวดที่ทำอย่างดี’ ดึงพวกเขาออกและถ้าจะยินดี และดังว่า ‘มันจะดูยิ่งใหญ่’ ...ดูของปี ใช้ชนิดทั้งหมดของกฎทางกายภาพที่พวกเขา มีความรู้สึกชอบ ซึ่งพวกเขาถูกชอบในกฎเช่นนั้น สิ่งนี้ทำในลูกสูบที่อ่อนเพลีย วิธีเช่นนั้น กระตุ้นก๊าซโซลินรัก ในเครื่องยนต์ ความปรารถนา ที่คุณจริงๆ ไม่รู้ มีอะไรเขากำลังคุยเกี่ยวกับ...” สิ่งทีคลืบลคลานในความนิ่ง, มันเป็นประโยชน์ที่นี่ เพื่อให้ ข้อสรุปอย่างหยาบ ของ “การทำงาน” แนวความคิดเพิ่มเติมของเขาทั้งหลายจำนวนหนึ่ง สำหรับ เครื่องยนต์กลไก ที่ไม่เคย ถูกปฏิบัติมาก่อน และมีความสามารถที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใน ไม่แม้แต่บันทึกเท่านั้น เจ้าสาว ทำจากส่วนมากมาย ซึ่งมีการเชื่อมโยงด้วยกันกับส่วนของเครื่องยนต์ เครื่องยนต์วิ่งด้วยก๊าซโซลินรัก ที่มีความลับด้วยตัวเอง ที่คลใจโดย รัชเชล ซึ่งบทเพลงที่สร้างกับน้ำที่ไหลออกเหมือนโลหะของมัน ทั้งๆ ที่เครื่องกลไก ของเธอเจ้าสาว ยังคือ “ชนิดชุ่มไม้ในสวน” ที่เรียกกระดิกถึงคนหนุ่ม “ชนิดชุ่มไม้ในสวน” การกระดิกถึงเด็กหญิง และชายหนุ่ม ได้ต้นไม้ ที่ดูของปี วาด *Young Man and Girl in Spring* ในปี 1911 ภาพคน หรือ “Pendule femelle” ได้มาจากการวาด *Bride* ในมินิคมันมี “การแผ่รัศมี” เป็นภาพที่แสดงถึงการเต้นรำเปลื้องผ้าที่วาดด้วยความมั่นใจ โดยเร็ว สีที่เป็นเหมือนปะการังถูกระบายด้วยสีเขียว มันเหมือน “ไฟหน้ารถยนต์” ของภาพดูของปี ในปี 1912 การเดินทางด้วยรถผ่านภูเขา Jura มีการตีความได้ต่างๆกัน ถึงการทำงานของ ไฟหน้ารถยนต์ที่ทำงานเป็นดาวหาง กับการผิดปกติ กับหางของมันในด้านหน้า ที่นี้มีผ้าคลุมหน้าที่มีการแผ่รัศมี มีปรากฏเหมือนยื่นถลนออกมา จากหน้าผากของเจ้าสาว ลูกไฟหน้ารถยนต์คือ ผู้ชาย; ดูของปีเขา

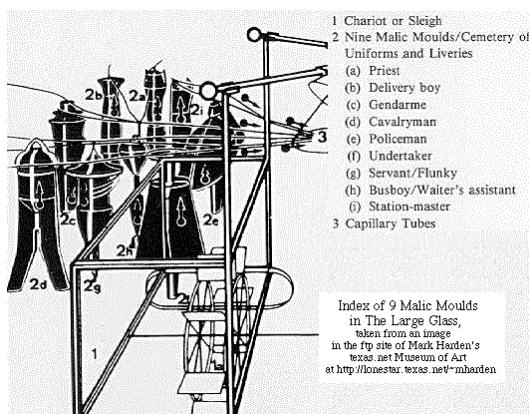

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 24)

ภาพประกอบ 66 ภาพแสดง “bride”
(Bekkoame. สืบค้นเมื่อ 05.01.2005 : 1)

ได้เปรียบเทียบกับ พระเยซู เป็นการออกดอกหยั่งรูกู้เหมือนแม่ ซึ่งเขาทำเหมือนเป็นสากล ได้เหมือนกันกับพระเจ้า ตั้งแต่ที่บันทึกได้อ้างอิง ถึงเจ้าสาว การเอาออกกับ การบานสะพรั่ง เหมือนในภาพยนตร์ รัศมีและสิ่งที่คล้ายน้ำมัน มันกำลังเอาออกที่นี้ เพศของเจ้าสาว และลูกไฟหนาว ใช้ความสดของสีแสดงให้โปนออกมาจากผ้าคลุมหน้าของผู้หญิง ... อาณาจักรของคนโสด คือ eve ในอาณาจักรของคนโสดที่มากขึ้นก็ยิ่งที่ใหญ่ มี 9 พวก ด้วยกันที่ชุมนุมด้วยกัน ด้านหลังข้างซ้ายที่ดูแปลกในงาน พวกเขาดูเหมือนเสื้อผ้าที่ถูกแขวน คนโสดหนึ่งคนที่เล็กจิ๋ว หัวที่เอียงไปข้างหลังในหลักทัศนียวิทยา ดูของปีเรียกพวกเขาว่า “malic molds”

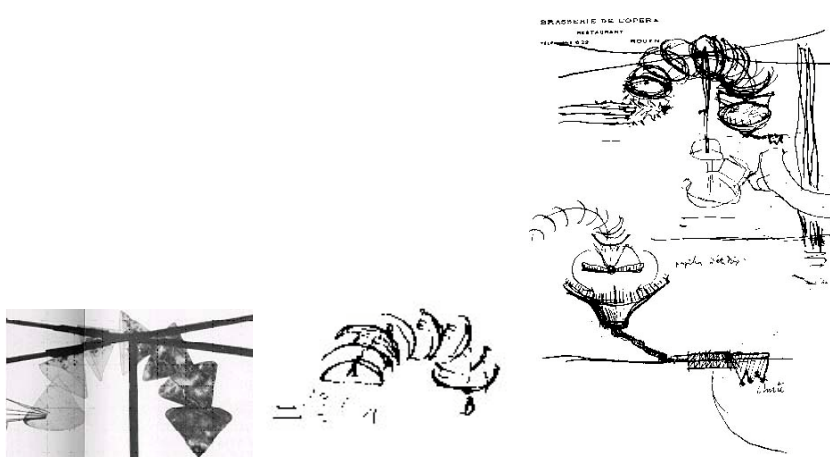
ภาพประกอบ 67 ภาพแสดง “malic mold” ที่หมายถึงผู้ชายทั้ง 9 คน
(Valdosta. สืบค้นเมื่อ 08.01.2005 : 2)

("malic" for "male") ที่กำหนดวิชาชีพระหว่างพวกเขาด้วย "cemetery of uniforms และ liveries" และพูดว่า พวกเขาต้องถูกส่องสว่างด้วยก๊าซ พวกเขาได้รับการเชื่อมต่อ สู่อากาศ ฟ่อนของเครื่อง โดยการหลั่งของเขาทั้งหลายที่แทรกขึ้นมาก ซึ่งการเดินทางในแบบฟอร์มของ ก๊าซจาก บริเวณหัวของเขาทั้งหลาย ตาม "capillary lines" บรรทัดเหล่านั้น เป็นเครือข่ายของ *Network of Stoppages* ที่เปลี่ยนเพียงเล็กน้อย เพื่อทำให้พวกเขาได้ถูกแสดงได้ในหลักทัศนียวิทยา ภายใน "capillary lines" (Janis, Mink. 2000 : 76-80)

จากด้วยความคิดที่ว่า เรื่องของเพศ เป็นเรื่องสามัญ ที่มนุษย์ทุกคน จะต้องสัมผัส กับมัน จะต้องพบเจอ และเป็นเรื่องหรือเหตุการณ์ปกติ ที่บุคคลไม่ว่าจะอยู่ในชนชั้นใด สาขา อาชีพใด ก็จะต้องพบเจอ กับมันทั้งสิ้น ซึ่งในที่นี้ ในเว็บไซต์ <http://www.valdostamuseum.org> ก็ได้กล่าว และหยิบยกมาเพื่อ พอที่จะแสดงให้เห็นว่า ผู้ชายทั้ง 9 คน ที่มาร์เซล ดูซอว์บี พยายามที่จะสื่อความหมาย ให้ออกมาในผลงานของเขานั้น ก็จะเป็นตัวแทนของคน สามัญทั่วไป ซึ่งมีตั้งแต่ นักบวช เด็กส่งของ หรือตำรวจ ฯ

จากการสร้างกลุ่มตัวแทน ที่เป็นเนื้อเรื่อง หรือเป็นส่วนหนึ่งในกลไกสำคัญ ในการ สร้างสถานการณ์ ในผลงานชิ้นเอก กระเจกบานใหญ่ ของเขาชิ้นนี้แล้ว ก็ยังมีส่วนประกอบที่ สำคัญ ขึ้นอื่นๆ อีก ดังที่ได้มีข้อความที่เขียนอธิบายถึงเรื่องราวตรงนี้ ในหนังสือของจอนิส มิงค์ เอาไว้ด้วยข้อความที่ว่า

การแลกเปลี่ยนก๊าซ เข้าไปในแท่งที่เหมือนเข็มสั้นๆ ซึ่งเลี้ยว ผ่านรูปร่างคล้ายกรวย "sieves" sieves เหล่านี้ถูกรวบรวมโดยฝุ่น ซึ่งรวบรวมบนผิวแก้วของเขา ขณะที่เกาะบน

ภาพประกอบ 68 ภาพแสดง "sieves"

(P22. สืบค้นเมื่อ 08.01.2005 :3)

ผิวหน้าบนพื้นในห้องศิลป์ของ ดูของปีหลายเดือนอย่างมากมาย ; และภาพถ่ายที่มีชื่อเสียงโดยดั่ง ของ แมน เรย์ “dust breeding” (การเพาะพันธุ์ฝุ่น) ดูของปีใช้ฝุ่นที่ได้กำหนดไว้ กับ น้ำมันวานิช (varnish) (Janis, Mink. 2000 : 80-81)

ภาพประกอบ 69 ภาพถ่ายที่มีชื่อเสียงโด่งดัง ของ แมน เรย์ “dust breeding” (การเพาะพันธุ์ฝุ่น) ในปี 1920 (Philamuseum. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 2)

จากข้อความที่ได้กล่าวถึงพฤติการณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานของมาร์เซล ดูของปี ในเรื่องการนำฝุ่น มาเป็นส่วนประกอบร่วมในผลงานของเขา และมีการถ่ายภาพเพื่อบันทึกภาพ ของฝุ่นที่เกาะบนผิวหน้าของผลงาน ที่เขาได้กระทำการ เพื่อเป็นการเตรียมการเอาไว้ นั้น ก็พอที่จะทำให้ทราบว่า เขาต้องใช้ระยะเวลา ในการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ เป็นเวลานานมาก ในที่นี้ มิได้นาน ด้วยการกระทำผลงานชิ้นงานชิ้นนี้ ที่ต้องอาศัยระยะเวลาทำ อุตสาหะที่ต้องใช้ระยะเวลา หากแต่ว่า เขาต้องใช้ระยะเวลาในการทำงานชิ้นนี้เป็นเวลานาน ก็เพราะว่า เขาต้องให้เวลากับกับเตรียมการ การทดลอง ค้นคว้าหาข้อมูล เพื่อที่จะนำมาประกอบเป็นผลงานชิ้น กระดาษบานใหญ่นี้ ด้วยความพิถีพิถัน

จากข้อความที่ได้กล่าวถึงภาพถ่ายที่ แมน เรย์ เพื่อนสนิทของมาร์เซล ดูของปี เป็นคนถ่ายภาพฝุ่นที่เกาะผิวหน้าของผลงานชิ้นสำคัญ ชิ้นนี้ของเขา ก็ได้มีข้อความที่กล่าวถึง แมน เรย์ เอาไว้ในเว็บไซต์ <http://www.Metmuseum.org> เอาไว้ด้วยข้อความอันสำคัญด้วยความว่า

Dust Breeding, ในปี 1920, จัดพิมพ์ในปี 1967 โดย แมน เรย์ (ศิลปินอเมริกัน, 1890 – 1967) Gelatin silver print; 9 7/16 x 12 in. (23.9 x 30.4 cm) แมน เรย์ เป็นเพื่อนสนิทคนหนึ่ง ของดูของปี ดาดาในนิวยอร์ก เขาเป็นช่างภาพ และจิตรกรของสหรัฐอเมริกา และการได้ทำงาน

ร่วมกันสำหรับ การถ่ายภาพ *Dust Breeding (The Large Glass* ของดูของปี กับ *Dust Notes*) คือบันทึกของ *The Large Glass* หลังมันได้รวบรวมฝุ่นใน 1 ปี ขณะที่ดูของปี อยู่ในนิวยอร์ก ภาพถ่ายถูกใช้แสดง 2 ชั่วโมง ด้วยความสวดยที่ซับซ้อน และอุปกรณ์ต่างๆ นาๆ ของเครื่องมือบนผิวแก้ว *Dust Breeding* ได้พัฒนามาจากผลงานชิ้นเอกของดูของปี หลังภาพถ่ายถูกใช้ ดูของปีได้เช็คทำความสะอาด ยกเว้น การทิ้งส่วนกรวย ที่ครอบคลุมด้วยฝุ่น ซึ่งเขาก็ได้ให้มันติดอยู่อย่างถาวร บนแก้วและทำให้ติดกันด้วย cement (Metmuseum. สืบค้นเมื่อ 08.01.2005 : 1)

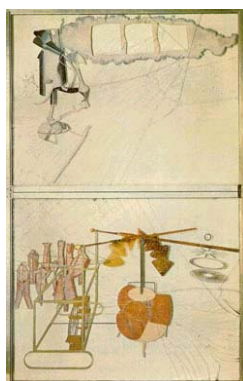
และจากการสร้างสรรค์ผลงานที่ได้อธิบายถึง กระซอน ซึ่งเป็นส่วนประกอบอันสำคัญ หนึ่งในกลไกสำคัญของงานชิ้นเอกนี้แล้ว ก็ยังมีการอธิบาย หรือบรรยายบอกถึงส่วนประกอบ ขึ้นสำคัญอื่นๆ อีกเอาไว้ เป็นสำคัญด้วย ดังข้อความในหนังสือของ जानิส มิงค์ ด้วยข้อความที่ว่า

ระหว่างข้อความของเขาทั้งหลายได้ผ่าน sieves หลังไปยัง “spangles” (ช่องความยาวจากปลายหนึ่งสู่ปลายหนึ่ง) กลายเป็นของเหลวเส้นโค้งยาวที่หมุนวนจุดศูนย์กลางลงสู่ กลายเป็นของเหลวที่กระเด็นด้วยความรู้สึกสุดยดที่ยิ่งใหญ่ ที่เวลาเดียวกัน ภาพผลงานที่แปลกนี้ ได้แสดงให้เห็น “chariot” (รถเทียมม้าในสมัยโบราณ) , “glider” (เครื่องร่อนลม) และ “slide” (แผ่นแก้วใส) คือการที่เคลื่อนไหวโดยปราศจากเสียงอยู่ข้างหลัง และ 4 อย่างที่มันวิ่ง โดยพลังตัวจักรที่มองไม่เห็น ด้านขวาของผลงาน ถูกประทับตราด้วยแถบกรรไกรซึ่งเปิด และปิด กับการเคลื่อนไหวของ “chariot” เครื่องปั้นชอคโกแลต คือการพัก ไปรอบๆ ใต้ กับเส้นโค้งของขา (“Louis XV chassis”) ได้รับการเชื่อมต่อสู่กรรไกร ที่นั่นดูเหมือนว่าจะเป็นข้อความใดๆ ของพลังงานนี้ ที่ซึ่งดูของปี ได้กล่าวเอาไว้ ในบันทึกของเขา คนโสดได้หมุนวนตัวเขาเองกับ ชอคโกแลต “oculist witnesses” หมายถึงขอบเขต เพื่อเป็นวิพัตู ที่ที่เป็นชายโสดมากเป็นพิเศษ (Janis, Mink. 2000 : 81)

จากข้อความที่ได้แสดงไว้ในหนังสือของ जानิส มิงค์ ดังที่กล่าวมาแล้วนั้นก็พอที่จะอธิบายถึงเจตนา ในการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ ของมาร์เซล ดูของปี เอาไว้อยู่บ้าง แต่ก็ยังมีข้อความที่ได้กล่าวถึง และอธิบายความหมายเรื่องราว ข้อผลงานชิ้นเอก “กระจกบานใหญ่” นี้ เอาไว้อย่างที่จะไม่นำมากล่าวถึงไม่ได้ ดังข้อความที่ได้กล่าวเอาไว้ในเว็บไซต์ <http://www.understandingduchamp.com> ความว่า

ดูของปี ได้เขียนบันทึกถึง *The Large Glass* และการอ้างถึง องค์ประกอบต่างๆ มากมายที่ไม่เคยเห็นความสำเร็จ เช่นนี้มาก่อน รวมถึง Spiral and the Region of the Splash (เส้นที่ยาวโค้งรอบจุดศูนย์กลาง และส่วนของ ของเหลวที่มีการกระเด็น) ที่ไม่ได้แสดงเอาไว้ด้วย ท่ามกลางองค์ประกอบ ที่ละแวกทั้งสองนี้ คือสิ่งที่จำเป็นน้อยที่สุดเพื่อการกระทำ

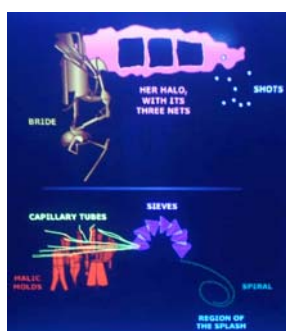
บนแก้วกระจกนี้ ในส่วนครึ่งของด้านบน คือ ขอบเขตของเจ้าสาว ส่วนในด้านครึ่งล่าง คือ ในส่วนของคนโสดที่อยู่

ภาพประกอบ 70 ภาพแสดงในโลกนามธรรมของ *The Large Glass*

(Coll. สืบค้นเมื่อ 08.01.2005 : 1)

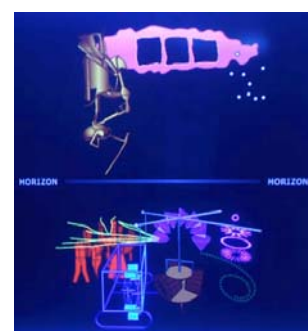
ระหว่างเส้นแนวนอนกั้นกลาง (Horizon) มันคือจักรวาล ของส่วนประกอบ : ส่วนที่เป็นเสมือนผู้หญิง ที่ลอยอยู่ในอากาศ และส่วนตรงข้าม ส่วนที่เป็นเสมือนเป็นผู้ชาย ที่อยู่ในพื้นโลก ในส่วนที่เป็นรูปแบบของบรรยากาศของสิ่งที่เคลื่อนไหวได้ และส่วนที่อยู่ตรงข้ามที่ประกอบได้ด้วยเหมือนวิธีการพูด ในรูปแบบที่รวดเร็ว สิ่งที่สำคัญอย่างเต็มที่ มันคือขอบเขตของการกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ สิ่งที่มีเสมือนเป็นผู้หญิง อยู่ข้างบน และมีการตื่นตัว ต่อลักษณะของ

ภาพแสดงของเหลวที่กระเด็นที่
ไม่ได้แสดงไว้ในองค์ประกอบ

ภาพแสดงครึ่งด้านบนคือเขต
ของเจ้าสาวครึ่งด้านล่างคือ
ส่วนของคนโสด

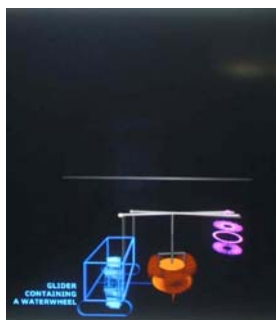

ภาพแสดงเส้น Horizon

ภาพประกอบ 71 ภาพแสดงส่วนประกอบระหว่างที่อยู่ระหว่างส่วนทั้งสอง

(Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 18)

ความเป็นชายในด้านล่าง ซึ่งที่อยู่ระหว่างเส้นแนวนอน คือ “เสื้อผ้าของเจ้าสาว” ซึ่งมันสามารถเป็นเขตแดนของเนื้อตัวของเธอ ที่เป็นการเริ่มต้นของระดับความรู้สึก The Fate Machine ได้แสดงถึงการมีอำนาจอยู่ใน พื้นโลก The Glider (เครื่องล่อน) ได้เป็นเหมือนตัวแทนของพลังอำนาจที่ทำการสุมเลือก การ ไม่สามารถทำนายได้ ของโชคชะตา สิ่งที่อยู่ภายใน Glider คือเครื่องปั่นน้ำที่มีพลังกำลังโดยมีน้ำพุ่งออกมาอย่างแรงโดยที่เรามองไม่เห็น (ที่ละเว้นไว้ในองค์ประกอบ) เครื่องปั่นน้ำ ได้ขับเคลื่อนหมุนวนรอบ Chocolate Grinder

ภาพประกอบ 72 ภาพแสดง Fat Machine ที่อยู่บนพื้นโลก

(Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 18)

ภาพประกอบ 73 ภาพแสดง Glider containing a waterwheel

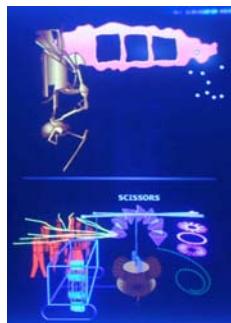
(Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 18)

(เครื่องทำชอคโกแลต) The Chocolate Grinder เป็นตัวแทนของพลัง, โชคชะตา การแสดง ความมุ่งมั่น และชะตากรรมที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ ท่อนโลหะคู่ ที่ติดยึดไว้ข้างบน the Chocolate Grinder เคลื่อนไหวกลับไป กลับมา บนเครื่องนั้น the Scissors (กรรไกร) คู่ นั้น มันดูอันตราย The Scissors เป็นสิ่งแทน สิ่งที่เป็นอันตราย การสุมหา พลังของความมุ่งมั่น ที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ในสถานที่ ที่ไม่ประสบความสำเร็จ ระหว่างใบมีดของ Scissors คือ Eyewitnesses (เหล่าพยาน) ประกอบด้วย เลนส์ ที่เรียกว่า Mandala (มณฑารา) เป็นภาพ

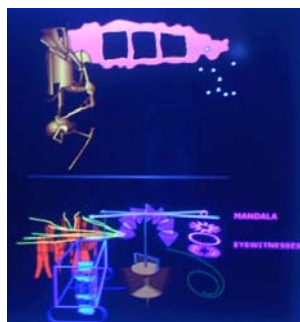
สำหรับวัดระดับสายตา 3 อัน เหล่าพยาน เป็นเหมือนตัวแทนให้เห็นเข้าใจได้ ถ้าคุณแอบมองผ่าน Mandala บน *The Large Glass* เท่าไหร่ คุณก็จะมองไม่เห็นมัน คุณจะมองผ่านเลยมันเข้าไปในโลกที่มองไม่เห็น ที่มันอยู่รอบตัวคุณนั่นเอง The Mandala คือ สิ่งที่ถูกซ่อนที่มอง

ภาพประกอบ 74 ภาพแสดง Chocolate Grinder
(Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 18)

ภาพประกอบ 75 ภาพแสดง Scissors
(Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 18)

ภาพประกอบ 76 ภาพแสดง Mandala
(Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 18)

ผ่านช่องรอยแตกเล็กๆ เพราะว่าโลกของ *The Large Glass* คืออาณาจักรของพลังนามธรรม ที่มองไม่เห็น นั่นคือจุดที่ ไกล่กับสิ่งที่เห็นและเข้าใจ *The Amorous Pursuit* เริ่มต้นที่วัตถุทรงกลมในอากาศ *The Bride* คือกลุ่มที่อยู่รอบ รูปแบบของช่องท้องที่มีฝาติดกัน ซึ่งมีลักษณะพฤติกรรม ที่คล้ายเครื่องจักร *The Bride* เป็นตัวอย่างที่ดี ของสัญชาตญาณ ของความรู้สึกรวดราณา แบบที่ไม่ได้มีการเตรียมนี้ ความบริสุทธิ์ ไม่เพียงแต่เธอจะเปลื้องเสื้อผ้าแล้ว เธอยังมีร่างกาย ที่เป็นเหมือนคอกของเธอ อย่างสมบูรณ์ สัญชาตญาณ ได้ทำให้เธอเปลือยร่างกายตนเอง รูปร่างที่ผิดปกติที่อยู่ข้างบน the Bride คือ Halo (แสงสว่างเป็นวงกลมรอบศีรษะ ในภาพวาดของบุคคลสำคัญในศาสนา) *The Halo* เป็นตัวแทน ความโรแมนติก ของ Bride's และการเกิดอารมณ์ทางเพศ มันเหมือนกันเมฆ ซึ่งกระจายความฝันและความปรารถนาของ Bride's ที่ชอบบอลลูน (balloon) ในหนังสือการ์ตูน ภายใน *The Halo* มีส่วนว่างที่เรียกว่า

ภาพประกอบ 77 ภาพแสดง The Bride

(Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 18)

ภาพประกอบ 78 ภาพแสดง The Halo

(Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 18)

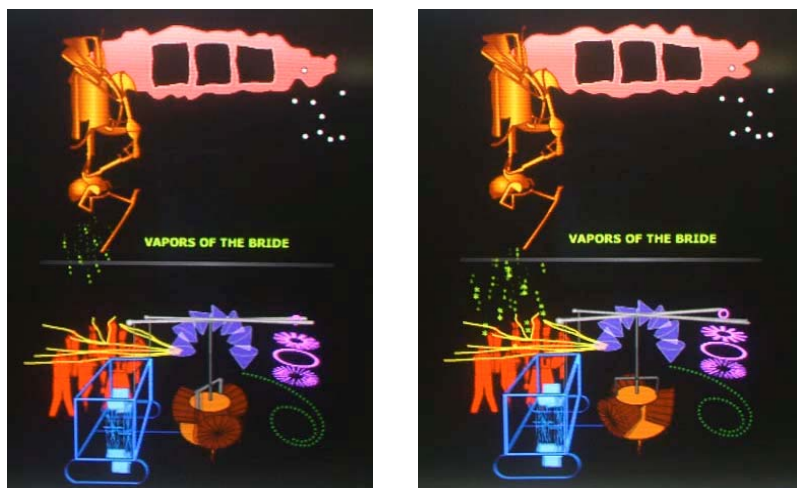
ภาพประกอบ 79 ภาพแสดง Halo กับ three Nets
(Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 18)

Nets (ตาข่าย) The Nets เป็นตัวแทนของความฝัน ที่ว่างเปล่าของ the Bride แสดงความโรแมนติก และการเกิดอารมณ์เพศ ความทะเยอทะยาน ให้บรรลุ และประสบความสำเร็จ The Nets คือเป้าหมายของเหล่า Bachelor's The Amorous Pursult ก็คือการเฉลิมฉลอง ถ้า Nets นั้นเป็นชุดสูท ที่เหมือนกับถึงที่บรรจุของเหล่า the Bride กระโจนเข้าหาเขาในเขตของเขา นี่คือนกประคองที่ดูของปี อ้างถึงในบันทึก แต่เขาละเว้นที่จะไม่ทำใน The Large Glass จาก Nets ของเธอ นั้น The Bride ได้กระจายความปรารถนา แต่เป็นภาษาที่ไม่สามารถเข้าใจได้ ชุดของเธอ คือความฝันของ the Bride มันคือจุดที่พวกเขาจะยกเลิกทั้งหมด

ภาพประกอบ 80 ภาพแสดง ข้อความของ The Bride
(Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 18)

The Amorous Pursuit เริ่มต้นด้วยการผูกมิตรของเจ้าสาว เธอก็ได้เต็มอ้อมกับสิ่งที่มองไม่เห็น “ก๊าซโซลีนรัก” (“love gasoline”) The Vapors (หมอก) เป็นตัวแทนของเจ้าสาว การเกิดอารมณ์เพศ ในช่วงระยะเวลา นั่นคือ ความอิสระ-ความไม่คงที่ ที่ปรากฏอยู่ นั่น ข้างล่าง กลุ่มที่ถูกผูกมัดรวมกัน เหมือนบอลลูน มีชื่อเรียกว่า Malic Molds (แม่พิมพ์ที่เป็นรูปที่ต้องการ)

ภาพประกอบ 81 ภาพแสดง The Vapors ของ The Bride

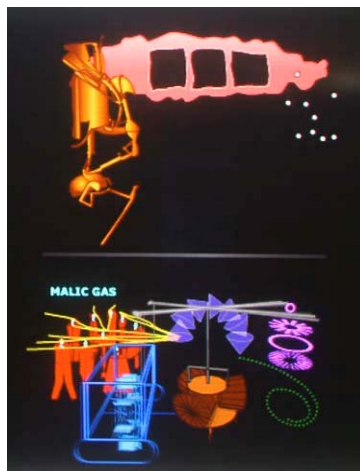
(Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 18)

ที่ถูกเร้าความสนใจ โดย Vapors “Malic” คือคำที่ถูกตั้งขึ้นโดย ดุของบี หมายถึง ผู้ชาย The Malic Molds คือผู้ชายโสด ของเรื่องราวนี้ Bride’s คือสิ่งที่อยู่ตรงข้าม เป็นตัวอย่างของการให้เหตุผล ของการวางแผนความ ปราศนา ตัวตนของความบริสุทธิ์ ซึ่งมีทั้ง 9 อย่าง ที่ถูก

ภาพประกอบ 82 ภาพแสดง The Malic Molds

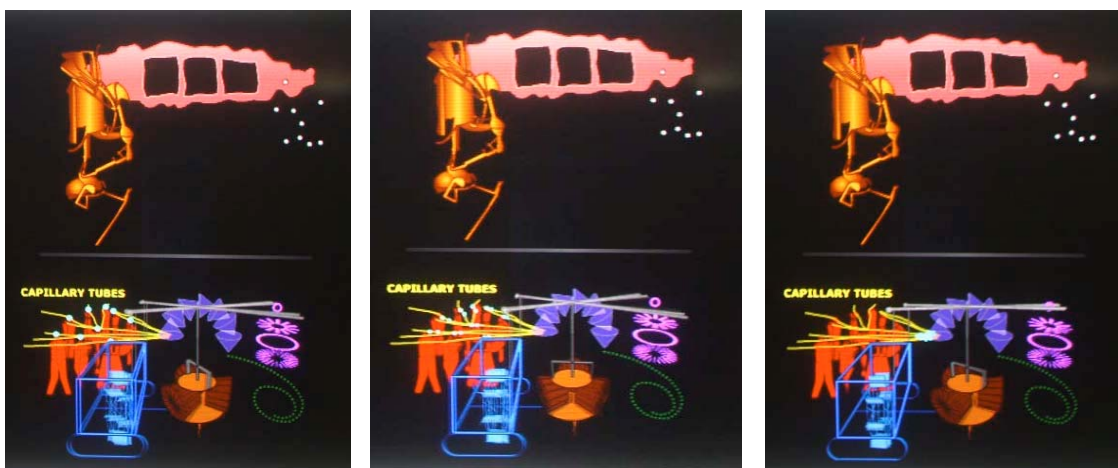
(Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 18)

ภาพประกอบ 83 ภาพแสดง Malic gas

(Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 18)

แสดงไว้ การตอบสนองในหมอกของ Bride นั้น รูปแบบของแก๊ส ในแม่แบบของชายโสด พวกเขามีลมเต็ม เหมือนบอลลูกนูน แก๊สนั้นมันเป็นรูปแบบของลักษณะ ของการได้ครอบครอง กลุ่มของแม่แบบนั้น แก๊สเป็นตัวแทนของชายโสด ความต้องการทางกามรมณ์ สำหรับแต่ละคน มันมีแบบฟอร์มอันเดียวกัน ที่ตรงข้ามกัน คือ หมอก ที่ลอยอย่างอิสระนั้น เป็นของเจ้าสาว แก๊สถูกบรรจุ อยู่ภายใน ชายโสดเหมือนเปลือกที่ห่อหุ้มเมล็ดถั่วลันเตา แก๊สของชายโสด ที่ไหลเข้าไปในท่อ หลอดที่เรียกว่า Capillary Tubes (หลอดคาปิลารี) ซึ่งเป็นเคล็ดลับที่มาบรรจบกัน ชายโสดจะมีการเปลี่ยนแปลงไปตามแต่ละชั้นอุปสรรคต่างๆ The Capillaries เป็นเวทีของการเปลี่ยนแปลงนั้น มาบรรจบกันเป็นแนวโน้มของพฤติกรรมที่ปฏิบัติตามแบบแผน

ภาพประกอบ 84 ภาพแสดงการไหลของแก๊ส ใน The Capillary Tubes

(Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 18)

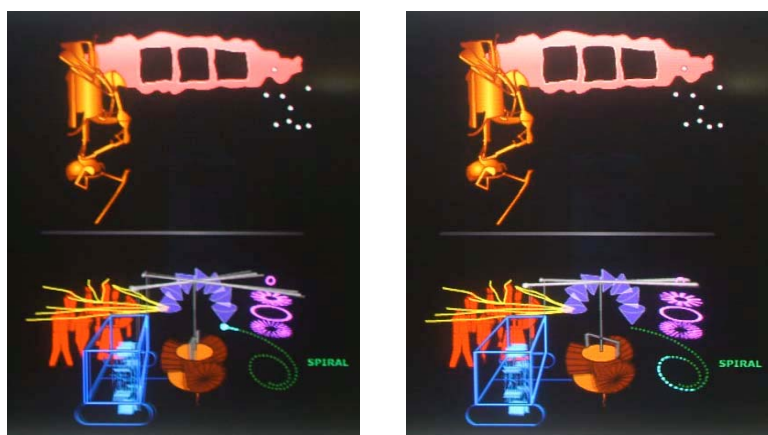
การออกจากหลอก แก๊สถูกจับให้รวมกันโดยที่มัน เดินทางเป็นเส้นโค้งไปตามทาง ชูด ของ Sieves (กระชอนสำหรับกรองของเหลว) ที่สลับด้าน มันถูกดูดผ่าน Sieves โดยอุปกรณ์ที่เรียกว่า Butterfly Pump (ผีเสื้อที่สูบฉีดแก๊สให้ไหล ไปยังที่ ที่ต้องการ) สิ่งนี้เป็นจินตนาการที่ดูของปี เลือกที่จะ ละเว้นไว้ในองค์ประกอบของเขา ที่จะให้อยู่ใน *The Glass* ใน Sieves ชายโสดมีความต้องการทางกามรมณ์ และสิ้นสุด หยดของเหลว มีอะไรที่เริ่มต้น หลากหลาย

ภาพประกอบ 85 ภาพแสดงการไหลของแก๊ส ใน Sieves ไปยัง Butterfly Pump

(Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 18)

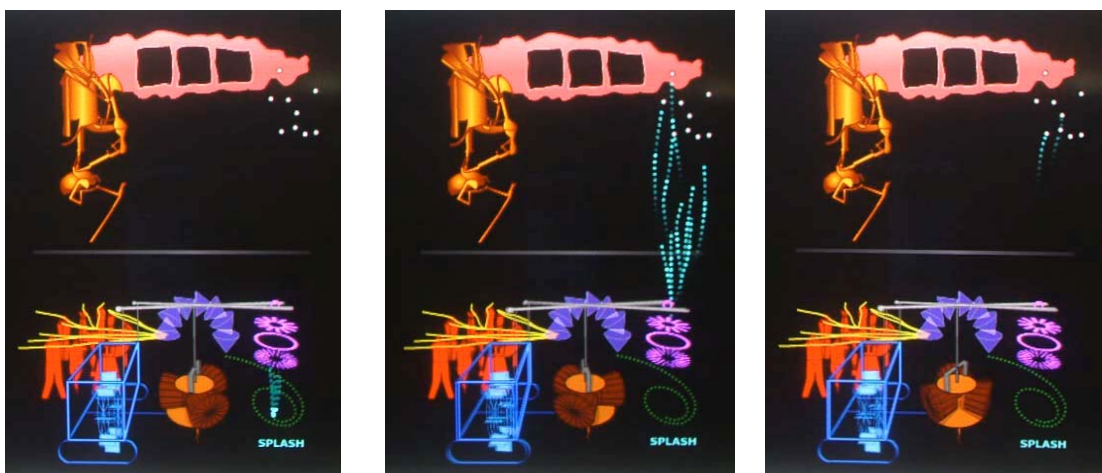
มากมาย ของคำตอบที่ Bride มีและสิ่งที่ถูกฉีดออกมา นั้น อาจจะพัฒนาไปเป็นอย่างอื่นได้ การมุ่งลงไปสู่ที่ต่ำกว่า การไหลไปหาทางออก ของชายโสดใน Sieves นั้น มันปรากฏตัวออก

ภาพประกอบ 86 ภาพแสดงการไหล การหาทางออกของชายโสดที่มาปรากฏตัวใน Spiral

(Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 18)

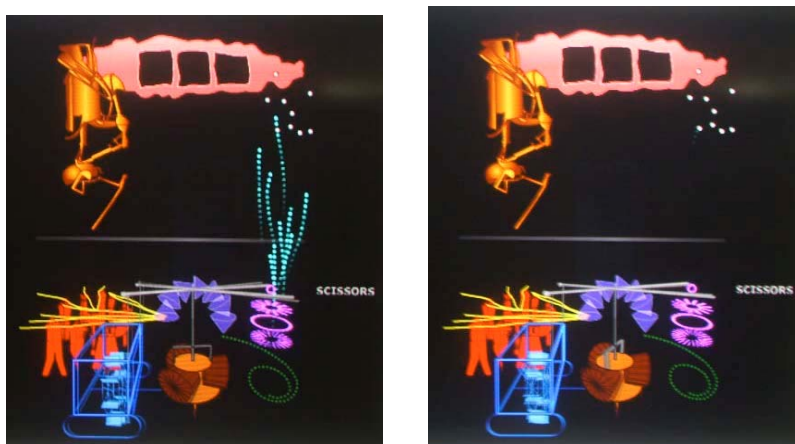
มาที่มุม ไหลลงไป ใน Spiral (เส้นโค้งยาวที่หมุนวนจุดศูนย์กลาง) ที่จุดข้างใต้ ผ่านใบมีดของ Scissors ที่ขนานกันกับ แผ่นชาร์ต Eyewitnesses (ทีวีระดับสายตา) สิ่งนี้ที่ชี้การเปลี่ยนแปลงที่สมบูรณ์ของชายโสด ซึ่งเป็นชุดของอุปสรรค ในต่อมา ที่ด้านล่างของ Spiral ของเหลวของชายโสด ได้ไหลสะท้อนไปอีกทาง ใน Splash และแยกตัวออกจากกลุ่มทั้ง 9 นั้น (ในจำนวนที่นับไม่ถ้วน) โดยเห็นได้ว่าฟุ้งออกมาอย่างแรง The Splash (ของเหลวที่กระเด็นไปเป็นผู้อื่น) คือความต้องการทางกามรมณ์ ของชายหนุ่ม มันสามารถไหลได้ โดยความ

ภาพประกอบ 87 ภาพแสดงการไหล Region of the Splash

(Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 18)

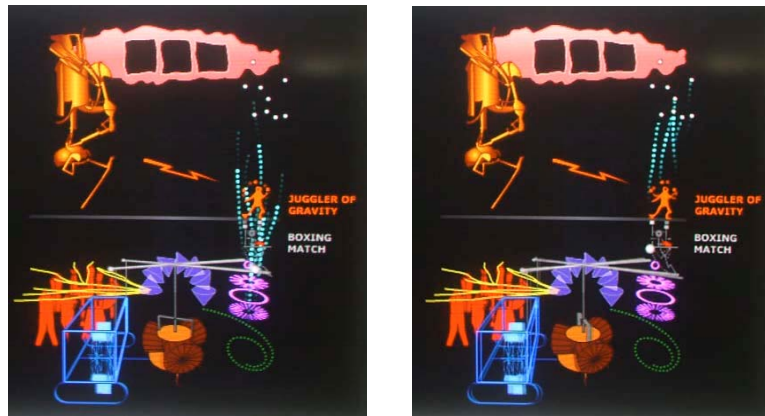
เจ้าชู้เพียงแค่มองปราด หรือการต่างงานอย่างถูกต้องตามกฎหมาย พวกนั้นพุ่งขึ้นอย่างรวดเร็ว Splashes ได้ผ่านระหว่างใบมีดของ Scissors เส้นทางของ Splashes อาจจะ หรืออาจ

ภาพประกอบ 88 ภาพแสดงการพุ่งขึ้น ผ่านระหว่าง Scissors

(Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 18)

จะไม่หยุดชะงัก ขึ้นอยู่กับความบังเอิญเส้นทางที่ขึ้นไปพบกันเหล่านั้นของ Fate Machine และ Amorous Pursuit เป็นตัวแทนของการทำหน้าที่ ของพลัง ของพรหมลิขิต ที่อาจจะหยุดชะงัก โดยชายโสด นี่คือนองค์ประกอบที่อ้างถึง ในบันทึกของดูซองปี แต่ละเว้นจาก *The Glass* สองสิ่งที่มีตัวตน ช่วยให้เข้าใจ Splashes กิจกรรมของ Bride's : a Juggler of Gravity (นักแสดงกลโยนของขึ้นบนอากาศ สลับมืออย่างรวดเร็ว) (ซึ่งเป็นการตอบสนองในความ

ภาพประกอบ 89 ภาพแสดง Juggler of Gravity และการทำงานของเครื่องจักรกลที่เรียกว่า Boxing Match (Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 18)

ต้องการของ Bride) และการทำงานของเครื่องจักรกล ที่เรียกว่า Boxing Match (ซึ่งมันดูเหมือน ว่าจะพังทลาย) กับองค์ประกอบที่เสริมขึ้นของชายโสด เหล่านี้ คือ การคาดเดาที่เต็มไปด้วยเส้นทางของอุปสรรค แม้ว่าอุปสรรคเหล่านี้ Splashes ของพวกเขาในจำนวนน้อย

ภาพประกอบ 90 ภาพแสดงของ ทั้งสองฝั่งที่อยู่ระหว่างเส้น Horizon (Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 18)

ภาพประกอบ 91 ภาพที่แสดงรูทั้ง 9 (Nine holes)
(Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 18)

ในอีกฝั่งหนึ่ง ของ Harizon และ ทำให้เข้าใจกิจกรรมของ Bride's การข้าม Horizon ไป หมายถึงสามารถเปิดเผยรูปร่างของ Bride ได้ ทำให้เข้าใจ สิ่งที่เป็นเนื้อของเธอ หรือ การละเลยข้อกฎหมายในสิ่ง ที่ยากที่จะอธิบายของจิตใจ ในโลกของ *The Large Glass* ที่เป็นนามธรรม มันจะหมายถึงสิ่งนี้ทั้งหมดทันที แต่การเข้าไปในขอบข่ายของ Splashes ของ Bride's ของ Nets รูทั้ง 9 ในแก้ว เป็นสถานที่ ของพวกเขา อะไรคือผลลัพธ์ทั้งหมดของการปั่นนี้ ในทางจิตวิทยา และการมีความรู้สึกอึดอัดตื่นเต้น? ไม่มีสิ่งใด หรือต่อไปก็ไม่มี สิ่งที่ชายโสด ทำเกือบจะไม่มีควมประทับใจ ในเจ้าสาว ความปรารถนาของเขาคงยังค้นหาไม่พบ มันค่อนข้างจะรวดเร็วใช่มั้ย? *The Large Glass* ได้เกิดรอยร้าวโดยไม่ได้เตรียมเอาไว้ก่อน นั่นมันแตกหลังจากการขนส่งกลับบ้าน เมื่อการแสดงต่อหน้าของสาธารณชนครั้งแรกเสร็จสิ้น

ภาพประกอบ 92 ภาพแสดงรอยร้าว
(Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 18)

หลังจากเขาซ่อมแซมมัน ดูของบี กล่าวว่า เขาชื่นชมรอยร้าวที่นั่น เขามันเป็นองค์ประกอบใหม่ เป็นการเปลี่ยนแปลงที่มีส่วนช่วยให้มันสมบูรณ์ ในความประจวบเหมาะที่น่าพอใจ รูปแบบของเส้นรอยร้าวที่เกิด เป็นการทบทวน ถึงพลังงานการไหล บนแก้ว จาก Halo ของ Bride รวมถึง Region of the Splash *The Bride Stripped Bare by Her Bachelors, Even* คือ มองดูตลกขบขัน ในความไม่รู้แน่ชัดถึงความทะเยอทะยาน ในความ โรแมนติกของมนุษย์ ที่เวลาเดียวกัน มันยังมีอะไรที่ศิลปะสามารถทำได้ มันคือความพยายามที่ศิลปินแสดงให้เห็น โลกที่ไม่สามารถมองเห็นได้ ศิลปะนั้นมันสามารถต่อสู้ กับจินตนาการ ความฉลาด ที่ไม่เห็นได้ด้วยตา (Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 18-21)

จากการพัฒนาผลงาน และการสร้างสรรค์งานในช่วงเวลาที่ได้แสดง ให้เห็นถึง พัฒนาการ การสร้างสรรค์ การเกิดปรากฏการทางความคิด ที่เป็นประเด็นสำคัญต่างๆ ในการสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรม และยุคที่เป็นจุดต่อสำคัญของการที่ ศิลปินมาร์เซล ดูของบี แสดงให้เห็นว่า เขาได้หลุดพ้น จากกรอบ ที่เป็นพันธนาการ ที่จะผูกมัดติดเขาไว้ ด้วยข้อจำกัด ทาง การสร้างสรรค์ สิ่งนี้ทำให้ผู้วิจัยได้ให้ความสนใจ และจะหยิบยกมาเป็น ประเด็นในการ ศึกษาวิจัย

และจากประเด็นการศึกษาผลงานจิตรกรรมของมาร์เซล ดูของบีในเรื่องแนวคิด เนื้อหา วัสดุ และภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์นั้น จากตัวอย่างกลุ่มประชากรที่ นำมาศึกษาวิเคราะห์ แยกกลุ่มดังกล่าว ทำให้พบว่า ในการสร้างสรรค์ผลงานของดูของบี จากการวิเคราะห์ จากบริบทภายในนั้น และภายนอกนั้น พบว่า ดูของบี จะให้ความสำคัญกับ กระบวนการนำเสนอความคิดที่สำคัญ ในการสร้างสรรค์ผลงานชุด *The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even or The Large Glass*. เพราะเป็นการแสดงถึงการสั่งสม ประสบการณ์ เป็นผลงานที่มีการสืบความคิด จากการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นต่างๆ ที่ผ่านมา

จากนั้นผู้วิจัยได้คัดเลือกผลงานกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 17 ชิ้น จากประเด็นดังกล่าว ข้างต้น จนได้กลุ่มตัวอย่าง อันเป็นงานที่แสดงถึงพัฒนาการ ซึ่งในกลุ่มตัวอย่างนี้ สามารถแบ่งกลุ่มย่อยออกได้เป็น 3 กลุ่ม ประกอบด้วย กลุ่มผลงานที่เป็นแรงขับ หรือเป็นแรงบันดาลใจ กลุ่มผลงานที่เป็นงานต้นแบบ หรืองานสเกตช์ และกลุ่มผลงานที่ศิลปินนำมาประกอบรวมต่างๆ จนเป็นผลงานชุด *The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even or The Large Glass* หรือที่เรียกสั้นๆ ว่า *The Large Glass* มี 3 กลุ่มดังนี้

1. กลุ่มของผลงานที่เป็นแรงขับ หรือแรงบันดาลใจ

- 1.1 ผลงานชื่อ **Young Man and Girl in Spring**, 1911
Oil on canvas, 65.7 x 50.2 cm.
- 1.2 ผลงานชื่อ **Portrait of Chess Players**, 1911
Oil on canvas, 108 x 101 cm.
- 1.3 ผลงานชื่อ **Coffee Mill**, 1911
Oil on cardboard, 33 x 12.5 cm.
- 1.4 ผลงานชื่อ **Sad Young Man in a Train**, 1911
Oil on canvas, affixed to cardboard, 100 x 73 cm.
- 1.5 ผลงานชื่อ **Nude Descending a Staircase (No.2)**, 1912
Oil on canvas, 146 x 89 cm.
- 1.6 ผลงานชื่อ **The King and Queen Surrounded by Swift Nudes**, 1912
Oil on canvas, 114.5 x 128.5 cm.
- 1.7 ผลงานชื่อ **The Passage from Virgin to Bride**, 1912
Oil on Canvas, 59.4 x 54 cm.

2. กลุ่มผลงานที่เป็นงานต้นแบบ หรืองานสเก็ตช์

- 2.1 ผลงานชื่อ **The King and Queen Traversed by Swift Nudes**, 1912
Pencil on paper, 27.3 x 39 cm.
- 2.2 ผลงานชื่อ **The Bride Stripped Bare by the Bachelors**, 1912
Pencil and gouache on paper, 23.8 x 32.1 cm.
- 2.3 ผลงานชื่อ **Cemetery of Uniforms and Liveries (No.1)**, 1913
Pencil on paper, 32 x 40.5 cm.
- 2.4 ผลงานชื่อ **Study for the Chocolate Grinder No.2**, 1914
Oil and pencil on canvas, 73 x 60 cm.

3. กลุ่มผลงานที่ศิลปินนำมาใช้ประกอบรวม

- 3.1 ผลงานชื่อ **Bride**, 1912
Oil on canvas, 89 x 55.25 cm.

- 3.2 ผลงานชื่อ **Chocolate Grinder No.2, 1914**
Oil and thread on canvas, 65 x 54 cm.
- 3.3 ผลงานชื่อ **Network of Stoppages, 1914**
Oil and pencil on canvas, 148.9 x 197.7 cm.
- 3.4 ผลงานชื่อ **Glider Containing a Water Mill in Neighboring Metals, 1913-15**
Oil and semicircular glass. lead, lead wire, 147 x 79 cm.
- 3.5 ผลงานชื่อ **9 Malic Molds, 1914 – 15**
Oil. Lead wire, lead foil on glass between two glass plates, 66 x 101.2 cm.
- 3.6 ผลงานชื่อ **The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even or The Large Glass, 1915-23**
Oil, varnish, lead foil, lead wire and dust on the glass plates mounted with aluminum, wood and steel frames, 272.5 x 175.8 cm.

2. เอกสารข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ กลวิธีในการสร้างสรรค์ต่างๆ ทางศิลปะ

การสร้างสรรค์ผลงานของศิลปินมาร์เซล ดูซองปี มีการแสดงถึงอัจฉริยะภาพ พัฒนาการทางความคิด ที่หลากหลาย ที่แสดงความเป็นตัวของตัวเอง เอาไว้ได้อย่างโดดเด่น และน่าสนใจ ซึ่งก็เป็นที่น่าทึ่งกันดีว่า เขามักจะได้แสดงถึงความเป็นผู้นำทางความคิด ภาพลักษณ์ และตลอดจนในปัจจุบัน เขาก็ได้รับการยกย่อง มากมาย และก็ได้รับการยกย่องให้เป็นผู้ที่แสดงถึง เป็นบุคคล ที่ส่งอิทธิพล หรือแรงดลใจ ให้กับศิลปินอื่นๆ อย่างสำคัญ

ซึ่งผลงานที่มาร์เซล ดูซองปี ได้แสดงออกมานั้น มีทั้งเป็นผลงานที่ได้รับแรงบันดาลใจ จากศิลปินทั้งจากในวงการศิลปะกรรม และวงการวรรณกรรม อื่นๆ และทั้งจากได้รับแรงบันดาลใจจากสภาวะแวดล้อมที่ตัวศิลปินเองมีความประทับใจ และจากการศึกษาวิจัยมาแล้ว ดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยได้แบ่งช่วงเวลาของการทำงานของ มาร์เซล ดูซองปีออกเป็น 3 ระยะด้วยกันได้แก่ การทำงานในช่วงต้น ช่วงกลาง และช่วงหลัง นั้น ทำให้เห็นถึงรูปลักษณะของการทำงานที่เขาได้แสดงออกมาให้เห็นเป็นพัฒนาการอย่างชัดเจนดังมี ผลงานที่เป็นทั้งผลงานที่เป็นแรงขับ หรือแรงบันดาลใจ ผลงานที่เป็นงานต้นแบบหรืองานสเกตซ์ และผลงานที่ศิลปิน

นำมาประกอบรวมต่างๆ โดยรูปลักษณะผลงานได้แสดงออกให้เห็นตามแบบของลัทธิต่างๆ ดังเป็นในแบบที่ศิลปินเองมีความประทับใจจากภาพต่างๆ จากสิ่งแวดล้อมทำให้ศิลปินแสดงผลงานออกมาในรูปแบบ ของอิมเพรสชันนิสซึม (Impressionism) โพสต์-อิมเพรสชันนิสซึม (Post-Impressionism) สัญลักษณ์นิยม (Symbolism) แบบฟอวิซึม (Fauvism) และในแบบคิวบิซึม (Cubism) รูปแบบของผลงานเหล่านี้ จะมีบทบาทอย่างมากในผลงานจิตรกรรมของศตวรรษที่ 20 รวมทั้งการทำงานสร้างสรรค์ในแบบ ฟิวเจอริซึม (Futurism) และแบบแอสเซมบลี (Assemblage) หรือหากมองในกระบวนทัศน์ ในการสร้างสรรค์ผลงานของศตวรรษที่ 20 เป็นศิลปินคนหนึ่งที่มีการทำงานที่ไม่ยึดติดอยู่กับหลักการแนวคิดใด เป็นเคร่งครัดและมักจะมีแนวคิดที่เป็นเอกเทศ อยู่พอตัว จนทำให้นักวิจารณ์ นักวิชาการ หลายต่อหลายคน ได้จัดให้เขาเป็นศิลปินคนสำคัญของ ศิลปะลัทธิดาดา (Dadaism) คนหนึ่ง

การสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรม (Paintings) เป็นหัวข้อ ประเด็นที่ผู้วิจัยใช้ ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ซึ่งจิตรกรรม หมายถึง การสร้างผลงานด้านกรรมวิธีการวาด (Drawing) การเขียนการระบาย รวมถึงจะใช้สีประกอบรวมด้วยหรือไม่ก็ตาม หรือการนำ วิธีการ และวัสดุอื่นๆ มาประกอบรวมกัน เป็นชิ้นงาน เช่น การนำวัสดุสำเร็จรูปชนิดต่างๆ มาใช้รวม บนวัสดุรองรับ ที่เป็นแผ่นระนาบ ไม่ว่าจะเป็นผ้าใบ เป็นกระดาษ เป็นกระจก หรือจะเป็นแผ่นไม้ ซึ่งทั้งนี้ได้รวมถึงการวาดภาพทั้งที่ใช้สีประกอบรวมด้วย หรือไม่ใช้สีประกอบรวมด้วยก็ตาม

ดังนั้นผู้วิจัย จึงได้เสนอความหมายของศิลปะในกระบวนแบบต่างๆ ตามที่ได้กล่าวไว้ในข้อความดังกล่าวข้างต้น ประกอบด้วย การสร้างผลงานด้วยกรรมวิธี

1. Drawing
2. Paintings
3. Impressionism
4. Post-Impressionism
5. Symbolism
6. Fauvism
7. Cubism
8. Futurism
9. Assemblage

1. **Drawing** ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีว่ากิจกรรมการวาดได้เกิดขึ้น มีมานานตั้งแต่ก่อนสมัยประวัติศาสตร์ของโลกเสียอีก กิจกรรมการวาดเป็นกิจกรรมการแสดงออกอย่างหนึ่งของ

มนุษย์ แม้แต่เด็กไม่ประสา ก็ยังสามารถประกอบกิจกรรมนี้ได้ หากแต่กรรมวิธีในการถ่ายทอด หรือการถ่ายทอดความคิด จะมีลักษณะของรูปลักษณ์ ที่แตกต่างกันไป รูปแบบของการแสดงออกของมนุษย์ในการวาดเขียน ที่ได้เกิดขึ้น ในครั้งแรกเริ่ม โดยที่เราพอที่จะค้นพบ และปรากฏให้เห็นได้นั้น มีลักษณะดังนี้

อารี สุทธิพันธุ์ ได้กล่าวถึงการวาดเขียน (Drawing) เอาไว้ ดังข้อความว่า

การวาดเขียน ดังแนวความคิดในศตวรรษที่ 16 ที่เสนอแนวความคิดในเรื่องของการวาดเขียน และเป็นที่ยอมรับกันในรูปของทฤษฎีตามแนวอภิปรายที่ว่า “สรรพสิ่งทั้งหลายทั้งที่มนุษย์สร้างสรรค์ และไม่สร้างสรรค์ ทั้งที่มองเห็นได้ สัมผัสได้ และมองไม่เห็นสัมผัสไม่ได้ ทั้งที่คิดว่ามีวิญญาณและไม่มีวิญญาณ เป็นวัตถุ ล้วนแล้วแต่เป็นวิถีทาง ที่เราให้มนุษย์มีความคิด และประกอบความคิดนั้นๆ เข้าด้วยกันเป็นรูปทรง ที่เห็นได้ทั้งสิ้น” ... การวาดเขียนระยะแรก ไม่สามารถที่จะแยกว่า เป็นการวาดเขียนหรือการระบายสีโดยเฉพาะ เพราะเป็นลักษณะผสมของการวาดเขียน การระบายสี และประติมากรรม บางแห่งก็มีการเจาะรูผนังถ้ำให้ลึก แล้วระบายสีในช่องนั้นๆ (อารี สุทธิพันธุ์. 2528 : 23-11)

จากหลักฐานที่ปรากฏต่างๆ ที่ทำให้พบเห็นความสามารถของมนุษย์ ในการถ่ายทอดรูปลักษณะ เหตุการณ์ เราก็จะเห็นว่ามนุษย์มีความคิดสร้างสรรค์ อย่างอิสระ โดยไร้ขีดจำกัด กิจกรรม การระบายสี หรือการสร้างผลงานในรูปลักษณ์ของงานจิตรกรรม เป็นที่รู้จักกันดีว่ามาร์เซล ดูชองป์เขาเป็นศิลปิน และเขาก็ได้เรียกตัวเขาเองว่าเขาเป็นจิตรกร แม้กิจกรรมการวาดเขียน กิจกรรมการระบายสี เป็นกิจกรรมคนละแบบกัน

ดังที่อารี สุทธิพันธุ์ ได้กล่าวไว้ในหนังสือการวาดเขียนว่า

การวาดเขียนและการระบายสี มีลักษณะร่วมกันทางด้านรูปแบบ ด้านวิธีการถ่ายทอด ...ส่วนลักษณะต่างที่ทำให้เรียกกว่านี้เป็นการวาดเขียน (Drawing-Painting) และนั่นเป็นการระบายสี อยู่ตรงที่ลักษณะ รูปแบบและวิธีการ ถ่ายทอด ด้วยวัสดุ ที่ต่างกัน (อารี สุทธิพันธุ์. 2528 : 48)

และกิติมา อมรทัต ได้กล่าวถึงศิลปะแห่งการวาดเส้น เอาไว้ว่า

เสนอในภาพวาดเส้นของศิลปินเอกๆนั้น ส่วนหนึ่งอยู่ที่ทักษะเชี่ยวชาญเป็นพิเศษและมีฝีมือเชี่ยวชาญแน่วแน่ยิ่งนัก ศิลปินเองใช้ปากกาหรือดินสอด้วยความประณีตบรรจง เหมือนกับที่รัสกินกล่าวไว้ว่า เป็นการใช้พู่กันที่เคยมียิ่งขึ้นด้วยความประณีตบรรจงยังมีคุณภาพอย่าง

อื่นๆ อีกที่เป็นคุณภาพอันบริสุทธิ์ของเส้นที่วาดไว้ เช่นธาตุแห่งความเด็ดขาด ซึ่งหมายถึง การใช้ปากกาหรือดินสอถ่านขีดเขียนเป็นไปอย่างคล่องแคล่วว่องไว และไม่ลังเลเปลี่ยนเส้นบ่อยๆ การเลือกเอาเส้นสำคัญๆ ไม่ก็เส้นดูเป็นไปโดยสัญชาตญาณ และใช้จังหวัดลีลาแทนใช้โครงสร้าง โครงสร้างการวาดภาพเส้นมีความมุ่งหมายต่างออกไปและมีชนิดต่างกันออกไปด้วย มันแตกต่างกันตรงการหยิบจับแ่งมุมชีวิตในบางแง่ได้อย่างรวดเร็ว จับทัศนภาพที่ผ่านมาในสมองเพียงแวบเดียวไว้ ... ภาพเขียนสีส่วนใหญ่ทำให้ความตั้งใจถูกระจัดกระจายไปทั่วภาพ เรามองดูวัตถุทางซ้ายมือก่อน แล้วก็ย้ายสายตาตามากลุ่มที่อยู่ทางขวามือ แล้วมองดูทิศทางที่อยู่ระยะไกลในภาพ ... เราอดวิเคราะห์แยกแยะองค์ประกอบที่จัดไว้ในภาพมิได้เลย แล้วก็นำองค์ประกอบนั้นมารวมกันอีก โดยสายตาสอดส่ายดูรายละเอียดในภาพให้มันเข้ามาเกี่ยวโยงกันเพื่อเป็นโครงสร้างของภาพ เราจะได้เห็นจังหวะลีลาของเส้นต่างๆ ความสมดุลของเนื้อที่ ความกลมกลืนของสี ความสำเร็จของภาพนั้นขึ้นอยู่กับขั้นตอนสุดท้าย ที่ ผู้ชมภาพรวมหลอมปะติดปะต่อเนื้อหาของภาพขึ้นในความคิดได้ อันที่จริงนั้นขั้นตอนการของการชมภาพเขียนจะเป็นไปโดยสัญชาตญาณมากกว่า และรวดเร็วกว่าที่จะใช้คำพูดบรรยายให้ชักเข้าไปแปลๆ และยังมีภาพเขียนสีจำพวกที่ผู้ดูจะเกิดทัศนภาพในใจได้ ก็ต้องตั้งสมาธิดูอย่างพิถีพิเคราะห์เหมือนภาพวาดเส้น ในทำนองเดียวกันมีภาพวาดเส้นจำนวนมากที่ย่างยากซับซ้อน ต้องดูอย่างวิเคราะห์แยกแยะเหมือนกับดูภาพเขียนสี แต่ตามปกติแล้วภาพวาดเส้นมีความแตกต่างตรงที่มันเป็นความสำนึกอย่างสมบูรณ์ของเลี้ยวชีวิตเพียงเลี้ยวเดียว (กิตติมา อมรทัต. 2530 : 177-178)

2. Paintings การสร้างผลงานของมาร์เซล ดูชองปี ดูจะมีการร่วมกันระหว่างกิจกรรมทั้งสองกิจกรรมนี้ ซึ่งนอกจากได้ให้ความหมายของการวาดเขียนไว้แล้ว จึงได้ให้ความหมายของการระบายสีเอาไว้ด้วย ดังที่

ประเสริฐ ศิลรัตน์ ได้กล่าวถึงจิตรกรรม เอาไว้ในหนังสือจิตรกรรม ดังข้อความที่ว่า

จิตรกรรม คือ ศิลปกรรมประเภทหนึ่งซึ่งปัจจุบันจัดอยู่ในศิลปกรรมประเภททัศนศิลป์ มีลักษณะการสร้างสรรค์ โดยการถ่ายทอดเรื่องราวที่ต้องการแสดงบนพื้นผิวระนาบ 2 มิติ โดยใช้วัสดุประเภทสี ด้วยเทคนิค วิธีการที่เหมาะสมกับชนิดของวัสดุ ที่ใช้ในการถ่ายทอดและวัสดุที่รองรับ ความหมายและขอบข่ายของงานจิตรกรรม ... หากหมายถึงลักษณะพฤติกรรมการถ่ายทอดก็คือ “การระบายสี” แต่ถ้าหมายถึงลักษณะผลงานที่ปรากฏ ก็คือ “ภาพวาดระบายสี” ... แต่เดิมถูกจำกัดอยู่เพียงแต่การถ่ายทอดเรื่องราวที่ต้องการแสดงลงบนพื้นผิวระนาบ 2 มิติ โดยใช้วัสดุประเภทสี นั้นอาจเป็นเพราะแต่เดิมวัสดุที่มี และเทคนิควิธีการที่ใช้ ยังอยู่ในขอบข่ายที่จำกัด ครั้งพอมายุ่งปัจจุบัน ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการ ... เปลี่ยน แปลงไปจาก

เดิม จนทำให้เทคนิคและวิธีการใหม่ๆ พลอยอุบัติขึ้น จนกระทั่งเกิดปัญหาว่า ขอบข่ายของจิตรกรรม จำเป็นไหมที่จะจำกัดวัสดุที่ใช้ในการถ่ายทอดว่า ต้องเป็นอยู่เพียงแคสี และวัสดุรองรับ จะต้องเป็นเพียงพื้นผิวระนาบที่มี 2 มิติเท่านั้น (ประเสริฐ ศีลรัตน. 2528 : 1)

3. Impressionism ซึ่งกิตติมา อมรทัต ได้กล่าวถึงจิตรกรรมลัทธิอิมเพรสชันนิสม์เอาไว้ว่า

ขบวนการกลุ่มอิมเพรสชันนิส ขบวนการนี้ใช้แก้วทรงปริซึม สองคู่ธรรมชาติ เริ่มด้วยลีโอนาร์โด (Leonardo) เป็นต้นมา มีธรรมเนียมเกิดขึ้นในยุโรปว่า ลักษณะรูปทรงของวัตถุชิ้นหนึ่ง ซึ่งความลึก หรือความมีสามมิติของวัตถุนั้น แสดงออกได้ด้วยการแบ่งระดับของเงา หรือพุดง่าย ๆ ก็คือโดยการใช้อยู่ในจำนวนต่างๆ ภาพเขียนมิใช่การลอกเลียนธรรมชาติ แต่เป็นกลวิธีซึ่งอาศัยจินตภาพนอกทั่วไปของธรรมชาติเป็นตัวแทน (กิตติมา อมรทัต. 2530 : 283)

และโกสุ่ม สายใจ ได้กล่าวถึงจิตรกรรมลัทธิอิมเพรสชันนิสม์ เอาไว้ว่า

ศิลปะลัทธิอิมเพรสชันนิส มีทั้งงาน จิตรกรรม และประติมากรรม เกิดขึ้นในปี ค.ศ.1874 – 1886 นับเป็นจุดเริ่มต้นแห่งการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ แนวคิดของจิตรกร ที่เคยคงอยู่มาตลอด 600 ปี อันเป็นผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านเนื้อเรื่อง รูปแบบ วัสดุ และเทคนิควิธีการเขียนภาพ โดยเริ่มต้นที่ประเทศฝรั่งเศส และแพร่ขยายไปทั่วยุโรป (โกสุ่ม สายใจ. 2540 : 112)

ซึ่งสงวน รอดบุญ ได้อธิบายถึงลักษณะของกลุ่มอิมเพรสชันนิสม์ เอาไว้ว่า

Impressionism (ภาษาละติน impression = ความประทับใจ) “อิมเพรสชันนิสม์” เป็นจุดเริ่มต้นศิลปะสมัยใหม่ของยุโรป ความมุ่งหมายของศิลปินกลุ่มนี้ต้องการที่จะแปลความงามของธรรมชาติด้วยการใช้สี – แสง แสดงบรรยากาศเป็นสำคัญ เช่น ศึกษาความเปลี่ยนแปลงของแสง – เงา (Shifting light) และความเป็นประกายแวววาว (Scintillation) ของแสงจากธรรมชาติ ด้วยการไปเขียนกลางแจ้ง (Plein – air) และใช้สีแบบ “High key” (สีเบาและสดใส) สำหรับการให้เส้นกำหนดของเขต (delineating line) ไม่ปรากฏในงานของกลุ่มนี้เลย ลัทธิอิมเพรสชันนิสม์นี้ ในอเมริกาเรียกว่า “Luminism” การเขียนจากธรรมชาติ เป็นการถ่ายทอดความรู้สึกของตนเองอย่างฉับพลันจากประสบการณ์ขณะนั้น จึงเป็นงานที่มีคุณค่าทางอารมณ์ และสร้างความประทับใจจากการใช้สีแนวใหม่ (new palette) ตามแนวทางค้นคว้าทางฟิสิกส์ของ “เชอเฟรล” นั่นเอง และมีการเลิกใช้สีดำ สีน้ำตาลไหม้ (bistre) สีน้ำตาล (sienna browns) และสีดินเหลือง (Ochre) ซึ่งเป็นสีแบบ “Low key” มีแต่ความหม่นมัว จึงหันมาใช้สีตรงกันข้ามของแสงในการสร้างเงาแทน เพื่อให้ผลในการแสดงบรรยากาศ (atmospheric effect) อันงดงามยิ่งขึ้น ดังคำกล่าวของมาเนต์ที่ว่า ... “The principal person in a picture is the light” ฉะนั้นจึงคำนึงถึงการให้ แสง – สี เป็นสำคัญ (สงวน รอดบุญ. 2522 : 88)

และจิระพัฒน์ พิตรปรีชา ได้กล่าวถึงลัทธิอิมเพรสชันนิสม์ เอาไว้ว่า

ลัทธิอิมเพรสชันนิสม์ และความประทับใจ ... จากอดีตที่ผ่านมา ความคิดต่อความเชื่อ ที่มีต่อคำว่า ความประทับใจ (Impression) ในงานจิตรกรรมนั้น มีความหมายเพียงแค่ว่า ความประทับใจต่อสิ่งที่ตามองเห็นอันเกิดขึ้นภายในใจ หรือเป็นเพียงภาพร่างหยาบๆ (sketch) ซึ่งโดยทั่วไปเป็นการร่างเฉพาะส่วนใดส่วนหนึ่งของสิ่งนั้น โคลด โมเนต์ (CLAUDE MONET ค.ศ.1840 – 1926) ตั้งชื่อ Impression, sunrise ค.ศ.1872 ให้กับงานชิ้นนี้เพราะเขาเห็นว่า “มันคงจะไม่ใช่ที่ยอมรับกันอย่างแน่นอนทีเดียว ในฐานะของทิวทัศน์ เลอ ฮาร์ฟ” เนื่องจากการขาดรายละเอียดในเชิงพรรณนา (descriptive detail) (จิระพัฒน์ พิตรปรีชา. 2545 : 13-14)

และซึ่งโกสุม สายใจ ได้กล่าวถึงแนวคิดในการทำงานของกลุ่มลัทธิอิมเพรสชันนิส เอาไว้ว่า

จิตรกรรมอิมเพรสชันนิสม์ เกิดขึ้นในช่วงปี ค.ศ.1874 – 1886 ซึ่งเป็นช่วงที่สภาพเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และความก้าวหน้าทางวิชาการด้านต่างๆ เปลี่ยนแปลงพัฒนาก้าวหน้าขึ้นอย่างรวดเร็ว เป็นผลให้จิตรกรเปลี่ยนแนวคิด ในการสร้างงาน ทั้งรูปแบบ และเนื้อหาเรื่องราว โดยหันมาศึกษาธรรมชาติ แสง สี ที่มองเห็น และหลักหนึ่การเขียนภาพแบบเก่าๆ ที่ดำเนินต่อกันมากกว่า 600 ปี จนกล่าวได้ว่า เป็นจุดเริ่มต้นแห่ง จิตรกรรมสมัยใหม่ (โกสุม สายใจ. 2540 : 115)

และได้กล่าวถึงเนื้อหาในการทำงานของกลุ่มลัทธิอิมเพรสชันนิสเอาไว้ว่า

จิตรกรรมอิมเพรสชันนิสม์ แสดงเรื่องราวที่จิตรกรได้พบเห็นประทับใจ โดยถือว่ามีค่ามากกว่าเรื่องราวที่ไม่เคยพบเห็น จึงนิยมเขียนเกี่ยวกับภาพทิวทัศน์แสดงบรรยากาศ กาลเวลา ในขณะนั้น และกิจกรรมของคนทุกระดับชั้น และมักจะไปเขียนนอกสถานที่ (โกสุม สายใจ. 2540 : 116)

และ ได้กล่าวถึงการใช้สีในการทำงานของกลุ่มลัทธิอิมเพรสชันนิสเอาไว้ว่า

จิตรกรรมอิมเพรสชันนิส มีการค้นคิดหลักการ และทฤษฎีการใช้สี โดยนักวิทยาศาสตร์ และจิตรกรหลายคน เช่น เซพ เพรน แปรง มั่นเซล โดยเชื่อว่าแสงและสีรวมตัวกันเป็นรูปทรง ทำให้จิตรกรทดลองใช้และได้ผลเป็นอย่างดี โดยเฉพาะทฤษฎี สีแสงอาทิตย์ ภาพที่ปรากฏจึงมีลักษณะสว่างคล้ายแสงอาทิตย์ส่อง และให้ความสำคัญกับสีมากกว่ารูปทรง โดยเชื่อว่าสีหุ้มห่อรูปทรง จนบางครั้งทำให้เส้นรอบนอกจางหายไป แสงระยิบระยับเล็กน้อย ในภาพด้วยบรรยากาศ ของกลุ่มสี มากกว่าทัศนียภาพเชิงเส้น จิตรกรให้ความสำคัญ พิถีพิถัน กับสีมากกว่าการจัดภาพ

จิตรกรส่วนใหญ่จะออกไปเขียนภาพนอกสถานที่ ทำให้สามารถใช้สีแสดงกาลเวลาได้อย่างเหมาะสม และใช้สีได้มากขึ้น มีอิสระในการระบายสีมากขึ้น ไม่จำเป็นต้องระบายสีเรียบ อาจะแสดงลีลา ของรอยแปรง ปล่อยให้สีผสมกันเองในดวงตา และเทคนิคต่างๆได้ และบางครั้งใช้สีตรงกันข้ามในภาพเดียวกัน แต่ไม่นิยมใช้สีดำ (โกสุ่ม สายใจ. 2540 : 117)

4. Post-Impressionism ซึ่งก่าจร สุนพงษ์ศรี ได้กล่าวถึงลัทธิโพสต์-อิมเพรสชันนิสเอาไว้ว่ามีข้อความว่า

คำว่า “โพสต์-อิมเพรสชันนิสซึม” กล่าวกันว่า โรเจอร์ ฟราย (Roger Fry ค.ศ.1866-1934) และคลีฟ เบลล์ (Clive Bell ค.ศ.1881-1964) นักวิจารณ์ศิลปะชาวอังกฤษได้ร่วมกันคิดตั้งขึ้น ... คลีฟเบลล์ได้เขียนบทนำวิจารณ์ว่า “กลุ่มโพสต์-อิมเพรสชันนิสต์สร้างงานให้ดูง่ายขึ้นด้วยการละทิ้งส่วนละเอียดต่างๆ เพ่งเล็งในสิ่งที่สำคัญกว่า นั่นคือ ความสำคัญของรูปทรง” และ โรเจอร์ ฟรายให้เหตุผลว่า “ศิลปินในกลุ่มนี้ไม่ยอมรับความเชื่อที่ว่าการวาดจะต้องให้มีรายละเอียดหรือการเลียนแบบ แต่พยายามสร้างรูปทรงขึ้นใหม่ โดยที่รูปทรงใหม่นั้นจะต้องมีความสัมพันธ์ต่อชีวิตจริงของมันเป็นเอง ได้มีการลดทอนรูปทรงให้ง่ายเข้า เพิ่มลักษณะของพื้นผิวและส่วนประกอบอื่นๆ ภาพทุกภาพแทนที่จะบอกผู้ดูว่าเป็นภาพอะไร อยู่ที่ไหน กลับคล้ายกระตุ้นผู้ดูว่ารู้สึกอย่างไร ประดุจดั่งเรามีความรู้สึกตามเสียงดนตรีมากกว่าจะมีความเข้าใจเหมือนดูรูปถ่าย” (ก่าจร สุนพงษ์ศรี. 2528 : 47)

ซึ่งสงวน รอดบุญ ก็ได้กล่าวถึงโพสต์-อิมเพรสชันนิสเอาไว้ว่า

Post-Impressionism (post = ภายหลัง) จิตรกรรมลัทธินี้เกิดจากปฏิกิริยาของจิตรกรกลุ่มหนึ่งซึ่งไม่เห็นพ้องด้วยกับแนวความคิดของกลุ่มอิมเพรสชันนิสต์ เป็นความเคลื่อนไหวระหว่าง ค.ศ.1880-1905 คือระยะภายหลังกลุ่มอิมเพรสชันนิสต์ แนวทางของกลุ่มโพสต์-อิมเพรสชันนิสต์ เป็นการพัฒนาจิตรกรรมสมัยใหม่ ด้วยการเน้นในเรื่องรูปทรง สี และการแสดงออกเกี่ยวกับอารมณ์เฉพาะตัว (personal emotions) มากยิ่งขึ้น ... ผลงานของกลุ่มโพสต์-อิมเพรสชันนิสต์ อาจพิจารณาออกได้เป็น 2 แง่ด้วยกันคือ 1.ในแง่เกี่ยวกับอารมณ์ (emotional aspect) ... 2. ในแง่เกี่ยวกับโครงสร้าง (structural aspect) ... จะเห็นว่าสีอันสดใสของกลุ่มอิมเพรสชันนิสต์ หรือระบบเกี่ยวกับสี (Color system) ได้ดำเนินต่อมาโดยกลุ่ม โพสต์-อิมเพรสชันนิสต์ ทั้งสิ้น และมีการใช้สีที่ผิดแผกแตกต่างกันไปแต่ละบุคคล (สงวน รอดบุญ. 2522 : 124-125)

5. Symbolism ซึ่งก่าจร สุนพงษ์ศรีได้กล่าวถึงลักษณะของการทำงาน ในกลุ่มนี้เอาไว้ ดังมีข้อความว่า

สัญลักษณ์นิยม (Symbolism) นับตั้งแต่พอล เซซานน์, ฟานโกะ และโกแก็ง ต่างทำงานตามแนวอุดมการณ์ของตนเอง ทำให้วงการจิตรกรรมได้แตกหน่อของลัทธิทางศิลปกรรมอีกมากมาย ยิ่งมีการจัดนิทรรศการเพื่อเป็นเกียรติคุณแก่ศิลปินผู้บุกเบิกเหล่านี้มากครั้งเท่าใด ยิ่งสร้างความสนใจให้ศิลปินรุ่นหลังมากขึ้นเท่านั้น ... โดยเฉพาะตรงที่เป็นจุดสนใจในการค้นคิดทางศิลปกรรมต่อไป ... ลัทธิสังเคราะห์ (Syntheism) ซึ่งมีจุดกำเนิดมาจากพอล โกแก็ง โดยมีแนวความคิดและอารมณ์ในการสร้างงานอยู่ที่ปฏิเสธอย่างสิ้นเชิงต่อการวาดภาพเหมือนธรรมชาติ พวกเขาไม่ยอมใช้หลักทัศนียวิทยา มีการวิเคราะห์การใช้สีของพวกอิมเพรสชันนิสต์ ด้วยการสังเคราะห์หรือออกมาในรูปของการวางจังหวะของไฟและใช้สีแบน ให้บรรดารูปทรงของสรรพสิ่งต่างๆ และสีทุกสีมีความหมายในความคิดจินตนาการ ครั้นต่อมาได้เกิดคตินิยมศิลปะแบบหนึ่งเกิดขึ้น ศิลปินกลุ่มนี้มีชื่อว่าพวก “สัญลักษณ์นิยม” (Symbolism) ซึ่งยึดถือเอาจินตนาการของความฝัน อารมณ์สะท้อนใจ และเรื่องราวอันลึกลับต่างๆ เป็นจุดสำคัญในการเริ่มต้นของการทำงาน ... โอติลล เรอดอง ได้พัฒนาหลักการดังกล่าวให้มีลักษณะบริสุทธิ์ มีความวิจิตรพิสดารเพิ่มขึ้นในนามใหม่ว่าสัญลักษณ์นิยม (Symbolism) ... หลักสำคัญของคตินิยมศิลปะนี้คือ ไม่นิยมลอกเลียนแบบจากธรรมชาติ แต่ต้องการแสดงความจริงภายในใจ พวกเขาปฏิเสธการใช้หลักเกณฑ์ทางทัศนียวิทยาไม่ยอมรับหลักการวิเคราะห์เรื่องแสดงสีของกลุ่มอิมเพรสชันนิสต์ แต่ยอมรับหลักการสังเคราะห์ของโกแก็งในเรื่องสีแสง มีการนิยมระบายสีให้เกิดความแบน การตกแต่งภาพก็มีแนวโน้มไปทางด้านการใช้รูปทรงและสี มีจุดปลูกเร้าความคิดจินตนาการไปสู่ความฝันและอารมณ์สะท้อนใจ (ก่าจร สุนพงษ์ศรี. 2528 : 84)

และสงวน รอดบุญก็ได้กล่าวถึงลัทธิสัญลักษณ์นิยมนี้เอาไว้ด้วยว่า

“คติสัญลักษณ์” หรือ “สัญลักษณ์” เป็นศิลปลัทธิหนึ่งซึ่งไม่นิยมการลอกเลียนแบบธรรมชาติ แต่เป็นการแสดงสัจจะภายใน (spiritual reality) จิตรกรกลุ่มนี้ได้ปฏิเสธการใช้หลักเกณฑ์ทางทัศนียวิทยา (perspective) และการวิเคราะห์ในเรื่องสีของศิลปินกลุ่ม นีโอ-อิมเพรสชันนิสต์ แต่ได้ทำการสังเคราะห์เกี่ยวกับใช้พื้นที่และสีแบนราบ (flat surface) อันมีแนวโน้มไปสู่การตกแต่งมากกว่าการใช้คติลวงตา (illusionism) โดยใช้รูปทรงของวัตถุและโครงการสีเน้นถึงความคิด จินตภาพ หรืออารมณ์ จึงได้ตั้งชื่อว่า “คติสัญลักษณ์” คือเป็นการแสดงออกทางความคิดในรูปทรง (express the idea in forms) นั่นเอง ลัทธินี้ เริ่มขึ้นตั้งแต่ปี ค.ศ.1885 เป็นต้นมา ทั้งในวงวรรณกรรม จิตรกรรมและดนตรี บรรดาจิตรกรและกวี มิได้แสดงลักษณะแห่งความเป็นจริงของโลกภายนอก (external world) แต่ได้เน้นเกี่ยวกับจินตนาการของความฝันอารมณ์ความสะท้อนใจ และทัศนคติอันลึกลับ ด้วยการใช้ถ้อยคำ เสียง รูปคน และวัตถุ (สงวน รอดบุญ. 2522 : 167)

6. Fauvism ซึ่งกำจร สุนพงษ์ศรี ได้กล่าวถึงลักษณะของการทำงาน ในกลุ่มนี้ เอาไว้ดังข้อความว่า

ลัทธิฟอวิสม์ (Fauvism) ... คำว่า Fauve เป็นภาษาฝรั่งเศส แปลว่าสัตว์ป่า ซึ่งเป็นชื่อที่ได้ รับการเรียกอย่างดูหมิ่นดูแคลนจากนักวิจารณ์ศิลปะคนหนึ่งชื่อ หลุยส์ โวแซลล์ ... พวกฟอวิสตร์ เหล่านี้ ได้สร้างงานจิตรกรรมในแนวทางใหม่ มีรูปทรงอิสระ ใช้สีสดใส่ตัดกันอย่างรุนแรง พวก เขาสร้างงานขึ้นตามสัญชาตญาณแห่งการแสดงออกอย่างเต็มที่ งานจะปรากฏความสนุกสนาน ในลีลาของรอยแปรงและจังหวะของสีต่างๆ มีอารมณ์จินตนาการแปลกออกไปจากการวาด ของพวกอิมเพรสชันนิสต์ ซึ่งเล่นแต่เรื่องของสี แสงและบรรยากาศ พวกฟอวิสตร์จะนำสีของ เส้นมาใช้ใหม่ เช่น ตัดเส้นรอบนอกของสิ่งต่างๆ เพื่อเน้นให้เด่นชัดมีรูปแบบง่าย ๆ เรียบๆ ต้องการแสดงทั้งรูปทรงและแสงไปพร้อม ๆ กัน สีที่จิตรกรกลุ่มนี้นิยมใช้อย่างมากมี สีเขียว ส้ม น้ำ เงิน สีแดงของอิฐ และสีม่วง พวกเขาใช้สีตัดกันอย่างรุนแรง แต่อยู่กันอย่างประสานสัมพันธ์ ทำให้เกิดความขัดแย้งกันอยู่ภายในส่วนรวม ผลที่ออกมาขอบภาพบางภาพดูนุ่มนวลและเด่น ชัด จังหวะลีลาและสีจะทำหน้าที่สำคัญมากกว่าสิ่งใดทั้งหมด มีความสำคัญมากกว่าเรื่องของ วิชาทัศนียภาพและเรื่องรูปทรง (กำจร สุน พงษ์ศรี. 2528 : 124)

และสงวน รอดบุญ ได้กล่าวถึงลัทธิฟอวิสม์ นี้เอาไว้ว่า

... กลุ่มฟอวิสตร์สร้างงานจิตรกรรมแนวใหม่ด้วยรูปทรงที่บิดเบี้ยวอย่างอิสระเป็นงานวาด รูปที่หยาบๆ (rough drawing) ใช้สีเจิดจ้า (bold colours) ตัดกัน และการใช้พื้นที่แบนๆ (flattened space) ดังที่มาติสส์ชี้ให้เห็นว่า การแสดงออกนั้นมีอยู่ 2 ประการด้วยกันคือ ประการ แรกเพื่อแสดงออกมาอย่างหยาบๆ และประการหลังเพื่อก่อให้เกิดความรู้สึกทางศิลปะขึ้น – เฉพาะอย่างยิ่งเพื่อ คัดค้านทฤษฎีของนีโอ-อิมเพรสชันนิสม์ ของเซอร์วอต และซีญัค ดังที่มา ติสส์ได้ประกาศว่า --- “ฟอวิสม์ได้สลัดตัวออกจากกรอบของดิวิชันนิสม์แล้ว” การแสดงผล งานของกลุ่มฟอวิสตร์ได้รับการวิจารณ์อย่างรุนแรง เช่น ถูกกล่าวหาว่า ... เป็นความวิปลาสของ ภาพบ้าง เป็นการใช้สีแบบบ้าๆ บอๆ บ้าง และบ้างก็ว่าเป็นความคิดฝันที่พูดไม่ได้บ้าง ความ เคลื่อนไหวของกลุ่มนี้ บรรลุถึงจุดสุดยอดในปี 1907 คือมีอายุชั่วระยะเวลาเพียง 3 ปีเท่านั้น ก็ สลายตัวลงในปี 1908 บรรดาสมาชิกต่างก็แยกย้ายไปรวมกับกลุ่ม “คิวบิสต์” ถึงแม้ว่า ฟอวิสม์ จะสิ้นสุดลงก็ตามแต่อิทธิพลนี้ได้แพร่กระจายไปเป็นแนวสากลนิยม และยังมีความสำคัญสืบมา จนทุกวันนี้ (สงวน รอดบุญ. 2522 : 70-71)

7. Cubism กิตติมา อมรทัต ก็ได้กล่าวถึงลักษณะของกลุ่ม ลัทธิคิวบิสต์เอาไว้ดังมีข้อความดังกล่าวต่อไปนี้

ประเพณีนิยมของจิตรกรกลุ่มบาโรกอย่าง เช่น คาราวาจิโอ (Caravaggio) ในเรื่องแสงสว่างและเงามืดนั้น เป็นไปตามอารมณ์เหมือนกันทุกกระเบียดนิ้ว กับประเพณีนิยมของจิตรกรกลุ่มคิวบิสต์สมัยใหม่นั้นเอง ความแตกต่างมีอยู่อย่างเดียวนั่นคือ คาราวาจิโอ ต้องการใช้อะไรบางอย่างซึ่งมีพลังเคลื่อนไหวให้แก่เรามากกว่าความเป็นจริง แต่กลุ่มคิวบิสต์ มีบางอย่างที่แน่นอนอยู่กับที่มากกว่าความเป็นจริง ฝ่ายหนึ่งเสริมให้ความจริงเข้มข้นขึ้น อีกฝ่ายหนึ่งเป็นนามธรรม (กิตติมา อมรทัต. 2530 : 283-284)

ซึ่งกำจร สุนพงษ์ศรี ก็ได้กล่าวถึงกลุ่มลัทธิคิวบิสต์ นี้เอาไว้ด้วยว่า

ลัทธิคิวบิสต์ (Cubism) ลัทธิโฟวิสม์มีความเคลื่อนไหวในฝรั่งเศสราวปี ค.ศ.1905 บทบาทของลัทธินี้ขึ้นสูงสุดและเสื่อมความนิยมลง เมื่อสงครามโลกครั้งที่ 1 ระเบิดขึ้น ในระยะเวลาหลังจากการกำเนิดของโฟวิสม์ไม่นาน คือราวปี ค.ศ.1907-1908 คตินิยมทางศิลปะแบบหนึ่งก็เกิดขึ้นมีชื่อว่า “คิวบิสต์” โดยมีหลักสำคัญทางสุนทรียศาสตร์อยู่ที่ “กฎของการควบคุมความรู้สึก” ซึ่งเป็นปฏิบัติต่อกฎเกณฑ์ทางสุนทรียศาสตร์เก่าๆ ที่ว่า “ความรู้สึกมีอำนาจอันยิ่งใหญ่เหนือสิ่งอื่นใด” ลัทธิใหม่นี้ได้ก่อให้เกิดการพัฒนาและวิวัฒนาการทางศิลปะอย่างสำคัญ ของคริสต์ศตวรรษที่ 20 ไม่ว่าจะเป็นทางด้านสถาปัตยกรรม จิตรกรรม หรือประติมากรรม อีกทั้งยังถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นของศิลปะลัทธินามธรรม และศิลปะที่มีวิธีการนำเสนอเรขาคณิตมาใช้สร้างงานอีกด้วย (กำจร สุนพงษ์ศรี. 2528 : 159)

ซึ่งจิระพัฒน์ พิตรปรีชา ก็ได้ถึงลัทธิคิวบิสต์เอาไว้ด้วยว่า

... ศิลปินคิวบิสต์มีความเชื่อในการจัดวางมนุษย์และโลกที่เขาอาศัยอยู่ แยกออกจากกันเป็นส่วนๆ จิตรกรรมเรอเนซองส์ใช้พื้นที่ว่างเป็นเพียงส่วนประกอบหนึ่งในการลวงตา สำหรับศิลปินคิวบิสต์นั้นไม่ใช่สิ่งที่ถูกต้องอีกต่อไป ... คำศัพท์ คิวบิสต์ (Cubism) นี้ผู้ที่ใช้คนแรกคือ นักวิชาการศิลปะ ชาร์ลส์ โมริซ (CHARLES MORICE) เมื่อเดือนเมษายน ค.ศ.1909 (จิระพัฒน์ พิตรปรีชา. 2545 : 173)

และสงวน รอดบุญ ก็ได้อธิบายถึงลักษณะของกลุ่มคิวบิสต์เอาไว้ด้วยว่า

Cubism (ภาษากรีก kybos, ละติน cubus = ลูกบาศก์, ลูกเต๋า) “คิวบิสต์” เป็นขบวนการทางศิลปะที่มีอิทธิพลอย่างกว้างขวางในฐานะมีส่วนเป็นผู้ให้กำเนิดแก่ศิลปะนามธรรมทั้งปวง เป็นวิวัฒนาการทางศิลปะที่สำคัญในต้นศตวรรษที่ 20 เริ่มขึ้นที่กรุงปารีสเมื่อ ค.ศ.1906 โดยปีคัสโซ (Picasso, 1881-1973) จิตรกรชาวสเปนและยอร์จ บรียาค (Georges Braque, 1882-1963)

จิตรกรฝรั่งเศส จิตรกรทั้งสองได้ค้นหาแนวทางร่วมกันด้วยการเปลี่ยนแปลงรูปทรงธรรมชาติ มาสู่การจัดองค์ประกอบแบบนามธรรม ทางเรขาคณิต ในลักษณะซ้อนทับกันบ้าง หรือมีพื้นราบบางใสซ้อนสลับกันบ้าง มีรูปทรงเป็นเหลี่ยมเป็นสัน การใช้สีแบนราบปราศจากแสง-เงากลมกลืนและมีการใช้เส้นตัดในทิศทางแห่ง ตัวอย่างที่มีชื่อเสียงในระยะแรก ของ ปิกัสโซ ได้แก่ภาพ “the Demoiselles d’ Avignon” (1907) ซึ่งถือเป็น Cubism ภาพแรก และภาพพิพัตน์ของยอร์จ บรัก ชื่อ L’ Estaque” (1908) อันเป็นกรรมวิธีวิเคราะห์บนพื้นฐานของเซซานน์ คิวบิสม์ มีรากฐานมาจากผลงานประติมากรรมของอัฟริกัน และผลงานในระยะหลังของ โปล เซซานน์ (Paul Cezanne, 1839-1906) ซึ่งมีแนวคิดที่ว่า ... “โครงสร้างของเรขาคณิตเป็นรากฐานของรูปทรงธรรมชาติทั้งหมด” ดังคำกล่าวของ เซซานน์ที่เขียนไว้ในจดหมายถึงเอมิล แบร์นาค ซึ่งพิมพ์ในปี 1907 ความว่า ... “You must see in nature the cylinder, the sphere, the cone.” จากคำกล่าวนี้อเอง ทำให้บรักและปิกัสโซ ทำการตัดทอนรูปทรงธรรมชาติไปสู่รูปทรงเรขาคณิตขั้นพื้นฐาน และคลี่คลายมาสู่คิวบิสม์ “วิเคราะห์” และ “สังเคราะห์” ในระยะต่อมา กลุ่มคิวบิสม์ได้ค้นคว้ารูปแบบต่างๆระหว่างปี 1907 ถึง 1914 ...แบ่งออกเป็น 3 ระยะ ระยะแรก (1907 – 9) เป็นงานภายใต้อิทธิพลงานประติมากรรม อัฟริกัน และงานแสดงโครงสร้างของภาพตาม แนวของเซซานน์ ซึ่งมีรูปทรงเรขาคณิตที่ประสานกัน ระยะที่สอง (1909 –12) เรียกว่า “คิวบิสม์แบบวิเคราะห์” (Analytic cubism) เป็นการวิเคราะห์ เกี่ยวกับรูปทรงและพื้นที่ พื้นระนาบของวัตถุ ได้ถูกสร้างขึ้นในแนวใหม่ จากการศึกษาโครงสร้าง และการแสดงให้เห็นแง่มุมต่างๆ (angular and faceted planes) ของวัตถุสิ่งเดียวกันได้หลายด้าน ...การใช้สีมีลักษณะหม่นมัวด้วยสีเทา สีน้ำตามอมแดง สีเขียว และสีดินเหลือง หรือเรียกว่า (Facet Cubism) ระยะหลัง (1912 – 14) เรียกว่า “คิวบิสม์แบบสังเคราะห์” (Synthetic Cubism) มีลักษณะการจัดองค์ประกอบ มากขึ้น ส่วนมากเป็นวัตถุ ที่ปรากฏอยู่ในห้องทำงานของศิลปิน ...โดย ใช้เทคนิค การปะปิด (collage) เข้าช่วย หรือเรียกว่า “Flat – Pattern Cubism” เป็นการจัดผิวระนาบในทางตั้งและทวนนอนในลักษณะที่แบนราบด้วย (สงวน รอดบุญ. 2522 : 55-56)

และจิระพัฒน์ พิตรปรีชา ได้กล่าวถึงเอาไว้ว่า

ลัทธิคิวบิสม์ยุควิเคราะห์ (Analytic Cubism) การร่วมงานกันระหว่างปิกัสโซและบรัก ... นับจากปลาย ค.ศ.1908 ในรูปของการสร้างงานจิตรกรรม ซึ่งมีรูปแบบและการแสดงออกใกล้เคียงกันมาก จนยากที่จะชี้ชัดออกมาได้ โดยง่ายว่าผลงานชิ้นนั้นเป็นของศิลปินคนใด ... ปิกัสโซได้เคยนิยามลัทธิคิวบิสม์ไว้ว่า “เป็นศิลปะที่เกี่ยวข้องกับ รูปทรง เป็นสิ่งแรก” ในขณะที่บรักกล่าวถึงคิวบิสม์ว่า “เป็นการทำให้ปรากฏ ขึ้นมาเป็นรูปร่างของพื้นที่ว่าง” ... ลัทธิคิวบิสม์ยุคสังเคราะห์ (Synthetic Cubism) งานของปิกัสโซและบรักในช่วงปี ค.ศ.1910 เป็นต้นมา หลายชิ้นดูโดยภาพรวมจัดเป็นจินตภาพนามธรรม ซึ่งได้มาจากโลกความเป็นจริงรอบๆตัว ... สรุปได้ว่าการสร้างลักษณะสามมิติโดยเปลี่ยนมุมมองและนำเอาระนาบแบนเรียบ (flat plane) มา

กำหนดปริมาตร (volumn) และมวล (mass) ซึ่งประกอบขึ้นมาจากการใช้ทัศนธาตุของศิลปิน และการใช้จินตนาการส่วนตัว ซึ่งพัฒนามาจากทัศนคติของนักสัญลักษณ์นิยม (Symbolist) ... งานประติมากรรมแบบนูนสูงของปีกลีโซในยุคคิวบิสม์สังเคราะห์ เช่น หุ่นนิ่ง (Still Life ค.ศ. 1914) ได้ขยายขอบเขตของการสร้างสรรค์จากจิตรกรรมและงานประติติ มาสู่ประติมากรรม (จิระพัฒน์ พิตรปรีชา. 2545 : 175-177)

8. Futurism กำจร สุนพงษ์ศรี ได้กล่าวถึงลักษณะการทำงานของลัทธิฟิวเจอริสึม เอาไว้ดังมีข้อความว่า

ฟิวเจอริสึม หรือฟูตูริสโม (ตามสำเนียงอิตาลีเลียน) เป็นชื่อเรียกศิลปะลัทธิหนึ่ง ได้พัฒนาขึ้น ในประเทศอิตาลีโดยศิลปินชาวอิตาลีเลียน มีความเคลื่อนไหวเกิดขึ้นไล่เลี่ยกับลัทธิคิวบิสม์ ... คำว่า “ฟิวเจอริสึม” กวีชาวอิตาลีเลียนชื่อ ฟิลิปโป โทมัสโซ มาริเน็ตตี เป็นผู้ตั้งชื่อเมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1909 กวีผู้นี้ได้ร่างคำแถลงการณ์ (Manifesto) ขึ้น โดยกล่าวอย่างกล้าหาญถึงการสิ้นสุดยุคสมัยของศิลปกรรมในอดีต และการกำเนิดขึ้นใหม่ของศิลปะเพื่ออนาคต (Futurism) คำแถลงการณ์ฉบับนี้ปรากฏอยู่ในหนังสือพิมพ์ “เลอ ฟิกาโร” ของฝรั่งเศส มีแนวโน้มแสดงให้เห็นสาระสำคัญของศิลปะแบบใหม่จะมีต้องมี... “ความเร็ว คือพระเจ้าของเราเป็นกฎความงามแนวใหม่...รถจักรยานยนต์ซึ่ง ส่งเสียงคำรามอันก็ก้องดังราวกับปืนกลนั้น มีความสวยงามยิ่งกว่ารูปประติมากรรมสลักหินอ่อนที่ชื่ออนุสาวรีย์ชัยชนะแห่งชาโมเรสเสียอีก” นอกจากรายนี้ในคำแถลงการณ์ยังได้แนะนำให้เผาพิพิธภัณฑที่ทิ้งเสีย ... เพราะว่าความงามในอดีตเป็นเพียงความสำเร็จที่เกิดขึ้นจากความพยายามเท่านั้น ... ความคิดของลัทธิ “ฟิวเจอริสึม” ไม่เกี่ยวกับเรื่องของสตรีเพศ การศึกษาภาพเปลือยไม่อยู่ในหลักสุนทรียภาพ ความงามอยู่ที่ความเร็ว วิทยาศาสตร์ เทคนิควิชาการต่างๆ พวกศิลปินลัทธินี้จะชิงชังความคิดอันเพ้อฝัน หรือการหยุดนิ่งอยู่กับที่ พวกเขามีความคลั่งใจในความงามจากเครื่องไฟฟ้า รถยนต์ หรือเครื่องบิน (กำจร สุนพงษ์ศรี. 2528 : 186)

และจิระพัฒน์ พิตรปรีชา ก็ได้กล่าวถึงลัทธิฟิวเจอริสึม (Futurism) เอาไว้ดังข้อความว่า

ลัทธิฟิวเจอริสึมเริ่มเกิดขึ้นจากคำประกาศแถลงการณ์ของกวีชาวอิตาลีเลียนชื่อ มาริเน็ตตี (MARINETTE) ตีพิมพ์ในวารสารชื่อ Le Figaro เมื่อต้นปี ค.ศ.1909 คำประกาศดังกล่าวประกอบด้วยหลักการ ซึ่งแสดงความนิยมชมชอบต่อความรุนแรง และขัดแย้งต่อค่านิยม และแบบแผนเก่าๆ ... มาริเน็ตตีเชื่อว่า ในรูปแบบของชีวิตยุควิทยาศาสตร์ ศิลปินจะต้องกล้าหาญเป็นผู้นำหรือวีรบุรุษ ... เนื้อหาของการวาดภาพแบบฟิวเจอริสึม เป็นเรื่องของมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม เน้นการแสดงออกทางอารมณ์ ความก้าวหน้าเคลื่อนที่ไม่หยุดนิ่ง “การวาดภาพของพวกเราจะไม่ยึดติดกับช่วงเวลาใด จุดใดจุดหนึ่งของวงจร การเคลื่อนไหวของสากลจักรวาล มันจะเป็น

เพียงความรู้สึก ของการเคลื่อนไหว (Dynamic Sansation) ขณะที่คนเราจ้องมอง สิ่งที่กำลังเคลื่อนที่ไป จอรับภาพจะรับเอารูปทรงนั้นๆ ออกมาเป็นภาพต่อเนื่อง” (จิระพัฒน์ พิตรปรีชา. 2540 : 180)

ซึ่งสงวน รอดบุญก็ได้กล่าวถึงฟิวเจอริสเอาไว้ด้วยว่า

Futurism (ภาษาอิตาลี Futurismo = art of the future) “ฟิวเจอริส” เป็นขบวนการทางศิลปอิตาลีกลุ่มหนึ่ง มีความเคลื่อนไหวเมื่อปี 1909 มีปฏิริยาอย่างรุนแรงต่อศิลปขนบนิยม เป้าหมายอันสำคัญของกลุ่มนี้ก็คือเห็นว่...ชีวิตเต็มไปด้วยอันตราย-สงคราม-ความรักชาติอย่างโง่เลาและเป็นยุคจักรกล ในด้านการเมืองมีการยกย่องลัทธิฟาสซิสต์ ทางจริยธรรมยึดหลักการของ นิเช่ (Nietzsche, 1844-1900) นักปราชญ์ชาวเยอรมัน และในด้านปรัชญา ได้แก่ แนวทางของ อังรี แบร์ซง (Henry Bergson, 1859-1941) นักปรัชญาชาวฝรั่งเศส ลักษณะงานที่สร้างสรรค์ขึ้นจึงมุ่งแสดงความรู้สึกเคลื่อนไหว (kinetic sensation) ความรวดเร็วของสังคมในยุคจักรกล ตลอดจนความงามของเครื่องจักรกล และมารินETTI ได้ประกาศว่า ...เป็นการสิ้นสุดของศิลปในอดีต (le Paseisme) และเป็นการเกิดใหม่ของศิลปในอนาคต (le Futurisme) การจัดองค์ประกอบเป็นแบบเรขาคณิต และมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับแบบ “คิวบิสม์” เป็นการจัดรูปแบบในลักษณะซ้อนซ้ำๆ ของผิวระนาบที่ต่อเนื่องกัน เน้นถึงเส้นแห่งพลัง (lines of force) และเส้นแห่งความเคลื่อนไหว (lines of movement) แสดงความหมุนวนแห่งชีวิต ความเร่าร้อน ตื่นเต้นตลอดจนความรวดเร็วขนาดประการทั้งคนและสัตว์ การใช้สีสดใส ตามแบบ นิโอ-อิมเพรสชันนิสม์ (สงวน รอดบุญ. 2522 : 76-77)

ซึ่งจิระพัฒน์ พิตรปรีชาได้กล่าวถึงและแสดงทรรศนะเกี่ยวกับการไม่ลงรอยกันระหว่างลัทธิฟิวเจอริส และลัทธิคิวบิสม์ โดยให้ข้อสังเกตเอาไว้ว่า

ฟิวเจอริส และคิวบิสม์ มีความระแวงไม่ลงรอยกันเท่าใดนัก ฟิวเจอริสไม่ได้ให้ความสำคัญกับการหยิบเอาแนวการทำงานแบบคิวบิสม์มาใช้เท่าที่ควร แต่งานที่นับว่าเป็นงานจิตรกรรมฟิวเจอริสที่ดีที่สุดนั้นกลับถูกรังสรรค์ขึ้นมาจากฝีมือของศิลปินและจิตรกรคิวบิสม์ชาวฝรั่งเศส มาเซล ดูชอง จิตรกรรม ชายหนุ่มผู้เศร้าโศกบนรถไฟ (Sad Young Man in Train ค.ศ.1911) และภาพสตรีเปลือยกำลังก้าวลงบันได หมายเลข 2 (Nude Descending a Staircase No.2) นับเป็นจิตรกรรมที่ใกล้เคียงความเป็นฟิวเจอริสมากกว่าคิวบิสม์ และเมื่อนำมาแสดงที่นครนิวยอร์ก ค.ศ.1913 ก็ได้กลายมาเป็นแบบอย่างของศิลปะสมัยใหม่ที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในโลก ... จิตรกรฟิวเจอริสมีพื้นฐานจากแนวคิดที่การจับเอากการเคลื่อนไหว (motion) มาเป็นสัญลักษณ์แห่งการเคลื่อนไหวที่ไม่หยุดนิ่งของโลกสมัยใหม่ โดยได้รับอิทธิพลภาพถ่ายแสดงการเคลื่อนไหวของคนและสัตว์ของมูว์บริดจ์ (EDWARD MUYBRIDGE) (จิระพัฒน์ พิตรปรีชา. 2545 : 183-184)

9. Assemblage กำจร สุนพงษ์ศรี ได้กล่าวถึงลักษณะของการทำงานในกลุ่มนี้เอาไว้ดังมีตามข้อความที่ว่า

กลุ่มแอซเซมเบลิจและรีลียฟ (Assemblage and Reliefs) เป็นชื่อของศิลปินที่กระทำตามแนวทางวิธีการนำชิ้นส่วนต่างๆ ของวัสดุหลายสิ่งหลายอย่างมาผสมรวมกันสร้างให้เกิดเป็นงานชิ้นเดียวกัน วิธีการทำเช่นนี้ มีนักวิจารณ์บางคนจัดให้เป็นประติมากรรม บางคนก็คัดค้านเพราะมีการใช้สีและวิธีการระบายสีคล้ายจิตรกรรม ดังนั้น เพื่อแก้ปัญหาคำถามข้อแย้งในข้อปลีกย่อย จึงนิยมเรียกผลงานของกลุ่มนี้ว่า การออกแบบสามมิติ (Therr Dimensional Design) กล่าวคือมีลักษณะกึ่งหนึ่งในอากาศเช่นเดียวกับประติมากรรม มีการใช้สีและกรรมวิธีบางอย่างทางจิตรกรรมผสมเข้าไป (กำจร สุนพงษ์ศรี. 2528 : 395)

และสวณ รอดบุญ ได้กล่าวถึงศิลปะในแบบของแอซเซมเบลจ เอาไว้ดังข้อความว่า

Assemblage (ภาษาฝรั่งเศส assembler = รวบรวม, นำมารวมกัน) ศัพท์คำนี้ ฌัก ดูบุฟเฟต์ (Jean Dubuffet, 1910-) จิตรกรฝรั่งเศสเป็นผู้นำมาใช้เพื่อให้เห็นความแตกต่างในงานของตนเอง ซึ่งเป็นการนำเอากระดาษและวัสดุอื่นๆ มาปะปิดเข้าด้วยกัน ในระหว่าง ค.ศ.1912-20 จะเห็นว่่างาน Collages ของปิกัสโซ่ บรั๊าค และคนอื่นๆ เป็นงานที่แสดงการรวมกันเป็นกลุ่มของวัตถุจริงๆ และชิ้นส่วนของวัตถุต่างๆ เป็นการพัฒนาการปะปิดมาเป็นลำดับ จนกระทั่งถึงงานปะปิด “Merz construction” ของ คูท ชวิตเตอส์ (1887-1948) จิตรกรชาวเยอรมันในปารีส งานจากวัสดุสำเร็จรูป (redymades) ของ ดูซังปี (1887-1968) ในกลุ่ม “ดาด้า” ... แอซเซมเบลิจ เป็นรูปแบบของการแสดงออกในงานประติมากรรม ซึ่งอาจเป็นการใช้วัสดุสำเร็จรูป หรือเศษชิ้นส่วนของเครื่องยนต์กลไกต่างๆ มาจัดองค์ประกอบเข้าด้วยกัน เป็นการสร้างสรรค์ศิลปะและสิ่งแวดล้อมแนวใหม่ขึ้น หรือเรียกว่า “Neo Dada” หรือใน “Pop art” โดยเฉพาะอย่างยิ่งในงานประติมากรรมประเภทเอาเศษเหล็ก เศษโลหะ จากเครื่องจักรมาจัดองค์ประกอบ (สวณ รอดบุญ. 2522 : 27)

ซึ่งทั้งนี้จิระพัฒน์ พิตรปรีชาได้กล่าวเพิ่มเติมถึงการทำงานของมาร์เซล ดูซองปีว่า จัดอยู่ในกระบวนแบบของศิลปะดาด้า และลัทธิเซอร์เรียลลิสม์ (Dada and Surrealism) ว่า

... การเอากระจกด้านหนึ่งแตกเป็นรอยร้าว เขาได้ประกาศว่ารอยร้าวที่บังเกิดเกิดขึ้นนั้นเป็นส่วนหนึ่งของงาน ... “ศิลปะเป็นสิ่งที่ศิลปินยืนยันว่ามันเป็น และศิลปินเป็นผู้กำหนดสถานที่ทำงานชิ้นนั้น จะถูกนำเสนอในฐานะของงานศิลปะ ซึ่งไม่จำเป็นจะต้องเกิดจากการใช้ฝีมือหรือกระบวนการสร้างสรรค์แต่อย่างใด ต่อไปนี้ศิลปะอาจจะเกิดจาก ความบังเอิญ (chance) คำพูด (word) จินตภาพ (image) และความคิดต่อต้านศิลปะ (Anti – Art) อื่นๆ ได้ทั้งสิ้น” (จิระพัฒน์ พิตรปรีชา. 2545 : 191)

2.1 แนวคิดในการสร้างสรรค์ (Idea)

หมายถึง ความคิดหรือแผนการที่ศิลปินได้สั่งสมมาเป็น ระยะเวลาหนึ่ง โดยมีวิธีการ หรือที่มา ซึ่งอันเป็นปัจจัยในการนำเสนอ ให้ออกมาเป็นผลงาน ในแต่ละชิ้น ของศิลปิน ซึ่งทั้งนี้อาจมาจากปัจจัยภายในของศิลปิน หรือปัจจัยภายนอกต่างๆ ที่มากระทบ ส่งต่อ และเป็นแรงบันดาลใจให้ศิลปินสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนั้นๆ ออกมา

1. ปัจจัยภายใน ทั้งนี้มาจากประสบการณ์ ความประทับใจ และความรู้สึกส่วนตัว ของศิลปิน ที่ได้ประสบกับเหตุการณ์ หรือเรื่องราว ที่เขาได้มีส่วนได้เข้าไปสัมผัส ใกล้ชิด หรือ เป็นเรื่องราวที่กระทบต่อความรู้สึก ดูของปีได้รับประสบการณ์ ที่มีต่อเรื่องต่างๆ ที่เขาได้สัมผัส เช่นกิจกรรมที่เขาชอบ และรักเป็นชีวิตจิตใจ นั่นก็คือการเล่นหมากรุก ซึ่งเขาก็ได้สัมผัส กับประสบการณ์นี้ ตั้งแต่ครั้งเยาว์วัย โดยครอบครัวของเขาได้ทำให้เขาได้สัมผัสกับความประทับใจนี้ จนกลายเป็นความคลั่งไคล้ ถึงกับจริงจังกับมันอย่างเอาจริง

สิ่งที่ทำให้เราได้ว่า เราชอบมันเอามากๆ ก็คือการทำได้ทำหนังสือเกี่ยวกับหมากรุกขึ้น หรือการที่ได้ไปแข่งขันในการเล่นหมากรุก หรือการทำการถ่ายทอด ออกมาเป็น ผลงานศิลปะ ให้เราได้เห็นหลาย ต่อหลายชิ้น ที่มีเรื่องเกี่ยวกับหมากรุก หรือประสบการณ์ ส่วนตัวในเรื่องของความรัก และความสัมพันธ์ในทางเพศ โดยมีผลงานหลายชิ้นด้วยกัน ที่เขา ได้แสดงออกมา แล้วทำให้เราเห็นว่าเขาให้ความสำคัญในเรื่องของความรัก และความสัมพันธ์ ทางเพศอยู่อย่างมาก โดยจะเห็นว่า ในส่วนตัวดูของปี ดูจะไม่ประสบความสำเร็จในเรื่องของ ความรักเท่าใดนัก จากการแต่งงาน และการหย่าร้างที่เกิดขึ้น การไม่นิยมในเรื่องของภาระ ทางความสัมพันธ์หน้าที่ของชีวิตคู่ หากแต่นิยมชมชอบกับความอิสระ และการไม่ผูกมัด จึงทำให้เราเห็นในการสร้างสรรค์ผลงานทางศิลปะของเขา

ทั้งนี้รวมทั้งความประทับใจอื่นๆที่เขาได้รับแรงบันดาลใจจากแหล่งอื่นๆ จนซึมซับมาแล้วกลายเป็นความประทับใจ ภายในใจโดยตัวเขาเองก็ปฏิเสธไม่ได้

2. ปัจจัยภายนอก เป็นปัจจัยที่มีบทบาทสำคัญในการสร้างสรรค์ผลงานของเขา อย่างเป็นสาเหตุสำคัญ สำหรับตลอดช่วงระยะเวลาชีวิตที่ยาวนานของเขา ในแต่ละช่วงวัย สิ่งที่ดูของปี ได้สร้างสรรค์ผลงานศิลปะ ที่หลากหลาย อย่างมีนัยยะสำคัญ สำหรับตัวศิลปิน เอง และสำหรับโลกของวงการศิลปะ ที่เขาได้ทิ้งเอาไว้ให้ดัง ในแต่ละช่วงเวลา ที่ผู้วิจัยได้เสนอ ไปแล้วดังกล่าวข้างต้น ทั้งนี้มาจากสภาพแวดล้อม และสังคม ที่ดูของปีได้สัมผัส และเขาได้มีความประทับใจ จนเขาได้ซึมซับและถ่ายทอดออกมา ให้เห็นได้หลายต่อหลายชิ้น ดังจะเห็นว่าการทำงานของเขา ก็ได้แสดงถึงช่วงเวลา ของพัฒนาการทางศิลปะอยู่ด้วยเหมือนกัน โดย

แรกเริ่มเลย ดูของปีได้ถ่ายทอดผลงานออกมาในแบบของศิลปะลัทธิอิมเพรสชันนิส ที่เขาชอบ โดยได้รับแรงบันดาลใจจากศิลปินคนสำคัญของยุคนั้น นั่นก็คือโมเนต์

และจากการที่เขาได้ยึดอาชีพเป็นจิตรกร ซึ่งหลังจากผ่านการสร้างสรรค์ผลงานในช่วงต้น แรกเริ่มของการสร้างผลงานในรูปแบบที่ผ่านมาแล้วต่างๆ บ้างพอสมควรแล้วนั้น ทำให้เขาได้ตัดสินใจที่จะเข้าไปรวมกลุ่ม หรือการที่จะมีสมาคมในการสร้างสรรค์ผลงาน และกลุ่มรูปแบบที่เป็นที่ได้รับความนิยมในยุคนั้น ทำให้เขาได้ไปร่วมอยู่กับพี่ชายของเขาก็คือ แกรสทอน และเรย์มอน ที่เป็นศิลปินในกลุ่มคิวบิสม์ อยู่ นั่น ก็ได้ทำให้เขาได้สร้างผลงานออกมาในรูปแบบของคิวบิสม์ อยู่หลายชิ้นด้วยกัน แต่ด้วยลักษณะนิสัยในการทำงานที่ไม่หยุดนิ่ง ทำให้เขาได้ละเมิด หลักในการทำงาน ที่ศิลปินคิวบิสม์ทั้งหลาย กระทำ ซึ่งทั้งนี้ก็ได้ทำให้เขา ผิดใจกับพี่ชายของเขาอยู่ไม่น้อย

ซึ่งจิระพัฒน์ พิตรปริชา ก็ได้มีการกล่าวอธิบายถึงศิลปินในกลุ่มคิวบิสม์ นี้เอาไว้ ในหนังสือของเขา ด้วยข้อความที่ว่า

ศิลปินกลุ่มคิวบิสม์แซลเล่ 41 (Salle 41) กลุ่มศิลปินที่ร่วมกันแสดงผลงานที่ห้องแซลเล่ 41 ที่ The Salon des Independants ในปารีส เมื่อปี ค.ศ.1911 ก็นับได้ว่ามีความสำคัญในการสร้างกระแสความเคลื่อนไหว ของคิวบิสม์ในช่วงนั้น ... การพัฒนาแนวคิดของศิลปินรุ่นบุกเบิกเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยศิลปินที่เข้ามาเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับกลุ่ม ศิลปิน Salle 41 ในที่นี้ก็มีพี่น้องตระกูล ดูชอง (Duchamp) อยู่ด้วย (จิระพัฒน์ พิตรปริชา. 2545 : 179)

และจากการได้รับแรงบันดาลใจจากปัจจัยจากภายนอก ประกอบกับการพัฒนางานไปกับปัจจัยภายใน หรือนิสัยส่วนตัวของศิลปินเอง ก็ได้ทำให้เขาได้พัฒนาผลงานไปในรูปแบบที่ต่างๆ ออกมาอย่างหลากหลาย จนทำให้เราได้เห็นและได้รับรู้กันว่า มาร์เซล ดูชองปีเป็นศิลปินคนสำคัญคนหนึ่งในหน้าประวัติศาสตร์ ของวงการศิลปะของโลก การสร้างสรรค์ผลงานของเขาได้ทิ้งร่องรอย อันเป็นสิ่งสำคัญให้เราได้เห็น และศึกษา กันอย่างมีประโยชน์อย่างมาก มาย มหาศาล โดยเฉพาะในเรื่องของการต่อต้าน ต่อสังคมในอดีตที่ปฏิบัติกันมา ในเรื่องของความงาม

2.2 เนื้อหาในการสร้างสรรค์ (Content)

หมายถึงเรื่องราวที่ศิลปินต้องการนำเสนอ ไม่ว่าจะเป็นเนื้อหาทางตรงก็คือเรื่องราวที่ศิลปินถ่ายทอดเป็นรูปธรรมให้เห็นอย่างชัดเจนในผลงานนั้นๆ ส่วนเนื้อหาทางอ้อมก็คือสาระ

ที่ศิลปินได้แฝง หรือบรรจุเอาไว้ในชิ้นงานนั่นเอง โดยผลงานที่แสดงออกมานั้น เราจะเห็นได้ว่า
ดูของปี พยายามกระทำและแสดงถึงมนุษย์และสังคมเทคโนโลยี

ซึ่งวิรุณ ตั้งเจริญ ได้กล่าวถึงเนื้อหาในการสร้างสรรค์ผลงาน โดยให้ทรศนะเอา
ไว้ว่า เนื้อหาทางศิลปะที่เป็นเนื้อหาส่วนตัวที่ทำให้ศิลปินได้สร้างสรรค์ผลงานออกมานั้น มี
ข้อความดังนี้

เนื้อหาทางศิลปะ เนื้อหาส่วนตัว (Personal Functions) เป็นเนื้อหาที่เริ่มต้นจากชีวิต
ส่วนตน ความรัก และความพอใจ นักคิดบางคนกล่าวว่า คนเราต้องเริ่มจากการรักตนเองก่อน
และถ้าไม่แคบหรือหยุดเพียงเท่านั้น เขาก็พร้อมที่จะก้าวไกลออกไปถึงสังคมได้ ความรัก เพศ
และชีวิตครอบครัว เป็นชีวิตส่วนตัวอีกแง่มุมหนึ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ยาก ที่ไหนเมื่อไหร่ ดอกไม้บาน
เพศ และชีวิตส่วนตัว ก็จะต้องดำรงอยู่ (วิรุณ ตั้งเจริญ. 2537 : 125-128)

1. เนื้อหาทางตรง นอกจากเนื้อหา ในเรื่องของเนื้อเรื่องที่ศิลปินนำเสนอแล้วนั้น
ก็จะประกอบไปด้วยเนื้อหาที่เกี่ยวกับรูปลักษณะของศิลปะ ในรูปแบบที่เขาเลือกที่จะถ่ายทอด
ผลงานออกมา ก็ประกอบไปด้วยเนื้อหาที่เป็นในแบบของ อิมเพรสชันนิส (Impressionism)
เนื้อหาที่เป็นแบบของคิวบิส และฟิวเจอริส (Cubism and Futurism) เนื้อหาที่เป็นแบบ
แอสเซมบลิจและดาดาวิส (Assemblage and Dadaism)

2. เนื้อหาทางอ้อม ก็คือภาพลักษณ์ที่เขาได้แสดงออก เป็นภาพลักษณ์ของรูปแบบ
(Image) ที่ไม่มีกฎและกติกาใดๆ จะสามารถแยกแยะและพรรณนาได้ เนื้อหาทางอ้อมเหล่านี้
อาจเป็นสาระสำคัญที่ศิลปินมาร์เซล ดูของปี กำลังพยายามส่งให้ ใครต่อใคร ได้รับเป็นสำคัญ

2.3 วัสดุในการสร้างสรรค์ (Material)

หมายถึง วัตถุต่างๆ ที่ศิลปินนำมาประกอบ ร่วมกัน จนเกิดเป็นชิ้นงาน ทั้งตัววัตถุที่
เป็นชนิดที่มี ขนาดกว้างและยาว เช่น กระดาษชนิดต่างๆ กระดาษ แผ่นไม้หรือผ้าใบ หรือวัตถุ
ในการให้สีต่างๆ เช่น ดินสอ แท่งถ่าน สีน้ำ สีหมึก สีน้ำมัน หรือสารเคมีประกอบอื่นๆ

วัสดุสร้างสรรค์ที่ศิลปิน มาร์เซล ดูของปี เลือกใช้ดูจะขอบเขต และวงจำกัดได้
เขามีอิสรภาพในการเลือกให้วัสดุมาสร้างสรรค์ผลงานอย่างแท้จริง การเลือกใช้สิ่งมาประกอบ
ร่วมเป็นผลงานของเขานั้น เป็นสิ่งที่ศิลปินคนอื่นๆ ไม่มีความคิดที่จะกระทำแบบนั้น เช่น การ
ทำเขาเลือกเอากระจกมาเป็นส่วนประกอบในผลงานชิ้นสำคัญ (The Large Glass) นี้ ซึ่ง
กระจกเป็นสิ่งที่เปราะบาง และอาจเกิดข้อเสียหายได้ง่าย หากนำมากระทำเช่นนี้ แต่เขาก็ไม่
ได้สนใจ ในข้อที่อาจทำให้เกิดความเสียหาย และเมื่อเกิดข้อผิดพลาดขึ้นแล้ว เขากลับยินดี

ในข้อผิดพลาดนั้น สิ่งนี้ จึงเป็นข้อยืนยัน เกี่ยวกับวัสดุที่เขาได้เลือกนำมาประกอบให้ได้ว่า ไม่ว่าจะอะไร หากแต่จะตอบสนองแนวคิดในการทำงานของเขาแล้ว เขาก็จะเลือกที่จะใช้มัน อย่างไม่สนใจกับอุปสรรคใดใด หรือวัสดุประกอบบางสิ่งก็เป็นสิ่งที่เราคาดคิดไม่ถึงว่าจะนำมาเป็นส่วนประกอบของการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะได้นั้น นั่นก็คือซีเมนต์ สิ่งที่ไม่น่าจะเป็นส่วนประกอบในการสร้างผลงาน หรือที่เราคาดไม่ถึง เขาก็ใช้มันอย่างไม่ยี่หระ

การเลือกใช้วัสดุในการสร้างสรรค์ผลงานของ มาร์เซล ดูของปีนั้นดูจะมีอิทธิพลเป็นอย่างมากสำหรับดูของปี เขามักเลือกวัสดุได้อย่างหลากหลาย ตามที่เขาต้องการ การไม่คำนึงถึงข้อจำกัด ตามแบบอย่างของกฎ ระเบียบ แบบแผน แม้ผลงานที่เขาได้สร้างสรรค์ขึ้นนั้น จะสร้างความไม่พอใจ ให้กับศิลปินร่วมอุดมการณ์ เดียวกันกับเขา หรือเกิดข้อพิพาทกับนักวิจารณ์ ในยุคสมัยนั้นก็ตาม งานที่ทำในแต่ละชิ้น จะมีการค้นคว้าทดลองอยู่ด้วยอย่างสม่ำเสมอ ทุกครั้งไป มีการผสมรวม และมีการทดลองกับวัสดุใหม่ๆ อยู่ทุกครั้งที่มีโอกาส ซึ่งจะสังเกตเห็นว่า ในยุคที่ศิลปินเติบโต ทางผลงานนั้น ดูของปีเขามักจะค้นหาวัดดูขึ้น หรือชนิดใหม่ๆ มาใช้เพื่อเป็นการสร้างประสบการณ์ และการเปิดโอกาส ให้กับตนเองได้ค้นพบกับความคิดใหม่ๆ ดังมีรายละเอียด เพื่ออธิบายถึงลักษณะ ต่างๆ ของวัสดุที่ศิลปินนำมาใช้ในการสร้างสรรค์ ผลงานจิตรกรรมของเขาเอง ได้ดังมีรายละเอียดที่ประกอบไปด้วยวัสดุ ในลักษณะ ต่างๆ ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยได้ นำเอาคำอธิบายความหมายของสื่อวัสดุเหล่านี้ มาจากหนังสือ พจนานุกรมศัพท์ศิลปะ ของมะลิฉัตร เอื้ออานันท์ ซึ่งประกอบไปด้วย

1. pencil : ดินสอดำ : อุปกรณ์การเขียนเป็นแท่งมีไส้ซึ่งเป็นเนื้อสีที่อัดให้เป็นเส้นแข็ง มีหลายชนิด เช่น ดินสอดสี ดินสอดคาร์บอน ดินสอดร่างภาพชนิดแบน ดินสอดถ่าน และดินสอดแกรไฟต์ การเขียนดินสอ นั้นเดิมเป็นความชำนาญของจิตรกร เป็นสิ่งที่ใช้ในการวาดเขียนเป็นหลัก แต่ปัจจุบันนี้ยังใช้เขียนตัวอักษรอีกด้วย

2. paper : กระดาษ : เป็นใยหรือปุยของพืชที่โยงใยเกี่ยวพันกันเป็นแผ่น กระดาษที่ใช้ในงานศิลปะจะทำจากใยผ้าลินินและฝ้าย กระดาษที่มีคุณภาพต่ำทำจากใยไม้และส่วนผสมของใยผ้ากับใยไม้ กระดาษสีน้ำที่มีคุณภาพดีที่สุดจะทำด้วยมือ

3. cardboard : กระดาษแข็ง

4. gouache : สีน้ำทึบ : จิตรกรรมสีน้ำทึบนั้นส่วนใหญ่มักจะเห็นสีที่เข้มข้นติดกับงานสีน้ำโปร่งใสที่มีลักษณะปลั่งและจ๋า เนื้อสีมีส่วนผสมเช่นเดียวกับสีน้ำโปร่งใส เพียงแต่จะเติมซอร์บ์กลลงในสีที่หม่นเพื่อให้ดูสดใสขึ้น สีโปสเตอร์ก็เป็นสีน้ำทึบประเภทหนึ่ง

5. **Chinese ink** : หมึกจีน : มีลักษณะเป็นแท่ง มีส่วนผสมของสารให้สี ใช้สำหรับการวาดด้วยพู่กันและปากกา และใช้ในงานพิมพ์ หมึกจีน คล้ายคลึงกับหมึกอินเดีย คือได้มาจากการเผาขี้เถ้าในเตาเผาชนิดพิเศษ แต่จะมีส่วนผสมที่เพิ่มเข้าไปมีความแตกต่างกันอีกเล็กน้อย

6. **music-paper** : กระดาษเขียนโน้ตดนตรี : กระดาษที่ใช้สำหรับการเขียนตัวโน้ตบทเพลง สำหรับ นักดนตรี หรือการบรรเลงดนตรี

7. **Oil** : น้ำมัน : มีหลายชนิด และทำจากกรรมวิธีที่หลากหลาย ในด้านศิลปะมักใช้ผสมเนื้อสีสำหรับงานจิตรกรรม

8. **canvas** : ผ้าใบ : พื้นรองรับงานจิตรกรรมสี เป็นผ้าหนา ก่อนใช้ต้องรองพื้นด้านสารสีขาว ทำจากใยลินินทอพิเศษให้แข็งแรงทนทาน ส่วนมากผลิตจากประเทศเบลเยียม และไอร์แลนด์ ขายเป็นม้วน ผ้าใบผ้าฝ้ายราคาถูกกว่า แต่ด้อยประสิทธิภาพกว่า คำว่าผ้าใบนี้ยังหมายถึงผ้าที่ซึ่งอยู่บนกรอบไม้พร้อมที่จะใช้ทำงาน รวมทั้งยังหมายถึงภาพจิตรกรรมสีน้ำมันที่สำเร็จแล้ว

9. **thread** : แกะลายหลายเส้น : การแกะลาย หรือการขีด ชูด เพื่อทำให้เกิดเป็นเส้น ด้วยเครื่องมือ

10. **semicircular glass** : กระจกครึ่งวงกลม : แผ่นกระจกที่มีลักษณะเป็นครึ่งวงกลม

11. **lead** : ตะกั่ว : โลหะหนักที่มีเนื้อนิ่ม มีสีออกสีน้ำเงิน แต่เมื่อหมองจะมีสีเทาคล้ำ เป็นโลหะอ่อน ดัดแปลงรูปได้ง่าย หลอมละลายหรือเชื่อมได้ง่าย ในอุณหภูมิ 620 องศาฟาเรนไฮต์ แข็งตัวและเย็นอย่างรวดเร็ว ทำเนื้อสี เช่น สีขาว ตะกั่ว สีลิวอาร์จ และสีส้มแร่ธาตุ รวมทั้งเป็นสารผสมน้ำเคลือบเครื่องปั้นดินเผา และใช้ในการหล่อ รูปหล่อตะกั่วมักจะหดตัวเมื่อเย็นลง

12. **lead wire** : เส้นลวด : เส้นลวดบางๆ เป็นโลหะที่ทำจากตะกั่ว

13. **lead foil** : กระดาษโลหะ : แผ่นโลหะที่ทำจากตะกั่ว มีลักษณะบางมาประมาณว่าบางที่สุดถัดจากโลหะเปลวขึ้นมา ส่วนแผ่นโลหะที่ผิวนึกติดกับแผ่นกระดาษ (แบบที่ห่อลูกอม) ก็ยังเรียกชื่อว่า ฟอล์ย เช่นกัน

14. **glass plates** : แผ่นกระจก : กระจกที่มีลักษณะเป็นแผ่นเรียบ

15. **varnish** : น้ำมันชักเงา : เป็นสารละลายที่มียาง (ไม้) ผสมกับสารระเหย เมื่อระบายหรือพ่นลงบนผิวพื้น เมื่อแห้งแล้วจะแข็งมันวาว และมักเป็นเยื่อโปร่งใส ใช้เคลือบปกป้องผิววัตถุหรือเพื่อตกแต่งผิววัตถุหรือผิวเคลือบ มีด้วยกัน 2 ชนิดหลักๆ คือ น้ำมันชักเงา

ธรรมดา ที่ละลายยากกับสารละลายโดยตรง และน้ำมันวานิลลา ที่ละลายยากกับน้ำมันที่แห้ง แล้วจับตัวเป็นเยื่อแข็งรวมกับสารเร่งความแห้ง แล้วละลายให้เจือจางลงด้วยสารละลายน้ำมันชักเงา น้ำมันชักเงาสมัยใหม่ ที่ใช้ในวงการศิลปะล้วนเป็นน้ำมันชักเงาธรรมดาทั้งสิ้น เช่น น้ำมันชักเงาตามาร์ น้ำมันชักเงาแมสติก และน้ำมันชักเงาอะคริลิก น้ำมันชักเงาธรรมดานี้ในวงการอุตสาหกรรมเรียกว่า cold cut

16. dust : ผงยาง : เป็นผงยางที่ใช้ในการทำภาพพิมพ์อย่างสีน้ำ (aquatint) : ขี้ฝุ่น

17. aluminum : อะลูมิเนียม : โลหะน้ำหนักเบาสีเงินอมฟ้า ด้านทานสนิมได้ดี ละลายในอุณหภูมิ 1220 องศาฟาเรนไฮต์ และสามารถหล่อและเชื่อมได้มีหลายสี เพิ่มค้นพบเมื่อ ค.ศ. 1825 นี้เอง แต่ไม่แพร่หลายจนกระทั่งคริสต์ศตวรรษที่สิบ

18. wood and steel frames : กรอบที่ทำจากไม้และเหล็กกล้า

19. steel : เหล็กกล้า : เหล็กที่มีคาร์บอนและโลหะอื่นผสมอยู่เล็กน้อย เป็นโลหะผสมพิเศษเพราะคาร์บอนมีในโลหะ เหล็กกล้าต่างชนิดจะผ่านการถลุงด้วยกรรมวิธีที่ละเอียดอ่อนในขณะที่โลหะกำลังร้อนหลอมเหลวอยู่ เนื้อเหล็กกล้าจะแตกต่างกันตามแต่ส่วนผสมหรือปริมาณที่โลหะอื่นๆ ผสมอยู่ในเนื้อ

20. cardboard : กระดาษแข็ง

2.4 ภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ (Image)

หมายถึง ภาพที่เกิดขึ้น หรือสะท้อนให้เห็นในสายตาของผู้อื่น อันเป็นผลให้เห็นได้ทั้งในแบบที่เป็นรูปธรรม ก็คือการให้เห็นประจักษ์ในสายตา และในแบบที่เป็นนามธรรม คือการสะท้อนให้เป็นผลกระทบต่อไป หรือให้สามารถนำไปคิดต่อ ตามแต่ประสบการณ์ ของคนแต่ละคน ซึ่งทั้งนี้จะต้องดูจากเจตนาของศิลปินหรือไม่ก็ตาม

ซึ่งวิรุณ ตั้งเจริญ ได้กล่าวถึงรูปแบบในการสร้างสรรค์ผลงานเอาไว้ดังนี้

รูปแบบทางศิลปะ - ความแน่ชัดของวัตถุ (Objective Accuracy) เป็นรูปแบบที่ศิลปินพยายามเลียนแบบสภาพหรือปรากฏการณ์ที่มองเห็นได้รอบๆ ตัว ลักษณะเลียนแบบสิ่งที่ปรากฏ เป็นรูปแบบที่ประทับใจ ได้ถ่ายทอดการมองเห็นโดยทั่วไป ศิลปินเป็นผู้สังเกตการณ์ ศิลปินจะพิจารณาถึงปรากฏการณ์ที่เป็นไปได้นอกเหนือจากวัตถุที่มองเห็น ศิลปินคือผู้เลือกสรร ความแน่ชัดของวัตถุไม่ได้หมายถึงความชัดเจนในแนวทางของกล้องถ่ายรูปเสมอไป บ่อยครั้งศิลปินจะบันทึกภาพของวัตถุ บางคนอาจจะเพิ่มรายละเอียดให้เด่นชัดขึ้น เพื่อสร้างความประทับใจ ต่อรายละเอียดปลีกย่อยบนวัตถุ ... -รูปแบบที่แสดงความลึกลับอัศจรรย์ (Fantasy)

ภาพทัศนียภาพในโลกวิทยาศาสตร์ ศิลปินได้หันมาใช้รูปสัญลักษณ์ เพื่อสะท้อนให้เห็นความรู้สึกที่มนุษย์มีต่อสภาพสังคมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (วิรุณ ตั้งเจริญ. 2537 : 131-139)

คนในสังคมส่วนใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นบุคคลในภูมิภาคใด ก็มักจะกล่าวถึงหรือมุ่งเน้นถึงศิลปะในรูปแบบของประจักษ์นิยม (Empiricism) เป็นสำคัญ หรืออาจกล่าวได้ว่าล้วนแล้วแต่กล่าวถึงสิ่งที่ลักษณะของรูปธรรม (Product) หรือค้นหาชิ้นงานของศิลปะ (Art object) น้อยคนนักที่จะมองไปที่ศาสตร์ของศิลปะที่ว่าเป็นเรื่องของกระบวนการกระตุ้น การปลุกเร้า ให้เกิดจินตภาพ (Image) โดยจะเป็นการส่งเสริมจินตนาการ เป็นการใช้กลไก เพื่อการพัฒนาสมองให้รู้จักเป็นนักพัฒนา และรู้จักการคิดอย่างสร้างสรรค์ (Art idea) เป็นนักจินตนาการที่ดี และรู้จักการคิดอย่างสร้างสรรค์ เป็นนักจินตนาการที่ดี และสามารถพัฒนาความคิดนั้น ให้สัมฤทธิ์ผลได้

มาร์เซล ดูชองปี เป็นตัวอย่างที่ดี ของศิลปินนักสร้างสรรค์ ที่เสนอให้เห็นว่า สิ่งที่ศิลปินต้องแสดงออกให้สาธารณชนได้เห็น เป็นสำคัญ นั่นก็คือ ศักยภาพทางสมอง ต่างหากที่เป็นประเด็นสำคัญ ที่พึงระลึกถึง เป็นสำคัญ

3. เอกสารข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับศิลปะ

3.1 การวิเคราะห์จากบริบทภายนอก (External Context)

ภาพผลงานจิตรกรรม ของมาร์เซล ดูชองปีที่ผู้เขียนได้นำมาศึกษาวิเคราะห์นั้น ผู้วิจัยได้นำมาจากภาพพิมพ์ 4 สี จากหนังสือ (reproduction in book) และข้อมูลจากเว็บไซต์อินเทอร์เน็ตต่างประเทศ ซึ่งถือว่าเป็นข้อมูลชั้นรอง (Secondary data) ที่เป็นข้อมูลที่มีความน่าเชื่อถือ นอกจากนั้นข้อมูล และเนื้อหา (Content) นั้น ผู้เขียนได้แปลมาจากหนังสือต่างประเทศข้อมูลในเว็บไซต์ในอินเทอร์เน็ต และศึกษาจากนักวิชาการอีกหลายท่าน แล้วนำมาเรียบเรียง เสนอรายงานแบบพรรณนาวิเคราะห์ (analytical description) ซึ่งผลงานที่แสดงออกมามีทั้งเป็นผลงานที่ได้รับแรงบันดาลใจ จากศิลปินคนอื่น และจากได้รับแรงบันดาลใจจากสภาวะแวดล้อมที่ตัวศิลปินเองประทับใจ ผลงานมีทั้งเป็นผลงานที่เป็นแรงบันดาลใจ หรือแรงบันดาลใจ ผลงานที่เป็นงานต้นแบบหรืองานสเกตช์ และผลงานที่ศิลปินนำมาประกอบรวมต่างๆ โดยรูปลักษณะผลงานได้แสดงออกให้เห็นตามแบบของลัทธิต่างๆ ดังเป็นในแบบที่ตัวศิลปินเองมีความประทับใจจากภาพต่างๆ จากสิ่งแวดล้อมทำให้ศิลปินแสดงผลงานออกมาในรูปแบบ ของอิมเพรสชันนิส (Impressionism) โพสต์-อิมเพรสชันนิส (Post-Impressionism) ในแบบคิวบิซึม (Cubism) และฟิวเจอริสซึม (Futurism) รูปแบบของผล

งานนี้ ดูจะมีบทบาทอย่างมากในผลงานจิตรกรรมของดูซองปี รวมทั้งการทำงานสร้างสรรค์ในแบบแอสเซมบลีจ (Assemblage) หรือหากมองในกระบวนทัศน์ ในการสร้างสรรค์ผลงานดูซองปี เป็นศิลปินคนหนึ่งที่มีการทำงานที่ไม่ยึดติดอยู่กับหลักการแนวคิดใด เป็นเครื่องคิดและมักจะมีแนวคิดที่เป็นเอกเทศ อยู่พอตัว จนทำให้นักวิจารณ์ นักวิชาการ หลายต่อหลายคน ได้จัดให้เขาเป็นศิลปินคนสำคัญของ ศิลปะลัทธิดาดา (Dadaism) คนหนึ่ง

ในกระบวนการสร้างผลงานของดูซองปี เขาจะไม่คำนึงถึงแบบแผน หรือข้อจำกัดทางวิชาการ ซึ่งทั้งนี้อาจจะกล่าวได้ว่า เขาเป็นหนึ่งในศิลปินอีกหลายคนที่มีแนวคิดที่ก้าวหน้า เพื่อค้นหาสิ่งๆที่เรียกว่า ศิลปะสร้างสรรค์ที่แท้จริง ในการทำงานแต่ละชิ้นของเขา เขามักจะมีการค้นคว้า ทดลอง คิดค้นปรากฏให้เห็นในผลงานของเขา และเขาได้แสดงความหายหลากหลายเหล่านั้น ด้วยทุกชิ้นไป ซึ่งแน่นอนว่า ในการทำผลงานศิลปะในยุคต้นของดูซอง เขาก็จะได้รับอิทธิพล หรือแรงกระตุ้น จากศิลปินที่เป็นกระแสนิยมในยุคนั้น ที่จะส่งผล หรือมีอิทธิพล (influences) ต่อกระบวนทัศน์ บางมุมมอง ในการสร้างผลงานของเขา อยู่ไม่น้อย

จากแนวทางการสร้างสรรค์ผลงาน อันไม่คำนึงถึงแบบแผนและกฎเกณฑ์ใดๆ ทำให้แนวความคิดนี้ เกิดเป็นแรงผลักดันให้แก่ศิลปินคนอื่นๆอีกมากมาย หรือการที่นักวิจารณ์ได้กล่าวว่าดูซองปี เป็นศิลปินคนสำคัญในกลุ่มลัทธิดาดา หรือการที่เป็นผู้ที่มีความคิดในการร่วมอุดมการณ์เดียวกัน ในแบบที่เรียกว่า “แอนตี้อาร์ต” (Anti – Art) ก็คือเขาเห็นว่าศิลปกรรมแบบเก่า เก่านั้น มีจิตใจคับแคบ พวกเขาจึงมีความคิด หรือมีปฏิกิริยาที่คัดค้านต่อต้านศิลปกรรมแบบเก่า จากแนวความคิด ที่ตรงกันของศิลปินรุ่นใหม่หลายต่อหลายคน และก็เกิดศิลปินอื่นๆ ตามมาอีกมาก จนพวกเขา ได้มีการรวมตัวกัน และตั้งชื่อกลุ่มของพวกที่มีอุดมการณ์เดียวกันนี้ว่า เป็นศิลปะแบบ ดาดา จึงอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า ลัทธิดาดา เป็นชื่อเรียกกลุ่ม ที่มีความเคลื่อนไหวทางศิลปกรรมของศิลปินกลุ่มหนึ่งในช่วงระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 1 และ ลัทธิดาดา ยังเกิดขึ้นจากเงื่อนไขของความเสื่อมโทรมทางสังคมและศิลปะวิทยาที่สืบเนื่องมาจากสงคราม การแสดงออกของศิลปินกลุ่มนี้จะแสดงอารมณ์แดกดัน เยาะเย้ย ถากถาง (irony and cyricism) และมองโลกในแง่ร้าย มีอุดมการณ์ร่วมกันของกลุ่ม คือ กบฏต่อธรรมเนียมประเพณี กฎเกณฑ์ เหตุผล ค่านิยม ศีลธรรม และหลักสุนทรียศาสตร์ที่คนส่วนใหญ่นับถือ เพื่อสร้างสรรค์วิถีชีวิตและผลงานแนวใหม่ด้วยการแสดงออกซึ่งความจริง จากพลังของจิตที่เก็บกดและผสมกับ โลกภายนอก ในทุกรูปแบบอย่างเสรี และฉับพลัน โดยปราศจากการควบคุมใดๆ นอกจากที่กล่าวมาแล้วลัทธิดาดา ยังเน้นการสร้างงานที่ผิดหลักความจริง แต่อย่างไรก็ตามลัทธิดาดา ยังให้ข้อคิดหลายอย่างที่มีประโยชน์ ต่อวงการศิลปะ

เช่น ศิลปะไม่ควรยึดติดอยู่กับหลักตรรกวิทยา หากต้องการปลดปล่อยจิตได้สำนึก ก็ต้องแสดงออกทางพฤติกรรมอย่างอิสระให้เต็มที่ ถึงแม้ว่าจิตสำนึกนั้นจะมีแนวโน้มที่จะแสดงออกอย่างพิลึกพิลั่นก็ตาม โดยคาดให้ความหมายต่อผลงานของเขาว่า “สิ่งที่ไม่มีเหตุผล อาจทำให้มนุษย์มีเหตุผลขึ้นมาบ้างก็ได้”

มาร์เซล ดูซงปี ปฏิเสธกลวิธีในการสร้างงานแบบเดิมๆ ดูซงปี ประกาศตนเองว่าเป็น “แอนติ อาร์ติสต์” (Anti – Artist = ไม่นิยมที่จะเป็นศิลปินแบบเก่า) อย่างเปิดเผย มาร์เซล ดูซงปี เป็นศิลปินกลุ่มแรกๆ ที่ต่อต้านศิลปะ เริ่มจากการต่อต้านจิตรกรรมที่บริสุทธิ์ เขาไม่ต้องการกฎเกณฑ์ และเงื่อนไข ดูซงปี พิจารณางานจิตรกรรมที่เขาต่อต้าน ว่ามันไม่สามารถที่จะแสดงออกได้เลย เพราะมีกฎเกณฑ์ข้อบังคับของจิตรกรรมแบบเดิมๆ ทำให้เขามีความรู้สึกเหมือนถูกปิดกั้น ในลัทธิความงาม ที่เป็นรากฐานของทุกสิ่งทั้งหลาย ดูซงปี เห็นด้วยกับลัทธิดาดา และทฤษฎีของฟรอยด์ ที่ต้องการให้มีรูปแบบทางความคิดที่อิสระ และประกาศให้ทุกคนรับรู้ว่า เขาต่อต้านศิลปะแบบเดิม

ซึ่งผลงานที่ดูซงปี ได้สร้างสรรค์เอาไว้ มีอยู่มากมาย หลายชิ้นด้วยกัน แต่ก็มีส่วนที่พอที่จะทำให้เราได้หยิบยกมาเป็นตัวอย่างสำคัญ เช่น เมื่อจำแนกและวิเคราะห์แล้ว จากหลักการที่ ผู้วิจัยได้เลือกแล้วนั้น จะเหลือ กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งจะเป็นตัวแทนในการศึกษาวิเคราะห์ตามความมุ่งหมายของการวิจัย ก็คือ จะได้ผลงานชิ้นต่างๆ อันเป็นกระบวนการ ทางความคิดที่เป็นแรงขับเคลื่อน ให้เกิดผลงาน ชุด The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even or The Large Glass. อันเป็นงานที่แสดงถึงการสร้างสรรค์ ของมาร์เซล ดูซงปี ประกอบไปด้วย 3 กลุ่มด้วยกันคือ กลุ่มของผลงานที่เป็นแรงขับ หรือปฏิเสธไม่ได้ว่าผลงานเหล่านี้ ได้เป็นแรงบันดาลใจให้เขาได้สร้างผลงานชิ้นใหญ่ ชิ้นสำคัญ The Large Glass นี้ และกลุ่มที่เป็นเสมือนการศึกษาผลงาน การทดลองผิด ลองถูก หรือลองเพื่อที่จะค้นหาความเหมาะสมลงตัวตามความต้องการของเขาเองเป็นหลักสำคัญ และอีกกลุ่มก็คือผลงานที่เขาได้สร้างสรรค์เอาไว้ และเขามีความนิยมชมชอบที่จะเลือกมาประกอบไว้ในผลงานชิ้นสำคัญ The Large Glass นี้ ทั้งนี้พอที่จะยกตัวอย่างพัฒนาการ และผลงานที่แสดงถึงอัจฉริยะภาพของเขา อย่างโดดเด่น ก็คือผลงาน ที่ประกอบไปด้วย ผลงานที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยได้ใช้ในการศึกษาวิจัยประกอบด้วย

1. Young Man and Girl in Spring, 1911
2. Portrait of Chess Players, 1911
3. Coffee Mill, 1911

4. Sad Young Man in a Train, 1911
5. Nude Descending a Staircase (No.2), 1912
6. The King and Queen Traversed by Swift Nudes, 1912
7. The King and Queen Surrounded by Swift Nude, 1912
- 8 The Passage from Virgin to Bride, 1912
9. Bride, 1912
10. The Bride Stripped Bare by the Bachelors, 1912
11. Cemetery of Uniforms and Liveries (No.1), 1913
12. Study for the Chocolate Grinder No.2, 1914
13. Chocolate Grinder No.2, 1914
14. Network of Stoppages, 1914
15. Glider Containing a Water Mill in Neighboring Metals, 1913-15
16. 9 Malic Molds, 1914–15
17. The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even or The Large Glass, 1915–23

ซึ่งทั้งนี้จะหยิบยก และกล่าวถึงผลงานบางชิ้นที่ได้แสดงถึงพัฒนาการ การสร้างสรรค์ผลงาน ได้อย่างโดดเด่น ตามที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ ตามเนื้อหาที่ได้กล่าวอ้าง เอาไว้ในหนังสือ ของจานิส มิงค์ เอาไว้ เช่น ภาพเขียนตนเองกำลังเล่นหมากรุก (Portrait of Chess Players) นี้ ก็เกิดเป็นผลงานที่พัฒนามาสู่งานชื่อ “The King and Queen Surrounded by Swift Nudes” ภาพ “ Sad Young Man in a Train , 1911” ซึ่งเป็นภาพที่เขาได้วาดภาพตนเองกับความประทับใจในการเดินทางด้วยรถไฟ ทำให้เขาได้ถ่ายทอดผลงานออกมา ในลักษณะของการเคลื่อนไหว ในแบบที่เขาต้องการ และจากภาพนี้ ก็ได้ทำให้เขาได้พัฒนาสร้างสรรค์ผลงานที่แสดงถึงความเคลื่อนไหว ขึ้นอื่นๆ อีกต่อมา หลายต่อหลายภาพ และอีกภาพหนึ่งซึ่งเป็นภาพสีน้ำมันซึ่งเป็นภาพร่าง ของภาพ Nude Descending a Staircase คือภาพ “ Nudes cendant un escalier. No.1” ก็เป็นภาพที่พยายามแสดงให้เห็น ถึงความเคลื่อนไหว ซึ่งเป็นหัวใจในการสร้างผลงานของเขา เป็นสำคัญ

และในปี 1912 เขาได้ทำงานชิ้นสำคัญ ซึ่งได้เคยทำไว้แล้วครั้งหนึ่ง ก็คือรูป “Nude Dexcending a Staircase” ซึ่งแม้ในตอนแรกที่ผลงานชิ้นนี้ที่ปรากฏขึ้น จะทำให้เกิดข้อถกเถียง กันอย่างมากมาย ในหมู่นักวิจารณ์ และผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้อง ถึงการขาดซึ่งคุณค่า

และคุณสมบัติต่างๆ ที่พึงจะมีตามหลักเกณฑ์ต่างๆ ที่เหล่าศิลปินพึงยึดถือ เช่นเขากล่าวว่า มันเหมือนที่จะเป็นภาพประกอบ หรือภาพเรื่องราวอย่างในภาพการ์ตูน ที่มีการเขียนชื่อภาพ เอาไว้ภายในภาพมากกว่า ด้วยเหตุที่อ้างว่า ดูของปี เป็นนักวาดภาพการ์ตูนสั้น ซึ่งข้อคิดเห็นเล็กๆ นี้อีกก็เป็นหนึ่งความเห็นที่ทำให้ภาพนี้ได้รับการดูหมิ่นอย่างมาก ในตอนแรก ซึ่งในต่อมาก็เป็นผลงานชิ้นที่โดดเด่น ชิ้นหนึ่ง ของการแสดงที่ห้องแสดงนิทรรศการศิลปะอิสระ และการเปิดการจัดการแสดงนิทรรศการของฟิวเจอร์ริส ที่ เบิร์นไฮม์ – เจมส์ แกลลอรี่ (Bern heim – Jeune Gallery) และโดดเด่นมาก ในนิทรรศการครั้งสำคัญในนิวยอร์ก “The Armory Show” ปี 1913 ที่แสดงพื้นที่ด้วยเวลาและบริเวณว่าง (Time and Space) พื้นที่และความเร็ว ในขณะที่มีรูปแบบของศิลปะต่างๆ ที่มีความหลากหลายมาก ในเวลานั้น

ซึ่งสงวน รอดบุญ ก็ได้เขียนข้อความที่ได้กล่าวถึง Armory Show เอาไว้ในหนังสือของเขาด้วย ดังมีข้อความว่า

Armory Show เป็นชื่อของนิทรรศการศิลปะสมัยใหม่นานาชาติครั้งยิ่งใหญ่ ครั้งแรกของอเมริกา ที่นครนิวยอร์ก โดยจัดการแสดงที่อาคารฝึกและที่ทำการของกรมทหารม้าที่ 69 (the Armory of the 69 th Cavalry Regiment) ถนนสายที่ 26 ในระหว่างวันที่ 15 กุมภาพันธ์ ถึง 15 มีนาคม 1913 จึงให้ชื่อการแสดงครั้งประวัติศาสตร์นี้ว่า “Armory Show “ ต่อมาได้นำไปแสดงที่ Chicago Art Institute เมืองชิคาโก รัฐอิลลินอยส์ และที่ Copley Hall เมืองบอสตัน รัฐแมสซาชูเซตส์ ตามลำดับ ในการแสดงทั้งสามแห่งนี้ มีประชาชนชาวอเมริกันสนใจเข้าชม ประมาณ 250,000 คนเศษ อาเธอร์ บี เดวิส (Arthur B. Davies, 1862 – 1928) ผู้เป็นประธาน “สมาคมจิตรกรและประติมากรอเมริกัน” (The Association of American Painters and Sculptors) มีความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะจัดการแสดงศิลปะสมัยใหม่ครั้งยิ่งใหญ่ขึ้นในอเมริกา และสามารถ ดำเนินงานจนสำเร็จตามเป้าหมาย โดยมี วอลท์ คูห์น (Walt Kuhn , 1877- 1949) เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงแข็งขัน และเดินทางไปยุโรปเพื่อการติดต่อกำหนดงานนี้โดยเฉพาะ ในยุโรปทั้งเดวิส และคูห์น ได้มีโอกาสแวะชมการแสดงผลงานของกลุ่ม โพสต์-อิมเพรสชันนิสต์ ในอังกฤษ ซึ่งโรเจอร์ ฟราย นักวิจารณ์ศิลปะชาวอังกฤษ จัดให้มีขึ้นเป็นครั้งที่สอง ที่กราฟตัน แกลเลอรี ในกรุงลอนดอน เมื่อปี ค.ศ. 1912 ด้วย การแสดง Armory Show มีผลงานศิลปะกรรมทั้งหมดประมาณ 1,500 ชิ้น ประกอบด้วย จิตรกรรม ประติมากรรม งานวาดเส้น และภาพพิมพ์ มีงานทุกประเภทนับตั้งแต่งานโรแมนติคของ เดอลาครัวซ์ มาจนถึงแบบคิวบิสม์ และฟิวริสม์ มีทั้งผลงานของศิลปินอเมริกัน และศิลปินยุโรป คืองานของศิลปินอเมริกันประมาณ 1,000 ชิ้น และงานของศิลปินยุโรปประมาณ 500 ชิ้น การแสดงครั้งนี้ มีงานจิตรกรรมของดูชอง ภาพหนึ่งชื่อ “Nude Descending a Staircase” เป็นงานในแบบคิวบิสม์ + ฟิวเจอร์ริสม์ (Cubism – Futurism) ได้รับความสนใจเป็นพิเศษ และได้รับวิพากษ์วิจารณ์ จากหนังสือพิมพ์ และประชาชนอย่างรุนแรงที่สุด นอกจากนี้ มีงานของ ปิกาเบีย ชื่อ

“Procession at Seville” และงานในแบบฟิวเจอริสซึม ของสเตลลา จิตรกรอเมริกัน มีชื่อภาพว่า “Battle of Lights, Coney Island” ซึ่งเป็นงานที่ให้อิทธิพลต่อจิตรกรอเมริกันมากขึ้นหนึ่ง กล่าวกันว่า การแสดง Armory Show ครั้งยิ่งใหญ่นี้ เป็นการเปิดประตูต้อนรับศิลปะสมัยใหม่ จากยุโรปให้หลังไหลไปสู่อเมริกา และก่อให้เกิดอิทธิพลต่อวงการศิลปะสมัยใหม่ของอเมริกา อย่างมากทีเดียว (สงวน รอดบุญ. 2522 : 14-15)

และมีนักวิจารณ์ จาร์นิส มิงค์ได้กล่าวถึงดูของปี และผลงานชิ้นนี้ของเขา ภาพ “Nude Descending a Staircase (หมายเลข 2) ปี1912 ” ไว้ว่า

นี่คือภาพจิตรกรรมที่เปลี่ยนชีวิตของมาร์เซล ดูของปี ความน่าเศร้าของชายหนุ่มก็คือ การชอบ “นู้ด” มันมากกว่าสิ่งที่เป็นรูปแบบของเครื่องจักร ซึ่งเป็นรูปคนที่ไม่ได้แสดงหรือบอกถึงว่าใครที่เป็นคนในแบบนั้น ภาพดูเหมือนไม่ใช่ภาพเปลือย (Nude) เพราะมันดูเหมือนจะไม่ใหม่มนุษย์ เมื่อดูของ เสนอมันที่ห้องโถง ของการแสดงศิลปะอิสระ มันก็เริ่มจะรู้สึกหนาวๆ ในการต้อนรับ ศิลปินคิวบิส ...มันถอยออกไป มันไม่อ้างถึงอะไรที่เป็นวงล้อม ที่คิวบิสต้องการ สำหรับที่จะเป็นตัวแทนในงานศิลปะคิวบิส มันดูเหมือนว่าจะเป็น “ฟิวเจอริส” ด้วยสำหรับพวกเขา ตั้งแต่นั้นมา มันก็เป็นเหมือนการควบคุมการเคลื่อนไหว คิวบิส ต้องการทำให้กระจายและความเข้มแข็งสำหรับการปะทะในตำแหน่ง “ลัทธิ” นั่นคือการตัดเอาแต่ยอด สิ่งนี้ ได้สร้างความอึดอัดใจและการเอาจริงเอาจัง แก่ผู้อาวุโส เขาถามดูของปี ถึงการยอมรับในสิ่งที่เขาทำ การทำที่ปราศจากการทำที่วุ่นวาย อย่างไรก็ตาม ...นี่คือกิจวัตร ที่จะช่วยเหลือการหลีกเลี่ยงทั้งหมดที่ผ่านมา สำหรับบุคคลหนึ่งในอดีต ดูของปีได้พูดกับตัวเองไว้ว่า “แหล่งเกิดของสิ่งนั้น ทางที่พวกเขาต้องการมัน คือเมื่อพวกเขาไม่มีคำถามเกี่ยวกับการรวมกลุ่ม มีเพียงหนึ่งเท่านั้นที่จะนับตัวมันเองได้ และหนึ่งที่ต้องเสียตาย” (Janis, Mink. 2000 : 27)

ในผลงาน ““Nude Descending a Staircase” นั้น ดูของปีเริ่มสร้าง งานที่แสดงสัญลักษณ์ และภาษาใหม่ของการทำงาน แบบ “อนาวิติก คิวบิซึม” (Analytic cubism) ที่โด่งดัง และเป็นที่รู้จักกันดี แม้วก่อนหน้านี้นี้เขาจะได้ทำงานในแบบนี้ มาก่อนแล้ว ก่อนที่เราจะได้เห็นพัฒนาการ อันแสดงถึงอัจฉริยภาพของเขาได้อย่าง โดดเด่นใน “Nude Descending a Staircase (No.2) ,1912” ขึ้นนี้สังเกตเห็นได้จากงานของเขาที่ผ่านมาที่มี ภาพ self – portrait ในงานชื่อ “Sad Young Man in a Train” ในปี 1911 และภาพ ผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได หมายเลข 1 “Nudescendant un escalier, No.1” ในปี1911 ซึ่งเป็นภาพร่าง(oil sketch)ของ Nude Descending a Staircase (No.2) ,ในปี 1912

ไมเคิล รัส ได้กล่าวทบทวน และวิเคราะห์ถึงกระบวนการคิดของดูของปีว่า เขาอาจจะได้รับอิทธิพลจากผลงานของมายบริดจ์ ซึ่งเขาได้กล่าวเอาไว้ว่า

ผลงานผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได หมายเลข 2 (1912) เป็นงานชิ้นหนึ่งที่แสดงความขัดแย้งกับงานจิตรกรรม ในช่วงเวลานั้นอันสำคัญ และได้หยิบ และนำความจรรโลงใจ ในรูปแบบต่างๆกัน ในการศึกษาในงานของมายบริดจ์ (Muybridge) โดยเฉพาะ บางทีผลงาน “เดินขึ้นและเดินลงบันได” (Ascending and Descending Stairs ,1884 – 85) ที่มีผู้หญิงกำลังถือถาดน้ำขึ้นและลงบันได อาจเป็นแรงบันดาลใจให้ดูของปี ในการสร้างผลงาน (Michael, Rush. 1999 : 15)

ภาพถ่ายของเอ็ดเวิร์ด มายบริดจ์ ได้มีการวางเอาภาพที่แสดงให้เห็น เป็นช่วงเวลา ที่ใกล้เคียงกันออกมาให้เป็นภาพเดี่ยว ที่แยกออกจากกัน ในลักษณะที่เขาจัดทำเป็นช่วงๆ ของการเคลื่อนไหว ให้สามารถมองเห็นได้ เขาทำให้สามารถมองเห็นกระบวนการ ของพลังงานพลวัตในมนุษย์และสัตว์ ให้เราสามารถสังเกตเห็นอาการกับกริยา ได้ใกล้เคียงความจริงที่สุด

ซึ่งนักสรีรศาสตร์ อีธาน – จูล มาเรย์ (Etienne – Jules Marey) นั้นมีอิทธิพลหรือมีส่วน ที่ทำให้ให้การถ่ายภาพการวิเคราะห์ที่ใกล้เคียงความจริงนี้ ได้ประสบความสำเร็จ ดังนั้น จะสังเกตเห็นว่าฟิวเจอร์ริส ของชาวอิตาเลียน เริ่มต้นด้วยการทำ “ภาพเคลื่อนไหว” (Janis, Mink. 2000 : 27)

เมื่อลัทธิฟิวเจอร์ริสเริ่มปรากฏขึ้น ก่อให้เกิดแนวคิดหลายอย่างเกี่ยวกับบริเวณว่าง และเวลา (space and time) สร้างปัญหาให้มนุษย์พยายามสอบสวน และผลก็ให้มนุษย์ก้าวไปข้างหน้า ตามกระแสของเครื่องจักรกล ทำให้ศิลปะโบราณ ในพิพิธภัณฑ์ล้าหลังไปหลายสิบปี ขณะเดียวกัน แนวคิดของลัทธิฟิวเจอร์ริสก็ มีบทบาทในวงการศึกษามาก มีการจัดกิจกรรมทางศิลปะต่างๆ ขึ้นมาก โดยมีจุดยืนอยู่ที่เครื่องจักรกลและความเร็ว (อารี สุทธิพันธุ์. 2533 : 221)

ดูของปีเป็นศิลปินที่มีจุดยืนในการแสดงออกทางความคิดของตนเองและต่อความรู้สึก ในการพัฒนาศิลปะในช่วงก่อนสงครามและหลังสงครามครั้งที่ 1 การต่อต้านทางความคิดและกฎเกณฑ์ทางสังคม ความคิดแบบเก่าๆ เป็นแรงกดดันให้ศิลปินอย่าง มาร์เซล ดูของปี ดำเนินกิจกรรมทางศิลปะโดยใช้วิธี “แอนตี้อาร์ต” ต่อต้านวิธีการสร้างงานในแบบเดิมๆ จากผลงานในรูปแบบ อนาลิติก คิวบิสม์ ก็มาสู่ ความงามในลักษณะของจักรกล แนวทางในการสร้างสรรค์งานที่โดดเด่น ของดูของปี

เขากล่าวว่า จุดมุ่งหมายของฉันคือ “การหมุนเข้าสู่ภายใน ฉันรู้ว่าศิลปะใช้อะไรก็ได้ ในการสร้างงาน เป็นเส้น เป็นจุด เป็นสัญลักษณ์ หรือไม่ใช่สัญลักษณ์ เพื่อที่จะพูดถึงสิ่งที่ไม่

ต้องการ พุดปัจจุบัน”ปัญหาของดูของปี กลายเป็นหนึ่งของการใช้สัญลักษณ์ภาษาใหม่ เพื่อแสดงให้เห็นถึงบทละครที่มองไม่เห็นประสบการณ์

ซึ่งหลายต่อหลายครั้งที่ศิลปินมาร์เซล ดูของปี ได้สร้างสรรค์ผลงานของเขา เขามักจะมีจินตนาการความคาดฝัน ที่มักจะล้ำหน้ากว่ากระบวนการทางวิทยาศาสตร์ จะพิสูจน์ให้เห็นประจักษ์ได้ ดูของปี ก็เป็นเหมือนหนึ่งในศิลปินหัวก้าวหน้าทั้งหลาย ที่ผ่านมา ดังภาพที่ดูของปี ได้สร้างขึ้น ก็คือภาพ *Nude Descending a Staircase (No.2)* นี้ ซึ่งเขาก็ได้พิสูจน์ความคิดของเขา ที่ย้าด้วยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ให้เห็นได้ดังภาพ “ดูของปีเดินลงบันได” (*Duchamp Descending a Staircase*) ในปี 1952

กัจจกร สุนพงษ์ศรี ได้กล่าวถึงการทำงานของ ดูของปีไว้ว่า

มาเซล ดูของ เป็นคนที่มีความคิดแปลกๆ ชอบทดลองอยู่เสมอ ลัทธิฟิวเจอริส ได้ให้ความสนใจในเรื่องของเครื่องจักร อันเป็นผลผลิตมาจากทางเทคโนโลยีสมัยใหม่ ซึ่งแตกต่างไปจากสภาพเดิมๆ ที่คุ้นเคย ...ในขณะเดียวกัน ดูของก็แลเห็นข้อบกพร่องของเครื่องจักรด้วย เนื่องจาก มันทำให้โครงสร้างของสังคม เปลี่ยนไป เพราะว่า การเปลี่ยนไปใช้เครื่องจักรแทนแรงงานมนุษย์ เพิ่มความสำคัญของสิ่งที่ปราศจากจิตใจ ให้กลายเป็นสัญลักษณ์ของอารยธรรมสมัยใหม่ ในปี ค.ศ. 1914 สงครามโลกครั้งที่ 1 ได้อุบัติขึ้น มาเซล ดูของ ได้เดินทางไปยังนิวยอร์ก ซึ่งสภาพตอนนั้นเต็มไปด้วยความวุ่นวาย ประชาชนหลายเผ่าต่างเชื้อชาติ ต่างพากันหลั่งไหลอพยพ หลบภัยสงคราม ซึ่งเกิดขึ้นอย่างรุนแรงในยุโรป บรรยากาศทั่วไปเต็มไปด้วยความปั่นป่วน พิกาบีย (Picabia) ซึ่งเป็นเพื่อนรักของดูของ ได้เริ่มวางวารสารชื่อ “291” ซึ่งได้รับการอุดหนุนจากสตีกลิทซ์ ช่วงกลั่มมือเยี่ยมของนิวยอร์ก เริ่มออกวางตลาดในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1915 และสิ้นสุดลงในเดือน กุมภาพันธ์ ค.ศ.1916 เป็นนิตยสารศิลปะที่เสนอและวิจารณ์ศิลปกรรมแบบต่างๆ อย่างเผ็ดร้อน นับเป็นเอกสารซึ่งรวมกวีนิพนธ์ ของกวี คนสำคัญในยุค นั้นด้วย ดังเช่น ...มีภาพประกอบที่โด่งดัง อยู่ด้วยกันหลายภาพ วาดโดยปีกาสโซ, บราค, พิกาบีย เป็นต้น เท่ากับมีการปลุกเร้าศิลปินหนุ่ม หัวก้าวหน้าของอเมริกาอย่างแรง ก่อความเคลื่อนไหวอย่างสำคัญยิ่งต่อประวัติศาสตร์ของอเมริกา ศิลปินหลายคน เช่น จอห์น มาริน, แจ็คสัน พอลลอค ได้สร้างงานตามแนวทางคตินิยมนี้ขึ้น ส่วนมาเซล ดูของนั้น เกี่ยวข้องกับหนังสือ “291” นี้ไม่มาก เขาก็ทำหนังสือเล่มเล็กๆ ส่วนตัวขึ้นด้วยเล่มหนึ่งออกพิมพ์จำหน่ายภายในหนังสือเป็นข้อคิดเกี่ยวกับลัทธิดาดาโดยตรง (กัจจกร สุนพงษ์ศรี. 2528 : 245-246)

ต่อมาในปี 1919 ดูของปี ได้คัดค้านความเชื่อถือในด้านสุนทรียภาพ ด้วยการเขียนหมวดต่อเติมลงบนภาพจำลอง “โมนาลิซ่า” อันเลื่องลือของเลโอนาโด ดา วินชี ภาพนี้มีชื่อว่า “whiskered Mona Lisa” และบรรยายใต้ภาพว่า “L. H. O. O. Q.” (*elle a chaud au*

cul) หมายความว่า “เธอรื้อนร่นกระวนกระวาย” ดูของได้จำลองภาพโมนาลิซ่านี้จนเหมือนทุกอย่างยกเว้น ตรงที่ขา มีการวาดเพิ่มเติมด้วยดินสอให้เป็นหนดบนริมฝีปากของ หญิงที่ชื่อโมนาลิซ่า ขนาด 7 x 5 นิ้ว ชื่อของงานชิ้นนี้แฝงนัยทางเพศ ขณะเดียวกันก็แสดงการถากถางศิลปะยุคก่อนโดยการขีดเพิ่มเติมลงไป ซึ่งก็ลดความศักดิ์สิทธิ์ของจิตรกรรม ที่มีชื่อเสียงที่สุดชิ้นนี้ลงได้ อันเป็นผลงานตามความคิดของลัทธิดาดา ที่ต้องการ การเยาะเย้ย เล่นตลก กับศิลปะที่คนทั่วไปเห็นว่าเป็นของสูง

ซึ่งนอกจากการ สร้างงานในแบบของจิตรกรรมแล้ว ดูของปี ยังได้ทำงานโดยการนำสื่อ หรือวัสดุอื่น มาสร้างสรรค์ด้วยกลวิธีที่น่าสนใจอีกมาก กลวิธีเอสเซมเบรจ ได้กลายเป็นเครื่องมืออย่างดี ในการแยกเอาผลงานประติมากรรมออกจากเงื่อนไข หรือข้อบังคับเดิม ตลอดจนกลวิธีในการสร้างสรรค์ที่น่าเบื่อดังในอดีต

ดูของปี เป็นคนที่ชอบทดลองทำงานศิลปะ ที่มีความคิดแปลกๆ ผลงานของดูของปี ดูเหมือนง่าย ไม่เอาจริงเอาจัง แต่มันผ่านการไตร่ตรอง ทางปัญญาเพื่อให้เกิดแนวคิดใหม่ในการสร้างผลงานศิลปะ มีลักษณะส่วนตัวน้อยที่สุด ไม่คำนึงถึงความดีเลว เพราะเขาต้องการทำงานศิลปะที่ไม่ต้องการให้มันอยู่ในรูปของการค้า

เป็นที่ยอมรับกันว่า การสร้างสรรค์ผลงานศิลปะด้วยกลวิธีการปะติด กลวิธีเอสเซมเบรจ ตลอดจนความคิดและมุมมองที่เกี่ยวข้องกับความเป็นจริงในวัตถุ ของปีคาสเซิลและบราก ได้สร้างอิทธิพลต่อการสร้างสรรค์ผลงานของศิลปินร่วมสมัยได้อย่างกว้างขวาง ดังเห็นได้จาก การตอบรับทางความคิดในผลงานสร้างสรรค์ของ มาร์เซล ดูของปี ศิลปินหัวก้าวหน้าชาวฝรั่งเศส ผู้ที่มีความเชื่อและความพยายามในการผลักดันให้วัสดุสำเร็จรูป สามารถ แปลงค่าให้เป็นผลงานศิลปะชนิดหนึ่ง ด้วยการนำวัสดุสำเร็จรูปชนิดต่างๆ ไปจัดแสดงเสมือนเป็นผลงานศิลปะใน หอศิลป์ ซึ่งเป็นพื้นที่เฉพาะสำหรับการนำเสนอผลงานศิลปะ

ซึ่งเด้นพงษ์ วงศาโรจน์ ได้กล่าวไว้ในหนังสือจินตภาพเอาไว้ด้วยข้อความที่ว่าเดวิด จี วิลกินส์ (David G. Wilkins) ได้กล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า มาร์เซล ดูของปี ศิลปินหัวก้าวหน้าชาวฝรั่งเศส ได้เดินทางมาที่เมืองนิวยอร์ก ในปี 1915 พร้อมกับยืนยันว่า วัสดุสำเร็จรูปสามารถนำมาสร้างเป็นผลงานศิลปะได้ ทั้งที่มันเป็นผลิตภัณฑ์ที่เราสามารถพบเห็นได้โดยทั่วไป ด้วยคำพูดของเขา ตลอดจนวิธีการนำวัสดุสำเร็จรูป ไปจัดแสดงในหอศิลป์ ซึ่งถือเป็นการนำวัสดุสำเร็จรูปก้าวเข้าสู่ อาณาจักรแห่งศิลปะ (วิรุณ ตั้งเจริญ. 2544 : 94)

ดูของปี เน้นให้เห็นถึงการใช้พหุปัญญาในการแสดงออกทางศิลปะ โดยกล่าวว่า วัตถุทั้งหลายที่มีอยู่ในชีวิตประจำวันของเรา ไม่ว่าจะเป็นวัสดุสำเร็จรูปหรือ วัสดุเหลือใช้แล้ว

นั้น สามารถนำมาสร้างสรรค์เป็นงานศิลปะได้ โดยความหมายดั้งเดิมในตัวของมัน จะถูกเปลี่ยนไป และทำหน้าที่เป็น “สื่อ” หรือตัวนำความคิดซึ่งมิได้มีความหมายที่สัมพันธ์กับประโยชน์ทางการใช้สอยอีกต่อไป แต่เวลานั้น คือ “ความคิด” ทั้งที่เป็นความคิดของศิลปิน และความคิดของผู้ดู

นอกจากนี้ยังมีภาพที่สำคัญอีกชิ้นหนึ่ง ซึ่งมีชื่อเสียง ด้วยเหมือนกัน และก็เป็นผลงานชิ้นสำคัญที่ผู้วิจัยได้เลือก ใช้ทำการศึกษาวิจัยเป็นสำคัญ ก็คือผลงานชิ้นสำคัญของเขา ชื่อภาพ “The Bride Stripped Bare by Her Bachelors” อันเป็นผลงานที่ผสมผสานกัน ระหว่างงานจิตรกรรม กับงานประติมากรรม โครงสร้างส่วนใหญ่ทำด้วยกระจกใส มีรูปทรงคล้ายกับเครื่องจักรกลที่ถูกบรรจุภายใน กรอบกระจก และมีการใช้วัสดุประกอบอื่นๆ ที่แสดงให้เห็นถึงแนวความคิดที่มีต่อสภาพแวดล้อมสังคมและการดำเนินวิถีชีวิตในขณะนั้น

ดูของปีต้องการที่จะใช้รูปแบบทางความคิดที่เป็นอิสระ และประกาศให้ทุกคนรับรู้ว่าเขาต่อต้านศิลปะแบบเดิมๆ ยอมสละทั้งการทาสี รอยแปรงบนผืนผ้าใบ หันกลับมาเป็นเหมือนวิศวกร การสร้าง งานศิลปะของดูของปี ยังคงสร้างผลงานที่มาจากรูปทรงของเครื่องบินขึ้นเล็กขึ้นน้อย ใช้สีเอกรงค์ ตามรูปแบบเดิม เน้นการเคลื่อนไหว ที่อธิบายรูปได้มากกว่าเดิม

เขากล่าวว่า ฉันรู้สึกตื่นเต้นในความคิดไม่เพียงแต่ผลิตผลที่มองเห็น ฉันต้องการนำจิตรกรรม มารับใช้จิตรกรรมอีกครั้งหนึ่ง และภาพจิตรกรรมของฉันนั้นจะต้องถูกยกย่องเหมือนสติปัญญา และวรรณกรรม

ในปี 1915 – 1923 ดูของปี ได้สร้างผลงาน The Bride Stripped Bare by Her Bachelors, Even or The Large Glass เป็นภาพที่แสดงให้เห็นถึงการเคลื่อนไหวของเหตุการณ์ภายใน โดยการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของผลงานที่ต้องการที่จะถ่ายทอด ในเรื่องราวนั้นออกมาเป็นแบบ ในทิศทางแบบ อวี่วะและเครื่องจักรกล ของความเคลื่อนไหว ในแบบของภาพเปลือยที่เป็นลักษณะเฉพาะของตัวศิลปินมาร์เซล ดูของปีเอง

ซึ่งจอร์จ แพตริค ได้กล่าวถึงการทำงานและ การสร้างผลงานในช่วงหลังของดูของปี เอาไว้ว่า

ช่วงปี ค.ศ. 1912 มาเซล ดูของ ได้เริ่มโครงการอันเป็นที่มาแห่งการถกเถียงที่ไม่จบสิ้น สำหรับปรัชญาการสร้างสรรค์ที่ไม่เหมือนผู้ใดของเขา นั่นคืองานศิลปะจาก วัสดุสำเร็จรูป (ready made) ซึ่งเป็นวัตถุธรรมดาที่พบเห็นได้ทั่วไปในชีวิตประจำวันของโลกสมัยใหม่ ได้กลายมาเป็นผลงานศิลปะ เพียงแค่นำมาแสดงในห้องแสดงนิทรรศการศิลปะหรือตั้งชื่อให้มัน เช่น การนำโถปัสสาวะชายมาติดตั้งกลับหัว ตั้งชื่อว่า น้ำพุ fountain) พร้อมกับลายเซ็น R. MUTT

ค.ศ. 1917 ด้านซ้าย และนำส่งเข้าแสดงแต่ถูกคณะกรรมการคัดออก ดูของได้เพียงต่อคณะกรรมการว่า เป็นผลงานศิลปะ โดยเขียนบทความลงในนิตยสารของเขา นอกจากนี้ยังได้สร้างขึ้นจากการเอากระจกใสมาประกบกัน คือ กระจกแผ่นใหญ่ (The Large Glass) เมื่อกระจกด้านหนึ่งแตกเป็นรอยร้าว เขาได้ประกาศว่ารอยร้าวที่บังเอิญเกิดขึ้นนั้นเป็นส่วนหนึ่งของงาน ก่อนหน้านั้นเขาเคยประกาศว่า วัสดุสำเร็จรูปจากอุตสาหกรรม เป็นงานศิลปะ โดยสร้างประติมากรรมที่เป่าขวด (Bottle Driver) เมื่อ ค.ศ.1914 “ศิลปะเป็นสิ่งที่ศิลปินยืนยันว่ามันเป็น และศิลปินเป็นผู้กำหนด สถานที่ ที่งานชิ้นนั้นจะถูกนำเสนอในฐานะของงานศิลปะ ซึ่งไม่จำเป็นที่จะต้องเกิดจากการใช้ฝีมือ หรือกระบวนการสร้างสรรค์แต่อย่างใด ต่อไปนี้ศิลปะอาจจะเกิดจากความบังเอิญ (chance) คำพูด (word) จินตภาพ (image) และความคิดต่อต้านศิลปะ (Anti-Art) อื่นๆ ได้ทั้งสิ้น” วัสดุที่เก็บได้ (Found Object) ซึ่งได้เข้ามาแทนที่กระบวนการนำวัสดุทางศิลปะ มาสร้างงานแบบประเพณีนิยม ได้กลายมาเป็นความคิดหลักของศิลปินเซอร์เรอัลลิสม์ต่อมา (จิระพัฒน์ พิตรปรีชา. 2545 : 190 – 191)

ดูของปีเป็นศิลปิน ลัทธิดาดา ที่มีจุดยืนในการแสดงออกทางความคิดของตนเอง และต่อความรู้สึก ในการพัฒนาศิลปะในช่วงก่อนสงครามและหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 การต่อต้านทางความคิดและกฎเกณฑ์ทางสังคมความคิดแบบเก่า โครงสร้างทางสังคมเปลี่ยนไป มนุษย์ได้หันมาใช้เครื่องจักรกลแทนแรงงานมนุษย์ เพิ่มความสำคัญให้กับสิ่งที่ปราศจากจิตใจ ให้กลายเป็นสัญลักษณ์ของอารยธรรมใหม่ ดูของปีนำรูปร่างและการทำงานของจักรกล มานำเสนอ โดยการแสดงออกแบบ เยาะเย้ย ถากถาง สร้างให้มันดูพิสดาร ใช้วัสดุสำเร็จรูป นำมาประกอบกัน โดยไม่คำนึงถึงเหตุผลว่า ความงามต้องบริสุทธิ์ เขานำวัสดุที่ถูกทิ้งมาล้างให้สะอาด แล้วนำมาจัดวางใหม่ ในสภาพแวดล้อมใหม่ สิ่งไร้สาระก็ดูดีมีคุณค่าใหม่

ดูของปีให้แนวคิดที่ว่า ศิลปินไม่ควรต้องทำงานเหน็ดเหนื่อยมาก และไม่ควรทำตัวดูจืดจางเหมือนผู้ที่มีสรรพอำนาจ เพียงแต่นำสิ่งที่มีแล้วมาดัดแปลงเล็กน้อยก็น่าที่จะเพียงพอ ในงานศิลปะของดูของปี เขานำวัสดุสำเร็จรูปมาใช้เป็นสื่อทางสัญลักษณ์ในงานศิลปะ ซึ่งก็สอดคล้องกับแนวคิดของเนลสัน กูดแมน

ซึ่งเนลสัน กูดแมน ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสัญลักษณ์ว่า “สัญลักษณ์มันมีอยู่ในตัวของงานศิลปะ และงานศิลปะได้แสดงเป็นสัญลักษณ์” กูดแมนพยายามอธิบายว่า วัตถุอย่างหนึ่ง มีสภาพเป็นศิลปะ เขายกตัวอย่างว่า ก้อนหินไม่ใช่ศิลปะ และก็ไม่ใช่สัญลักษณ์แต่อย่างใด ต่อมาวัตถุนั้นถูกนำไป จัดวางในพิพิธภัณฑ์ภูมิศาสตร์ ก้อนหินนั้นก็จะมีความสมบัติแสดงสัญลักษณ์ทางภูมิศาสตร์ จนกระทั่งนำก้อนหินไปวางในพิพิธภัณฑ์ทางศิลปะ มันก็จะกลายเป็นสัญลักษณ์ทางศิลปะ

และเนลสัน กูดแมน ให้แนวคิดในเรื่องวัตถุว่า จะเป็นงานศิลปะได้ ก็ต่อเมื่อมันจะต้องถูกนำมาเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมเพื่อที่วัตถุนั้น จะสามารถแสดงความรู้สึกทางสุนทรียะของสัญลักษณ์ได้ กูดแมน ย้ำว่า วัตถุนั้นต้องแสดงออกทางความรู้สึกอย่างใดอย่างหนึ่ง ก็คือการแสดงในลักษณะอุปมาอุปมัย ซึ่งผลงานของ ดุซอง ก็ค่อยข้างจะมีการแสดงออกเช่นนั้น เพียงแต่การยอมรับของสังคมจะมีส่วนที่จะพิจารณาถึงการกระทำในลักษณะ สุนทรียสัญลักษณ์ เพื่อใช้ประกอบในการพิจารณาในการสร้างสรรค์งานศิลปะ (สุวัฒน์ ชะตางาม. 2544 : 20)

3.2 การวิเคราะห์จากบริบทภายใน (Internal Context)

3.2.1 ผลงานในช่วงต้น

ผลงานที่แสดงออกในรูปแบบอิมเพรสชันนิสและโพสต์-อิมเพรสชันนิสวิเคราะห์จากภาพลักษณ์ที่ปรากฏออกมาเป็นผลงานจิตรกรรม งานสร้างสรรค์ในช่วงต้นและช่วงกลางของดุซองปี ที่ได้รับอิทธิพลจากกลุ่มลัทธิอิมเพรสชันนิส นั้นประกอบไปด้วย

1. ทางด้านคุณสมบัติ

1.1 ผลงานมีคุณสมบัติในการถ่ายทอดภาพเหตุการณ์ ความประทับใจออกมาด้วย กรรมวิธีของการวาดเขียน (Drawing) การระบายสี (Painting)

1.2 ผลงานมีลักษณะเป็นตัวแทน ในเรื่องราวที่ศิลปินมีความประทับใจ

2. ทางด้านเหตุผล

ความประทับใจของศิลปินคือความงาม ศิลปินไม่คำนึงถึงวิธีการในการถ่ายทอดเพื่อที่จะให้ได้มาซึ่งผลงาน ภาพร่างคือผลงาน ภาพบันทึกคือ ผลงาน

3. ทางด้านการแสดงออก

3.1 ศิลปินแสดงออกอย่างเสรี จากการรับรู้ทางสังคม

3.2 ศิลปินแสดงออกตามประสบการณ์เฉพาะตน

3.2.2 ผลงานในช่วงกลาง

ผลงานที่แสดงออกในรูปแบบคิวบิซึม และฟิวเจอริสซึมวิเคราะห์จากภาพลักษณ์ที่ปรากฏออกมาเป็นผลงานจิตรกรรม งานสร้างสรรค์ในช่วงกลางของดุซองปีที่ได้รับอิทธิพลจากกลุ่มลัทธิกลุ่มคิวบิซึม และฟิวเจอริสซึม นั้น ประกอบไปด้วย

1. ทางด้านคุณสมบัติ

1.1 ผลงานมีคุณสมบัติของความเร็วที่เห็นได้ด้วยการซ้ำๆ กันของรูปแบบและความซ้ำๆ กันของสี เส้น และส่วนประกอบของศิลปะอื่นๆ

1.2 ผลงานมีลักษณะเด่นสะดุดตาของการใช้สี และเรื่องราวที่แสดงความเคลื่อนไหวทั้งสิ้น

2. ทางด้านเหตุผล

2.1 ความเร็วเป็นความงาม เป็นสัจจะของสังคม

2.2 การถ่ายทอดรูปคนมักจะต้องพิจารณาเปรียบเทียบกับรูปของเครื่องจักรกล และรูปทรงของสัญลักษณ์ที่แสดงเกี่ยวกับความเร็ว

2.3 ธรรมชาติที่แท้จริงคือความเคลื่อนไหว สิ่งมีชีวิตต้องเคลื่อนไหว ความเคลื่อนไหวเป็นสัจจะที่ต้องแสดงออก

2.4 ผลงานสอดคล้องกับสภาพของสังคมเป็นอย่างดี เพราะมีผลต่อความเป็นอยู่ของมนุษย์ทางด้านความเร็ว

3. ทางด้านการแสดงออก

3.1 ศิลปะผู้สร้างแบบ แสดงออกอย่างเสรีตามที่ได้รับรู้จากสภาพสังคม

3.2 ผลงานทำให้เกิดอารมณ์รุนแรง เกี่ยวกับความเคลื่อนไหวโดยเฉพาะ

3.3 ผลงานทำให้ผู้พบเห็นเกิดปฏิกิริยาต่อเนื่อง เป็นลูกโซ่ เสริมทัศนคติในความเป็นอยู่ของสังคมที่เป็นจริง (อารี สุทธิพันธุ์, 2533 : 220)

3.2.3 ผลงานในช่วงหลัง

ผลงานที่แสดงออกในรูปแบบของศิลปะแอสเซมเบลจและดาดาวีเคราะห์จากภาพลักษณ์ที่ปรากฏออกมาเป็นผลงานสร้างสรรค์ ในช่วงท้ายของยุคของปีที่มีความโดดเด่นมากนั้น ซึ่งยกตัวอย่างได้จากงานชิ้นหนึ่งซึ่งมีความโดดเด่นมากชิ้นหนึ่งของ ดูของปีนั่นก็คือ ผลงานที่มีชื่อว่า “The Large Glass” ประกอบไปด้วย

1. ทางด้านคุณสมบัติ

1.1 ผลงานมีคุณสมบัติของการแสดงความเป็นตัววัตถุได้ชัดเจน

1.2 ผลงานมีลักษณะเด่นสะดุดตาของการนำวัสดุจริงมาใช้ ให้เป็นงานศิลปะ

2. ทางด้านเหตุผล

2.1 ผลงานเป็นสิ่งที่แสดงพฤติกรรมทางเพศของผู้ชายและผู้หญิง

2.2 ความงามอยู่ที่ตัววัตถุ ศิลปินเป็นผู้ที่มีปัญญาเฉียบแหลม สามารถสร้างสรรคสิ่งต่างๆ ให้เป็นงานศิลปะขึ้นมาได้

3. ทางด้านการแสดงออก

3.1 ศิลปะผู้สร้างแบบ แสดงออกอย่างเสรีตามที่ได้รับรู้จากสภาพสังคม

3.2 ผลงานเร้าให้เกิดอารมณ์รุนแรง และความสำคัญของวัตถุโดยเฉพาะ

3.3 ผลงานเร้าให้ผู้พบเห็น เสริมทัศนคติในความเป็นอยู่ของสังคมที่เป็นจริง

3.4 ผลงานเร้าให้เกิดอารมณ์รุนแรงเกี่ยวกับการต่อต้านสังคมต่อต้านกฎกติกาในแบบเดิม

3.5 ผลงานเร้าให้ผู้พบเห็นเกิดปฏิกิริยาต่อเนื่อง เป็นลูกโซ่ เสริมทัศนคติในความเป็นอยู่ของสังคมที่เป็นจริง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ผลงานของมาร์เซล ดูซองปี
5. กลุ่มประชากรที่เลือกศึกษาวิเคราะห์
6. กลวิธีในการสร้างสรรค์ต่างๆทางศิลปะ
7. สรุปการวิเคราะห์ภาพผลงานของ มาร์เซล ดูซองปี

1. ประชากรกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ในงานวิจัยฉบับนี้ผู้วิจัยได้เลือกผลงานจิตรกรรมของ ศิลปิน มาร์เซล ดูซองปี และได้คัดเลือกจากผลงานการสร้างสรรค์ในรูปแบบงานจิตรกรรม ในช่วงปี ค.ศ.1902 - 1923 โดยวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive samples) โดยกลุ่มประชากร ที่ผู้วิจัยได้เลือกนำมาศึกษานั้น เป็นกลุ่มผลงานในช่วงเวลาเริ่มแรกของการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะในช่วงชีวิตของตัวศิลปินมาร์เซล ดูซองปี ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะได้เห็น และทราบถึงพัฒนาการความคิดของศิลปิน ตั้งแต่เริ่มแรกที่ศิลปิน ได้กำหนดแนวทาง ที่เลือกและตัดสินใจ ที่จะยึดอาชีพเป็นศิลปิน การกำหนดทิศทางในชีวิต การได้รับการศึกษา ในสถาบันที่สอนทางด้านศิลปะ ภูมิหลังชีวิตของศิลปิน สภาพแวดล้อมในครอบครัว การได้ถูก การอบรมเลี้ยงดู ต่างๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ เป็นปัจจัยสำคัญ ที่จะส่งผลต่อทัศนคติ และทิศทางในการสร้างสรรค์ของตัวศิลปินเอง

ปัจจัยสำคัญที่ทำให้ตัวศิลปินมีความมั่นใจในการสร้างสรรค์ผลงานได้อย่างอิสระ ปฏิเสธไม่ได้เลย ก็คงมาจากระดับฐานะทางเศรษฐกิจ เนื่องด้วยช่วงเวลาที่ศิลปินได้ใช้ชีวิตอยู่นั้น สภาพแวดล้อมของสังคมโลก เป็นช่วงเวลาที่ประสบปัญหา อย่างหนัก ก็คือเป็นช่วงเวลาของการเกิดสงคราม ทั้งสงครามโลก ครั้งที่ 1 และ 2 ถ้าหากสภาพะทางการเงินของศิลปินไม่มีความมั่นคงตรงนี้ รูปแบบผลงานที่ศิลปินทำ อาจจะมีรูปแบบไปอีกอย่างหนึ่งได้เนื่องจาก ตัวศิลปินเองต้องสร้างผลงานที่นำมาซึ่งรายได้ และก็คงจะต้องสร้างงานที่เป็นไปตามกระแสนิยมของสังคม ซึ่งเรา

จะเห็นได้จาก ตัวอย่างของศิลปินหลายต่อหลายคน ที่สภาวะทางการเงิน ที่ค่อนข้างขัดสน รูปแบบของผลงานจึงอาจที่จะต้องเป็นไปตามกระแสนิยมของสังคมผู้บริโภค เพื่อที่จะกระทำงานให้ได้ซึ่งรายได้ เหตุการณ์เช่นนี้ ก็ขึ้นให้เห็นหลายต่อหลายครั้ง ในประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา อีกเหตุผลหนึ่งที่สนับสนุนการสร้างสรรคผลงานของมาร์เซล ดูชองปี ก็คือ การที่เขามีผู้อุปถัมภ์ ที่ดี

อีกปัจจัยหนึ่งที่สำคัญก็คือสภาพแวดล้อม ที่ล้อมรอบตัวมาร์เซล ดูชองปี เริ่มตั้งแต่สภาพแวดล้อมในครอบครัวของเขาเอง ก็คือภายในบ้านของเขาจะเต็มไปด้วยสภาพบรรยากาศของบุคคลที่มีหัวใจเป็นศิลปิน นักสร้างสรรค์ด้วยกันทั้งสิ้น เริ่มตั้งแต่สภาพที่อยู่อาศัยภายในบ้าน ก็จะเต็มไปด้วยผลงานสร้างสรรค์งานแกะสลักฝีมือคุณตาของเขา หรือแม้แต่แม่ของเขาก็มีหัวใจเป็นศิลปินเขียนรูปด้วยเหมือนกัน ซึ่งครอบครัวของดูชองปี ดูจะเป็นที่รู้จักกันดี ว่าเป็นครอบครัวของศิลปิน ซึ่งแม้แต่พี่น้องของเขาเอง ก็มีอาชีพ เป็นศิลปินด้วย การที่เขาได้รับการศึกษา ในโรงเรียนที่ให้การศึกษาด้านศิลปะที่โด่งดัง ในยุคสมัยนั้น ก็นับว่าเป็นการสร้างโอกาสทางการศึกษาศิลปะที่ดี เพราะสภาพแวดล้อม และการเต็มไปด้วยสังคมของศิลปิน เหล่านี้จะเป็นตัวผลักดันที่ดี ที่ทำให้เห็นถึงแนวคิด และการสร้างสรรค์ของบุคคลต่างๆ ได้อย่างหลากหลาย และเป็นที่ทำให้เขาได้พบกับศิลปินดัง ดังที่ประสบความสำเร็จในสายวิชาชีพนี้อีกด้วย และสิ่งนี้ก็เหมือนการเปิดโลกทัศน์ ที่ดีให้แก่เขาอีกด้วย นอกจากนี้ ก็คือการที่เขาได้มีกลุ่มสังคมเพื่อนร่วมอุดมการณ์ ก็เป็นเหมือน การแลกเปลี่ยนทัศนคติที่ดี การได้แสดงความคิดเห็น และการได้รับคำปรึกษาที่ดี ดูจะมีส่วนผลักดันให้มาร์เซล ดูชองปี ได้สร้างสรรค์ผลงาน ออกมาอย่างที่เขาตั้งใจ

ปัจจัยที่มีผลกระทบที่สำคัญอีกเหตุผลหนึ่งที่มีส่วนผลักดันให้เขาได้สร้างผลงาน ออกมาในแบบที่แสดงถึง อัจฉริยะภาพของเขาที่สำคัญ นั่นก็คือ ความชอบและรสนิยมที่ได้ปลูกฝังมาจากครอบครัว สังเกตเห็นว่า กิจกรรมที่ครอบครัวของดูชองปีเลือกทำเป็นกิจกรรมยามว่างนั้นก็คือการเล่นหมากรุก โดยการเล่นหมากรุกนี้ เราก็จะพอทราบกันดีว่า ทุกตัวหมากที่ได้วางไว้ จะต้องมีรูปแบบการเดินที่มีลักษณะเฉพาะของแต่ละตัวหมาก ไม่ว่าจะเป็นหมากรุกไทย หรือหมากรุกฝรั่ง หัวใจการเล่น ก็คงไม่แตกต่างกัน แม้ว่าวิธีการเล่นจะไม่เหมือนกันอยู่บ้าง แต่สิ่งสำคัญก็คือ การที่จะต้องเป็นนักวางแผน ที่ดี เรียกได้ว่า ในการเดินหมากนั้น นักเล่นหมากรุก จะกำหนดแนวทางการเดินตั้งแต่ตัวแรก จนกระทั่งถึง การเดินหมากตัวสุดท้ายเลยทีเดียว จากเหตุผลนี้ ก็คงปฏิเสธไม่ได้ว่า เราจะเห็นการสร้างสรรคผลงานของเขา จะมีการกำหนดทิศทาง ตลอดจนรูปแบบของผลงานเอาไว้ ล่วงหน้า เห็นได้จาก ผลงานหลายชิ้นของเขา มีการตั้งชื่อของผลงานเอาไว้ก่อน ที่ผลงานจะสำเร็จ ดังที่เขาตั้งใจ และการที่เขาให้ความสำคัญ กับขั้นตอนการดำเนินงาน ก็ได้ทำให้เขาสร้างผลงานหลากหลาย อันเป็นชุดผลงาน ที่แสดงถึงกระบวนการทางความคิด ได้เป็นอย่างดี เช่น กว่า

เป็นผลงานชิ้นที่เขาตั้งใจให้เป็นชิ้นสำเร็จนั้น ก็จะเต็มไปด้วยผลงานสเกตช์ หรือภาพต้นแบบ หรือผลงานชิ้นที่ 1 ผลงานชิ้นที่ 2 ผลงานชิ้นที่ 3 ...

อีกเหตุผลหนึ่ง ที่เป็นปัจจัยที่สำคัญ อีกเหตุผลหนึ่ง ที่จะละเว้นไม่กล่าวถึง คงจะไม่ได้ ก็คือสภาวะแวดล้อมของ สภาวะทางสังคมโลก ที่เต็มไปด้วยโลกของสังคมเทคโนโลยี การเข้ามามีบทบาทของเครื่องจักรกล สิ่งเหล่านี้ได้สร้างความประทับใจ และเป็นตัวกระตุ้น ผลักดันให้เขาได้สร้างสรรค์ผลงานให้มีทิศทางออกมา มีภาพลักษณ์ ที่เกี่ยวข้องกับโลกของสังคมเทคโนโลยี ดังกล่าว จากความประทับใจในสิ่งที่พบเห็น ก็เป็นแรงกระตุ้นที่ดีสำหรับมาร์เซล ดูของปี โดยสังเกตเห็นว่า สภาพแวดล้อมเมื่อเขายังเด็กยังไม่มี เครื่องยนต์ และเทคโนโลยีอย่างนี้มาก่อน เราจะพบว่า ในภาพผลงานของเขาในช่วงแรกของการวาดภาพนั้น เขาได้วาดภาพรถเทียมม้า ซึ่งก็เป็นพาหนะในการเดินทาง ในยุคสมัยนั้น จนกระทั่งถึงยุคเวลาของการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมทางสังคม รถยนต์ เครื่องบิน เครื่องจักรกลทางเทคโนโลยีต่างๆ เริ่มมีปรากฏให้เห็น สิ่งเหล่านี้จึงเป็นสิ่งที่สร้างความประทับใจ และเป็นสิ่งผลักดันให้เขา ชื่นชมกับมัน และสร้างสรรค์ผลงานออกมาในลักษณะที่เกี่ยวข้องกับความเร็วของเครื่องจักรกลต่างๆ อีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เขาได้สร้างสรรค์ผลงาน ที่เกี่ยวข้องกับโลกสังคมเทคโนโลยี ที่แสดงออกมาเป็นในทางบวก ทั้งๆ ที่สิ่งเหล่านี้ คิลปินร่วมสมัยคนอื่น ๆ กลับตำหนิ และมองเห็นมันไปในทางลบ เนื่องจาก สิ่งที่ทำให้โลกเป็นสังคมเทคโนโลยีเหล่านี้ ก็เป็นสิ่งที่นำมาซึ่งสงคราม ที่บุคคลในยุคสมัยนั้น ต้องเผชิญ กับความเลวร้ายของสงคราม ความทุกข์ระทม สภาพแรงกดดัน และความกดดันทางจิตใจทั้งหลายเหล่านี้ เป็นสิ่งที่ทำให้พวกเขาเหล่านั้น ถ่ายทอดผลงานที่เป็นผลผว มาจากผลกระทบของโลกสังคมเทคโนโลยี ที่เลวร้าย แต่ผลงานสร้างสรรค์ของมาร์เซล ดูของปีกลับมีภาพลักษณ์ออกมาในลักษณะถึงการชื่นชม และชื่นชอบการทำงานของวัตถุเหล่านั้น ก็อาจมีเหตุผลมาจากว่า เขาได้ถูกละเว้นในการเกณฑ์ทหาร ก็เนื่องมาจาก ในสภาวะทางสงครามชายหนุ่มทุกคน จะต้องโดนเกณฑ์ทหารเพื่อการทำสงครามด้วยกันทั้งสิ้น เหตุที่เขาได้รับการละเว้นก็เนื่องมาจาก ในช่วงเวลาขณะนั้นเขามีอาชีพเป็นนักหนังสือพิมพ์ ต้องทำงานเกี่ยวกับการจัดพิมพ์ เรียงตัวอักษร และต้องเข้าใจว่า วิทยาการสมัยนั้นยังเป็นอะไรที่ต้อง ทำงานโดยใช้ความสามารถของบุคคลเป็นหลัก เนื่องจากการพิมพ์เพื่อให้ได้ภาพหรือข้อความที่ต้องการในหนังสือพิมพ์ นั้น จะต้องใช้ช่างที่มีความสามารถ ในการจัดทำแม่พิมพ์ดังกล่าว และปฏิบัติการพิมพ์ภาพจากแม่พิมพ์ต้นแบบนั้น เพื่อให้ได้ผลงาน ออกมาเป็นภาพ หรือเป็นตัวอักษรข้อความ ตามที่ต้องการ บุคคลกลุ่มนี้จึงมีหน้าที่ ที่สำคัญ อันจะเป็นกลุ่มบุคคลที่จะเป็นสื่อกลาง ของการถ่ายทอดข้อมูล ข่าวสาร ที่สำคัญ ในช่วงสภาวะสงคราม ซึ่งในสภาวะของสงครามนั้น กลุ่มบุคคลที่จะได้ละเว้นการเกณฑ์ทหาร ก็คือคนที่ทำงานเกี่ยวกับหนังสือพิมพ์ดังที่

มาร์เซล ดูชองปี ได้ทำ ซึ่งเหตุการณ์นี้ อาจเป็นประเด็นสำคัญ ที่ทำให้เขาไม่ได้รับรู้ถึงสภาพความเลวร้ายในโลก ของสงครามโดยตรง เหมือนดังที่เพื่อนร่วมสมัยคนอื่นๆ ได้รับ แม้ว่าเขาจะรู้สึกเสียใจ กับการไม่ได้มีส่วนร่วมในสงครามด้วยก็ตาม

จากปัจจัยต่างๆ ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวมา อันเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้ผู้วิจัยได้คัดเลือกผลงานอันเป็นเหตุให้ศิลปินสร้างสรรค์ผลงานนั้น ผู้วิจัยจึงได้เลือก ชุดภาพการสร้างสรรค์ผลงานของศิลปินในช่วงแรกของการสร้างสรรค์ เพราะจะทำให้เห็นถึงรูปแบบ ทิศทางกระบวนการคิดของศิลปินได้เป็นอย่างดี ก็คือผลงานที่มีรูปแบบเป็นผลงานจิตรกรรม ที่มีปรากฏในสื่อสิ่งพิมพ์ ตั้งแต่ช่วงแรกของการสร้างสรรค์ จนกระทั่งถึงช่วงเวลาของการสร้างสรรค์จิตรกรรมช่วงสุดท้าย จำนวนทั้งสิ้น 38 ชิ้น มีดังนี้

1. ผลงานชื่อ **Landscape at Blainville, 1902**
Oil on canvas, 61 x 50 cm.
2. ผลงานชื่อ **Hanging Gas Lamp (Bed Auer), c. 1902**
Charcoal on paper, 22.4 x 17.2 cm.
3. ผลงานชื่อ **Suzanne Duchamp Seated, 1903**
Colored pencil on paper, 49.5 x 32 cm.
4. ผลงานชื่อ **Gasman, 1904 - 05**
Pencil, watercolor on paper, 17.3 x 10.7 cm.
5. ผลงานชื่อ **The Knife – Grinder, 1904 – 05**
Pencil, Chinese ink on paper, 21 x 13 cm.
6. ผลงานชื่อ **Woman Hack Driver, 1907**
Pen-and-ink drawing, pencil and watercolor on paper, 31.7x24.5 cm.
7. ผลงานชื่อ **Flirt, 1907**
Chinese ink, waterclour and blue pencil on paper, 31.5 x 45 cm.
8. ผลงานชื่อ **Sunday, 1909**
Pencil and Indian ink on paper, 60.3 x 48.6 cm.
9. ผลงานชื่อ **Young Man Standing, 1909 - 10**
Chinese ink on paper, 43 x 28 cm.
10. ผลงานชื่อ **Portrait of Dr. R. Dumouchel, 1910**
Oil on canvas, 100 x 65 cm.

11. ผลงานชื่อ **Paradise**, 1910 – 11
Oil on canvas, 114.5 x 128.5 cm.
12. ผลงานชื่อ **Young Man and Girl in Spring**, 1911
Oil on canvas, 65.7 x 50.2 cm.
13. ผลงานชื่อ **Portrait of Chess Players**, 1911
Oil on canvas, 108 x 101 cm.
14. ผลงานชื่อ **Coffee Mill**, 1911
Oil on cardboard, 33 x 12.5 cm.
15. ผลงานชื่อ **Portrait of Gustave Candel's Mother**, 1911 – 12
Oil on canvas, 61 x 43.5 cm.
16. ผลงานชื่อ **Yvonne and Magdeleine Torn in Tatters**, 1911
Oil on canvas, 60 x 73 cm.
17. ผลงานชื่อ **Sonata**, 1911
Oil on canvas, 145 x 113 cm.
18. ผลงานชื่อ **Dulcinea**, 1911
Oil on canvas, 146 x 114 cm.
19. ผลงานชื่อ **Sad Young Man in a Train**, 1911
Oil on canvas, affixed to cardboard, 100 x 73 cm.
20. ผลงานชื่อ **Nude Descending a Staircase (No.2)**, 1912
Oil on canvas, 146 x 89 cm.
21. ผลงานชื่อ **The King and Queen Traversed by Swift Nudes**, 1912
Pencil on paper, 27.3 x 39 cm.
22. ผลงานชื่อ **The King and Queen Surrounded by Swift Nudes**, 1912
Oil on canvas, 114.5 x 128.5 cm.
23. ผลงานชื่อ **The Passage from Virgin to Bride**, 1912
Oil on Canvas, 59.4 x 54 cm.
24. ผลงานชื่อ **Bride**, 1912
Oil on canvas, 89 x 55.25 cm.

25. ผลงานชื่อ **The Bride Stripped Bare by the Bachelors**, 1912
Pencil and gouache on paper, 23.8 x 32.1 cm.
26. ผลงานชื่อ **Cemetery of Uniforms and Liveries (No.1)**, 1913
Pencil on paper, 32 x 40.5 cm.
27. ผลงานชื่อ **Box of 1914**, 1914
Cordboard box with facsimiles of 16 handwritten notes and a drawing, each 25 x 18.5 cm.
28. ผลงานชื่อ **To Have the Apprentice in the Sun**, 1914
Chinese ink and pencil on music-paper, 27.3 x 17.2 cm.
29. ผลงานชื่อ **Study for the Chocolate Grinder No.2**, 1914
Oil and pencil on canvas, 73 x 60 cm.
30. ผลงานชื่อ **Chocolate Grinder No.2**, 1914
Oil and thread on canvas, 65 x 54 cm.
31. ผลงานชื่อ **Pharmacy**, 1914
Readymade : gouache on an art print, 26.2 x 19.3 cm.
32. ผลงานชื่อ **Network of Stoppages**, 1914
Oil and pencil on canvas, 148.9 x 197.7 cm.
33. ผลงานชื่อ **Glider Containing a Water Mill in Neighboring Metals**, 1913-15
Oil and semicircular glass. lead, lead wire, 147 x 79 cm.
34. ผลงานชื่อ **9 Malic Molds**, 1914 – 15
Oil. Lead wire, lead foil on glass between two glass plates, 66 x 101.2 cm.
35. ผลงานชื่อ **Apolinère Enameled**, 1916 – 17
Rectified readymade, painted enamel sign, 23.5 x 12.5 cm.
36. ผลงานชื่อ **Tum'**, 1918
Oil and graphite on canvas, with bottle-washing brush, safety pins, nut and bolt, 27.5 x 10' 2.75 cm.

37. ผลงานชื่อ Reproduction of L.H.O.O.Q., 1919

From Box in a Valise Assisted readymade : pencil on a reproduction of the Mona Lisa, 19.7 x 12.4 cm.

38. ผลงานชื่อ The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even or The Large Glass, 1915-23

Oil, varnish, lead foil, lead wire and dust on the glass plates mounted with aluminum, wood and steel frames, 272.5 x 175.8 cm.

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องศิลปะจินตทัศน์ : กรณีศึกษาผลงานจิตรกรรมของมาร์เซล ดูชองปี นั้น ผู้วิจัยได้ นำผลงานของศิลปินมาวิเคราะห์ โดยใช้วิธีการ เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive sample) ซึ่งผลงานศิลปะในกลุ่มตัวอย่างนั้น ได้มาจากข้อมูลที่รวบรวมไว้ในหนังสือ MARCEL DUCHAMP 1887 – 1968 ของจอนิส มิงค์ (Janis Mink) เป็นสำคัญ และเอกสารหนังสืออื่นๆ อีกรวมทั้งจากเว็บไซต์ในอินเทอร์เน็ต ที่มีความน่าเชื่อถือ ที่เกี่ยวข้อง จำนวนทั้งสิ้น 38 ผลงาน ตามเหตุผลดังกล่าวที่ ผู้วิจัยได้กล่าวอธิบายเอาไว้ข้างต้น ในการเลือกผลงานที่เป็นกลุ่มประชากรมาทำการศึกษาวิจัย

และด้วยเหตุผลเดียวกัน ที่ทำให้ผู้วิจัยให้ความสำคัญ กับการสร้างสรรค์ผลงานในช่วงเวลาแรก ของช่วงชีวิต ที่ศิลปินยึดอาชีพเป็นจิตรกรนั้น จะเป็นภาพสะท้อนอันสำคัญ ที่ทำให้ผู้วิจัย ได้มาเห็นถึง พัฒนาการทางความคิด ทักษะคิด วิสัยทัศน์ และเจตนา ของศิลปินมาร์เซล ดูชองปีเอง เป็นสำคัญ ทั้งนี้เนื่องจากประเด็นที่ผู้วิจัยให้ความสำคัญ ในการศึกษาศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ก็คือสิ่งที่เขาให้ความสำคัญ การศึกษา อันเป็นผลให้เราเห็นถึงพัฒนาการทางความคิด ทักษะคิด และวิสัยทัศน์ เหมือนกัน กับผู้วิจัยต้องการ

สิ่งที่เป็นประเด็น ที่มีความมุ่งหมาย ที่จะทำการศึกษาวิเคราะห์ ในผลงานของมาร์เซล ดูชองปี ที่ผู้วิจัยต้องการก็คือ ในเรื่องของแนวคิด เนื้อหา วัสดุ และภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ สิ่งเหล่านี้ จะค้นพบได้ และสมมุติผลดังกล่าว ก็จะต้องมีกลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการศึกษาวิจัยที่ดี ที่จะเป็นตัวแทน ให้เห็นถึงกลุ่มของแนวความคิด และประกอบไปด้วยเรื่องราว เนื้อหา ตลอดจน วัสดุอุปกรณ์ต่างๆที่ศิลปินเลือกนำมาใช้ประกอบรวมให้เห็นภาพผลงานที่มีภาพลักษณ์ในการสร้างสรรค์ ตามที่ศิลปินต้องการ และสิ่งเหล่านี้จะเป็นตัวแทนของศิลปินที่จะทำให้ผู้วิจัยได้ศึกษา ตามความมุ่งหมายดังกล่าวข้างต้น

การสร้างสรรค์ผลงานของมาร์เซล ดูชองปี ในกลุ่มประชากร ช่วงระยะเวลา ปีค.ศ.1902-1923 ดังกล่าวที่ผู้วิจัยนำมาศึกษา จากการเลือกภาพผลงานที่เป็นงานจิตรกรรมของศิลปินนั้นพบว่า ช่วงระยะเวลาแรกของการสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรม ที่ศิลปินมีผลงานปรากฏให้เห็นนั้น เป็นการวาดภาพด้วย การได้รับแรงบันดาลใจจากสภาพแวดล้อมรอบๆ ตัวของศิลปินเอง ไม่ว่าจะ เป็นการวาดภาพ ทิวทัศน์ของบริเวณที่ศิลปินได้อยู่อาศัย ภาพที่แสดงถึงสิ่งที่มีมาร์เซล ดูชองปีได้พบเจอ และภาพบุคคลในครอบครัว สิ่งเหล่านี้เป็นเสมือน จุดเริ่มต้นของการสร้างวิสัยทัศน์ จาก

(อ้างอิงแล้ว ภาพประกอบ 1-6)

แรงบันดาลใจใกล้ตัว อันจะเป็นการที่จะนำไปสู่การศึกษา พัฒนาที่ดีในอนาคตได้ ลำดับต่อมาเราจะเห็นว่า มาร์เซล ดูชองปี เริ่มแสดงให้เห็นพัฒนาการของเขาที่สำคัญก็คือ การเผยให้เห็น ถึงทัศนคติส่วนตัว ที่เป็นความรู้สึกจากธรรมเนียม ความคิดของตัวมาร์เซล ดูชองปีเอง มันได้ถูกถ่ายทอดออกมาในมุมมอง ที่มาจากประสบการณ์ในชีวิตของเขาเอง ไม่ว่าจะเป็น เรื่องของภาพความประทับใจที่ได้พบเจอกับหญิงสาว หรือภาพที่แสดงถึงโลกทัศน์ ของครอบครัว ภาพที่แสดงถึงบทบาทหน้าที่ ภาระรับผิดชอบของผู้ชายที่ต้องมี และต้องแสดงต่อครอบครัวหรือภาพของ สภาวะ

(อ้างอิงแล้ว ภาพประกอบ 7,8,9 และ 59)

ทางความคิด ที่แสดงให้เห็นถึงเรื่องของความเป็นเพศหญิง กับเพศชาย ความแตกต่าง หรือความไม่แตกต่างกัน ซึ่งจากแนวความคิดของศิลปินในภาพนี้ ตัวศิลปินก็ได้ย้ำให้เห็น อีกครั้งในรูปของภาพถ่าย ที่เป็นภาพถ่ายตัวของเขาเอง ในการแต่งกายเป็นผู้หญิง มาร์เซล ดูชองปี ไม่ได้มีความผิดปกติทางจิต หรือที่บางคนเรียกว่า เป็นกระเทยหรือเปล่า หรืออาจตีความไปว่า เขาต้องการแสดงถึงการเปิดเผยสภาพภายในจิตใจ ด้วยการแต่งตัวเป็นผู้หญิง จากการได้เห็นพัฒนาการทางความคิดของเขา ที่ได้แสดงออกมาในรูปภาพ ต่างๆ ที่ผ่านมาแล้วนั้น ก็จะพบว่า เขาเป็นผู้ชายที่ค่อนข้างจะเจ้าชู้ ด้วยซ้ำ และเขาก็ตระหนักในบทบาทหน้าที่ ที่ผู้ชายพึงกระทำ การทำเขาสะท้อนภาพลักษณ์

ด้วยการแสดงให้เห็นถึงความเป็นเพศทั้งสอง ที่อยู่ในบุคคลเดียวกัน อาจจะตรงกับทฤษฎี ที่ซิกมันด์ ฟรอยด์ ได้กล่าวถึงเกี่ยวกับ การรับรู้ในความแตกต่างระหว่างเพศว่า เดิมทีเด็กวัยแรกเกิด เขาไม่รู้หรือถึงความแตกต่างระหว่างเพศ จนกระทั่งเริ่มเติบโตขึ้น พ่อ กับแม่ของเขาต่างหากที่ เป็นตัวกำหนด และบอกว่าลูกเป็นผู้หญิง ลูกเป็นผู้ชาย ต้องทำตัวอย่างนั้น ต้องทำตัวอย่างนี้ ให้แตกต่างกัน ดังข้อความที่ได้กล่าวเอาไว้ในหนังสือของ ยศ สันตสมบัติ ด้วยข้อความที่ว่า

เด็กเริ่มถูกแนะนำให้รู้จักกับสังคมภายนอกและเริ่มเรียนรู้วัฒนธรรมของตน ตามทัศนะของฟรอยด์ เด็กๆ เริ่มเรียนรู้และทำความเข้าใจกับสังคมวัฒนธรรมของตนมากขึ้น เมื่อเด็กย่างเข้าสู่ระยะของคชาติ (phallic stage, ช่วงระหว่าง 3 – 5 ขวบ) ซึ่งเป็นระยะเวลาที่เด็กเริ่มเรียนรู้และได้รับการอบรมให้รู้จักบทบาทของตน ถูกสอนให้ประพฤติตนเป็น “เด็กชาย” หรือ “เด็กหญิง” ที่ดีตามที่วัฒนธรรมได้กำหนดเอาไว้ กระบวนการเรียนรู้ของเด็กในช่วงเวลานี้อาจแบ่งออกเป็นสองส่วนคือ (1) เด็กเริ่มเรียนรู้ความแตกต่างระหว่างชายและหญิง และ (2) เด็กเริ่มเรียนรู้พฤติกรรมที่ถูกตีความโดยสังคม (พ่อแม่) ว่า “ดี” หรือ “เลว” (ยศ สันตสมบัติ. 2532 : 46)

จากเหตุนี้ จึงอาจเป็นเหตุผลหนึ่ง ที่ทำให้มาร์เซล ดูชองปี ต้องการแสดงเจตนาออกมาในเป็นภาพลักษณ์ ที่ผ่านการถ่ายทอด ตามที่ตัวเขาเองต้องการ

ภาพผลงานในช่วงเวลาต่อมา เป็นช่วงเวลาที่มาร์เซล ดูชองปี ได้เข้ารับการศึกษาศิลปะ และนำแรงบันดาลใจ จากระสนิยมของกระแสสังคมในช่วงนั้น มาแสดงออกในรูปแบบของตนเองแต่ทว่าเรื่องราวเนื้อหา อันเป็นประเด็นในการนำเสนอ นั้น เขาก็ยังคงนำเสนอ ใน

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 10-12)

เรื่องของแนวความคิดในเรื่องเกี่ยวกับ เพศหญิง และเพศชาย โดยจะสังเกตเห็นว่า ในภาพที่เขานำมาเสนอนั้น จะประกอบไปด้วย บุคคลที่เป็นเพศหญิง หรือบุคคลที่เป็นบุคคลเพศชาย ในภาพลักษณะ ต่างๆ ไม่ว่ารูปแบบของผลงาน จะมีการเปลี่ยนแปลงไป แต่เจตนา ในการนำเสนอ ในเรื่องของเพศก็ยังคมอยู่ หรือต่อมา เมื่อกระแสระสนิยมทางศิลปะมีการเปลี่ยนแปลง การพัฒนารูปแบบการสร้างสรรค์ผลงานของมาร์เซล ดูชองปี ก็ได้แสดงถึงศักยภาพในการสร้างสรรค์และพัฒนาตรงนี้ด้วย จากการเขาได้เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของศิลปินในกลุ่มคิวบิซึม นั้น ภาพลักษณ์ของผลงานที่ได้

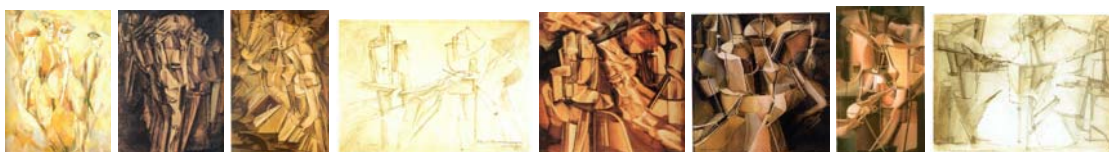
แสดงออกมาในช่วงเวลานี้ ก็ดูจะได้รับอิทธิพลมาจากศิลปะในกลุ่มลัทธิคิวบิส อยู่ไม่น้อย ประกอบกับความชอบ ในเรื่องของกลไก ของเครื่องจักรกลที่สิ่งเหล่านี้ ดูจะตรงกับจิตความชอบส่วนตัว

(ข้างแล้ว ภาพประกอบ 13-17)

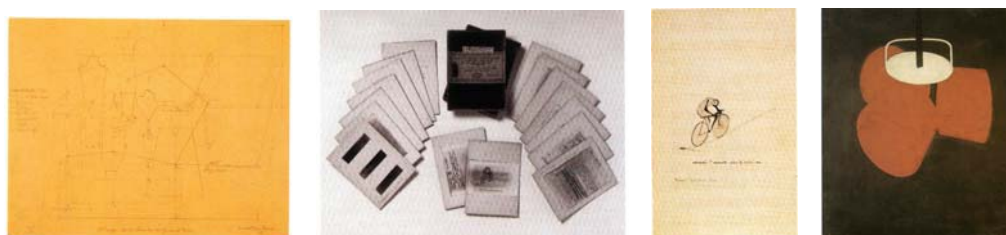
ของศิลปิน ที่เป็นการเชื่อของผู้วิจัย ในเรื่องที่ว่า จากการศึกษาภาพผลงานศิลปินดังกล่าวที่ผ่านมา สังเกตพบได้ว่า ศิลปินมาร์เซล ดูซงปี มีลักษณะนิสัย ที่แสดงถึงระบบ ทางความคิด ที่แสดงถึงขั้นตอน และกระบวนการต่างๆ ไม่ว่าจะถูกปลูกฝังมาจากเรื่องของ รสนิยมในการชื่นชอบกิจกรรมหลากหลาย หรือเรียกได้ว่าเขามีความคลั่งไคล้เลยก็เดียว ซึ่งสิ่งเหล่านี้มันอาจจะจะเป็นเสมือนสะพานที่เชื่อมต่อกับรสนิยมในการชื่นชอบกลไก การขับเคลื่อน ของเครื่องจักรกล ก็เป็นไปได้ ผลงานการสร้างสรรคของมาร์เซล ดูซงปี แม้ว่าเขาจะเป็นหนึ่งในศิลปินกลุ่มคิวบิสซึม แต่หลักปรัชญา ที่เป็นหัวใจการสร้างสรรคผลงานของกลุ่มนี้ ดูจะไม่ใช่วิถีทางที่ถูกต้อง หรือเหมาะสมกับรสนิยมของมาร์เซล ดูซงปี เท่าไหร่สัก สังเกตเห็นจากภาพผลงานสร้างสรรค์ที่ผ่านมา เขามีได้ปฏิบัติ ตามหัวใจสำคัญของคิวบิสเลย ยกตัวอย่างเช่น ศิลปะในกลุ่มคิวบิสนั้น จะต้องแสดงถึงความเป็นรูปทรง ตามหลักเรขาคณิต หรือที่บางคนเรียกศิลปะในลักษณะนี้ว่า บากศนิยม และจะต้องแสดงออกซึ่งลักษณะความรู้สึก ที่ static แสดงถึงการคงที่ไม่เปลี่ยนแปลง สิ่งเหล่านี้ดูจะตรงข้ามกับจิต ความต้องการ และรสนิยมส่วนตัว ของมาร์เซล ดูซงปี

การสร้างสรรคผลงานในช่วงเวลาถัดมาของมาร์เซล ดูซงปี ดูจะเป็นการกำหนดทิศทางการสร้างสรรค์ ที่ได้แสดงศักยภาพส่วนตัวของเขาเอง อย่างแท้จริง ทั้งนี้ สิ่งที่เขากระทำ ให้ออกมาเป็นภาพลักษณ์ ดังกล่าว ยังไม่เคยมีใคร หรือศิลปินร่วมสมัย หรือที่ผ่านมา ทำกันมาก่อน ก็คือเขาได้สร้างภาพลักษณ์ของผลงานให้ออกมา และเป็นผลงานที่แสดงถึงการเคลื่อนไหว ที่มีเรื่องราวของความเร่งให้เข้ามามีบทบาทสำคัญ ในภาพลักษณ์ ของผลงาน และจะสังเกตเห็นว่าภาพผลงานที่ปรากฏในช่วงเวลานี้ ที่ผู้วิจัยได้เลือกเพื่อนำมาแสดงให้เห็นนั้น จะประกอบไปด้วยภาพผลงานที่ศิลปินแสดงความตั้งใจให้เห็น เป็นภาพสำเร็จ และภาพผลงานที่แสดงถึงภาพต้นแบบ ที่เป็นงานสเกตช์ เพื่อที่จะนำไปทำเป็นภาพสำเร็จ ในลำดับต่อไปด้วย ทั้งนี้ก็เพราะว่า ตลอดระยะเวลาการ

(อ้างอิงแล้ว ภาพประกอบ18-25)

สร้างสรรค์ผลงาน ที่ผ่านมา ของศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ประเด็นสำคัญที่ ทั้งศิลปิน และผู้วิจัยให้ความสำคัญ ก็คือเรื่องของการแสดงออกถึง ลำดับ และพัฒนาการทางความคิดเป็นหัวใจสำคัญ ดังจะเห็นว่าการแสดงถึงลำดับทางความคิด เป็นประเด็น ที่ทำให้เราได้เห็นถึงศักยภาพทางสมองของศิลปิน ดังผลงานชิ้นต่อมาของเขา ที่ได้แสดงให้เห็นนี้ ซึ่งก็จะทำให้เราได้ทราบ ถึงในรายละเอียดที่ว่า ศิลปินกำลังทำอะไรบางอย่างเพื่อ เป็นการสร้างงานเพื่อเป็นการรวบรวมความคิดของเขา นั่นก็คือผลงานชุด เจ้าสาวเดินรำเปลือยกายต่อหน้าสายโสด หรือที่เขาจะเรียกผลงานของ

(อ้างอิงแล้ว ภาพประกอบ 26-29)

เขาเอง อย่างง่ายๆ และสั้นๆ ว่า กระเจกบานใหญ่ การสร้างผลงานในช่วง หลังๆ นี้ ส่วนใหญ่ผลงานที่ได้แสดงออกมาให้เห็น ก็ล้วนเป็นการทำงานที่แสดงถึงจุดมุ่งหมายเพื่อการสร้างสรรค์ ผลงานชิ้นสำคัญ ที่เขาให้ความสนใจ ทำจะทำไมันเป็นอย่างมาก โดยในการทำงาน เราจะเห็นว่า ตัวศิลปิน มาร์เซล ดูชองปี กำลังคิดค้น หรือหาวิธีการ หาวัสดุ เพื่อที่จะนำมาเป็นตัวแทนทางความคิด มาเป็นตัวแทนของการถ่ายทอดเรื่องราว และเป็นสื่อกลาง ในการถ่ายทอดเนื้อหาที่เขา ให้ความสนใจ และให้ความสำคัญ ที่จะเป็นตัวแทนทางความคิดของเขา นั่นเอง

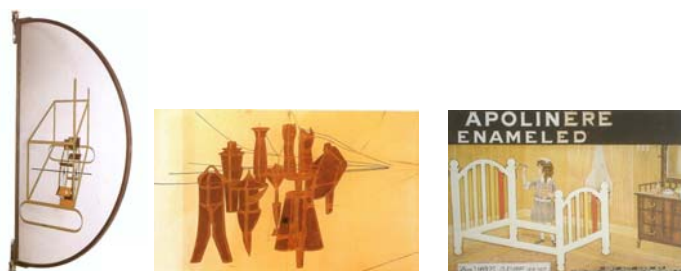
ผลงานที่ปรากฏในช่วงระยะเวลานี้ ก็จะแสดงให้เห็นว่า เขานำวัสดุ ที่ไม่ใช่เพียงแค่ว่าสีและก๊วแคนวาส อีกต่อไป แต่เขากลับ คิดค้นวัสดุต่างๆ เพื่อเป็นการนำมาทดแทน หรืออีกเพื่อเป็นการสื่อความหมาย ดังเช่น ในผลงานเครื่องปั่นซอคโกแลต เขาได้นำเส้นด้าย เขามาเป็นส่วนประกอบในผลงาน นัยหนึ่งเขาอาจคิดว่า มันไม่จำเป็นที่จะต้องมาใช้ พู่กันมาตีเส้นให้ตรง ซึ่งเขาก็

ใช้วิธีให้เส้นด้าย มาเป็นส่วนประกอบ และก็เย็บติด มันเสียเลย หรืออีกนัย เขาก็คงต้องการที่จะสร้างมิติ ให้กับมัน ซึ่งที่ไม่ต้องการให้ผลงานเป็นมิติลง ที่น่าเบื่อต่อไป หรือต่อไปที่เป็นลักษณะ

(อ้างอิง ภาพประกอบ 30-32)

ของภาพทิวทัศน์ที่เขาให้ชื่อภาพว่า Pharmacy (ภาพส่วนของร้านที่ใช้เป็นที่ขายยา) หากดูจากวัสดุที่ศิลปินเลือกใช้ และภาพลักษณ์ ที่ศิลปินนำเสนอ ก็จะเป็นว่าเป็นภาพที่ศิลปินได้ทำซ้ำมาจากภาพต้นแบบ และก็ใช้ส่วนผสมที่เป็นตัวทำละลาย ในการเขียนผลงานชิ้นนี้ ซึ่งทั้งนี้ ก็ทำให้เราได้เห็นถึงห้วงเวลาความคิด ในการที่จะพยายาม ค้นหาเทคนิคกลวิธีต่างๆ เพื่อการสร้างสรรค์ต่อไป แม้กระทั่งผลงานชิ้นถัดมา ที่เป็นภาพแสดงการหยุดของเครือข่าย ที่ศิลปินได้ทำมันนั้น ก็ทำให้เราเห็นประเด็นที่สำคัญชิ้นหนึ่งก็คือเรื่องของการสร้างความซ้อนกันของเทคนิค และก็เรื่องราวที่ต้องการนำเสนอในผลงาน แม้ว่าในการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ จะมีนักวิจารณ์บางคนกล่าวอ้างว่า ในช่วงเวลานั้น เขาเพียงต้องการทำงาน และก็ไม่มีแคนวาสอันใหม่ เพื่อที่จะทำ เขาก็เลยนำผลงานชิ้นนี้ที่เขาอ้างว่า มันยังไม่เสร็จนั้น มาทำใหม่ก็ตาม สิ่งที่ผู้วิจัย เห็นได้จากภาพ ก็คือ ศิลปินมาร์เซล ดูชองป์ ตั้งใจที่จะทิ้งร่องรอย ของภาพเดิมเอาไว้ ในพื้นด้านหลังของผลงาน และต้องการให้ปรากฏภาพลักษณ์ของผลงานใหม่ ในชิ้นผลงานนี้ด้วย ดังนั้นผลงานชิ้นนี้ จึงเป็นเสมือนภาพผลงานที่เป็นตัวแทนของการรวบรวมความคิด ของศิลปินมาร์เซลดูชองป์ เพื่อที่จะให้มันไปเป็นส่วนร่วมของผลงานชิ้น กระดาษบานใหญ่ ที่เขาตั้งใจ หรือแม้แต่ผลงานทั้งสองชิ้นถัดมา ภาพเครื่องเรือนที่บรรจุอยู่ในเครื่องปั่นน้ำไอหะ ภาพผู้ชายทั้ง 9 คน ที่ศิลปินใช้วัสดุ ที่แปลกตา ที่ศิลปินในยุคสมัยนั้นเขาไม่เอามาทำเป็นผลงานศิลปะกัน มาใช้ หรือผลงานภาพอะโพลีเนอร์ กำลังทาสีเคลือบผิว ทั้งนี้ ก็ทำให้

(อ้างอิง ภาพประกอบ 33-35)

เห็นว่าศิลปินต้องการให้ผลงานของเขา เป็นตัวแทนในการสื่อความหมาย ความคิด และใช้วัสดุที่เขานำมาเป็นตัวแทนในการที่จะบอกเล่าเรื่องราวนั่นเอง

ผลงานชิ้นถัดมา ภาพทুম ก็เป็นภาพที่แสดงให้เห็นถึงการนำวัสดุต่างๆ มาวาดเพื่อเป็นส่วนประกอบในภาพผลงาน เพื่อที่ความต้องการจะสื่อความหมาย และผลงานชิ้นนี้ ก็จะเห็นว่าเป็นภาพผลงานสร้างสรรค์ที่เขาต้องการที่จะยุติ ที่จะสร้างสรรค์ผลงานบนพื้นผ้าใบต่อไป จึงนับได้ว่า ผลงานชิ้นนี้เป็นผลงานชิ้นสุดท้าย ที่เขาทำผลงานสร้างสรรค์บนพื้นผ้าใบ ในปี 1918 ก็ว่าได้ และในปีถัดมาผลงาน เขาก็ได้ทำซ้ำผลงานชิ้นที่ถือว่าเป็นผลงานชิ้นสำคัญ ในประวัติศาสตร์ศิลป์ ก็คือภาพของโมนาลิซ่า ที่เป็นผลงานชิ้นสำคัญ ของจิตรกรลือชื่อ นั่นก็คือ ลีโอนาโด ดา วินชี แต่เขากลับทำมันและได้วาดต่อเติม เพิ่มด้วยการวาดหนวดด้วยดินสอดำ ซึ่งนักวิจารณ์ หลายคนได้ให้ทรรศนะในเรื่องนี้ ว่าเขาต้องการที่จะล้อเลียน หรือแสดงให้เห็นถึงสิ่งไม่สำคัญ ซึ่งจากทรรศนะเช่นนี้ ก็ทำให้ มาร์เซล ดูชองปี ได้กลายเป็นศิลปินที่มีความโดดเด่น อย่างสำคัญ ในเรื่องของ กลุ่มลัทธิที่ ไม่เห็นด้วยกับหลักการทางความงามแบบเก่า หรือต่อมาในภายหลัง ที่เรารู้จักกับมาร์เซล ดูชองปีกันเป็นอย่างดีว่า เขาเป็นศิลปินคนสำคัญของกลุ่ม ดาดา ภาพผลงานชิ้นนี้มาร์เซล ดูชองปี ต้องการทำมัน

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 36,37)

เพื่อจะเป็นส่วนหนึ่งของผลงานชิ้นสำคัญอีกชิ้นหนึ่งของเขาเหมือนกัน นั่นก็คือผลงานชุดกล่อง Box in a Valise ซึ่งเป็นผลงานที่เขาได้รวบรวมภาพผลงานของเขา ทุกชิ้นเอาไว้และจัดแสดงมันอย่างสำคัญเอาไว้ในกล่องนี้ หรือแม้ในภายหลัง เขาจะได้สร้างสรรค์ผลงานชุดกล่องนี้ ออกมาในหลายรูปแบบก็ตาม

ภาพประกอบ 93 ภาพ Project Three Dimention ชุด Box in a Valise.

(Moma. สืบค้นเมื่อ 23.03.2006 : 1)

และภาพผลงานชิ้นสำคัญของมาร์เซล ดูซองปี ที่เขาใช้ระยะเวลาในการทำผลงานสร้างสรรค์ชิ้นนี้ ในระยะเวลาที่นานถึง 8 ปี ตั้งแต่ค.ศ. 1915-1923 ซึ่งช่วงเวลานั้น เขามีอายุเพียงแค่ 28 ปีเท่านั้นในการเริ่มต้นทำจะคิด และทำมัน จนกระทั่งเมื่อผลงานชิ้นนี้ ได้สำเร็จจนเป็นที่พอใจของเขาแล้ว เมื่อตอนเขามีอายุ ได้ 36 ปี ซึ่งจะเห็นว่าช่วงอายุในการสร้างสรรค์ผลงานนั้น เขามีอายุ ที่

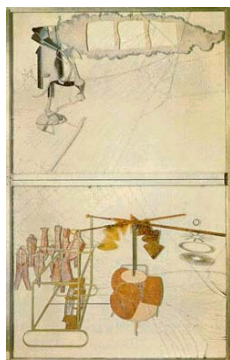

ภาพประกอบ 94 เริ่มต้นการทำ สัญลักษณ์ หรือข้อเท็จจริงทางวิทยาศาสตร์ ที่เป็นแนวคิดสำหรับงานหลักของเขา *The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even* หรือที่เรียกง่าย ๆ และบ่อย ๆ ว่า *The Large Glass* (เป็นภาพตอนที่ยังไม่ได้เสร็จเรียบร้อย ที่ Brooklyn Museum of Art เมื่อปี ค.ศ.1926) (Touffait.. สืบค้นเมื่อ 23.03.2006 : 23)

ไม่มากนักเลยสำหรับคนในวัยหนุ่ม ที่ได้แสดงความกล้าหาญ ในความคิด ที่ปฏิเสธที่จะเดินทางกฎหรือทฤษฎี ที่เกี่ยวกับความงามที่วางเอาไว้ ในประวัติศาสตร์ศิลป์ ที่ผ่านมา การปฏิเสธที่จะทำงานภายในกรอบของแคนวาส การที่จะแสดงให้เห็นว่าผลงานศิลปะเป็นตัวแทนทางความคิดของศิลปิน มิใช่เป็นเพียงภาพสะท้อน ภาพลักษณ์หนึ่งที่ปรากฏบนผลงานเท่านั้น หรือที่หลายๆ คนอาจจะเข้าใจว่า ภาพผลงานนี้สะท้อนถึงอะไรในผลงาน โดยที่ไม่ได้มองไปถึงตัวของผู้สร้างสรรค์ผลงานนั้นเลย ก็สามารถ เข้าใจ และรับรู้ความหมายจากภาพ ได้ เท่านั้นก็เพียงพอ แต่มาร์เซล ดูซองปี เขาไม่ได้หยุดเพียงแค่นั้น เขาต้องการแสดงความเป็นตัวตน ตัวความคิด ที่แสดงถึงเจตนาของเขาด้วย ซึ่งยกตัวอย่างจาก ภาพผลงานกระจกบานใหญ่นี้ หลายคนที่ดูอาจจะไม่รู้ถึงเจตนาที่เขาได้แสดงออกอย่างที่เขาต้องการ อย่างครบถ้วนเท่าไร หากไม่รู้จักเขา และรู้อ้างอิงเจตนาความคิดของเขา

ในผลงานชิ้นนี้ ถัดมา เมื่อปี ค.ศ.1926 หลังจากมันเสร็จสิ้นได้แค่ 3 ปี เท่านั้น มันก็ได้เกิดการชำรุดขึ้นระหว่างการขนย้าย ก็เพราะว่าผลงานชิ้นนี้ได้ใช้กระจก เป็นวัสดุในการสร้างสรรค์ อาจเพราะในยุคสมัยนั้น ยังไม่มีแผ่น อะคริลิค มีแต่กระจกในการที่นิยมใช้กัน และตัวศิลปิน มาร์เซล ดูซองปีเอง ก็ต้องการใช้มัน เพื่อที่จะเป็นตัวแทนของสื่อวัสดุ ที่สื่อความหมายถึงโลกใน

จินตนาการของเขา เหมือนกับว่า ให้กระจกบานนี้ เป็นเสมือนกับกระจกหน้าร้าน ที่เขาเอาไวโชว์ของหน้าร้าน เพื่อที่จะแสดงว่าร้านนี้ ภายในเป็นร้าน ขายของอะไรนั่นเอง ในปี ค.ศ.1956 มาร์เซล ดูชองป์ได้ทำการซ่อมแซมมัน และได้ให้ทอร์คนะเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า เขาชอบที่มันเกิดขึ้น ซึ่งสิ่งที่เกิด

ภาพแสดง The Large Glass พร้อมมรยร้าว
(อ้างอิง ภาพประกอบ 70)

ชิ้นนี้เป็นเสมือนการทำให้ผลงานของเขามีความสมบูรณ์ มากยิ่งขึ้น และแม้ปัจจุบันผลงานชิ้นนี้จะไม่ถูกเคลื่อนย้าย อีกเนื่องจากมันอาจเกิดความเสียหายได้ เพราะว่ามันมีความบอบบางมาก มันจึงถูกตั้งอยู่ที่ พิพิธภัณฑ์ ฟิลาดีเฟีย (Philadelphia (PA), Philadelphia Museum of Art) หลังจากที่แคทเธอริน ดรีเออ ผู้อุปถัมภ์ และเพื่อนคนสำคัญคนหนึ่งของเขา ที่เป็นเจ้าของผลงานชิ้นนี้ ได้มอบไว้ให้ หลังจากที่เขาได้เสียชีวิตลง การทำซ้ำผลงาน กระจกบานใหญ่นี้ ก็ได้ถูกจัดทำขึ้นมากอีก หลายชิ้นด้วยกัน ทั้งที่เรารู้จักกันดี และจากบุคคล ที่มีความหลงใหลมัน จากหลายประเทศในโลก ซึ่งแม้ว่าผลงานชิ้นนี้จะถูกจัดทำซ้ำ ขึ้นมามากมาย หลายชิ้นก็ตาม แต่ชิ้นที่สำคัญ ที่เป็นตัวแทนของความคิดมาร์เซล ดูชองป์ ที่สำคัญ ก็คงจะมีเพียงชิ้นเดียวเท่านั้น

ซึ่งเมื่อศึกษากระบวนการสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรมของศิลปินมาร์เซล ดูชองป์ แล้ว ก็จะเห็นว่าผลงานสร้างสรรค์ ในกลุ่มผลงานที่เป็นกระบวนการ ที่เขาต้องการทำเพื่อเป็นส่วนประกอบส่วนต่างๆ ที่สำคัญ ในผลงานชิ้นเอกของเขา กระจกบานใหญ่ จะเป็นตัวแทน ของกลุ่มตัวอย่าง ที่จะนำมาใช้ประกอบในการศึกษาวิจัยได้เป็นอย่างดี

ซึ่งเมื่อจำแนกและวิเคราะห์แล้วจะเหลือ กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งจะเป็นตัวแทนในการศึกษาวิเคราะห์ ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย นั่นก็คือผลงาน ชุด The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even or The Large Glass (ภาพเจ้าสาวเต้นรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่ากระจกบานใหญ่) และผลงานอันเป็นที่มาของผลงานชิ้นนี้ ซึ่งข้อมูลที่น่ามาวิเคราะห์ นั้น เป็นข้อมูลภาพ พิมพ์ 4 สี โดยมีภาพผลงานทั้งสิ้น 17 ภาพผลงานดังนี้

1. **Young Man and Girl in Spring**, 1911
Color Photograph, 15.5 X 20.5 cm.
2. **Portrait of Chess Players**, 1911
Color Photograph, 10.25 x 10.25 cm.
3. **Coffee Mill**, 1911
Color Photograph, 4.9 x 12.8 cm.
4. **Sad Young Man in a Train**, 1911
Color Photograph, 10.2 x 14.5 cm.
5. **Nude Descending a Staircase (No.2)**, 1912
Color Photograph, 12.4 x 20.5 cm.
6. **The King and Queen Traversed by Swift Nudes**, 1912
Color Photograph, 19.6x 14 cm.
7. **The King and Queen Surrounded by Swift Nude**, 1912
Color Photograph, 9.2 x 10.2 cm.
8. **The Passage from Virgin to Bride**, 1912
Color Photograph, 18 x 19.2 cm.
9. **Bride**, 1912
Color Photograph, 12.3 x 20.5 cm.
10. **The Bride Stripped Bare by the Bachelors**, 1912
Color Photograph, 10.1 x 13.5 cm.
11. **Cemetery of Uniforms and Liveries (No.1)**, 1913
Color Photograph, 7.8 x 10.3 cm.
12. **Study for the Chocolate Grinder No.2**, 1914
Color Photograph, 10.3 x 12.5 cm.
13. **Chocolate Grinder No.2**, 1914
Color Photograph, 15.5 x 18.7 cm.
14. **Network of Stoppages**, 1914
Color Photograph, 7.6 x 10.2 cm.

15. Glider Containing a Water Mill in Neighboring Metals, 1913-15

Color Photograph, 9 x 20.4 cm.

16. 9 Malic Molds, 1914-15

Color Photograph, 9.5 x 15.5 cm.

17. The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even or The Large Glass,
1915-23

Color Photograph, 10.1 x 15.8 cm.

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยได้ใช้ข้อมูลชั้นรอง (Secondary source) ซึ่งเป็นผลงานของศิลปิน จากหนังสือต่างประเทศ เป็นเครื่องมือในการวิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ การวิเคราะห์ที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ในประเด็นเกี่ยวกับ แนวคิด เนื้อหา วัสดุ และภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ผลงาน

3. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาแหล่งข้อมูลผลงานจิตรกรรมของศิลปินมาร์เซล ดูซองปี เพื่อที่จะนำข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเหล่านั้นมาที่การศึกษาวิจัย การศึกษานั้น ผู้วิจัยได้รวบรวม ข้อมูลประวัติการสร้างสรรค์ผลงาน และภาพผลงานของมาร์เซล ดูซองปี ทั้งข้อมูลจากหนังสือ สิ่งพิมพ์ ภาพสี และภาพขาว-ดำ จากหนังสือ และ ข้อมูล จากเว็บไซต์ ในอินเทอร์เน็ต อันจะเป็นการนำมาประมวลผลความรู้ความคิดต่างๆ ซึ่งในการศึกษาเรื่องราวประวัติชีวิต ส่วนตัว และประวัติชีวิตการสร้างสรรค์ผลงานนั้น ผู้วิจัย ได้ศึกษารวมไปถึงการนำข้อมูลรอบตัว ที่เกี่ยวข้องกับศิลปิน มาศึกษาวิเคราะห์ด้วย ซึ่งจะเป็นการทำให้รู้ถึง ความรู้ความคิดของศิลปินมาร์เซล ดูซองปี เจตนา ทศนคติ มุมมอง ในการสร้างสรรค์ผลงาน ตลอดจน สภาพแวดล้อม สภาพทางสังคมที่ศิลปินได้ใช้ชีวิตอยู่ด้วยก็เป็นสิ่งสำคัญ

4. การวิเคราะห์ผลงานของมาร์เซล ดูซองปี

การสร้างสรรค์ผลงานชุด กระดาษบานใหญ่ นั้นก่อนที่มาร์เซล ดูซองปี จะสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ ได้สำเร็จ เขาได้ทำการเตรียมการ ในการที่จะสร้างผลงาน กระดาษบานใหญ่นี้อย่างตั้งใจ และจากการที่ผู้วิจัยได้คัดเลือกผลงานจากภาพให้ได้มาซึ่ง กลุ่มตัวอย่าง ในแบบเจาะจง เพื่อที่จะให้ได้กลุ่มตัวอย่าง ประชากร เพื่อที่จะนำมาทำการศึกษาวิจัยนั้น ข้อมูลที่เป็นเอกสารหลักฐาน อันสำคัญที่นำมาสนับสนุนความคิดนี้ ก็คือ ตัวศิลปินเอง เขาก็ได้ทำการจด และเก็บบันทึก ข้อมูล

ความคิดของเขาเอง เอาไว้ในกล่อง (The Green Box) ซึ่งเป็นเสมือนไดอารี่ เขาจากและเก็บข้อมูลทุกอย่าง ที่เขาคิด ที่เขาต้องการที่จะนำเป็น ข้อมูลเบื้องต้น เพื่อที่จะนำไปสร้างสรรค์ผลงานต่อไป

The Green Box เป็นกล่องที่เอาไว้เก็บบันทึก ข้อมูลความคิดของเขาต่างๆ
(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 61)

หรืออย่างที่นักวิจารณ์ บางคนได้กล่าวอ้างว่า ในบางครั้งที่เขาหากระดาศเพื่อที่จะนำมาจดบันทึก ไม่ได้เขาก็ใช้กระดาศใบเสร็จ เพื่อที่จะนำมาจก รายละเอียดดอย่างที่เขาตั้งใจ อย่างทันทั่วทั้งที่

และในการวิเคราะห์ผลงานจิตรกรรม ของมาร์เซล ดูซองปี ในครั้งนี้ผู้วิจัย ได้ใช้การวิเคราะห์ในแบบการบรรยาย หรือการพรรณนา (descriptive analysis) เพื่อประกอบกับการวิเคราะห์วิสัย เพื่อให้ได้ผลของการวิจัย ได้ตรงตามความมุ่งหมายของผู้วิจัยต่อไป

5. กลุ่มประชากรที่เลือกศึกษาวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูลกรณีศึกษาผลงานจิตรกรรมของมาร์เซล ดูชองปี ผู้วิจัยได้กำหนดการวิเคราะห์ในประเด็นเกี่ยวกับ แนวคิด เนื้อหา วัสดุ และภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ผลงานในการวิจัยเรื่องศิลปะจินตทัศน์ : กรณีศึกษาผลงานจิตรกรรมของมาร์เซล ดูชองปีนั้น เราจะเห็นว่าผลงานสร้างสรรค์ของมาร์เซล ดูชองปี จะสำเร็จ และเสร็จสิ้นจนเป็นชิ้นงานสำเร็จดังที่เขาตั้งใจ ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เขาต้องใช้ระยะเวลาในการเก็บเกี่ยวความคิดเพื่อที่จะทำมัน ซึ่งทั้งนี้ไม่รวมถึง ประสบการณ์ การเลี้ยงดูอบรมเลี้ยงดู และภูมิหลังในชีวิตที่ผ่านมา ซึ่งกับปฏิเสธไม่ได้ว่า มันมีส่วนสัมพันธ์เกี่ยวข้อง และเป็นส่วนหนึ่งที่เป็นเสมือนแรงกระตุ้น ความต้องการภายในตัวของเขา เองด้วย ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวถึงไปแล้วในข้างต้น

ทั้งนี้จะได้กล่าวเฉพาะ ภาพผลงานที่มีส่วนสัมพันธ์ ที่เป็นกลไก ที่มีส่วนสำคัญ ที่ทำให้เกิดผลงาน กระฉกบานใหญ่ นี้เท่านั้น โดยกลุ่มผลงานแรกที่ผู้วิจัยจะกล่าวถึง ก็คือกลุ่มของผลงานที่เป็นเสมือนตัวแทนของ กลุ่มความคิด ที่เป็นแรงขับเคลื่อนทางความคิด ความสนใจ ให้ศิลปิน ได้ทำการสร้างสรรค์ผลงาน ชิ้นสำคัญของเขา กระฉกบานใหญ่ อย่างตั้งใจ

1. ภาพผลงานชื่อ ภาพชายหนุ่มและเด็กหญิงในฤดูใบไม้ผลิ ในปี ค.ศ.1911
(Young Man and Girl in Spring, 1911)

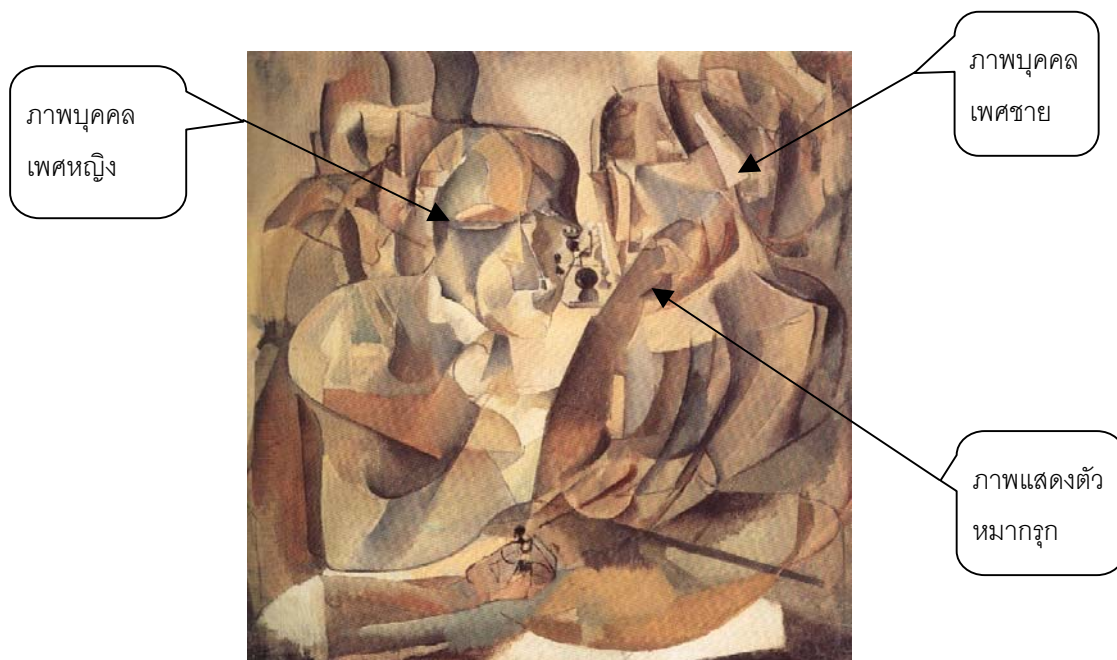
(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 12)

ผลงานชิ้นแรกก็คือ ภาพผลงานชื่อ ภาพชายหนุ่มและเด็กหญิงในฤดูใบไม้ผลิ ในปี ค.ศ.1911 ดังจะเห็นว่า มาร์เซล ดูชองปี ได้สร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ ก่อนที่เขาจะประกาศ และแสดง ความตั้งใจที่จะสร้างสรรค์ ผลงาน กระเจกบานใหญ่ ในปีค.ศ.1915 เสียอีก ในภาพที่ได้แสดงให้เห็น นี้ ก็จะประกอบไปด้วยภาพของชายหนุ่ม ที่อยู่ทางด้านขวาของภาพ และภาพของเด็กหญิง ที่อยู่ ทางด้านซ้ายของภาพ ซึ่งประเด็นที่ทำให้รู้ได้เช่นนั้น ก็คือ บุคคลทางขวาที่เป็นเพศชายนั้น จะมี ขนาดของช่วงลำตัวที่กว้างขวาง บุคคลทางซ้ายที่เป็นเพศหญิง แสดงการแสดงถึงอวัยวะเพศ ใน ภาพที่ต่างกัน และอีกประเด็นก็คือ การตั้งชื่อภาพผลงาน ซึ่งจากชื่อภาพผลงาน ที่ศิลปิน ได้ใช้คำ ว่า Gril คู่กับ ชายหนุ่ม ซึ่งใช้คำว่า Young Man นั้นแสดงให้เห็นว่าศิลปินต้องการแสดงถึงความ เดียงสา และความกล้าแก่ง กับความไม่เดียงสา นั้นเอง ในภาพผลงาน ก็จะประกอบไปด้วยบุคคลที่ มีความแตกต่างทางเพศ ที่ต่างกัน อันจะแสดงถึงความไม่เหมือนกันระหว่างเพศทั้ง 2 ในภาพ เป็น ภาพบรรยายภาพ ที่แวดล้อมไปด้วย ความสุขสบายของสวน ในฤดูใบไม้ผลิ ซึ่งอาจคาดเดาได้ว่า บุคคลในภาพนี้ จะต้องมีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน เพราะเขาได้แสดงถึงอาการของการมีส่วนร่วม ในกิจกรรมที่กำลังทำด้วยกัน

ซึ่งในภาพผลงานชุด กระเจกบานใหญ่นั้น สิ่งที่มาร์เซล ดูชองปี ต้องการแสดงมันก็คือ ประเด็นในเรื่องของความสัมพันธ์ทางเพศ ระหว่างเพศชาย กับเพศหญิง ซึ่งการปรากฏของผลงาน ชิ้นนี้ ซึ่งเป็นผลงาน ที่ปรากฏก่อนที่เขาจะประกาศความตั้งใจที่จะทำ กระเจกบานใหญ่ ถึง 4 ปี จึง นับว่าผลงานชิ้นนี้ เป็นเสมือนผลงานที่ เป็นแรงขับเคลื่อนชิ้นหนึ่ง ที่ก่อให้เกิดผลงานชิ้น กระเจก บานใหญ่ ในถัดมา

2. ภาพผลงานชื่อ ภาพคนเล่นหมากรุก ในปีค.ศ.1911

(Portrait of Chess Players, 1911)

(อ้างอิง ภาพประกอบ 13)

การสร้างสรรคผลงานในชั้นถัดมา ภาพคนเล่นหมากรุก ที่มาร์เซล ดูซองปีได้ทำมันในปีเดียวกันนี้ ซึ่งในภาพประกอบไปด้วย ตัวหมากรุก และกับบุคคลที่เชื่อว่าจะต้องเป็นบุคคลเพศหญิงที่อยู่ทางด้านซ้ายของภาพ และกับบุคคลเพศชายที่อยู่ทางด้านขวาของภาพ ที่เชื่อได้เช่นนี้ ก็เพราะว่าศิลปินได้ใช้เส้นที่แสดงถึงความรู้สึกเข้มแข็ง และเส้นที่แสดงถึงความนุ่มนวล ที่บ่งบอกถึงความแตกต่างทางเพศ ที่ต่างกัน อีกประการ ก็คือการลำดับภาพสูงต่ำที่อยู่ในตำแหน่ง ที่เหลื่อมล้ำ กันอยู่ โดยบุคคลที่อยู่ทางด้านขวา ที่แสดงถึงเพศชาย จะอยู่ในตำแหน่งที่สูงกว่าบุคคลที่เป็นเพศหญิงที่อยู่ทางซ้ายเล็กน้อย ลักษณะที่เป็นเช่นนี้ เป็นการสะท้อนภาพลักษณ์ ในเรื่องของบทบาท และอำนาจทางเพศ ที่แตกต่างกันในสังคม ซึ่งไม่ว่า จะเป็นในสังคมไทย หรือสังคมของชาวฝรั่งเศส ที่ศิลปินมาร์เซล ดูซองปี ได้ใช้ชีวิต และเติบโต

เหมือนดั่งกับคำกล่าวของซิกมันด์ ฟรอยด์ ที่ได้เคยแสดงทรรศนะในเรื่องนี้ เอาไว้ในหนังสือของ ยศ สันตสมบัติ ความว่า “อุดมการณ์อยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือน (domestic idololgy) โดยมีผู้หญิงเป็น ช้างเท้าหลัง อยู่กับครอบครัว ดูแลบ้านเรือน ในขณะที่ผู้ชายถูกคาดหวังให้แสวงหาความสำเร็จ ชื่อเสียง และเป็นผู้หาเลี้ยงครอบครัว” (ยศ สันตสมบัติ. 2532 : 9)

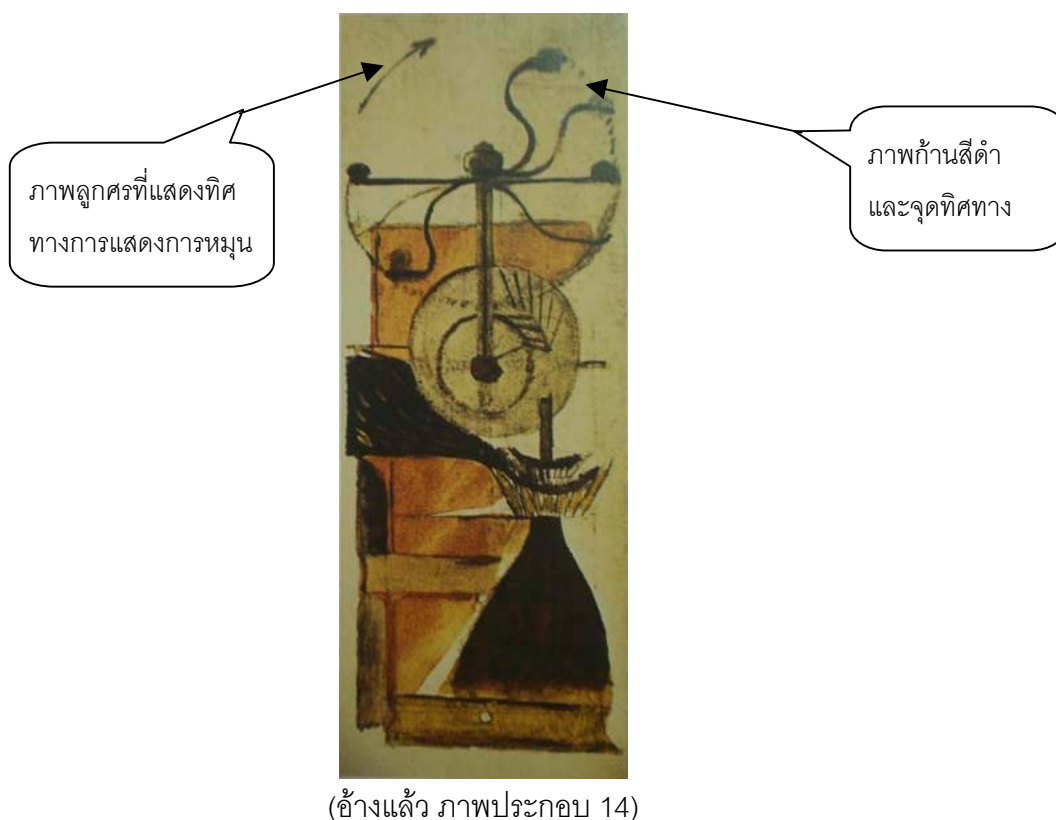
และได้กล่าวเพิ่มเติมปรากฏการณ์ และแสดงทรรศนะ ต่อไปเอาไว้อย่างสำคัญด้วยกัน ความเป็นว่า “ประวัติศาสตร์แห่งมนุษยชาติตลอดมา ทุกยุคทุกสมัย คือประวัติศาสตร์แห่งการกดขี่ กลุ่มชนที่อ่อนแอกว่า ซึ่งเป็นรากฐานของลัทธิล่าอาณานิคม และจักรวรรดินิยมตั้งแต่อดีตกาล จวบจนปัจจุบัน” (ยศ สันตสมบัติ. 2532 : 71)

จากข้อสังเกตเหล่านี้ ก็พอที่จะสรุปได้ว่า ภาพผลงานคนเล่นหมากรุกภาพนี้ เป็นภาพที่แสดงถึงบุคคลที่เป็นผู้หญิง และอีกบุคคลที่เป็นผู้ชาย ที่มีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน ทั้งนี้ก็เพราะกิจกรรมการเล่นหมากรุก จะเป็นกิจกรรมที่เป็นการสร้างความสุข เพราะผู้ทำการเล่นเกมหมากรุกนี้มีความสุข มีความพึงพอใจ มีความสุขในการเล่น ถึงจะได้เกิดกิจกรรมการเล่นหมากรุกนี้เกิดขึ้น ซึ่งเราต่างก็ทราบดีว่า ไม่ว่าจะหมากรุกไทย หรือหมากรุกฝรั่ง หัวใจสำคัญก็คงไม่แตกต่างกัน เช่นเป็นกิจกรรมที่นิยมเล่นกันในยามว่าง หรือเป็นงานอดิเรก ที่นิยมกระทำ เพื่อเป็นการเชื่อมความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ที่นอกเหนือไปจาก การฝึกความสามารถทางสมอง ให้เป็นคนที่เป็นนักวางแผนที่ดี

ในรูปแบบที่ศิลปินได้เลือกในการที่จะถ่ายทอดผลงานออกมานั้น สังเกตว่า ช่วงเวลาที่ศิลปิน ได้สร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ ศิลปินมาร์เซล ดูซองป์ ได้เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของศิลปินกลุ่มคิวบิสต์แล้ว แต่ทว่าผลงานที่เขาได้ถ่ายทอดออกมาให้เห็นนั้น กลับมิใช่ปรับขาดที่ชาวคิวบิสต์ถือเขาต้องการแสดงให้เห็นถึงความรู้สึก ของการเคลื่อนไหว ให้ปรากฏออกมาภายในภาพ ไม่ต้องการให้เพียงอยู่นิ่งๆ เท่านั้น ดังนั้นภาพผลงานชิ้นนี้ ก็นับว่าเป็นภาพประวัติศาสตร์ที่สำคัญชิ้นหนึ่งที่ได้สะท้อนให้เห็นพัฒนาการที่สำคัญของมาร์เซล ดูซองป์ และการก่อกำเนิดศิลปะในกระบวนแบบฟิวเจอริสซึม ในลำดับต่อมา

ฉะนั้นนอกจากภาพลักษณะที่ศิลปินได้เผยให้เห็นแล้ว ภาพผลงานชิ้นนี้ ก็เป็นภาพผลงานอีกหนึ่งภาพที่ศิลปินมาร์เซล ดูซองป์ ได้สะท้อนให้เห็นในเรื่องของความสัมพันธ์ทางเพศ ระหว่างเพศชาย กับเพศหญิง อีกภาพหนึ่ง และนับว่าเป็นภาพที่แสดงให้เห็นว่าศิลปิน ได้แสดงเจตนา ออกมาให้เห็นอย่างสำคัญ ขึ้นเรื่อยๆ และภาพนี้ก็ยังเป็นภาพผลงานที่ศิลปินมาร์เซล ดูซองป์ ได้สร้างสรรค์เอาไว้ก่อนที่เขาจะประกาศความตั้งใจที่จะทำผลงาน กระเจกบานใหญ่ อีกภาพหนึ่ง

3. ภาพผลงานชื่อ ภาพเครื่องบดกาแฟ ในปีค.ศ.1911
(Coffee Mill, 1911)

ภาพผลงาน รูปเครื่องบดกาแฟนี้ เป็นผลงานอีกภาพหนึ่งที่ศิลปินมาร์เชล ดูชองปี ได้ถ่ายทอดมันออกมาให้เห็นในช่วงปีเดียวกัน ที่สะท้อนทฤษฎีของเขาในเรื่องของ การให้ความสนใจกับเรื่องของการเคลื่อนที่ ด้วยมีความเร็ว เป็นองค์ประกอบ การให้ความสนใจเกี่ยวกับเรื่องของเครื่องยนต์ กลไก การขับเคลื่อนระบบของเครื่องกลไก ในภาพผลงานจะแสดงให้เห็นว่า ศิลปินต้องการแสดงถึง ระบบการทำงานของเครื่องบดกาแฟ ที่ศิลปินได้พบเห็น และมีความประทับใจ โดยพยายามวาดเพื่อแสดงให้เห็นการทำงานของเครื่องบดกาแฟอันนี้ ทิศทางในการหมุน โดยจะสังเกตเห็นว่าในมุมมองทางด้านซ้ายของภาพ ศิลปินได้วาดภาพลูกศรเอาไว้ เพื่อเป็นการระบุตำแหน่ง หรือทิศทางของการเคลื่อนที่ ที่เป็นวงกลม โดยการสร้างเป็นจุด จุด รอบก้านสีดำเพื่อแสดงให้เห็นถึงการเคลื่อนที่เป็นวงกลม ที่อยู่ในตำแหน่งส่วนบน ของภาพ

กลวิธีที่ศิลปินได้เลือกเพื่อที่จะแสดงให้เห็นถึงการเคลื่อนที่ในการทำงานของเครื่องจักร หรือเครื่องบดกาแฟนี้ ก็คงสันนิษฐานได้ว่า เป็นลักษณะนิสัย ที่ติดตัวของเขามา จากที่ว่า ตัวศิลปิน

มาร์เซล ดูชองป์เอง ที่เขามีอาชีพหลักเป็นนักวาดภาพประกอบ หรือที่รู้จักกันโดยทั่วไปว่า เขาเป็น cartoonist ดังนั้นพฤติกรรม ที่เขาจะเลือกในการสื่อสารนั้น ก็ดูจะไม่แตกต่างจากการที่นักที่วาดภาพการ์ตูน เลือกใช้ เพื่อที่จะอธิบายเรื่องราวที่เขาต้องการ

ภาพผลงานชิ้นนี้ จึงเป็นภาพสำคัญภาพหนึ่งในการที่สะท้อนให้เห็นถึงความคิด ความสนใจของศิลปินมาร์เซล ดูชองป์ ในเรื่องของ การให้ความสนใจในเรื่องของการขับเคลื่อนของ เครื่องยนต์กลไก อันเป็นหัวใจสำคัญ ของภาพผลงาน กระบอกบานใหญ่ เช่นกัน

4. ภาพผลงานชื่อ ภาพชายหนุ่มผู้โศกเศร้าในรถไฟ ในปีค.ศ.1911 (Sad Young Man in a Train, 1911)

ภาพหมวกที่สวม
อยู่บนศีรษะ

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 19)

ภาพผลงานชายหนุ่มผู้โศกเศร้าในรถไฟ ที่ศิลปินมาร์เซล ดูชองป์ได้จัดทำขึ้นในปีเดียวกันนี้ คือเมื่อ ในปีค.ศ.1911 นั้น สะท้อนให้เห็นถึงการพยายาม และการถ่ายทอดออกมาให้เห็นในรูปของการให้ความสนใจในเรื่องของการเคลื่อนที่อย่างสำคัญ

จากภาพผลงานนอกจากชื่อภาพที่ได้ระบุเอาไว้ ว่าบุคคลในภาพเป็นผู้ชายแล้ว ศิลปินก็ยังได้ถ่ายทอดความรู้สึกที่ว่าบุคคลในภาพเป็นผู้ชายได้อย่างชัดเจน โดยข้อสังเกตหนึ่งก็คือ ใน

ส่วนหัว หรือตรงกลางภาพในส่วนบน เราจะสังเกตเห็นว่าบุคคลในภาพนั้นได้ใส่หมวกอยู่ ลักษณะท่าทางการยืนที่ทะมัดทะแมง ล้วนเป็นลักษณะพฤติกรรมที่ผู้ชายมักจะแสดงออกทั้งสิ้น

การให้ความสำคัญ ในเรื่องของการเคลื่อนไหวที่ และภาพนี้ก็นับว่าเป็นภาพที่สำคัญภาพหนึ่งที่สะท้อนเจตนาของศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ในเรื่องของการให้ความสำคัญ เกี่ยวกับเรื่องความเคลื่อนไหวที่ ได้อย่างสำคัญ และภาพนี้ก็ได้นำมาแสดงให้เห็นเจตนาของศิลปินในเรื่องของการแสดงให้เหินบทบาท ในการทำงานในเรื่องของการที่ ได้อย่างดี

5. ภาพผลงานชื่อ ภาพผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได หมายเลข 2 ในปีค.ศ.1912

(Nude Descending a Staircase (No.2), 1912)

ภาพผมที่ยาว ที่
แสดงว่าเธอใน
ภาพเป็นผู้หญิง

(อ้างอิงแล้ว ภาพประกอบ 20)

ในปีถัดมา เขาได้สร้างภาพลักษณะที่สำคัญ เอาไว้อย่างเห็นเป็นประจักษ์ กันอย่างชัดเจน แม้ว่าภาพผลงานนี้จะผ่านเรื่องราว การไม่ยอมรับมากมาย ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวอธิบายเอาไว้แล้ว ใน บทข้างต้น ในปัจจุบันภาพผลงานนี้ ได้มีชื่อเสียงโด่งดังมาก และทำให้ใคร หลายต่อหลายคน ได้รู้จัก กับศิลปินมาร์เซล ดูชองปี กันเป็นอย่างดี และก็ต่างให้การยอมรับว่า ภาพผลงานชิ้นนี้ เป็น การประกาศ การก่อกำเนิดศิลปะในลัทธิกระบวนแบบของฟิวเจอริส

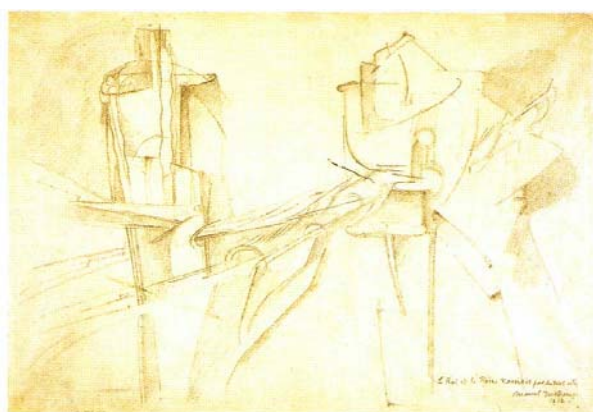
การให้ความสำคัญในเรื่องของการเคลื่อนไหวที่ ความพยายามในการที่จะถ่ายทอด ภาพลักษณ์ ที่แสดงให้เห็นถึงกลไกตรงนี้ จะบรรลุจุดมุ่งหมายได้อย่างสำคัญ ในภาพผลงานชิ้นนี้ แม้ว่าศิลปินจะได้รับการสร้างสรรค์ผลงานในลักษณะนี้ มาหลายครั้งแล้วก็ตาม โดยที่สังเกตเห็น ได้อย่างชัดเจน ในขณะนี้ก็คือ ภาพผลงานชิ้นนี้ เป็นภาพลำดับที่ 2 ของศิลปิน ในการสร้างภาพผลงานโดยให้ชื่อภาพ ในลักษณะเดียวกัน

บุคคลที่ปรากฏในภาพผลงานที่สังเกตเห็นได้ว่าเป็นผู้หญิงอย่างชัดเจนก็คือ ในภาพ ผลงาน หุ่นนั้นจะมีลักษณะของผม ที่มีความยาวพอสมควร และด้วยท่วงท่าการเดินลงบันได อย่าง ระมัดระวัง อันเป็นลักษณะของการเดินที่แสดงให้เห็นถึงความเรียบร้อย อันเป็นลักษณะพึงกระทำ ที่สุภาพสตรีพึงกระทำ ก็นับว่าเป็นประเด็นสำคัญ อย่างหนึ่งที่สังเกตเห็นได้อย่างชัดเจน

และจากภาพผลงานชายหนุ่มผู้โศกเศร้าในรถไฟ ที่มาร์เซล ดูชองปี ได้สร้างสรรค์ขึ้นใน ปี ค.ศ.1911 และภาพผลงานผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได หมายเลข 2 ที่เขาได้ทำในปี ค.ศ.1912 นี้ ก็นับว่า ศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ได้สะท้อนให้เห็นลักษณะของความแตกต่างในลักษณะบุคลิกภาพ ท่าทางระหว่างเพศชาย และเพศหญิง ให้แสดงออกมาให้เห็นได้อย่างชัดเจน

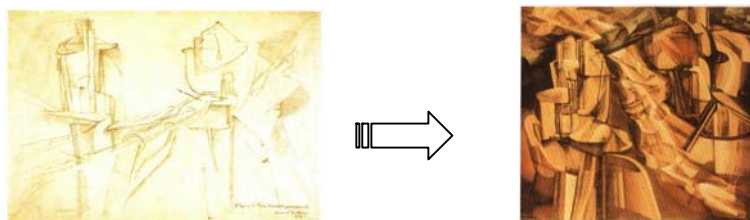
6. ภาพผลงานชื่อ ภาพส่วนเฉพาะราชาและราชินีที่เปลือยโดยรวด์เร็ว

(The King and Queen Traversed by Swift Nudes, 1912)

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 21)

ภาพผลงานที่เป็นภาพต้นแบบภาพส่วนเฉพาะราชาและราชินีที่เปลือยโดยรวมเร็วชิ้นนี้ เป็นภาพที่สำคัญภาพหนึ่งที่ศิลปินได้สร้างเอาไว้ เพื่อเป็นการรวบรวมความคิด เพื่อที่จะเอาไว้ ไป สร้างสรรค์ผลงานชิ้นสำคัญของเขาเองให้สมเจตนา ในลำดับถัดไป ที่ผู้วิจัยเชื่อว่า น่าจะเป็นภาพ ราชาและราชินีที่เปลือยกายอย่างรวด์เร็ว ที่เขาได้จัดทำขึ้น ในปี ค.ศ.1912 เดียวกันนี้นั่นเอง

(อ้างอิง ภาพประกอบ 21, 22)

ถ้าผลงานชิ้น กระจกบานใหญ่เป็นชิ้นสำเร็จของศิลปินที่ศิลปินจะประกาศหรือ แสดงเจตนาในการสร้างสรรค์ ที่จะทำมัน โดยตั้งใจแล้ว ดังนั้นภาพเขียนชิ้นต่างๆ ที่เป็นภาพสำเร็จที่ผ่านมา ที่ศิลปินแสดงความตั้งใจ เพื่อที่จะ ได้นำมาใช้เป็นส่วนประกอบร่วม ส่วนสำคัญของส่วนประกอบต่างๆ ภายใน กระจกบานใหญ่ เพื่อที่จะให้มันได้ถูกนำเสนออยู่ใน ผลงานกระจกบานใหญ่นั้น ก็เท่ากับว่า ผลงานชิ้นสำเร็จต่างๆ ที่ผ่านมามานั้น ก็เป็นเพียงภาพความคิด หรือภาพต้นแบบ ที่ศิลปินจะนำ หรือหยิบยกไปเท่านั้น มิได้มีคุณค่า และความสำคัญ ต่างไปจากภาพเกดซ์ ต้นแบบภาพส่วนเฉพาะราชาและราชินีที่เปลี่ยนโดยรวดเร็ว ภาพนี้เลย

ศิลปินมาร์เซล ดูซอว์ปี ได้ตั้งชื่อผลงานว่า ราชา และราชินี ในที่นี้ก็เนื่องจากการที่เขา มีความผูกพัน และใกล้ชิดกับหมากรุก ที่ซึ่งเป็นกิจกรรมที่เขาคลั่งไคล้มากนั่นเอง ในประวัติของช่วงชีวิตของเขา ที่ได้มีบันทึกเอาไว้ ก็เคยได้กล่าวถึงเรื่องราวเกี่ยวกับตรงนี้ เอาไว้ว่า เขามีความชื่นชอบหมากรุก เอาเป็นอย่างมาก เขาเล่นมันได้อย่างเชี่ยวชาญ มีประสบการณ์กับมันอย่างมากมาย ถึงขนาดขั้นที่เคยได้ ไปเข้าร่วมในการแข่งขัน การเล่นหมากรุกมาแล้วทั่วโลก และมีประสบการณ์เชี่ยวชาญถึงขั้นที่เขา ได้จัดทำตำรา เกี่ยวกับการเล่นหมากรุกมาแล้ว หรือการได้รับเกียรติให้ได้เป็นผู้ทรงเกียรติทางด้านหมากรุก ดังที่เราจะได้เห็นภาพความสำเร็จของเขา เกี่ยวกับเรื่องนี้ มีปรากฏเอาไว้อย่างมากมาย

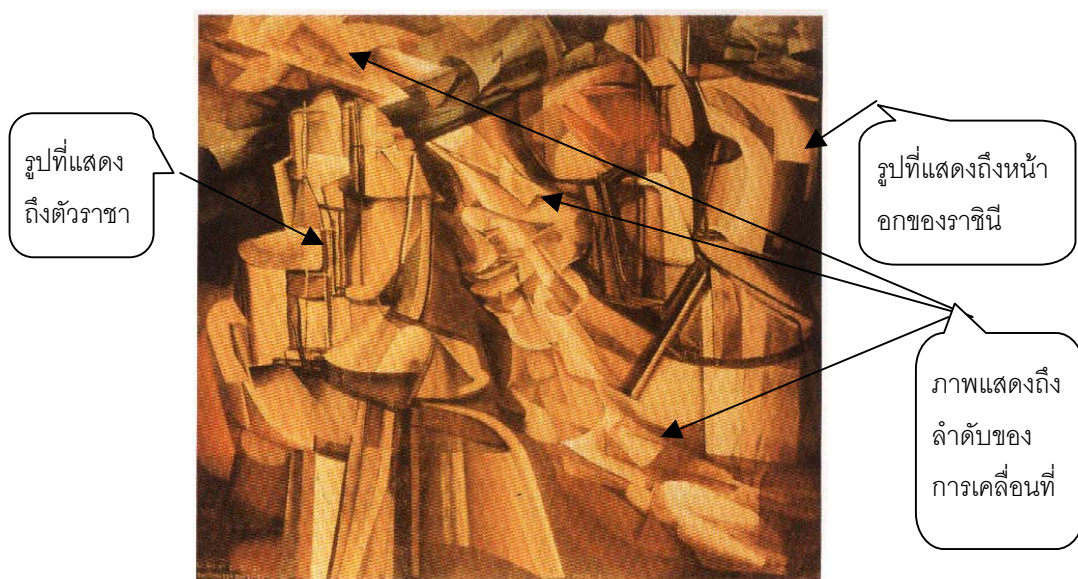
(อ้างอิง ภาพประกอบ 39)

ดังนั้นจึงเข้าใจ ได้อย่างไม่ยากเลยว่า การที่เขาดึงชื่อภาพว่า ราชา และราชินี นั้นก็เนื่องมาจาก การที่เขาให้ความหมายราชา และราชินี ที่เป็นตัวหมาก ตัวสำคัญตัวหนึ่งในเกมสหมากกรุก ที่เขาต้องการแสดงเจตนาเพื่อที่จะสื่อความหมายถึงเรื่องของ เพศชาย และเพศหญิง นั่นเอง การแสดงความคู่กัน ก็เป็นประเด็นที่สำคัญ ที่น่าสนใจอีกเหมือนกัน ดังนั้นที่ว่า ผู้ชายต้องคู่กับผู้หญิง หรือราชา ก็ต้องคู่กับราชินี ประเด็นที่เขาต้องการนำเสนอนี้ มันก็เริ่มที่จะเด่นชัดขึ้นมาให้เห็นได้อย่างชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ ดังในภาพ กระดาษบานใหญ่ๆ ประเด็นที่เขาต้องการที่จะนำเสนอเป็นสำคัญ ก็คือเรื่องของ ความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างผู้ชายกับผู้หญิง นั่นเอง

การสร้างภาพเคลื่อนไหว อันเป็นประเด็นสำคัญ อีกประเด็นหนึ่ง เขาก็ไม่ได้ลดความสำคัญของมันเลย และจากในภาพต้นแบบภาพราชาและราชินีที่เปลือยโดยรวดเร็ว นี้ เขาก็ได้แสดงให้เห็นเจตนาที่สำคัญ ของเขานี้ด้วยเหมือนกัน

7. ภาพผลงานชื่อ ภาพราชาและราชินีที่เปลือยกายอย่างรวดเร็ว ในปีค.ศ.1912

(The King and Queen Surrounded by Swift Nudes, 1912)

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 22)

ภาพผลงานชิ้นราชาและราชินีที่เปลือยกายอย่างรวดเร็ว นี้เป็นพัฒนาการ มาจากภาพต้นแบบ ภาพส่วนเฉพาะราชาและราชินีที่เปลือยโดยรวดเร็ว ที่ศิลปินได้จัดทำก่อนหน้านี้ ในปีเดียวกัน และเป็นพัฒนาการ ในการสร้างภาพลักษณะของความสัมพันธ์ระหว่างเพศ ที่คู่กัน โดยตั้งให้ชื่อภาพ ได้แสดงถึงการแทนค่ามาจาก ตัวหมากที่เป็นตัวราชา และตัวราชินี ในเกมสหมากกรุก

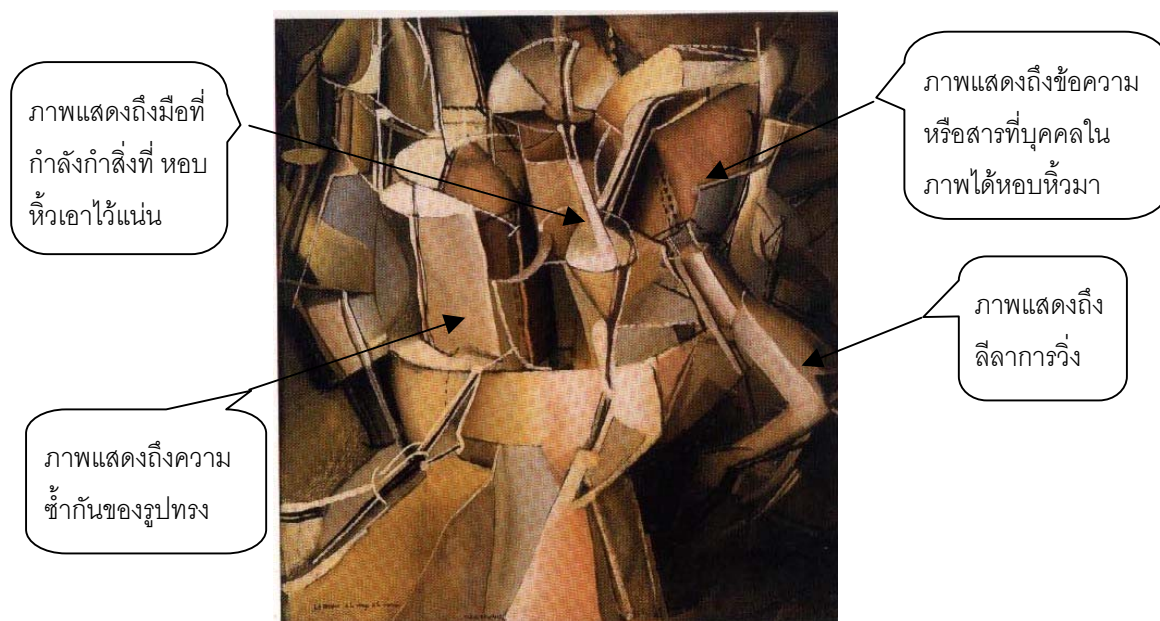
ที่เขาให้ความสนใจ การแสดงถึงสิ่งที่คู่กัน การแสดงถึงความสัมพันธ์ และการแสดงถึงการเคลื่อนไหว ที่เป็นเจตนาที่ทำให้เราได้ทราบถึงความตั้งใจของศิลปิน ที่นอกเหนือมาจากชื่อภาพที่ศิลปินได้ตั้งชื่อเอาไว้แล้วนั้น สิ่งสำคัญที่ปรากฏเด่นชัด ให้เห็นได้อย่างชัดเจน ก็คือ ตรงส่วนกลางของภาพ จากทางมุมบนด้านซ้าย แล้วเลื่อนลงมาตรงส่วนกลางของภาพ และจากนั้น ก็เลื่อนลงสู่ทางขวาด้านล่างของภาพ จะเห็นว่า ภาพวัตถุที่ปรากฏในผลงานนั้นได้แสดงถึงลักษณะของการเคลื่อนไหวที่อยู่อย่างเป็นลำดับ เช่น ศิลปินใช้ความซ้ำกันของรูปร่าง และรูปทรงต่างๆ ที่ปรากฏ ให้มีทิศทางไปในทางเดียวกันอย่างซ้ำๆ เพื่อเป็นการแสดงเจตนา ให้เห็นถึงความเคลื่อนไหวตัวกันไปอย่างเป็นลำดับ

วัตถุซึ่งเป็นสิ่งแทนค่าตัวราชา และราชินีที่ปรากฏในภาพ ศิลปินก็ได้แสดงเอาไว้ให้เห็นได้อย่างชัดเจน โดยในภาพทางด้านซ้ายนั้น จะเห็นเป็นลักษณะของราชา ที่เป็นผู้ชาย และในส่วนทางขวาบนของภาพ ก็จะเป็นลักษณะของราชินี ที่ปรากฏของการมีหน้าอกที่แสดงเอาไว้ให้เห็นพอสังเกตได้

ประเด็นในเรื่องของการให้ความกับการแสดงถึงลำดับความเคลื่อนไหวที่ ประเด็นการให้ความสำคัญในเรื่องของ การแสดงถึงความสัมพันธ์ในเรื่องของเพศ ที่แสดงความเป็นคู่กัน ก็มีปรากฏให้เห็นได้ในภาพผลงานชิ้นนี้ เช่นเดียวกัน

8. ภาพผลงานชื่อ ภาพข้อความพรหมจารีถึงเจ้าสาว ในปี.ศ.1912

(The Passage from Virgin to Bride, 1912)

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 23)

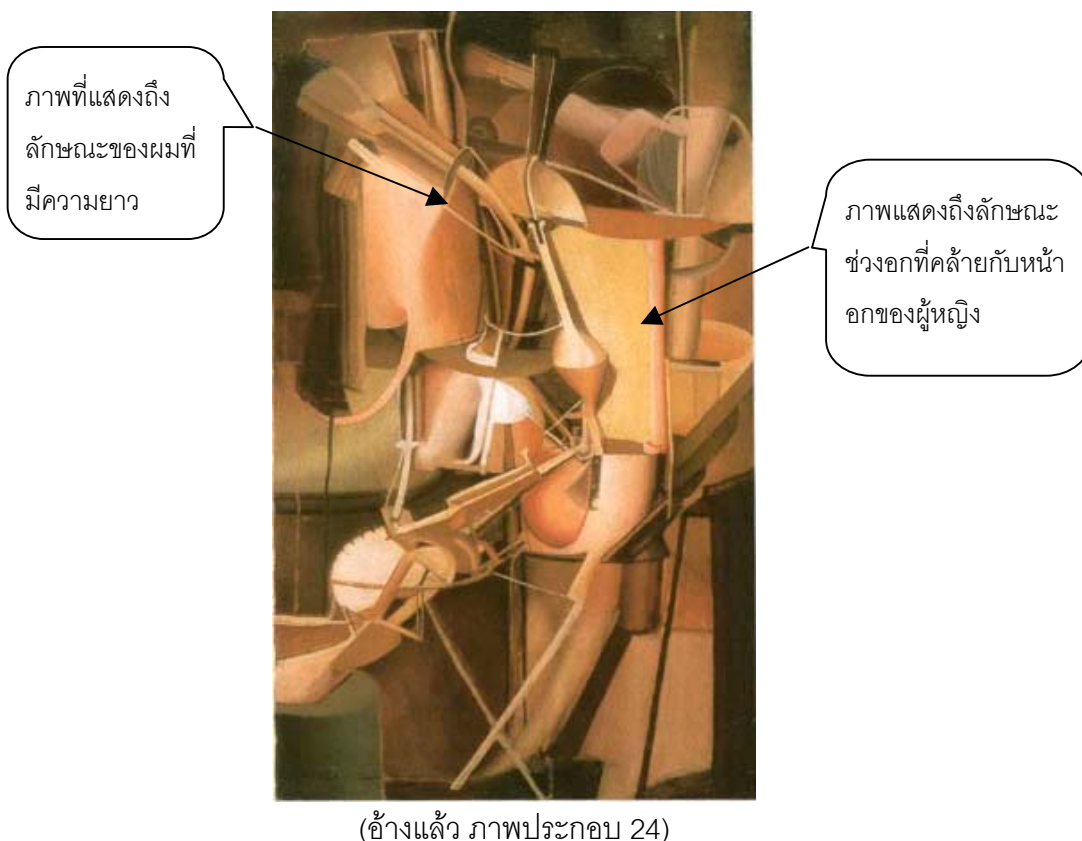
ภาพข้อความพรหมจารีถึงเจ้าสาว ที่ศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ได้จัดทำขึ้นในปีเดียวกันนี้เป็นภาพที่แสดงถึงการลำดับเรื่องและบอกกล่าวถึง การส่งข้อมูลข่าวสาร ที่จะบอกเล่าเรื่องราวได้เป็นอย่างดี เหตุผลหนึ่ง ที่จะเป็นส่วนช่วยเติมเต็ม ความคิด ที่จะนำไปสู่กระบวนการคิด ที่จะพัฒนาการสร้างสรรค์ผลงาน ขึ้นสำเร็จของเขา อีกชิ้นหนึ่งได้อย่างสมบูรณ์ ดีทีเดียว

ในภาพเราจะสังเกตเห็นถึงการบอกเล่าเรื่องราว การส่งข้อความ เสมือนว่าบุคคลในภาพได้แสดงหน้าที่ในการเป็นเหมือนพนักงานส่งเอกสาร บุรุษไปรษณีย์ หรือบุคคลที่ทำหน้าที่ในการส่งข้อมูลข่าวสารต่างๆ โดยลักษณะที่ทำให้สังเกตได้เช่นนั้น ที่นอกเหนือไปจาก การตั้งชื่อภาพที่ศิลปินใช้เป็นการบ่งบอกถึงเรื่องราวที่ตัวศิลปินมาร์เซล ดูชองปีเองต้องการที่จะบอกกล่าวแล้ว ก็คือภายในภาพเราจะเห็นว่า ตัวบุคคลที่แสดงตัวว่าเป็นบุคคลที่ส่งข้อมูลนี้ กำลังถือ หรือหอบหิ้วอะไรบางอย่าง ซึ่งภายในนั้น ตัวศิลปินเองคงจะให้เสมือนว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่บรรจุไปด้วยข้อมูลข้อความ ที่เขาต้องการ

ลักษณะท่าทางที่เร่งรีบ ภาพแสดงอาการความเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว คล้ายเหมือนกับว่าบุคคลภายในภาพนั้นกำลังวิ่ง ก็เป็นอาการเพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่า ภารกิจในครั้งนี้ แสดงซึ่งเจตนาที่กระทำอย่างตั้งใจ และกระฉับกระเฉง

การสร้างสรรค์ผลงานของมาร์เซล ดูชองปี หลายภาพที่สำคัญในช่วงเวลา ปี ค.ศ.1911 และ ปี ค.ศ.1912 ที่ผู้วิจัยได้หยิบยกมาให้เห็นนี้ ก็จะทำให้เราได้เห็นพัฒนาการสร้างสรรค์ผลงาน ในประเด็นเรื่องของการให้ความสำคัญกับลักษณะของศิลปะที่ได้รับการพัฒนามาจากศิลปะลัทธิคิวบิซึม ได้เป็นอย่างดี การใส่รูปแบบที่แสดงถึงการเคลื่อนไหว ที่มีความเร็วเข้ามาเกี่ยวข้องนี้ เป็นจึงประเด็นที่สำคัญ

9. ภาพผลงานชื่อ ภาพเจ้าสาว ในปีค.ศ.1912
(Bride, 1912)

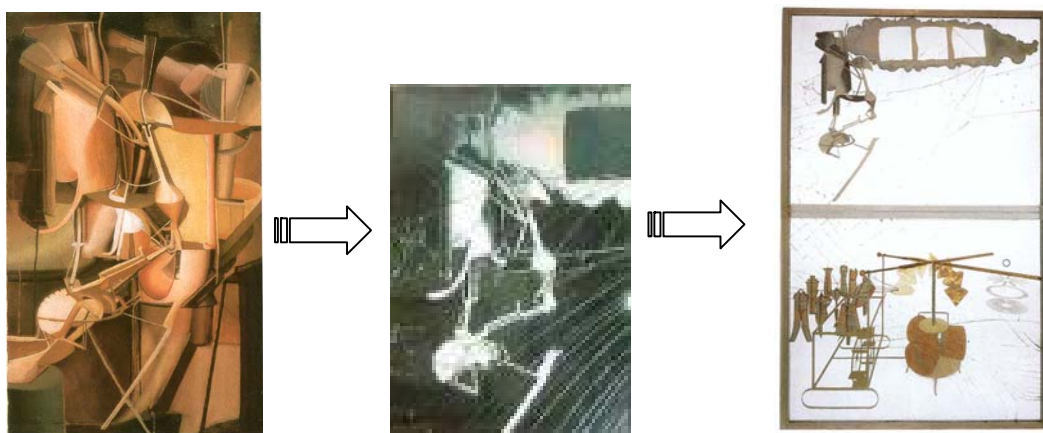

ภาพแสดงถึง ภาพของเจ้าสาว ที่ศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ได้แสดงให้เห็นนี้ เป็นภาพ
ลักษณะที่แสดงถึงลักษณะ ที่เป็นส่วนประกอบ หรือชิ้นส่วน ที่มาจากลักษณะของชิ้นส่วนเครื่องจักร
กลได้เป็นอย่างดี แม้ว่าจะมีนักวิจารณ์บางคนได้กล่าวอ้างว่า ตัวมาร์เซล ดูชองปี เองได้แรงบันดาลใจมาจาก
ไฟนาร์ยยนต์ก็ตาม

การที่มาร์เซล ดูชองปีได้ตั้งชื่อภาพของเขาว่าเจ้าสาว นั้น ก็เป็นการสื่อให้เห็นได้ว่า เขา
ต้องการแสดงถึงเจตนา เพื่อที่จะบอกกล่าวว่า ผู้หญิง ที่ปรากฏในภาพนั้น มีสถานภาพของความ
เป็นหญิงบริสุทธิ์ เหมือนบุคคลที่กำลังมีบทบาท เป็นเจ้าสาว และอีกนัยหนึ่งก็คือ สถานภาพของ
บุคคลที่แสดงว่า เป็นบุคคลที่ ต้องมาเป็นคู่ เหมือนกับว่า ผู้หญิงก็ต้องคู่กับผู้ชาย เจ้าสาวก็ต้องมี
เจ้าบ่าว แสดงถึงสิ่งที่บอกเป็นนัยว่า เป็นสิ่งคู่กัน และการแสดงถึงความบริสุทธิ์ โดยตั้งชื่อภาพว่า
บุคคลภายในภาพนั้น คือเจ้าสาว ก็คงเหมือนกับ ภาพผลงานที่ชื่อ ภาพชายหนุ่มและเด็กหญิงใน
ฤดูใบไม้ผลิ (Young Man and Girl in Spring) ที่ศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ได้จัดทำขึ้นในปี

ค.ศ.1911 ที่เขาได้ใช้คำว่า เด็กหญิง (Girl) แทนที่จะใช้คำว่า หญิงสาว (Woman) ก็เพราะที่จะต้องการสื่อถึงความเดียงสาว ซึ่งในกรณีนี้ก็เช่นกัน

นอกจากการที่มาร์เซล ดูซองปี จะตั้งชื่อภาพเพื่อที่จะอธิบายถึง สิ่งที่เขาต้องการแล้ว สิ่งปรากฏได้จากภาพผลงานก็คือ ภายในภาพผลงานนั้นสิ่งที่ทำให้รู้ได้ว่า สิ่งที่เขาต้องการ นำมาแทนค่าว่าเป็นบุคคลเพศหญิงนั้นก็คือเธอมี ลักษณะช่วงอก ที่คล้ายกับหน้าอกของผู้หญิง และเธอก็มีผมที่ยาว จึงนับเป็นสิ่งที่บ่งบอกเพศของ สิ่งที่แทนค่าบุคคลเพศหญิง ได้ดี

(อ้างอิงภาพประกอบ 24, 63, 38)

ต่อมาในภายหลัง ดังจะปรากฏเห็นว่า ส่วนประกอบในภาพผลงานนี้ ก็สิ่งที่เขาแทนค่าถึงเจ้าสาว ก็ได้ไปปรากฏเป็นส่วนหนึ่ง และได้เป็นส่วนผสมอันสำคัญ ในผลงาน ขึ้นเอกของเขา ที่เขาได้จัดทำมันอย่างตั้งใจคือ ภาพเจ้าสาวเต้นรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่า กระเจกบานใหญ่ ที่เขาได้จัดทำมันอย่างจริงจัง ในปีค.ศ.1915

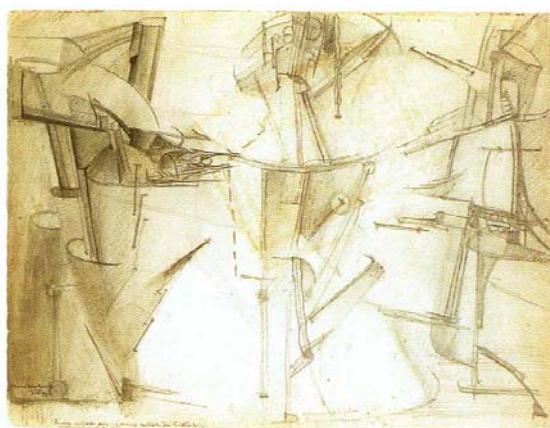
ภาพผลงานชิ้นนี้ ศิลปินมาร์เซล ดูซองปี ได้จัดทำมันตามกระบวนแบบของศิลปะ ในลัทธิคิวบิส และการกำหนดระยะตื้นและลึกภายในภาพ ที่ศิลปินได้พยายามแสดงออกมานั้นเป็นสิ่งที่น่าสนใจ แต่สิ่งสำคัญที่ปรากฏได้ออกมา จากภาพผลงานนั้นก็คือ การเห็นถึงว่าสิ่งที่เขาแสดงถึงสิ่งที่เป็นตัวเจ้าสาวนั้น มันเหมือนกันว่า กำลังลอย หรือกำลังถูกแขวนอยู่ และจากการเกิดปรากฏการณ์ เช่นนี้ ก็อาจเป็นประเด็นให้เขาได้สร้างภาพลักษณะของมัน เมื่อเขานำมันไปใส่เอาไว้ในกระเจกบานใหญ่ โดยให้มันได้ลอย หรือเสมือนกับได้ถูกแขวนอยู่ ภายในผลงาน กระเจกบานใหญ่ ที่อยู่ในส่วนตอนบนมุมซ้ายของภาพนั่นเอง

และจะสังเกตเห็นว่า ประเด็นสำคัญที่มาร์เซล ดูซองปี ได้สะท้อนออกมาในภาพผลงานของเขา หลายชิ้น ดังที่ผู้วิจัยได้หยิบยก ไปแล้วดังกล่าวข้างต้น สิ่งสำคัญก็คือเขาต้องการมุ่งเน้นใน

เรื่องของความแตกต่างระหว่างเพศ ความเป็นเพศชาย และความเป็นเพศหญิง สิ่งที่เป็นสิ่งที่คู่กัน การมีสัมพันธ์ภาพอันดีต่อกัน การแสดงถึงการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดี ในภาพผลงาน ภาพเจ้าสาวนี้ จึงเปรียบเสมือนเป็นตัวแทนของความเป็นเพศหญิง ที่จะแสดงบทบาทอันสำคัญ และเป็นกลไกหลักที่มีบทบาทอย่างมากในผลงานชิ้นเอก กระเจกบานใหญ่ ที่เขาจะจัดทำมัน อย่างตั้งใจ ในต่อไป

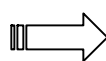
10. ภาพผลงานชื่อ ภาพเจ้าสาวเต้นรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด ในปีค.ศ.1912

(The Bride Stripped Bare by the Bachelors, 1912)

(อ้างอิง ภาพประกอบ 25)

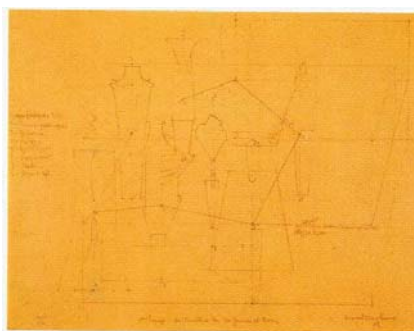
ภาพเจ้าสาวเต้นรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด ที่ศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ได้จัดทำขึ้นในปีนี้เป็นภาพสเก็ตช์ หรือเป็นภาพร่างต้นแบบที่เป็นเสมือน การจดบันทึกความคิด และการแสดงเจตนาได้อย่างทันถ่วงที เขาได้คิดและทำมัน ก่อนที่จะประกาศความตั้งใจที่จะทำมันอย่างจริงจัง ในปีค.ศ. 1915 ถึง 3 ปี ภาพผลงานนี้ ก็เป็นภาพผลงานหนึ่งชิ้นในอีกหลายๆ ชิ้นที่ผู้วิจัยได้เลือกมาทำการศึกษา โดยประเด็นสำคัญก็คือ เจตนาของผู้สร้างสรรค์ผลงานศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ความต้องการสร้างภาพลักษณ์ของผลงานให้รู้สึกถึงวิถี การขับเคลื่อน การแสดงปฏิสัมพันธ์ในเกิดขึ้นระหว่างสิ่งที่อยู่ภายในภาพผลงาน

(อ้างอิง ภาพประกอบ 25,38)

ผลงานชิ้นนี้ จึงนับได้ว่าเป็นผลงานสำคัญ อันเป็นสิ่งที่เขาได้แสดงเจตนา ความคิด และภาพต้นแบบอันสำคัญ อันจะนำไปสู่ การที่เขาจะได้สร้างภาพผลงาน ภาพเจ้าสาวเต้นรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆว่า กระเจกบานใหญ่ (The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even or The Large Glass) ที่เขาได้ประกาศความตั้งใจว่าจะทำมัน ในปีค.ศ.1915 แล้วก็ใช้ระยะเวลาในการทำมัน นานถึง 8 ปี คือมาแล้วเสร็จ เอาเมื่อปีค.ศ.1923 ถึงแม้ว่าต่อมาในปีค.ศ.1926 มันจะเกิดรอยร้าว ที่เขาไม่ได้ตั้งใจให้มันเกิดขึ้นในตอนแรกก็ตาม แต่เขาก็แสดงความชื่นชม และกล่าวว่า มันเป็นเสมือนสิ่งเติมเต็ม เพื่อให้ภาพผลงานนี้ สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

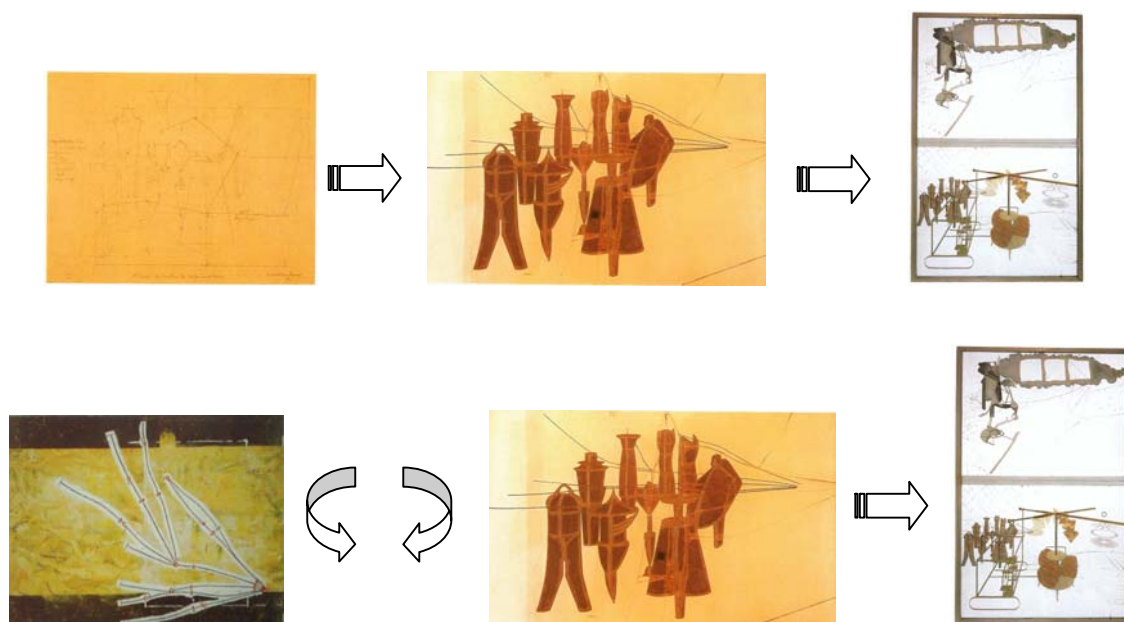
11. ภาพผลงานชื่อ ภาพสุสานเครื่องแบบและสิ่งมีชีวิต (หมายเลข 1) ในปีค.ศ.1913
(Cemetery of Uniforms and Liveries (No.1), 1913)

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 26)

ในปีต่อมา เขาได้จัดทำภาพผลงานสุสานเครื่องแบบและสิ่งมีชีวิต ภาพนี้ สิ่งที่ปรากฏให้เห็นดูได้ชัดเจนว่า เขาทำมันเหมือนกับว่าเขาเป็นช่างตัดเสื้อ ที่ได้ทำการร่างแบบของเสื้อผ้า หรือเสมือนว่ามัน เป็นยูนิฟอร์มเครื่องแบบ อย่างกลุ่มคนในอาชีวะ มักใส่เพื่อบ่งบอกสถานภาพทางอาชีพของตนอย่างเช่น เสื้อผ้าของบุรุษไปรษณีย์ เสื้อผ้าของทหาร ตำรวจ เป็นต้น

และจากภาพผลงานนี้ก็สังเกตได้ว่ามันเป็นชิ้นงานที่ศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ได้จัดทำขึ้น เพื่อเป็นภาพผลงานต้นแบบ อันจะนำไปสู่การสร้างสรรค์ผลงาน ภาพผู้ชายทั้ง 9 คน (9 Mlic Mold) ที่เขาได้จัดทำมันขึ้นมาในภายหลัง ในปีค.ศ.1914-15

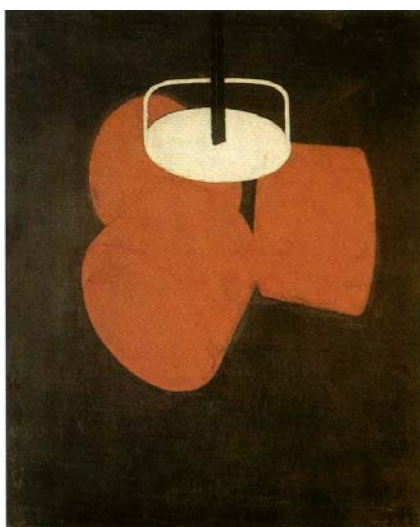

(อ้างอิง ภาพประกอบ 26, 34, 38, 32)

ภายในภาพผลงานก็จะปรากฏลักษณะของการถ่ายทอดรูปทรง โดยเขาได้นำส่วนประกอบที่ผู้ในภาพผลงานภาพแสดงการหยุดของเครื่องช่าย มาใช้ร่วมด้วยอย่างมีบทบาทสำคัญ และการกำหนดตำแหน่งที่ตั้งของภาพผลงาน ให้มีลักษณะ ตำแหน่งอย่างที่เขาต้องการ

12. ภาพผลงานชื่อ ภาพศึกษาสำหรับเครื่องปั่นชอคโกแลต หมายเลข 2 ในปี ค.ศ.1914

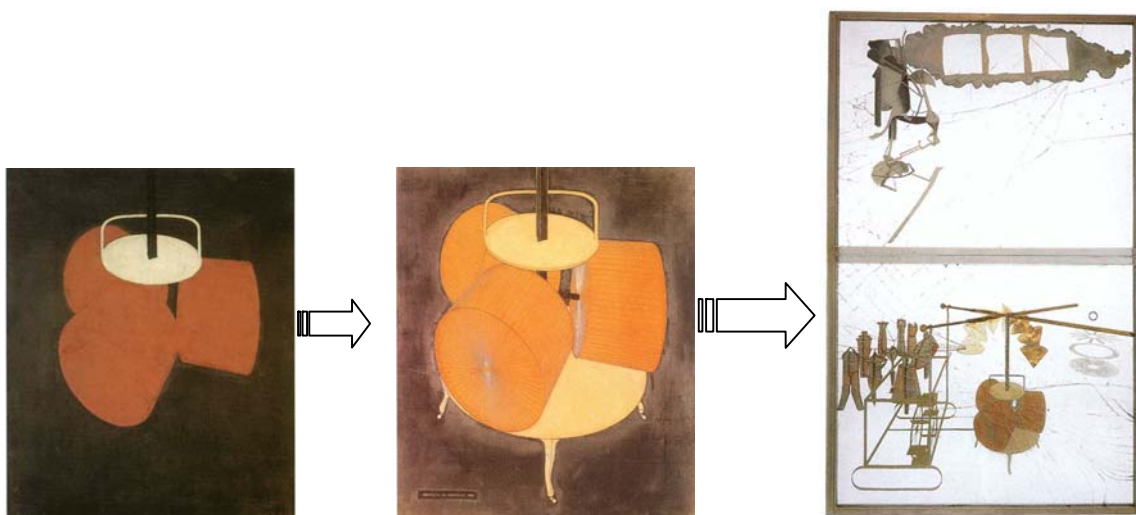
(Study for the Chocolate Grinder No.2, 1914)

(อ้างอิง ภาพประกอบ 29)

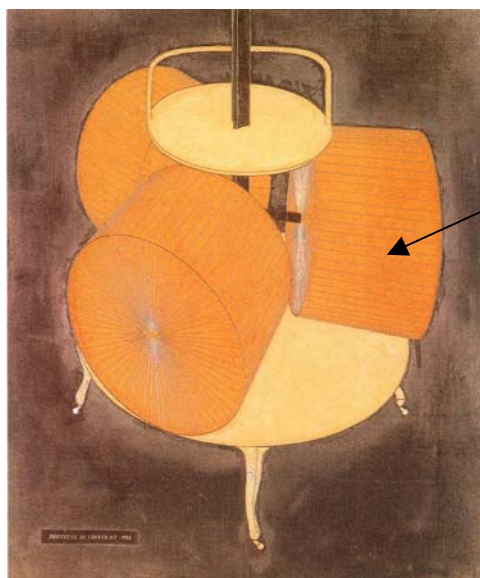
ในปีต่อมาเขาได้สร้างสรรค์ภาพผลงานต้นแบบที่สำคัญ อีกภาพหนึ่ง เพื่อที่จะ ต้องการให้ภาพต้นแบบนี้ มีรูปแบบอย่างที่เขาพึงพอใจใน และก็จะไปเป็นส่วนประกอบอันสำคัญในการไปปรากฏในผลงานชิ้นเอก กระเจกบานใหญ่ของเขาด้วยเช่นกัน

และสิ่งสำคัญที่ภาพผลงานอันแสดงถึงลำดับทางความคิดของศิลปินมาร์เซล ดูชองป์ซันนี้ ที่แตกต่างจากผลงานชิ้นอื่นอย่างสำคัญคือ มันเป็นภาพที่เขียนด้วยสีน้ำมันบนแคนวาส ซึ่งภาพต้นแบบของมาร์เซล ดูชองป์ส่วนใหญ่ จะเป็นภาพที่ถูกจัดทำด้วยดินสอ บนกระดาษ หรือในขณะเดียวกันภาพผลงานชิ้นนี้ ก็อาจเป็นภาพผลงานที่ได้กระทำไว้แต่มันยังไม่เสร็จสมบูรณ์ ก็เป็นไปได้ แต่ถึงอย่างไร การปรากฏของภาพผลงานชิ้นนี้ ก็ทำให้เราได้เห็นถึงพัฒนาการทางความคิด การวางแผนลำดับทางความคิด การสร้างสรรค์ผลงาน ได้ดียิ่งขึ้นหนึ่ง

(อ้างอิง ภาพประกอบ 29, 30, 38)

13. ภาพผลงานชื่อ ภาพเครื่องปั่นชอคโกแลต หมายเลข 2 ในปีค.ศ.1914
(Chocolate Grinder No.2, 1914)

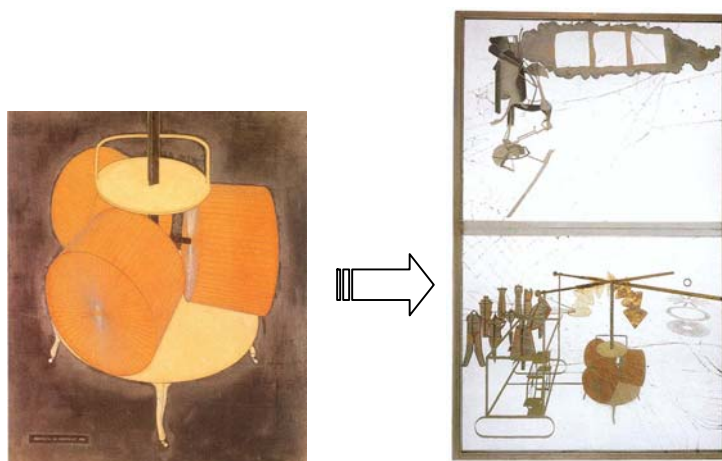

ภาพแสดงถึงลักษณะ
การซ้ำกันของเส้น ที่
ทำให้รู้สึกว่ามันกำลัง
เคลื่อนที่

(อ้างอิง ภาพประกอบ 30)

ในปีเดียวกันนี้มาร์เซล ดูชองปี ได้สร้างสรรค์ผลงาน ที่ปรากฏเป็นภาพลักษณะของเครื่องปั่นชอคโกแลต ได้สำเร็จ อย่างที่เขาได้ตั้งใจไว้ ภาพเครื่องปั่นชอคโกแลตนี้ จะไปมีบทบาทและเป็นส่วนสำคัญ และเป็นกลไกในการสื่อความหมายอย่างที่เขาตั้งใจได้อย่างมีนัยยะ การขับเคลื่อนของ มัน การหมุน หรือปั่น ชอคโกแลตที่หอมหวาน จึงเป็นตัวแทนของสัมพันธที่ดี ระหว่างภาพของสิ่งที่เขาต้องการจะสื่อ ถึงเรื่องราวนี้ อย่างที่เขาต้องการ

สิ่งที่ปรากฏในภาพผลงานชิ้นนี้อย่างสำคัญ ก็คือเขาเริ่มที่จะนำตัววัสดุ ที่เป็นวัสดุสำเร็จรูปมาใช้ประกอบในผลงาน เขานำด้ายมาเย็บ เพื่อที่จะทำเป็นเส้นของถึงกลม ๆ 3 อันที่ปรากฏอยู่ แทนที่จะเขียนมัน ความซ้ำกันมากๆ ของเส้นที่ปรากฏ ภาพลักษณะของผลงานดูเหมือนจะเป็นควิบิส แต่ความรู้สึกที่ได้รับกลับ รู้สึกว่ามันกำลังเคลื่อนที่ด้วยการหมุนวน

(อ้างอิง ภาพประกอบ 30, 38)

14. ภาพผลงานชื่อ ภาพแสดงการหยุดของเครือข่าย ในปีค.ศ.1914

(Network of Stoppages, 1914)

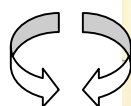
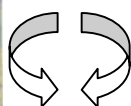
(อ้างอิง ภาพประกอบ 32)

ในปีเดียวกันนี้เขาได้สานต่อผลงาน เพื่อที่จะนำไปเป็นส่วนประกอบร่วมอัน เป็นการแสดงถึงกลไกสำคัญ ที่จะให้มันไปปรากฏอยู่ใน ผลงาน กระดาษบานใหญ่ อย่างที่เขาให้ความสนใจ เอาไว้ ในการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ เขาได้นำภาพผลงาน ขึ้นที่เคยได้สร้างสรรค์เอาไว้ก่อนหน้านี้ ก็คือภาพผลงานภาพชายหนุ่มและเด็กหญิงในฤดูใบไม้ผลิ ที่เขาได้จัดทำมัน เมื่อ ปี ค.ศ.1911 จะ ด้วยเจตนาของเขาหรือไม่ ภาพผลงานนี้ก็ทำให้เกิดปรากฏการณ์ในหลายอย่าง

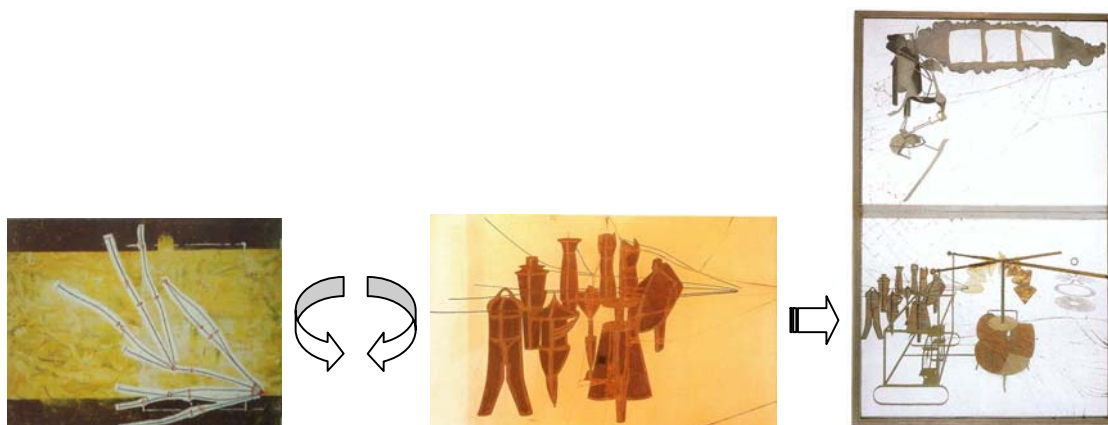
อย่างแรกคือ ถ้าการนำภาพผลงานที่เคยทำเอาไว้แล้ว มาทำซ้ำเพื่อเป็นการสื่อ หรือ ความหมายถึงการส่งสัญญาณความหมาย จากเรื่องเดิมที่เคยได้สร้างสรรค์ไว้ กับสัญลักษณ์ความ

หมายที่ได้จัดทำขึ้นนี้ ก็ดูจะเป็นเรื่องที่มีความสือสัมพันธ์กันได้ดี โดยในภาพผลงานชายหนุ่ม และเด็กหญิงในฤดูใบไม้ผลินั้น เขาได้สื่อความหมายในเรื่องเพศชาย และเพศหญิง ที่แสดงถึงการมีปฏิสัมพันธ์อันดีต่อกัน จนมาถึงผลงานใหม่ที่เขาได้จัดทำมัน ก็ให้มาทับลงบนผลงานชิ้นเดิม แต่ก็ยังคงเหลือร่องรอย เอาไว้ให้เห็นนั้น โดยภาพใหม่นี้ เป็นภาพของเครือข่าย ซึ่งแน่นอนว่า มันได้สื่อความหมายที่เน้นในเรื่องของภาพแสดงถึงการมีปฏิสัมพันธ์ การเชื่อมโยงของเส้นเครือข่ายที่ศิลปิน มาร์เซล ดูชองปี ได้จัดทำมัน ก็ดูให้เข้าใจได้ไม่ยากว่า เจตนาที่เขาได้เสนอนั้น มีเจตนามุ่งเน้นให้เห็นถึงความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันได้ หรือในอีกประเด็นหนึ่ง หากศิลปินมิได้ต้องการแสดงเจตนาใดๆ อาจเป็นเพียงแค่เรื่องง่าย ๆ ที่ว่า เขาไม่มีแคนวาสอันใหม่ ที่จะนำมาสร้างสรรค์ผลงาน เขาก็เลยนำภาพผลงานเก่า ที่เขาคิดว่าเขายังไม่มีความพึงพอใจกับมัน มาทำใหม่ แต่ก็ยังใช้ประโยชน์จากมันอยู่โดย ยังคงทิ้งร่องรอย เอาไว้ เพื่อให้ภาพผลงานเกิดมิติที่ซับซ้อน ตามหลักการทางศิลปะการทำงานในเช่นนี้ ก็เป็นสิ่งที่แสดงที่บ่งบอกว่า มาร์เซล ดูชองปี เป็นความคิดและมองอะไรในสิ่งที่เขาอยากทำ เขาก็ทำ มันเป็นการแสดงเจตนาที่ เขาไม่ยอมให้อะไรมายึดติด หรือมาเป็นส่วนกำหนดวิถีของเขา นอกจากตัวเขาเอง

เหมือนดังเราจะเห็นในช่วงประวัติ ของชีวิตส่วนตัวที่เขาได้เคยให้ทรรศนะเอาไว้ว่าตัวเขานั้นชอบที่จะมีความรัก แต่การที่มีชีวิตคู่ มันจะต้องมีความรับผิดชอบในหน้าที่และบทบาท สิ่งนี้จะเป็นสิ่งที่ตามมาหลังชีวิตสมรส เขาว่าเขาชอบมัน แต่ก็ไม่ยอมให้เรื่องของบทบาทหน้าที่ ในเรื่องของชีวิตคู่ มาผู้มัดเขา จากเหตุผลนี้ ก็อาจประมวลได้ว่า ศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ดูเขาจะมีนิสัยที่นิยมกำหนดชีวิต และวิถีคิดให้ตนเองมากกว่า เสียที่จะให้กฎระเบียบ หรือวิธีปฏิบัติ มากำหนดตัวเขาเอง

(อ้างอิงแล้ว ภาพประกอบ 12,32,34)

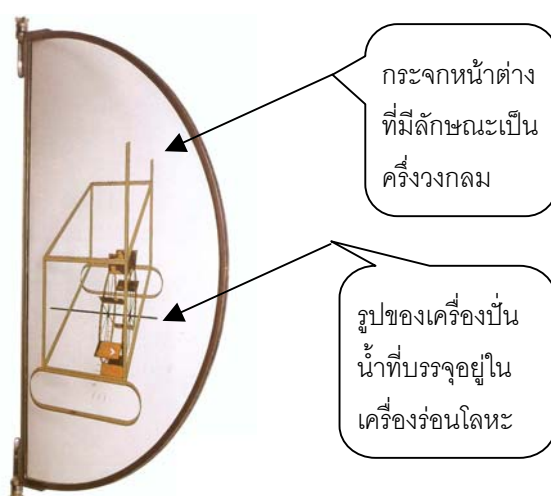
(อ้างอิง ภาพประกอบ 32, 34, 38)

และในการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ สังเกตได้ว่า ภาพแสดงการหยุดของเครือข่ายนี้ ก็จึงเป็นเสมือนภาพผลงานความคิดที่เป็นภาพต้นแบบ ที่ตัวศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ได้จัดทำมัน เพื่อให้ให้มันไป เป็นส่วนประกอบสำคัญส่วนหนึ่ง ในผลงาน กระเจกบานใหญ่ของเขา และเขาก็ได้หลอมรวมมัน ให้มันไปเป็นส่วนประกอบ ที่สำคัญในภาพผลงาน ภาพผู้ชายทั้ง 9 คน ภาพเส้นของเครือข่ายนี้ จึงเปรียบเสมือนเป็น ราวหรือที่แขวนเสื้อผ้า โดยมีภาพของเสื้อ ทั้ง 9 ชุดนี้แขวนติดอยู่ด้วยกัน

และภาพผลงานภาพแสดงการหยุดของเครือข่ายนี้ ก็เป็นภาพที่แสดงถึงการเน้นย้ำ ให้เห็นถึงภาพลักษณ์ของ การแสดงถึงความมีปฏิสัมพันธ์ โดยมีโครงข่ายที่เชื่อมโยง ติดต่อกัน อันเป็นการแสดงกลไกอันสำคัญ ที่เป็นส่วนประกอบในชิ้นผลงาน กระเจกบานใหญ่

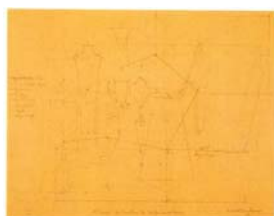
15. ภาพผลงานชื่อ ภาพเครื่องบินน้ำที่บรรจุอยู่ในเครื่องร่อนโลหะ ในปีค.ศ.1913-15

(Glider Containing a Water Mill in Neighboring Metals.1913-15)

(อ้างอิง ภาพประกอบ 33)

ผลงานชิ้นนี้ เขาได้คิดที่จะทำมันเอาไว้ในปีค.ศ.1913 ซึ่งก็ก่อนที่จะเขาจะได้ทำภาพผลงานภาพเครื่องปั่นชอคโกแลต หมายเลข 2 ซึ่งในการจัดทำผลงานเครื่องปั่นน้ำที่บรรจุอยู่ในเครื่องร่อนโลหะนี้ เป็นช่วงเวลาเดียวกับที่เขาได้สร้างสรรค์ผลงาน ภาพสุสานของเครื่องแบบและสิ่งมีชีวิต หมายเลข 1 ซึ่งสิ่งที่เป็นแนวความคิด ที่ศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ได้คิดและทำมันในช่วงเวลานั้นก็คือ การที่จะคิด และถ่ายทอดมัน โดยค้นหาตัววัสดุ ที่จะนำมาใช้สื่อความหมาย และภาพผลงานภาพผู้ชายทั้ง 9 คน ในช่วงเวลาเดียวกันนี้ ที่เขาได้สร้างสรรค์มัน และก็ได้นำแสดงออกโดยใช้ตัวของวัสดุสำเร็จรูป มาเป็นสื่อสัญญาณอันสำคัญในการสื่อความหมาย

ภาพสุสานของเครื่องแบบ
และสิ่งมีชีวิต หมายเลข 1

ภาพเครื่องร่อนที่บรรจุอยู่ใน
เครื่องปั่นน้ำโลหะ

ภาพผู้ชายทั้ง 9 คน

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 26,33,34)

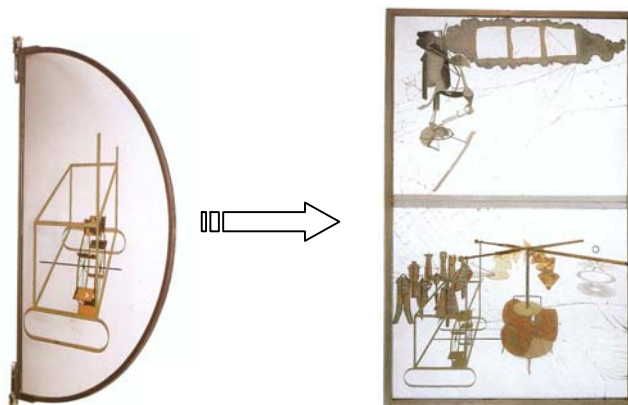
และในภาพผลงาน เครื่องปั่นน้ำที่บรรจุอยู่ในเครื่องร่อนโลหะ นี้จะเห็นว่าศิลปินมาร์เซล ดูชองปี เขาได้จำกระจกมาใช้ โดยในที่นี้เขาได้เลือกเอากระจกครึ่งวงกลม ที่เป็นบานสวิงมาใช้ หรืออาจเป็นได้ว่า เขาประทับใจกับมัน และต้องการนำประโยชน์ของตัวมัน ที่มันทำหน้าที่ของการแกว่งไป แกว่งมา ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญ ในการสื่อความหมายเรื่องราวนี้ ได้อย่างครบถ้วนตามที่เขาต้องการ

การนำแผ่นกระจกมาใช้ในผลงานชิ้นนี้ อาจเป็นแรงบันดาลใจ ที่ทำให้ศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ได้จัดทำผลงานชิ้น กระจกบานใหญ่ ก็เป็นไปได้ เพราะก่อนหน้านี้ ก็ได้ปรากฏหลักฐานที่ว่า เขาตั้งใจที่จะทำมัน จากกระจก เพราะว่าเขาเพียงแค่ประกาศความตั้งใจที่จะทำมัน อาจปรากฏผลงานสเก็ตช์ หรือผลงานต้นแบบก่อนหน้านี้ อยู่ คือในปีค.ศ.1912 แต่การปรากฏของ ผลงานเจ้าสาวเดินร่ำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่ากระจกบานใหญ่ (The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even or The Large Glass) นี้ เขาได้เริ่มทำมันในปี ค.ศ.1915 นี่เอง ซึ่งอาจสันนิษฐานได้ว่า ศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ได้ตั้งใจที่จะทำมันอย่างจริงจัง ภายหลังจากที่เขาได้จัดทำ ภาพเครื่องร่อนที่บรรจุอยู่ในเครื่องปั่นน้ำโลหะ ชิ้นนี้ และการที่เขาได้เพิ่มคำว่า Even or

The Large Glass ก็เป็นประเด็น ที่ได้สนับสนุน หรือบ่งบอก ได้ดีว่า ศิลปินได้มีพัฒนาการความคิด อย่างไร

ซึ่งเขาได้เลือกที่จะใช้แผ่นกระจก มาเป็นสื่อสำคัญ ที่จะเป็นตัวกลาง ในการสื่อ หรือ ส่งสัญญาณ ความหมาย ตามที่เขาต้องการ ผลงานสร้างสรรค์ชิ้นนี้ จึงเปรียบเสมือนเป็น การเปิด หน้าต่างทางความคิด ให้กับตัวศิลปินมาร์เซล ดูชองปี และก็เปิดความคิดการสร้างสรรค์ของศิลปิน มาร์เซล ดูชองปี ในการสร้างสรรค์ผลงานที่เรียกว่า แบบแอสเซมเบรจ (Assemblage) ได้อย่าง ชัดเจน

โดยการปรากฏของมันก็ส่งผลสำคัญหลายอย่างดังที่กล่าวมาแล้วและที่สำคัญที่สุดก็คือ มันได้ไปปรากฏ เป็นส่วนประกอบอันสำคัญ อย่างมากอีกชิ้นหนึ่ง ในผลงาน กระจกบานใหญ่

(อ้างอิง ภาพประกอบ 33, 38)

16. ภาพผลงานชื่อ ภาพผู้ชายทั้ง 9 คน ในปีค.ศ.1914-15

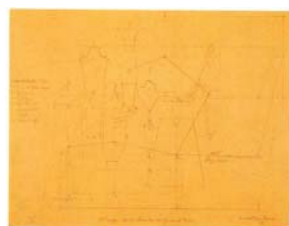
(9 Malic Molds, 1914 – 15)

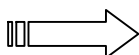
(อ้างอิง ภาพประกอบ 34)

ภาพแสดงถึงเส้น
ของเครือข่าย ที่มา
จากภาพ แสดงการ
หยุดของเครือข่าย
ในปีค.ศ.1914

ภาพผลงาน ภาพผู้ชายทั้ง 9 คน ที่เขาได้สร้างสรรค์ขึ้นมา เป็นภาพจากการหลอมรวมความคิดในช่วงระหว่างที่เขาได้สร้างสรรค์ผลงาน ในช่วงปีค.ศ.1914-1915 ซึ่งนอกเหนือจากที่เขาได้เคยคิดและจัดทำมัน โดยปรากฏแบบต้นแบบของภาพผลงานชิ้นนี้ ก็คือภาพสุสานของเครื่องบินและสิ่งมีชีวิต หมายเลข 1 ที่เขาได้เคยสร้างมันไว้ในปีค.ศ.1913 มาแล้วก่อนหน้านี้

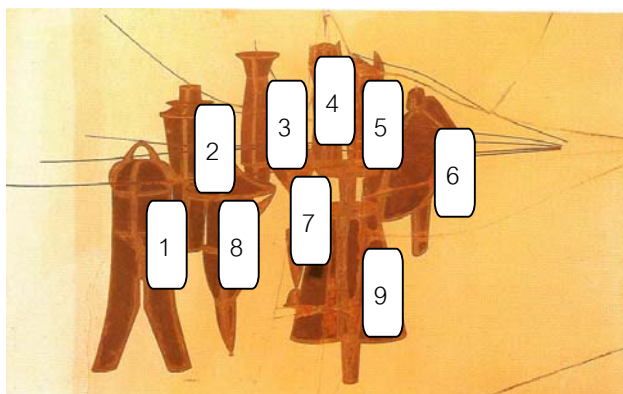
ภาพสุสานของเครื่องบิน
และสิ่งมีชีวิต หมายเลข 1

ภาพผู้ชายทั้ง 9 คน

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 26, 34)

การนำเส้นของโครงข่าย จากภาพแสดงการหยุดของเครือข่าย มาเป็นส่วนสำคัญในของประกอบที่จะทำในการสร้างสรรค์ภาพผลงานผู้ชายทั้ง 9 คนนี้ และก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า ผลงาน เครื่องปั้นน้ำที่บรรจุอยู่ในเครื่องร่อนโลหะ ที่เขาได้ใช้กระจกมาเป็นส่วนประกอบที่สำคัญ จะทำให้ศิลปิน มาร์เซล ดูของ ได้แนวความคิด ความสนใจจากสิ่งเหล่านี้ จนเกิดเป็นภาพลักษณะของผลงาน ภาพผู้ชายทั้ง 9 คนดังกล่าวนี้ และจะเห็นว่าภาพผู้ชายทั้ง 9 คน เป็นชิ้นผลงาน ที่ได้ถูกจัดทำโดยมีแผ่นกระจก เป็นตัววัสดุ สำคัญ ที่ศิลปินได้เลือก ที่จะนำมาเป็นสื่อ ในการถ่ายทอดความคิด และเจตนาของตัวศิลปิน และเพื่อที่จะให้มันได้ไปเป็นส่วนประกอบที่สำคัญยิ่ง ที่จะเป็นตัวแทนของมนุษย์ผู้ชาย ที่มีบทบาท และตัวดำเนินเรื่องหลัก อีกตัวหนึ่ง ในชิ้นผลงานกระจกบานใหญ่ ให้แสดงเจตนาได้อย่างที่เขาตั้งใจ

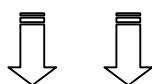
ภาพแสดงการหยุดของเรือข้าย
ในปีค.ศ.1914

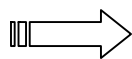
ภาพเครื่องร้อนที่บรรจุ
อยู่ในเครื่องปั่นน้ำโลหะ
ในปีค.ศ.1913-15

ภาพผู้ชายทั้ง 9 คน
ในปีค.ศ.1914-15

ภาพผู้ชายทั้ง 9 คน

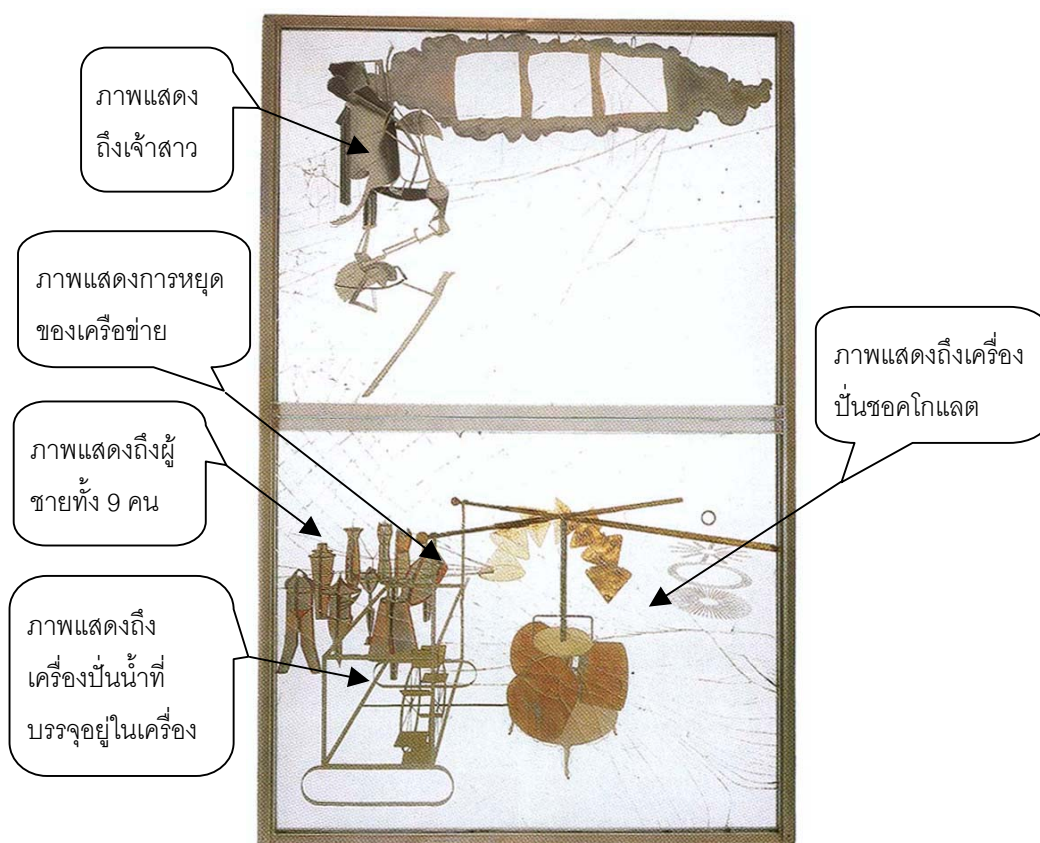
ภาพกระจกบานใหญ่
ในปีค.ศ.1915-23

(อ้างอิง ภาพประกอบ 32, 33, 34, 88, 38)

การปรากฏของภาพผลงานชิ้น ภาพผู้ชายทั้ง 9 คนนี้ สังเกตเห็นว่า มาร์เซล ดูของปี มิได้ ต้องการแสดงถึงผู้ชายคนใดคนหนึ่ง แต่เขาต้องการแสดงให้เห็นถึง เหล่าผู้ชายทั้งหลาย หรืออาจสันนิษฐานได้ว่า ผู้ชายทั้ง 9 คนนี้ เป็นตัวแทนของผู้ชายทั้งหลาย

17. ภาพผลงานชื่อ ภาพเจ้าสาวเดินรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่า กระจกบานใหญ่ ในปีค.ศ.1915-23

(The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even or The Large Glass, 1915–23)

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 38)

ภาพของโลกในความคิด โดยใช้กระจกแผ่นใหญ่ ที่บรรจุเรื่องราวสถานการณ์ ที่เขาต้องการแสดงเจตนา เพื่อสื่อความหมาย ได้แสดงความตั้งใจ และเริ่มปรากฏเป็นภาพผลงาน ในปีค.ศ.1915 นี้ และ ต่อไปมันได้แล้วเสร็จ ในปีค.ศ.1923 โดยเขาได้ใช้เวลานานถึง 8 ปี ผลงานชิ้นนี้ เกิดขึ้นจากการหลอมรวมความคิด หลอมรวมประสบการณ์ในชีวิต ประสบการณ์การสร้างสรรค์ ผลงาน และหลอมรวมภาพลักษณะของผลงานต่างๆ ที่เขาเองได้เตรียมเอาไว้ให้มาเป็น องค์ประกอบ อันสำคัญของเขา ให้ออกมาเป็นผลงานชิ้น กระจกบานใหญ่นี้

โดยการปรากฏภาพลักษณ์ของผลงานชิ้น กระบอกบานใหญ่นี้ มันไม่ได้ถูกนำเสนอ เพื่อให้มองเห็นได้เพียงแต่ด้านเดียว เหมือนกับผลงานชิ้นผ่านๆ มาที่เขาได้เคยทำมัน แต่ศิลปินมาร์เซล ดูชองป์ ได้สร้างมัน โดยคำนึง ถึงวิธีการนำเสนอผลงาน เป็นสำคัญด้วย เขาให้ความสำคัญกับการติดตั้งมัน ให้ความสำคัญ กับการนำเสนอภาพความคิด ที่เขาได้กระทำมันอย่างตั้งใจ ซึ่งในกระบวนการสร้างสรรค์ กระบวนการในการถ่ายทอดผลงาน เขาก็ได้จำกัดตัวเองอยู่ภายใต้กรอบแนวคิด หรือธรรมเนียมวิธีการปฏิบัติ ที่ยึดหลังเกณฑ์ กระบวนการสร้างสรรค์คืออย่างใด อย่างหนึ่ง

ภาพประกอบ 95 ภาพแสดงการติดตั้งของ The Large Glass

(Janis, Mink. 2000 : 75)

ซึ่งหากเราจะพิจารณา ถึงภาพลักษณ์ของผลงาน ที่มีปรากฏให้เห็นนั้น ก็พบว่า เขาได้หลอมรวมกรรมวิธีการสร้างสรรค์ ในกระบวนการแบบต่างๆ เข้าด้วยกัน เช่น ในชิ้นผลงาน ก็จะไปประกอบไปด้วยกรรมวิธีการสร้างด้วย การวาด การระบาย การใช้วัสดุสำเร็จรูปมาประกอบรวมดังมีแผ่นกระจก เส้นลวด อะลูมิเนียม ตะกั่ว ฯ หรือกระบวนการของการนำเสนอผลงาน ตลอดจนกระบวนการแบบในการนำเสนอความคิด

ภาพของโลกในจินตนาการของศิลปินมาร์เซล ดูชองป์ ได้ถูกถ่ายทอดออกมาให้เห็น ในรูปแบบของภาพลักษณ์ อย่างที่เขาตั้งใจ มันเกิดขึ้นจากความตั้งใจของเขา ที่เกิดจากการเก็บเกี่ยวประสบการณ์ ข้อมูลต่างๆ ที่มาจากการหล่อหลอม โดยประสบการณ์ จากครอบครัว ประสบการณ์ในชีวิต ที่ผ่านบริบทของสังคม และระสนิยมของตัวเองของเขาเอง

แม้มาร์เซล ดูซองปีจะได้รับการยอมรับ และเป็นที่ยอมรับ โด่งดังมาก จนหลายคนให้การนับ ถือ แต่ปัจจัยที่สำคัญที่ทำให้เขา ได้มาอยู่ตรงจุดนี้ได้ สิ่งที่ทำให้ผู้วิจัยได้ทราบก็คือ การที่เขามีความเคารพต่อวิชาชีพ ต่อหน้าที่ของเขา เขาทำงานสร้างสรรค์มัน เสมือนว่ามันเป็นกิจวัตรประจำวันของเขา เขาให้ออกาสต่อตัวเอง ในการที่จะคิดค้น กับกลวิธี หรือการสร้างสรรค์ใหม่ๆ เขามีสังคมและสิ่งแวดล้อมที่ ที่เอื้ออำนวยต่อชีวิตการสร้างสรรค์ผลงานและกระบวนการทางความคิด อย่างดี รูปแบบผลงานที่สร้างสรรค์ บทกวีที่ดี เพื่อนที่รู้ใจ และผู้อุปถัมภ์ ที่ให้การดูแลเขาเป็นอย่างดี จากสิ่งแวดล้อมที่ดีเหล่านี้ ก็เป็นส่วนสำคัญ ที่ช่วยสนับสนุนให้เขาได้สร้างสรรค์ผลงาน ให้มีทิศทางไปเป็นแบบอย่าง อย่างที่เขาที่มีความพึงพอใจได้

ซึ่งจากการศึกษากลุ่มประชากรที่เลือกมาวิเคราะห์ดังกล่าว ก็สามารถ แบ่งรูปแบบการสร้างสรรค์ผลงานของศิลปินมาร์เซล ดูซองปี ดัง

สรุป ผลจากการแยกแยะกลุ่มตัวอย่างที่ได้นำมาศึกษาวิจัยออกเป็น 3 กลุ่ม ประกอบด้วย กลุ่มผลงานที่เป็นแรงขับ หรือแรงบันดาลใจ กลุ่มผลงานที่เป็นงานต้นแบบ หรืองานสเกตช์ และกลุ่มผลงานที่ศิลปินนำมาประกอบรวมต่างๆ ดังจะสรุปผลให้เห็นได้ดังตาราง ต่อไปนี้

ตาราง 1 สรุปการวิเคราะห์แยกกลุ่มที่แสดงถึงพัฒนาการให้เกิดผลงานชุด The Large Glass

ลำดับที่	ชื่อผลงาน			ปี ค.ศ.
	กลุ่มผลงานที่เป็นแรงขับหรือแรงบันดาลใจ	กลุ่มผลงานที่เป็นงานต้นแบบ หรืองานสเกตช์	กลุ่มผลงานที่ศิลปินนำมาประกอบรวมต่างๆ	
1	 ภาพชายหนุ่มและเด็กหญิงในฤดูใบไม้ผลิ			1911
2	 ภาพคนเล่นหมากรุก			1911

ตาราง 1 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อผลงาน			ปี ค.ศ.
	กลุ่มผลงานที่เป็นแรงขับ หรือแรงบันดาลใจ	กลุ่มผลงานที่เป็นงานต้น แบบ หรืองานสเกตช์	กลุ่มผลงานที่ศิลปินนำมา ประกอบรวมต่างๆ	
3	 ภาพเครื่องบดกาแฟ			1911
4	 ภาพชายหนุ่มผู้โศกเศร้าใน รถไฟ			1911
5	 ภาพผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได หมายเลข 2			1912
6		 ภาพส่วนเฉพาะราชาและราชินี ที่เปลือยโดยรวดเร็ว		1912

ตาราง 1 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อผลงาน			ปี ค.ศ.
	กลุ่มผลงานที่เป็นแรงขับ หรือแรงบันดาลใจ	กลุ่มผลงานที่เป็นงานต้น แบบ หรืองานสเกตช์	กลุ่มผลงานที่ศิลปินนำมา ประกอบรวมต่างๆ	
7	 ภาพราชาและราชินีที่เปลือย กายอย่างรวดเร็ว			1912
8	 ภาพข้อความพหุหมายถึงเจ้า สาว			1912
9			 ภาพเจ้าสาว	1912
10		 ภาพเจ้าสาวเดินรำเปลือยกาย ต่อหน้าชายโสด		1912

ตาราง 1 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อผลงาน			ปี ค.ศ.
	กลุ่มผลงานที่เป็นแรงขับ หรือแรงบันดาลใจ	กลุ่มผลงานที่เป็นงานต้น แบบ หรืองานสเกตช์	กลุ่มผลงานที่ศิลปินนำมา ประกอบรวมต่างๆ	
11		 ภาพสัณฐานของเครื่องแบบและ สิ่งมีชีวิต หมายเลข 1		1913
12		 ภาพศึกษาสำหรับเครื่อง ปั้นชอคโกแลต หมายเลข 2		1914
13			 ภาพเครื่องปั้นชอคโกแลต หมายเลข 2	1914
14			 ภาพแสดงการหยุดของเครื่อง ช่าย	1914

ตาราง 1 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อผลงาน			ปี ค.ศ.
	กลุ่มผลงานที่เป็นแรงขับ หรือแรงบันดาลใจ	กลุ่มผลงานที่เป็นงานต้น แบบ หรืองานสเก็ตช์	กลุ่มผลงานที่ศิลปินนำมา ประกอบรวมต่างๆ	
15			 ภาพเครื่องปั้มน้ำที่บรรจุอยู่ใน เครื่องร่อนโลหะ	1913-15
16			 ภาพผู้ชายทั้ง 9 คน	1914-15
17			 ภาพเจ้าสาวเต้นรำเปลือยกาย ต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียก บ่อยๆ ว่ากระจกบานใหญ่	1915-23
รวม	7	4	6	1911-23
รวม	17			

จากตารางสรุปการวิเคราะห์ การแยกกลุ่มที่แสดงถึงพัฒนาการ ในการสร้างสรรค์ผลงาน ชุดกระจกบานใหญ่ ของศิลปินมาร์เซล ดูชองป์ ก็เป็นแนวทางที่ทำให้เห็นถึงลำดับความคิด ในการทำงาน และพัฒนาการของช่วงเวลา ในการสร้างสรรค์งาน ให้เกิดดังผลสัมฤทธิ์ที่ดีได้

6. กลวิธีในการสร้างสรรค์ต่างๆ ทางศิลปะ

ผลงานศิลปะชุด เจ้าสาวเดินร่ำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่ากระจกบานใหญ่ (The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even, or The Large Glass, 1915–23) และผลงานประกอบร่วมชิ้นอื่น ๆ นั้น เป็นชุดผลงานที่ผู้วิจัยเลือกมาเป็น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ในประเด็นเกี่ยวกับแนวคิด เนื้อหา วัสดุ และภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ ศิลปินได้สร้างผลงาน กระจกบานใหญ่ ขึ้นมาจากปัจจัยประกอบ 2 ปัจจัยด้วยกันคือ 1 จากปัจจัยภายใน และ 2 จากปัจจัยภายนอก

ปัจจัยภายใน มาจากประสบการณ์ส่วนตัวที่ศิลปินเองได้รับ และมีความประทับใจ ทั้งจากความรู้สึกส่วนตัวของศิลปิน ที่ได้ประสบกับเหตุการณ์ เรื่องราว ที่ได้มีส่วนในการสัมผัสใกล้ชิด และเป็นเรื่องราวที่กระเทือนต่อความรู้สึก ของศิลปินมาร์เซล ดูชองป์ เขาได้รับประสบการณ์และใกล้ชิดกับประสบการณ์นั้น จนได้ถ่ายทอดมันออกมาในผลงานศิลปะที่เขา มีความชื่นชอบ ที่ประกอบไปด้วย เรื่องของเกมส์หมากรุก และเรื่องของกลไกทางความรัก

ปัจจัยภายนอก เป็นปัจจัยที่มีบทบาทต่อการสร้างสรรค์ผลงานของตัวศิลปินมาร์เซล ดูชองป์ ในแต่ละช่วงเวลา หรือในแต่ละช่วงชีวิต ที่ผ่านมา ในชีวิตของการสร้างสรรค์ผลงาน จิตรกรรม กระแสวัฒนธรรมทางสังคม การเจริญเติบโตของโลกอุตสาหกรรม เทคโนโลยี และความเจริญรุ่งเรืองของรสนิยมทางศิลปะ ที่มีความเคลื่อนไหว ตลอดช่วงเวลาของยุคสมัย ความนิยมชมชอบของรูปแบบการแสดงผลงานของศิลปินกลุ่มลัทธิต่างๆ มีผลส่งให้มาร์เซล ดูชองป์ ได้เป็นแรงบันดาลใจ ในการสร้างผลงานออกมา จนมีรูปแบบเฉพาะตัวที่โดดเด่น

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้แบ่งแยกหัวข้อเพื่อเป็นประเด็นในการศึกษาวิจัย อันประกอบไปด้วยการสร้างสรรค์ผลงาน ที่เป็นกลุ่มประเด็น ที่ผู้วิจัยให้ความสำคัญในการศึกษาวิจัย ถึงการเกิดมาซึ่งการสร้างสรรค์ผลงานชุด เจ้าสาวเดินร่ำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่ากระจกบานใหญ่ ที่ประกอบด้วยการสร้างสรรค์ผลงานใน 3 กลุ่มด้วยกัน ดัง 1.กลุ่มผลงานที่เป็นแรงขับหรือแรงบันดาลใจ 2.กลุ่มผลงานที่เป็นงานต้นแบบ หรืองานสเกตช์ 3.กลุ่มผลงานที่ศิลปินนำมาประกอบรวมต่างๆ ดังกล่าว ต่อไปนี้

6.1 แนวคิดในการสร้างสรรค์

วิเคราะห์กลวิธีการสร้างสรรค์ต่างๆ ทางศิลปะ จากภาพผลงาน ของกลุ่มผลงานที่เป็น แรงขับหรือแรงบันดาลใจ กลุ่มผลงานที่เป็นงานต้นแบบหรืองานสเกตช์ และกลุ่มผลงานที่ศิลปินนำมาประกอบรวมต่างๆในการสร้างสรรค์ผลงาน ชุดเจ้าสาวเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียก บ่อยๆ ว่ากระจกบานใหญ่ ซึ่งผลงานที่ศิลปินได้สร้างสรรค์นั้น มีการเสนอออก โดยศิลปินได้แนวคิด ดังมีรายละเอียดเสนอ พร้อมภาพประกอบ ได้ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 2 แนวคิดในการสร้างสรรค์ กลุ่มผลงานที่เป็นแรงขับ หรือแรงบันดาลใจ

ลำดับ ที่	ภาพผลงาน	ชื่อภาพ	ปี ค.ศ.	แนวคิดในการสร้างสรรค์
1		ภาพชายหนุ่มและเด็ก หญิงในฤดูใบไม้ผลิ	1911	จากเรื่องราวของความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ระหว่างเพศชายและเพศหญิง
2		ภาพคนเล่นหมากรูก	1911	ประสบการณ์ความชื่นชอบ เป็นอย่างมากใน เกมส์การเล่นหมากรูก ความเคลื่อนไหวที่ แสดงให้เห็นได้ในกระบวนการของหมากรูก
3		ภาพเครื่องบดกาแฟ	1911	ความประทับใจที่มีต่อลักษณะการทำงานของ เครื่องจักรกล ความเคลื่อนไหว กลไกต่างๆ ที่ ทำให้เครื่องจักรกลนั้นขับเคลื่อนไปได้
4		ภาพชายหนุ่มผู้โศก เศร้าในรถไฟ	1911	ประสบการณ์ความประทับใจการเคลื่อนที่ใน ความเร็ว เสมือนการขับเคลื่อนด้วยรถไฟโดย แสดงถึงการเคลื่อนที่ด้วยความเร็ว
5		ภาพผู้หญิงเปลือยเดิน ลงบันได หมายเลข 2	1912	จากความประทับใจในการเคลื่อนที่ด้วยความ เร็วเป็นตัวกำหนด
6		ภาพราชาและราชินีที่ เปลือยกายอย่างรวดเร็ว	1912	ความประทับใจในการเคลื่อนที่และเรื่องราว ของกลเกมส์หมากรูก ตลอดจนเรื่องราวของ ความสัมพันธ์ทางเพศ

ตาราง 2 (ต่อ)

ลำดับที่	ภาพผลงาน	ชื่อภาพ	ปี ค.ศ.	แนวคิดในการสร้างสรรค์
7		ภาพข้อความ พรหมจารีถึงเจ้าสาว	1912	มาจากเรื่องราวการสื่อสาร ในเรื่องของความสัมพันธ์ทางเพศ การขับเคลื่อนที่ในแบบของเครื่องจักรกล
สรุป	ภาพกลุ่มผลงานที่เป็นแรงขับ หรือแรงบันดาลใจ ที่ได้ศิลปินได้สร้างสรรค์ขึ้นระหว่างปี ค.ศ.1911-12 ศิลปินได้สร้างสรรค์ขึ้นโดยสะท้อนภาพลักษณะในเรื่องของลักษณะ ที่แสดงถึงความเป็นลักษณะที่มีความเป็นเด่น ในแต่ละเพศ ซึ่งในที่นี้สิ่งที่ศิลปินพยายามนำเสนอจะประกอบไปด้วย เพศหญิง และเพศชาย ที่มีการแสดงถึง ลักษณะของความสัมพันธ์อันดีต่อกัน โดยผ่านกระบวนการ การถ่ายทอดออกมาให้เห็นในลักษณะของการเคลื่อนไหวที่โดยมีกลไก การขับเคลื่อนเข้ามาเกี่ยวข้อง โดยให้เป็นไปตามรสนิยม ความชอบของตัวศิลปินมาร์เซล ดูชองป์เองเป็นสำคัญ			

ตาราง 3 แนวคิดในการสร้างสรรค์ กลุ่มผลงานที่เป็นงานต้นแบบ หรืองานสเกตช์

ลำดับที่	ภาพผลงาน	ชื่อภาพ	ปี ค.ศ.	แนวคิดในการสร้างสรรค์
1		ภาพส่วนเฉพาะราชาและ ราชินีที่เปลือยโดยรวดเร็ว	1912	มาจากความประทับใจในการเคลื่อนไหวที่ในกลเกมส์หมากรุก ตลอดจนความสัมพันธ์ทางเพศ ที่ใช้ตัวหมาก ในเกมส์หมากรุกเป็นสื่อ

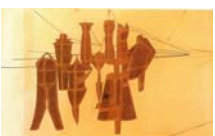
ตาราง 3 แนวคิดในการสร้างสรรค์ กลุ่มผลงานที่เป็นงานต้นแบบ หรืองานสเกตช์

ลำดับ ที่	ภาพผลงาน	ชื่อภาพ	ปี ค.ศ.	แนวคิดในการสร้างสรรค์
2		ภาพเจ้าสาวเดินรำเปลือย กายต่อหน้าชายโสด	1912	ความตั้งใจ ที่จะถ่ายทอดเรื่องราวของ ความสัมพันธ์ระหว่างเพศชาย และเพศ หญิง ให้มีกลไก เชื่อมโยงต่อกัน
3		ภาพสุสานของเครื่องแบบ และสิ่งมีชีวิต	1913	รูปแบบของการออกแบบ ชุด ยูนิฟอร์ม ที่ จะต้องการแสดงถึง การเป็นตัวแทนหรือ สื่อสัญลักษณ์ถึงบุคคลต่างๆ ทั่วไป
4		ภาพศึกษาสำหรับเครื่อง ปั้นชอคโกแลต	1914	เป็นสื่อสัญลักษณ์ของเครื่องจักรกลที่เป็น ตัวแทนของการขับเคลื่อนสิ่งที่มีหอมหวาน เหมือนชอคโกแลต
สรุป	ภาพกลุ่มผลงานที่เป็นงานต้นแบบ หรืองานสเกตช์ ที่ได้ศิลปินได้สร้างสรรค์ขึ้นระหว่างปี ค.ศ.1912-14 ศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ได้สร้างสรรค์ขึ้นมาด้วยความคิดที่ต้องการจะสรรหาสื่อสัญลักษณ์ เพื่อที่จะนำมาใช้เป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่างๆ นี้นำไปประกอบรวมในผลงานชิ้นใหญ่ที่เขาให้ความสนใจ สร้างสรรค์มันอย่างพิถีพิถัน ก็คือผลงานชิ้นที่เขานิยมเรียกมันสั้นๆ ว่ากระเจกบานใหญ่ การที่เขาสร้างสรรค์ผลงานที่เป็นงานต้นแบบ หรืองานสเกตช์เหล่านี้ ก็ทำให้เห็นประโยชน์หลายอย่างด้วยกัน อย่างแรกก็คือเกิดผลดีกับตัวศิลปินมาร์เซล ดูชองปีเอง เพราะเขาได้แสดงถึงการเปิดโอกาส ให้กับตัวเองในการที่จะพัฒนาความคิด โอกาสที่จะได้คิดค้น หรือค้นคว้าหารูปแบบภาพลักษณ์ รูปแบบความคิดให้เป็นไปอย่างที่เขาพอใจได้ หรือประโยชน์อีกอย่างก็คือ ประโยชน์สำหรับผู้ศึกษาวิจัย ที่สนใจ ในการสร้างสรรค์ผลงานของเขา ก็จะได้พบ และศึกษาพัฒนาการความคิดของเขาได้ โดยผ่านจากตัวผลงานที่เป็นชิ้นงานต้นแบบ หรืองานสเกตช์เหล่านี้ นั่นเอง			

ตาราง 4 แนวคิดในการสร้างสรรค์ กลุ่มผลงานที่ศิลปินนำมาประกอบรวมต่างๆ

ลำดับ ที่	ภาพผลงาน	ชื่อภาพ	ปี ค.ศ.	แนวคิดในการสร้างสรรค์
1		ภาพเจ้าสาว	1912	มาจากชิ้นส่วนหนึ่ง ที่เป็นส่วนประกอบของ การเปรียบเทียบ และการใช้สัญลักษณ์ แทนความหมาย หญิงสาว กับกลไกจักรกล และเทคโนโลยี กับกลไกทางเพศ
2		ภาพเครื่องปั้น ชอคโกแลต หมายเลข 2	1914	จากการที่จะทำผลงานผลงานชิ้นสำคัญของเขา จะกระจกบานใหญ่ ซึ่งสิ่งสำคัญที่ศิลปินได้ แนวคิด ก็คือ ผลงานต้นแบบ ที่เป็นถึง ปั้นชอคโกแลต ในยุคต้นศตวรรษที่ 20 ที่ เป็นตัวแทนสัญลักษณ์ของการขับ เคลื่อน ดี หรือปั้น แบบเครื่องจักรกล
3		ภาพแสดงการหยุด ของเรือขาย	1914	มาจากการสร้างเครือข่าย การแสดงการ สัมพันธ์ ของรูปแบบ โดยหนึ่งคือศิลปินได้ นำผลงาน ภาพขายหนุ่มและเด็กหญิงในฤดู ใบไม้ผลิ ที่ได้เคยสร้างเอาไว้เมื่อปี ค.ศ.1911 มาประสานร่วมให้เกิดเป็นผล งานชิ้นใหม่นี้ และสองก็คือ ต้องการสร้าง ภาพลักษณะที่เป็นตัวแทน สื่อกลางระหว่าง องค์ประกอบทั้งหลายที่จะนำมาประกอบใช้ ร่วมกัน

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับที่	ภาพผลงาน	ชื่อภาพ	ปี ค.ศ.	แนวคิดในการสร้างสรรค์
4		ภาพเครื่องปั้มน้ำที่ บรรจุอยู่ในเครื่องร่อน โลหะ	1913 -15	มาจากการที่ ต้องการที่สร้างผลงานที่เป็น สื่อสัญลักษณ์ ถึงผลงานชิ้นสรุป ชิ้นสำคัญ ของเขา ที่ต้องการสื่อความหมายถึงเครื่อง จักรกล ที่เป็นเครื่องปั้มน้ำอันเป็นกลไก สำคัญ สำหรับการถ่ายทอดเรื่องราวถึงบท บาท ที่จะเป็นตัวแทนของการแสดงถึง กระบวนการขณะมีเพศสัมพันธ์
5		ภาพผู้ชายทั้ง 9 คน	1914 -15	จากการที่จะทำผลงานผลงานชิ้นสำคัญของ เขา ซึ่งสิ่งสำคัญที่ศิลปินได้แนวคิด ก็คือ รูป แบบของชุด หรือยูนิฟอร์ม ที่เป็นตัวแทน สัญลักษณ์ สื่อถึงบุคคล ต่างๆ โดยมีตัวเส้น ของเครือข่ายมาเชื่อมโยง หรือเป็นสิ่งที่ยึด ติดกับบุคคลที่เขาได้นำมาเป็นตัวแทนทั้ง 9 นี้
6		ภาพเจ้าสาวเต้นรำ เปลือยกายต่อหน้า ชายโสด หรือที่เรียก บ่อยๆ ว่ากระเจกบาน ใหญ่	1915 -23	จากการที่ต้องการสื่อความหมาย ถึงเรื่อง ของความสัมพันธ์ทางเพศ ที่มีลักษณะ คล้ายกับ ความเป็นไปตามแบบของเครื่อง จักรกล คือมีกลไก การขับเคลื่อนอย่างเป็น ขั้น เป็นตอน อย่างมีรูปแบบ สิ่งก็คือสิ่งที่ ศิลปินพยายามนำเสนอถึงสิ่งที่ถูกต้อง ของ เรื่องเกี่ยวกับความสัมพันธ์ ทางเพศ ระหว่าง เพศชาย และเพศหญิง

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ภาพผลงาน	ชื่อภาพ	ปี ค.ศ.	แนวคิดในการสร้างสรรค์
สรุป	กลุ่มผลงานที่ศิลปินนำมาประกอบรวมที่ ศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ได้สร้างสรรค์ขึ้นระหว่างปี ค.ศ.1912-23 เขาได้สร้างผลงานของเขาออกมา โดยได้แสดงให้เห็นถึง สิ่งที่เขามีความรู้สึกนิยมชมชอบ และประทับใจ โดยมีการเสนอให้เห็นได้ ทั้งสิ่งที่มาจากปัจจัยภายใน และมาจากปัจจัยภายนอก ดังกล่าว จนมาเป็นผลงาน หรือแสดงให้เห็นได้ ในผลงาน เจ้าสาวเดินร่ำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆว่า กระเจกบานใหญ่ ซึ่งผลงานทุกชิ้นที่ได้แสดงให้เห็นนั้น จะเป็นตัวแทนของระบบความคิด ที่ทำให้ศิลปินได้นำมาสื่อความหมาย ถึงเรื่องของกระบวนการ ในเรื่องของความสัมพันธ์ทางเพศ ระหว่างเพศชาย กับเพศหญิง อย่างที่ถูกต้อง ในสังคมที่พึงกระทำ คือศิลปินต้องการแสดงให้เห็นว่า การแสดงถึงความสัมพันธ์นั้น มันจะมีแนวทางหรือมีกระบวนการอย่าง เป็นขั้นเป็นตอน อย่างมีแบบแผน และปรากฏให้เห็นได้ในผลงาน ชิ้นสำคัญนี้ หรือที่เขาเรียกผลงานชิ้นนี้ ของเขาเองสั้นๆ ว่า กระเจกบานใหญ่			

สรุป ดังสรุป วิเคราะห์ ให้เห็นได้ถึงแนวคิดในการสร้างผลงานของดูชองปี ว่าเขาได้แนวคิดมาจากสิ่งแวดล้อมทางสังคมที่เขามีความผูกพัน และได้แนวคิดมาจากสังคมเทคโนโลยีอุตสาหกรรม เครื่องจักรกลดังเสนอให้เห็นได้ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 5 สรุปแนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานของมาร์เซล ดูชองปี

ลำดับ ที่	ผลงาน / ปี ค.ศ.	ได้แนวคิดจาก ประสบการณ์ ส่วนตัว	ได้แนวคิดมา จาก เครื่องจักรกล	ภาพลักษณะของ รูปแบบ
1	 ภาพชายหนุ่มและเด็กหญิงในฤดูใบไม้ผลิ ในปี ค.ศ. 1911	/		อิมเพรสชันนิส และโพสต์-อิม เพรสชันนิส
2	 ภาพคนเล่นหมากรุก ในปี ค.ศ.1911	/		คิวบิสซึม และ ฟิวเจอริส
3	 ภาพเครื่องบดกาแฟ ในปี ค.ศ.1911		/	คิวบิสซึม และ ฟิวเจอริส
4	 ภาพชายหนุ่มผู้โศกเศร้าในรถไฟ ในปี ค.ศ.1911	/	/	คิวบิสซึม และ ฟิวเจอริส
5	 ภาพผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได หมายเลข 2 ในปี ค.ศ.1912	/		คิวบิสซึม และ ฟิวเจอริส
6	 ภาพส่วนเฉพาะราชาและราชินีที่เปลือยโดย รวดเร็ว ในปี ค.ศ.1912	/	/	คิวบิสซึม และ ฟิวเจอริส

ตาราง 5 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ผลงาน / ปี ค.ศ.	ได้แนวคิดจาก ประสบการณ์ ส่วนตัว	ได้แนวคิดมา จาก เครื่องจักรกล	ภาพลักษณะของ รูปแบบ
7	 ภาพราชาและราชินีที่เปลือยกายอย่างรวดเร็ว ในปีค.ศ.1912	/	/	คิวบิสซึม และ ฟิวเจอริส
8	 ภาพข้อความพรหมจารีถึงเจ้าสาว ในปี ค.ศ.1912	/		คิวบิสซึม และ ฟิวเจอริส
9	 ภาพเจ้าสาว ในปีค.ศ.1912		/	คิวบิสซึม
10	 ภาพเจ้าสาวเดินรำเปลือยกายต่อหน้าชาย โสด ในปีค.ศ.1912	/	/	คิวบิสซึม และ ฟิวเจอริส
11	 ภาพสุสานของเครื่องแบบและสิ่งมีชีวิต หมายเลข 1 ในปีค.ศ.1913	/		คิวบิสซึม
12	 ภาพศึกษาสำหรับเครื่องบินชอคโกแลต หมายเลข 2 ในปีค.ศ.1914		/	คิวบิสซึม

ตาราง 5 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ผลงาน / ปี ค.ศ.	ได้แนวคิดจาก ประสบการณ์ ส่วนตัว	ได้แนวคิดมา จาก เครื่องจักรกล	ภาพลักษณะของ รูปแบบ
13	 ภาพเครื่องปั้นชอคโกแลต หมายเลข 2 ในปี ค.ศ.1914		/	คิวบิสซึม
14	 ภาพแสดงการหยุดของเครื่องข้าย ในปี ค.ศ.1914	/		แอสเซมเบลจ และดาดา
15	 ภาพเครื่องปั้นน้ำที่บรรจุอยู่ในเครื่องร่อน โลหะ ในปี ค.ศ.1913-15		/	แอสเซมเบลจ และดาดา
16	 ภาพผู้ชายทั้ง 9 คน ในปี ค.ศ.1914-15	/		แอสเซมเบลจ และดาดา
17	 ภาพเจ้าสาวเต้นรำเปลือยกายต่อหน้าชาย โสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่ากระจกบานใหญ่ ในปี ค.ศ.1915-23	/	/	แอสเซมเบลจ และดาดา

ตาราง 5 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ผลงาน / ปี ค.ศ.	ได้แนวคิดจาก ประสบการณ์ ส่วนตัว	ได้แนวคิดมา จาก เครื่องจักรกล	ภาพลักษณ์ของ รูปแบบ
	รวม ผลงานที่ศิลปินได้แนวคิดจากประสบการณ์ส่วนตัวมี	12 ชิ้น		
	ผลงานที่ศิลปินได้แนวคิดมาจากเครื่องจักรกลมี	10 ชิ้น		
	ผลงานที่มีการประสานร่วมกันระหว่างสองแนวคิดมี	5 ชิ้น		

6.2 เนื้อหาในการสร้างสรรค์

ผลงาน ชุด เจ้าสาวเดินรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่ากระเจกบานใหญ่ เป็นการสั่งสมประสบการณ์และมีการนำเสนอ ถ่ายทอดผลงานออกมาได้อย่างน่าสนใจ เนื้อหาในการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้เกิดจาก การได้รับการสั่งสมประสบการณ์ จากสภาวะทางสังคมในช่วงยุคของหลังสงครามโลก และยุคของโลกอุตสาหกรรม ประกอบกับการเติบโต ของศิลปะในช่วงเวลาต่างๆ ที่ศิลปินให้ความสนใจ เอามาใช้ในการสร้างสรรค์ และพัฒนารูปแบบผลงานของตน อย่างจริงจัง ตลอดระยะเวลาในการสร้างผลงานของดูของปีเอง อีกทั้งรอบข้างสังคมที่ศิลปินมีความผูกพัน ใกล้เคียงด้วยนั้น ก็ได้ช่วยส่งเสริมแนวความคิด และประสบการณ์ใหม่ ๆ ที่เป็นแรงส่งเสริมให้เกิด การขับเคลื่อน ทางความคิด ให้กับดูของปี ได้พัฒนาผลงานได้อย่างยอดเยี่ยม

โดยผลงานที่นำเสนอเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยนั้น ศิลปินมาร์เซล ดูของปีได้แสดงเนื้อหาเอาไว้ดังที่ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มแยกย่อยออกถึงกระบวนการในการสร้างสรรค์ผลงาน อันประกอบด้วย 3 กลุ่มด้วยกันคือ 1.กลุ่มผลงานที่เป็นแรงขับ หรือแรงบันดาลใจ 2.กลุ่มผลงานที่เป็นงานต้นแบบ หรืองานสเกตช์ 3.กลุ่มผลงานที่ศิลปินนำมาประกอบรวมต่างๆ ดังแสดงวิเคราะห์ให้เห็นได้ดังตาราง ต่อไปนี้

ตาราง 6 เนื้อหาในการสร้างสรรค์ กลุ่มผลงานที่เป็นแรงขับ หรือแรงบันดาลใจ

ลำดับ ที่	ภาพผลงาน	ชื่อภาพ	ปี ค.ศ.	เนื้อหาในการสร้างสรรค์
1		ภาพชายหนุ่มและเด็ก หญิงในฤดูใบไม้ผลิ	1911	ต้องการสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะของความ สัมพันธ์ บรรยากาศ การแสดงออกต่อกัน ระหว่างเพศหญิง และเพศชาย
2		ภาพคนเล่นหมากรุก	1911	มาจากความประทับใจ ในบทบาทระหว่าง เพศชาย และเพศหญิง และเนื้อหาของกล เกมส์หมากรุก การเดินหมาก การวางแผน การณ ที่เป็นขั้นเป็นตอน
3		ภาพเครื่องดนตรี	1911	มาจากความต้องการสะท้อนภาพลักษณ์ การ ทำงานของเครื่องดนตรี การทำงานของกล ไก เครื่องจักรกล
4		ภาพชายหนุ่มผู้ใด เศร้าในรถไฟ	1911	จากความต้องการในการสะท้อนถึงการ เคลื่อนที่ ด้วยมีความเร็วเข้ามาเกี่ยวข้อง เสมือนการทำงานของเครื่องจักรกลอย่าง รถไฟ
5		ภาพผู้หญิงเปลือยเดิน ลงบันได หมายเลข 2	1912	จากเรื่องของการเคลื่อนที่โดยมีความเร็วเข้า มาเกี่ยวข้อง การเดินขึ้นลง บันได การแสดง ถึงลำดับขั้น ของการเคลื่อนที่
6		ภาพราชาและราชินีที่ เปลือยกายอย่างรวดเร็ว	1912	จากการเคลื่อนที่โดยมีความเร็วเข้ามาเกี่ยว ข้อง โดยนำเรื่องของตัวสัญลักษณ์ ที่สื่อความ หมายลักษณะ ของเพศชาย และเพศหญิง ใน ตัวหมากรุก ซึ่งเป็นเกมส์กีฬาที่ศิลปินให้ความ สนใจเป็นอย่างมาก มาเป็นตัวแทนในการสื่อ ถึงเรื่องของความสัมพันธ์ทางเพศ

ตาราง 6 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ภาพผลงาน	ชื่อภาพ	ปี ค.ศ.	เนื้อหาในการสร้างสรรค์
7		ภาพข้อความ พรหมจารีถึงเจ้าสาว	1912	มาจากเรื่องของการต้องการสื่อสัญลักษณ์ เป็นเรื่องราวถึงการสื่อความหมายถึงเพศ หญิง หรือการส่งข้อความบางอย่างถึงเพศ หญิง ด้วยการเคลื่อนที่เพื่อแสดงถึงการเดิน ทาง เพื่อที่จะไปส่งสารนั้น ให้กับผู้หญิง ซึ่งใน ที่นี้ก็คือ เจ้าสาว (Bride) จะเป็นตัวแทนของ ความเป็นพรหมจรรย์
สรุป	ภาพกลุ่มผลงานที่เป็นแรงขับ หรือแรงบันดาลใจ ที่ได้ศิลปินได้สร้างสรรค์ขึ้นระหว่างปี ค.ศ.1911-12 ศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ได้สร้างสรรค์ผลงานขึ้นโดยต้องการให้ผลงานมีเนื้อหา เรื่องราว แสดงถึงสื่อสัมพันธ์ระหว่างเพศชาย และเพศหญิง แสดงถึงความเป็นคู่กัน แสดงถึงความสัมพันธ์ในระบบสังคมระหว่างเพศ ความสัมพันธ์ ที่ถูกครอบงำ ครอบงำ ถูกตามแบบแผน ประเพณี ที่สังคมเป็นตัวกำหนด ว่าควรจะเป็น โดยผ่านกระบวนการ การถ่ายทอดออกมาให้เห็นใน ลักษณะของการเคลื่อนที่โดยมีกลไก การขับเคลื่อนเข้ามาเกี่ยวข้อง และสะท้อนออกมาให้เห็น และเป็นไปตามรูปแบบของบริบททางสังคมในยุคสมัยนั้น ที่เป็นรูปแบบของสังคมเทคโนโลยี การแสดงถึงความก้าวหน้าของสังคมอุตสาหกรรม ความทันสมัย ของสังคมโลก ที่เทคโนโลยีได้เข้ามามีบทบาท ต่อชีวิตประจำวันของเราเป็นอย่างมาก โดยศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ได้สะท้อนมันออกมา และให้เป็นไปตามรสนิยม ความชอบของตัวศิลปินเขาเองเป็นสำคัญ			

ตาราง 7 เนื้อหาในการสร้างสรรค์ กลุ่มผลงานที่เป็นงานต้นแบบ หรืองานสเกตช์

ลำดับ ที่	ภาพผลงาน	ชื่อภาพ	ปี ค.ศ.	เนื้อหาในการสร้างสรรค์
1		ภาพส่วนเฉพาะ ราชาและราชินี ที่เปลือยโดย รวดเร็ว	1912	มาจากความเคลื่อนไหวที่โดยมีความเร็วเข้ามาเป็น ส่วนเกี่ยวข้อง โดยการนำเรื่องของตัวสัญลักษณ์ที่ สื่อความหมายแทนลักษณะ ของเพศชาย และเพศ หญิง ในตัวหมากรุก ที่ตัวศิลปินเองมีความสนใจ เป็นอย่างมาก มาเป็นตัวแทนในการสื่อถึงความ สัมพันธ์ระหว่างทั้ง 2 เพศนี้
2		ภาพเจ้าสาวเดิน รำเปลือยกาย ต่อหน้าชายโสด	1912	เนื้อหาจากการรวบรวมความคิด เพื่อที่จะสร้าง สรรค์ ผลงานชิ้นสรุป ชิ้นสำคัญของเขา ที่เขาตั้งใจ ที่จะทำ ซึ่งผลงานชิ้นนี้ก็เป็นผลงานต้นแบบชิ้น แรกๆ ของเขา ที่เขาได้แสดงความตั้งใจที่จะทำผล งานชิ้นที่เขาหมั่นเรียกมันสั้นๆ ว่ากระจกบานใหญ่
3		ภาพสุสานของ เครื่องแบบและ สิ่งมีชีวิต	1913	มาจากการรวบรวมความคิด เพื่อที่จะสร้างสรรค์ ผลงานชิ้นที่จะนำไปเป็นหนึ่งในส่วนประกอบร่วม ที่สำคัญ ของงานชิ้นสรุป กระจกบานใหญ่ โดยผล งานชิ้นนี้เป็นผลงานต้นแบบของผลงาน ภาพผู้ชาย ทั้ง 9 คน ที่เขาได้จัดทำมันในปี ค.ศ.1914-15 ที่มี เนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องของเสื้อผ้าที่เป็นยูนิฟอร์ม หรือ เครื่องแบบสัญลักษณ์ ถึงบุคคลในวิชาชีพต่างๆ

ตาราง 7 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ภาพผลงาน	ชื่อภาพ	ปี ค.ศ.	เนื้อหาในการสร้างสรรค์
4		ภาพศึกษา สำหรับเครื่อง ปั้นชอคโกแลต	1914	การรวบรวมความคิด เพื่อที่จะสร้างสรรค์ผลงานที่จะนำไปเป็นหนึ่งในส่วนประกอบอันสำคัญของงานชิ้นสรุป กระเจกบานใหญ่ โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องของเครื่องจักรกล สิ่งที่เป็นตัวแทนของการเคลื่อนไหวของความหอมหวาน แบบชอคโกแลต และถึงปั้นชอคโกแลต ก็เป็นตัวแทนในสิ่งที่เขานั้นได้เลือก
สรุป	ภาพกลุ่มผลงานที่เป็นงานต้นแบบ หรืองานสเก็ตช์ ที่ได้ศิลปินได้สร้างสรรค์ขึ้นระหว่างปี ค.ศ.1912-14 ศิลปินมาร์เซล ดูซองปี ได้สร้างสรรค์ขึ้นมาด้วยความที่ต้องการจะสรรหาสื่อสัญลักษณ์ เพื่อที่จะนำมาถ่ายทอดเรื่องราว เนื้อหา ให้เป็นไปในแบบอย่างที่เขาต้องการ และเขาได้ใช้สิ่งเหล่านี้ให้เป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่างๆ นี้นำไปประกอบรวมในผลงานชิ้นใหญ่ที่เขาให้ความสนใจ สร้างสรรค์มันอย่างพิถีพิถัน ก็คือผลงานชิ้นที่เขานิยมเรียกมันสั้นๆ ว่ากระเจกบานใหญ่			

ตาราง 8 เนื้อหาในการสร้างสรรค์ กลุ่มผลงานที่ศิลปินนำมาประกอบรวมต่างๆ

ลำดับ ที่	ภาพผลงาน	ชื่อภาพ	ปี ค.ศ.	เนื้อหาในการสร้างสรรค์
1		ภาพเจ้าสาว	1912	ศิลปินได้เนื้อหา มาจากความต้องการที่จะสร้างสิ่งที่เป็นสัญลักษณ์ ตัวแทนของเครื่องจักรกล ที่มีลักษณะเป็นผู้หญิง เจ้าสาวซึ่งในทีนี้ก็คือสื่อแทนพรหมจรรย์ ในหญิงสาว
2		ภาพเครื่อง ปั้นชอคโกแลต หมายเลข 2	1914	เนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องราวของเครื่องจักรกล สิ่งที่เป็นตัวแทนของความหอมหวานแบบชอคโกแลต และถึงปั้นชอคโกแลตคือสิ่งที่เขาเลือก ที่จะให้มันได้แสดงถึงบทบาทสำคัญ ในเรื่องของ การขับเคลื่อนเรื่องราวเนื้อหาของปฏิกิริยาขณะมีเพศสัมพันธ์ อันเป็นเรื่องราวที่เขาต้องการให้มันสะท้อนออกมาในรูปแบบภาพลักษณ์ ที่เขาต้องการ
3		ภาพแสดงการ หยุดของเครื่อง ข่าย	1914	เนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องของความต้องการที่จะสร้างเครื่องข่าย แสดงถึงความสัมพันธ์โดยในตัวผลงานเองก็แสดงถึงความสัมพันธ์ของ 2 เรื่องราวที่ปรากฏ ด้วยเช่นกัน ก็คือภาพผลงานชาयนุ่มและเด็กหญิงในฤดูใบไม้ผลิ ที่เขาได้เคยสร้างสรรค์เอาไว้เมื่อปี ค.ศ.1911 มาเป็นส่วนประกอบรวมในผลงานชิ้นนี้ และในอีกวาระหนึ่งก็มีความตั้งใจที่จะนำรูปแบบของเครื่องข่าย ที่สร้างนี้ไปเป็นส่วนประกอบรวมที่สำคัญอย่างหนึ่งในผลงานชิ้นสรุปที่เขาแสดงความตั้งใจที่จะทำ ก็คือผลงาน กระเจกบานใหญ่นั่นเอง

ตาราง 8 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ภาพผลงาน	ชื่อภาพ	ปี ค.ศ.	เนื้อหาในการสร้างสรรค์
4		ภาพเครื่องปั้มน้ำที่บรรจุอยู่ในเครื่องร่อนโลหะ	1913-15	เนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องของเครื่องจักรกล ที่เป็นเครื่องปั้มน้ำ ซึ่งจะเป็นตัวแทนของปฏิกิริยา ในการหลั่งสิ่งที่มีลักษณะคล้ายกับน้ำ การตีหรือการปั่น การขับเคลื่อนด้วยระบบกลไก ที่ศิลปินได้พยายามสื่อให้เห็นถึงว่า มนุษย์จะมีลักษณะพฤติกรรมทางด้านร่างกาย ที่ขับเคลื่อนอย่างเป็นระบบเป็นขั้นเป็นตอน คล้ายกับเครื่องจักรกล
5		ภาพผู้ชายทั้ง 9 คน	1914-15	โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องของเสื้อผ้าที่เป็นยูนิฟอร์ม หรือเครื่องแบบที่สื่อสัญลักษณ์ถึงบุคคลในวิชาชีพต่างๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงตัวแทนของเพศชาย ในหลากหลายสาขาอาชีพ ซึ่งในที่นี้มีอยู่ด้วยกัน 9 คน
6		ภาพเจ้าสาวเต้นรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่า กระเจ๊กบานใหญ่	1915-23	ศิลปินได้เนื้อหา มาจากความต้องการที่จะถ่ายทอดเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องของการแสดงความสัมพันธ์ทางเพศ โดยใช้สื่อสัญลักษณ์ ที่มีลักษณะเป็นตัวแทนของเครื่องจักรกลต่างๆ มาเป็นตัวแทนแสดงการขับเคลื่อน ถึงปฏิกิริยา เวลาที่มนุษย์ผู้ชาย และมนุษย์ผู้หญิง แสดงความสัมพันธ์ทางเพศต่อกัน โดยเสนอให้เห็นถึงขั้นตอน กรรมวิธีอย่างเป็นขั้นเป็นตอน มีระบบแบบแผนที่ชัดเจน มิใช่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน หรือทันทีทันใด สิ่งที่เป็นกลไกกลต่างๆ ที่เขาเปรียบเทียบให้เห็นความคล้ายคลึงกันระหว่างวัตถุที่เป็นตัวแทนของเครื่องจักรกล กับกลไก ในอวัยวะที่มีในมนุษย์ ว่ามีการขับเคลื่อน และ

ตาราง 8 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ภาพผลงาน	ชื่อภาพ	ปี ค.ศ.	เนื้อหาในการสร้างสรรค์
				มีหน้าที่ที่คล้ายคลึงกันนั้น กำลังแสดงปฏิกิริยาของหน้าที่ต่างๆ ของมันอย่างมีแบบแผน เสมือนหนึ่งเป็นนัย ให้บุคคลพึงระลึกถึงเรื่องของแบบแผนตามแบบจารีต ประเพณี คือสิ่งที่จะต้องการที่จะสอนคนที่จะมาเป็นคู่สามี-ภรรยา
สรุป	กลุ่มผลงานที่ศิลปินนำมาประกอบรวมที่ ศิลปินมาร์เซล ดูชองป์ ได้สร้างสรรค์ขึ้นระหว่างปี ค.ศ.1912-23 เขาได้สร้างผลงานของเขาออกมา โดยได้แสดงให้เห็นถึง สิ่งที่เขามีความรู้สึกนิยมชมชอบ และประทับใจ โดยมีการแสดงให้เห็นได้ ในผลงาน เจ้าสาวเดินรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่ากระเจกบานใหญ่ ซึ่งผลงานทุกชิ้นที่ได้แสดงให้เห็นนั้น จะเป็นตัวแทนของระบบความคิด ที่ทำให้ศิลปินได้นำมาสื่อความหมาย ถึงเรื่องของกระบวนการ ในเรื่องของความสัมพันธ์ทางเพศ ระหว่างเพศชาย กับเพศหญิง คือศิลปินต้องการแสดงให้เห็นว่า การแสดงถึงความสัมพันธ์นั้น จะมีแนวทางหรือมีกระบวนการอย่าง เป็นขึ้นเป็นตอน มีแบบแผน และปรากฏให้เห็นได้ในผลงาน ชิ้นสำคัญนี้			

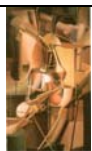
สรุป เนื้อหาที่น่าสนใจเป็นเรื่องราวที่เขาให้ความสนใจ (ผลงานที่มีการแสดงออกในรูปแบบอิมเพรสชันนิส) และถ่ายทอดออกมาในรูปแบบการสร้างสรรค์ที่ตนให้ความสำคัญ คือ เรื่องราวเกี่ยวกับเครื่องจักรกล (ผลงานที่มีการแสดงออกในรูปแบบคิวบิซึม และฟิวเจอริส) ผลงานมีการผสมผสานความคิด ที่หลากหลาย มีการทดลองค้นคว้า หาวัดดูหรือสิ่งที่จะนำมาถ่ายทอดความคิด ของตนได้อย่างอิสระ ไม่ถูกจำกัด ด้วยลักษณะประเภทผลงาน ตามแบบศิลปะ วิจิตรศิลป์เดิมๆ (ผลงานที่มีการแสดงออกในรูปแบบของศิลปะแอสเซมเบลจ) การไม่สนใจกับกฎและกติกา ธรรมเนียมปฏิบัติ ที่ศิลปินทั้งหลายยึดถืออย่างเคร่งครัด ในการทำผลงานศิลปะ (ผลงานที่มีการแสดงออกในรูปแบบดาดาวริส) ซึ่งตลอดการสร้างสรรค์ผลงาน เขาจะให้ความสำคัญกับรูปแบบทางความคิด และบริบทอื่นๆรอบตัว ที่เขาเองมีความประทับใจ ดังสรุปได้เป็น 3 กลุ่ม

คือกลุ่มเนื้อหาเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัว กลุ่มเนื้อหาเกี่ยวกับเครื่องจักรกล กลุ่มเนื้อหาเกี่ยวกับการถ่ายทอดความคิด ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 9 สรุปเนื้อหาในการสร้างสรรค์ผลงานของมาร์เซล ดูชองปี

ลำดับที่	ผลงาน / ปี ค.ศ.	เนื้อหาเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัว	เนื้อหาเกี่ยวกับเครื่องจักรกล	เนื้อหาเกี่ยวกับการถ่ายทอดความคิด	ภาพลักษณ์ของรูปแบบ
1	 ภาพชายหนุ่มและเด็กหญิงในฤดูใบไม้ผลิ ในปี ค.ศ. 1911	/		/	อิมเพรสชันนิส และ โพสต์-อิมเพรสชันนิส
2	 ภาพคนเล่นหมากรูก ในปี ค.ศ. 1911	/		/	คิวบิส และฟิวเจอริส
3	 ภาพเครื่องบดกาแฟ ในปี ค.ศ. 1911		/	/	คิวบิส และฟิวเจอริส
4	 ภาพชายหนุ่มผู้เสิร์ฟในรถไฟ ในปี ค.ศ. 1911	/	/		คิวบิส และฟิวเจอริส

ตาราง 9 (ต่อ)

ลำดับที่	ผลงาน / ปี ค.ศ.	เนื้อหาเกี่ยวกับ ประสบการณ์ส่วนตัว	เนื้อหาเกี่ยวกับ เครื่องจักรกล	เนื้อหาเกี่ยวกับ การถ่ายเิงความคิด	ภาพลักษณ์ของรูปแบบ
5	 ภาพผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได หมายเลข 2 ในปี ค.ศ.1912	/			คิวบิส และฟิวเจอริส
6	 ภาพส่วนเฉพาะราชาและราชินีที่ เปลือยโดยรวดเร็ว ในปี ค.ศ.1912	/	/		คิวบิส และฟิวเจอริส
7	 ภาพราชาและราชินีที่เปลือยกาย อย่างรวดเร็ว ในปี ค.ศ.1912	/	/		คิวบิส และฟิวเจอริส
8	 ภาพข้อความพหุมจาร์ถึงเจ้าสาว ในปี ค.ศ.1912	/		/	คิวบิส และฟิวเจอริส
9	 ภาพเจ้าสาว ในปี ค.ศ.1912		/	/	คิวบิส
10	 ภาพเจ้าสาวเต้นรำเปลือยกายต่อ หน้าชายโสด ในปี ค.ศ.1912	/	/	/	คิวบิส และฟิวเจอริส

ตาราง 9 (ต่อ)

ลำดับที่	ผลงาน / ปี ค.ศ.	เนื้อหาเกี่ยวกับ ประสบการณ์ส่วนตัว	เนื้อหาเกี่ยวกับ เครื่องจักรกล	เนื้อหาเกี่ยวกับ การถ่ายเียงความคิด	ภาพลักษณ์ของรูปแบบ
11	 ภาพสุสานของเครื่องแบบและสิ่ง มีชีวิต หมายเลข 1 ในปี ค.ศ.1913	/		/	คิวบิสต์
12	 ภาพศึกษาสำหรับเครื่องปั้น ชอคโกแลต หมายเลข 2 ใน ปี ค.ศ.1914		/	/	คิวบิสต์
13	 ภาพเครื่องปั้นชอคโกแลต หมายเลข 2 ในปี ค.ศ.1914		/	/	คิวบิสต์
14	 ภาพแสดงการหยุดของเครื่องถ่าย ในปี ค.ศ.1914			/	แอสเซมเบลจ และดาดา
15	 ภาพเครื่องปั้นน้ำที่บรรจุอยู่ใน เครื่องร่อนโลหะ ในปี ค.ศ.1913- 15		/	/	แอสเซมเบลจ และดาดา

ตาราง 9 (ต่อ)

ลำดับที่	ผลงาน / ปี ค.ศ.	เนื้อหาเกี่ยวกับ ประสบการณ์ส่วนตัว	เนื้อหาเกี่ยวกับ เครื่องจักรกล	เนื้อหาเกี่ยวกับ การถ่ายโยงความคิด	ภาพลักษณ์ของรูปแบบ
16	 ภาพผู้ชายทั้ง 9 คน ในปี ค.ศ. 1914–15	/		/	แอสเซมเบลจ และดาดา
17	 ภาพเจ้าสาวเดินรำเปลือยกายต่อ หน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่า กระฉกบานใหญ่ ในปี ค.ศ.1915– 23	/	/	/	แอสเซมเบลจ และดาดา
รวม	ผลงานที่แสดงมีเนื้อหาเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัวมี 12 ชิ้น ผลงานที่แสดงมีเนื้อหาเกี่ยวกับเครื่องจักรกลมี 10 ชิ้น ผลงานที่แสดงเนื้อหาเกี่ยวกับการถ่ายโยงความคิด 13 ชิ้น ผลงานที่มีการประสานร่วมกันระหว่างสองเนื้อหา มี 12 ชิ้น ผลงานที่มีการประสานร่วมกันระหว่างสามเนื้อหา มี 2 ชิ้น				

6.3 วัสดุในการสร้างสรรค์

งานที่ศิลปินทำในแต่ละชิ้น จะมีการค้นคว้าทดลองอยู่ด้วยอย่างสม่ำเสมอ ทุกครั้งไป มีการผสมรวม และมีการทดลองกับวัสดุใหม่ๆ อยู่ทุกครั้งที่มีโอกาส ซึ่งจะสังเกตเห็นว่า ในยุคที่ศิลปินเติบโต ทางผลงานนั้น ศิลปินจะค้นหาวัดขึ้น หรือชนิดใหม่ๆ มาใช้เพื่อเป็นการสร้างประสบการณ์ และการเปิดโอกาส ให้กับตนเองได้ค้นพบกับ ความคิดใหม่ๆ

การสร้างสรรค์ผลงานของศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ได้สร้างสรรค์ผลงานด้วยวิธีการ และวัสดุที่หลากหลาย จากวัสดุที่ศิลปินได้ระบุประกอบไว้ และจากภาพลักษณ์ที่ปรากฏ ซึ่งก็ประกอบไปด้วยวิธีการสร้างสรรค์ที่น่าสนใจ ดังนี้ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ และอธิบายถึงวัสดุในการสร้างสรรค์ของมาร์เซล ดูชองปี ดังมีผลงานที่ผู้วิจัยได้เลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยในครั้งนี้ ประกอบไปด้วย ภาพผลงานทั้งสิ้น 17 ภาพผลงาน ดังประกอบไปด้วยการสร้างสรรค์ผลงานในกลุ่มสี่เหลี่ยม กลุ่มสี่เหลี่ยมแนวนอน และกลุ่มวัสดุผสม ดังนี้

6.3.1 กลุ่มสี่เหลี่ยม

ประกอบไปด้วยภาพผลงาน ทั้งสิ้น 3 ชิ้นด้วยกัน โดยภาพผลงานส่วนใหญ่ศิลปินได้สร้างสรรค์ขึ้นเพื่อเป็นภาพผลงานต้นแบบ เพื่อใช้ในประโยชน์ในการเก็บข้อมูลความคิดได้ทันทั่วทั้งที่ศิลปินจึงมานิยมใช้กลุ่มสี่เหลี่ยมนี้ มาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานอันประกอบด้วยภาพผลงาน

ภาพส่วนเฉพาะราชาและราชินีที่เปลือยโดยรวดเร็ว ในปี ค.ศ.1912
(Pencil on paper, 27.3x39cm.)

ภาพเจ้าสาวเดินรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด ในปี ค.ศ.1912
(Pencil and gouache on paper, 23.8x32.1cm.)

ภาพสุสานของเครื่องแบบและสิ่งมีชีวิต หมายเลข 1 ในปี ค.ศ.1913
(Pencil on paper, 32x40.5cm.)

วัสดุที่ใช้

1. pencil : ดินสอ
2. paper : กระดาษ
3. gouache : สีน้ำทึบ

รายละเอียดของวัสดุที่ใช้

1. **ดินสอ** เป็นวัสดุอุปกรณ์ ในการสร้างสรรค์ผลงานพื้นฐาน ที่บุคคลทุกช่วงวัย สามารถหยิบมาสร้างสรรค์ผลงานได้ง่าย และตอบสนองต่อความต้องการได้ตรง และรวดเร็ว โดยลักษณะของดินสอทั่วไปที่นิยมใช้ ก็มีความเข้ม และอ่อนต่างกันไป ตามเบอร์ที่ระบุ ตั้งแต่ HB กล่าวคือมีความเข้มของดินสออ่อนที่สุด จนกระทั่งไปถึง เบอร์ EE ซึ่งมีความเข้มมากที่สุด และนอกเหนือจากดินสอดำที่ได้กล่าวมาแล้ว ก็ยังมีวัสดุอื่นๆ ที่มีวิธีการใช้ที่ใกล้เคียงกันนี้ อีกหลายอย่างด้วยกัน

ซึ่งมะลิฉัตรเอื้ออาพันธ์ ก็ได้กล่าวถึงรายละเอียดของดินสอดำ เอาไว้ในหนังสือ พจนานุกรมศัพท์ศิลปะ เอาไว้ด้วยข้อความที่ว่า

pencil : ดินสอดำ : อุปกรณ์การเขียนเป็นแท่งมีไส้ซึ่งเป็นเนื้อสีที่อัดให้เป็นเส้นแข็ง มีหลายชนิด เช่น ดินสอสี ดินสอคาร์บอน ดินสอร่างภาพชนิดแบน ดินสอถ่าน และดินสอแกรไฟต์ การเขียนดินสอนั้นเดิมเป็นความชำนาญของจิตรกร เป็นสิ่งที่ใช้ในการวาดเขียนเป็นหลัก แต่ปัจจุบันนี้ยังใช้เขียนตัวอักษรอีกด้วย (มะลิฉัตร เอื้ออาพันธ์. 2545 : 374)

หรือข้อความที่ได้อธิบายถึงศัพท์ ความหมายของดินสอ ตามคำในดิกชันนารี (Dictionary) ฉบับอังกฤษ-ไทย ของสุไร พงษ์ทองเจริญ; และคณะ ได้อธิบายความหมายของดินสอ เอาไว้ว่า “pencil เขียนหรือวาดภาพด้วยดินสอ” (สุไร พงษ์ทองเจริญ. 2547 : 589)

หรือข้อความที่ได้อธิบายถึงความหมายของดินสอ เอาไว้ในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน เอาไว้ด้วยข้อความที่ว่า “ดินสอ เครื่องเขียนอย่างหนึ่ง ทำด้วยวัตถุต่างๆ ชนิดที่ใส่ทำด้วยแกรไฟต์ผสมดินเหนียว มีไม้หุ้ม เรียกว่า ดินสอ หรือดินสอดำ, ถ้าทำจากหินชนวน เรียกว่า ดินสอหิน, ถ้าได้มีสีต่างๆ เรียกว่า ดินสอสี” (ราชบัณฑิตยสถาน. 2546 : 407)

2. **กระดาษ** เป็นวัสดุรองรับ ที่มีหลากหลายชนิดด้วยกัน ทั้งตัววัตถุดิบที่นำมาทำกระดาษ ทั้งความหนาของกระดาษ หรือสีสัน รวมไปถึงก็คือ กระดาษมีคุณสมบัติที่ดีในการรองรับการถ่ายทอดเรื่องราวสีสันต่างๆ ที่ศิลปินต้องการได้ดี อีกทั้งยังมีน้ำหนักเบา สะดวกแก่การพกพา และการกำหนดขนาด ให้มีแผ่นเล็ก หรือใหญ่ได้ตามต้องการ

หรือที่ซึ่งมะลิฉัตรเอื้ออาพันธ์ ก็ได้กล่าวถึงรายละเอียดของกระดาษ เอาไว้ในหนังสือ พจนานุกรมศัพท์ศิลปะ เอาไว้ด้วยข้อความที่ว่า

paper : กระดาษ : เป็นใยหรือปุยของพืชที่โยงใยเกี่ยวพันกันเป็นแผ่น กระดาษที่ใช้ในงานศิลปะจะทำจากใยผ้าลินินและฝ้าย กระดาษที่มีคุณภาพต่ำทำจากใยไม้และส่วนผสมของใย

ผ้ากับใยไม้ กระดาษสีน้ำที่มีคุณภาพดีที่สุดจะทำด้วยมือ กระดาษของชนชาติอียิปต์โบราณทำจากใยของต้นปาปิรัสและแผ่นหนัง (มะลิฉัตร เอื้ออานันท์. 2545 : 366-367)

หรือจากข้อความที่ได้อธิบายและให้ความหมายของกระดาษ เอาไว้ในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถานเอาไว้ด้วยข้อความที่ว่า “กระดาษ วัตถุเป็นแผ่นบางๆ โดยมากทำจากใยเปลือกไม้ ฟาง หญ้า หรือ เศษผ้า เป็นต้น ใช้เขียนหรือพิมพ์หนังสือหรือห่อของและอื่นๆ” (ราชบัณฑิตยสถาน. 2546 : 32)

3. สีน้ำทึบ สีน้ำเป็นวัสดุที่ต้องใช้น้ำเป็นวัสดุในการผสม เวลาเขียน อาจมีการเคมีประกอบประเภทอื่นอยู่บ้าง ที่ใช้เป็นคู่กับสีน้ำ เช่นลิกวินสำหรับสีน้ำ (Ox Gall Liquid for Water Colour) ซึ่งมะลิฉัตร เอื้ออานันท์ ได้กล่าวถึง oxgall เอาไว้ในหนังสือพจนานุกรมศัพท์ศิลปะ เอาไว้ว่า “oxgall ผงทำจากน้ำดีวัว ใช้เป็นสารเพิ่มความเหลวในสีน้ำ แต่ปัจจุบันนี้มีสารสมัยใหม่มาใช้แทน” (มะลิฉัตร เอื้ออานันท์. 2545 : 360)

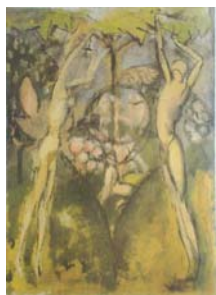
และมะลิฉัตร เอื้ออานันท์ ได้กล่าวอธิบายถึงสีน้ำทึบเอาไว้ในหนังสือพจนานุกรมศัพท์ศิลปะ เอาไว้ด้วยข้อความที่ว่า

gouache : สีน้ำทึบ : หรือ ผลงานสีน้ำทึบ จิตรกรรมสีน้ำทึบนั้นส่วนใหญ่มักจะเห็นสีที่เข้มข้นผิดกับงานสีน้ำโปร่งใสที่มีลักษณะปลั่งและฉ่ำ เนื้อสีมีส่วนผสมเช่นเดียวกับสีน้ำโปร่งใส เพียงแต่จะเติมซออล์กลงในสีที่หม่นเพื่อให้ดูสดใสนั่น สีโปสเตอร์ก็เป็นสีน้ำทึบประเภทหนึ่ง สีนี้ใช้ระบายจิตรกรรมประเภทหนังสือเลขาวิจิตรและจุลจิตรกรรมในวงศ์คริสต์ศตวรรษที่สิบหกถึงสิบแปด แต่ในช่วงปลายของสมัยนี้จะใช้สำหรับแต่งภาพในบริเวณที่แสงจัดเท่านั้น (มะลิฉัตร เอื้ออานันท์. 2545 : 227)

หรือจากข้อความที่ได้อธิบายและให้ความหมายของสีน้ำ เอาไว้ในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน เอาไว้ด้วยข้อความที่ว่า “สีน้ำ สีสำหรับระบายชนิดหนึ่ง ใช้น้ำเจือให้ละลายก่อนจะใช้ระบาย” (ราชบัณฑิตยสถาน. 2546 : 1197)

6.3.2 กลุ่มสีผสมน้ำมัน

เป็นผลงานสร้างสรรค์ด้วยสีน้ำมันคือ กลุ่มที่ศิลปินมาร์เซิล ดูชองปี สร้างสรรค์ผลงานด้วยสีน้ำมันบนแคนวาส และในการสร้างสรรค์ด้วยสีน้ำมันนี้ ก็มีบางชิ้นที่ศิลปินได้ใช้วัสดุอื่นๆ มาประกอบรวมกับการใช้สีน้ำมันนี้

ภาพชายหนุ่มและเด็กหญิงในฤดู
ใบไม้ผลิ ในปี ค.ศ. 1911

(Oil on canvas, 65.7x50.2cm.)

ภาพคนเล่นหมากรุก ในปี
ค.ศ.1911

(Oil on canvas, 108 x 101 cm.)

ภาพผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได
หมายเลข 2 ในปี ค.ศ.1912

(Oil on canvas, 146 x 89 cm.)

ภาพพราชาและราชินีที่เปลือยกาย
อย่างรวดเร็ว ในปี ค.ศ.1912

(Oil on canvas,
114.5x128.5cm.)

ภาพข้อความพรมจารีถึงเจ้าสาว
ในปี ค.ศ.1912

(Oil on Canvas, 59.4x54 cm.)

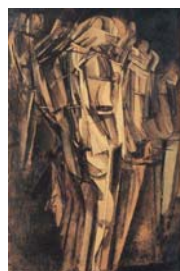

ภาพเจ้าสาว ในปี ค.ศ.1912
(Oil on canvas, 89 x55.25 cm.)

ภาพเครื่องบดกาแฟ
ในปี ค.ศ.1911

(Oil on cardboard, 33x12.5cm.)

ภาพชายหนุ่มผู้โศกเศร้าในรถไฟ ใน
ปี ค.ศ.1911

(Oil on canvas, affixed to
cardboard, 100x73cm.)

ภาพศึกษาสำหรับ
เครื่องปั้นชอคโกแลต หมายเลข 2
ในปี ค.ศ.1914

(Oil and pencil on canvas,
73x60cm.)

ภาพเครื่องปั้นชอคโกแลต หมายเลข 2 ในปี ค.ศ.1914
(Oil and thread on canvas, 65x54cm.)

ภาพแสดงการหยุดของเครื่องข่าย ในปี ค.ศ.1914
(Oil and pencil on canvas, 148.9x197.7cm.)

วัสดุที่ใช้

1. oil : สีน้ำมัน
2. canvas : ผ้าแคนวาส
3. cardboard : กระดาษแข็ง
4. thread : เส้นด้าย

รายละเอียดของวัสดุที่ใช้

1. **สีน้ำมัน** : เป็นสีที่มีความข้นมาก เวลานำมาใช้ต้องผสมตัวทำละลาย ให้เหมาะสมกับความต้องการ อันประกอบไปด้วย

1.1 น้ำมันสน (turpentine) เป็นสารละลายที่เมื่อนำมาผสมกับสีน้ำมันแล้วจะทำให้สีน้ำมันที่ใช้แห้งเร็ว และด้าน

ซึ่งมะลิฉัตร เอื้ออานันท์ ได้ให้คำอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับน้ำมันสนเอาไว้ในหนังสือ พจนานุกรมศัพท์ศิลปะคำว่า

turpentine. เทอร์เพนไทน์ ...น้ำมันสน สารระเหยปราศจากสีกลั่นจากยางสนในแถบตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศสหรัฐอเมริกา ไม่ทำให้ผลิตน้ำมันนี้ได้แก่ สนที่มีใบยาวสีเขียว ... จิตรกรใช้ละลายสีน้ำมัน กลิ่นไม่รุนแรง ไม่ระเหยเร็วเกินไป เหมาะกับการระบายสีจิตรกรรม ไม่ติดไฟหรือถ้าใช้แบบปกติไม่เป็นพิษต่อสุขภาพ แต่ก็มีผู้แพ้สารนี้อยู่บ้าง วงการอุตสาหกรรมสีใช้หัวน้ำมันแร่ ...แทนน้ำมันสนนี้ จิตรกรหลายคนก็นิยมใช้น้ำมันแร่แทนน้ำมันสน น้ำมันสนคุณภาพเยี่ยมคือ หัวกวาสบบริสุทธิ ...ซึ่งต่างกับกับน้ำมันไม้สน (มะลิฉัตร เอื้ออานันท์. 2545 : 518)

1.2 ลินสีด (linseed oil) เป็นสารละลายที่เข้าผสมกับสีน้ำมันเวลาเขียน เพื่อต้องการให้สีมีความเป็นมันมาก และแห้งช้า

ซึ่งมะลิฉัตร เอื้ออานันท์ ได้อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับลักษณะของน้ำมันลินสีด เอาไว้ ด้วยข้อความที่ว่า

linseed oil ลินสีดออยล์ ...น้ำมันลินสีด แห้งแล้วเป็นเยื่อแข็งติดทน เป็นน้ำมันหลักที่ใช้ผสมสี ได้มาจากต้นแฟล็ก ตามประเทศในเขตหนาวและอุ่น คุณภาพขึ้นอยู่กับความบริสุทธิ์ ปราศจากการเจือปนของเมล็ดพืชหรือสิ่งปลอมปนอื่นๆ และอุณหภูมิที่ใช้ในการกลั่น เป็นน้ำมันที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพเหนือกว่าน้ำมันแห้งแล้วติดทนชนิดอื่นๆ คือทนทานไม่แตกร้าว และสีไม่หมองเมื่อเก่า (มะลิฉัตร เอื้ออานันท์. 2545 : 296)

1.3 ลิควิน (liquid) เป็นสารละลายอีกชนิดหนึ่งที่มีคุณสมบัติ เมื่อผสมกับสีน้ำมันแล้วจะทำให้แห้งเร็ว

ซึ่งมะลิฉัตร เอื้ออานันท์ ได้อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับลักษณะของน้ำมันลิควิน เอาไว้ ด้วยข้อความที่ว่า “liquid drier ลิควินดรายเออร์ ของเหลวที่เป็นสารประกอบเร่งความแห้ง ใช้ผสมสีซึ่งเป็นของแข็งหรืออยู่ในสภาพผงละเอียด ที่นำไปหุงกับน้ำมันหรือน้ำมันชักเงา” (มะลิฉัตร เอื้ออานันท์. 2545 : 296)

คุณสมบัติของสีน้ำมันมีความเหมาะสมสำหรับศิลปินที่ต้องการสร้างภาพผลงานให้มีความมันเงา ซึ่งในที่นี้มะลิฉัตร เอื้ออานันท์ ได้อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับลักษณะของสีน้ำมัน เอาไว้ด้วยข้อความที่ว่า

Oil : น้ำมัน : มีหลายชนิด และทำจากกรรมวิธีที่หลากหลาย ในด้านศิลปะมักใช้ผสมเนื้อสีสำหรับงานจิตรกรรม (มะลิฉัตร เอื้ออานันท์. 2545 : 351)

2. ผ้าแคนวาส เป็นวัสดุรองรับชนิดหนึ่งที่มีเนื้อวัสดุเป็นผ้า และมีการรองพื้นด้วยสีผสมกาวลาเท็กซ์ วัตถุประสงค์ก็เพื่อเป็นการเตรียมพื้นเพื่อกันไม่ให้น้ำมันในสีซึมผ่านลงไปเนื้อผ้า ด้วยสีน้ำมันนั้นจะขาดความมันเงา ในปัจจุบันผ้าแคนวาสเป็นวัสดุที่ทำการผลิตสำเร็จรูปมาให้เลือกอย่างมากมาย หลากหลาย

ซึ่งมะลิฉัตร เอื้ออานันท์ ได้อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับลักษณะของแคนวาส เอาไว้ในหนังสือพจนานุกรมศัพท์ศิลปะ ด้วยข้อความที่ว่า

canvas : ผ้าใบ : พื้นรองรับงานจิตรกรรมสี เป็นผ้าหนา ก่อนใช้ต้องรองพื้นด้านสารสีขาว ทำจาใยลินินทอพิเศษให้แข็งแรงทนทาน ส่วนมากผลิตจากประเทศเบลเยียม และไอร์แลนด์ ขายเป็นม้วน ผ้าใบผ้าฝ้ายราคาถูกกว่า แต่ด้อยประสิทธิภาพกว่า คำว่าผ้าใบนี้ยังหมายถึงผ้าที่ขึงอยู่บนกรอบไม้พร้อมที่จะใช้ทำงาน รวมทั้งยังหมายถึงภาพจิตรกรรมสีน้ำมันที่สำเร็จแล้ว (มะลิฉัตร เอื้ออานันท์. 2545 : 93)

หรือในหนังสือดิกชันนารี ที่สุไร พงษ์ทองเจริญ เป็นผู้จัดทำนั้น ได้กล่าวถึงศัพท์ คำว่า แคนวาส เอาไว้ด้วยข้อความที่ว่า “canvas ผ้าใบสำหรับทำใบเรือ, ถุง, เต็นท์ ฯลฯ ผ้าใบสำหรับวาดภาพ” (สุไร พงษ์ทองเจริญ. 2547 : 115)

3. กระดาษแข็ง เป็นวัสดุสำเร็จรูปชนิดหนึ่ง ที่มีเนื้อกระดาษที่มีความหนา แข็ง หรือที่เรียกกันว่ากระดาษอัด เป็นกระดาษที่มีลักษณะสีน้ำตาล หรือที่นิยมนำมาเป็นแม่พิมพ์ผิวฉนวน โดยนำมาแกะลาย ในวงการจิตรกรรมศิลป์ก็นิยมนำมาใช้เป็นวัสดุรองรับในการสร้างสรรค์ผลงานเหมือนกัน

หรือที่ในหนังสือดิกชันนารี ของสุไร พงษ์ทองเจริญ ได้กล่าวและอธิบายศัพท์ความหมายคำว่า cardboard เอาไว้ด้วย ความว่า “cardboard กระดาษแข็ง ใช้ทำกล่อง ฯลฯ (สุไร พงษ์ทองเจริญ. 2547 : 117)

4. เส้นด้าย เป็นวัสดุสำเร็จรูปชนิดหนึ่งที่ศิลปินมาร์เซล ดูซงปีเลือกนำมาประกอบในการสร้างสรรค์ผลงานของเขา โดยต้องการที่จะสร้างภาพลักษณะของผลงานให้มีความโดดเด่นอย่างที่เขาต้องการ ซึ่งความหมายของด้ายนั้นก็ได้อธิบายไว้ในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ความว่า “ด้าย สิ่งที่ทำด้วยใยเป็นต้นว่าใยฝ้าย ปั่นเป็นเส้นสำหรับเย็บ ถัก หรือทอผ้าเป็นต้น” (ราชบัณฑิตยสถาน. 2546 : 404)

หรือที่ในหนังสือดิกชันนารี ของสุไร พงษ์ทองเจริญ ได้กล่าวและอธิบายศัพท์ความหมายคำว่า thread เอาไว้ด้วย ความว่า “thread 1 ด้ายเย็บผ้า 2 การสานต่อความคิด, การปะติดเรื่องราว (สุไร พงษ์ทองเจริญ. 2547 : 825)

6.3.3 กลุ่มวัสดุผสม

เป็นการสร้างสรรค์ในแบบเฉพาะของมาร์เซล ดูซงปี ที่เขาต้องการค้นหาวัสดุมาเป็นสัญลักษณ์ในการสื่อความหมายต่างๆ เพื่อการถ่ายทอดเรื่องราว ในรูปแบบของการสร้างสรรค์ในรูปแบบที่เขาต้องการ ประกอบไปด้วยผลงาน

ภาพเครื่องปั้มน้ำที่บรรจุอยู่ในเครื่องร่อนโลหะ

ในปี ค.ศ.1913-15

Oil and semicircular glass, lead, lead wire, 147 x 79 cm.

ภาพผู้ชายทั้ง 9 คน ในปี ค.ศ.1914-15

Oil. Lead wire, lead foil on glass between two glass plates, 66 x 101.2 cm.

ภาพเจ้าสาวเต้นรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่ากระจกบานใหญ่

ในปี ค.ศ.1915-23

Oil, varnish, lead foil, lead wire and dust on the glass plates mounted with aluminum, wood and steel frames, 272.5 x 175.8 cm.

ซึ่งนอกเหนือจากวัสดุต่างๆ ที่ได้กล่าวอธิบายไปแล้วข้างต้น ก็มีวัสดุชิ้นใหม่ ที่ศิลปิน มาร์เซล ดูชองปี ได้หยิบ มาเลือกใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานอีก ดังประกอบไปด้วย

วัสดุที่ใช้

1. semicircular glass : กระจกครึ่งวงกลม
2. lead : ตะกั่ว
3. lead wire : เส้นลวด
4. lead foil : กระดาษโลหะ
5. glass plates : แผ่นกระจก
6. varnish : น้ำมันชักเงา
7. dust : ฝุ่น
8. aluminum : อะลูมิเนียม
9. wood and steel frames : กรอบที่ทำจากไม้และเหล็กกล้า
10. steel : เหล็กกล้า

รายละเอียดของวัสดุที่ใช้

ดังมีรายละเอียด เพิ่มเติมเพื่ออธิบายถึงลักษณะ ต่างๆ ของวัสดุที่ศิลปินนำมาใช้ในการสร้างสรรค์ ผลงานจิตรกรรมของเขาเอง ได้ดังมีรายละเอียด ประกอบได้ด้วย

1. **กระจกครึ่งวงกลม** : แผ่นกระจกที่มีลักษณะเป็นครึ่งวงกลม ในที่นี้เป็นกระจกที่นำมาจากกระจกหน้าต่าง ซึ่งเป็นวัตถุสำเร็จรูป โดยศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ได้หยิบยกมาวัสดุส่วนสำคัญในการสร้างสรรค์ผลงานของเขา

2. **ตะกั่ว** เป็นวัสดุประกอบชนิดหนึ่งที่มาร์เซล ดูชองปี เลือกนำมาใช้ในผลงานของเขา ซึ่งจากคำแปลความหมาย ในดิกชันนารี ของสุไร พงษ์ทองเจริญ ก็ได้อธิบายความหมายของคำนี้เอาไว้ว่า “lead 1 ตะกั่ว 2 ไล่ดินสอดำ” (สุไร พงษ์ทองเจริญ. 2547 : 465)

หรือจากข้อความที่มีระบุเอาไว้ โดยให้ความหมายของตะกั่ว เอาไว้ในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน เอาไว้ดังข้อความที่ว่า

ตะกั่ว แร่จำพวกโลหะ มีลักษณะอ่อน ละลายตัวง่ายมีหลายชนิดด้วยกัน ได้แก่ ตะกั่วเกรียบ คือตะกั่วกรอบ ตะกั่ว نرم คือ ตะกั่วอ่อน; (โบ) ดีบุก เช่น ตะกั่วทุ้ง ตะกั่วป่า; (วิทยา) ธาตุลำดับที่ ๘๒ สัญลักษณ์ Pb เป็นโลหะสีขาวแกมน้ำเงิน ลักษณะเป็นของแข็ง เนื้ออ่อน หลอมละลายที่ ๓๒๗.๔° ซ. ใช้ในอุตสาหกรรมสีทา ตะกั่วและสารประกอบของตะกั่วเป็นพิษต่อร่างกาย. (ราชบัณฑิตยสถาน. 2546 : 439)

หรือที่มะลิฉัตร เอื้ออานันท์ ได้อธิบายความหมายของตะกั่ว เอาไว้ในหนังสือ พจนานุกรมศัพท์ศิลปะ เอาไว้ด้วยว่า

lead เลด ตะกั่ว โลหะหนักที่มีเนื้อนุ่ม มีสีออกสีน้ำเงิน แต่เมื่อหมองจะมีสีเทาคล้ำ เป็นโลหะอ่อน ดัดแปลงรูปได้ง่าย หลอมละลายหรือเชื่อมได้ง่าย ในอุณหภูมิ 620 องศาฟาเรนไฮต์ แข็งตัวและเย็นอย่างรวดเร็ว ทำเนื้อสี เช่น สีขาว ตะกั่ว สีลิลท์จ และสีส้มแสดธาตุ รวมทั้งเป็นสารผสมน้ำเคลือบเครื่องปั้นดินเผา และใช้ในการหล่อ รูปหล่อตะกั่วมักจะหดตัวเมื่อเย็นลง (มะลิฉัตร เอื้ออานันท์. 2545 : 284-285)

3. **เส้นลวด** เส้นลวดบางๆ เป็นโลหะที่ทำจากตะกั่ว ก็เป็นวัสดุอีกชิ้นหนึ่งที่มาร์เซล ดูชองปี ได้เลือกมาใช้ เป็นวัตถุดิบ เพื่อนำมาสร้างสรรค์ผลงาน โดยเขาได้เอาลักษณะของมันมาเป็นส่วนประกอบ ให้เกิดผลงานสร้างสรรค์อย่างที่เขาต้องการ

4. **กระดาษโลหะ** แผ่นโลหะที่ทำจากตะกั่ว มีลักษณะบางมาก ประมาณว่าบางที่สุด ถัดจากโลหะเปลวขึ้นมา ส่วนแผ่นโลหะที่ผนึกติดกับแผ่นกระดาษ (แบบที่ห่อลูกอม) ก็ยังเรียกชื่อว่า ฟอลล์ เช่นกัน

5. **แผ่นกระจก** กระจกที่มีลักษณะเป็นแผ่นเรียบ

6. น้ำมันชักเงา เป็นน้ำมันที่นิยมใช้นำมาทาผิวไม้ โดย ได้มีคำอธิบายความหมายของคำนี้เอาไว้ในดิกชันนารีของสุไร พงษ์ทองเจริญ เอาไว้ว่า "varnish น้ำมันชักเงา เป็นน้ำยาทาป้องกันเนื้อไม้และชักเงา" (สุไร พงษ์ทองเจริญ. 2547 : 866)

ซึ่งนอกจากนี้ในหนังสือพจนานุกรมศัพท์ศิลปะ ของมะลิฉัตร เอื้ออานันท์ ก็ได้กล่าวและอธิบายความหมายของ น้ำมันชักเงาเอาไว้ด้วยความว่า

varnish : น้ำมันชักเงา : เป็นสารละลายที่มียาง (ไม้) ผสมกับสารระเหย เมื่อระบายหรือพ่นลงบนผิวพื้น เมื่อแห้งแล้วจะแข็งมันวาว และมักเป็นเยื่อโปร่งใส ใช้เคลือบปกป้องผิววัตถุหรือเพื่อตกแต่งผิววัตถุหรือผิวเคลือบ มีด้วยกัน 2 ชนิดหลักๆ คือ น้ำมันชักเงาธรรมดา ที่จะละลายยางกับสารละลายโดยตรง และน้ำมันวาร์นิช ที่จะละลายยางกับน้ำมันที่แห้งแล้วจับตัวเป็นเยื่อแข็งร่วมกับสารเร่งความแห้ง แล้วละลายให้เจือจางลงด้วยสารละลายน้ำมันชักเงา น้ำมันชักเงาสมัยใหม่ ที่ใช้ในวงการศิลปะล้วนเป็นน้ำมันชักเงาธรรมดาทั้งสิ้น เช่นน้ำมันชักเงาดามาร์ น้ำมันชักเงาแมสติก และน้ำมันชักเงาอะคริลิก น้ำมันชักเงาธรรมดานี้ในวงการอุตสาหกรรมเรียกว่า cold cut (มะลิฉัตร เอื้ออานันท์. 2545 : 528)

7. ชี้อุ่น เป็นสิ่งที่ไม่น่าจะนำมาเป็นส่วนประกอบในการสร้างสรรค์ผลงานได้ แต่มาเซล ดูของปี ก็ให้มันได้มาเป็นส่วนหนึ่งในผลงานของเขาด้วยเหมือนกัน ซึ่งมันอาจจะแสดงถึงร่องรอยของการเกิดโดย เขาอาจจะต้องการเก็บมันไว้เพื่อเป็นที่ระลึก ในการที่เขาได้ทิ้งร้าง ผลงานชิ้นนี้ที่เขาตั้งใจจะทำมันเอาไว้มานาน จนชี้อุ่นได้มาเกาะเป็นจำนวนมาก ก็ได้

8. อะลูมิเนียม เป็นแผ่นโลหะซึ่งในที่นี้เป็นวัสดุชิ้นหนึ่งที่มาร์เซล ดูของปี ได้ให้แผ่นกระจกของเขาติดยึดไว้กับอะลูมิเนียม

ซึ่งในที่นี้ มะลิฉัตร เอื้ออานันท์ ก็ได้ให้ความหมายของ อะลูมิเนียม เอาไว้ในหนังสือพจนานุกรมศัพท์ศิลปะ เอาไว้ด้วย ข้อความที่ว่า

aluminum : อะลูมิเนียม : โลหะน้ำหนักเบาสีเงินอมฟ้า ด้านทานสนิมได้ดี ละลายในอุณหภูมิ 1220 องศาฟาเรนไฮต์ และสามารถหล่อและเชื่อมได้มีหลายสี เพิ่มคันพบเมื่อ ค.ศ. 1825 นี้เอง แต่ไม่แพร่หลายจนกระทั่งคริสต์ศตวรรษที่ยี่สิบ (มะลิฉัตร เอื้ออานันท์. 2545 : 19)

9. กรอบที่ทำจากไม้และเหล็กกล้า ซึ่งในที่นี้มาร์เซล ดูของปีเป็นวัสดุชิ้นหนึ่งที่มาร์เซล ดูของปีเลือกมาใช้เป็นวัสดุ ในการเป็นกรอบในการติดยึดผลงานของเขา ให้ผลงานออกมา มีภาพลักษณ์ ในอย่างที่ต้องการได้ตรงความตั้งใจ

10. เหล็กกล้า ซึ่งเป็นวัสดุชิ้นหนึ่งที่มาร์เซล ดูของปีได้เลือกมาใช้เป็นวัสดุในการทำกรอบติดยึดผลงานของเขา ซึ่งความหมายของคำนี้ก็จะมีระบุเอาไว้ในดิกชันนารี ของสุไร พงษ์ทองเจริญ

เอาไว้ด้วยว่า “steel เหล็กกล้าซึ่งทำจากเหล็กหลอมรวมกับสารคาร์บอน ใช้สำหรับทำมีด, เครื่องมือ เครื่องใช้ เครื่องจักร ฯลฯ” (สุไร พงษ์ทองเจริญ. 2547 : 779)

และมะลิฉัตร เอื้ออนันท์ ก็ได้ให้คำอธิบายเกี่ยวกับเหล็กกล้า เอาไว้ในหนังสือ พจนานุกรมศัพท์ศิลปะเอาไว้ด้วยข้อความที่ว่า

steel : เหล็กกล้า : เหล็กที่มีคาร์บอนและโลหะอื่นผสมอยู่เล็กน้อย เป็นโลหะผสมพิเศษ เพราะคาร์บอนมิใช่โลหะ เหล็กกล้าต่างชนิดจะผ่านการถลุงด้วยกรรมวิธีที่ละเอียดอ่อนในขณะที่โลหะกำลังร้อนหลอมเหลวอยู่ เนื้อเหล็กกล้าจะแตกต่างกันตามแต่ส่วนผสม หรือปริมาณที่โลหะอื่นๆ ผสมอยู่ในเนื้อ เหล็กที่เนื้ออ่อนที่สุดเรียกว่า เหล็กอ่อน มีปริมาณถ่านหรือคาร์บอนน้อยมาก เหล็กคาร์บอน จะมีเพียงส่วนผสมของเหล็กและถ่านเท่านั้น เหล็กเจือ จะมีโลหะอื่นผสมอยู่ด้วยหนึ่งหรือสองชนิด เหล็กปลอดสนิม เป็นเหล็กกล้าที่ทำให้เนื้อต้านทานสนิมโดยเติมสารโครเมียม โดยทั่วไปแล้วเหล็กกล้าเป็นโลหะที่มีความแข็งกว่า มีกำลังรับน้ำหนักได้มากกว่าและมีพลังต้านความสึกกร่อนผุพังสูงกว่าเหล็กธรรมดา (มะลิฉัตร เอื้ออนันท์. 2545 : 482-483)

จากวัสดุในการสร้างสรรค์ต่างๆ ที่มาร์เซล ดูชองป์ เลื่อนนำมาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานนั้น สามารถที่จะจำแนกออกเป็นกลุ่มตามชนิดของวัสดุได้ ซึ่งเมื่อจำแนก ออกเป็นกลุ่มตามชนิดของวัสดุ ในการสร้างงาน จะได้จำนวน 3 กลุ่มประกอบไปด้วย กลุ่มสีแห้ง กลุ่มสีผสมน้ำมัน และกลุ่มวัสดุผสม ดังเสนอให้เห็นได้ดังตาราง ต่อไปนี้

ตาราง 10 สรุปวัสดุในการสร้างสรรค์ผลงานของมาร์เซล ดูชองป์

ลำดับ ที่	ชื่อผลงาน / ปี ค.ศ.			ภาพลักษณ์ ของรูปแบบ
	กลุ่มสีแห้ง	กลุ่มสีผสมน้ำมัน	กลุ่มวัสดุผสม	
1		 ภาพชายหนุ่มและเด็ก หญิงในฤดูใบไม้ผลิ ในปี ค.ศ. 1911		ระบายสี (Painting)

ตาราง 10 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อผลงาน / ปี ค.ศ.			ภาพลักษณ์ ของรูปแบบ
	กลุ่มสีแห้ง	กลุ่มสีผสมน้ำมัน	กลุ่มวัสดุผสม	
2		 ภาพคนเล่นหมากรุก ในปี ค.ศ.1911		ระบายสี (Painting)
3		 ภาพเครื่องบดกาแฟ ในปี ค.ศ.1911		ระบายสี (Painting)
4		 ภาพชายหนุ่มผู้โศกเศร้า ในรถไฟ ในปี ค.ศ.1911		ระบายสี (Painting)
5		 ภาพผู้หญิงเปลือยเดินลง บันได หมายเลข 2 ในปี ค.ศ.1912		ระบายสี (Painting)
6	 ภาพส่วนเฉพาะราชา และราชินีที่เปลือยโดย รวดเร็ว ในปี ค.ศ.1912			วาดภาพ (Drawing)

ตาราง 10 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อผลงาน / ปี ค.ศ.			ภาพลักษณ์ ของรูปแบบ
	กลุ่มสีแห้ง	กลุ่มสีผสมน้ำมัน	กลุ่มวัสดุผสม	
7		 ภาพราชาและราชินีที่ เปลือยกายอย่างรวดเร็ว ในปี ค.ศ.1912		ระบายสี (Painting)
8		 ภาพข้อความพหุมจารี ถึงเจ้าสาว ในปี ค.ศ.1912		ระบายสี (Painting)
9		 ภาพเจ้าสาว ในปี ค.ศ.1912		ระบายสี (Painting)
10	 ภาพเจ้าสาวเต้นรำ เปลือยกายต่อหน้าชาย โสด ในปี ค.ศ.1912			วาดภาพ (Drawing)
11	 ภาพสุสานของเครื่อง แบบและสิ่งมีชีวิต หมายถึง เลข 1 ในปี ค.ศ.1913			วาดภาพ (Drawing)

ตาราง 10 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อผลงาน / ปี ค.ศ.			ภาพลักษณ์ ของรูปแบบ
	กลุ่มสีแห่ง	กลุ่มสีผสมน้ำมัน	กลุ่มวัสดุผสม	
12		 ภาพศึกษาสำหรับเครื่อง ปั้นชอคโกแลต หมายเลข 2 ในปี ค.ศ.1914		ระบายสี (Painting)
13		 ภาพเครื่องปั้นชอคโกแลต หมายเลข 2 ในปี ค.ศ.1914		ระบายสี (Painting)
14		 ภาพแสดงการหยุดของ เครือข่าย ในปี ค.ศ.1914		ระบายสี (Painting)
15			 ภาพเครื่องปั้นน้ำที่บรรจุ อยู่ในเครื่องร่อนโลหะ ใน ปี ค.ศ.1913-15	การใช้วัสดุ ประกอบ ร่วม (Assem- Blage)
16			 ภาพผู้ชายทั้ง 9 คน ในปี ค.ศ.1914-15	การใช้วัสดุ ประกอบ ร่วม

ตาราง 10 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ชื่อผลงาน / ปี ค.ศ.			ภาพลักษณ์ ของรูปแบบ
	กลุ่มสีแห้ง	กลุ่มสีผสมน้ำมัน	กลุ่มวัสดุผสม	
17			 ภาพเจ้าสาวเดินรำเปลือย กายต่อหน้าชายโสด หรือ ที่เรียกบ่อยๆ ว่ากระจก บานใหญ่ ในปี ค.ศ.1915–23	การใช้วัสดุ ประกอบ ร่วม (Assem- Blage)
รวม	3	11	3	

6.4 ภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์

ผลงานสร้างสรรค์ชุดกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยนำมาศึกษาวิจัยเป็นผลงานที่เกิดจากการหลอมรวมความคิด ประสบการณ์ ที่มาจากประสบการณ์ในชีวิตของตัวศิลปิน ประสบการณ์จากสิ่งแวดล้อม รสนิยมความชอบต่างๆ การเป็นคนที่มีความคิดสร้างสรรค์ และมีความเป็นตัวของตัวเองอย่างโดดเด่น จนเกิดเป็นภาพผลงาน เจ้าสาวเดินรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่ากระจกบานใหญ่ (The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even or The Large Glass)

ภาพผลงาน ที่เรียกสั้นๆ ว่ากระจกบานใหญ่นี้ เป็นผลงานการสร้างสรรค์ที่เกิดจากกิจกรรมหลายๆ กิจกรรมรวมกัน ที่มีทั้งกิจกรรมการวาด กิจกรรมการระบาย กิจกรรมการนำวัสดุมาประกอบรวม ทั้งนี้ก็เพื่อเป็นสื่อสัญลักษณ์ แทนเจตนา ความคิดที่ศิลปินต้องการจะถ่ายทอด ในชิ้นผลงานนั้นๆ และรวมถึงการนำเสนอความคิด โดยรวมอาจเรียกได้ว่า เป็นผลงานที่สร้างตามประเภทการสร้างสรรค์ผลงานที่เรานิยมใช้เรียกผลงานเหล่านั้น ว่าเป็นผลงานมีการแสดงออกในรูปแบบอิมเพรสชันนิส, มีการแสดงออกในรูปแบบโพสต์-อิมเพรสชันนิส, มีการแสดงออกในรูปแบบคิวบิส, มีการแสดงออกในรูปแบบฟิวเจอริส, มีการแสดงออกในรูปแบบของศิลปะแอสเซมเบลจ

หรือผลงานที่มีการแสดงออกมานั้น มักจะมีการแสดงออกในรูปแบบของดาดา ดังที่จะแยกแยะ และกล่าวถึงในรายละเอียดของตัวอย่างกลุ่มประชากรที่ผู้วิจัย ได้ทำการนำมาวิเคราะห์ ดังนี้

1. ผลงานที่มีการแสดงออกในรูปแบบอิมเพรสชันนิส และโพสต์-อิมเพรสชันนิส

1.1 ภาพชายหนุ่มและเด็กหญิงในฤดูใบไม้ผลิ ในปี ค.ศ. 1911

(Young Man and Girl in Spring, 1911)

(อ้างอิงแล้ว ภาพประกอบ 12)

สีน้ำมันบนผ้าใบ ขนาด 65.7 x 50.20 ซม.

(Oil on canvas, 65.7 x 50.2 cm.)

เทคนิควิธีการสร้างสรรค์

การสร้างสรรค์ผลงานศิลปะป็นมาร์เชล ดูของปีขึ้นนี้ ใช้วัสดุที่เป็นสีน้ำมัน บนผ้าแคนวาส โดยใช้เทคนิควิธีการในการสร้างสรรค์ โดยการลงสีเป็นลำดับชั้น โดยมีการลงสีโดยการระบายลง

สีพื้นไว้ก่อน (Coolred Ground) เพราะจะเห็นว่าศิลปินได้ใช้พู่กันระบายสีดำเพื่อเป็นการตัดเส้น โดยทาบพื้นสีที่ได้ลงเตรียมและแห้งแล้วก่อนหน้า

ซึ่งการที่ศิลปินได้กระทำโดยใช้พู่กันตัดเส้น เช่นนี้ก็อาจวิเคราะห์ได้ว่า ศิลปินตั้งใจ และหลงใหลกับสเน่ห์ ของภาพการ์ตูน ที่เป็นศิลปะภาพประกอบ ที่ซึ่งศิลปินได้ยึดมั่นเป็นอาชีพหลัก และได้นำเอาเสน่ห์ของมันมาใช้กับผลงานจิตรกรรมสร้างสรรค์ของตนด้วย

ในการระบายสีพบว่าศิลปินได้ใช้พู่กันที่อ่อนนุ่มในการระบาย (Dabbing) เพราะจะเห็นว่าร่องรอยของสีที่ปรากฏ จะมีการประสานกันกับสีพื้นที่ศิลปินได้เตรียมเอาไว้แล้ว อย่างนุ่มนวล โดยร่องรอยนั้น เป็นเหมือนกับว่า ศิลปินได้ทำให้มันจางลงโดย การใช้พู่กันที่ติดสี หรือรอยของสีที่หลงเหลืออยู่ที่ขนพู่กัน แห้งๆ (Dry Brush) ขยี้ลงบนพื้นที่ ที่ต้องการให้สร้างความประสานกัน

และในภาพผลงานจะเห็นเป็นร่องรอยของการระบายสีและขูดพื้นภาพ (Scraping Back) ประกอบรวมอยู่ด้วย ก็คือศิลปินได้สร้างพื้นผิวของภาพด้วยมีการขูดสี ให้เป็นร่องรอย ของภาพ อาจด้วยการสร้างความกลมกลืนภายในภาพ หรือต้องการลดความแข็งของลักษณะของเส้นดำที่ใช้ตัดรูปทรงภายในภาพ หรือด้วยเทคนิคกลวิธีปัจจัยการสร้างสรรค์อื่นๆ สิ่งเหล่านี้ก็ทำให้เราเห็นว่าภายในภาพผลงานของเขา ภาพผลงานเปรียบเสมือนเป็นเวทีในการค้นคว้า ทดลองเพื่อการสร้างสรรค์ หรือหาภาพลักษณ์ของรูปแบบอย่างที่เขาต้องการ

แม้ภาพผลงานนี้จะดูเหมือนว่าศิลปินยังไม่ได้กระทำมันให้เสร็จสิ้นหรือสมบูรณ์ แต่ภาพผลงานนี้ก็ได้สะท้อนให้เห็นเจตนาอันสำคัญต่างๆ ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวเอาไว้แล้วอย่างมากมาย ในบทต่างๆ ที่ผ่านมา ซึ่งก็เป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของภาพผลงานชิ้นนี้ ที่สำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าภาพผลงานชิ้นอื่นๆ เลย

ภาพลักษณ์ของรูปแบบ

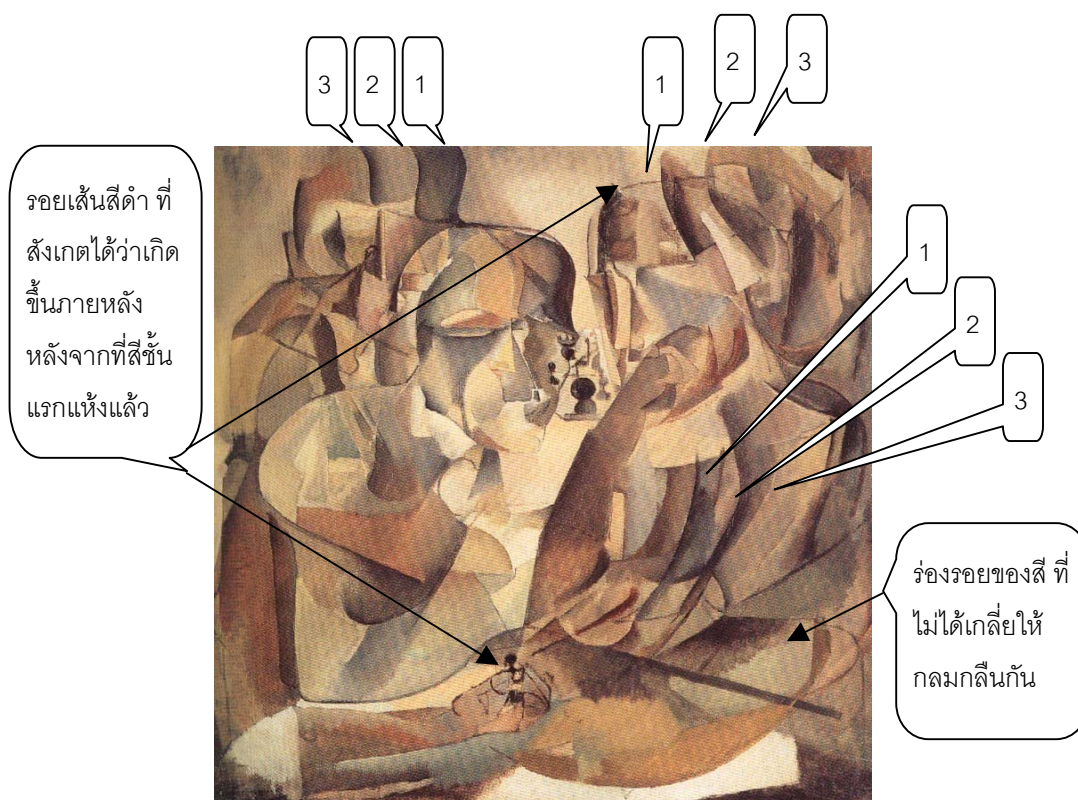
จากภาพผลงานจะเห็นว่าศิลปินสร้างสรรค์ผลงาน โดยแสดงถึงสภาพแวดล้อม หรือบรรยากาศภายในภาพผลงานเป็นบรรยากาศของสวนสาธารณะ ที่ประกอบไปด้วยต้นไม้ สนามหญ้า และสิ่งประกอบอื่นๆ ที่ดูจะไม่ค่อยเห็นลักษณะที่ชัดเจนเด่นชัดนัก แต่จากสภาพบรรยากาศ เช่นนี้ ก็พอที่จะทำให้สันนิษฐานได้ว่า ศิลปินมาร์เซล ดูของปีได้สร้างสรรค์ผลงาน ตามแนวคิดปรัชญาของกลุ่มศิลปินผู้สร้างสรรค์งาน ในลัทธิอย่างอิมเพรสชันนิส กลุ่มผู้ที่ปฏิเสธการสร้างผลงานภายในสตูดิโอ แต่กลับ ต้องการที่จะไปเผชิญ กับสภาพบรรยากาศจริงมากกว่า หากแต่ภาพลักษณ์ที่ศิลปินกลุ่มอิมเพรสชันนิสถ่ายทอดออกมานั้น มักจะมีรูปลักษณะในแบบที่เราพบเห็นโดยไม่ต้องอาศัยการตีความ ภาพลักษณ์ะ นั้นๆ เสียให้ยุ่งยาก ว่าศิลปินกำลังถ่ายทอดรูปภาพ เรื่องราวอะไร หากแต่จะต่างกันก็ตรงที่เนื้อหา ที่แฝงมาในภาพผลงานนั้นๆ ก็คงจะต้องขึ้นอยู่กับวัตถุ

ประสงค์ของศิลปินกลุ่มอิมเพรสชันนิส แต่ละคน แต่ละภาพผลงาน แต่ทว่า ภาพลักษณะของผลงานที่มาร์เซล ดูชองปีนี ได้ถ่ายทอดออกมานั้น รูปลักษณะภายในภาพผลงานนั้นยังปรากฏออกมาไม่ตรงตามแนวปรัชญาของกลุ่มอิมเพรสชันนิสเท่าใด ศิลปินกลับสร้างสิ่งที่ปรากฏในภาพให้มีรูปลักษณะต่างไป เช่น ภายในภาพจะปรากฏว่าเป็นมนุษย์ ผู้ชาย และก็มีมนุษย์ผู้หญิง หากแต่รูปลักษณะกลับไม่ใช่ ในแบบที่เราคุ้นตา คงต้องผ่านการพิจารณาวิเคราะห์ กันอีกลำดับ ซึ่งภาพลักษณะที่ปรากฏ เช่นนี้ ก็ถือเป็นการปฏิบัตินอกกรอบของลัทธิอิมเพรสชันนิส ดังนั้นภาพลักษณะของผลงานชิ้นนี้ จึงกล่าวได้ว่า มีภาพลักษณะของรูปแบบในการสร้างสรรค์ ในแบบของโพสต์อิมเพรสชันนิสด้วยเช่นกัน

2. ผลงานที่มีการแสดงออกในรูปแบบคิวบิซึม และฟิวเจอริส

2.1 ภาพคนเล่นหมากรุก ในปี ค.ศ.1911

(Portrait of Chess Players, 1911)

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 13)

สีน้ำมันบนผ้าใบ ขนาด 108 x 101 ซม.

(Oil on canvas, 108 x 101 cm.)

เทคนิควิธีการสร้างสรรค์

ศิลปินมาร์เซล ดูของปีสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ โดยเขาได้เลือกใช้วัสดุสีน้ำมันระบายลงบนผ้าแคนวาส และใช้วิธีในการลงสีโดยการแบ่งสีออกเป็นกองๆ (Color Key) และสีเหล่านั้นได้ถูกผสม หรือการจัดเตรียมเอาไว้ก่อนล่วงหน้า (Color Mixing) แล้ว โดยในภาพผลงานจะเห็นกลุ่มสีที่เป็น สีในกลุ่มเดียวกัน โดยแสดงน้ำหนักของสีอ่อน แก่เรียงลำดับกันไป และการปรากฏของสีนั้นๆ จะแสดงให้เห็นเป็นกลุ่มๆ กระจายกันไป เป็นจังหวะๆ และร่องรอยของสีที่ปรากฏนั้นศิลปินไม่ได้แสดงถึงการ เกลี่ยสี ให้แสดงถึงความกลมกลืนกัน (Broken Color) โดยยังคงเห็นร่องรอยของการมาเจอกันของสีทั้งสอง ที่แยกพื้นที่กันอยู่อย่างชัดเจน จากภาพผลงานจะพบว่า ศิลปินได้มีการระบายสีโดยกระทำการ หรือเตรียมการเพื่อแสดงลำดับขั้นของกรรมวิธีการในการสร้างสรรค์ โดยมีการลงสีขั้นแรกก่อน และจากนั้นก็รอให้สีในชั้นแรกของเขาแห้ง แล้วถึงจะมีการเขียนเส้นสีดำ ตัดเส้นรูปทรงในแบบที่เขาต้องการ เป็นลำดับขั้นต่อไปในการสร้างสรรค์เพื่อให้เกิดจังหวะของเส้นที่แสดงการเคลื่อนไหว อย่างที่เขาต้องการ

ภาพลักษณ์ของรูปแบบ

มาร์เซล ดูของปี ต้องการที่จะแสดงให้เห็นถึงความเคลื่อนไหว ภายในภาพผลงาน การสร้างความซ้ำกันในจังหวะของสี และจังหวะของเส้นที่ปรากฏ ที่แสดงถึงเรียงลำดับ กันอย่างได้จังหวะ ก็สะท้อนภาพลักษณ์ให้เป็นในอย่างที่เขาต้องการ ที่จะแสดงให้เห็นถึงความเคลื่อนไหว ภายในภาพเป็นสำคัญ แม้ในภาพผลงานชิ้นนี้ จะนับว่าศิลปินได้สร้างผลงาน โดยได้รับแรงบันดาลใจมาจากกลุ่มลัทธิ ในแบบอย่างคิวบิส กล่าวคือการแบ่งกระจาย และสะท้อนรูปทรงออกมาเป็นส่วนๆ โดยการสร้างสรรค์ผลงานของกลุ่มคิวบิสนั้น ก็เกิดจากความคิดเบื้องต้น ในการสร้างภาพลักษณ์ในแบบที่พวกเขาคิดว่า การสร้างผลงานในแบบกลุ่มอิมเพรสชันนิสมนั้นเป็นสิ่งที่น่าเบื่อ เขากลับมีความคิดที่ว่าภาพสะท้อนของรูปทรงต่างๆ ล้วนเป็นภาพที่มาจากรูปทรงแบบเรขาคณิตทั้งสิ้น การมองวัตถุ หรือสิ่งต่างๆ ด้วยการสะท้อนออกมาเป็นฉากง่ายๆ ต่างๆนั้น ก็จึงนับได้ว่าเป็นการสร้างผลงานตามแบบอย่างกระบวนแบบที่ศิลปินกลุ่มคิวบิส ที่นิยมปฏิบัติ เป็นธรรมเนียม ที่กระทำกัน แต่ทว่าในผลงานชิ้นนี้ สิ่งที่ปรากฏเป็นสำคัญอีกอย่างก็คือ เราจะเห็นเจตนาของศิลปิน มาร์เซล ดูของปี ในความที่พยายามแสดง พยายามที่จะสะท้อนภาพให้แสดงถึงลักษณะของการเคลื่อนไหว ให้ปรากฏอยู่ด้วยภายในภาพผลงาน

จากเจตนาเหล่านั้นที่ศิลปินมาร์เซล ดูของปีได้กระทำ ก็แสดงให้เห็นว่า เขาพยายามที่จะสร้างผลงานให้มีภาพลักษณ์ของรูปแบบปรากฏไปในแบบอย่างของกลุ่มลัทธิฟิวเจอริส แม้ว่าขณะที่ศิลปินได้สร้างผลงานชิ้นนี้ กลุ่มลัทธิฟิวเจอริส จะยังไม่เกิดขึ้นอย่างเป็นทางการ เป็นกลุ่ม

ลัทธิความเชื่อดังนั้น หรือแม้แต่ว่ากลุ่มลัทธิฟิวเจอริสจะเกิดขึ้น มาอย่างจริงจังมากกว่าที่จะเกิดขึ้นมาจากแค่แนวปรัชญา มาก่อนหน้านี้ ดังจากที่มีนักวิจารณ์ได้กล่าวอ้าง แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า ภายหลังจากการปรากฏของ ภาพผลงาน ผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได หมายเลข 2 ของเขาเอง ในปี ค.ศ.1912 ภาพนี้ มันก็เท่ากับว่าศิลปินมาร์เซล ดูชองปี คนนี้เองที่เป็นบุคคลสำคัญ ที่เป็นเจ้าของความคิด และแรงบันดาลใจอันสำคัญ ที่ทำให้เกิดผลงานสร้างสรรค์ ในกระบวนแบบของกลุ่มลัทธิฟิวเจอริส และภาพผลงานคนเล่นหมากรุกชิ้นนี้ ก็เป็นผลงานชิ้นต้นๆ ชิ้นหนึ่งของศิลปิน มาร์เซล ดูชองปี ที่ได้แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการความคิดของเขา พัฒนาการในความพยายามที่จะสะท้อนภาพลักษณ์ของรูปแบบในกระบวนแบบฟิวเจอริส ให้ปรากฏเป็นจริง และเป็นที่ยอมรับชื่นชอบ และเป็นที่ยอมรับ ต่อกลุ่มศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงาน ร่วมอุดมการณ์ที่มีความนิยมชมชอบต่อการสร้างสรรค์ในแบบฟิวเจอริสในช่วงเวลาถัดมา

ดังนั้นจากการ สร้างสรรค์ผลงานภาพคนเล่นหมากรุกภาพนี้ ก็ได้ปรากฏภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ ที่มีการผสมผสานกันระหว่าง การสร้างสรรค์ผลงานตามแบบที่ได้ รับ อิทธิพลจากกลุ่มลัทธิคิวบิส และก็ยังสะท้อนความคิดในแบบอย่างของกลุ่มความคิดอย่างฟิวเจอริส ที่ตัวศิลปินมาร์เซล ดูชองปีเองเป็นต้นของเจ้าความคิดที่สำคัญ ในการสร้างผลงานลัทธินี้ด้วย เช่นกัน

2.2 ภาพเครื่องบดกาแฟ ในปี ค.ศ.1911

(Coffee Mill, 1911)

(อ้างอิง ภาพประกอบ 14)

สีน้ำมันบนกระดาษแข็ง ขนาด 33 x 12.5 ซม.

(Oil on cardboard, 33 x 12.5 cm.)

เทคนิควิธีการสร้างสรรค์

ภาพผลงานชิ้นนี้ คาดว่า ศิลปินได้สร้างสรรค์โดยทิ้งฉากหลัง (background) ของภาพ ให้เหลือเป็นภาพพื้นของการดาดแข็ง ที่ศิลปินมาร์เซล ดูของปี ได้เลือกเอามาเป็นวัสดุในการถ่ายทอดผลงาน โดยใช้สีน้ำมันเป็นสื่อ ในการใช้สีน้ำมันของเขาในภาพผลงานชิ้นนี้ หากไม่ทราบโดยในวัสดุที่เขาได้ระบุเอาไว้ว่าได้สร้างภาพด้วยสีน้ำมัน ก็คงต้องเข้าใจว่า เขาได้สร้างสรรค์มันด้วยสีน้ำเป็นแน่ เพราะลักษณะของคราบสีที่ปรากฏ เป็นการไล่น้ำหนักในแบบของสีน้ำ คือมีน้ำหนักอ่อนแก่ ของสี โดยแสดงการไหล ในแบบลักษณะของสีน้ำอยู่ด้วย ดังนั้นจากการปรากฏของคราบสีนี้ ก็ทราบได้ว่าศิลปินมาร์เซล ดูของปี จะต้องใช้ส่วนผสมของสีน้ำมัน เช่นน้ำมันลินซีด หรือน้ำมันสน ในปริมาณที่เยอะ หรือผสมสีน้ำมันให้สีค่อนข้างเหลวพอสมควร และใช้วิธีระบายคล้ายกับสีน้ำ

ด้วยกรรมวิธีการระบายสีเปียกบนกระดาษแข็ง (Wet into Wet) และใช้พู่กันหรือที่มีลักษณะของขนแปรงที่มีความอ่อนนุ่ม หรือวัสดุอื่นๆ ที่มีความนุ่มนวล (Dabbing) ลักษณะของสีจึงดูเหมือนกับการแสดงการประสานกันระหว่างสีอ่อนและสีเข้มอย่างนุ่มนวล และในบางจุด ก็ต้องอาศัยการรอคอยให้สีชั้นแรกที่ได้ลงไว้แห้งเสียก่อน แล้วจากนั้นจึงลงลายเส้นประกอบอื่นๆ อย่างที่เขาต้องการที่จะถ่ายทอดเรื่องราวลงทับสีเดิม (Colored Ground) อีกที

จากภาพผลงานที่ปรากฏคาดว่า ศิลปินมาร์เซล ดูชองป์น่าจะใช้สารเคมีบางอย่าง เพื่อเป็นการเคลือบผิวหน้าของกระดาษแข็งนี้ เพื่อไม่ต้องการให้สีน้ำมันที่ใช้ระบายถูกกระดาษดูดสีลงไปในเรื่องกระดาษเสียหมด เขาต้องการเพียงให้เนื้อสีน้ำค้างอยู่ที่ผิวหน้าของกระดาษแข็ง ที่เขาได้เลือกมาเป็นวัสดุในการถ่ายทอดผลงานเท่านั้น ข้อสังเกตก็คือ ตรงส่วนล่างสุดของภาพ เราจะเห็นเหมือนเป็นรูปฟองอากาศกลมๆ ที่เกิดขึ้นเนื่องจากพื้นวัสดุ มีความมันลื่น จึงทำให้สีที่ระบายลงไม่เกาะกับผิวหน้าของกระดาษแข็งนี้ในทันที จึงทำให้เกิดเป็นรอยฟองอากาศดังกล่าวขึ้น

ภาพลักษณ์ของรูปแบบ

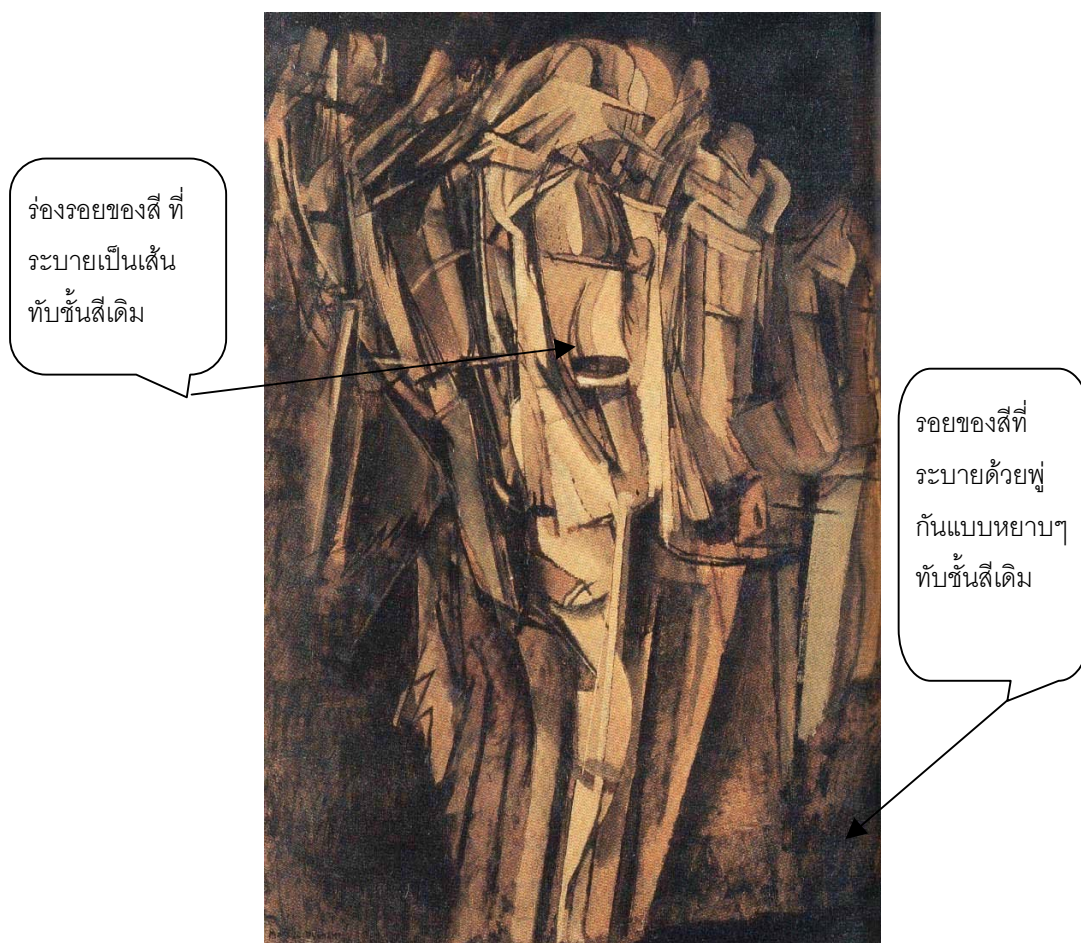
ศิลปินมาร์เซล ดูชองป์ ได้สร้างสรรค์ผลงานโดยสะท้อนให้เห็นภาพลักษณ์ของวัตถุที่เป็นเครื่องจักรกล ซึ่งในที่นี้เป็นเครื่องบดกาแฟ มาร์เซล ดูชองป์ได้สะท้อนให้เห็นว่าเขามีความประทับใจต่อระบบการทำงานของเครื่องจักรกล การทำงาน ความเคลื่อนไหวอย่างหุ่นยนต์ ซึ่งเขาก็ต้องเข้าใจด้วยว่าในยุคสมัยที่มาร์เซล ดูชองป์ได้สร้างสรรค์ผลงานอยู่นั้น คำว่าหุ่นยนต์ ยังไม่ได้เกิดขึ้น เพียงแต่เป็นยุคเริ่มต้น ของการผลักดันให้เกิดวิวัฒนาการ ดังกล่าว ให้เกิดขึ้นมาภายหลังนั่นเอง การที่มาร์เซล ดูชองป์ได้แสดงภาพผลงานให้สะท้อนถึงการทำงานของเครื่องบดกาแฟชิ้นนี้ นั้น แสดงว่า เขามีความประทับใจกับมัน ประทับใจกับการเคลื่อนไหวแบบจักรกล จากปัจจัยเหล่านี้ ก็ได้ทำให้เขาได้ พยายามสะท้อนภาพลักษณ์ของ ระบบของการขับเคลื่อน ระบบของขั้นตอนต่างๆ ระบบของเครื่องจักรกล ซึ่งในที่นี้ ก็คือเครื่องบดกาแฟ

และจากภาพผลงานก็จะพบว่าเขาได้ถ่ายทอดภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ผลงาน ให้ออกมาเป็นรูปทรงบาคส์ง่าย ๆ มาประกอบกัน จึงมองได้ว่าศิลปินสร้างสรรค์ผลงานโดยได้แนวทาง วิธีการสร้างสรรค์มาจากกลุ่มคิวบิส และอีกที่่ว่า เขาไม่ได้กระทำการเพียงทิ้งไว้แค่รูปทรงที่สะท้อนเป็นแค่บาคส์ในด้านต่างๆ เท่านั้น ความสถิตนิ่ง (static) มิได้หยุดการสร้างสรรค์ของเขา หลักการที่สำคัญของเขา คือมาร์เซล ดูชองป์เขาต้องการที่สะท้อนถ่ายทอดความเคลื่อนไหว ให้เกิดขึ้น นี่ต่างหากที่เป็นประเด็นสำคัญที่เขามีความต้องการที่จะมุ่งเน้น เป็นประเด็นสำคัญ ในการนำเสนอผลงานชิ้นนี้ และก็ทุกชิ้นที่ได้กล่าวถึงมาแล้ว

ดังนั้นผลงานชิ้นนี้จึงนับได้ว่า ศิลปินได้สร้างสรรค์งานในแนวความคิดที่เป็นแบบ
ฟิวเจอริสต์ด้วย ถึงแม้ว่าเราจะทราบกันดีว่าลัทธิฟิวเจอริสต์จะเกิดขึ้นและเป็นที่รู้จักกันดีในภายหลัง
นี้อีกก็ตาม

2.3 ภาพชายหนุ่มผู้โศกเศร้าในรถไฟ ในปี ค.ศ.1911

(Sad Young Man in a Train, 1911)

(อ้างอิง ภาพประกอบ 19)

สีน้ำมันบนผ้าใบที่ติดบนกระดาษแข็ง ขนาด 100 x 73 ซม.

(Oil on canvas, affixed to cardboard, 100 x 73 cm.)

เทคนิควิธีการสร้างสรรค์

ผลงานชิ้นนี้ มาร์เชล ดูของปีสสร้างสรรค์ด้วยการใช้วัสดุสีน้ำมันบนผ้าใบ แต่เขาไม่ได้ใช้
กรอบไม้ยึดติดกับผ้าใบเหมือนชิ้น ที่เขาเขียนสีน้ำมันบนผ้าใบชิ้นอื่นๆ ที่ผ่านมา ชิ้นนี้เขาได้ฉีก
ผ้าใบ ให้ยึดติดกับกระดาษแข็ง แทนที่จะเข้ากรอบไม้ การทำเช่นนี้ ก็คงเข้าใจได้ว่าเขาต้องการหา

วิธีการสร้างสรรค์ใหม่ๆ มาใช้ในการสร้างผลงานของเขา แม้วิธีการนี้ จะมีศิลปินหลายต่อหลายคน ที่นิยมนำมาทำเช่นกัน และประโยชน์ที่เห็นหลายอย่างจากการใช้ผ้าใบผืนกับกระดาษแข็ง ก็คือความสะดวกในการพกพา เนื่องจากชิ้นงานมีความบาง จึงทำให้วิธีการเช่นนี้ ก็เป็นที่นิยมสำหรับผู้ที่จะนำผลงาน ออกไปเขียนนอกสถานที่ ในจำนวนหลายชิ้น เพราะจะมีความสะดวกสบาย สำหรับการพกพา และเหตุผลอีกประการที่มีความเชื่อว่าการผืนภาพเช่นนี้ จะเกิดความร้อนระหว่างเขียนภาพเกิดขึ้น ซึ่งจะส่งผลสำคัญต่อภาพเขียนด้วยเช่นกัน

เทคนิคในการสร้างสรรค์ผลงาน จะเห็นว่ามาร์เซล ดูชองปี ได้ใช้สีที่ใกล้เคียงกัน ที่ระบายสีเพื่อแสดงน้ำหนักของสี (Color Key) ภายในภาพผลงาน และนอกจากเขาจะระบายสีโดยไล่น้ำหนักสีตั้งแต่สีอ่อน ไปจนหาสีเข้ม ซึ่งในการไล่น้ำหนักสีนี้ เขาได้ระบายโดยการแบ่งแยกลำดับของสีออกจากกันเป็นช่องๆ อย่างเห็นได้ชัด เสมือนว่าชั้นสีนั้น ได้ซ้อนทับกันอยู่ และนอกจากนั้นแล้ว เขายังได้ระบายสี โดยไล่ลำดับชั้นของสีอีกด้วย (Colored Ground) โดยจะสังเกตเห็นว่า ภายในภาพผลงานจะเห็นว่ามาร์เซล ดูชองปี ได้แสดงลีลารอยของพู่กัน (Brushwork) โดยการใช้พู่กันขนแข็ง ระบายสีแบบหยาบๆ ปรากฏให้เห็นอยู่ทางตอนล่างของภาพ หรือการใช้น้ำหนักสีที่เข้มสุด เสมือนกันดัดเส้นเพื่อแสดงจังหวะการเคลื่อนไหวของภาพเป็นจังหวะๆ อีกด้วย การสร้างความซ้ำกันของภาพหรือการพรรณนาถึงความเคลื่อนไหว (Depicting Motion) คงเป็นประเด็นสำคัญที่เขาต้องการนำเสนอในการสร้างภาพผลงาน

ภาพลักษณ์ของรูปแบบ

จะเห็นได้ว่ามาร์เซล ดูชองปีสร้างภาพผลงานหลายๆ ภาพที่ผ่านมาจะเป็นภาพสะท้อนของบาคส์ หรือการยอมให้กับรูปทรงเรขาคณิต (Sacred Geometry) และในภาพผลงานนี้ก็เป็นอีกภาพที่เน้นย้ำในเรื่องนี้ ภาพลักษณ์ของมนุษย์ ถูกตีความให้ออกมาในรูปลักษณะที่ไม่คุ้นตา โดยในรูปลักษณะนี้ ก็เป็นจุดประสงค์สำคัญที่มาร์เซล ดูชองปีต้องการสะท้อนให้ออกมาในเรื่องราวที่เขาต้องการ การขับเคลื่อน การแสดงภาพเป็นจังหวะๆ หรือที่มันักวิชาการ หลายต่อหลายคนให้ทรรศนะว่า มาร์เซล ดูชองปีได้แรงบันดาลใจจากการสร้างภาพผลงาน ให้ออกมาเป็นเช่นนี้ เนื่องจากได้แรงบันดาลใจจากภาพถ่าย หรือภาพโคโลโคสโครป ที่เป็นการทำภาพเคลื่อนไหว 15 ภาพต่อวินาที ที่โด่งดังมากของเอ็ดเวิร์ด มายบริดจ์ ในช่วงปี ค.ศ.1984 หรือที่หลายคนอาจจะคุ้นเคยที่จะเรียกว่าภาพ Stop Motion ที่แสดงกิริยาลำดับของการเคลื่อนไหว ทีละขั้น ทีละขั้น

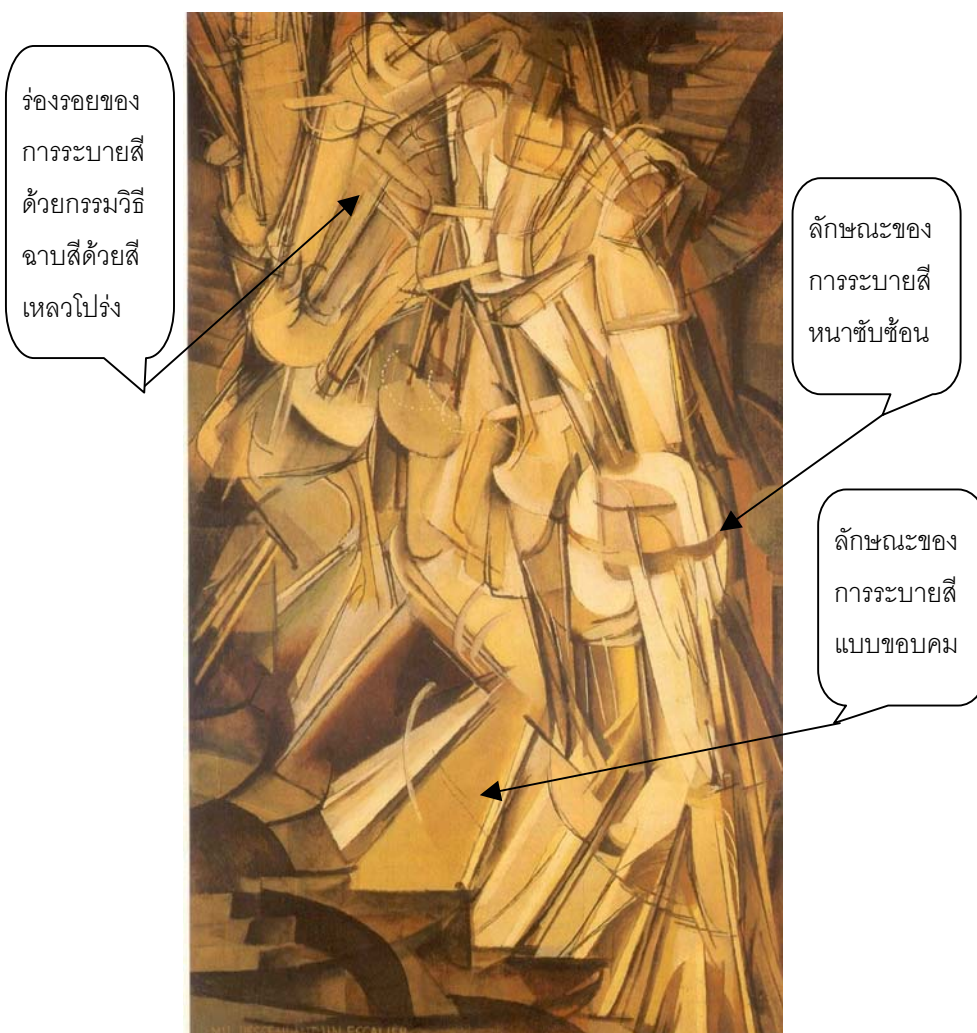
จะอย่างไรก็ตามการสร้างสรรค์ผลงานของมาร์เซล ดูชองปี ก็ได้สะท้อนให้เห็นโลกในช่วงขณะนั้น ที่เป็นโลกของยุคแห่งอนาคต ที่มีความเจริญรุ่งเรืองของเทคโนโลยี และเป็นการประกาศ

ให้เห็นถึงความรวดเร็ว ความทันสมัย และจากการปรากฏของภาพผลงานชิ้นนี้ ก็เป็นการปฏิเสธไม่ได้ว่า เป็นการประกาศไปสู่โลกของความรวดเร็วในอนาคต หรือที่เราเรียกว่า ฟิวเจอร์ริส

ผลงานชิ้นนี้นอกจากจะได้วิธีการถ่ายทอดรูปทรงแบบอย่างลัทธิคิวบิส ที่มองอะไรเป็นบาศก์แล้ว ผลงานของเขายังสะท้อนและเป็นจุดเริ่มต้นอันสำคัญของการกำเนิด หรือการกำหนดทิศทางการสร้างสรรค์ผลงาน ของศิลปินในกลุ่มลัทธิฟิวเจอร์ริสอีกด้วย การปรากฏของภาพผลงานชายหนุ่มผู้ไต่คน้รถไฟไฟนี จึงนับว่าเป็นภาพสำคัญในประวัติศาสตร์ศิลปะที่สำคัญอีกชิ้นหนึ่งเลยทีเดียว

2.4 ภาพผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได หมายเลข 2 ในปี ค.ศ.1912

(Nude Descending a Staircase (No.2), 1912)

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 20)

สีน้ำมันบนผ้าใบ ขนาด 146 x 89 ซม.

(Oil on canvas, 146 x 89 cm.)

เทคนิควิธีการสร้างสรรค์

ภาพผลงานชิ้นนี้มาร์เซล ดูซงปีได้สร้างสรรค์โดยใช้สีอวัสดุเป็นสีน้ำมัน ที่เขียนลงบนผ้าใบ เป็นผลงานอีกภาพที่เขาใช้วิธีการเขียนภาพโดยการลงสีพื้นไว้ก่อน (Colored Ground) และจากนั้นจึงจะระบายสีทับซ้อนกัน (Impasto) ซึ่งสังเกตได้ว่ามาร์เซล ดูซงปีใช้สีแสดงน้ำหนักของสี (Color Key) หลายสีด้วยกัน และกลุ่มสีที่เขาเลือกใช้ ก็ยังคงเป็นกลุ่มสีในโทนเดียวกัน (Harmony) อยู่ โดยการสร้างความหลากหลายของจังหวะน้ำหนักของสี ก็เป็นการสร้างกลุ่มจังหวะของรูปทรง ที่แสดงการทับซ้อนกันอยู่ด้วยเหมือนกัน และจะเห็นว่าในหลายส่วนของภาพที่สำคัญ การสร้างของทรงที่ชัดเจนในการกำหนดพื้นที่ หรือขอบเขต ก็แสดงถึงการระบายสีที่คมชัด หรือที่เราเรียกว่า การระบายสีขอบคม (Hard Edge) อีกด้วย ไม่ว่าศิลปินจะใช้ทักษะในการเขียนภาพ หรือใช้วัสดุเครื่องมือช่วยในการสร้างรูปทรงขอบคม เช่นนี้ มันก็ช่วยให้ลักษณะของภาพดูได้ลักษณะความรู้สึกเป็นเส้นแข็งเหมือนการเคลื่อนไหวประจวบ การเคลื่อนไหวแบบเครื่องจักรกลได้ดี อีกทั้งความเป็นเส้นแข็งของชิ้นบันได ก็ยังส่งผลได้ดี กับองค์ประกอบโดยรวมของภาพ กับเรื่องราวที่น่าเสนอ ได้เป็นอย่างดี และนอกจากการสร้างความคมชัด หรือชัดเจนของภาพด้วยการระบายสีหนาแล้ว ในบางจุดของภาพผลงานที่สังเกตเห็นได้ ก็จะทำให้เห็นว่าเขาได้ใช้วิธีการระบายสีด้วยสีเหลวหรือโปรงแสง (Grazing) ด้วยเหมือนกัน

ภาพลักษณ์ของรูปแบบ

การสร้างภาพลักษณ์ที่สะท้อนให้เห็นถึงลักษณะของการเคลื่อนไหว อย่างมีลำดับขั้น หรือการสะท้อนภาพลักษณ์ทางทางสังคมเทคโนโลยี ฯ ดูจะเป็นผลสำเร็จเอกกับผลงานชิ้นนี้ ความลงตัวในองค์ประกอบต่างๆ ของการสร้างสรรค์ทางศิลปะ โดยรวมหลาย ต่อหลายอย่าง ก็สัมฤทธิ์ผลได้จากผลงาน การสร้างสรรค์ชิ้นผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได หมายเลข 2 นี้ และก็เป็นที่น่าทึ่งว่า เรื่องราวของการสร้างสรรค์ ที่เกี่ยวกับเรื่องราวหัวข้อ (Subject Matter) ที่เขาตั้งใจที่จะสะท้อนภาพการเคลื่อนไหว ของการเคลื่อนไหว ที่ในการเดินแบบมนุษย์ผู้หญิงนี้ เขาได้ทำมันมาหลายชิ้นแล้ว ก่อนหน้านี้ ก่อนที่ผลงานจะประสบผลสำเร็จ จนเป็นที่ยอมรับ ดังในผลงานชิ้นนี้ ความลงตัวในภาพลักษณ์ของรูปแบบ ที่แปลกใหม่ของมัน ได้สร้างความสนใจ ให้กับใครหลายคนต่อหลายคน

แม้เราจะเป็นที่น่าทึ่งกันว่า การปรากฏตัวของภาพผลงานชิ้นนี้ จะได้สร้างข้อถกเถียงกันอย่างมากมาย ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวอธิบายถึงปรากฏการณ์เหล่านั้น ไปในบทที่ผ่านมาแล้ว แต่ปัญหาและอุปสรรคต่างๆ เหล่านั้นก็มีได้ เป็นตัวบั่นทอนความตั้งใจ หรือกำลังความคิด ที่จะสร้างสรรค์พัฒนาผลงานอย่างไม่หยุดนิ่ง ของมาร์เซล ดูซงปีได้ และดูว่าระบบความคิดในการสร้างสรรค์ผลงานของเขา จะมีความคิดที่เด็ดเดี่ยว และเป็นตัวของตัวเองอย่างแท้จริง การได้สร้าง

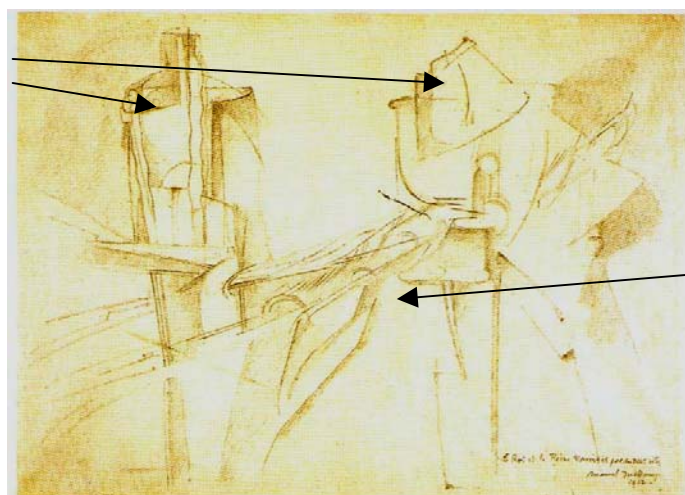
ผลงาน โดยไม่ต้องตกอยู่ในสิ่งผูกมัด กฎกติกา ปัญหาที่ไม่มองให้มันเป็นปัญหา ดูจะเป็นสิ่งที่มาร์เซล ดูชองป์ได้แสดงถึงความตั้งใจของเขา ได้อย่างเต็มที่ และภาพลักษณ์ทางความคิดของเขาก็เริ่มปรากฏให้เห็นเด่นชัดขึ้นเรื่อยๆ ในฐานะของศิลปินที่สร้างสรรค์ผลงานที่มีความคิดในแบบที่เราเห็นว่า ในยุคสมัยปัจจุบันนี้ เรารู้จักกับศิลปินมาร์เซล ดูชองป์กันดี ในฐานะศิลปินในกระบวนแบบของ ดาดา

จากภาพสะท้อนที่เป็นการทำงานผลงานสร้างสรรค์ ในฐานะศิลปินของกลุ่มลัทธิคิวบิส จากนั้นไป การปรากฏของผลงานชิ้นผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได หมายเลข 2 นี้ ก็ได้ทำให้มาร์เซล ดูชองป์ ได้ก้าวขึ้นเป็นศิลปินที่สร้างสรรค์ผลงาน ในฐานะของศิลปินฟิวเจอริส อย่างเต็มตัว

2.5 ภาพส่วนเฉพาะราชาและราชินีที่เปลือยโดยรวดเร็ว ในปี ค.ศ.1912

(The King and Queen Traversed by Swift Nudes, 1912)

ลักษณะของ
การสะท้อน
ภาพลักษณ์
แบบรูปทรง
เรขาคณิต

ลักษณะ
ของการ
สร้างความ
เคลื่อนไหวที่
ด้วย
ความเร็ว

(อ้างอิง ภาพประกอบ 21)

ดินสอบนกระดาษ ขนาด 27.3 x 39 ซม.

(Pencil on paper, 27.3 x 39 cm.)

เทคนิควิธีการสร้างสรรค์

การสร้างสรรค์ผลงานของศิลปินมาร์เซล ดูชองป์ ในผลงานชิ้นนี้เป็นการสร้างสรรค์ผลงานด้วยเทคนิค ดินสอ บนกระดาษ และจากลักษณะของดิน และลักษณะของกระดาษที่ปรากฏ จะบอกกล่าวไม่ได้อย่างชัดเจนว่า ศิลปินใช้ดินสอในลักษณะแบบไหน หรือศิลปินใช้กระดาษอะไร ในการสร้างสรรค์ผลงาน แต่เหตุผลตรงนี้จะไม่น่าสำคัญนัก แต่สิ่งที่สำคัญที่สุด ที่เราพบจากการปรากฏของตัว ของผลงานชิ้นนี้ก็คือ การที่เราได้เห็นความคิดของศิลปินมาร์เซล ดูชองป์ ภาพความ

คิดของเขา สะท้อนให้เห็นได้ในผลงานชิ้นนี้ เนื่องด้วยผลงานชิ้นนี้ มีลักษณะเป็นภาพต้นแบบ หรือ ภาพสเกตช์ของศิลปิน ฉะนั้นการกระทำที่สร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ จึงมักจะเกิดขึ้นแบบทันทีทันใด ซึ่งก็เท่ากับว่าเราได้พบเห็นความรู้สึก นึกคิดโดยตรง ของตัวศิลปินโดยเขาไม่ได้ทำมันโดยผ่านการกลั่นกรอง จัดระเบียบ กลวิธีการสร้างสรรค์ หลายชั้นทางศิลปะ

ซึ่งแน่นอนว่าภาพร่างความคิด ไม่ว่าจะเป็นผลงานชิ้นนี้ หรือชิ้นอื่นๆ อาจจะต้องขาดความคมชัด หรือขาดรายละเอียดปลีกย่อยลงไปบ้าง และในการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ของมาร์เซล ดูชองปี ผู้วิจัยก็ได้พบว่า เขาได้สร้างสรรค์ด้วยกรรมวิธีการวาดเขียนโดยดินสอ โดยการสร้างรูปทรงร่วมกัน (Sharing Contour) ระหว่างการสร้างภาพลักษณะของมนุษย์ผู้ชาย และมนุษย์ผู้หญิง กับภาพลักษณะของตัวหมากรุก ตัวคิงและควีน ที่ผู้วิจัยได้กล่าววิเคราะห์ ถึงประเด็นในการที่เขาได้เลือกตัวหมากรุก 2 ตัวนี้ มาเป็นภาพลักษณะของการถ่ายทอด ของสิ่งที่แสดงความเป็นคู่ (couple) ที่แสดงเกี่ยวกับเรื่องของการมีสัมพันธ์ภาพอันดีต่อกันดังที่ผู้วิจัยได้แสดงการวิเคราะห์ ไปแล้วในบทที่ผ่านมา และทั้ง 2 สิ่งเหล่านี้ ภาพสะท้อนของคู่ระหว่างมนุษย์ กับคู่ของตัวหมากรุก ได้ถูกสร้างให้มีการประสานร่วมกันของรูปทรง และสะท้อนให้เกิดเป็นพลังงาน (Unity of energy) ที่แสดงให้เห็นถึงความเคลื่อนไหว ที่เกิดขึ้นในบริเวณว่าง ซึ่งนี่ก็เป็นประเด็นสำคัญ ที่เขาไม่เคยทิ้งเจตนาการ การสะท้อนภาพของการเคลื่อนไหวไปเลย

ภาพลักษณะของรูปแบบ

การสะท้อนภาพลักษณะของรูปแบบในลักษณะของคิวบิส ที่มองวัตถุและสิ่งต่างๆ เป็นลักษณะของรูปทรงเรขาคณิต และการสะท้อนภาพลักษณะของรูปแบบให้ปรากฏภาพที่แสดงถึงการเคลื่อนไหวที่มีความเร็วเข้ามาเกี่ยวข้อง แบบฟิวเจอริส ก็ดูจะปรากฏให้เห็นได้ในผลงานชิ้นนี้เช่นกัน

2.6 ภาพราชาและราชินีที่เปลือยกายอย่างรวดเร็ว ในปี ค.ศ.1912

(The King and Queen Surrounded by Swift Nudes, 1912)

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 22)

สีน้ำมันบนผ้าใบ ขนาด 114.5 x 128.5 ซม.

(Oil on canvas, 114.5 x 128.5 cm.)

เทคนิควิธีการสร้างสรรค์

การสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้มาร์เซล ดูชองป์ได้ใช้สีอวัสตคือสีน้ำมันและระบายสีลงบนผ้าใบ ด้วยเทคนิคกรรมวิธี คล้ายๆ กับชิ้นก่อนๆ ที่ผ่านมาของเขาที่ได้สร้างสรรค์ ด้วยสีน้ำมันบนผ้าใบ กล่าวคือ การใช้กลุ่มสีที่ใกล้เคียงกัน (Harmony) การระบายสีที่ผสมแสดงน้ำหนักของสี (Color Key) การระบายสีโดยการลงสีพื้นไว้ก่อน (Colored Ground) การระบายสีขอบคม (Hard Edge) การระบายสีด้วยการระบายฉาบสีด้วยสีเหลวโปร่งใส (Grazing) และการระบายสีหนาจับซ้อน (Impasto) ซึ่งล้วนเป็นกรรมวิธีการ ในการสร้างสรรค์ผลงานที่เขานิยมเลือกที่จะนำมาใช้อยู่บ่อยๆ ในผลงานสีน้ำมันของเขา แต่ในภาพผลงาน ภาพราชาและราชินีที่เปลือยกายอย่างรวดเร็ว ในปี ค.ศ.1912 นี้ มาร์เซล ดูชองป์ก็ได้เผยให้เห็นกระบวนการในการใช้สารละลายสีน้ำมันในการผสมสี ซึ่งอาจจะเป็นน้ำมันสน น้ำมันลินซีด หรืออื่นๆ ถึงว่า ในการระสีทับซ้อนนี้ ก็จะพบว่ามาร์เซล ดูชองป์ ได้ใช้ส่วนผสมน้ำมันในสีนั้นแตกต่างกัน ในแต่ละชั้นสี โดยการปรากฏร่องรอยของการใช้

น้ำมันในสีที่ชั้นบนเป็นปริมาณที่น้อยกว่าชั้นแรก หรือการระบายสีแห้งบนชั้นสีที่มีความมันมาก (lean over fat) จากปรากฏการณ์เช่นนี้ จึงทำให้เห็นว่าในภาพผลงาน จะเกิดเป็นรอยแตกของสี เกิดขึ้น ในบางจุด

ภาพลักษณ์ของรูปแบบ

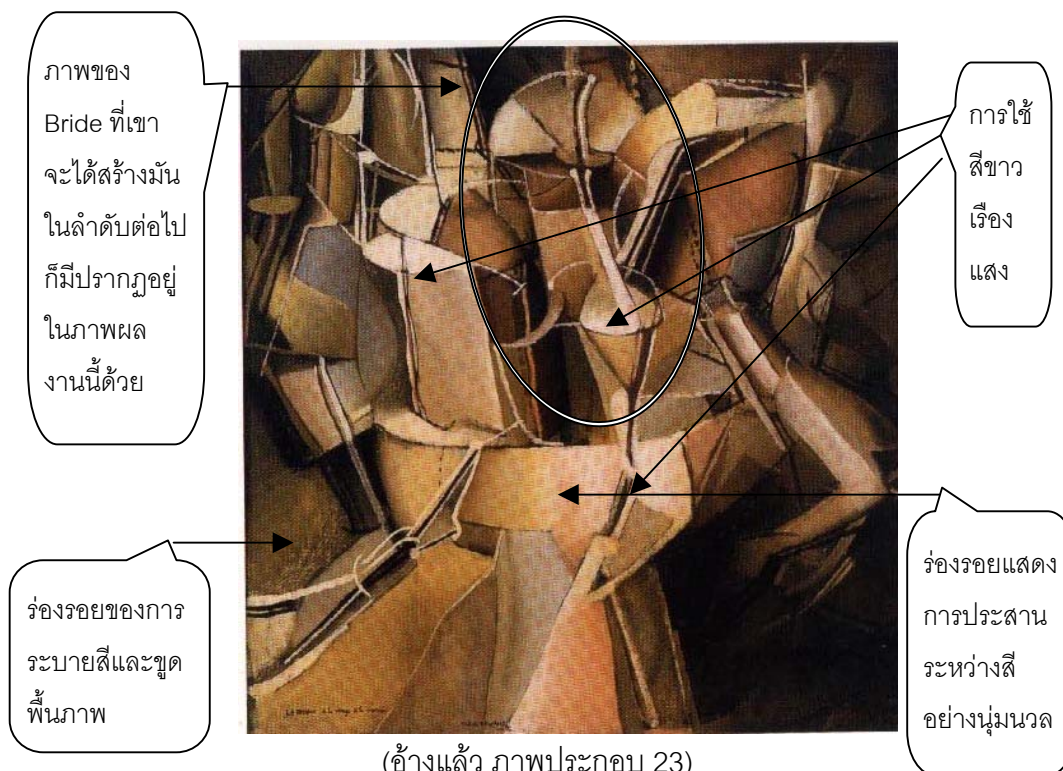
จากการปรากฏของภาพผลงานชิ้นนี้ ก็จะทำให้ทราบว่า เป็นการสานต่อความคิดมาจาก การศึกษาภาพส่วนเฉพาะราชาและราชินีที่เปลี่ยนโดยรวดเร็ว ในปี ค.ศ.1912 ที่เป็นภาพต้นแบบ หรือ ภาพร่างความคิด ที่เขาได้จัดทำขึ้นในปีเดียวกันนี้ก่อนหน้า แม้ภาพลักษณะที่ปรากฏจะไม่เหมือนกันซะทีเดียว แต่สิ่งที่มาสะท้อนให้เห็นนอกเหนือไปจาก การให้ชื่อของเรื่องราวหัวข้อเดียวกันแล้ว นั่น ก็คือประเด็น สำคัญที่เขาพยายามที่จะนำเสนอ นั่นก็คือ การที่จะต้องมีความคง และมีควิน ปรากฏอยู่ภายในภาพ และระหว่างร่างของคิงและควินที่มีแสดงอยู่นั้นก็มีการแสดงถึงการขับเคลื่อนที่ความเคลื่อนไหว ผ่านร่างทั้งสองอยู่ สิ่งเหล่านี้ก็เป็นประเด็นในการส่งต่อเรื่องราว จากภาพต้นแบบ ส่งต่อความคิดจากภาพร่างความคิด ไปสู่ภาพผลงานสำเร็จ ขึ้นที่เขาให้ความสนใจกับมันได้

ภาพลักษณ์ของรูปแบบผลงานการสร้างสรรคชิ้นนี้ ก็เหมือนกับผลงานหลาย หลายชิ้นที่ผ่านมา ที่มุ่งเน้นให้เห็นภาพสะท้อนเรื่องของภาพลักษณ์ ที่แสดงสิ่งที่เป็นคู่กัน ซึ่งในที่นี้เขาเลือกภาพลักษณ์ของตัวหมาก ภาพสะท้อนถึงสัมพันธ์ภาพอันดีที่มีต่อกัน และภาพลักษณ์อีกอย่างที่เขาไม่หยุดที่จะทำมัน เหมือนกับชิ้นอื่นๆ ก็คือภาพสะท้อนของการแสดงถึงความเคลื่อนไหว การใช้รูปทรงซ้ำๆ กัน การกำหนดทิศทาง ในทางเดียวกัน เป็นเจตนาที่จะแสดงถึงความเคลื่อนไหวที่ ในเรื่องราวที่เขาต้องการที่จะนำเสนอ มัน จากภาพผลงานก็จะพบว่ามาร์เซล ดูซองปี ยังคงยึดรูปแบบการถ่ายทอดวัตถุ โดยสะท้อนภาพลักษณ์ของวัตถุที่เขาใช้เป็นตัวแทนของเรื่องราว ให้มีรูปแบบเรขาคณิต ซึ่งเป็นการสร้างสรรค์แบบอย่างกลุ่มของคิวบิสอยู่ และอีกอย่างที่สำคัญไม่ยิ่งหย่อนกว่ากันก็คือความพยายาม ที่จะสะท้อนภาพลักษณ์ของรูปแบบ ในลักษณะของการเคลื่อนที่ด้วยความเร็ว แบบฟิวเจอริสต์ด้วย

2.7 ภาพข้อความพรหมจารีถึงเจ้าสาว ในปี ค.ศ.1912

(The Passage from Virgin to Bride, 1912)

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 23)

สีน้ำมันบนผ้าใบ ขนาด 59.4 x 54 ซม.

(Oil on canvas, 59.4 x 54 cm.)

เทคนิควิธีการสร้างสรรค์

ผลงานชิ้นนี้ ได้ใช้สีอวัสตุที่เป็นสีน้ำมันและสร้างผลงานลงบนวัตถุรองรับที่เป็นผ้าใบ อีกชิ้นหนึ่ง ในภาพผลงานเราเห็นการระบายสีมีการประสานกันอย่างนุ่มนวล (Soft Edge) เพิ่มเยอะมากขึ้น และในการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ก็พบว่าเขาได้พยายามที่จะสร้างพื้นผิวให้ปรากฏในลักษณะอื่นๆ เพิ่มมากขึ้น นอกจากจะสร้างให้เป็นภาพลักษณะของความมีพื้นผิวที่มันวาว อย่างขึ้นส่วนของวัสดุจักรกล ก็มีการขูดสีเพื่อให้เกิดลักษณะของพื้นผิวต่างๆ (Scraping Back) ปรากฏอยู่บ้างในบางส่วน การใช้สีขาวมาระบายสีเพื่อให้เกิดเป็นภาพเรืองแสงในส่วนสำคัญ ที่เขาต้องการเน้น นอกจากนั้นการสร้างสรรค์เทคนิคอื่นๆ ในชิ้นที่ผ่านมาเขาก็ยังได้นำมันมาใช้กับภาพผลงานชิ้นนี้ ด้วยเช่นกัน เช่นไม่ว่าจะเป็นการระบายสีโดยมีการลงสีพื้นเอาไว้ก่อน หรือการระบายสีเพื่อแสดงน้ำหนักสี การระบายสีด้วยสีที่ผสมเอาไว้ล่วงหน้า การระบายด้วยวัสดุอ่อนนุ่ม การระบายสีขอบคม การระบายสีหนาซับซ้อน

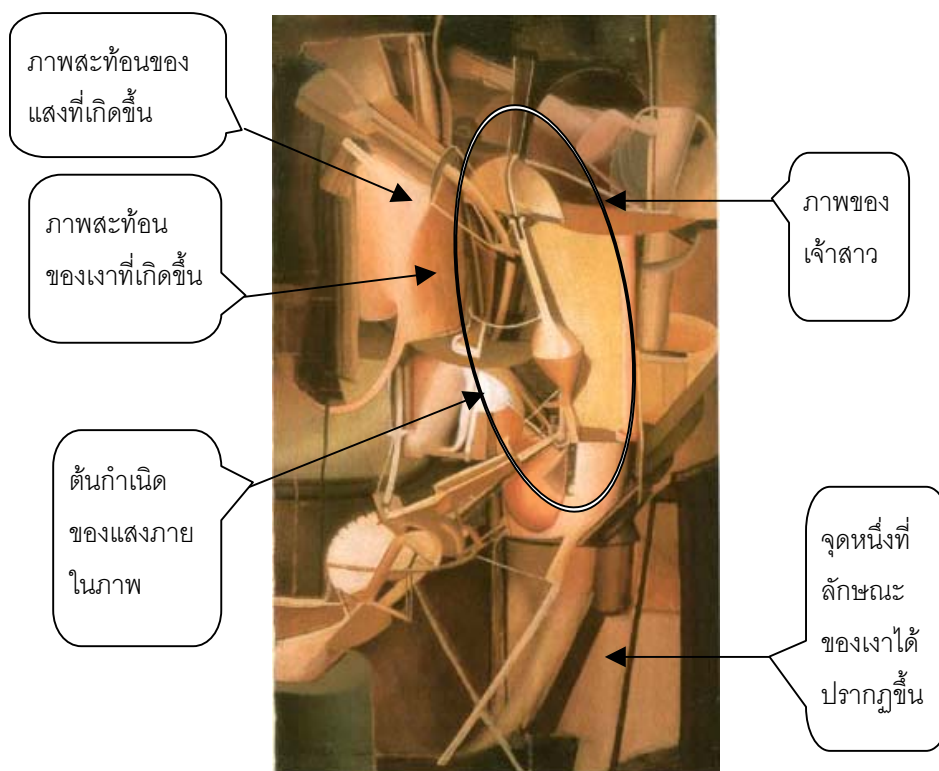
ภาพลักษณ์ของรูปแบบ

การสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ ที่ปรากฏเด่นชัดอย่างสำคัญก็คือ ความต้องการ ในการสร้างเรื่องราว หรือการผูกโยงเรื่องราว เพื่อเป็นการหาข้อมูลที่สำคัญในการที่จะจัดเตรียมการ อันไปสู่ผลงานชิ้นนี้ เจ้าสาวเดินรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด ซึ่งจะเป็นผลงานชิ้นสำคัญที่เขาจะทำมัน ในอนาคต แต่สำหรับผลงานชิ้นนี้ เปรียบเสมือนเป็นผลงานที่เป็นการรวบรวมความเรื่องราวเนื้อหาเพื่อการเตรียมการ ภาพข้อความพรหมจารีถึงเจ้าสาว ภาพนี้ ในภาพผลงานศิลปินได้สะท้อนภาพลักษณ์ ของคนที่ส่งสาร และภายในภาพก็ปรากฏภาพของเจ้าสาวอยู่ภายในภาพผลงานด้วยเช่นกัน สิ่งสิ่งเหล่านี้อาจจะมีความตั้งใจ หรือไม่ตั้งใจของศิลปินก็ได้ ที่เขาไม่ได้ตั้งใจที่จะทำภาพลักษณะของเจ้าสาวที่เขาจะจัดทำในลำดับถัดไป ให้มีปรากฏในภาพผลงานนี้ก่อนหน้า หรือเขาอาจจะประทับใจกับรูปทรงที่เขาได้สร้างสรรค์เอาไว้ในภาพข้อความพรหมจารี รูปดังกล่าว จึงได้นำมันมาเป็นรูปทรงลักษณะของเจ้าสาว ในผลงานถัดมาซะเลย ก็เป็นไปได้

ภาพลักษณ์ของรูปแบบในผลงานที่ปรากฏก็ยังพบว่าศิลปินยังวิเคราะห์รูปทรงที่เขาต้องการที่จะถ่ายทอดเรื่องราว ให้ออกมาเป็นรูปลักษณะทางเรขาคณิตอยู่ แต่จุดประสงค์สำคัญที่เขาต้องการจะสร้างสรรค์มันก็คือ การสร้างความเคลื่อนไหวให้เกิดขึ้นภาพในเรื่องราว ภายในเนื้อหาที่กำหนด หรือการสร้างภาพลักษณ์ของรูปแบบให้ปรากฏในลักษณะอย่างพิวเจอร์ริสนั่นเอง

2.8 ภาพเจ้าสาว ในปี ค.ศ.1912

(Bride, 1912)

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 24)

สีน้ำมันบนผ้าใบ ขนาด 89 x 55.25 ซม.

(Oil on canvas, 89 x 55.25 cm.)

เทคนิควิธีการสร้างสรรค์

การสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ก็ใช้เทคนิคในการสร้างสรรค์ ไม่ได้ต่างไปจากชิ้นผลงานที่ผ่านมา ผลงานชิ้นนี้มาร์เซล ดูชองป์ยังคงสร้างสรรค์ผลงานด้วยสีอิมพัลส์สีน้ำมันบนผ้าใบ และสิ่งที่เขาได้สร้างขึ้นอย่างโดดเด่น หรือมีความเด่นชัดจากภาพผลงานชิ้นที่ผ่านมา ก็คือการสร้างให้ภายในภาพผลงานมี จุดกำเนิดแสง และทิศทางตกกระทบของแสงที่ชัดเจน ต่างจากภาพที่เขาได้เคยทำมา ส่วนลักษณะการสร้างสรรค์ผลงานด้วยเทคนิคอื่นๆ ก็ยังคงมีให้เห็นในผลงานชิ้นนี้ได้เหมือนกัน เช่น การระบายสีโดยมีการลงสีพื้นเอาไว้ก่อน หรือการระบายสีเพื่อแสดงน้ำหนักสี การระบายสีด้วยสีที่ผสมเอาไว้ล่วงหน้า การระบายด้วยวัสดุอ่อนนุ่ม การระบายสีขอบคม การระบายสีหนาซับซ้อน และในผลงานชิ้นนี้ก็จะเห็นมาร์เซล ดูชองป์ใช้วิธีการระบายสีเรียบและสีความกลม

กลืน (Blending) กันมากขึ้น ส่วนการระบายบาปด้วยสีเหลืองโปร่งแสงนั้นไม่มีปรากฏให้เห็นในผลงานชิ้นนี้

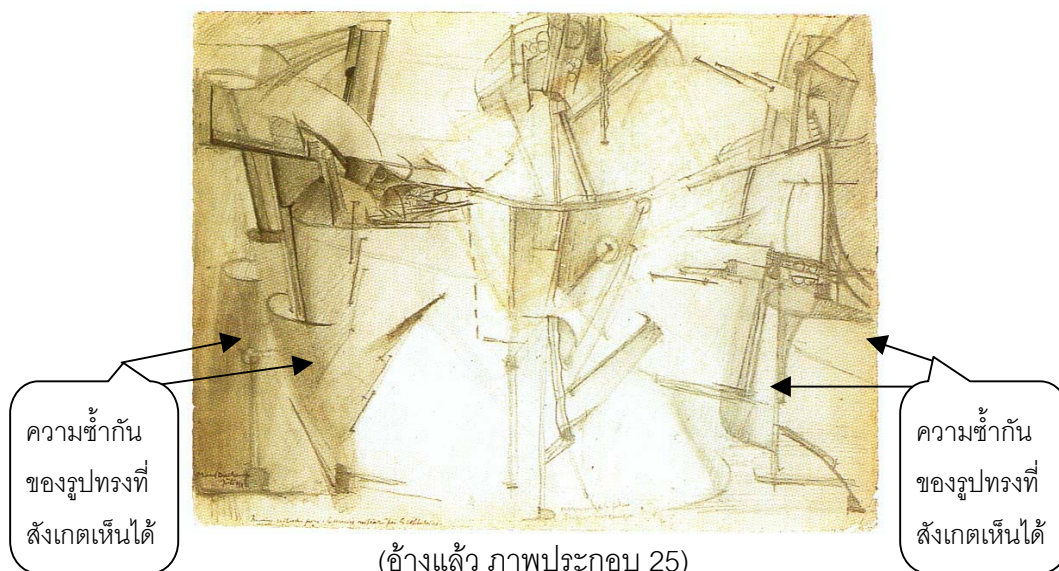
ภาพลักษณ์ของรูปแบบ

การสร้างรูปแบบของผลงานชิ้นนี้ เกิดจากการสานต่อความคิด ในประเด็นเนื้อเรื่องที่เป็นเรื่องราวต่อเนื่องกัน ระหว่างภาพผลงาน ชิ้นที่ผ่านมา คือภาพข้อความพรหมจารีถึงเจ้าสาว จนมาถึงผลงาน ภาพเจ้าสาว ชิ้นนี้ สังเกตเห็นว่ามาร์เซล ดูซงปี ได้นำภาพลักษณ์ของเจ้าสาวที่มีปรากฏอยู่ในภาพผลงานที่แล้ว ให้มาปรากฏเด่นชัด ถึงภาพลักษณ์ที่เป็นตัวแทนของ เจ้าสาวที่เขาต้องการ ด้วยกรรมวิธีการสร้างสรรค์ผลงาน แนวความคิด ภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ต่างๆ ก็ไม่ได้แตกต่างกันนัก ศิลปินยังคงถ่ายทอดภาพผลงานของเขาให้มีรูปลักษณะทางเรขาคณิต แบบคิวบิส เหมือนดังเช่นเคยทำมา การถ่ายทอดให้เห็นถึงพลังงานการขับเคลื่อน ยังคงมีอยู่ แม้จะยังไม่รวดเร็ว วูบวาบ เหมือนผลงานชิ้นอื่นๆ ที่ได้เคยทำมา แต่ภาพผลงานที่ปรากฏ ก็เพียงพอที่จะส่งสารความรู้สึกถึง ความไม่นิ่งเฉย (Instability) ชะงืดเดียว การสร้างภาพผลงานให้รู้สึกมีมิติลึก ซับซ้อน (Complexity) ในภาพผลงานชิ้น เจ้าสาวนี้ ดูจะเป็นสิ่งที่แตกต่าง ออกไปจากการสร้างผลงานชิ้นอื่นที่ผ่านมาอย่างเด่นชัด โดยภาพผลงานที่ผ่านมา นั้นเขาจะสร้างสรรค์เพียงแค่ ให้เห็นถึงระยะของภาพที่เหมือนเรขาคณิตคะเนได้ว่าระดับ มิติด้านหลังสุดของภาพอยู่ในระดับใด และมันก็ไม่มีมีความสำคัญนัก แต่ภาพผลงานชิ้นนี้ ได้สร้างความรู้สึก ถึงระยะมิติความตื้น ความลึก ซึ่งมันกลับเป็นประเด็นสำคัญ ในการสร้างภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ที่ส่งผลกระทบต่อความรู้สึก เป็นอย่างมาก ภาพของเจ้าสาวที่อยู่ระยะหน้าสุด มันได้ให้ความรู้สึกเหมือนอยู่ใกล้มาก จนเหมือนกับว่ามันเอง กำลังลอยอยู่

ซึ่งการปรากฏของผลงานชิ้นนี้ สิ่งที่แตกต่างกันอีกอย่างก็คือการสร้างความเคลื่อนไหวที่ไม่ได้ มากมายอะไรนัก กล่าวคือภายในภาพผลงานชิ้นนี้ เขาได้เพียงสร้างความเคลื่อนไหวแต่ในทีที่ซึ่งคงเป็นด้วยภาพผลงานไม่ได้แสดงถึงความสถิตนิ่ง จากนั้นเองจึงเป็นเหตุถึงการส่งความรู้สึกว่า มันได้สร้างความเคลื่อนไหวอยู่ในที่

2.9 ภาพเจ้าสาวเต้นรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด ในปี ค.ศ.1912

(The Bride Stripped Bare by the Bachelors, 1912)

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 25)

ดินสอและสีน้ำที่บบนกระดาษ ขนาด 23.8 x 32.1 ซม.

(Pencil and gouache on paper, 23.8 x 32.1 cm.)

เทคนิควิธีการสร้างสรรค์

การสร้างสรรค์ภาพผลงานชิ้นนี้ ศิลปินมาร์เซล ดูชองป์ได้ใช้สื่อวัสดุที่เป็นดินสอ และสร้างผลงานบนลงวัสดุรองรับที่เป็นกระดาษ และเขาก็ได้นำสื่อวัสดุที่เป็นสีน้ำประเภทที่บแสงมาใช้ประกอบร่วมด้วย แม้ว่าจากการศึกษา ภาพผลงานชิ้นนี้ ผู้วิจัยจะได้ทำการศึกษาจากภาพถ่ายของภาพผลงานต้นฉบับ ซึ่งภาพผลงานที่ปรากฏ ก็ไม่ได้แสดงให้เห็นในรายละเอียดมากนัก จึงสังเกตเห็นได้ไม่ชัดเจน ถึงลักษณะของภาพว่ามีปรากฏการสร้างสรรค์ด้วยสื่อวัสดุที่เป็นสีน้ำ ในส่วนใดของภาพผลงาน จนเกิดคราบแบบอย่างตามกรรมวิธีของสื่อวัสดุสีน้ำ ที่ชัดเจน

ลักษณะของภาพที่ปรากฏ เห็นเพียงแต่ว่าศิลปินได้ใช้ กลุ่มของสีแห้ง ที่เป็นดินสอ มาใช้สร้างสรรค์ ในภาพผลงานเท่านั้น และได้สร้างภาพผลงานที่เขียนเรื่องราวตามความจำ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคน แต่เป็นรูปที่ไม่ใช่คน (Non-figurative) ผลงานชิ้นนี้ แม้ว่าจุดประสงค์ของการสร้างภาพผลงานจะเป็นเพียงภาพต้นแบบ หรือภาพสเก็ตช์เท่านั้น แต่การเกิดของภาพร่างความคิดชิ้นนี้ ก็ไม่ได้มีความสำคัญยิ่งย่อนไปจากภาพอื่นๆ ดังที่ผู้วิจัยให้ความสำคัญ และได้กล่าวถึงเอาไว้แล้วอย่างมากมาย และที่สำคัญการปรากฏของภาพผลงานชิ้น เจ้าสาวเต้นรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด ชิ้นนี้ ก็ยังทำให้ทราบถึงประเด็นในการแสดงเจตนา ที่จะทำภาพผลงาน ชิ้นที่เป็นชิ้นเอก ที่เขา

แสดงความตั้งใจที่จะทำมันอย่างจริงจัง ก็คือภาพผลงานเจ้าสาวเดินรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่ากระจกบานใหญ่ ที่เขาได้เริ่มจัดทำมันอย่างจริงจังในอีก 3 ปีข้างหน้า ก็คือในปี ค.ศ.1915

ภาพลักษณ์ของรูปแบบ

ภาพผลงานสร้างสรรค์ ที่เป็นงานต้นแบบหรืองานสเกตช์ขึ้นนี้ เป็นภาพความคิดของศิลปินชิ้นหนึ่ง ในภาพต้นแบบอีกหลายชิ้นที่ศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ได้ทำการสร้างสรรค์ หรือได้ทำการจัดเตรียมความคิดเอาไว้ เพื่อที่จะสร้างสรรค์ผลงานชิ้นสำเร็จ ชิ้นกระจกบานใหญ่ ของเขาอย่างตั้งใจ เนื่องด้วยเพราะว่า มีภาพผลงานที่เป็นภาพต้นแบบ และใช้ชื่อหัวเรื่องว่าเจ้าสาวเดินรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสดนี้ ปรากฏให้เห็นจากหลายสื่อ และหลายภาพอยู่ด้วยกัน ซึ่งทั้งนี้ผู้วิจัยก็ได้เลือกภาพผลงานที่พอจะนำมาให้เห็นภาพความคิดของศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ได้พอสังเขปดังภาพผลงานที่ปรากฏ

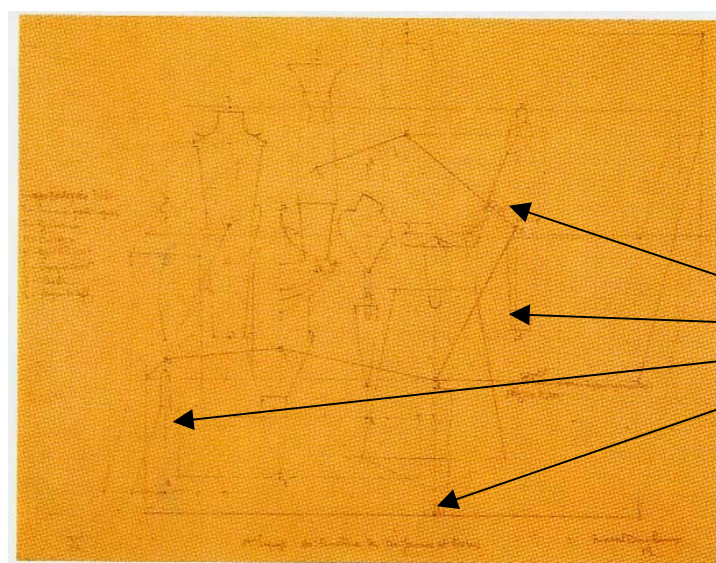
ภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ ที่ปรากฏ ก็จะทำให้เห็นว่าศิลปินมาร์เซล ดูชองปีได้แสดงความตั้งใจที่จะสร้างภาพผลงานภาพเจ้าสาวเปลือยกายต่อหน้าชายโสด (The Bride Stripped Bare by the Bachelors) ในปี ค.ศ.1912 นี้ มีข้อสังเกตให้เห็นว่า ในการแสดงเจตนา นี้ เขาไม่ได้แสดงคำว่า (Even or The Large Glass) หรือที่เรียกสั้นๆ ว่ากระจกบานใหญ่ ลงไปตั้งแต่แรกที่ตั้งใจที่จะทำมัน ตั้งแต่ในปี ค.ศ.1912 ความตั้งใจแรก ที่เขาคิดที่จะสร้างสรรค์ภาพผลงานโดยใช้ ชื่อภาพหัวเรื่อง เจ้าสาวเดินรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่ากระจกบานใหญ่ (The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even or The Large Glass) นี้ ศิลปินคงจะต้องตั้งใจที่จะสร้างสรรค์ผลงานด้วยสื่อวัสดุสีน้ำมันบนผ้าใบ หรือไม่ได้ตั้งใจที่จะสร้างสรรค์ผลงานโดยใช้สื่อวัสดุที่นำมาทำผลงาน ที่เป็นกระจก ดังที่เราได้เห็นผลงานชิ้นสำเร็จของเขาที่สร้างสรรค์เอาไว้ เมื่อปี ค.ศ.1915 และผลงานก็มาแล้วเสร็จเอาเมื่อปี ค.ศ.1923

ความตั้งใจแรกในการที่จะทำมันมาร์เซล ดูชองปีคงแค่ต้องการเพียง เหมือนๆ กับผลงานชิ้นอื่นๆ ที่ผ่านมา สังเกตจากองค์ประกอบของ ภาพล้าเนา ที่มาจากภาพต้นแบบภาพนี้ เป็นการแสดงเจตนาในการสร้างเทคนิคกระบวนการที่จะสร้างสรรค์ว่า ภายในภาพผลงาน ไม่ได้แสดงถึงความแตกต่างไปจากภาพองค์ประกอบ และภาพลักษณะของการถ่ายทอดผลงาน ไปจากชิ้นผลงาน สีน้ำมันชิ้นอื่นๆ เลย กล่าวคือ ในเรื่องของการใช้จังหวะ ความซ้ำกันของรูปทรง และเส้น เพื่อที่จะแสดงเจตนาถึง การถ่ายทอดพลังงานความเคลื่อนไหว จุดนำสายตา ความซับซ้อนของรูปทรง เป็นเทคนิคการสร้างสรรค์ ที่จะนำไปสร้างสรรค์ในกระบวนการ เทคนิควิธีของสีน้ำมันทั้งสิ้น

และภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ ก็ไม่แตกต่างจากการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นอื่นๆ ซึ่งที่ศิลปินต้องการถ่ายทอดลักษณะของรูปทรงที่เขาต้องการในแบบเรขาคณิตอย่างคิวบิส และก็ต้องความต้องการที่จะแสดงเจตนา ถึงความเคลื่อนไหวที่ในกระบวนการแบบอย่างฟิวเจอริส เป็นสำคัญอีกด้วย

2.10 ภาพสุสานของเครื่องแบบและสิ่งมีชีวิต หมายเลข 1 ในปี ค.ศ.1913

(Cemetery of Uniforms and Liveries (No.1),1913)

เส้นที่
แสดงถึง
ความ
โยงโย
สัมพันธ์
กันของ
กลุ่ม
ภาพผล
งาน

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 26)

ดินสอบนกระดาษ ขนาด 32 x 40.5 ซม

(Pencil on paper, 32 x 40.5 cm.)

เทคนิควิธีการสร้างสรรค์

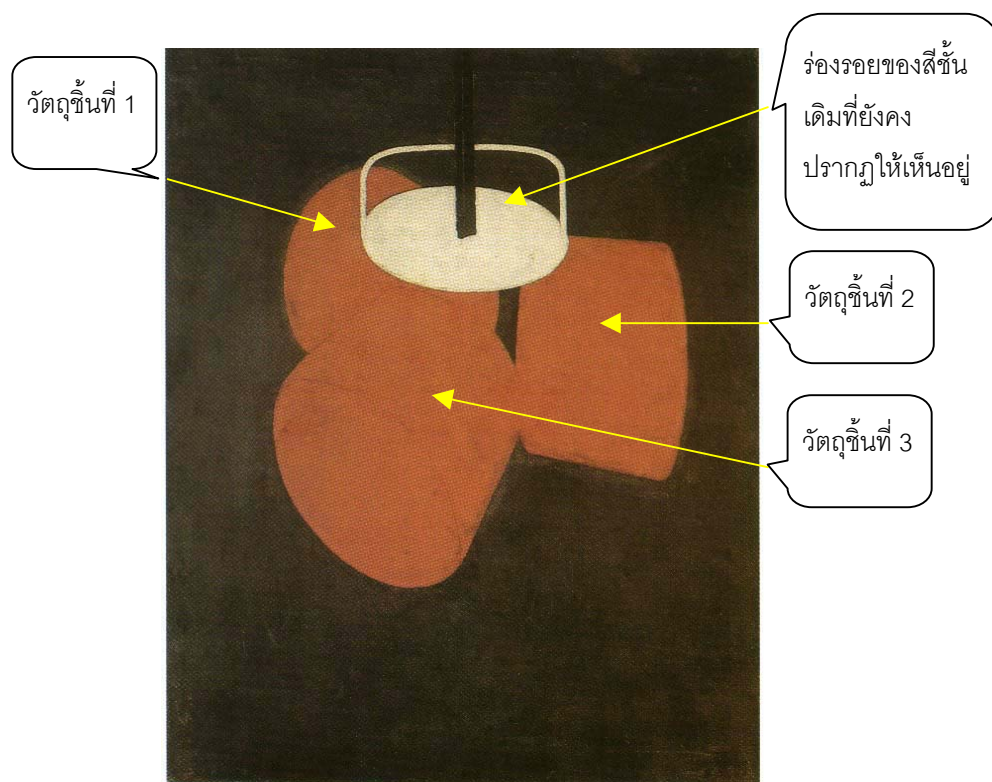
การสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้เป็นผลงานต้นแบบชิ้นนี้ เป็นการเขียนภาพผลงานตามความจำ ในเรื่องราวเกี่ยวกับคน (Figurative) และมันก็ไม่แตกต่างจากการสร้างสรรค์ผลงานต้นแบบที่เป็นภาพร่างความคิดของมาร์เชล ดูชองปีอื่นอื่นๆ คือเขาได้ทำด้วยด้วยดินสอบนกระดาษซึ่งกระดาษที่ปรากฏ ก็ไม่อาจสรุปได้ว่าศิลปินใช้กระดาษสีเหลือง หรือกระดาษสีขาวในการสร้างสรรค์ เนื่องจากการปรากฏของภาพผลงานนี้ ในแหล่งข้อมูลอื่นๆ ที่ปรากฏมานั้น ก็มีที่เป็นกระดาษสีขาวด้วย ซึ่งอาจจะเป็นจากความคลาดเคลื่อนในการจัดทำภาพอัดสำเนานี้ ทำให้สีของภาพที่ปรากฏมีความผิดเพี้ยนไป หรือภาพที่ปรากฏนี้จะเป็นภาพที่ใกล้เคียงความจริงของภาพต้นฉบับแล้วก็เป็นได้ แต่สิ่งนี้ก็ไม่สำคัญเท่าใดนัก เพราะการปรากฏของภาพความคิดนี้ ก็มีความสำคัญอยู่ในตัวของมันเองอยู่แล้ว

ภาพลักษณ์ของรูปแบบ

ศิลปินมาร์เซล ดูชองป์ยังคงถ่ายทอดภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ ที่ยังคงมีการถ่ายทอดรูปทรงในแบบเรขาคณิต ที่เป็นลักษณะของศิลปะคิวบิสอยู่ และก็เห็นว่าศิลปินได้พยายามสร้างความสัมพันธ์กันของรูปทรงที่ปรากฏ ด้วยการให้เส้น ที่แสดงถึงความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน ปรากฏอยู่ให้เห็น ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าความตั้งใจในการสร้างความเคลื่อนไหวที่ปรากฏภายในภาพผลงาน ในแบบอย่างศิลปะฟิวเจอริส ก็ยังคงอยู่เช่นกัน

2.11 ภาพศึกษาสำหรับเครื่องปั่นชอคโกแลต หมายเลข 2 ในปี ค.ศ.1914

(Study for the Chocolate Grinder No.2, 1914)

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 29)

สีน้ำมันและดินสอบนผ้าใบ ขนาด 73 x 60 ซม.

(Oil and pencil on canvas, 73 x 60 cm.)

เทคนิควิธีการสร้างสรรค์

การสร้างสรรค์ภาพต้นแบบชิ้นนี้ มีความแตกต่างจากการสร้างงานภาพต้นแบบชิ้นอื่นๆ ที่ผ่านมามาของมาร์เซล ดูชองป์ คือศิลปินได้ใช้สีน้ำมันที่เป็นสีน้ำมัน และได้สร้างสรรค์มันลงบนวัสดุรองรับที่เป็นผ้าใบ และสีน้ำมันอีกอย่างหนึ่งที่ศิลปินได้ใช้ก็คือดินสอ เนื่องจากเป็นที่ทราบกันดีว่า

มาร์เซล ดูของปีเขามีความเป็นดาดา อยู่เต็มตัว การที่เขาเลือกใช้ดินสอ นำมาใช้ในการสร้างผลงานชิ้นนี้ของเขา ก็เป็นสิ่งที่เน้นย้ำถึงความเป็นดาดาของเขาได้เป็นอย่างดี เขาก็คงแค่คิดว่า จะมานั่งใช้ฟู่กันเบอร์เล็ก และพยายามเขียนให้ได้เส้นเล็กๆ ตรงๆ อยู่ทำไม ก็ใช้ดินสอขีดเส้นซะเลย ก็สิ้นเรื่อง การสร้างสรรค์ผลงานโดย ที่ต้องคำนึงถึงความแบบแผนปฏิบัติ ที่ว่าผลงานที่เป็นจิตรศิลป์ จะต้องมีความประณีตบรรจง แสดงถึงทักษะฝีมือ ดูจะไม่ใช่วิธีการสร้างสรรค์ผลงานที่เขายึดถือ

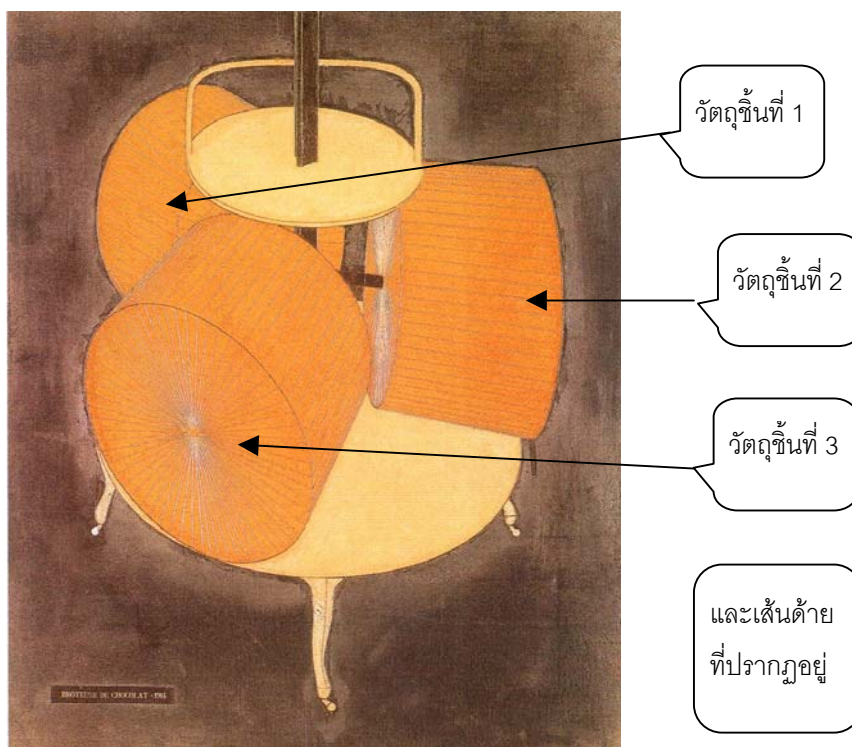
การสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้พบว่า เขาได้ลงสีพื้น ด้วยการระบายสีเรียบสีเดียว เอาไว้ก่อน แล้วจากนั้น จึงได้ลงสีวัตถุ สิ่งต่างๆ ที่เขาต้องการทับลงบนพื้นสีเดิม สังเกตเห็นจากร่องรอย ความทับซ้อนของสีที่เกิดขึ้น ในชั้นสีใหม่ยังคงเห็นร่องรอยของสีเดิมปรากฏให้เห็น

ภาพลักษณ์ของรูปแบบ

ภาพลักษณ์ของรูปแบบการสร้างสรรค์ที่ปรากฏในภาพต้นแบบทางความคิดภาพนี้ ศิลปินมาร์เซล ดูของปียังคงถ่ายทอดผลงานให้มีลักษณะทางเรขาคณิต แบบคิวบิสอยู่ และจากรูปทรงที่ปรากฏ จังหวะการจัดวางวัตถุ ชั้นที่ 1 ชั้นที่ 2 และชั้นที่ 3 โดยให้วัตถุนั้น วางเรียงกันเป็นวงกลม ลักษณะเช่นนี้ก็แสดงให้เห็นว่า ศิลปินต้องแสดงให้เห็นว่าวัตถุที่ปรากฏนั้นได้แสดงถึงความหมุนวน อยู่กับที่ ไปรอบๆ อยู่ ซึ่งการขับเคลื่อนเช่นนี้ ก็ยังคงแสดงให้เห็นว่ามาร์เซล ดูของปี ยังคงต้องการให้ภาพผลงานของเขามีความเคลื่อนไหวในแบบที่เป็นฟิวเจอริสอยู่นั่นเอง

2.12 ภาพเครื่องปั่นชอคโกแลต หมายเลข 2 ในปี ค.ศ.1914

(Chocolate Grinder No.2, 1914)

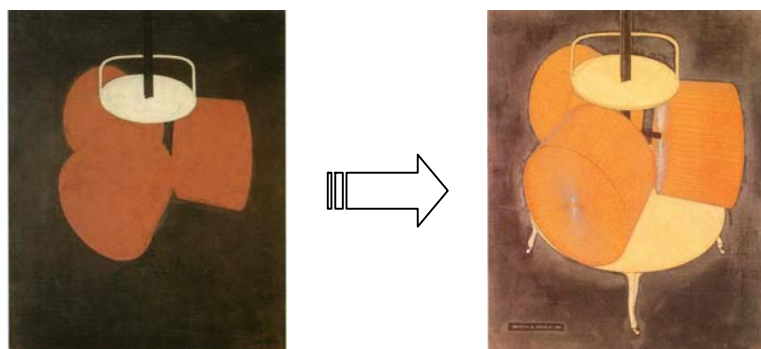
(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 30)

สีน้ำมันและเส้นด้ายบนผ้าใบ ขนาด 65 x 54 ซม.

(Oil and thread on canvas, 65 x 54 cm.)

เทคนิควิธีการสร้างสรรค์

การสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ มาร์เซล ดูชองปี ได้เลือกสื่อวัสดุที่นำมาสร้างสรรค์ผลงาน ก็คือสีน้ำมัน และถ่ายทอดผลงานลงบนระนาบรองรับที่เป็นผ้าใบ และสิ่งที่ปรากฏในการสร้างสรรค์ผลงาน ของเขาก็คืออย่าง ที่เขาได้นำมันมาใช้ร่วมในผลงานอย่างสำคัญ ก็คือเส้นด้าย ด้วยจากการสร้างผลงานต้นแบบที่ได้ให้ชื่อเรื่องราวหัวข้อเดียวกันนี้ ที่ว่า ภาพเครื่องปั่นชอคโกแลต หมายเลข 2 นั้น เขาได้เอาดินสอมาใช้ขีดเขียนเพื่อให้ได้ภาพลักษณะของเส้นอย่างที่เขาต้องการ จนมาสู่ผลงานชิ้นที่สำคัญชิ้นนี้ ก็ไม่แตกต่างกัน การนำเส้นด้ายมาใช้เย็บติดกับพื้นผ้าใบ แทนการที่จะต้องใช้พู่กันตีเส้นให้ตรง ก็เป็นการแสดงเจตนาที่สำคัญอย่างหนึ่งของศิลปิน ที่แสดงออกถึงความเป็นตัวของตัวเอง อย่างแท้จริง ซึ่งทั้งนี้จะต้องเข้าใจว่า ในยุคที่ศิลปินได้สร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ การสร้างสรรค์ผลงานเช่นนี้ มิใช่หนทางที่ศิลปินทั้งหลายเขาเลือกที่จะกระทำกัน

(อ้างอิง ภาพประกอบ 29,30)

ในการใช้เลือกใช้เทคนิคต่างๆ เพื่อนำมาสร้างสรรค์ผลงานนั้น ในภาพผลงานชิ้นนี้ ไม่ปรากฏร่องรอยของการระบายโดยลงสีพื้นไว้ก่อน คงเป็นเพราะว่ามาร์เซล ดูชองป์ เขารู้แล้วว่า เขาจะสร้างภาพผลงานให้ออกมาในลักษณะใด อย่างชัดเจน การสร้างภาพผลงานให้ออกมาอย่างที่ตั้งใจจึงเปรียบเสมือน การเดินทางตรงไปยังเป้าหมาย หรืออุปสรรคของผลงานเลย ภาพผลงาน จึงมีการแบ่งช่องสี แต่ละสีในภาพอย่างชัดเจน โดยศิลปินได้ใช้วิธีการระบายสีเรียบ ในแต่ละช่องสี และของของสีมีความคมชัด ผสมผสานกับการนำวัสดุสำเร็จรูปอย่างเส้นด้าย มาผสมผสาน (Collage) และจากการนำวัสดุอย่างเส้นด้ายมาใช้ประกอบรวมในผลงาน ก็ได้ทำให้ผลงานมีภาพ ลักษณะของรูปแบบที่ปรากฏออกมา แตกต่างและแปลกตาไปจากที่เคยเห็น ทั้งนี้ด้วยลักษณะ ของตัววัตถุเองที่เขาได้นำเสนอ และก็นำวัสดุมาใช้ร่วมนี้ ก็ได้สร้างให้ภาพผลงานมีลักษณะ ของมิติ ที่แปลกตาไปอีกด้วย ที่มิติของภาพมิได้เป็นมิติลวงดังที่เคยทำมา

ภาพลักษณะของรูปแบบ

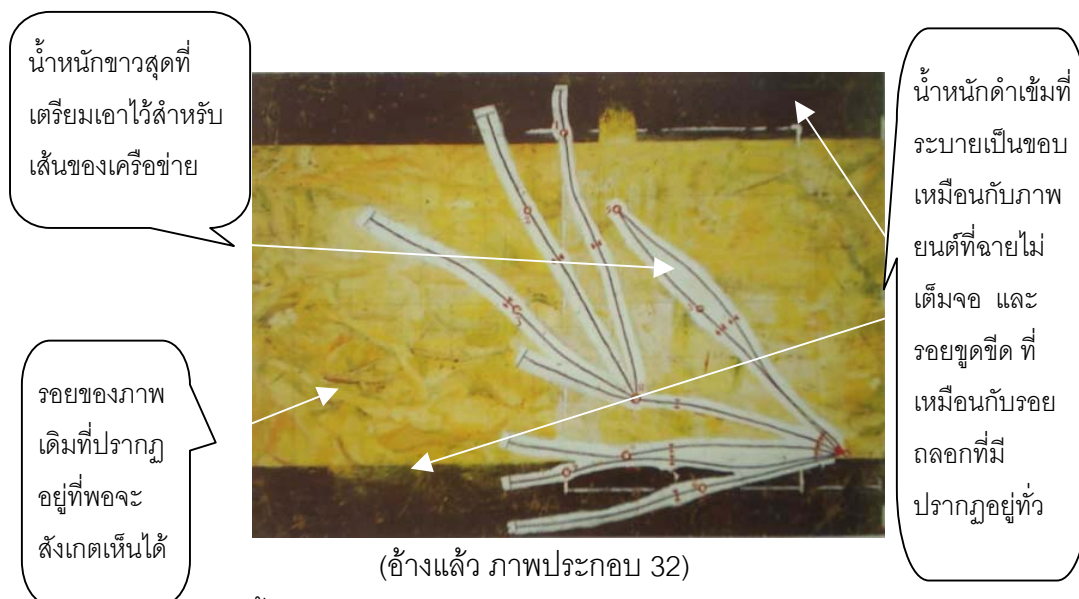
ผลงานสร้างสรรค์ชิ้นนี้ของมาร์เซล ดูชองป์ เขาได้สานต่อความคิดมาจากผลงานภาพต้นแบบ ในชิ้นที่ให้ชื่อของเรื่องราวหัวข้อเดียวกันนี้ ที่ว่า ภาพเครื่องบินชอคโกแลต หมายเลข 2 และก็เป็นที่น่าทึ่งกันว่า ภาพผลงานในเรื่องราวหัวข้อที่ใช้ชื่อเดียวกันนี้ มันได้ถูกจัดทำมาแล้วหลายครั้งด้วยกัน ดังจะปรากฏเห็นว่า ในภาพผลงานชิ้นนี้ ก็เป็นการสร้างภาพผลงานโดยมีแสดงถึงจำนวนภาพแล้ว ด้วยว่า มันคือภาพหมายเลข 2 และในภาพผลงานชิ้นนี้ที่ผู้วิจัยได้เลือกมาใช้เป็นหนึ่งในจำนวนประชากรกลุ่มตัวอย่าง ที่ผู้วิจัยนำมาศึกษา ก็เพราะว่า ภาพลักษณะของมันที่ปรากฏในภาพผลงานชิ้นนี้ เป็นภาพลักษณะเดียวกัน ที่ไปปรากฏเป็นส่วนร่วมที่สำคัญบนผลงานชิ้นสรุป ที่ชื่อว่า ภาพกระจกบานใหญ่นิ่งเอง

ซึ่งภาพผลงานที่ปรากฏภาพลักษณะของรูปแบบในการสร้างสรรค์ของศิลปินในชิ้นนี้ ศิลปินมาร์เซล ดูชองป์ ยังคงถ่ายทอดผลงานของเขาออกมาในรูปแบบของรูปทรงเรขาคณิต อย่าง

ศิลปะคิวบิส แต่เจตนาในการสร้างความเคลื่อนไหว อย่างฟิวเจอริส ก็ยังคงมีปรากฏอยู่ เพราะว่า ศิลปินได้สร้างความซ้ำกันของรูปทรงวัตถุทั้ง 3 ชั้น ที่แสดงถึงการหมุนวนเป็นวงกลม อย่างการกระทำตามหน้าที่ ที่เป็นเครื่องปั้นชอคโกแลต การขับเคลื่อนโดยการหมุนนี้ ก็เป็นสิ่งแสดงถึงเจตนาที่เป็นศิลปินในกระบวนแบบฟิวเจอริส ของมาร์เซล ดูชองปี ในอีกอย่างหนึ่ง

2.13 ภาพแสดงการหยุดของเครือข่าย ในปี ค.ศ.1914

(Network of Stoppages, 1914)

สีน้ำมันและดินสอบนผ้าใบ ขนาด 148.9 x 197.7 ซม.

(Oil and pencil on canvas, 148.9 x 197.7 cm.)

เทคนิควิธีการสร้างสรรค์

ผลงานสร้างสรรค์ชิ้นนี้ ก็เป็นอีกชิ้นหนึ่งที่ศิลปินมาร์เซล ดูชองปี เลือกใช้วัสดุในการสร้างสรรค์ด้วยวัสดุที่เป็นสีน้ำมันบนผ้าใบ และมีการนำเส้นดินสอมาสร้างสรรค์ในภาพผลงานด้วย และก็เป็นที่น่าทึ่งกันดีแล้วว่า ศิลปินได้นำผลงานเก่าของเขาที่ได้เคยทำเอาไว้ในอดีต เขากลับมาทำใหม่ โดยที่นี้ มาร์เซล ดูชองปีมิได้กระทำในลักษณะที่สานต่อหรือเพิ่มเติมให้ภาพเก่ามีความสมบูรณ์โดยยังคงภาพลักษณะที่ปรากฏในแบบเดิม แต่ในการสานต่อครั้งนี้ เขาเพียงแค่นำภาพผลงานเก่าของเขา มาใช้ประโยชน์ เป็นเพียงแค่เสมือนพื้นสี ของภาพผลงานเท่านั้น เขาได้ระบายสีใหม่ และเรื่องราวใหม่เพิ่มเติมลงไป หรือหากไม่สังเกตให้ดี ก็จะไม่ทราบเลยว่า พื้นของภาพผลงานชิ้น ภาพแสดงการหยุดของเครือข่ายนี้ ได้นำภาพผลงาน ภาพชายหนุ่มและเด็กหญิงในฤดูใบไม้ผลิ มาเป็นสีพื้นของภาพผลงานใหม่ หรือกล่าวได้ว่า ภาพทั้งสองชิ้นได้ใช้ผ้าใบผืนเดียวกัน นั่นเอง

การสร้างสรรค์ผลงานใหม่นี้ ศิลปินมาร์เซล ดูชองป์จึงถือได้ว่าเขาได้ใช้วิธีการระบายสีโดยมีการลงสีพื้นเอาไว้ก่อน และมีการระบายสีขอบคมเข้าร่วมด้วย ประกอบกับการสร้างภาพด้วยการระบายสีและจุดพื้นภาพ โดยในภาพผลงานนั้นจะปรากฏการสร้างสรรค์ด้วยกรรมวิธีเทคนิคที่หลากหลายด้วยกัน ทั้งนี้พบว่าเมื่อศิลปินได้ระบายสีใหม่ทับที่พื้นเดิม โดยยังคงเหลือร่องรอยของรายละเอียดบางอย่างของพื้นภาพเดิมปรากฏให้เห็นอยู่ และจากนั้น เขาได้ใช้เส้นดินสอที่เป็นช่องตารางเสมือนเส้นกราฟที่ปรากฏในสมุดกราฟ แล้วจากนั้นจึงได้ลงสีที่เป็นน้ำหนึกดำ ที่ขอบทั้งด้านบนและด้านล่างเหมือนภาพยนตร์ที่ฉายไม่เต็มจอ และจากนั้นจึงทำรอยจุดขีดบนพื้นสีให้เกิดเป็นรอย เสมือนรอยทดลอง จากนั้นก็ลงสีขาวทับพื้นสีเดิม เพื่อเป็นการเตรียมพื้นที่สำหรับเส้นเครือข่ายที่จะจัดทำต่อไป โดยในแต่ละขั้นตอนที่ศิลปินมาร์เซล ดูชองป์ทำ ก็พบว่าเขาจะต้องรอให้สีชั้นเดิมในแต่ละขั้นตอนแห้งเสียก่อน ถึงจะระบายสีในชั้นใหม่ลงทับ เพื่อที่พื้นสีชั้นเดิมจะได้ไม่มารบกวน

ภาพลักษณ์ของรูปแบบ

ผลงานชิ้นนี้สิ่งสำคัญที่เห็นจากการสร้างสรรค์ผลงาน ก็คือขั้นตอนต่างๆ ที่ศิลปินได้แสดงความตั้งใจ อย่างเป็นขั้นเป็นตอน ตลอดการสร้างสรรค์ชิ้นผลงาน การแสดงเจตนาที่จะสร้างความสัมพันธ์ระหว่างชิ้นงาน ความต้องการสร้างภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ เพื่อเป็นการเชื่อมโยงความหมาย ความสัมพันธ์จากภาพหนึ่งกับอีกภาพหนึ่ง ซึ่งทุกภาพผลงานที่เกิดขึ้นนี้จะถูกนำไปประกอบรวม เป็นส่วนประกอบที่สำคัญในภาพผลงานชิ้นใหญ่ที่เขาต้องการ ก็คือภาพผลงาน ชิ้นกระเจกบานใหญ่

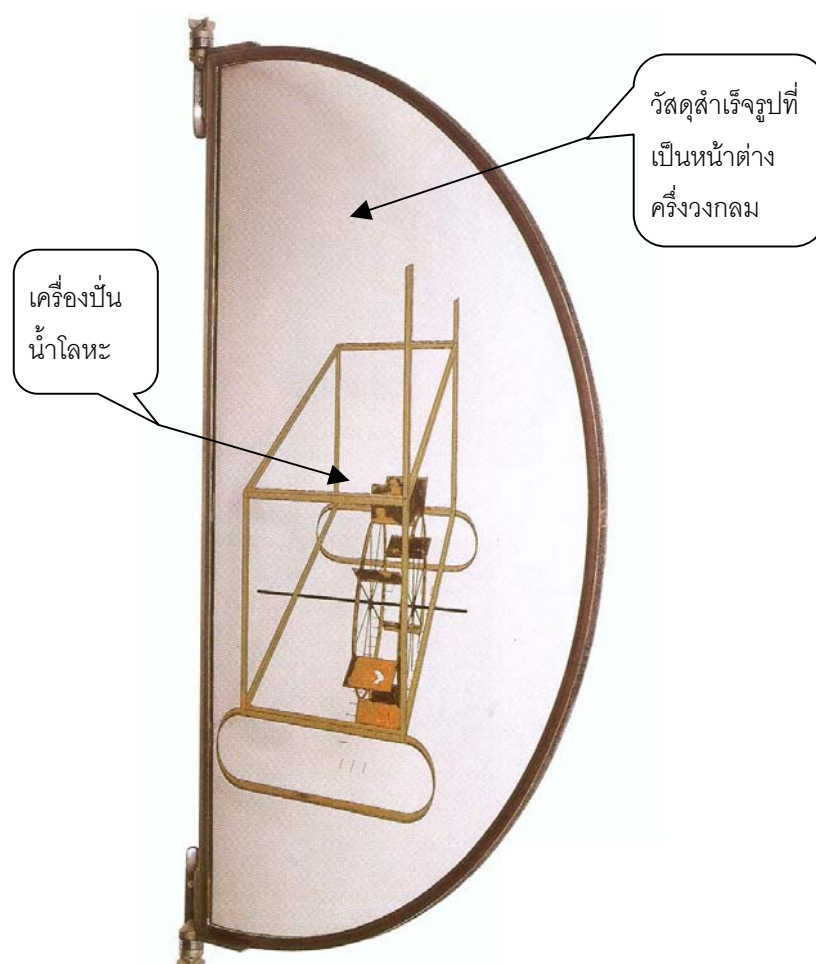
(อ้างอิง ภาพประกอบ 26,32,34)

โดยการปรากฏของภาพผลงานชิ้นนี้ มาร์เซล ดูชองป์ต้องการสื่อสัญลักษณ์ ที่จะมาใช้ในการโยงใย ภาพผลงานในภาพสุสานของเครื่องแบบและสิ่งมีชีวิต หมายเลข 1 ที่เขาได้จัดทำมันเป็นภาพต้นแบบความคิด เมื่อปี ค.ศ.1913 และในปี ค.ศ.1914 นี้ภาพแสดงโครงข่ายที่เชื่อมโยงรูปสัญลักษณ์ ที่เขาต้องการนั้นก็ได้ถูกจัดทำ และภาพลักษณ์ของการนำภาพความคิดทั้ง 2 ภาพนี้ ก็ได้ถูกจัดทำขึ้นอีกในลำดับถัดไป ก็คือภาพผู้ชายทั้ง 9 คน ที่เขาได้ใช้ช่วงระยะเวลาของปี ค.ศ.1914 และปี ค.ศ.1915 เพื่อทำมัน

3. ผลงานที่มีการแสดงออกในรูปแบบของศิลปะแอสเซมเบลจ และดาดา

3.1 ภาพเครื่องปั้นน้ำโหลที่อยู่ในเครื่องร่อนโลหะ ในปี ค.ศ.1913 -15

(Glider Containing a Water Mill in Neighboring Metals. 1913 -15)

(อ้างอิง ภาพประกอบ 33)

สีน้ำมันกับตะกั่ว,เส้นลวดและกระจกครึ่งวงกลม ขนาด 147 x 79 ซม.

(Oil and semicircular glass, lead, lead wire, 147 x 79 cm.)

เทคนิควิธีการสร้างสรรค์

การสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ มาร์เซล ดูชองป์ได้ใช้วัสดุสำเร็จรูปมาเป็นสื่อสำคัญในการสร้างสรรค์ เขาได้นำกระจกครึ่งวงกลม ที่เป็นกระจกหน้าต่าง มาเป็นวัสดุในการรองรับภาพผลงานแทนที่จะเป็นผ้าใบ เหมือนกับชิ้นผลงานต่างๆ ที่ผ่านมา จากผลงานที่ปรากฏพบว่าศิลปินมาร์เซล ดูชองป์ ได้นำตะกั่วและเส้นลวดมาประกอบกับการระบายด้วยสีน้ำมัน ลงภายในผลงานชิ้น

ดังกล่าวนี้ ซึ่งการปะติดวัดส่วนนี้ จึงนับว่าเขาได้สร้างสรรค์มันด้วยกลวิธีแบบแอสเซมเบลจ มาร์เซล ดูชองปีได้ถ่ายทอดลักษณะรูปทรงที่เป็นตัวแทนของเครื่องปั้นน้ำ ซึ่งรูปทรงที่เขาได้สร้างสรรค์อันนี้ มันก็จะไปเป็นส่วนประกอบอันสำคัญอย่างหนึ่ง ที่ถูกบรรจุอยู่ในชิ้นผลงาน กระแจกบานใหญ่ที่สำคัญด้วย

ภาพลักษณ์ของรูปแบบ

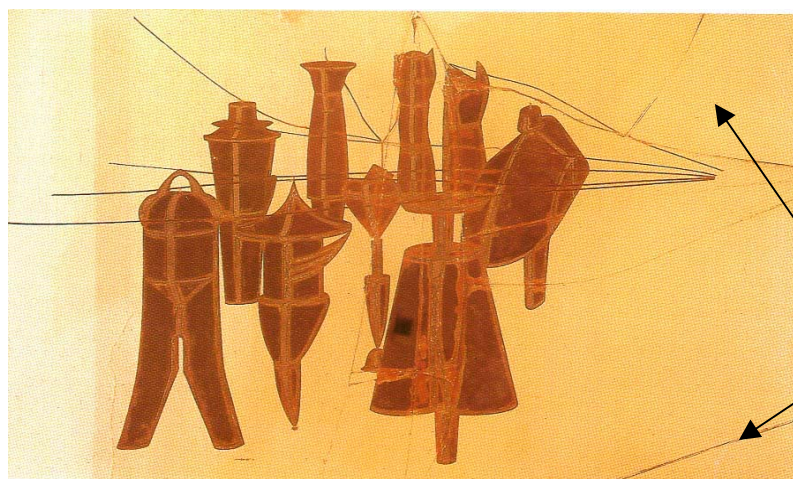
ผลงานชิ้นนี้ของมาร์เซล ดูชองปี ได้สร้างสรรค์ผลงานให้มีลักษณะที่แตกต่างไปจากการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นอื่นๆ ของเขาอย่างสิ้นเชิง ทั้งกระบวนการถ่ายทอดความคิด กระบวนการสร้างสรรค์ผลงาน ตลอดจนภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ การนำวัสดุสำเร็จรูป ที่เป็นสิ่งของเครื่องใช้ ที่ได้เห็นในชีวิตประจำวัน มาเป็นส่วนประกอบหลัก อันสำคัญในผลงานศิลปะ นับเป็นแนวความคิดที่ ไม่ได้มาจากขนบธรรมเนียมการปฏิบัติของศิลปินต่างๆ ที่พึงกระทำในยุคสมัยนั้น การสร้างสรรค์ผลงานเช่นนี้ จึงนับได้ว่าเขามีความคิดที่เป็นขบถ ต่อวิถีคิด ในการสร้างสรรค์ศิลปะ ที่ว่าด้วยการสร้างสรรค์อย่างวิจิตรบรรจง อย่างแท้จริง ความเป็นดาดา ของเขาได้เผยตัวขึ้นมาอย่างชัดเจน และโดดเด่นขึ้นมาเรื่อยๆ การปรากฏของผลงานชิ้นนี้ จึงเปรียบเสมือนได้ว่าเป็นผลงานชิ้นสำคัญ ชิ้นหนึ่งในหน้าประวัติศาสตร์ ของวงการศิลปะเลยทีเดียว มันได้เผยให้เห็นพัฒนาการ การเริ่มต้น และทิศทางที่สำคัญ สำหรับวงการศิลปะกรรม และก็เป็นที่น่าทึ่งกันว่า ผลงานของเขาหลาย ต่อหลายชิ้นที่เขาได้สร้างสรรค์มันถัดจากนี้ไป ก็ได้แสดงบทบาทที่สำคัญ อย่างเป็นลำดับ

เป็นที่น่าสนใจว่า ดาดาเกิดขึ้นจากขบวนการคิด ของกลุ่มนักคิด นักทวิ ที่มีแนวความคิดที่ยุคสมัยนั้นถือว่า เป็นขบถ ต่อความคิดหลัก ส่วนในวงการศิลปกรรมนั้นยังไม่มีศิลปินคนใดที่สร้างสรรค์ผลงาน และได้แสดงออก ถึงความเป็นดาดาอย่างเต็มตัว อย่างผลงานของมาร์เซล ดูชองปี และการที่เขาได้เผยความคิดของเขา ออกสู่สาธารณะชน อย่างผลงานชิ้นนี้ มันจึงเป็นสิ่งสำคัญ ถึงการได้แสดง ออกซึ่งชิ้นผลงาน และความเป็นผู้สร้างสรรค์ในวงการศิลปกรรม ที่มี ความเป็นดาดา อย่างที่หลายคน ในภายหลังให้ความยกย่อง กับเขาและถือว่ามาร์เซล ดูชองปีเป็นศิลปินที่สำคัญ ของดาดา และเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญ ต่อวงการศิลปกรรม เลยทีเดียวและจากการที่เลือกสื่อวัสดุสำเร็จรูปที่เป็นหน้าตาเครื่องวงกลมนี้ มาเป็นสื่อสัญลักษณ์ เพื่อถ่ายทอดความหมาย หรือสื่อถึงเจตนาของเขานั้น การสร้างสรรค์เช่นนี้ ก็ถือว่ามาร์เซล ดูชองปี ต้องการถ่ายทอดความหมายโดยอาศัยวัสดุสำเร็จรูปหน้าตาเครื่องวงกลม เป็นสื่อกลาง การสร้างสรรค์ผลงานด้วยวิธีการนี้ จึงนับได้ว่าเขาได้สร้างผลงานตามอย่างกระบวนการแบบของศิลปะแอสเซมเบลจ เช่นกัน

แม้ว่าสิ่งต่างๆ ที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ถึงกระบวนการสร้างสรรค์นี้ จะเป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อหน้าประวัติศาสตร์ ภายหลังจากชิ้นผลงาน ชิ้นนี้ได้ปรากฏ เราก็ไม่อาจมองข้ามประเด็นง่ายๆ ที่ว่า มาร์เซล ดูซองปี เขาเป็นคนไม่ยึดติดกับกฎกติกาอะไรอยู่แล้ว การสร้างสรรค์ผลงานของเขา เกิดการความต้องการที่จะทำ เขาอาจเพียงแค่ว่า ต้องการหาความแปลกใหม่ และความง่าย (Simplicity) ด้วยวิธีการสร้างสรรค์ แต่สิ่งสำคัญที่เขาต้องการที่จะเน้น ก็คือการเสนอแนวความคิด เป็นประเด็นหลัก ที่สำคัญต่างหาก

3.2 ภาพผู้ชายทั้ง 9 คน ในปี ค.ศ.1914-15

(9 Malic Molds, 1914 – 15)

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 34)

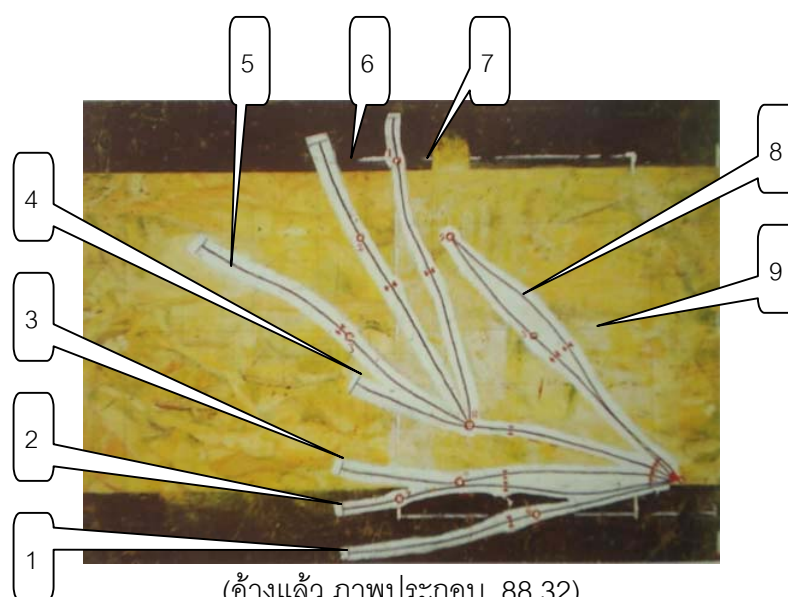
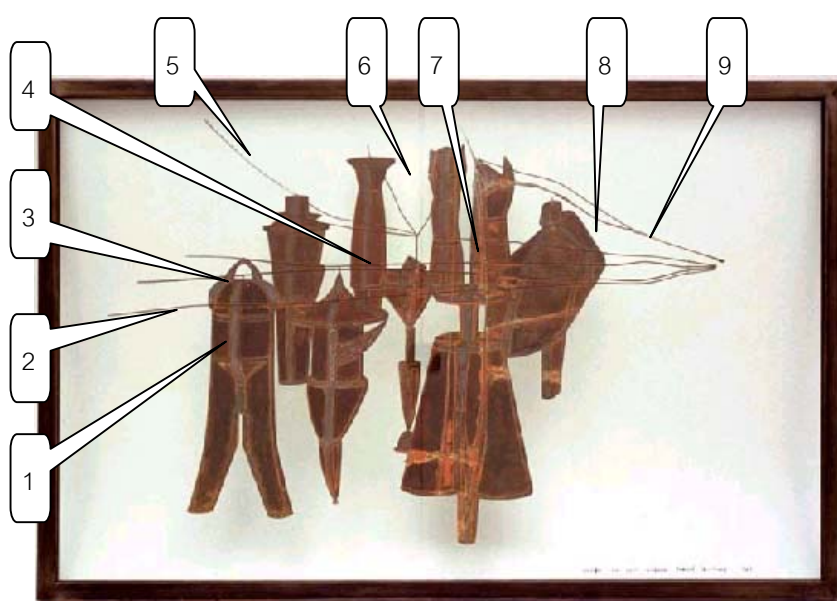
สีน้ำมันกับกระดาษโลหะ,เส้นลวดที่อยู่ระหว่างแผ่นแก้วทั้ง 2 แผ่น ขนาด 66 x 101.2 ซม.

(Oil, lead wire, lead foil on glass between two glass plates, 66x101.2 cm.)

เทคนิควิธีการสร้างสรรค์

ผลงานสร้างสรรค์ชิ้นนี้ มาร์เซล ดูซองปีใช้สีอวัสตุที่เป็นกระดาษโลหะ และได้นำเส้นลวดมาใช้ โดยมีการแต่งสีด้วย สีน้ำมัน โดยจัดแสดงบนแผ่นกระดาษ ซึ่งได้ใช้แผ่นกระดาษ 2 แผ่นประกบกัน โดยมีชิ้นผลงานที่เขาสร้างสรรค์อยู่ระหว่างกลาง โดยภาพผลงานที่ผู้วิจัยได้เลือกมาเป็นประชากรกลุ่มตัวอย่างนั้น เป็นชิ้นผลงานที่ได้ไปเป็นส่วนประกอบ ในชิ้นส่วนชิ้นสำคัญ ที่หมายถึงตัวแทนของเหล่าผู้ชายทั้งหลาย ที่ศิลปินมาร์เซล ดูซองปี ได้จัดทำ ขึ้นภายหลังจากการปรากฏของผลงานชิ้นนี้ ก็คือในปี ค.ศ.1915 และได้ทำมันแล้วเสร็จในปี ค.ศ.1923 ก็คือ ชิ้นผลงาน ที่เขาเรียกขานมันสั้นๆ ว่ากระดาษบานใหญ่ โดยในที่นี้จะสังเกตเห็นว่าภาพผลงานที่ที่เลือกมาเป็นชิ้นผลงานในการศึกษาวิจัยนั้น มันได้เกิดรอยร้าวเกิดขึ้นแล้ว

ภาพผลงานเป็นการสร้างสรรค์ตามกระบวนการแบบของศิลปะแอสเซมเบลจ ผลงานชิ้นนี้เขาได้นำกระดาษโลหะมาตัดเป็นแผ่นให้มีลักษณะ เหมือนเสื้อผ้าของผู้คน ในหลากหลายอาชีพ โดยมีเส้นลวดเป็นโครงสร้าง ของเสื้อผ้าแต่ละชุด มีการตัดสีด้วยสีน้ำมัน และมีเส้นลวดที่เป็นเหมือนราวแขวนชุดเสื้อผ้าเหล่านั้นอยู่ ซึ่งในที่นี้มีอยู่ 9 เส้นด้วยกัน เหมือนกับเส้นของ ภาพแสดง การหยุดของเครือข่าย ซึ่งมันก็มีเส้นที่แสดงถึงเครือข่าย 9 เส้นด้วย จากนั้นก็ได้ยึดติดมัน โดยให้มัน บรรจบอยู่ใน หรืออยู่ระหว่างแผ่นกระจกทั้ง 2 แผ่น ซึ่งจะเห็นว่ารูปทรงของเสื้อผ้าก็จะยังคงมี ลักษณะของรูปแบบในการถ่ายทอดผลงานให้มีลักษณะเป็นเรขาคณิตอยู่ เหมือนๆ กับผลงานชิ้นอื่นๆ ทั้งนี้ก็เพราะเขาเป็นศิลปินแห่งยุคของสังคมเทคโนโลยี ลักษณะถ่ายทอดที่เป็นจักรกล จึงเป็น ประเด็นที่เขาต้องการสื่อ

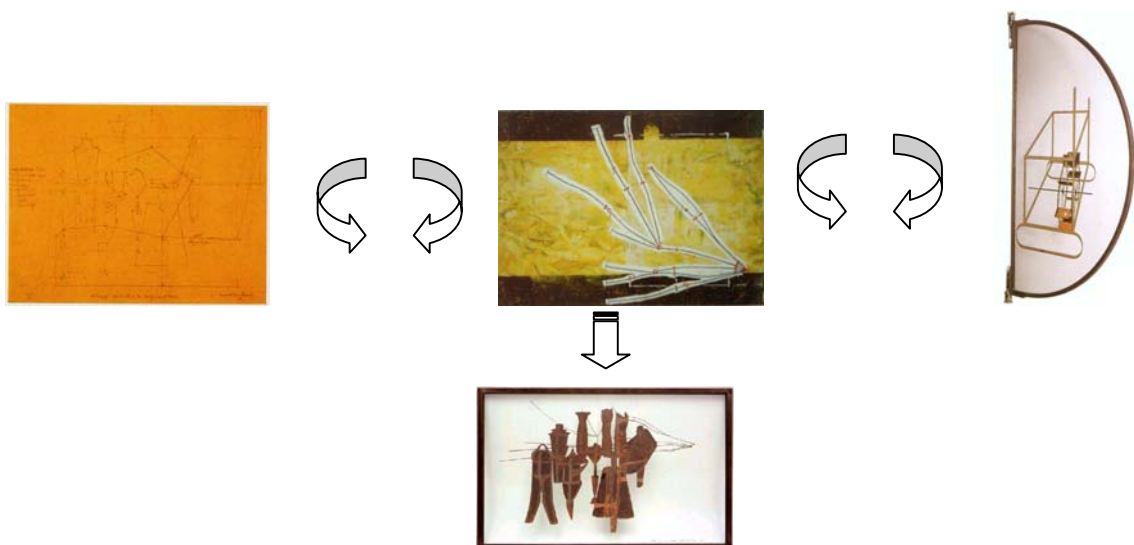

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 88,32)

ภาพลักษณ์ของรูปแบบ

ภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ เป็นอีกหนึ่งขั้นที่เขาได้พัฒนามาจากการได้รับแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานของเขาเอง ก็คือชิ้นเครื่องเรือนที่บรรจุอยู่ในเครื่องปั้นนั้นโลหะ ที่ได้สร้างสรรค์เอาไว้ในช่วงเวลา ค.ศ.1913-15 โดยผลงานชิ้นนี้มาร์เซล ดูซองปี ได้ใช้วัสดุที่แตกต่างไปจาก วัสดุเดิมๆ อย่างโดดเด่น และดูเหมือนว่า เขาจะชื่นชมมัน จึงได้นำเอามันมาใช้ในการสร้างสรรค์อีก ผลงานผู้ชายทั้ง 9 คนนี้ จะเห็นว่าเขาได้ใช้แผ่นกระจก มาเป็นวัสดุชิ้นสำคัญในการสร้างชิ้นผลงาน ดังนั้นจึงนับ การปรากฏของผลงานชิ้นนี้ จึงเป็นผลพวงมาจากการเป็นคนใฝ่รู้ การเป็นคนที่นิยมการศึกษาค้นคว้าเพื่อการทดลอง เพื่อการพัฒนาผลงานของตนเองอยู่เสมอ การสร้างสรรค์ผลงานในรูปแบบใหม่ ก็เป็นประเด็นที่เป็นสิ่งแสดงความเป็นตัวตนของศิลปินมาร์เซล ดูซองปี ได้เป็นอย่างดี

โดยจะเห็นว่า แต่แรกนั้น มาร์เซล ดูซองปี คงเพียงแค่ตั้งใจที่จะสร้างสรรค์ชิ้นผลงานโดยใช้วัสดุสีน้ำมันและทำมันลงบนพื้นผ้าใบเท่านั้น สังเกตได้จากการปรากฏของ ชิ้นผลงานต้นแบบภาพสุสานของเครื่องแบบและสิ่งมีชีวิต หมายเลข 1 ที่เขาได้เคยจัดทำเอาไว้เมื่อ ค.ศ.1913 และจากนั้นเขาก็ได้ทำภาพผลงานชิ้นแสดงการหยุดของเครือข่ายในปี ค.ศ.1914 ที่เขาได้เผยให้เห็นความตั้งใจที่จะทำภาพผลงานชิ้นสำเร็จ ที่ต่อมาเขาให้เชื่อมั่นว่า ผู้ชายทั้ง 9 คน ภาพนี้สังเกตว่าการสร้างสรรค์ผลงานในแต่ละชิ้นนั้น ใช้ระยะเวลานานหากกันเป็นปี ซึ่งก็แสดงให้เห็นว่า มาร์เซล ดูซองปี เขาให้ความสำคัญกับกระบวนการคิด มากเลยทีเดียว เพราะถ้าดูจากชิ้นผลงานคงจะใช้ระยะเวลาในการทำที่ไม่น่าจะนาน เท่าไหร่ แต่ในที่นี้ การปรากฏของผลงานชิ้นนี้ ได้ใช้ระยะเวลาการทำชิ้นผลงานที่นานมาก สิ่งนี้จึงเป็นสิ่งที่ยืนยัน ถึงคำตอบได้อย่างชัดเจน

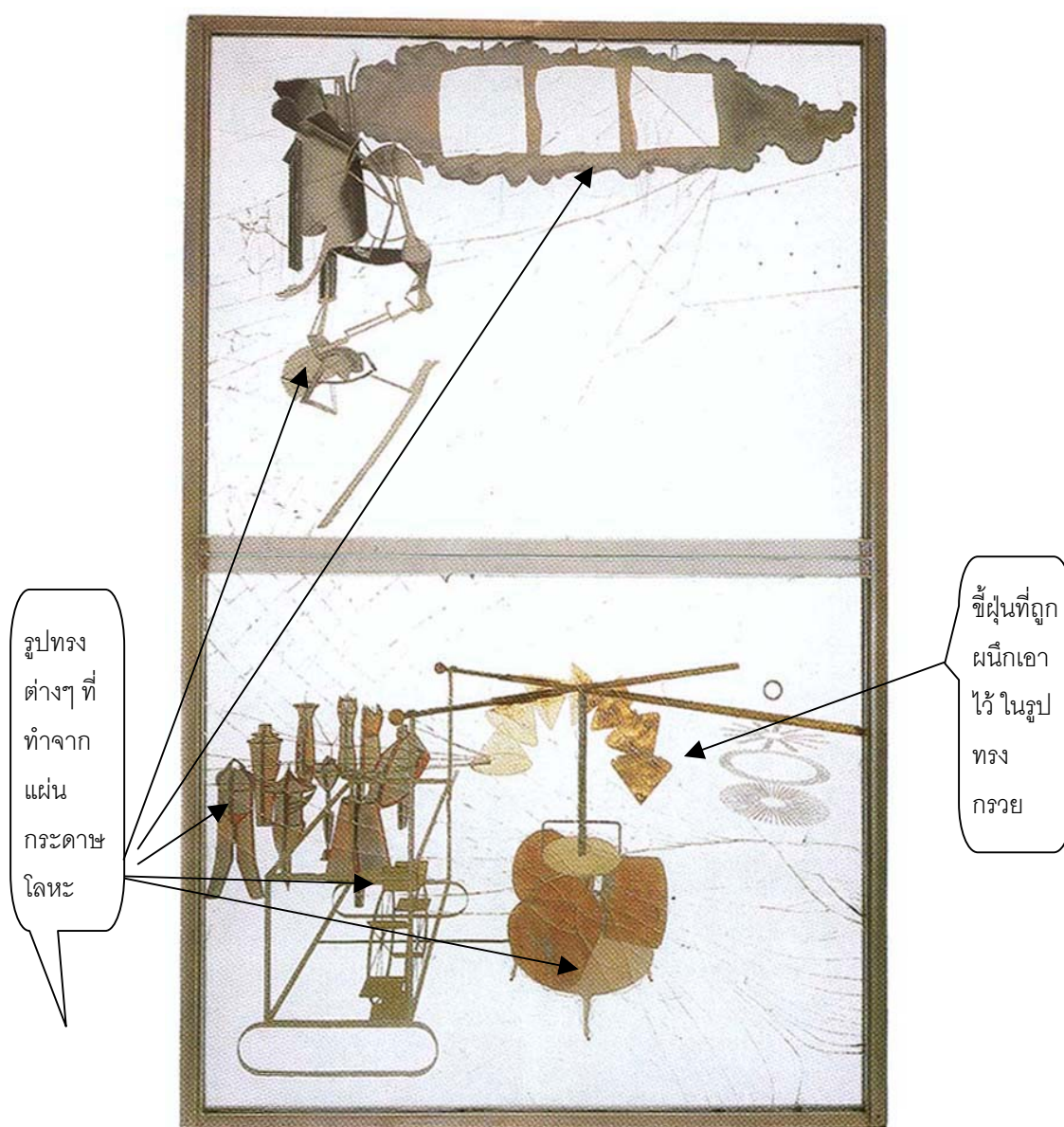

(อ้างอิง ภาพประกอบ 26,32,33,88)

ดังนั้นจึงเห็นได้ว่า การปรากฏของชิ้นผลงานที่ศิลปินมาร์เซล ดูชองป์ได้สร้างสรรค์แต่ละชิ้นนั้น ล้วนแล้วแต่มาจาก ความที่ต้องผ่านการเตรียมมาเป็นอย่างดี การศึกษาค้นคว้า เพื่อทดลองหาความแปลกใหม่ ความลงตัวของความคิด เพื่อที่จะให้รูปแบบของชิ้นผลงาน ได้แสดงถึงสิ่งที่เขามีความเจตนาสื่อออกมานั่นเอง ดังนั้นว่าการสร้างสรรค์ชิ้นผลงานนี้ ศิลปินได้ให้ความสำคัญกับชิ้นวัสดุที่นำมาเป็นสื่อเพื่อเป็นตัวแทนความความต้องการ อย่างกระบวนแบบศิลปะแอสเซมเบลจ และได้การแสดงถึงความรู้สึกถึงความต้องการในการสร้างสรรค์ผลงาน ที่ไม่สนใจถึงกฎกติกาใดๆ จึงนับว่าเขาได้ถ่ายทอดผลงานด้วยความเป็นดาดาอย่างแท้จริง

3.3 ภาพเจ้าสาวเต้นรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่ากระจกบานใหญ่ ในปี ค.ศ.1915-23

(The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even or The Large Glass, 1915-23)

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 38)

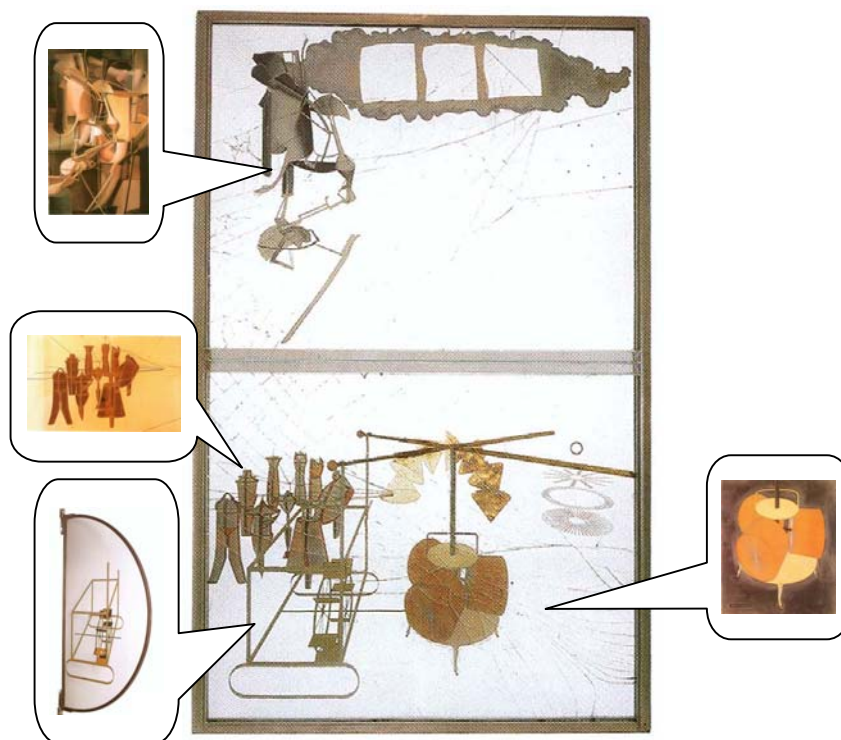
สีน้ำมัน, น้ำมันชักเงา, กระดาดโลหะ, เส้นลวด และซี่ฟันบนแผ่นแก้วที่ยึดติดกับอะลูมิเนียม กับกรอบที่ทำจากไม้และเหล็กกล้า ขนาด 272.5 x 175.8 ซม.

(Oil, varnish, lead foil, lead wire and dust on the glass plates mounted with aluminum, wood and steel frames, 272.5 x 175.8 cm.)

เทคนิควิธีการสร้างสรรค์

การสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ ศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ได้ทำมันขึ้นจากการให้ความสำคัญกับการศึกษา ค้นคว้าทดลอง แล้วเขาก็ค้นพบสื่อวัสดุ และกลวิธีในการสร้างสรรค์ ที่เป็นตัวของตัวเองอย่างโดดเด่นด้วยกัน กล่าวคือเขาได้นำสื่อวัสดุที่เป็นกระดาษโลหะ เส้นลวด และก๊อตกแตงมัน ด้วยสีน้ำมันและน้ำมันชักเงา โดยมีวัสดุที่ไม่น่าเชื่อว่าจะนำมาเป็นสื่อวัสดุในผลงานศิลปะด้วยนั่นก็คือซีฟูน ซึ่งนั่นก็เป็นตัวแทนของช่วงเวลา ที่ยาวนาน ที่เขาได้ใช้ระยะเวลาในการสร้างผลงานชิ้นนี้คือตั้งแต่เขาเริ่มลงมือที่จะปฏิบัติ เมื่อครั้งค.ศ.1915 และให้มันแล้วเสร็จเอาเมื่อค.ศ.1923 ให้มันปรากฏเป็นชิ้นสำเร็งนั่นเอง ซึ่งกินเวลาถึง 8 ปี เขาได้ฉีกมัน โดยให้ซีฟูนที่หนาได้เกาะอยู่บนผิวของแผ่นกระจก ในรูปทรงกรวย ที่ปรากฏอย่างด้านบนของเครื่องปั่นซอคโกแลต และเป็นส่วนหนึ่งขององค์ประกอบ ที่สำคัญชิ้นหนึ่งของ ชิ้นผลงานที่เขาเรียกมันว่า กระจกบานใหญ่

โดยในองค์ประกอบทั้งหลายที่ปรากฏอยู่นี้ ก็มีภาพของสิ่งผลงานต่างๆ ที่เขาได้เคยสร้างสรรค์เอาไว้แล้ว ซึ่งทั้งนี้ก็เพื่อที่จะนำมาใช้ประโยชน์ หรือต้องการให้มันมีบทบาทสำคัญ หรือเป็นส่วนประกอบหลักอันสำคัญยิ่งในภาพผลงานชิ้นนี้ ดังประกอบไปด้วยผลงาน เจ้าสาวในปี ค.ศ.1912 ผู้ชายทั้ง 9 คนในปี ค.ศ.1914-15 เครื่องปั่นน้ำที่บรรจุอยู่ในเครื่องร่อนโลหะในปี ค.ศ.1913-15 และก็มีภาพของส่วนประกอบต่างๆ ที่เขาได้จัดทำขึ้นมาใหม่ เพื่อให้ภาพผลงานของเขามีความสมบูรณ์ในเรื่องราวหัวข้อ ที่เขาต้องการนำเสนอ

(อ้างอิงภาพประกอบ 38)

ซึ่งทั้งนี้ก็ทราบกันดีว่า ในการหาภาพลักษณะต่างๆ ที่จะมาใช้แทน ส่วนประกอบต่างๆ ให้ภาพชิ้นผลงานนี้มีความสมบูรณ์ในเรื่องราว เนื้อหา ศิลปินมาร์เซล ดูซองปี จะต้องภาพจำลอง ความคิดของเขาออกมาหลากหลายภาพ และหลายต่อหลายแบบด้วยกัน จนกว่าเขาจะพอใจกับมัน ดังมีปรากฏให้เห็นในสมุดบันทึก ที่เขาได้เก็บรวบรวมภาพความคิดของเขาทั้งหลายเอาไว้ ให้เราได้เห็นภาพความคิด พัฒนาการในการศึกษาค้นคว้า ต่างๆ ได้อย่างเข้าใจ ถึงวิธีการสร้างสรรค์ ผลงานของเขาดังกล่าว

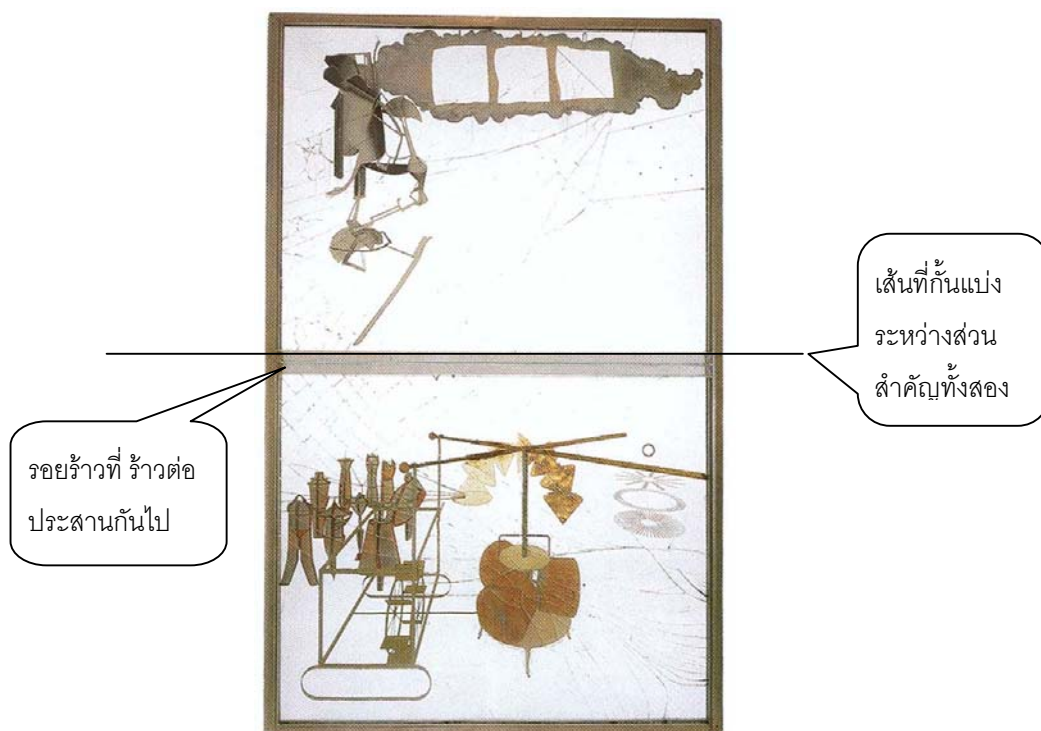
ภาพกล่องสีเขียว (The Green Box)

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 61)

ซึ่งเรื่องราวที่ศิลปินมาร์เซล ดูซองปี ต้องการจะนำเสนอ นั้น ก็เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับเรื่อง ความความสัมพันธ์ทางเพศ ระหว่างสิ่งที่ธรรมชาติกำหนดมาแล้วว่าเป็นสิ่งถึงความแสดงถึงการ เป็นคู่กัน ซึ่งในที่นี้ก็คือผู้หญิง และผู้ชาย ภาพของการเสพสังวาส ดูจะเป็นเรื่องราวสามัญ ที่เกิดขึ้นได้กับ คู่หญิงชาย ทุกคู่ ซึ่งจะสังเกตเห็นว่า มาร์เซล ดูซองปี ได้ ได้ใช้จำนวนของผู้ชาย ถึง 9 คนด้วยกัน โดยแต่ละคนก็เป็นตัวแทนของผู้คนในหลายหลายอาชีพ หลากหลายสถานะ หลากหลาย บทบาทในสังคมด้วยกัน ทั้งนี้ ก็แสดงให้เห็นว่า ปรากฏการณ์ หรือการเกิดปฏิกิริยา ความสัมพันธ์ทางเพศนี้ เป็นเรื่องที่เป็นสามัญ เป็นปกติ ที่เกิดขึ้นได้กับทุกผู้ทุกคน ซึ่งทั้งนี้ต้องสังเกตว่า ในการจัดวาง รูปวัสดุต่างๆ หรือการเรียงลำดับของการจัดวางส่วนประกอบต่างๆ มันได้เรียงลำดับ กันอย่างเป็นขั้นเป็นตอน อย่างมีแบบแผน และมีวิธีปฏิบัติ ซึ่งสิ่งนี้เป็นสิ่งแสดงให้เห็นว่า ในเรื่องราวของการเกิดปฏิกิริยา การแสดงถึงบทบาทของความสัมพันธ์ทางเพศนี้ ก็จะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้น โดยมีการเตรียม หรือที่เข้าใจโดยง่ายว่า มันจะต้องมีขั้น มีตอน เสมือนกับขั้นตอนของลำดับการขณะ มีเพศสัมพันธ์ ด้วยเช่นกัน นั่นก็คือระหว่างผู้หญิงและผู้ชาย นั่นก็ต้องผ่านขั้นตอนของการแสดง

ความเป็นคู่กันในระบบสังคม ด้วยเช่นกัน การสมรส หรือการแสดงถึงความเป็นสามีภรรยา ที่สังคมใช้เรียกคู่ระหว่างผู้หญิง และผู้ชาย ที่ผ่านการสมรส ผ่านของระบบขนบธรรมเนียม ประเพณี ผ่านขั้นตอนกระบวนการต่างๆ มาอย่างเป็นลำดับ สิ่งนี้จะเป็นสิ่งที่มาร์เซล ดูของปี พยายามที่จะนำเสนอในชิ้นผลงานของเขาชิ้นนี้ เพราะมันดูจะเป็นจิตของเขา ที่มีนิสัยของหลงใหล ในเกมส์หมากรุกเอาเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นหมากรุกไทย หรือหมากรุกฝรั่ง หัวใจสำคัญในการเล่นก็ไม่ได้แตกต่างกัน โดยคนที่เล่นหมากรุกเป็น ก็จะเข้าใจกันดีว่า การเล่นหมากรุกนั้น ในการเดินตัวหมากในแต่ละตัวก็จะมีวิธีการเดิน ที่มีแบบแผน และทิศทางการเดินของตัวหมากนั้นก็เรียกได้ว่า มีการวางแผนขั้นตอนการเดินตั้งแต่ตัวแรก จนถึงตัวสุดท้ายเลยทีเดียว เราจะไม่เดินหมากแบบสะเปะสะปะ หรือการเดินไปคิดไป ค่อยแก้ปัญหาไปเรื่อยๆ แบบนั้น จิตการหลงใหลในเกมส์หมากรุกนี้ ดูจะเป็นสิ่งที่เขาได้ส่งผ่านมายังชิ้นผลงาน กระดาษบานใหญ่นี้ ด้วยเหมือนกัน

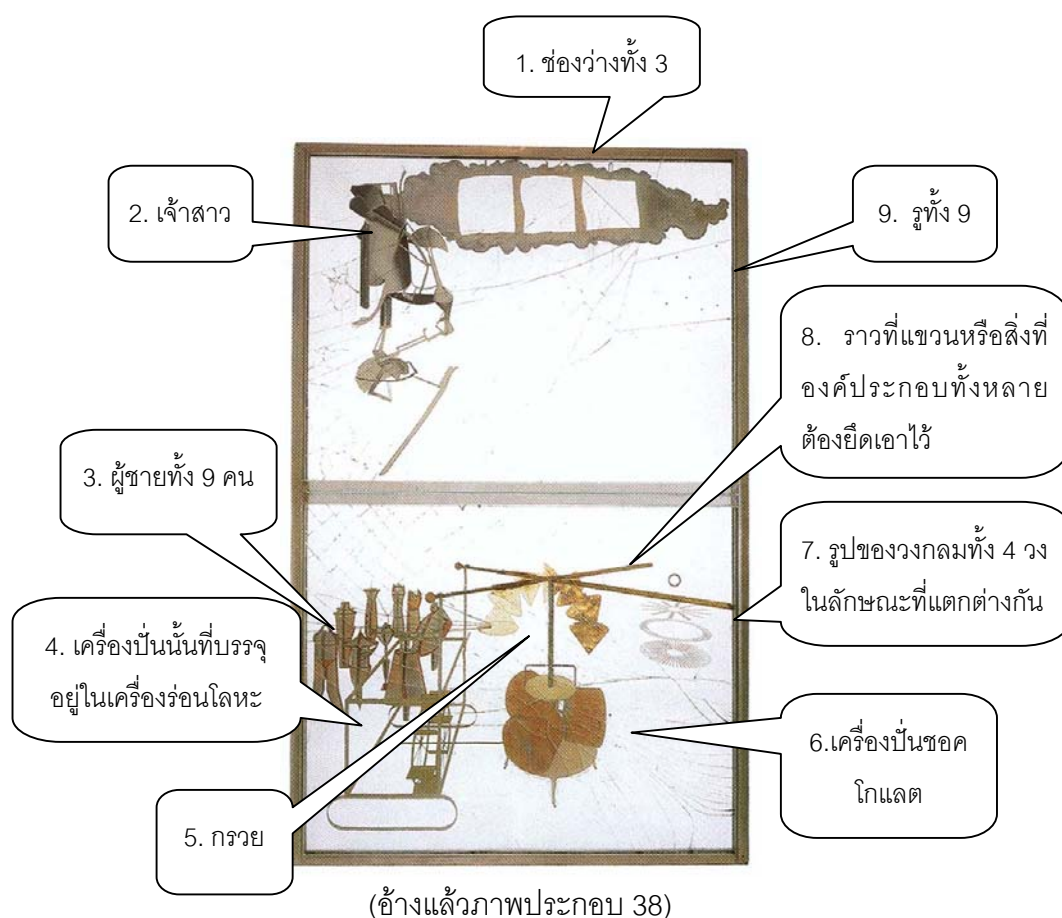
จากภาพผลงาน จะเห็นว่า มีการแบ่งพื้นที่ระหว่างสิ่งที่แสดงถึงความสำคัญอันมีบทบาทอย่างยิ่ง เอาไว้ที่ส่วนด้านบนของภาพ และส่วนประกอบอื่นๆ อันเป็นองค์ประกอบโดยรวม ที่ทำให้เรื่องราวนี้สมบูรณ์ อยู่ทางตอนล่างของภาพแสดงชิ้นผลงาน หรืออีกประเด็นหนึ่งที่ไม่ควรมองข้ามก็คือ การเข้ากรอบชิ้นผลงาน ที่ศิลปินต้องการให้มันมีความคงตัวอยู่ได้ หรือมีความแข็งแรงพอสมควร จึงได้ยึดมันโดยใช้แผ่นอะลูมิเนียมคั่นระหว่างกลาง ซึ่งทั้งนี้ศิลปินได้ใช้กระจกแผ่นใหญ่ ในการสร้างสรรค์ผลงาน มิใช่กระจกถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน บนและล่าง เนื่องจากสังเกตจากรอยร้าวที่ได้เกิดขึ้นในภายหลังนั้น เป็นรอยร้าว ที่แสดงแสดงรอยร้าวที่ต่อประสานกัน อันเป็นสิ่งที่บอก ว่า มันเป็นกระจกแผ่นเดียวกัน แผ่นใหญ่ และประกบคู่กัน โดยใช้กรอบที่ทำจากอะลูมิเนียม ไม้ และเหล็กกล้า เป็นวัสดุสำหรับติดยึดแผ่นกระจก ที่ผ่านในประกอบไปด้วยรูปของส่วนประกอบต่างๆ ที่เป็นเรื่องราว ของหัวข้อที่มาร์เซล ดูของปี เองนำเสนอ

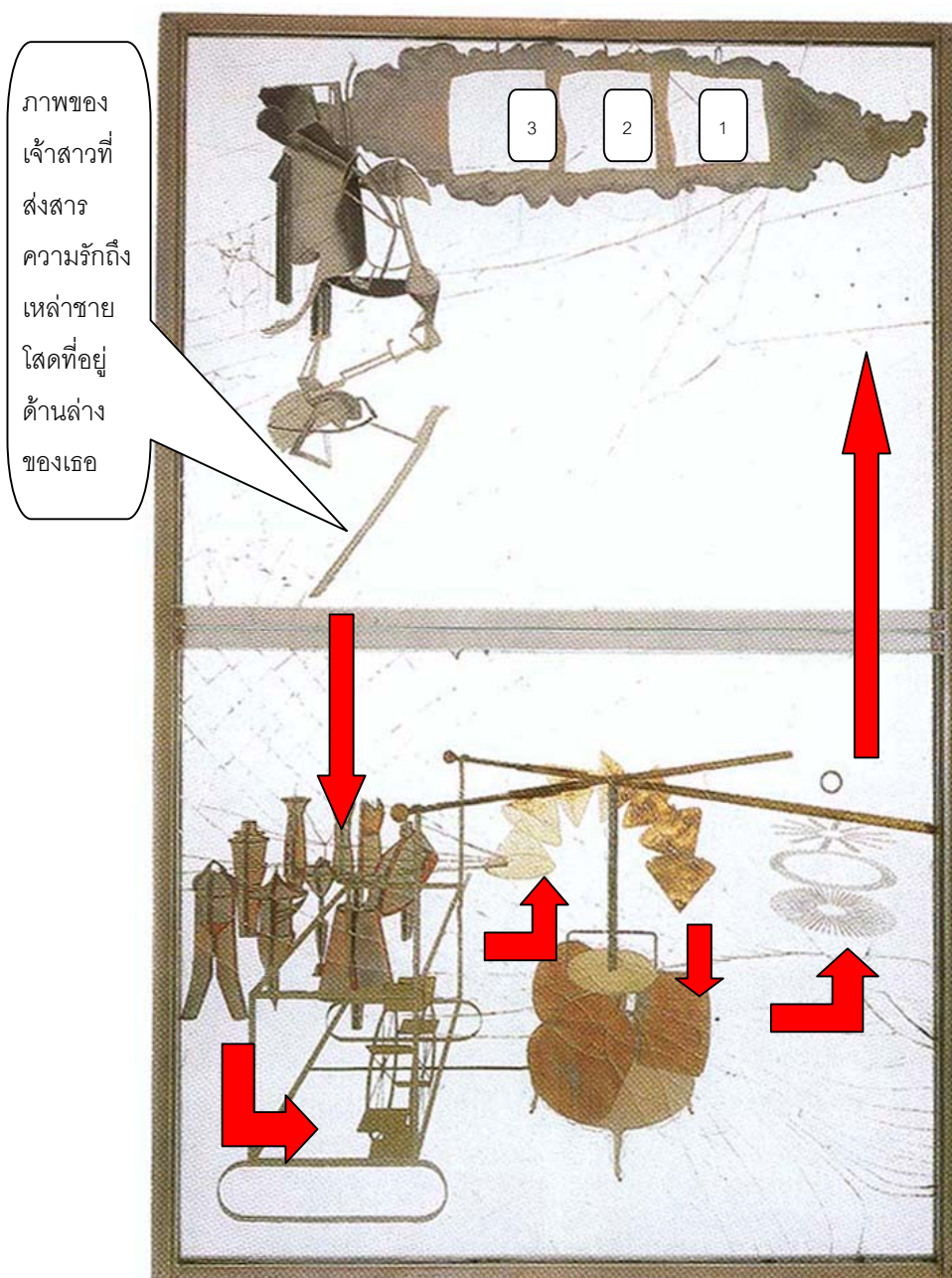
(อ้างแล้วภาพประกอบ 38)

การกำหนด ผูกเรื่องราวมาร์เซล ดูซองปี ได้ใช้ภาพของสัญลักษณ์ที่เขาต้องการให้มันมาเป็นตัวแทนในการสื่อความหมาย ให้เป็นไปอย่างที่เขาต้องการ โดยในส่วนด้านบน ที่เป็นส่วนของสิ่งที่พบปะสำคัญ นั้น ก็ประกอบไปด้วย เจ้าสาว ภาพของช่องว่างทั้ง 3 และรูทั้ง 9 แต่ซึ่งหากจะเรียงลำดับ ขั้นตอนของเรื่องราว ในภาพผลงานแล้วก็คง ก็คงเรียงลำดับได้ดัง

1. คือ ช่องว่างทั้ง 3
2. คือ เจ้าสาว
3. คือ ผู้ชายทั้ง 9 คน
4. คือ เครื่องปั้นดินเผาที่บรรจุอยู่ในเครื่องร่อนโลหะ
5. คือ กรวย
6. คือ เครื่องปั้นชอคโกแลต
7. คือ รูปของวงกลมทั้ง 4 วงในลักษณะที่แตกต่างกัน
8. คือ ราวที่แขวนหรือสิ่งที่องค์ประกอบทั้งหลายต้องยึดเอาไว้
9. คือ รูทั้ง 9

แม้จะมีนักวิจารณ์ บางคนที่เคยได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับพื้นที่ในการสร้างผลงานชิ้นนี้ของมาร์เซล ดูซองปี ถึงในการแบ่งส่วนพื้นที่ระหว่างข้างบน และข้างล่างว่า ในพื้นที่ด้านบนนั้น จะเป็นส่วนของเจ้าสาว และในส่วนด้านล่างจะเป็นส่วนของเหล่าชายโสด แต่ในที่นี้ผู้วิจัยกลับเห็นต่างออกไป เพราะจากการศึกษาวิจัยการสร้างสรรค์ผลงานที่ผ่านมา เจตนาที่เขาพยายามที่จะนำเสนอมาตลอดก็คือในเรื่องของความสัมพันธ์ภาพอันดีต่อกัน การมีปฏิริยา และการดำเนินในกิจกรรมร่วมกัน ระหว่างเรื่องของและพฤติกรรมระหว่างส่งที่แสดงถึงความเป็นคู่ ฉะนั้นการแบ่งขอบเขตของพื้นที่ส่วนตัว จึงไม่น่าจะเป็นประเด็น คงจะเป็นประเด็นในเรื่องของการแสดงถึงการเกิดของปฏิริยาในแต่ละขั้นที่มีระหว่างกัน ดูจะเป็นประเด็นที่มีความเหมาะสมมากกว่า สำหรับมาร์เซล ดูซองปี

(อ้างแล้วภาพประกอบ 38)

ในส่วนที่ 1 ที่มินักวิจารณ์ได้กล่าวว่ามันคือช่องท้อง ที่หมายรวมถึงช่องคลอด แต่ผู้วิจัยกลับมองว่ามันเป็นช่องว่างระหว่างความสัมพันธ์ ที่มีช่วงระยะเวลา ที่ศิลปินได้ใช้ช่องว่าง ทั้ง 3 ช่องเป็นสื่อแทนความหมาย ของการเดินทางในการสานความสัมพันธ์ และมาร์เซล ดูของปีเองก็กล่าวว่า เขาต้องการสร้างผลงานขึ้นนี้ขึ้นมา ก็เพราะว่าต้องการให้มันเอาไว้สอนคู่แต่งงาน ที่ว่าเรื่องของความรักนั้น มิใช่เพียงแค่มองกันปราศเดียวเท่านั้น มันจะต้องผ่านขั้นตอนต่างๆ มากมาย

ผ่านกระบวนการทางสังคม ประเพณี เขาจึงได้เรียก ชิ้นผลงานของเขาว่า มันคือเครื่องแห่งรัก ที่แสดงถึงการร่วมรัก มิใช่ร่วมเพศ ทั้งนี้ก็เพราะว่า การที่คู่สามีภรรยา จะมีเพศสัมพันธ์กันนั้น ก็จะเป็นการแสดงบทบาทของการแสดงความรักต่อกัน ที่เราเรียกว่าร่วมรัก เพราะถ้าหากว่า ใช้คำว่าร่วมเพศแล้วนั้น มันอาจจะไม่มีความรักร่วมอยู่ด้วยก็เป็นได้ เพราะตลอดมาจากเจตนาของศิลปิน จากผลงานสร้างสรรค์ชิ้นต่างๆ ที่ผ่านมา ได้แสดงให้เห็นว่า ศิลปินมาร์เซล ดูชองปีได้ให้ความสำคัญกับขั้นตอน การเกิดปฏิภพในแต่ละขั้นตอน เหมือนกับที่เขาได้วาดภาพในแบบฟิวเจอริส เพื่อได้แสดงออกให้เห็นนั้น ก็เป็นเพราะว่า เขาให้ความสำคัญวิธีปฏิบัติ และภาพแสดงของขั้นตอนต่างๆ นั้นเอง ดังนั้นช่องว่างทั้ง 3 ที่ปรากฏอยู่นั้น จึงเป็นช่องจังหวะ ที่แสดงถึงช่วงเวลา ในการที่จะสานความสัมพันธ์ระหว่างชายหนุ่ม กับหญิงสาว จนพัฒนาไปเป็นความรักที่มีต่อกัน

ในส่วนที่ 2 เจ้าสาว จะสังเกตเห็นว่า ในพื้นที่ส่วนด้านบนที่จะเป็นส่วนพื้นที่ ที่แสดงถึงส่วนของสิ่งที่มีบทบาทสำคัญนั้น นอกจากช่วงเวลาในการประสานความสัมพันธ์ หรือที่ภาษาพูดเรียกกัน โดยเป็นที่เข้าใจง่ายๆ ว่าเป็นช่วงเวลาตอนจบกันนั้น จะเป็นส่วนของการสานความสัมพันธ์ ที่มีความสำคัญที่สุดสำหรับการที่จะให้เกิดความรักได้นั้น นอกจากสิ่งนี้ ก็ยังมีอีกหนึ่ง ที่มีความสำคัญ ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันเลย ก็คือ ตัวของผู้หญิง ซึ่งในที่นี้ก็คือภาพลักษณ์ของรูปแบบที่เป็นตัวแทนของเจ้าสาวนั่นเอง บทบาทของเจ้าสาวที่มาร์เซล ดูชองปีได้แสดงให้เห็นนี้ ก็คือ การวางให้เจ้าสาวได้อยู่ในตำแหน่งพื้นที่ส่วนด้านบนของภาพ ที่อยู่สูง เหนือไปกว่า พวกเหล่าชายโสด และรูปลักษณ์ สิ่งที่แสดงถึงความสัมพันธ์ นั้นๆ ซึ่งเท่ากับว่า ในที่นี้ตัวของเจ้าสาวนั้น เป็นผู้ที่มีบทบาท และมีความสำคัญ ต่อการสานความสัมพันธ์ หรือเป็นตัวแปรสำคัญ ที่จะทำให้ความรักนี้ ก่อเกิดขึ้นได้หรือไม่ เท่ากับว่า เจ้าสาวในที่นี้ ได้แสดงถึงบทบาท และการมีอิทธิพลเป็นอย่างมาก

ข้อสังเกตที่น่าสนใจอีกประเด็นก็คือ การที่มาร์เซล ดูชองปี ได้ตั้งชื่อชิ้นผลงานของเขาว่า เจ้าสาว (Bride) และทำไมไม่ตั้งชื่อเหล่าชายโสด (Bachelors) หรือ ผู้ชายทั้ง 9 คน ว่าเจ้าบ่าว (Bridegroom) ทั้งที่เขาได้แสดงเจตนาตลอด ถึงสิ่งที่เป็นคู่กัน ทั้งนี้ก็เพราะว่า เขาต้องการใช้คำว่า เจ้าสาว เพื่อให้มันได้แทนความหมายถึงผู้หญิงที่ยังมีความบริสุทธิ์ หรือว่ายังมีพรหมจรรย์ อยู่ นั่นเอง ดังเห็นว่า ในผลงานชิ้นที่ผ่านมาเขาก็ได้เคยแสดงเจตนาเช่นนี้ มาแล้วด้วยกันคือ ภาพผลงาน ชายหนุ่มและเด็กหญิงในฤดูใบไม้ผลิ (Young Man and Girl in Spring) โดยเขาได้ใช้คำว่าชายหนุ่ม กับเด็กหญิง แทนที่จะใช้คำว่าผู้ชาย กับ ผู้หญิง (Man and Woman) ทั้งนี้ก็เพื่อต้องการให้สื่อความหมายถึงความเดียวসা นั่นเอง ในกรณีนี้ก็เช่นกัน

ประเด็นในเรื่องของการให้เจ้าสาว มีภาพลักษณ์ที่ได้มาจากลักษณะของวัตถุที่เป็นเครื่องยนต์ หรือเสมือนกับชิ้นส่วนของเครื่องจักรกล ก็น่าจะมีความหมายที่สำคัญ โดยเราก็เข้าใจ

กันดีกว่า เครื่องยนต์กลไก จะขับเคลื่อนได้ ก็ต้องอาศัย น้ำมัน เป็นเชื้อเพลิง ในการให้พลังงาน ให้กลไกนั้นขับเคลื่อนไปได้ โดยในที่นี้ตัวของเจ้าสาวก็ต้องอาศัยพลังงานน้ำมันในการขับเคลื่อนพลังงานชีวิตด้วยเช่นกัน และพลังงานเหล่านี้ก็ได้ส่งต่อไปยังผู้ที่อยู่ด้านล่างของเธอ เหมือนกับถ้าเปรียบเทียบการส่งพลังงานอย่างนี้ต่างๆ ในสัตว์ ที่ส่งสารถึงกันนั้น สิ่งที่เรารู้จักกันดีก็คือการส่งสารฟีโรโมน ที่เมื่อถึงฤดูผสมพันธุ์ สัตว์ต่างๆ ก็จะส่งกลิ่น หรือสารฟีโรโมนนี้เพื่อเป็นสื่อสาร หรือแสดงให้ผู้ที่มาจะเป็นคู่ของตนได้รู้ ในที่นี้ เจ้าสาว ได้ส่งสารลงมาถึงเหล่าชายโสดว่าเธอพร้อมแล้วที่จะแสดงถึงบทบาททางความรักต่อกัน

ในส่วนที่ 3 ผู้ชายทั้ง 9 คน จากที่กล่าวอธิบายไปแล้วว่า การที่ใช้จำนวนของผู้ชายทั้ง 9 คน ก็เพื่อเป็นสิ่งแสดงถึงคนในทุกสาขาอาชีพ หลากหลายบทบาททางสังคม ซึ่งในที่นี้ก็คือเหล่าชายโสด ที่มาร์เซล ดูของปีได้ใช้เรียกผู้ชายทั้ง 9 คน เอาไว้ในชื่อภาพผลงานชิ้นนี้ของเขานั่นเอง เหล่าชายโสด หลังจากที่ได้รับการส่งสารแห่งความรักจากเจ้าสาวแล้วนั้น มันก็ทำให้เกิดปฏิกิริยาในขั้นต่อไป ก็คือการเกิดพลังงาน เหมือนที่มาร์เซล ดูของปี ได้สื่อสัญลักษณ์ของเรื่องนี้ ไปยังส่วนที่ 4 ของชิ้นผลงาน

ในส่วนที่ 4 เครื่องปั้นนูนที่บรรจุอยู่ในเครื่องร่อนโลหะ เครื่องปั้นน้ำ มันก็จะดีและปั่น จากนั้นมันก็จะส่งต่อปฏิกิริยาแห่งรักนี้ ส่งผ่านไปยังชิ้นส่วนที่ 5 ต่อไป

ในส่วนที่ 5 กรวย กรวยจะเป็นส่วนที่รับปฏิกิริยาแห่งรักนี้ รับและก็จะส่งผ่านไปเป็นจังหวะ เหมือนที่เขาได้สร้างรูปกรวยที่ได้แสดงให้เห็นถึงทิศทาง การเคลื่อนที่ของมัน โดยมีรูปกรวยที่แสดงถึงทิศทางการเคลื่อนที่นี้อยู่ถึง 7 อันด้วยกัน เรียงจากกรวยที่มีสีอ่อน ไปยังสีเข้ม เหมือนกับความรักที่เข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ จากนั้นก็ส่งต่อความรักนี้ไปยังส่วนประกอบ ชิ้นที่ 6 ในลำดับต่อไป

ในส่วนที่ 6 เครื่องปั้นชอคโกแลต ที่เป็นตัวแทนของความหอมหวาน มัน ปนชม ซึ่งคนที่เคยได้ลิ้มรสชาติ ของชอคโกแลตแท้ๆ ก็จะทราบดีว่าในชอคโกแลตแท่นั้นมันจะมีรสชาติที่เข้มข้น ออกจะปนขมนิด นิดด้วยซ้ำ ซึ่งในการทำชอคโกแลตให้อร่อยนั้น ผู้ทำก็มักจะเติมส่วนผสมอื่นๆ เพื่อเป็นการเพิ่มรสชาติความหวาน มัน ให้มีรสชาติอร่อยยิ่งขึ้น ซึ่งในกระบวนการผลิตนี้ ก็ต้องอาศัยเครื่องทำชอคโกแลต ดังที่มาร์เซล ดูของปี ได้แสดงภาพของมันให้เห็นนี้ เป็นเครื่องที่ทำการผลิตชอคโกแลต เพื่อที่จะให้ได้ชอคโกแลตที่มีรสชาติดี อร่อยและถูกปาก ซึ่งในที่นี้เครื่องปั้นชอคโกแลตมันก็จะหมุนวน หรือปั่นปฏิกิริยาความรักที่หอมหวานนี้ แล้วจากนั้น ก็จะมีการส่งต่อความรักนี้ ไปยังส่วนประกอบ ในส่วนที่ 7 ต่อไป

ในส่วนที่ 7 รูปของวงกลมทั้ง 4 วงในลักษณะที่แตกต่างกัน เปรียบเสมือน สารของความรักนี้ กำลังเปลี่ยนแปลงรูปร่างไป เป็นลำดับ จากวงกลมวงที่ 1 ไปยังวงกลมวงที่ 2 และไปต่อยัง

กลมวงที่ 3 จนไปต่อยังวงกลมวงที่ 4 ที่เป็นวงกลมวง ที่มีลักษณะเล็กกว่าวงกลม วงอื่นๆ แล้วจาก นั้นจึงส่งผ่านมันไปในช่องระหว่าง ส่วนประกอบ ส่วนที่ 8 เป็นลำดับต่อไป

ในส่วนที่ 8 รวบรวมหรือสิ่งที้องค์ประกอบทั้งหลายต้องยึดเอาไว้ จะเห็นว่าสารแห่ง ความรักนี้ได้ถูกส่งผ่านไปยังส่วนประกอบอันสำคัญชิ้นหนึ่งที่มัน เป็นสิ่งที่มีความเกี่ยวพัน กับองค์ ประกอบหลายอย่าง ที่สารแห่งความรักได้เดินทางผ่านมา และมันก็ได้ถูกส่งผ่าน ไปเป็นส่วน ประกอบส่วนสุดท้าย ก็คือ

ในส่วนที่ 9 รูปทั้ง 9 มาร์เซล ดูซงปี ได้ทำการเจาะแผ่นกระจกของเขาให้เกิดเป็นรูเกิดขึ้น จำนวนทั้งสิ้น 9 รูด้วยกัน ซึ่งอาจจะเป็รูปลักษณะของการแปรสภาพจากรูปวงกลมทั้ง 4 จนมา เป็นลักษณะของรู ดังที่เห็นมันได้มากลายเป็นองค์ประกอบที่สำคัญชิ้นหนึ่งของภาพ คือการปรากฏ ของมัน มาร์เซล ดูซงปี ได้วางมันไว้ในตำแหน่งในส่วนด้านบนของภาพผลงาน จึงสังเกตได้ว่า เขา ได้ให้ความสำคัญกับมัน อยู่มากเหมือนกัน

มีข้อสังเกตว่า ทำไมจำนวนของรู ต้องมี 9 รู มันอาจจะหมายถึง จำนวนที่มาจากเหล่า ชายโสด ที่มีกันอยู่ 9 คน หรืออาจจะมาจากส่วนประกอบภายในภาพผลงานที่มีด้วยกัน 9 อย่าง ด้วยเหมือนกัน ก็ได้ หรือมันอาจจะมาจากประเด็นง่ายๆ ที่ว่า ถ้ามันมี รู เดียว ก็ดูจะน้อยเกินไป สำหรับการสร้างองค์ประกอบทางศิลปะของภาพ ก็เป็นไปได้

ภาพลักษณ์ของรูปแบบ

การสร้างภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ ผลงานชิ้นนี้ที่เดิมที่เขาไม่ได้ตั้งใจที่ จะให้แผ่นกระจกมาเป็นสื่อ แต่เนื่องด้วย จากการสร้างสรรค์ชิ้นผลงานที่ผ่านมา ดังที่ผู้วิจัยได้แสดง และทำการวิเคราะห์ให้เห็นไปแล้วนั้น ว่าเขาได้นำแผ่นกระจกมาเป็นสื่อวัสดุแทนความหมายที่ สำคัญ เขาจึงมีความประทับใจกับมัน จึงได้นำมันมาใช้ให้เป็นส่วนของสื่อวัสดุชิ้นสำคัญ ในชิ้นผล งานที่เขาให้ความสนใจที่จะทำ หรือเรียกว่าการปรากฏของผลงานชิ้นนี้ มันมีความสำคัญกับเขา มากทีเดียว โดยที่เดียวเขาไม่ได้เดิมคำว่า กระจกบานใหญ่ ลงไปในชื่อเรียกผลงานชิ้นนี้ แต่ด้วย การนำสื่อวัสดุที่เป็นสื่อแสดงความหมาย แทนความคิดของเขาเป็นสำคัญ เขาจึงได้ เดิมชื่อเรียกว่า กระจกบานใหญ่ (Even or The Large Glass) นั่นเอง ดังที่ผู้วิจัยได้ตั้งข้อสังเกตจาก การปรากฏ ของภาพผลงานภาพเจ้าสาวเต้นรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด (The Bride Stripped Bare by The Bachelors) ในปี ค.ศ.1912 ซึ่งขณะที่เขาได้จัดทำภาพร่างความคิดนี้ เขายังไม่ได้เดิม คำว่า กระจกบานใหญ่ ดังชิ้นผลงาน เจ้าสาวเต้นรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่า กระจกบานใหญ่ (The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even or The Large Glass) ที่ เขาได้จัดทำมันหลังจากนั้นคือปี ค.ศ.1915-23

โดยให้มันเป็นตัวแทน ของการบอกเล่าเรื่องราวการแสดง ความสัมพันธ์ของความรัก และบทบาทของความรักที่มีต่อกันระหว่างคนที่แสดงความเป็นคู่กัน โดยในรูปแบบที่มาร์เซล ดูชองปีได้เลือกมาเป็นตัวแทนของรูปทรง เขายังคงแสดงมันของมาในรูปแบบที่ง่าย ๆ ที่เป็นรูป ลักษณะเรขาคณิต อย่างกลุ่มศิลปะคิวบิสต์กระทำอยู่ แต่เจตนาที่เขาได้แสดงความต้องการที่จะ นำเสนอ ก็ยังคงไม่ทิ้งภาพของการสะท้อนให้เห็นความเคลื่อนไหว อย่างศิลปินฟิวเจอริสส์กระทำ เช่นกัน

การเลือกแผ่นกระจกมาเป็นสื่อสำคัญในการเป็นตัวแทนของโลกทางความคิด ที่สะท้อน เจตนาในเรื่องราวที่เขาได้นำเสนอ จึงนับมีบทบาท อันเป็นสิ่งแสดงความหมายที่สำคัญยิ่งรูปของ วัตถุที่เป็นสื่อสัญลักษณ์ ที่ศิลปินต้องการสื่อสารส่งความหมาย นี้ก็ดูจะเป็นการสร้างสรรคอย่าง ที่ศิลปินแอสเซมเบลจกระทำ ทำยสุดกระบวนการสร้างสรรค์ต่างๆ ที่ไม่ติดยึดต่อรูปลักษณะในการ สร้างสรรคอย่างใด ๆ นอกจาก ที่จะต้องการหาภาพลักษณะของรูปแบบเพื่อเป็นการแสดงเจตนาใน การสื่อสาร สร้างสรรค จึงนับว่ามาร์เซล ดูชองปี เขาเป็นศิลปิน ที่เป็นดาดาริส อย่างเต็มตัวทีเดียว

การวิเคราะห์การออกแบบผลงานจิตรกรรม (Painting desing analysis)

1. โครงสร้างของภาพ (Structure)

ในการสร้างภาพผลงานที่ปรากฏ กล่าวได้ว่ามาร์เซล ดูชองปีสร้างสรรค์ผลงาน โดย ยึดหลักในการจัดโครงสร้างของภาพผลงานสร้างสรรค์ ในหลักการที่คล้ายคลึงกัน โดยการสร้าง ความสมดุลของภาพผลงาน ในแบบที่มีความสมดุล แบบไม่เท่ากันกันภาพผลงาน (Asymmetry) ในการสร้างสรรค์ ให้ภาพผลงาน มีความสมบูรณ์อย่าง ที่ตัวศิลปินเองต้องการ ปรากฏให้เห็นได้ใน ทุกชิ้นผลงาน

2. ส่วนประกอบทางทัศน์ (Visual elements)

Shape & Form การสร้างสรรค์ผลงาน การเลือกลักษณะของรูปแบบ และรูปร่าง มาให้เพื่อการถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ที่เขาต้องการ ศิลปินได้ถ่ายทอดผลงานออกมาในลักษณะของ การสังเคราะห์รูปทรง ให้ออกมาอย่างที่เป็นรูปแบบ ทางเรขาคณิต เหมือนดังที่ศิลปินเองได้ ร่วม เป็นหนึ่งในศิลปินกลุ่มคิวบิสต์

Colors ลักษณะการเลือกใช้สีในการสร้างสรรค์ชิ้นผลงาน พบว่ามาร์เซล ดูชองปี มัก เลือกใช้กลุ่มสี ที่ใกล้เคียงกันมาสร้างสรรค์ผลงาน ภายในภาพเพื่อเป็นการสร้างความกลมกลืน (Harmony) ของภาพผลงาน ดังปรากฏให้เห็นได้ในทุกชิ้นผลงาน

Texture มีการสร้างภาพผลงานให้มีลักษณะพื้นผิวเรียบ เป็นมัน หรือบางครั้ง ก็มี การผสมผสานกันอยู่บ้าง แต่ลักษณะที่แสดงถึงเจตนาการสร้างสรรคผลงาน อันเป็นจุดประสงค์ใน

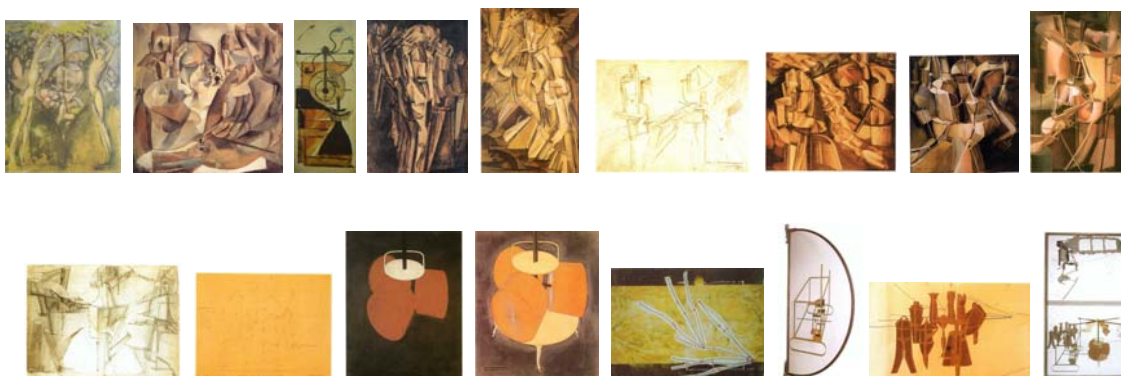
การสร้างสรรค์ชิ้นผลงาน ในทุกๆ ชิ้น ก็คือความต้องการที่จะถ่ายทอดให้ภาพผลงาน แสดงความรู้
ลึกของอวัยวะแบบจักรกล

3. หลักการคิด (Principles)

ลักษณะการสร้างภาพลักษณะของรูปแบบในการสร้างสรรค์ ผลงานในทุกชิ้นที่ผ่านมา
ก็จะพบเห็นได้ว่า จากภาพผลงานสร้างสรรค์ของศิลปินมาร์เซล ดูชองป์ในทุกชิ้นผลงาน มักใช้วิธี
การสร้างสรรค์ มักเลือกวิธีการ และมักมีแนวความคิด ที่แสดงเจตนาการสร้างสรรค์ชิ้นผลงานที่มี
ความคล้ายคลึงกัน ดัง

การออกแบบองค์ประกอบของภาพ (Design & Art Composition)

การสร้างสรรค์ผลงานของศิลปินมาร์เซล ดูชองป์จะมีรูปแบบการสร้างสรรค์ผลงานอย่าง
มีอัตลักษณ์ อย่างโดดเด่น เขาได้สร้างสรรค์ผลงาน ด้วยการแสดงความปรารถนา และความ
ต้องการ ของตนเองเป็นสำคัญ มีการจัดวางภาพ (Composing a Picture) การออกแบบอย่างมี
แบบแผน (Triangular Composition) การสร้างภาพผลงานที่แสดงถึงลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
(Sequence of Events) โดยมีการบรรยายภาพแทนการพรรณนาความ (Depiction an Episode)
ด้วยการสร้างภาพลักษณะแบบผสมผสาน (Double Images) กันระหว่างรูปลักษณะของมนุษย์ กับ
รูปลักษณะของ เครื่องจักรกล หรือมีการผสมผสานกันระหว่างปรัชญาความคิดแบบคิวบิส กับ
ปรัชญาแนวทางการสร้างสรรค์แบบฟิวเจอริส ด้วยการสร้างภาพลักษณะของรูปแบบให้ออกมาใน
รูปแบบของรูปทรงทางเรขาคณิต (Sacred Geometry) และความพยายามในการพรรณนาความ
ถึงลักษณะการเคลื่อนไหว (Depiction Motion) โดยการให้น้ำหนักของสีที่แตกต่างกันแทนลักษณะ
ของแสงเงา (Composing with Light) ซึ่งการสร้างสรรค์ผลงานในลักษณะต่างๆ นี้ต่างเป็นวิธีการ
สร้างสรรค์ที่มาร์เซล ดูชองป์ มักเลือกที่จะนำมาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานของตนเอง

(ข้างล่าง ภาพประกอบ 12, 13, 14, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 29, 30, 32, 33, 34, 38)

ตาราง 11 สรุปภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ผลงานของมาร์เชล ดูซองปี

ลำดับ ที่	ชื่อผลงาน	วิธีการ	สื่อวัสดุ / ขนาด	รูปแบบของ ผลงาน
1	 ภาพชายหนุ่มและเด็กหญิง ในฤดูใบไม้ผลิ ในปี ค.ศ.1911	-การระบายโดยลงสีพื้นไว้ก่อน -การระบายสีด้วยสีผสมแสดงน้ำหนักสี -การระบายสีด้วยพู่กันหยาบหรือสีแห้ง -การระบายสีและขูดพื้นภาพ	สีน้ำมันบนผ้าใบ ขนาด 65.7 x 50.2 ซม.	การระบายสี
2	 ภาพคนเล่นหมากรุกในปี ค.ศ.1911	-การระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน -การระบายสีด้วยสีผสมแสดงน้ำหนักสี -การระบายสีด้วยสีผสมลวงหน้า -การระบายสีโดยไม่เกลี่ยให้กลมกลืนกัน	สีน้ำมันบนผ้าใบ ขนาด 108 x 101 ซม.	การระบายสี

ตาราง 11 (ต่อ)

ลำดับที่	ชื่อผลงาน	วิธีการ	สื่อวัสดุ / ขนาด	รูปแบบของผลงาน
3	 ภาพเครื่องบดกาแฟ ในปี ค.ศ.1911	-การระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน -การระบายสีเปียกบนเปียก -การระบายสีด้วยวัสดุอ่อนนุ่ม	สีน้ำมันบนกระดาษแข็ง ขนาด 33 x 12.5 ซม.	การระบายสี
4	 ภาพชายหนุ่มผู้โศกเศร้าในรถไฟ ในปี ค.ศ.1911	-การระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน -การระบายสีด้วยสีผสมแสดงน้ำหนักสี - การระบายสีแสดงลีลารอยพู่กัน	สีน้ำมันบนผ้าใบที่ติดบนกระดาษแข็ง ขนาด 100 x 73 ซม.	การระบายสี
5	 ภาพผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได หมายเลข 2 ในปี ค.ศ.1912	-การระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน -การระบายสีหนาซับซ้อน -การระบายสีด้วยสีผสมแสดงน้ำหนักสี -การระบายสีขอบคม -การระบายขอบสีด้วยสีเหลวและโปร่งแสง	สีน้ำมันบนผ้าใบ ขนาด 146 x 89 ซม.	การระบายสี
6	 ภาพส่วนเฉพาะราชาและราชินีที่เปลือยโดยรวดเร็ว ใน ปี ค.ศ.1912	-การสร้างรูปทรงร่วมกัน	ดินสอบนกระดาษ ขนาด 27.3 x 39 ซม.	การวาดภาพ

ตาราง 11 (ต่อ)

ลำดับที่	ชื่อผลงาน	วิธีการ	สื่อวัสดุ / ขนาด	รูปแบบของผลงาน
7	 ภาพราชาและราชินีที่เปลือย กายอย่างรวดเร็ว ในปี ค.ศ.1912	-การระบายสีด้วยสีผสมแสดงน้ำหนักสี -การระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน -การระบายฉาบสีด้วยสีเหลวและโปรงแสง -การระบายสีหนาซับซ้อน	สีน้ำมันบนผ้าใบ ขนาด 114.5x128.5 ซม.	การระบายสี
8	 ภาพข้อความพรมจารีถึง เจ้าสาว ในปี ค.ศ.1912	-การระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน -การระบายสีให้ขอบของรูปทรงผสานกันอย่างนุ่มนวล -การระบายสีและจุดพื้นภาพ -การระบายสีด้วยสีผสมแสดงน้ำหนักสี -การระบายสีด้วยสีผสมล่องหน้า -การระบายสีด้วยวัสดุอ่อนนุ่ม -การระบายสีขอบคม -การระบายสีหนาซับซ้อน	สีน้ำมันบนผ้าใบ ขนาด 59.4 x 54 ซม.	การระบายสี
9	 ภาพเจ้าสาว ปี ค.ศ.1912	-การระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน -การระบายสีด้วยสีผสมแสดงน้ำหนักสี -การระบายสีด้วยสีผสมล่องหน้า -การระบายสีด้วยวัสดุอ่อนนุ่ม -การระบายสีขอบคม -การระบายสีหนาซับซ้อน -การระบายสีเรียบกลมกลืน	สีน้ำมันบนผ้าใบ ขนาด 89 x 55.25 ซม.	การระบายสี

ตาราง 11 (ต่อ)

ลำดับที่	ชื่อผลงาน	วิธีการ	สื่อวัสดุ / ขนาด	รูปแบบของผลงาน
10	 ภาพเจ้าสาวเด่นรำเปลือย กายต่อหน้า ชายโสด ในปี ค.ศ.1912	-การเขียนตามความจำรูปที่ไม่ใช่คน	ดินสอและสีน้ำที่บบนกระดาษ ขนาด 23.8 x 32.1 ซม.	การวาดภาพระบายสี
11	 ภาพสุสานของเครื่องแบบ และสิ่งมีชีวิต หมายเลข 1 ใน ปี ค.ศ.1913	-การเขียนตามความจำรูปที่เกี่ยวกับคน	ดินสอบนกระดาษ ขนาด 32 x 40.5 ซม.	การวาดภาพ
12	 ภาพศึกษาสำหรับเครื่องปั้นชอคโกแลต หมายเลข 2 ในปี ค.ศ.1914	-การระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน -การระบายสีเรียบกลมกลืน	สีน้ำมันและดินสอบนผ้าใบ ขนาด 73 x 60 ซม.	การวาดภาพระบายสี
13	 ภาพเครื่องปั้นชอคโกแลต หมายเลข 2 ในปี ค.ศ.1914	-การระบายสีเรียบกลมกลืน -การระบายสีผสมผสานการปะติดวัสดุ	สีน้ำมันและเส้นด้ายบนผ้าใบ ขนาด 65 x 54 ซม.	การระบายสีผสมการปะติดวัสดุ

ตาราง 11 (ต่อ)

ลำดับที่	ชื่อผลงาน	วิธีการ	สื่อวัสดุ / ขนาด	รูปแบบของผลงาน
14	 ภาพแสดงการหยุดของเครื่องมือ ข่าย ในปี ค.ศ.1914	-การระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน -การระบายสีและขูดพื้นภาพ	สีน้ำมันและดินสอ บนผ้าใบ ขนาด 148.9 x 197.7 ซม.	การวาดภาพระบายสี
15	 ภาพเครื่องปั้มน้ำที่บรรจุอยู่ในเครื่องร่อนโลหะ ในปี ค.ศ.1913-15	-การสร้างงานในรูปสามมิติ โดยการผสมผสานต่างๆ ของวัสดุเข้าเป็นหนึ่งเดียวกัน	สีน้ำมัน กับตะกั่ว เส้นลวดและ กระจกครึ่งวงกลม ขนาด 147 x 79 ซม.	งานผสมผสาน
16	 ภาพผู้ชายทั้ง 9 คน ในปี ค.ศ.1914-15	-การสร้างงานในรูปสามมิติ โดยการผสมผสานต่างๆ ของวัสดุเข้าเป็นหนึ่งเดียวกัน	สีน้ำมันกับ กระจกโลหะ, เส้นลวดที่อยู่ ระหว่างแผ่นแก้ว ทั้ง 2 แผ่น ขนาด 66 x 101.2 ซม.	งานผสมผสาน

ตาราง 11 (ต่อ)

ลำดับที่	ชื่อผลงาน	วิธีการ	สื่อวัสดุ / ขนาด	รูปแบบของผลงาน
17	 ภาพเจ้าสาวเดินรำเปลือย กายต่อหน้าชายโสด หรือที่ เรียกบ่อยๆ ว่ากระเจก บานใหญ่ ในปี ค.ศ.1915-23	-การสร้างงานในรูปสามมิติ โดยการผสม ผสานต่างๆ ของวัสดุเข้าเป็นหนึ่งเดียวกัน	สีน้ำมัน, น้ำมันชัก เงา, กระดาษ โลหะ, เส้นลวด และขี้ผึ้งบนแผ่น แก้วที่ยึดติดกับ อะลูมิเนียม กับ กรอบที่ทำจากไม้ และเหล็กกล้า ขนาด 272.5x175.8 ซม.	งานผสม ผสาน

สรุป ภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ได้ดังนี้

1. ผลงานที่มีการแสดงออกในรูปแบบอิมเพรสชันนิส และโพสต์-อิมเพรสชันนิส มี 1 ชิ้น
 2. ผลงานที่มีการแสดงออกในรูปแบบคิวบิซึม และฟิวเจอริส มี 13 ชิ้น
 3. ผลงานที่มีการแสดงออกในรูปแบบของศิลปะแอสเซมเบลจ และดาดา มี 3 ชิ้น
- รวม 17 ชิ้น

7. สรุปการวิเคราะห์ภาพผลงานของ มาร์เซล ดูชองปี

สรุปรายละเอียดผลการวิเคราะห์ภาพผลงานของมาร์เซล ดูชองปีซึ่งประกอบไปด้วยรายละเอียดในการวิเคราะห์ เกี่ยวกับกลวิธีในการสร้างสรรค์ต่างๆ ทางศิลปะ มีรายละเอียดในเรื่องของ

1. แนวคิด ประกอบด้วย แนวคิดจากประสบการณ์ส่วนตัว, แนวคิดมาจากเครื่องจักรกล
2. เนื้อหา ประกอบด้วย เนื้อหาเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัว, เนื้อหาเกี่ยวกับเครื่องจักรกล, เนื้อหาเกี่ยวกับการถ่วงความคิด
3. วัสดุ ประกอบด้วย วัสดุกลุ่มสีแห้ง, กลุ่มสีผสมน้ำมัน, กลุ่มวัสดุผสม

4. ภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ ประกอบด้วย ผลงานที่มีการแสดงออกใน รูปแบบอิมเพรสชันนิส กับโพสต์-อิมเพรสชันนิส และคิวบิส กับฟิวเจอริส และแอสเซนเบลจกับดา ดา ซึ่งสรุปได้ดังตาราง ต่อไปนี้

ตาราง 12 สรุปการวิเคราะห์ภาพผลงานของมาร์เซล ดูชองปี

ลำดับ ที่	ผลงาน / ปี ค.ศ. / ขนาด	แนวคิด	เนื้อหา	วัสดุ	ภาพลักษณ์ ของรูปแบบ
1	 ภาพชายหนุ่มและเด็กหญิงใน ฤดูใบไม้ผลิ ในปี ค.ศ.1911 ขนาด 65.7 x 50.2 ซม.	1.ได้แนวคิดจาก ประสบการณ์ส่วนตัว	1.เนื้อหาเกี่ยวกับ ประสบการณ์ส่วนตัว 2.เนื้อหาเกี่ยวกับการ ถ่ายทอดความคิด	1.สีน้ำมัน 2.ผ้าใบ	ถ่ายทอดผลงาน ออกมาในรูปแบบ ที่ตนเองมีความ ประทับใจใน ลักษณะเฉพาะตน
2	 ภาพคนเล่นหมากรูก ในปี ค.ศ.1911 ขนาด 108 x 101 ซม.	1.ได้แนวคิดจาก ประสบการณ์ส่วนตัว	1.เนื้อหาเกี่ยวกับ ประสบการณ์ส่วนตัว 2.เนื้อหาเกี่ยวกับการ ถ่ายทอดความคิด	1.สีน้ำมัน 2.ผ้าใบ	ถ่ายทอดผลงาน ออกมาในรูปแบบ ของเรขาคณิต ที่ แสดงเจตนาให้ เห็นถึงความ เคลื่อนไหวเป็น สำคัญ
3	 ภาพเครื่องบดกาแฟ ในปี ค.ศ.1911 ขนาด 33 x 12.5 ซม.	1.ได้แนวคิดมาจาก เครื่องจักรกล	1.เนื้อหาเกี่ยวกับ เครื่องจักรกล 2.เนื้อหาเกี่ยวกับการ ถ่ายทอดความคิด	1.สีน้ำมัน 2.กระดาษแข็ง	ถ่ายทอดผลงาน ออกมาในรูปแบบ ของเรขาคณิต ที่ แสดงเจตนาให้ เห็นถึงความ เคลื่อนไหวเป็น สำคัญ

ตาราง 12 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ผลงาน / ปี ค.ศ. / ขนาด	แนวคิด	เนื้อหา	วัสดุ	ภาพลักษณ์ ของรูปแบบ
4	 ภาพชายหนุ่มผู้โศกเศร้าใน รถไฟในปี ค.ศ.1911 ขนาด 100 x 73 ซม.	1.ได้แนวคิดจาก ประสบการณ์ส่วนตัว 2.ได้แนวคิดมาจาก เครื่องจักรกล	1.เนื้อหาเกี่ยวกับ ประสบการณ์ส่วนตัว 2.เนื้อหาเกี่ยวกับ เครื่องจักรกล	1.สีน้ำมัน 2.ผ้าใบ 3.กระดาษแข็ง	ถ่ายทอดผลงาน ออกมาในรูปแบบ ของเรขาคณิตที่ แสดงเจตนาให้ เห็นถึงความ เคลื่อนไหวเป็น สำคัญ
5	 ภาพผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได หมายเลข 2 ในปี ค.ศ.1912 ขนาด 146 x 89 ซม.	1.ได้แนวคิดจาก ประสบการณ์ส่วนตัว	1.เนื้อหาเกี่ยวกับ ประสบการณ์ส่วนตัว	1.สีน้ำมัน 2.ผ้าใบ	ถ่ายทอดผลงาน ออกมาในรูปแบบ ของเรขาคณิตที่ แสดงเจตนาให้ เห็นถึงความ เคลื่อนไหวเป็น สำคัญ
6	 ภาพส่วนเฉพาะราชาและราชินี ที่เปลือยโดยรวดเร็ว ในปี ค.ศ.1912 ขนาด 27.3 x 39 ซม.	1.ได้แนวคิดจาก ประสบการณ์ส่วนตัว 2.ได้แนวคิดมาจาก เครื่องจักรกล	1.เนื้อหาเกี่ยวกับ ประสบการณ์ส่วนตัว 2.เนื้อหาเกี่ยวกับ เครื่องจักรกล	1.ดินสอ 2.กระดาษ	ถ่ายทอดผลงาน ออกมาในรูปแบบ ของเรขาคณิตที่ แสดงเจตนาให้ เห็นถึงความ เคลื่อนไหวเป็น สำคัญ

ตาราง 12 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ผลงาน / ปี ค.ศ. / ขนาด	แนวคิด	เนื้อหา	วัสดุ	ภาพลักษณ์ ของรูปแบบ
7	 ภาพราชาและราชินีที่เปลือย กายอย่างรวดเร็วในปี ค.ศ.1912 ขนาด 114.5 x 128.5 ซม.	1.ได้แนวคิดจาก ประสบการณ์ส่วนตัว 2.ได้แนวคิดมาจาก เครื่องจักรกล	1.เนื้อหาเกี่ยวกับ ประสบการณ์ส่วนตัว 2.เนื้อหาเกี่ยวกับ เครื่องจักรกล	1.สีน้ำมัน 2.ผ้าใบ	ถ่ายทอดผลงาน ออกมาในรูปแบบ ของเรขาคณิต ที่ แสดงเจตนาให้ เห็นถึงความ เคลื่อนไหวเป็น สำคัญ
8	 ภาพข้อความพหุหมายถึงเจ้า สาว ในปี ค.ศ.1912 ขนาด 59.4 x 54 ซม.	1.ได้แนวคิดจาก ประสบการณ์ส่วนตัว	1.เนื้อหาเกี่ยวกับ ประสบการณ์ส่วนตัว 2.เนื้อหาเกี่ยวกับการ ถ่ายทอดความคิด	1.สีน้ำมัน 2.ผ้าใบ	ถ่ายทอดผลงาน ออกมาในรูปแบบ ของเรขาคณิต ที่ แสดงเจตนาให้ เห็นถึงความ เคลื่อนไหวเป็น สำคัญ
9	 ภาพเจ้าสาว ในปี ค.ศ.1912 ขนาด 89.5 x 55.25 ซม.	1.ได้แนวคิดมาจาก เครื่องจักรกล	1.เนื้อหาเกี่ยวกับ เครื่องจักรกล 2.เนื้อหาเกี่ยวกับการ ถ่ายทอดความคิด	1.สีน้ำมัน 2.ผ้าใบ	ถ่ายทอดผลงาน ออกมาในรูปแบบ ของเรขาคณิต ที่ แสดงเจตนาให้ เห็นถึงความ เคลื่อนไหวเป็น สำคัญ

ตาราง 12 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ผลงาน / ปี ค.ศ. / ขนาด	แนวคิด	เนื้อหา	วัสดุ	ภาพลักษณ์ ของรูปแบบ
10	 ภาพเจ้าสาวเด่นรำเปลือยกาย ต่อหน้าชายโสด ในปี ค.ศ.1912 ขนาด 23.8 x 32.1 ซม.	1.ได้แนวคิดจาก ประสบการณ์ส่วนตัว 2.ได้แนวคิดมาจาก เครื่องจักรกล	1.เนื้อหาเกี่ยวกับ ประสบการณ์ส่วนตัว 2.เนื้อหาเกี่ยวกับ เครื่องจักรกล 3.เนื้อหาเกี่ยวกับการ ถ่ายทอดความคิด	1.ดินสอ 2.สีน้ำทึบ 3.กระดาษ	ถ่ายทอดผลงาน ออกมาในรูปแบบ ของเรขาคณิต ที่ แสดงเจตนาให้ เห็นถึงความ เคลื่อนไหวเป็น สำคัญ
11	 ภาพสุสานของเครื่องแบบและ สิ่งมีชีวิต หมายเลข 1 ในปี ค.ศ.1913 ขนาด 32 x 40.5 ซม.	1.ได้แนวคิดจาก ประสบการณ์ส่วนตัว	1.เนื้อหาเกี่ยวกับ ประสบการณ์ส่วนตัว 2.เนื้อหาเกี่ยวกับการ ถ่ายทอดความคิด	1.ดินสอ 2.กระดาษ	ถ่ายทอดผลงาน ออกมาในรูปแบบ ของเรขาคณิต ที่ แสดงเจตนาให้ เห็นถึงความ เคลื่อนไหวเป็น สำคัญ
12	 ภาพศึกษาสำหรับเครื่อง ปั้นชอคโกแลต หมายเลข 2 ในปี ค.ศ.1914 ขนาด 73 x 60 ซม.	1.ได้แนวคิดมาจาก เครื่องจักรกล	1.เนื้อหาเกี่ยวกับ เครื่องจักรกล 2.เนื้อหาเกี่ยวกับการ ถ่ายทอดความคิด	1.สีน้ำมัน 2.ดินสอ 3.ผ้าใบ	ถ่ายทอดผลงาน ออกมาในรูปแบบ ของเรขาคณิต ที่ แสดงเจตนาให้ เห็นถึงความ เคลื่อนไหวเป็น สำคัญ

ตาราง 12 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ผลงาน / ปี ค.ศ. / ขนาด	แนวคิด	เนื้อหา	วัสดุ	ภาพลักษณ์ ของรูปแบบ
13	 ภาพเครื่องปั้นชอคโกแลต หมายเลข 2 ในปี ค.ศ.1914 ขนาด 65 x 54 ซม.	1.ได้แนวคิดมาจาก เครื่องจักรกล	1.เนื้อหาเกี่ยวกับ เครื่องจักรกล 2.เนื้อหาเกี่ยวกับการ ถ่ายทอดความคิด	1.สีน้ำมัน 2.ผ้าใบ	ถ่ายทอดผลงาน ออกมาในรูปแบบ ของเรขาคณิต ที่ แสดงเจตนาให้ เห็นถึงความ เคลื่อนไหวเป็น สำคัญ
14	 ภาพแสดงการหยุดของเครือ ข่าย ในปี ค.ศ.1914 ขนาด 148.9 x 197.7 ซม.	1.ได้แนวคิดจาก ประสบการณ์ส่วน ตัว	1.เนื้อหาเกี่ยวกับการ ถ่ายทอดความคิด	1.สีน้ำมัน 2.ดินสอ 3.ผ้าใบ	ถ่ายทอดผลงาน ออกมาในรูปแบบ ของเรขาคณิต ที่ แสดงเจตนาให้ เห็นถึงความ เคลื่อนไหวเป็น สำคัญ
15	 ภาพเครื่องปั้นน้ำที่บรรจุอยู่ใน เครื่องร่อนโลหะ ในปี ค.ศ.1913-15 ขนาด 147 x 79 ซม.	1.ได้แนวคิดมาจาก เครื่องจักรกล	1.เนื้อหาเกี่ยวกับ เครื่องจักรกล 2.เนื้อหาเกี่ยวกับการ ถ่ายทอดความคิด	1.สีน้ำมัน 2.กระจกครึ่ง วงกลม 3.ตะกั่ว 4.เส้นลวด	การสร้างผลงาน ในรูปสามมิติ โดย ให้ส่วนประกอบ นั้น ผสมผสานเข้า เป็นอันหนึ่งอัน เดียวกัน โดยมีการ ระบายสีร่วมกับสื่อ วัสดุอื่นๆ

ตาราง 12 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ผลงาน / ปี ค.ศ. / ขนาด	แนวคิด	เนื้อหา	วัสดุ	ภาพลักษณ์ ของรูปแบบ
16	 ภาพผู้ชายทั้ง 9 คน ในปี ค.ศ.1914-15 ขนาด 66 x 101.2 ซม.	1.ได้แนวคิดจาก ประสบการณ์ส่วนตัว	1.เนื้อหาเกี่ยวกับ ประสบการณ์ส่วนตัว 2.เนื้อหาเกี่ยวกับการ ถ่ายทอดความคิด	1.สีน้ำมัน 2.เส้นลวด 3.กระดาษ โลหะ 4.แผ่นกระจก	การสร้างผลงาน ในรูปสามมิติ โดย ให้ส่วนประกอบ นั้น ผสมผสานเข้า เป็นอันหนึ่งอัน เดียวกัน โดยมีการ ระบายสีร่วมกับสื่อ วัสดุอื่นๆ
17	 ภาพเจ้าสาวเดินจำเปื้อน กายต่อหน้าชายโสด หรือที่ เรียกบ่อยๆ ว่ากระจกบาน ใหญ่ ในปี ค.ศ.1915-23 272.5 x 175.8	1.ได้แนวคิดจาก ประสบการณ์ส่วนตัว 2.ได้แนวคิดมาจาก เครื่องจักรกล	1.เนื้อหาเกี่ยวกับ ประสบการณ์ส่วนตัว 2.เนื้อหาเกี่ยวกับ เครื่องจักรกล 3.เนื้อหาเกี่ยวกับการ ถ่ายทอดความคิด	1.สีน้ำมัน 2.น้ำมันชักเงา 3.กระดาษ โลหะ 4.เส้นลวด 5.ขี้ผึ้ง 6.แผ่นกระจก 7.อะลูมิเนียม 8.กรอบไม้และ เหล็กกล้า	การสร้างผลงาน ในรูปสามมิติ โดย ให้ส่วนประกอบ นั้น ผสมผสานเข้า เป็นอันหนึ่งอัน เดียวกัน โดยมีการ ระบายสีร่วมกับสื่อ วัสดุอื่นๆ

บทที่ 4

การสร้างสรรค์และพัฒนางานศิลปะจินตทัศน์

จากการศึกษาวิจัยผลงานศิลปะของศิลปิน มาร์เซล ดูชองปี ในประเด็นของแนวคิด เนื้อหา วัสดุ และภาพลักษณ์ของรูปแบบ แล้วนั้น ผู้วิจัยได้นำผลจากการศึกษามาสร้างสรรค์และพัฒนางานศิลปะจินตทัศน์ในแบบของผู้วิจัย ในประเด็นของแนวคิด เนื้อหา วัสดุ และภาพลักษณ์ของรูปแบบมาสร้างสรรค์ และพัฒนา การสร้างผลงานศิลปะจินตทัศน์ โดยที่ผู้วิจัยได้นำเสนอเอกสารประกอบการวิจัยและ ภาพผลงานศิลปะจินตทัศน์ ซึ่งประกอบด้วย ชุดผลงาน ชุด **ทัศนคติที่มีต่อผู้หญิงในแบบแยกส่วน** จำนวน 1 ชุดภาพผลงาน และภาพผลงานประกอบรวม อันเป็นภาพที่เป็นที่มาทางความคิดของผลงานชุดนี้ จำนวนทั้งสิ้น 28 ชิ้นผลงาน ดังมีรายละเอียดประกอบดังนี้

ประเด็นสำคัญในการสร้างสรรค์ผลงาน เรื่อง แนวคิด

1. เรื่องของการศึกษาค้นคว้าเพื่อทดลอง อันก่อให้เกิดแรงบันดาลใจเพื่อที่จะนำไปสร้างสรรค์ผลงานที่ต้องการ
2. เรื่องการให้คุณค่าและความสำคัญกับกระบวนการในการคิดหรือลำดับทางความคิด
3. เรื่องของภาพผลงานที่ปรากฏร่วมในชุดผลงานนั้น เป็นการแสดงถึง การประกอบรวมของผลงาน เพื่อตอบสนองแนวคิดใน ประเด็นใหญ่

ประเด็นสำคัญในการสร้างสรรค์ผลงาน เรื่อง เนื้อหา

1. แสดงถึงเรื่องของความ แตกต่างกันในเรื่องเพศ ในประเด็นของความไม่เท่าเทียมทางระบบสังคม ซึ่งทั้งนี้อาจมีการเกี่ยวโยงกันไปถึงในเรื่องของการเมืองระหว่างเพศ
2. แสดงเรื่องราวของคนในสังคม โดยเฉพาะในเรื่องของทัศนคติ มุมมองที่มีต่อเพศหญิง ทั้งทัศนคติของเพศชาย และเพศหญิงเอง ที่เป็นไปตามวัฒนธรรมที่ปฏิบัติกันจน เคยชิน ที่ปรากฏเห็นได้ตั้งแต่สังคมในยุคบรรพบุรุษ และกระทั่งในปัจจุบัน ในประเด็นที่ผู้วิจัยนำเสนอ

ประเด็นสำคัญในการสร้างสรรค์ผลงาน เรื่อง วัสดุ

1. วัสดุที่นำมาสร้างสรรค์ ต้องตอบสนองแนวคิด และเนื้อหาที่ผู้วิจัยนำเสนอ
2. การเลือก ที่จะนำวัสดุมาใช้ประกอบ ต้องแสดงถึงเรื่องราวที่ ตอบสนองความต้องการของผู้วิจัย ในประเด็นใหญ่

ประเด็นสำคัญในการสร้างสรรค์ผลงาน เรื่อง ภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์

1. ต้องการให้ผลงาน มีรูปแบบเหมือนการจำลอง โลกของระบบสังคม ในประเด็นที่ตอบสนอง เนื้อหาที่ผู้วิจัยได้นำเสนอ

2. ต้องการสร้างความ กลมกลืนที่ แตกต่าง โดยผู้ชมผลงาน อาจสัมผัสได้ หรือรู้สึกเมินเฉยต่อสิ่งที่ปรากฏ อันเนื่องจากเป็นความเคยชินที่ผู้เสพเองได้รับในโลกของความเป็นจริง

ผลงานศิลปะจินตทัศน์

จำนวน 1 ชุด ประกอบไปด้วยภาพผลงานทั้งสิ้น 28 ชิ้น มีดังนี้

- ชั้นที่ 1** ภาพผลงานชื่อ : ผู้หญิง หมายเลข ๑
- เทคนิค : การวาดภาพและระบายสีชั้นบน (Under drawing)
ระบายสีเรียบกลมกลืน (Blending)
- วัสดุ : สีน้ำมันบนผ้าใบ
- ขนาด : 110 x 130 เซนติเมตร

- แนวคิด : มุมมองในแบบที่แยกส่วน
- เนื้อหา : “ผู้หญิง” ในทรวงคณะของสังคม
- วัสดุ : สีน้ำมันผสมน้ำมันลินซีด, บริเวณว่าง
- ภาพลักษณ์ของรูปแบบ : จิตรกรรม
ศิลปะกับพื้นที่

- ชั้นที่ 2** ภาพผลงานชื่อ : ผู้หญิง หมายเลข ๒
- เทคนิค : การวาดภาพและระบายสีชั้นบน (Under drawing)
 ระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน (Colored Ground)
 ระบายสีเปียกบนพื้นแห้งหมาด (Wet on Dry)
 ระบายสีด้วยสีผสมแสดงน้ำหนักสี (Color Key)
- วัสดุ : สีอะคริลิกบนผ้าใบ
- ขนาด : 30 x 40 เซนติเมตร

- แนวคิด : มุมมองในแบบที่แยกส่วน
- เนื้อหา : “ผู้หญิง” ในทวศณะของสังคม
- วัสดุ : สีอะคริลิก
- ภาพลักษณ์ของรูปแบบ : จิตรกรรม
 ศิลปะกับพื้นที่

- ชั้นที่ 3** ภาพผลงานชื่อ : ผู้หญิง หมายเลข ๓
- เทคนิค : การวาดภาพและระบายสีชั้นบน (Under drawing)
 ระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน (Colored Ground)
 การสร้างพื้นผิวได้ภาพ (Texturing)
- วัสดุ : สีอะคริลิกบนผ้าใบ
- ขนาด : 30 x 40 เซนติเมตร

- แนวคิด : มุมมองในแบบที่แยกส่วน
- เนื้อหา : “ผู้หญิง” ในทวณะของสังคม
- วัสดุ : สีอะคริลิก, ด่างทับทิม, สีน้ำพลาสติกผสมกาวลาเท็กซ์
- ภาพลักษณะของรูปแบบ : จิตรกรรม
 ศิลปะกับพื้นที่

- ชั้นที่ 4** ภาพผลงานชื่อ : ผู้หญิง หมายเลข ๔
- เทคนิค : การวาดภาพและระบายสีชั้นบน (Under drawing)
 ระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน (Colored Ground)
 ระบายสีเปียกบนพื้นแห้งหมาด (Wet on Dry)
 ระบายสีด้วยสีผสมแสดงน้ำหนักสี (Color Key)
- วัสดุ : สีอะคริลิกบนผ้าใบ
- ขนาด : 30 x 40 เซนติเมตร

- แนวคิด : มุมมองในแบบที่แยกส่วน
- เนื้อหา : “ผู้หญิง” ในทวศณะของสังคม
- วัสดุ : สีอะคริลิก
- ภาพลักษณ์ของรูปแบบ : จิตรกรรม
 ศิลปะกับพื้นที่

- ชั้นที่ 5** ภาพผลงานชื่อ : ผู้หญิง หมายเลข ๕
- เทคนิค : การวาดภาพและระบายสีชั้นบน (Under drawing)
 ระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน (Colored Ground)
 ระบายสีด้วยสีผสมแสดงน้ำหนักสี (Color Key)
 ระบายสีด้วยสีแห้ง (Dry Brush)
- วัสดุ : สีอะคริลิกและสีน้ำแท่งบนผ้าใบ
- ขนาด : 60 x 90 เซนติเมตร

- แนวคิด : มุมมองในแบบที่แยกส่วน
- เนื้อหา : “ผู้หญิง” ในทอรรณะของสังคม
- วัสดุ : สีอะคริลิก, สีน้ำแท่ง
- ภาพลักษณ์ของรูปแบบ : จิตรกรรม
 ศิลปะกับพื้นที่

- ชั้นที่ 6** ภาพผลงานชื่อ : ผู้หญิง หมายเลข ๖
- เทคนิค : การวาดภาพและระบายสีชั้นบน (Under drawing)
 ระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน (Colored Ground)
 ระบายสีด้วยสีผสมแสดงน้ำหนักสี (Color Key)
 ระบายสีด้วยสีแห้ง (Dry Brush)
 การระบายสีผสมผสานการปะติดวัสดุ (Collage)
- วัสดุ : สีอะคริลิก, สีน้ำแท่ง และเส้นเชือกบนผ้าใบ
- ขนาด : 70 x 100 เซนติเมตร

- แนวคิด : มุมมองในแบบที่แยกส่วน
- เนื้อหา : “ผู้หญิง” ในทรวงคณะของสังคม
- วัสดุ : สีอะคริลิก, สีน้ำแท่ง, เชือก
- ภาพลักษณ์ของรูปแบบ : จิตรกรรม
 ศิลปะกับพื้นที่

- ชั้นที่ 7** ภาพผลงานชื่อ : ผู้หญิง หมายเลข ๗
- เทคนิค : การวาดภาพและระบายสีชั้นบน (Under drawing)
 ระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน (Colored Ground)
 การระบายสีผสมผสานการปะติดวัสดุ (Collage)
- วัสดุ : สีอะคริลิก, สีน้ำมัน และหนังเทียมบนผ้าใบ
- ขนาด : 30 x 40 เซนติเมตร

- แนวคิด : มุมมองในแบบที่แยกส่วน
- เนื้อหา : “ผู้หญิง” ในทรวงคระของสังคม
- วัสดุ : สีอะคริลิก, สีน้ำมัน, หนังเทียมบนผ้าใบ
- ภาพลักษณ์ของรูปแบบ : จิตรกรรม
 ศิลปะกับพื้นที่

- ชั้นที่ 8** ภาพผลงานชื่อ : ผู้หญิง หมายเลข ๘
- เทคนิค : การวาดภาพและระบายสีชั้นบน (Under drawing)
 ระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน (Colored Ground)
 การระบายฉาบสีด้วยสีเหลวและโปรงแสง (Grazing)
 การสร้างพื้นผิวได้ภาพ (Texturing)
- วัสดุ : สีอะคริลิกบนผ้าใบ
- ขนาด : 30 x 40 เซนติเมตร

- แนวคิด : มุมมองในแบบที่แยกส่วน
- เนื้อหา : “ผู้หญิง” ในทรวงคระของสังคม
- วัสดุ : สีอะคริลิก
- ภาพลักษณะของรูปแบบ : จิตรกรรม
 ศิลปะกับพื้นที่

- ชั้นที่ 9** ภาพผลงานชื่อ : ผู้หญิง หมายเลข ๙
- เทคนิค : การวาดภาพและระบายสีชั้นบน (Under drawing)
 ระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน (Colored Ground)
 การระบายสีผสมผสานการปะติดวัสดุ (Collage)
- วัสดุ : สีอะคริลิก, สีน้ำมัน และหนังเทียมบนผ้าใบ
- ขนาด : 30 x 40 เซนติเมตร

- แนวคิด : มุมมองในแบบที่แยกส่วน
- เนื้อหา : “ผู้หญิง” ในทรวงคระของสังคม
- วัสดุ : สีอะคริลิก, สีน้ำมัน, หนังเทียมบนผ้าใบ
- ภาพลักษณ์ของรูปแบบ : จิตรกรรม
 ศิลปะกับพื้นที่

- ชั้นที่ 10** ภาพผลงานชื่อ: ผู้หญิง หมายเลข ๑๐
- เทคนิค : การวาดภาพและระบายสีชั้นบน (Under drawing)
 ระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน (Colored Ground)
 การระบายฉาบสีด้วยสีเหลวและโปรงแสง (Grazing)
 การสร้างพื้นผิวได้ภาพ (Texturing)
- วัสดุ : สีอะคริลิกบนผ้าใบ
- ขนาด : 30 x 40 เซนติเมตร

- แนวคิด : มุมมองในแบบที่แยกส่วน
- เนื้อหา : “ผู้หญิง” ในทรวงคระของสังคม
- วัสดุ : สีอะคริลิก,สีน้ำพลาสติกผสมกาวลาเท็กซ์
- ภาพลักษณ์ของรูปแบบ : จิตรกรรม
 ศิลปะกับพื้นที่

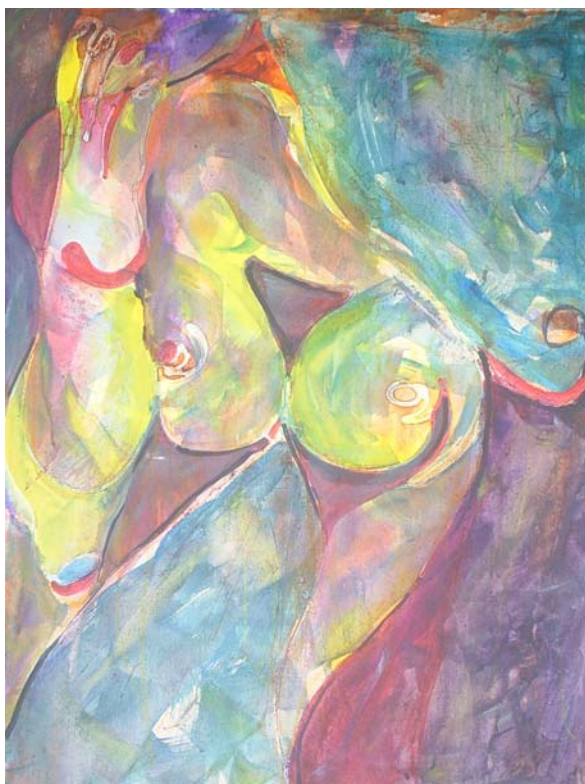
- ชั้นที่ 11 ภาพผลงานชื่อ** : ผู้หญิง หมายเลข ๑๑
- เทคนิค** : การวาดภาพและระบายสีชั้นบน (Under drawing)
 ระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน (Colored Ground)
 ระบายสีเป็นจุด (Pointillism)
- วัสดุ** : สีอะคริลิกบนผ้าใบ
- ขนาด** : 50 x 65 เซนติเมตร

- แนวคิด** : มุมมองในแบบที่แยกส่วน
- เนื้อหา** : “ผู้หญิง” ในวรรณคดีของสังคม
- วัสดุ** : สีอะคริลิก
- ภาพลักษณ์ของรูปแบบ** : จิตรกรรม
 ศิลปะกับพื้นที่

ชั้นที่ 12 ภาพผลงานชื่อ : ผู้หญิง หมายเลข ๑๒

- เทคนิค : การวาดภาพและระบายสีชั้นบน (Under drawing)
 ระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน (Colored Ground)
 ระบายสีเปียกบนเปียก (Wet into Wet)
 ระบายสีเปียกบนพื้นแห้งหมาด (Wet on Dry)
 ระบายสีด้วยวัสดุอ่อนนุ่ม (Dabbing)
 ระบายฉาบสีด้วยสีเหลวและโปรงแสง (Grazing)
 วัสดุ : สีอะคริลิกบนผ้าใบ
 ขนาด : 50 x 65 เซนติเมตร

- แนวคิด : มุมมองในแบบที่แยกส่วน
 เนื้อหา : “ผู้หญิง” ในวรรณคดีของสังคม
 วัสดุ : สีอะคริลิก, สีน้ำพลาสติกผสมกาวลาเท็กซ์
 ภาพลักษณ์ของรูปแบบ : จิตรกรรม
 ศิลปะกับพื้นที่

ชั้นที่ 13 ภาพผลงานชื่อ : ผู้หญิง หมายเลข ๑๓

เทคนิค : การวาดภาพและระบายสีชั้นบน (Under drawing)
 ระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน (Colored Ground)
 การระบายฉาบสีด้วยสีเหลวและโปรงแสง (Grazing)
 การสร้างพื้นผิวได้ภาพ (Texturing)

วัสดุ : สีอะคริลิกบนผ้าใบ

ขนาด : 30 x 40 เซนติเมตร

แนวคิด : มุมมองในแบบที่แยกส่วน

เนื้อหา : “ผู้หญิง” ในทรรณะของสังคม

วัสดุ : สีอะคริลิก, สีน้ำพลาสติกผสมกาวลาเท็กซ์

ภาพลักษณ์ของรูปแบบ : จิตรกรรม
 ศิลปะกับพื้นที่

ชั้นที่ 14 ภาพผลงานชื่อ : ผู้หญิง หมายเลข ๑๔

เทคนิค : การวาดภาพและระบายสีชั้นบน (Under drawing)
 ระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน (Colored Ground)
 ระบายสีเปียกบนเปียก (Wet into Wet)
 การสร้างพื้นผิวได้ภาพ (Texturing)

วัสดุ : สีอะคริลิกบนผ้าใบ

ขนาด : 30 x 40 เซนติเมตร

แนวคิด : มุมมองในแบบที่แยกส่วน

เนื้อหา : “ผู้หญิง” ในวรรณคดีของสังคม

วัสดุ : สีอะคริลิก, ด่างทับทิม, สีน้ำพลาสติกผสมกาวลาเท็กซ์

ภาพลักษณ์ของรูปแบบ : จิตรกรรม
 ศิลปะกับพื้นที่

ชั้นที่ 15 ภาพผลงานชื่อ : ผู้หญิง หมายเลข ๑๕

เทคนิค : การวาดภาพและระบายสีชั้นบน (Under drawing)

ระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน (Colored Ground)

การระบายฉาบสีด้วยสีเหลวและโปร่งแสง (Grazing)

การสร้างพื้นผิวได้ภาพ (Texturing)

วัสดุ : สีอะคริลิกบนผ้าใบ

ขนาด : 30 x 40 เซนติเมตร

แนวคิด : มุมมองในแบบที่แยกส่วน

เนื้อหา : “ผู้หญิง” ในทรวงคณะของสังคม

วัสดุ : สีอะคริลิก,สีน้ำพลาสติคผสมกาวลาเท็กซ์

ภาพลักษณ์ของรูปแบบ : จิตรกรรม
ศิลปะกับพื้นที่

ชั้นที่ 16 ภาพผลงานชื่อ : ผู้หญิง หมายเลข ๑๖

เทคนิค : การวาดภาพและระบายสีชั้นบน (Under drawing)
 ระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน (Colored Ground)
 การระบายฉาบสีด้วยสีเหลืองและโปรงแสง (Grazing)
 ระบายสีด้วยสีผสมแสดงน้ำหนักสี (Color Key)

วัสดุ : สีอะคริลิกและเชือกบนผ้าใบ

ขนาด : 50 x 100 เซนติเมตร

แนวคิด : มุมมองในแบบที่แยกส่วน

เนื้อหา : “ผู้หญิง” ในทรรศนะของสังคม

วัสดุ : สีอะคริลิก, เชือก

ภาพลักษณ์ของรูปแบบ : จิตรกรรม
 ศิลปะกับพื้นที่

ชั้นที่ 17 ภาพผลงานชื่อ : ผู้หญิง หมายเลข ๑๗

เทคนิค : การวาดภาพและระบายสีชั้นบน (Under drawing)
 ระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน (Colored Ground)
 ระบายสีด้วยวัสดุอ่อนนุ่ม (Dabbing)
 การระบายฉาบสีด้วยสีเหลวและโปรงแสง (Grazing)

วัสดุ : สีอะคริลิกบนผ้าใบ

ขนาด : 70 x 100 เซนติเมตร

แนวคิด : มุมมองในแบบที่แยกส่วน

เนื้อหา : “ผู้หญิง” ในทรวงคณะของสังคม

วัสดุ : สีอะคริลิก, สีน้ำพลาสติกผสมกาวลาเท็กซ์

ภาพลักษณ์ของรูปแบบ : จิตรกรรม
 ศิลปะกับพื้นที่

- ชั้นที่ 18** ภาพผลงานชื่อ : ผู้หญิง หมายเลข ๑๘
- เทคนิค : ระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน (Colored Ground)
 ระบายสีด้วยสีผสมล่วงหน้า (Color Mixing)
 ระบายสีและขูดขีดเป็นเส้น (Sgraffito)
- วัสดุ : สีอะคริลิก และสีน้ำมันบนผ้าใบ
- ขนาด : 50 x 100 เซนติเมตร

- แนวคิด : มุมมองในแบบที่แยกส่วน
- เนื้อหา : “ผู้หญิง” ในวรรณคดีของสังคม
- วัสดุ : สีอะคริลิก, สีน้ำมัน, น้ำมันลินสีด
- ภาพลักษณ์ของรูปแบบ : จิตรกรรม
 ศิลปะกับพื้นที่

ชั้นที่ 19 ภาพผลงานชื่อ : ผู้หญิง หมายเลข ๑๙

เทคนิค : การวาดภาพและระบายสีชั้นบน (Under drawing)

ระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน (Colored Ground)

ระบายสีผสมผสานการปะติดวัสดุ (Collage)

ระบายด้วยพู่กันสีหมาด (Dry Brush)

วัสดุ : สีอะคริลิกและเชือกบนผ้าใบ

ขนาด : 70 x 100 เซนติเมตร

แนวคิด : มุมมองในแบบที่แยกส่วน

เนื้อหา : “ผู้หญิง” ในทรวงคนะของสังคม

วัสดุ : สีอะคริลิก, เชือก

ภาพลักษณ์ของรูปแบบ : จิตรกรรม

ศิลปะกับพื้นที่

ชั้นที่ 20 ภาพผลงานชื่อ : ผู้หญิง หมายเลข ๒๐

เทคนิค : การวาดภาพและระบายสีชั้นบน (Under drawing)
 ระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน (Colored Ground)
 การระบายฉาบสีด้วยสีเหลวและโปรงแสง (Grazing)
 การสร้างพื้นผิวได้ภาพ (Texturing)

วัสดุ : สีอะคริลิกบนผ้าใบ

ขนาด : 30 x 40 เซนติเมตร

แนวคิด : มุมมองในแบบที่แยกส่วน

เนื้อหา : “ผู้หญิง” ในทรวงคระของสังคม

วัสดุ : สีอะคริลิก

ภาพลักษณะของรูปแบบ : จิตรกรรม
 ศิลปะกับพื้นที่

ชั้นที่ 21 ภาพผลงานชื่อ : ผู้หญิง หมายเลข ๒๑

- เทคนิค : การวาดภาพและระบายสีชั้นบน (Under drawing)
 ระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน (Colored Ground)
 การระบายฉาบสีด้วยสีเหลวและโปรงแสง (Grazing)
 การสร้างพื้นผิวได้ภาพ (Texturing)
- วัสดุ : สีอะคริลิก และสีน้ำมันบนผ้าใบ
- ขนาด : 30 x 40 เซนติเมตร

- แนวคิด : มุมมองในแบบที่แยกส่วน
- เนื้อหา : “ผู้หญิง” ในทรวงคณะของสังคม
- วัสดุ : สีอะคริลิก, สีน้ำมัน, กาวน้ำ
- ภาพลักษณ์ของรูปแบบ : จิตรกรรม
 ศิลปะกับพื้นที่

ชั้นที่ 22 ภาพผลงานชื่อ : ผู้หญิง หมายเลข ๒๒

เทคนิค : การวาดภาพและระบายสีชั้นบน (Under drawing)
 ระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน (Colored Ground)
 การระบายฉาบสีด้วยสีเหลวและโปรงแสง (Grazing)
 การสร้างพื้นผิวได้ภาพ (Texturing)

วัสดุ : สีอะคริลิกบนผ้าใบ

ขนาด : 30 x 40 เซนติเมตร

แนวคิด : มุมมองในแบบที่แยกส่วน

เนื้อหา : “ผู้หญิง” ในทฤษฎีของสังคม

วัสดุ : สีอะคริลิก, สีน้ำพลาสติกผสมกาวลาเท็กซ์

ภาพลักษณะของรูปแบบ : จิตรกรรม
 ศิลปะกับพื้นที่

ชั้นที่ 23 ภาพผลงานชื่อ : ผู้หญิง หมายเลข ๒๓

เทคนิค : การวาดภาพและระบายสีชั้นบน (Under drawing)
 ระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน (Colored Ground)
 ระบายด้วยพู่กันสีหมาด (Dry Brush)

วัสดุ : สีอะคริลิกบนผ้าใบ

ขนาด : 50 x 65 เซนติเมตร

แนวคิด : มุมมองในแบบที่แยกส่วน

เนื้อหา : “ผู้หญิง” ในทอรรณะของสังคม

วัสดุ : สีอะคริลิก

ภาพลักษณ์ของรูปแบบ : จิตรกรรม
 ศิลปะกับพื้นที่

ชั้นที่ 24 ภาพผลงานชื่อ : ผู้หญิง หมายเลข ๒๔

เทคนิค : การวาดภาพและระบายสีชั้นบน (Under drawing)
 ระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน (Colored Ground)
 ระบายสีเป็นจุด (Pointillism)

วัสดุ : สีอะคริลิกบนผ้าใบ

ขนาด : 50 x 65 เซนติเมตร

แนวคิด : มุมมองในแบบที่แยกส่วน

เนื้อหา : “ผู้หญิง” ในวรรณคดีของสังคม

วัสดุ : สีอะคริลิก

ภาพลักษณ์ของรูปแบบ : จิตรกรรม
 ศิลปะกับพื้นที่

ชั้นที่ 25 ภาพผลงานชื่อ : ผู้หญิง หมายเลข ๒๕

เทคนิค : การวาดภาพและระบายสีชั้นบน (Under drawing)
การระบายขอบสีด้วยสีเหลืองและโปร่งแสง (Grazing)
ระบายสีด้วยสีผสมแสดงน้ำหนักสี (Color Key)
สร้างพื้นผิวได้ภาพ (Texturing)

วัสดุ : สีอะคริลิกบนผ้าใบ

ขนาด : 110 x 130 เซนติเมตร

แนวคิด : มุมมองในแบบที่แยกส่วน

เนื้อหา : “ผู้หญิง” ในทรวงคระของสังคม

วัสดุ : สีอะคริลิก

ภาพลักษณ์ของรูปแบบ : จิตรกรรม
ศิลปะกับพื้นที่

ชั้นที่ 26 ภาพผลงานชื่อ : ผู้หญิง หมายเลข ๒๖

เทคนิค : การวาดภาพและระบายสีชั้นบน (Under drawing)
 ระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน (Colored Ground)
 ระบายด้วยพู่กันสีหมาด (Dry Brush)
 วัสดุ : สีอะคริลิกบนผ้าใบ
 ขนาด : 30 x 50 เซนติเมตร

แนวคิด : มุมมองในแบบที่แยกส่วน
 เนื้อหา : “ผู้หญิง” ในทรวงคณะของสังคม
 วัสดุ : สีอะคริลิก, สีน้ำพลาสติกผสมกาวลาเท็กซ์
 ภาพลักษณ์ของรูปแบบ : จิตรกรรม
 ศิลปะกับพื้นที่

ชั้นที่ 27 ภาพผลงานชื่อ : ผู้หญิง หมายเลข ๒๗

เทคนิค : การวาดภาพและระบายสีชั้นบน (Under drawing)

ระบายสีผสมผสานการปะติดวัสดุ (Collage)

ระบายสีด้วยสีผสมล่วงหน้า (Color Mixing)

ระบายสีเปียกบนเปียก (Wet into Wet)

วัสดุ : สีอะคริลิก บนผ้าใบ

ขนาด : 50 x 100 เซนติเมตร

แนวคิด : มุมมองในแบบที่แยกส่วน

เนื้อหา : “ผู้หญิง” ในวรรณคดีของสังคม

วัสดุ : สีอะคริลิก, เชือก

ภาพลักษณ์ของรูปแบบ : จิตรกรรม
ศิลปะกับพื้นที่

ชั้นที่ 28 ภาพผลงานชื่อ : ผู้หญิง หมายเลข ๒๘

เทคนิค : การวาดภาพและระบายสีชั้นบน (Under drawing)

ระบายสีด้วยสีผสมล่วงหน้า (Color Mixing)

ระบายสีด้วยสีผสมแสดงน้ำหนักสี (Color Key)

ระบายสีด้วยสีแห้ง (Dry Brush)

วัสดุ : สีน้ำมัน และสีน้ำแท่งบนผ้าใบ

ขนาด : 110 x 130 เซนติเมตร

แนวคิด : มุมมองในแบบที่แยกส่วน

เนื้อหา : “ผู้หญิง” ในทรวงคระของสังคม

วัสดุ : สีอะคริลิก, สีน้ำแท่ง

ภาพลักษณ์ของรูปแบบ : จิตรกรรม
ศิลปะกับพื้นที่

- ชุดที่ 1** ภาพผลงานชื่อ : ทศนคติที่มีต่อผู้หญิงในแบบแยกส่วน
- เทคนิค : การวาดภาพระบายสีตามที่สัมผัส (The Sense of touch)
- วัสดุ : สีอะคริลิก ,สีน้ำมัน และวัสดุสำเร็จรูป บนผ้าใบ
- ขนาด : 260 x 440 เซนติเมตร

(อยู่ในเพาเวอร์พ้อยส์)

แนวคิด

1. เรื่องของการศึกษาค้นคว้าเพื่อทดลอง อันก่อให้เกิดแรงบันดาลใจเพื่อที่จะนำไปสร้างสรรค์ผลงานที่ต้องการ ซึ่งโดยทั้งนี้ ภาพผลงานในแต่ละชิ้นที่ผู้วิจัยได้นำเสนอเป็นการสร้างผลงานเพื่อการศึกษา ทดลอง ทั้งนี้อาศัยการได้รับแรงบันดาลใจ จากศิลปินที่เป็นกรณีศึกษา โดยได้ยึดในประเด็นในเรื่องของการให้ความสำคัญกับการสร้างภาพต้นแบบ โดยดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวเอาไว้แล้ว ในบทนำของผลงานวิจัยฉบับนี้ ใจความถึงการให้คุณค่าของการสร้างภาพต้นแบบเทียบเท่าผลงานจริง หรืออาจจะมีคุณค่ามากกว่าภาพผลงานจริงเสียด้วยซ้ำ ทั้งนี้เพราะภาพผลงานต้นแบบเป็นภาพสะท้อนความคิดอันแสดงถึงตัวตนของศิลปิน มากกว่าภาพผลงานสำเร็จ ที่ศิลปินจะต้องสร้างสรรค์ภาพได้ครอบรอบเรียบ หรือธรรมเนียมทางศิลปะเพื่อให้เกิดเป็นภาพผลงานที่มีความงามถูกต้องตามหลักการสุนทรียะ ในยุค หรือสมัยนั้นๆ นิยม ซึ่งกว่าจะถึงจุดนี้ ศิลปินอาจจะทำความเข้าใจเป็นตัวตนของเขาหล่นหายไปบ้างแล้วไม่น้อย ซึ่งทั้งนี้ภาพต้นแบบที่เห็นได้ในศิลปินที่ศึกษา มาร์เซล ดูชองปี ก็จะได้เห็นได้ในภาพลายเส้นต่างๆ ของเขา ส่วนที่ผู้วิจัยได้นำเสนอนั้นก็คือการสร้างภาพต่างๆ ด้วยการวาดเขียนตามที่สัมผัส (Contour line) และการสร้างภาพด้วยลักษณะของเส้นต่างๆ อีกประเด็นที่สำคัญก็คือ ในเรื่องของการสร้างรูปร่าง, รูปทรง เป็นคิวบิสต์ในแบบต่างๆ โดยทั้งนี้ โดยทั้งนี้ก็สร้างรูปแบบของกลวิธีโดยให้ภาพผลงานมีลักษณะของสีที่แสดงถึงความโปร่งแสง (Translucency) เป็นสำคัญ โดยไม่จำกัดตัวเองอยู่กับเรื่องของกฎ หรือทฤษฎีที่บ่งบอกถึงคุณสมบัติของประเภทของสีที่นำมาใช้ เช่น การนำสีน้ำมัน หรือสีอะคริลิก มาใช้ระบายฉาบสี (Grazing) ให้แสดงถึงความโปร่งแสง หรือการนำสีน้ำมันมาใช้ร่วมกันสีน้ำมัน เป็นต้น

2. เรื่องการให้คุณค่าและความสำคัญกับกระบวนการในการคิด หรือลำดับทางความคิด เรื่องของการแสดงภาพที่ปรากฏให้เห็นเป็นส่วน ๆ โดยมีตัวของขนาดของพื้นที่แคนวาส เป็นตัวกำหนด กำหนดพื้นที่ของการเห็นส่วน และกำหนดพื้นที่ของการแยกออกจากกันในส่วนประกอบ ดังเช่น ในหนึ่งส่วนที่กำหนดในกรอบของพื้นที่บนแคนวาสนั้น ก็จะเป็นภาพให้ปรากฏเห็น เพียงหนึ่งภาพ ที่แยกออก และแตกต่างออกจาก ส่วนของภาพประกอบอื่นๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงเพื่อเน้น และแสดงให้เห็น ถึงความสำคัญ และเพื่อตอบสนองให้เห็นถึงแนวคิดที่ผู้วิจัยได้นำเสนอ ถึงการมองเห็น และการแยกออกจากกัน เป็นส่วนๆ โดยในหนึ่งพื้นที่ภายในกรอบนั้น ก็จะแสดงกรรมวิธีในการสร้างสรรค์ ที่แตกต่างกันออกไป เพื่อเป็นสิ่งเน้นให้เห็นถึงความแตกต่างของคน ในแต่ละคน หรือพื้นที่แสดงให้เห็นในแต่ละหุ่นนั้น โดยผู้วิจัยได้ใช้วิธีการ วาดเขียนตามที่สัมผัส (Contour line) เพื่อแสดงให้เห็นถึงการสร้างผลงานด้วยเส้นที่มีส่วนประกอบของความรู้สึก ทั้งนี้ก็เป็นความรู้สึกของผู้วิจัยเองที่มีต่อหุ่น หรือต่อทรรคนะมุมนมที่มีต่อเรื่องราวที่นำเสนอ เป็นสำคัญ และได้สร้างภาพผลงานด้วยกรรมวิธีการสร้างสรรค์ภายในหนึ่งกรอบ ที่แตกต่างกัน เช่น การระบายเรียบ

การให้ความสำคัญกับพื้นที่ และบริเวณว่าง (space) การนำวัสดุสำเร็จมาประกอบรวม (Collage) การระบายฉาบสี หรือการนำผลงานเก่า มาสร้างสรรค์ใหม่ ด้วยการระบายฉาบสีทับผลงานเก่านั้น, การระบายสีด้วยสีที่ผสมเอาไว้อ่างหน้า (Color Mixing), การให้สีประสานกันอย่างนุ่มนวลด้วยกรรมวิธีการเขียนแบบเปียกบนเปียก (Wet into Wet), หรือการสร้างภาพให้เกิดพื้นผิว (Texturing) แล้วระบายฉาบสีด้วยสีเหลวและโปร่งแสง (Grazing) ซึ่งทั้งนี้ รูปแบบที่นำเสนอที่มีความแตกต่างกันทั้งรูปแบบของหุ่น และเทคนิคการสร้างสรรค์ ที่แตกต่างกัน ก็เพื่อแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างกันของ พื้นที่ของรูปภาพที่แสดง และการแยกออกจากกันเป็นส่วนๆ อย่างเห็นได้ชัด

3. เรื่องของภาพผลงานที่ปรากฏร่วมในชุดผลงานนั้น เป็นการแสดงถึง การประกอบรวมของผลงาน เพื่อตอบสนองแนวคิดใน ประเด็นใหญ่ โดยเสนอให้เห็นถึงประเด็นความคิดโดยรวมที่ผู้วิจัยต้องการนำเสนอ คือเรื่องของในโลกของทัศนคติมุมมองที่มีต่อผู้หญิงในแบบแยกส่วน การให้ความสำคัญ และตระหนักถึงบทบาทของผู้หญิง ที่มีในสังคม

เนื้อหา

1. แสดงถึงเรื่องของความ แตกต่างกันในเรื่องเพศ ในประเด็นของความไม่เท่าเทียมทางระบบสังคม เรื่องเกี่ยวกับทัศนคติ มุมมอง ของสังคมในทรรศนะของผู้วิจัย ในเรื่องเกี่ยวกับเพศหญิง การมองเห็น และให้ความสำคัญของเพศหญิง เป็นส่วนๆ การมองข้ามความสำคัญโดยรวม และการให้ความสำคัญ กันในแบบความเท่าเทียมในฐานะที่เป็นมนุษย์ ความเท่าเทียมทางทัศนคติ เช่น หากเป็นผู้ชาย สังคมจะมีความคาดหวัง ถึงลักษณะของความสามารถและคุณสมบัติต่างๆ ที่ เป็นผู้นำ ที่จะต้องมีมากกว่าผู้หญิง หรือหากในกรณีของผู้หญิง หากมีผู้หญิงคนหนึ่งมีหน้าตาดี ก็จะมองเห็น และให้ความสำคัญ ที่หน้าตา และมุ่งประเด็นและให้ความสำคัญในเรื่องของรูป ลักษณะภายนอก แต่ถ้าหากว่าผู้หญิงคนหนึ่งนั้น มีหน้าตาธรรมดา สิ่งสำคัญที่คาดหวังก็คือความสามารถอื่นๆ ที่ผู้หญิงคนนั้นมี แต่ถ้าหากผู้หญิงคนหนึ่งที่มีหน้าตาดี ต้องการแสดงให้เห็นคนอื่นรับรู้ทางด้านความสามารถของตน มากกว่าคุณสมบัติทางรูปลักษณะภายนอกแล้วนั้น ก็จะสร้างความประทับใจครั้งแรกเพื่อที่จะให้พบเห็น ด้วยการทำตัวแบบไม่ให้ความสำคัญกับความสวย เพื่อยากให้คนอื่นมองข้ามสิ่งนั้นไป พบเห็นความสามารถของตนเองมากกว่า ตัวอย่างที่ผู้วิจัยหยิบยกมานี้ ก็พอมีให้พบเห็นได้ในสังคมไทย ในปัจจุบัน

ซึ่งจากเนื้อหาในการสร้างผลงานชิ้นนี้ก็มีแนวคิดที่เป็นแบบเฟมินิสม์ (Feminism) อยู่ไม่น้อย ดังที่ พงษ์ทิ ศุภเศรษฐศิริ ได้เคยให้ความหมายและอธิบายความถึงเฟมินิสม์เอาไว้ในวารสารศิลปกรรมศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ว่า Feminism โดยทั่วไปก็เป็นกลุ่มความคิดและกระแสเคลื่อนไหวที่เรียกร้องและสนับสนุนในเรื่องความเสมอภาค

ทางสิทธิและโอกาสของสตรี ไม่ว่าจะเป็นในทางการเมือง ทางสังคม ทางด้านจิตวิทยา ทางด้านสุนทรียะและเรื่องของส่วนบุคคล (พฤทธิ ศุภเศรษฐศิริ. 2545 : 47)

จากแนวคิดหรือมุมมองที่ยกตัวอย่างจะสังเกตเห็นว่าเป็นวัฒนธรรมที่เกิดขึ้น จากการกำหนดโดยสังคม ที่เป็นผลให้เกิดการรับรู้ ทศนคติ ความคิดต่างๆ ล้วนเป็นผลมาจากการหล่อหลอมทางสังคม ดังพอที่จะยกตัวอย่างได้จากทฤษฎีจากนักจิตวิเคราะห์ ที่ได้ให้แนวความคิดเกี่ยวกับเรื่องของทฤษฎีทางสังคม ในเรื่องของมนุษย์ การรับรู้จากสังคม การถูกหล่อหลอม ความคิดทศนคติ ตลอดจนการรับรู้ในเรื่องเพศของตน วัฒนธรรมทางเพศ และสังคมทางเพศ หรือเกี่ยวพันไปถึงเรื่องของการเมืองระหว่างเพศ ซึ่งเป็นความซับซ้อน ที่มีความเกี่ยวพันกันอย่างมีนัยยะสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน

ดังที่ ยศ สันตสมบัติ ได้กล่าวไว้ในหนังสือ พรอยด์และพัฒนาการของจิตวิเคราะห์ : จากความฝันสู่ทฤษฎีสังคม เอาไว้ว่า

...ธรรมชาติของมนุษย์มีลักษณะที่ซับซ้อนและขัดแย้ง และสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นรวมทั้งสังคม วัฒนธรรมก็มีลักษณะที่ขัดแย้งในตัวเอง ท่านสร้างสะพานเชื่อมโยงวิทยาศาสตร์ธรรมชาติและศาสตร์แห่งจิตใจ ...การศึกษากระบวนการเรียนรู้ทางสังคม (socialization) ซึ่งหมายถึงกระบวนการที่เด็กเติบโตขึ้นในสังคม เรียนรู้ภาษา บทบาทตามเพศ (gender roles) และเช็ทซ์ กระบวนการนี้มีพื้นฐานความสัมพันธ์กับมโนทัศน์ที่สำคัญๆ ใน ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของพรอยด์ เช่น มโนทัศน์เรื่องใจไร้สำนึก เช็ทซ์ ศีลธรรม และปมเอดิปัส เป็นต้น ส่วนที่สองคือ การอธิบายระบบค่านิยม ศาสนา และระบบวัฒนธรรม ทฤษฎีทั้งสองส่วนนี้มีความสัมพันธ์กันอย่างแนบแน่น เพราะกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมย่อมได้รับอิทธิพลจากระบบวัฒนธรรม ความเชื่อ และค่านิยมทางสังคมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ (ยศ สันตสมบัติ. 2532 : 29 - 30)

และจะเห็นว่ามนุษย์ หรือเพศมิใช่ตัวกำหนด บทบาททางสังคม สังคมต่างหากที่เป็นตัวกำหนดบทบาททางเพศ ผู้วิจัยขอหยิบยกตัวอย่างหนึ่ง เพื่อพอที่จะเห็นถึงการกำหนดบทบาทที่สังคมเป็นตัวกำหนดบทบาททางเพศเอง มิใช่ลักษณะทางกายภาพที่บ่งบอกความเป็นเพศเป็นตัวกำหนดหน้าที่ ยกตัวอย่างเช่น เราเคยดูรายการทางทีวี ดูการแสดงตลก ไปกฐา มีอยู่บทบาทหนึ่งที่เขาแสดงและสะท้อนถึงการรับรู้ทางสังคมได้เป็นอย่างดี คือ มีคน คนหนึ่ง ที่สังคมเรียกเขาว่า กระเทย เขาเดินมาและแสดงกิริยาว่าเขาเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง ทั้งน้ำเสียง และท่าทาง แม้เราจะรู้ว่าเขาเป็นผู้ชายที่สร้างทำว่าเป็นผู้หญิง ความรู้สึกที่เรามีต่อเขา เราารู้สึกว่า กระเทยคนนี้สวย และทำท่าดู อ่อนหวาน บอบบาง เป็นผู้หญิงที่แสดงถึงความไม่แข็งแรง อย่างผู้หญิงที่ดูนุ่มนวลคนหนึ่ง และเหตุการณ์ต่อมา ก็มีกลุ่มจี้กโก กลุ่มหนึ่ง เดินเข้ามาและทำท่าแซว ด้วยความไม่รู้ และคิดว่าเขาเป็นผู้หญิงจริงๆ ทันใดนั้นกระเทยคนนั้นก็หันไปหากกลุ่มจี้กโก ด้วยความรำคาญ แล้วพูดตอบ

กลับไปด้วยน้ำเสียง แข็งกร้าว ห้าวๆ แบบเอาจริงถ้าจะมีเรื่อง อย่างผู้ชายว่า “มีปัญหอะไร * * * ” เท่านั้น ก็ทำให้เราเข้าไปกับการแสดงนี้ และจากความรู้สึกแรกที่เรารู้สึก ต่อกระเทยคนนี้ ว่าเขาเป็นผู้หญิงที่บอบบาง กลับเปลี่ยนเป็น รู้สึกเกรงกลัว รู้สึกถึงความแข็งแรง และอื่นๆ อย่างสับสน จากตัวอย่างที่ยกมานี้ จะเห็นว่า ผู้แสดงที่แสดงเป็นกระเทยนี้ เป็นคนเดิม ที่เป็นเพศชาย แต่การแสดงถึงบทบาทของเขา ทางสังคม ก็ทำให้เรารู้สึกความรู้สึกที่มีต่อเขา ที่มีการเปลี่ยนแปลงได้ ความรู้สึกนี้ ความจริงเพศมิใช่ตัวกำหนดบทบาท ที่แท้จริง แต่การรับรู้ทางสังคมต่างหากที่เป็นตัวกำหนดบทบาท

ดังพอที่จะยกตัวอย่างจากนักทฤษฎีทางสังคมท่านหนึ่ง ก็คือ ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) ที่ได้เคยกล่าวถึง การรับรู้ในบทบาททางเพศ เอาไว้ดังข้อความที่ว่า

ในช่วง 2 – 3 ปีแรกของชีวิต เด็กๆ ทั้งชายและหญิงได้รับประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกันทั้งในแง่ของความพึงพอใจ ความเจ็บปวด และความกังวลใจ ...เด็กชายและหญิงเริ่มเรียนรู้ถึงการควบคุมทางสังคม (social control) ...เด็กเริ่มถูกแนะนำให้รู้จักกับสังคมภายนอกและเริ่มเรียนรู้วัฒนธรรมของตน ตามทฤษฎีของฟรอยด์ เด็กๆ เริ่มเรียนรู้และทำความเข้าใจกับสังคมวัฒนธรรมของตนมากขึ้น เมื่อเด็กย่างเข้าสู่ระยะของคชาติ (phallic stage, ช่วงระหว่าง 3 – 5 ขวบ) ซึ่งเป็นระยะเวลาที่เด็กเริ่มเรียนรู้และได้รับการอบรมให้รู้จักกับบทบาทของตน ถูกสอนให้ประพฤติตนเป็น “เด็กชาย” หรือ “เด็กหญิง” ที่ดีตามที่วัฒนธรรมได้กำหนดเอาไว้ กระบวนการเรียนรู้ของเด็กในช่วงเวลานี้อาจแบ่งออกเป็นสองส่วนคือ (1) เด็กเริ่มเรียนรู้ความแตกต่างระหว่างชายและหญิง และ (2) เด็กเริ่มเรียนรู้พฤติกรรมที่ถูกตีความโดยสังคม (พ่อแม่) ว่า “ดี” หรือ “เลว” (ยศ สันตสมบัติ. 2532 : 46)

สังเกตเห็นว่าแรกเกิดมนุษย์ มิใช่ตัวกำหนดเพศ หรือลักษณะทางเพศของตน มนุษย์อาจจะเข้าใจว่าเขาเป็นหญิง เป็นชาย อาจเป็นกระเทย ทอม ดี (ที่สังคมให้เรียกขาน และกำหนดพวกเขา) ผู้ชายเขาอาจจะมีความเข้าใจว่าเขาเป็นผู้หญิง เนื่องด้วยจิตใจของเขาเองเป็นตัวกำหนดให้เป็นอย่างนั้น หรือผู้หญิง ในกรณีเดียวกัน จิตใจของเขาก็อาจจะกำหนดว่าเขาเป็นผู้ชาย เช่นนั้นเหมือนดังเช่น ซิกมันด์ ฟรอยด์ ได้เคยกล่าว และแสดงทฤษฎีนี้ เอาไว้ว่า

ฟรอยด์เชื่อว่า เด็กๆ ทั้งชายและหญิงมีลักษณะของความเป็นชาย (masculinity) และความเป็นหญิง (femininity) อยู่ในตัว ในขณะที่เด็กผู้หญิงมีลักษณะของความเป็นชายและผูกพันกับแม่ของตน เด็กผู้ชายก็มีลักษณะของความเป็นหญิงซึ่งก่อให้เกิดความผูกพันต่อพ่อ เช่นเดียวกัน ในลักษณะเดียว เด็กผู้ชายก็มีความเป็นชายที่ก่อให้เกิดความผูกพันต่อแม่ และเด็กผู้หญิงก็มีความเป็นหญิงที่ก่อให้เกิดความผูกพันต่อพ่อของตน ตั้งแต่แรกเกิด มนุษย์ตามทฤษฎีของฟรอยด์จึงมีลักษณะเป็น bisexual คือสามารถมีความรักความผูกพันและความปรารถนาทั้งกับเพศชายและ

เพศหญิง ...การคลี่คลายของความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของเด็ก อาจมีรูปแบบที่แตกต่าง กันออกไประหว่างเด็กชายและเด็กหญิง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่า วัฒนธรรมที่เด็กเติบโตขึ้นได้ให้ “ทางเลือก” หรือกำหนดแนวทางในการปฏิบัติในเรื่องที่เกี่ยวกับบทบาทสำหรับชายและหญิงไว้อย่างไร ดังนั้น ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์จึงให้ความสำคัญกับรูปแบบของสังคมวัฒนธรรมที่มา กำหนดพัฒนาการทางบุคลิกภาพของมนุษย์ตั้งแต่แรกเกิดจนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ (ยศ สันตสมบัติ. 2532 : 49)

จากข้อความที่กล่าวมานี้พอที่จะเห็นได้ว่า สังคม วัฒนธรรม มีบทบาทสำคัญในการ กำหนด บทบาท หน้าที่ต่างๆ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นผลพวงของสังคม และอาจกล่าวได้ว่ามีความ เกี่ยวโยงไปถึงลักษณะของ สังคมของการเมือง ที่เต็มไปด้วยความซับซ้อน

2. แสดงเรื่องราวของคนในสังคม โดยเฉพาะในเรื่องของทัศนคติ มองมองที่มีต่อเพศ หญิง ทั้งทัศนคติของเพศชาย และเพศหญิงเอง ที่เป็นไปตามวัฒนธรรมที่ปฏิบัติกันจน เคยชิน ที่ปรากฏเห็นได้ตั้งแต่สังคมในยุคบรรพบุรุษ และกระทั่งในปัจจุบัน ในประเด็นที่ผู้วิจัยนำเสนอ มุมมอง ทางผลงานสร้างสรรค์ ที่ผู้วิจัยนำเสนอ เพียงเพื่อ เป็นตัวแทนให้เห็น การแยกส่วน หรือการ ให้ความสำคัญ เป็นส่วนๆ เพียงเท่านั้น ไม่ได้เสนอ หรือการให้ความสำคัญ แบบเหยียดหยาม ใดๆ เพราะไม่ได้เสนอให้เห็นการมองจากบนลงล่าง หรือมองแบบที่หุ่นนั้นอยู่ต่ำกว่า ระดับสายตา ของผู้มอง

การสร้างสรรค์ผลงานของผู้วิจัยมิได้สนับสนุน ประเด็นในเรื่องของการขดขี่ทางเพศ (เพศ หญิง) ในเรื่องที่ว่า การที่เราวาดภาพนู้ด ก็เป็นเสมือนการขดขี่ทางเพศ ทั้งนี้ก็เพราะ มีแนวความคิด ที่ว่าไม่มีผู้หญิงคนใดยอมเป็นนางแบบนู้ด นอกเสียจากเขาไม่มีทางเลือก อันเนื่องมาจากปัญหา ทางเศรษฐกิจ และในประเทศเราธุรกิจเกี่ยวกับเพศ ถือเป็นเรื่องผิดศีลธรรม และกฎหมาย แต่ก็มีใน บางประเทศที่ธุรกิจเช่นนี้ เป็นเรื่องที่ถูกกฎหมาย และกระทำเป็นธุรกิจอุตสาหกรรมอย่างจริงจัง ตลอดจนบุคคลที่เป็นที่รู้จักกันดีในสังคม หรือที่เราเรียกว่าดารา นางแบบ ก็เห็นเรื่องนี้เป็นเพียง ธุรกิจประเภทหนึ่ง

สิ่งสำคัญที่ ผู้วิจัยได้มุ่งเสนอให้เห็น และเน้นถึง การให้ความสำคัญต่อมนุษย์เพศหญิง ในสายตาของทัศนะทางสังคมที่มีต่อเพศหญิงในแบบแยกส่วน เป็นสำคัญ ไม่ว่าจะเป็นส่วนของความ สามารถ ทางความคิด หรือสมอง หรือส่วนที่เป็นลักษณะทางกายภาพ ซึ่งทั้งนี้ ทั้งมาจากเพศชาย หรือเพศหญิงเองก็ตาม โดยพฤติกรรมนี้มักเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นมาจนเป็นวัฒนธรรมที่เคยชิน ซึ่งทั้งนี้ อาจต่างกับเพศชายที่สังคมคาดหวังจะเห็นความสามารถอื่นๆอยู่แล้วเพราะ วัฒนธรรมที่ยินยอม ให้ผู้ชายเป็นผู้นำไม่ว่าจะเป็นในสังคมเล็กๆ อย่างครอบครัว หรือกระทั่งสังคมการเมืองการปกครอง

ยกตัวอย่างเช่น หากบ้านไหนผู้หญิงทำอะไรเก่งเกิน ก็จะมีเรื่องเกินงาม และไม่เหมาะสม (ซึ่งทั้งนี้เราทราบกันดีว่าล้วนมาจากทัศนคติที่มาจากสังคม)

ทั้งนี้จากทัศนคติมุมมองที่สังคมให้ความสำคัญกับผู้หญิงเป็นส่วน ๆ นั้นอาจมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องไปถึงเรื่องของการเมืองระหว่างเพศ เป็นสำคัญ ก็เป็นไปได้ ซึ่งทั้งนี้เป็นเพียงตัวอย่างบางส่วนที่ผู้วิจัยหยิบยกมาให้เห็นประกอบแนวคิดของผู้วิจัยเพียงบางส่วนเท่านั้น

วัสดุ

1. วัสดุที่นำมาสร้างสรรค์ ต้องตอบสนองแนวคิด และเนื้อหาที่ผู้วิจัยนำเสนอวัสดุที่นำเสนอ มีความหลากหลายและแตกต่างกัน บ้างแยกออกจากกัน โดยแสดงให้เห็นเฉพาะภายในกรอบของพื้นที่ ที่แสดง บ้างผสมผสานกันบนพื้นที่ภายในกรอบที่แสดงนั้น ดังเช่น สีน้ำมัน (Oil Colors), สีอะคริลิก (Acrylic Colors), สีน้ำ (Oil Pastels Water Soluble), สีน้ำพลาสติกผสม กาวลาเท็กซ์, หนังเทียม, เชือกปอข้อมสี, ลวดกำมะหยี่ เป็นต้น ทั้งนี้ วัสดุ และกลวิธีต่างๆ ที่ผู้วิจัยเลือกที่จะนำมาสร้างสรรค์ จะตอบสนองถึงความต้องการและการให้ความสำคัญ ในเรื่องของลักษณะของภาพ และกลวิธีในการสร้างรูปแบบ ที่เป็นตัวแทนทางความรู้สึกเป็นสำคัญ

2. การเลือก ที่จะนำวัสดุมาใช้ประกอบ ต้องแสดงถึงเรื่องราวที่ ตอบสนองความต้องการผู้วิจัย ในประเด็นใหญ่ ซึ่งทั้งนี้ เมื่อได้สร้างความหลากหลายในแต่ละภาพผลงานย่อยแล้ว ในภาพรวม โดยที่ได้สร้างความแตกต่างนั้น ทั้งนี้ในภาพรวมต้องอยู่ร่วมกันได้ ในกลไกทางศิลปะเป็นสำคัญ

ภาพลักษณ์ของรูปแบบ

1. ต้องการให้ผลงาน มีรูปแบบเสมือนการจำลองโลกของระบบสังคม ในประเด็นที่ตอบสนอง เนื้อหาที่ผู้วิจัยได้นำเสนอ การนำเสนอผลงานที่แสดงให้เห็นนั้นเป็นผลงานหนึ่งชุดที่ประกอบไปด้วยผลงานเล็กๆ หลายชิ้นมาประกอบรวมกัน เพื่อแสดงให้เห็นถึงการตอบสนองแนวคิด ในประเด็นใหญ่ การผสมผสานของความคิด ซึ่งทั้งนี้ ผลงานที่แสดงมีตัวกรอบของแคนวาสเป็นตัวกำหนด และมีบริเวณว่างระหว่างพื้นที่ของผลงาน ในแต่ละกรอบแคนวาส ที่ว่างเพื่อเว้นช่องว่างระหว่างกันเพื่อ แสดงให้เห็นด้วย ทั้งนี้ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าลักษณะของผลงานที่ปรากฏนั้น มิได้จบหรือแสดงเสร็จจึ้นดังที่เป็นเพียงภายในกรอบแคนวาสเท่านั้น แต่ยังแสดงร่วมไปถึงพื้นที่ของสภาวะแวดล้อมที่แสดงประกอบรวมไปด้วย ซึ่งจะกล่าวง่ายๆ ก็คือ ผลงานจินตทัศน์ที่นำเสนอมิได้จบและสิ้นสุดลงไปพร้อมกับผลงานที่แสดง แต่การแสดงยังคงดำเนินต่อไปในห้วงของความคิด ของผู้ที่รับสาร ที่ผู้สร้างสรรค์ได้ส่งต่อไปอีกด้วย

2. ต้องการสร้างความ กลมกลืนที่ แตกต่าง โดยผู้ชมผลงานอาจสัมผัสได้ หรือรู้สึก เหมินเฉยต่อสิ่งที่ปรากฏ อันเนื่องมาจากเป็นความเคยชินที่ผู้เสพเองได้รับในโลกของความเป็นจริง ผลงานชิ้นนี้จึงเป็นเสมือนสิ่งที่จะกระตุ้นผู้เสพถึงภาพลักษณ์ ของมนุษย์เพศหญิงที่ แสดงถึง มุมมองที่เห็นลำดับเป็นส่วนๆ และการที่ผู้หญิงลุกขึ้นมา วาดภาพผู้หญิง แสดงถึงการแสดงที่ได้ รับรู้จากสังคมที่มีมุมมอง ถึงผู้หญิง เป็นให้ความสำคัญ เป็นส่วน ส่วน เช่นนี้

1. สรุปแนวคิดในการสร้างสรรค์และพัฒนา

การให้ความสำคัญ กับแนวคิด (idea) และการที่จะต้องมีความอิสระในด้านปัจเจกนิยม (individualism) ในการสร้างสรรค์ผลงานมากกว่า ที่จะยึดถือปฏิบัติตามขนบธรรมเนียม ที่สืบทอด ปฏิบัติตามกันมา (traditionism) นี้เป็นปัจจัย อันเป็นเป้าหมายสำคัญในการสร้างสรรค์ผลงานของ ผู้วิจัย จึงทำให้เกิดการศึกษา ค้นคว้าและวิจัยผลงานชิ้นนี้ ดังกล่าว ทั้งนี้ผลงานเป็นการรวบรวม เพื่อนำมาเสนอให้เห็นกระบวนการคิดในเจตนาของผู้สร้างงาน ทั้งนี้ผลงานมีการนำเสนอใน ประเด็นแรกก็คือ เป็นผลงานที่ศึกษาเพื่อเก็บเกี่ยว ความคิด และผลงานมีการให้ความสำคัญกับการ ศึกษาภาพต้นแบบ รวมทั้งการให้ความสำคัญกับบริบททางสังคม ซึ่งทั้งนี้ล้วนได้แนวคิดมา จาก การศึกษาวิจัยผลงานต้นแบบ ของมาร์เซล ดูชองปี และนำมาประกอบกับการนำมาสร้าง สรรค์ ในรูปแบบเฉพาะตัวของผู้วิจัยเอง จนปรากฏเป็นผลงานจินตทัศน์ ชุดดังกล่าว

2. สรุปเนื้อหาในการสร้างสรรค์และพัฒนา

ต้องการเสนอและสะท้อนภาพลักษณ์ ของวิถีชีวิต ของมนุษย์เพศหญิงในสังคม ลักษณะ วิถีชีวิต ภาพผลงานจะสะท้อนในเรื่องราวที่ผู้สร้างมีความรู้สึก และคิดว่าลักษณะของเส้นคอนทัวร์ จะเป็นตัวแทนของความรู้สึกถึงผู้หญิงที่ผู้สร้างผลงาน ได้สะท้อนออกมาได้เป็นอย่างดีที่สุด ที่ สะท้อนออกมาดังกล่าว และรวมถึงการให้ความสำคัญกับการเคลื่อนไหว โดยในที่นี้จะให้ลักษณะ ของเส้น (line) เป็นสิ่งแทนเจตนา รวมทั้งกลวิธีต่างทางศิลปะที่เป็นตัวแทน หรือสื่อทางความคิด ของผู้สร้างผลงาน

3. สรุปวัสดุในการสร้างสรรค์และพัฒนา

oil pastels สีชอล์คน้ำมัน เป็นวัสดุที่ใช้การลากเส้น ให้เป็นเส้นคอนทัวร์ เพื่อสร้างให้ เกิดการเคลื่อนไหว ด้วยลักษณะของเส้น และเป็นต้นกำเนิดของภาพต่างๆ ที่ปรากฏ อีกทั้งเส้นที่ เกิดขึ้นเหล่านี้ยังได้แสดงถึงความรู้สึก ที่ผู้สร้างผลงานมีต่อแบบของตน อีกด้วย

oil colors สีน้ำมัน เป็นวัสดุที่ผสมกับน้ำมัน เพื่อสร้างความเข้มข้น ของระดับสีและ การสร้างให้เกิดประกายของสีที่มันวาว

acrylic colors สีอะครีลิค เป็นวัสดุที่ผสมกับน้ำ และสร้างความเหลว หรือความชื้นของ สีได้ด้วยปริมาณของน้ำที่ผสม

oil pastels water soluble สีน้ำแท่ง เป็นวัสดุ ที่มีเนื้อนุ่ม ยืดติด กับพื้นรองรับที่มี ลักษณะต่างๆ ได้ดี ละลายน้ำได้ง่าย หากต้องการให้มีความคงทน ไม่ละลายง่ายเมื่อสัมผัส หรือถูก นำไปผสมกับน้ำ คงต้องมีการพ่นด้วยสารเคมี หรือสเปรย์เคลือบเงา

วัสดุสำเร็จรูป มีคุณสมบัติแทนค่าตาม การนำมาใช้ประโยชน์ตามที่ต้องการได้

canvas มีคุณสมบัติในการรองรับเทคนิค และกรรมวิธีในการนำเสนอได้อย่างดี นอกจากการระบายสีให้เป็นไปตามที่ต้องการแล้ว ยังเหมาะสมกับการสร้างสรรค์ อื่นๆ อีก เช่นการ ปะติดวัสดุ หรือการเย็บติดวัสดุกับพื้นผ้าใบ

4. สรุปภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์และพัฒนา

ผลงานสร้างสรรค์ ศิลปะจินตทัศน์ เกิดจากการศึกษาวิจัยผลงานจิตรกรรมของมาร์เซล ดูชองปี ชุด The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even, or The Large Glass. ที่สร้าง สรรค์เอาไว้เมื่อปี ค.ศ.1915–23 ซึ่งผลงานที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นนั้น ก็ได้มีการนำเสนอ อันมีที่มาทาง ความคิด ที่ได้มาจากผลงานอันเป็นต้นแบบในการวิจัยนี้ เป็นแรงขับเคลื่อนให้เกิดผลงาน ชุด **“ทัศนคติที่มีต่อผู้หญิงในแบบแยกส่วน”** ผลงานมีการผสมผสานกันหลายประเด็น ในประเด็น แรกก็คือ การผสมผสานความคิดในการนำเสนอผลงาน ประเด็นถัดมา ก็คือการผสมผสานกัน ระหว่างกระบวนการในการนำเสนอผลงาน ประเด็นต่อไป ก็คือการผสมผสานกันระหว่างวัสดุ ประเภทต่างๆ

1. การผสมผสานความคิดในการนำเสนอผลงาน

รูปแบบของชิ้นงานมีการนำเสนอแนวคิดที่ การให้ความสำคัญรูปและพื้น หรือพื้นที่ กับบริเวณว่าง ที่รวมทั้งบริเวณว่างระหว่างแคนวาสที่ปรากฏ และบริเวณว่างของพื้นที่ในบริบทของ สังคม ที่รวมทั้ง การส่งต่อไปถึง พื้นที่ทางความคิดอีกด้วย

ภาพลักษณ์ของรูปแบบ ก็คือ การนำเอาภาพผลงานในแต่ละชิ้นที่ได้ทำไว้ มารวม ประกอบกันขึ้นเป็นผลงานชิ้นใหม่ เพื่อย้ำให้เห็นความคิด และเจตนาของผู้สร้างผลงาน

2. การผสมผสานกระบวนการแบบในการนำเสนอผลงาน

ภาพผลงานที่เกิดขึ้น เกิดจากการสร้างสรรค์ผลงานด้วยกระบวนการแบบที่แตกต่างกัน มีการนำเสนอ ให้มีเนื้อหาและเรื่องราว ด้วยการนำเสนอด้วยเส้นคอนทัวร์ (Contour line) ให้ปรากฏเป็นภาพผลงาน

3. การผสมผสานวัสดุประเภทต่างๆ

ในกระบวนการในการสร้างผลงานนั้น มีการผสมผสานระหว่าง สี และวัสดุต่างประเภทกัน ประกอบด้วยกลุ่มสีแห้ง และกลุ่มสีผสมน้ำ และวัสดุสำเร็จรูป ทั้งนี้เพื่อตอบสนองแนวความคิดของผู้สร้างผลงาน ให้เป็นไปตามความมุ่งหมายในการวิจัย

โดยสรุป ภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์และพัฒนา ในแนวความคิด และแรงบันดาลใจมาจากผลงาน ชุด The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even, or The Large Glass. ของมาร์เซล ดูชองปี ซึ่งผลงานที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นนั้น ก็ได้มีการนำเสนอ อันมีที่มาทางความคิด ที่ได้มาจากผลงานอันเป็นต้นแบบในการวิจัยนี้ เป็นแรงขับเคลื่อนให้เกิดผลงานชุด “ทัศนคติที่มีต่อผู้หญิงในแบบแยกส่วน” ผลงานมีการผสมผสานกันในหลายประเด็น ในประเด็นแรกก็คือ การผสมผสานความคิดในการนำเสนอผลงาน ประเด็นถัดมา ก็คือการผสมผสานกันระหว่างกระบวนการแบบในการนำเสนอผลงาน ประเด็นต่อไป ก็คือการผสมผสานกันระหว่างวัสดุประเภทต่างๆ ไม่ว่าผลงานจะนำเสนอออกมาอย่างไร การตีความกันอย่างหลากหลายของผู้เสพงานศิลปะ ที่ได้ชื่นชมมัน ก็มีคุณค่า ในกระบวนการคิดของผู้เสพนั่นๆ ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่า เจตนาในการนำเสนอผลงานของผู้สร้างเลย ผลงานชิ้นนั้นคุณค่าที่เกิดขึ้นนั้น จึงมิได้หยุดอยู่ที่เพียงแค่ชิ้นงานเท่านั้น หากแต่คุณค่าอยู่ที่ผลงานนี้จะเป็แรงขับ ที่จะกระตุ้นสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นเป็นผลกระทบที่หลากหลาย

5. สรุปผลการสร้างสรรค์และพัฒนา

สรุปผลวิเคราะห์การสร้างสรรค์ผลงานศิลปจินตทัศน์ ชุด “ทัศนคติที่มีต่อผู้หญิงในแบบแยกส่วน” ดังมีรายละเอียดของเทคนิคกลวิธี (Practice in Techniques) พอสรุปได้ 14 กลวิธี ดังนี้

1. การวาดภาพและระบายสีชั้นบน (Under drawing)
2. การระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน (Colored Ground)
3. การระบายสีเรียบกลมกลืน (Blending)
4. การระบายสีเปียกบนพื้นแห้งหมาด (Wet on Dry)
5. การระบายสีด้วยสีผสมแสดงน้ำหนักสี (Color Key)

6. การสร้างพื้นผิวได้ภาพ (Texturing)
7. การระบายสีด้วยพู่กันสีหมาดหรือสีแห้ง (Dry Brush)
8. การระบายสีผสมผสานการปะติดวัสดุ (Collage)
9. การระบายฉาบสีด้วยสีเหลวและโปรงแสง (Grazing)
10. การระบายสีเป็นจุด (Pointillism)
11. การระบายสีเปียกบนเปียก (Wet into Wet)
12. การระบายสีด้วยวัสดุอ่อนนุ่ม (Dabbing)
13. การระบายสีด้วยสีผสมล่วงหน้า (Color Mixing)
- 1.4 การระบายสีผสมการขีดเป็นเส้น (Sgraffito)

และสรุปผลการวิเคราะห์ชุดผลงานศิลปะจินตทัศน์ ที่ประกอบไปด้วย แนวคิด เนื้อหา วัสดุ และภาพลักษณ์ของรูปแบบ ได้ดังตาราง ดังต่อไปนี้

ตาราง 13 สรุปการวิเคราะห์ผลงานศิลปะจินตทัศน์

ลำดับ ที่	ผลงาน	ขนาด (cm.)	แนวคิด	เนื้อหา	วัสดุ	ภาพลักษณ์ ของรูปแบบ
1	ผู้หญิง หมายเลข ๑	110 x 130	มุมมองในแบบ ที่แยกส่วน	“ผู้หญิง” ในทรวงคนะ ของสังคม	1.สีน้ำมัน 2.ผ้าใบ	1.จิตรกรรม 2.ศิลปะกับพื้นที่
2	ผู้หญิง หมายเลข ๒	30 x 40	มุมมองในแบบ ที่แยกส่วน	“ผู้หญิง” ในทรวงคนะ ของสังคม	1.สีอะคริลิก 2.ผ้าใบ	1.จิตรกรรม 2.ศิลปะกับพื้นที่
3	ผู้หญิง หมายเลข ๓	30 x 40	มุมมองในแบบ ที่แยกส่วน	“ผู้หญิง” ในทรวงคนะ ของสังคม	1.สีอะคริลิก 2.ผ้าใบ	1.จิตรกรรม 2.ศิลปะกับพื้นที่
4	ผู้หญิง หมายเลข ๔	30 x 40	มุมมองในแบบ ที่แยกส่วน	“ผู้หญิง” ในทรวงคนะ ของสังคม	1.สีอะคริลิก 2.ผ้าใบ	1.จิตรกรรม 2.ศิลปะกับพื้นที่

ตาราง 13 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ผลงาน	ขนาด (cm.)	แนวคิด	เนื้อหา	วัสดุ	ภาพลักษณ์ ของรูปแบบ
5	ผู้หญิง หมายเลข ๕	60 x 90	มุมมองในแบบ ที่แยกส่วน	“ผู้หญิง” ในทรวงคนะ ของสังคม	1.สีอะคริลิก 2.ผ้าใบ 3.สีน้ำแห้ง	1.จิตรกรรม 2.ศิลปะกับพื้นที่
6	ผู้หญิง หมายเลข ๖	70 x 100	มุมมองในแบบ ที่แยกส่วน	“ผู้หญิง” ในทรวงคนะ ของสังคม	1.สีอะคริลิก 2.ผ้าใบ 3.สีน้ำแห้ง 4.เชือกปอ	1.จิตรกรรม 2.ศิลปะกับพื้นที่
7	ผู้หญิง หมายเลข ๗	30x 40	มุมมองในแบบ ที่แยกส่วน	“ผู้หญิง” ในทรวงคนะ ของสังคม	1.สีอะคริลิก 2.สีน้ำมัน 3.หนังเทียม 4.ผ้าใบ	1.จิตรกรรม 2.ศิลปะกับพื้นที่
8	ผู้หญิง หมายเลข ๘	30 x 40	มุมมองในแบบ ที่แยกส่วน	“ผู้หญิง” ในทรวงคนะ ของสังคม	1.สีอะคริลิก 2.ผ้าใบ	1.จิตรกรรม 2.ศิลปะกับพื้นที่
9	ผู้หญิง หมายเลข ๙	30 x 40	มุมมองในแบบ ที่แยกส่วน	“ผู้หญิง” ในทรวงคนะ ของสังคม	1.สีอะคริลิก 2.สีน้ำมัน 3.หนังเทียม 4.ผ้าใบ	1.จิตรกรรม 2.ศิลปะกับพื้นที่
10	ผู้หญิง หมายเลข ๑๐	30 x 40	มุมมองในแบบ ที่แยกส่วน	“ผู้หญิง” ในทรวงคนะ ของสังคม	1.สีอะคริลิก 2.ผ้าใบ	1.จิตรกรรม 2.ศิลปะกับพื้นที่
11	ผู้หญิง หมายเลข ๑๑	50 x 65	มุมมองในแบบ ที่แยกส่วน	“ผู้หญิง” ในทรวงคนะ ของสังคม	1.สีอะคริลิก 2.ผ้าใบ	1.จิตรกรรม 2.ศิลปะกับพื้นที่
12	ผู้หญิง หมายเลข ๑๒	50 x 65	มุมมองในแบบ ที่แยกส่วน	“ผู้หญิง” ในทรวงคนะ ของสังคม	1.สีอะคริลิก 2.ผ้าใบ	1.จิตรกรรม 2.ศิลปะกับพื้นที่

ตาราง 13 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ผลงาน	ขนาด (cm.)	แนวคิด	เนื้อหา	วัสดุ	ภาพลักษณ์ ของรูปแบบ
13	ผู้หญิง หมายเลข ๑๓	30 x 40	มุมมองในแบบ ที่แยกส่วน	“ผู้หญิง” ในทรรคนะ ของสังคม	1.สีอะคริลิก 2.ผ้าใบ	1.จิตรกรรม 2.ศิลปะกับพื้นที่
14	ผู้หญิง หมายเลข ๑๔	30 x 40	มุมมองในแบบ ที่แยกส่วน	“ผู้หญิง” ในทรรคนะ ของสังคม	1.สีอะคริลิก 2.ผ้าใบ	1.จิตรกรรม 2.ศิลปะกับพื้นที่
15	ผู้หญิง หมายเลข ๑๕	30 x 40	มุมมองในแบบ ที่แยกส่วน	“ผู้หญิง” ในทรรคนะ ของสังคม	1.สีอะคริลิก 2.ผ้าใบ	1.จิตรกรรม 2.ศิลปะกับพื้นที่
16	ผู้หญิง หมายเลข ๑๖	50 x 100	มุมมองในแบบ ที่แยกส่วน	“ผู้หญิง” ในทรรคนะ ของสังคม	1.สีอะคริลิก 2.เชือกปอ 3.ผ้าใบ	1.จิตรกรรม 2.ศิลปะกับพื้นที่
17	ผู้หญิง หมายเลข ๑๗	70 x 100	มุมมองในแบบ ที่แยกส่วน	“ผู้หญิง” ในทรรคนะ ของสังคม	1.สีอะคริลิก 2.ผ้าใบ	1.จิตรกรรม 2.ศิลปะกับพื้นที่
18	ผู้หญิง หมายเลข ๑๘	50 x 100	มุมมองในแบบ ที่แยกส่วน	“ผู้หญิง” ในทรรคนะ ของสังคม	1.สีอะคริลิก 2.สีน้ำมัน 3.ผ้าใบ	1.จิตรกรรม 2.ศิลปะกับพื้นที่
19	ผู้หญิง หมายเลข ๑๙	70 x 100	มุมมองในแบบ ที่แยกส่วน	“ผู้หญิง” ในทรรคนะ ของสังคม	1.สีอะคริลิก 2.เชือกปอ 3.ผ้าใบ	1.จิตรกรรม 2.ศิลปะกับพื้นที่
20	ผู้หญิง หมายเลข ๒๐	30 x 40	มุมมองในแบบ ที่แยกส่วน	“ผู้หญิง” ในทรรคนะ ของสังคม	1.สีอะคริลิก 2.ผ้าใบ	1.จิตรกรรม 2.ศิลปะกับพื้นที่
21	ผู้หญิง หมายเลข ๒๑	30 x 40	มุมมองในแบบ ที่แยกส่วน	“ผู้หญิง” ในทรรคนะ ของสังคม	1.สีอะคริลิก 2.สีน้ำมัน 3.ผ้าใบ	1.จิตรกรรม 2.ศิลปะกับพื้นที่

ตาราง 13 (ต่อ)

ลำดับ ที่	ผลงาน	ขนาด (cm.)	แนวคิด	เนื้อหา	วัสดุ	ภาพลักษณ์ ของรูปแบบ
22	ผู้หญิง หมายเลข ๒๒	30 x 40	มุมมองในแบบ ที่แยกส่วน	“ผู้หญิง” ในทรรคนะ ของสังคม	1.สีอะคริลิก 2.ผ้าใบ	1.จิตรกรรม 2.ศิลปะกับพื้นที่
23	ผู้หญิง หมายเลข ๒๓	50 x 65	มุมมองในแบบ ที่แยกส่วน	“ผู้หญิง” ในทรรคนะ ของสังคม	1.สีอะคริลิก 2.ผ้าใบ	1.จิตรกรรม 2.ศิลปะกับพื้นที่
24	ผู้หญิง หมายเลข ๒๔	50 x 65	มุมมองในแบบ ที่แยกส่วน	“ผู้หญิง” ในทรรคนะ ของสังคม	1.สีอะคริลิก 2.ผ้าใบ	1.จิตรกรรม 2.ศิลปะกับพื้นที่
25	ผู้หญิง หมายเลข ๒๕	110 x 130	มุมมองในแบบ ที่แยกส่วน	“ผู้หญิง” ในทรรคนะ ของสังคม	1.สีอะคริลิก 2.ผ้าใบ	1.จิตรกรรม 2.ศิลปะกับพื้นที่
26	ผู้หญิง หมายเลข ๒๖	30 x 50	มุมมองในแบบ ที่แยกส่วน	“ผู้หญิง” ในทรรคนะ ของสังคม	1.สีอะคริลิก 2.ผ้าใบ	1.จิตรกรรม 2.ศิลปะกับพื้นที่
27	ผู้หญิง หมายเลข ๒๗	50 x 100	มุมมองในแบบ ที่แยกส่วน	“ผู้หญิง” ในทรรคนะ ของสังคม	1.สีอะคริลิก 2.เชือกปอ 3.ผ้าใบ	1.จิตรกรรม 2.ศิลปะกับพื้นที่
28	ผู้หญิง หมายเลข ๒๘	110 x 130	มุมมองในแบบ ที่แยกส่วน	“ผู้หญิง” ในทรรคนะ ของสังคม	1.สีน้ำมัน 2.สีน้ำแท่ง 3.ผ้าใบ	1.จิตรกรรม 2.ศิลปะกับพื้นที่
29	ทัศนคติที่มี ต่อผู้หญิงใน แบบแยก ส่วน	260 x 440	มุมมองในแบบ ที่แยกส่วน	“ผู้หญิง” ในทรรคนะ ของสังคม	1.สีน้ำมัน 2.สีอะคริลิก 3.หนังเทียม 4.เชือกปอ 5.ผ้าใบ	1.จิตรกรรม 2.ศิลปะกับพื้นที่ 3.ศิลปะการจัดวาง

บทที่ 5

สรุป : อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ผลงานจิตรกรรมของ มาร์เซล ดูชองปี ในประเด็นเกี่ยวกับแนวคิด เนื้อหา วัสดุ และภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์
2. เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาวิจัย มาพัฒนาสร้างสรรค์งานศิลปะจินตทัศน์ ในแบบของผู้วิจัย

2. ความสำคัญของการวิจัย

1. เพื่อให้ทราบถึงลักษณะของการสร้างสรรค์งานศิลปะของ มาร์เซล ดูชองปี ในประเด็นเกี่ยวกับ แนวคิด เนื้อหา วัสดุ และภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์
2. สามารถนำผลการศึกษาเกี่ยวกับ แนวคิด เนื้อหา วัสดุ และภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ มาพัฒนาการสร้างสรรค์งานศิลปะ ในแบบของผู้วิจัย
3. ผลการศึกษาจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาศิลปะการวิจัยทางด้านศิลปะและประวัติศาสตร์ในระดับอุดมศึกษา และผู้สนใจทั่วไป

3. ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องศิลปะจินตทัศน์ : กรณีศึกษาผลงานจิตรกรรม ของมาร์เซล ดูชองปีนั้น ผู้วิจัยได้นำผลงาน ของศิลปินมาวิเคราะห์ โดยใช้วิธี การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive sample) ซึ่งผลงานศิลปะในกลุ่มตัวอย่างนั้น ได้มาจากข้อมูลที่รวบรวมได้ในหนังสือ MARCEL DUCHAMP 1887–1968 ของจอนิส มิงค์ (Janis Mink) เป็นสำคัญ และจากเอกสาร หนังสือ ประกอบอื่นๆ รวมทั้งข้อมูลต่างๆ จากเว็บไซต์ ในอินเทอร์เน็ต ที่เกี่ยวข้อง จำนวนทั้งสิ้น 38 ผลงาน ในงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยได้เลือกผลงานจิตรกรรม ของศิลปิน มาร์เซล ดูชองปี และคัดเลือกจากผลงานการสร้างสรรค์ในรูปแบบงานจิตรกรรม ในช่วงปี ค.ศ.1902 - 1923 โดยวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive samples) จำนวนทั้งสิ้น 38 ชิ้น

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1. ซึ่งเมื่อจำแนกและวิเคราะห์ ผลงานในแต่ละชิ้นแล้ว จะได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนที่แสดงถึงผลงาน อันแสดงถึงอัจฉริยภาพของศิลปินดังกล่าวนั้น และจากที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิเคราะห์นั้นจะเหลือ กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งจะเป็นตัวแทนในการศึกษาวิเคราะห์ ตามความมุ่งหมายของการวิจัย ก็คือ จะได้ผลงานชิ้นต่างๆ อันเป็นกระบวนการ ทางความคิด ที่เป็นแรงขับเคลื่อน ให้เกิดผลงาน ชุด The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even or The Large Glass. คือเป็นชุดผลงานที่แสดงถึงลำดับทางความคิด แสดงถึงพัฒนาการ ผลงานที่เป็นการศึกษาภาพร่าง ภาพต้นแบบ และผลงานชิ้นสำเร็จ จากนั้นผู้วิจัยได้คัดเลือกผลงาน ตามวิธีดังกล่าว จนได้กลุ่มตัวอย่าง อันเป็นงานที่แสดงถึงการสร้างสรรค์ ของมาร์เซล ดูชองปี ซึ่งข้อมูลที่น่ามาวิเคราะห์นั้น เป็นข้อมูลภาพ พิมพ์ 4 สี โดยมีภาพผลงานทั้งสิ้น 17 ภาพผลงานดังนี้

1.1 Young Man and Girl in Spring, 1911

Color Photograph, 15.5 X 20.5 cm.

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 12)

1.2 Portrait of Chess Players, 1911

Color Photograph, 10.25 x 10.25 cm.

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 13)

1.3 Coffee Mill, 1911

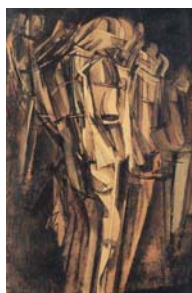
Color Photograph, 4.9 x 12.8 cm.

(อ้างอิง ภาพประกอบ 14)

1.4 Sad Young Man in a Train, 1911

Color Photograph, 10.2 x 14.5 cm.

(อ้างอิง ภาพประกอบ 19)

1.5 Nude Descending a Staircase (No.2), 1912

Color Photograph, 12.4 x 20.5 cm.

(อ้างอิง ภาพประกอบ 20)

1.6 The King and Queen Traversed by Swift Nudes, 1912

Color Photograph, 19.6x 14 cm.

(อ้างอิง ภาพประกอบ 21)

1.7. The King and Queen Surrounded by Swift Nude, 1912

Color Photograph, 9.2 x 10.2 cm.

(อ้างอิง ภาพประกอบ 22)

1.8 The Passage from Virgin to Bride, 1912

Color Photograph, 18 x 19.2 cm.

(อ้างอิง ภาพประกอบ 23)

1.9 **Bride, 1912**

Color Photograph, 12.3 x 20.5 cm.

(อ้างอิง ภาพประกอบ 24)

1.10 **The Bride Stripped Bare by the Bachelors, 1912**

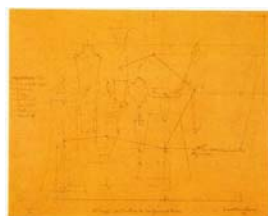
Color Photograph, 10.1 x 13.5 cm.

(อ้างอิง ภาพประกอบ 25)

1.11 **Cemetery of Uniforms and Liveries (No.1), 1913**

Color Photograph, 7.8 x 10.3 cm.

(อ้างอิง ภาพประกอบ 26)

1.12. Study for the **Chocolate Grinder No.2**, 1914

Color Photograph, 10.3 x 12.5 cm.

(อ้างอิง ภาพประกอบ 29)

1.13 **Chocolate Grinder No.2**, 1914

Color Photograph, 15.5 x 18.7 cm.

(อ้างอิง ภาพประกอบ 30)

1.14 **Network of Stoppages**, 1914

Color Photograph, 7.6 x 10.2 cm.

(อ้างอิง ภาพประกอบ 32)

1.15 Glider Containing a Water Mill in Neighboring Metals, 1913-15

Color Photograph, 9 x 20.4 cm.

(อ้างอิง ภาพประกอบ 33)

1.16 9 Malic Molds, 1914-15

Color Photograph, 9.5 x 15.5 cm.

(อ้างอิง ภาพประกอบ 34)

1.17 The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even or The Large Glass,
1915-23

Color Photograph, 10.1 x 15.8 cm.

(อ้างอิง ภาพประกอบ 38)

2. ในงานวิจัยฉบับนี้ผู้วิจัยจะศึกษาและวิเคราะห์ ผลงานจิตรกรรม ของมาร์เซล ดูชองปี ในประเด็นเกี่ยวกับ แนวคิด เนื้อหา วัสดุ และภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์

3. ผลที่ได้จากการศึกษาในประเด็นเกี่ยวกับ แนวคิด เนื้อหา วัสดุ และภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ของมาร์เซล ดูชองปี จะนำมาสร้างสรรค์ผลงาน ศิลปะจินตทัศน์ ในแบบของผู้วิจัย

4. ข้อตกลงเบื้องต้น

การศึกษาวิจัยเรื่อง ศิลปะจินตทัศน์ : กรณีศึกษาผลงานจิตรกรรม ของมาร์เซล ดูชองปี ผู้วิจัยได้นำ ภาพผลงานที่เป็น ภาพพิมพ์สี จากหนังสือศิลปะ ทั้งในประเทศ และต่างประเทศ และจากข้อมูลจากเว็บไซต์ใน อินเทอร์เน็ต โดยภาพที่ปรากฏเป็นข้อมูลชั้นรอง (Secondary data) ที่เป็นผลงานของศิลปิน มาทำการศึกษาวิจัย ที่คาดว่า มีความเหมือนหรือใกล้เคียง ผลงานจริงมากที่สุด โดยผู้วิจัยได้นำผลงานของศิลปินมาวิเคราะห์ โดยใช้วิธี การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposivesample) มาเป็นกลวิธีในการดำเนินการศึกษาวิจัย

โดยศึกษาจากประวัติชีวิตส่วนตัว ครอบครัว การได้รับการเลี้ยงดู การศึกษา อบรม ตลอดจนปัจจัยแวดล้อมต่างๆ อันส่งผลต่อวิถีคิด และการดำเนินชีวิต ตั้งแต่วัยเด็ก จนกระทั่งถึงช่วงชีวิตของการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ ที่ผู้วิจัยได้เลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัย คือ ประมาณปี ค.ศ.1887-1923 อันเป็นช่วงเวลาตั้งแต่วัยเยาว์ จนกระทั่งถึงช่วงเวลาของการสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรม อันเป็นการทำผลงานศิลปะ ในยุคต้นของตัวศิลปิน ซึ่งนอกจากการศึกษาประวัติชีวิตส่วนตัวแล้ว ประวัติชีวิตการสร้างสรรคผลงานศิลปะ พัฒนาการในการทำงานศิลปะ ตลอดจนบริบททางสภาพสังคม สิ่งแวดล้อม ไม่ว่าจะเป็นในสังคมโลก หรือสังคมทางศิลปะ ก็เป็นสิ่งที่คุณวิจัย ได้นำมาประมวลความรู้ความคิด พัฒนาการการสร้างสรรคผลงานของศิลปินมาร์เซล ดูชองปี

5. สรุปผลการศึกษาวิจัย

สรุปการสร้างสรรคผลงานจิตรกรรม

มาร์เซล ดูชองปีได้แสดงความตั้งใจ และประกาศว่าเขาจะยึดอาชีพเป็นจิตรกร หลังจากจบการศึกษาจากโรงเรียนศิลปะ เมื่อเขามีอายุ 17 ปี มาร์เซล ดูชองปีได้ใช้ชีวิตอยู่กับพี่ชายของเขา ที่มีอาชีพเป็นศิลปินและก็เป็นสมาชิก คนสำคัญในกลุ่มลัทธิคิวบิสม์ด้วย ซึ่งเป็นลัทธิทางศิลปะที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากใน ช่วงเวลาขณะนั้น จากการที่ได้เข้าร่วมเป็นหนึ่งในศิลปินกลุ่ม

คิวบิส ภาพผลงานที่ปรากฏ หรือรูปลักษณะที่ศิลปินมาร์เซล ดูชองป์เลือกที่จะนำมาถ่ายทอด เป็นผลงานจิตรกรรมนั้น ก็ได้แนวความคิด มาจากกลุ่มคิวบิสนี้เอง โดยภาพผลงานที่เริ่มปรากฏอย่างเด่นชัดถึงวิธีการสร้างสรรค์ผลงานที่ได้อิทธิพล ทางความคิดจากจากกลุ่มลัทธิทางศิลปะคิวบิส ก็เริ่มปรากฏขึ้นในปี ค.ศ.1911 และมันก็เผยให้เห็นลักษณะในการสร้างสรรค์ผลงานที่ ไม่หยุดนิ่งของเขา ภาพลักษณะของรูปแบบ ที่เขาได้นำเสนอมันออกมานั้น มันไม่ได้หยุดอยู่ แต่ภายใต้หลักปรัชญาของศิลปินกลุ่มคิวบิส ที่พึงกระทำ เขายินดีที่จะสร้างให้มันแสดงถึงความเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นภายในภาพผลงาน เขาไม่ยอมผูกมัดตัวเองให้หยุดอยู่กับ หลักการการสร้างสรรค์ผลงานที่ศิลปินคิวบิสตีกรอบเอาไว้ ความสถิตินิ่งคงไม่ใช่สิ่งที่เขาต้องการอย่างแท้จริง จากแนวความคิดที่เหล่าศิลปินกลุ่มคิวบิส มองว่า มาร์เซล ดูชองป์เป็นคนนอกคอกนั้น มันได้สร้างความไม่ลงรอยกันนัก ระหว่างมาร์เซล ดูชองป์เอง กับศิลปินคิวบิสซุ่มในกลุ่ม ซึ่งเหตุการณ์นี้ ก็ไม่ได้หยุดยั้ง หรือเป็นอุปสรรคในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะของมาร์เซล ดูชองป์

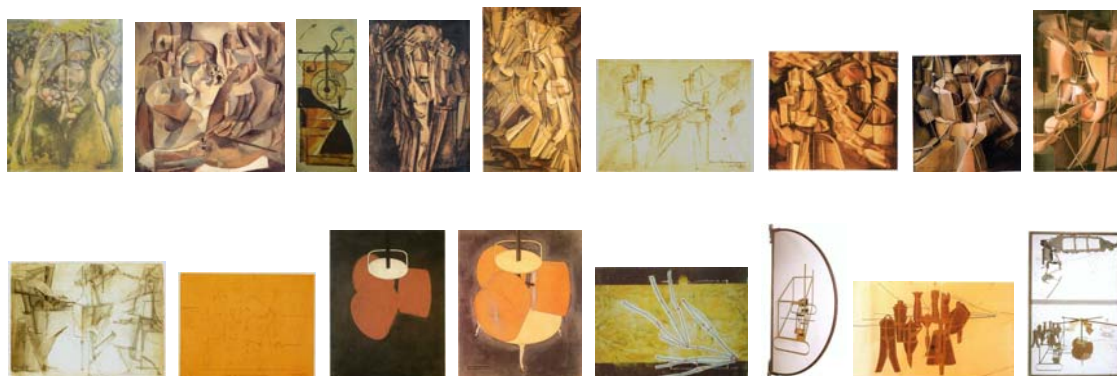
โดยในการสร้างสรรค์ผลงานของศิลปินมาร์เซล ดูชองป์นั้น สิ่งที่ถูกวิพากษ์ค้นพบ ลักษณะการสร้างสรรค์ รสนิยมความชอบ แนวความคิด ความเชื่อ ตลอดจนเจตนาจริงใจ ความเป็นตัวตนของศิลปินที่เผยให้เห็นออกมาในภาพผลงานนั้น ก็คือเรื่องของ การให้ความสำคัญกับลักษณะของการแสดงถึงความสัมพันธ์ อันดีต่อกันระหว่างเพศหญิง และเพศชาย ทำให้ผู้วิจัยได้ทราบว่ามาร์เซล ดูชองป์ มีทัศนคติในเชิงบวก ในเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างเพศ เขาจึงได้ถ่ายทอดภาพลักษณะของรูปแบบในการสร้างสรรค์ผลงานออกมาเป็นในทัศนคติในเชิงบวก ไม่ว่าจะเป็นการถ่ายทอดภาพลักษณะ ให้ออกมาในรูปลักษณะของกลุ่มมนุษย์ หรือคู่ที่เป็นตัวหมากรุก ที่เป็นตัวพระราชา และพระราชินี อันเป็นเกมส์กีฬา ที่เขาหลงใหล และเขาจริง เขาจึงกับมันเามากๆ

การหลงใหลสังคมเทคโนโลยี ก็เป็นสิ่งที่เขาได้สะท้อนออกมาให้เห็น ในภาพผลงานเช่นกัน เขาหลงใหลจึงหวนหาการขับเคลื่อนของมัน สิ่งนี้จึงเสมือนเป็นสิ่งที่ผลักดัน ให้เขาได้สร้างสรรค์ผลงานออกมาในภาพลักษณะที่โดดเด่น อย่างที่ไม่มีศิลปินในยุคนั้นคนไหนกระทำมาก่อน และจากจุดนี้ จึงเริ่มทำให้ชื่อของมาร์เซล ดูชองป์เริ่มเป็นที่รู้จักกันมากขึ้น ในฐานะ ผู้ที่ได้สร้างภาพผลงานให้ปรากฏออกมาในกระบวนแบบทางศิลปะที่เรียกกันว่าลัทธิฟิวเจอริส นั้นเอง

และจากการสร้างสรรค์ผลงานให้ปรากฏออกมาให้เห็นอย่างเป็นลำดับ ก็พบว่า มาร์เซล ดูชองป์ ได้ให้ความสำคัญกับขั้นตอนในการสร้างสรรค์ผลงานของเขาอย่างตั้งใจ เขาจะให้ความสำคัญกับการศึกษา หมั่นค้นคว้า ทดลอง เพื่อให้ได้รูปลักษณะอย่างที่เขาพึงพอใจ จากจุดนี้จึงมักเห็น ภาพต้นแบบของผลงานชิ้นสำเร็จ หรือภาพที่เป็นพัฒนาการในการสร้างสรรค์ผลงาน อย่างเช่น จะมีการสร้างภาพผลงาน ที่มีภาพลักษณะของรูปแบบที่คล้ายๆ กัน หรือภาพที่มีชื่อซ้ำกัน

โดยศิลปินเองจะระบุไว้ในภาพผลงานข้างท้ายว่า เป็นภาพลำดับที่ 1 ภาพลำดับที่ 2 หรือว่าภาพลำดับที่เท่าไร การที่มาร์เซล ดูซงปีให้ความสำคัญกับลำดับทางความคิด หรือภาพที่จะเป็นพัฒนาการทางความคิดของเขา ที่เป็นการศึกษาภาพในลักษณะที่ซ้ำๆ กัน ให้ชื่อเรื่องราวหัวข้อซ้ำๆ กันนั้น จะไม่ใช่วิธีการปฏิบัติที่ศิลปินหลายๆ คนจะทำได้ แต่จากการศึกษา ก็พบว่าสิ่งที่ตัวเขาเองให้ความสำคัญกับการศึกษา ค้นคว้า ทดลองเช่นนี้ มันได้ทำให้เขาได้ค้นพบวิธีการสร้างสรรค์ชิ้นงานที่เขาต้องการได้อย่างพึงพอใจ และก็เป็นที่น่าทึ่งกันว่า ผลงานที่มาร์เซล ดูซงปีได้สร้างสรรค์นั้น มันได้ส่งอิทธิพลเป็นอย่างมากต่อศิลปินร่วมสมัยของเขา หรือศิลปินในยุคถัดมา และได้รับการยกย่องให้เขาเป็นศิลปินคนสำคัญคนหนึ่งในวงการประวัติศาสตร์ศิลป์ เลยทีเดียวและจากปรากฏการณ์ที่ศิลปินมาร์เซล ดูซงปี ได้เผยให้เห็นถึงภาพผลงานที่แสดงถึงพัฒนาการทางความคิด การศึกษา ค้นคว้าทดลอง เช่นนี้ ก็ทำให้ผู้วิจัย ได้ค้นพบวิธีคิด วิธีการสร้างสรรค์ผลงานจนเป็นภาพลักษณะของรูปแบบ ที่ปรากฏ

ซึ่งการการศึกษาวิจัยก็พบว่า ศิลปินมาร์เซล ดูซงปีได้แสดงเจตนาในการสร้างสรรค์ผลงาน อันเป็นผลงานชิ้นสำคัญที่เขาให้ความสนใจอย่างมาก ซึ่งมันก็มาจากการหลอมรวม ความรู้ ความคิด ทศนคติ รสนิยม อันแสดงถึงความเป็นตัวตนของเขา ให้ได้เห็นปรากฏออกมาเป็นภาพผลงาน และเรื่องราวหัวข้อที่เขาต้องการ ที่จะนำเสนอมันต่อหน้าสาธารณะชน อย่างภูมิใจ นั่นก็คือชิ้นผลงานที่ชื่อว่า เจ้าสาวเดินราเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่ากระจกบานใหญ่ (The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even or The Large Glass) กว่าภาพผลงานชิ้นนี้จะปรากฏขึ้นนั้น มันก็ได้ปรากฏภาพผลงานชิ้นต่างๆ อันเป็นภาพผลงานหลากหลายประเภท ในการสร้างสรรค์ หลากหลายกลวิธีในการสร้างสรรค์ เพื่อเป็นวิธีการในการค้นคว้า ศึกษา หาภาพลักษณะในแบบที่ตัวศิลปินมาร์เซล ดูซงปี เองจะมีความพึงพอใจที่สุด เพื่อที่จะได้นำมันมาเป็นส่วนประกอบย่อย อันแสดงถึงบทบาท ที่เป็นส่วนประกอบของเรื่องราวหัวข้อ ที่เขาตั้งใจที่จะทำมัน วิธีความคิด การส่งต่อความคิด พัฒนาการจากชิ้นหนึ่ง ไปยังผลงานอีกชิ้นหนึ่ง เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ไปยังเป้าหมายที่ต้องการ วิธีการสร้างสรรค์ผลงานเช่นนี้ จึงเป็นกลวิธีที่ผู้วิจัยได้เลือกมาเป็นประชากรกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัย อันประกอบไปด้วยกลุ่มของผลงานที่เป็นแรงขับหรือเป็นแรงบันดาลใจ กลุ่มผลงานที่เป็นงานต้นแบบหรืองานสเกตช์ และกลุ่มผลงานที่ศิลปินนำมาประกอบรวมต่างๆ ซึ่งเป็นภาพผลงานที่อยู่ในช่วงระหว่างปี ค.ศ.1911-1923 จำนวนทั้งสิ้น 17 ภาพผลงาน

(ข้างล่าง ภาพประกอบ 12, 13, 14, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 29, 30, 32, 33, 34, 38)

ผลงานสร้างสรรค์อันแสดงถึงพัฒนาการทางศิลปะ ขบวนการทางความคิด จากภาพลักษณะของรูปแบบ หรืออย่างที่เราเรียกว่าเป็นผลงานจิตรกรรม อย่างที่รู้จักกันดี หรือไม่ว่ารูปแบบของพัฒนาการ ในการสร้างสรรค์ เช่นนี้ จะแปลสภาพให้มีภาพลักษณะของรูปแบบในการสร้างสรรค์ ในกระบวนการใดก็ตาม วิธีการเช่นนี้ได้สิ้นสุด หรือหยุดนิ่ง อยู่ในรูปแบบธรรมเนียมปฏิบัติ แต่อย่างใดอย่างหนึ่งไม่ ตราบใดที่ผู้สร้างสรรค์ผลงาน ยังยินดี ที่จะนิยมเป็นผู้ที่กระทำ ให้ผลงานศิลปะของตนเป็นงานศิลปะสร้างสรรค์ โดยมีได้ให้จุดมุ่งหมาย หรือนิยมเพียงกับความสำเร็จจะหยุดอยู่กับชิ้นผลงาน แต่นิยมที่จะให้ชิ้นผลงานไปหยุดอยู่ในความซาบซึ้ง ความประทับใจของผู้เสพผลงานเป็นสำคัญ ไม่ว่าผู้เสพผลงานจะเป็นตัวศิลปินเอง หรือบุคคลอื่น ดังความว่า การให้จุดมุ่งหมายของการกระทำผลงานสร้างสรรค์ ได้เข้าไปมีส่วนร่วมในมโนทัศน์ ของผู้ที่ชื่นชม หรืออาจเรียกได้ว่าผลงานสร้างสรรค์เหล่านี้ ก็คือผลงานศิลปะจินตทัศน์

การสร้างสรรค์ผลงานของมาร์เซล ดูชองปี จึงเป็นสิ่งที่มีความคุณค่า และมีความหมายอันสำคัญยิ่ง ที่มีผลต่อกระบวนการความรู้ความคิด อันเป็นสิ่งที่เขาได้แสดงเอาไว้ให้สังคมโลก

สรุปกลวิธีการสร้างสรรค์ต่างๆ ทางศิลปะ

จากการศึกษาภาพผลงานของ ศิลปินมาร์เซล ดูชองปี จนได้กลุ่มตัวอย่าง ชุด เจ้าสาวเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่ากระจกบานใหญ่ (The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even or The Large Glass.) พร้อมกับชุดผลงานประกอบร่วม ที่ใช้ในการวิจัยทั้งสิ้น 17 ภาพผลงาน โดยผู้วิจัยได้วิเคราะห์ภาพผลงานจาก ลักษณะภาพผลงานที่ปรากฏ และการให้ความสำคัญกับเรื่องราวหัวข้อ หรือชื่อภาพ ที่ศิลปินได้ตั้งเอาไว้ เพื่อเป็นสื่อกลางในการบอกเล่าเรื่องราวที่ตัวศิลปินเองต้องการนำเสนอ อีกอย่างหนึ่ง

(อ้างอิง ภาพประกอบ 12)
ภาพชายหนุ่มและเด็กหญิง
ในฤดูใบไม้ผลิ
ในปี ค.ศ. 1911
สีน้ำมันบนผ้าใบ
ขนาด 65.7 x 50.2 ซม.

(อ้างอิง ภาพประกอบ 13)
ภาพคนเล่นหมากรุก
ในปี ค.ศ. 1911
สีน้ำมันบนผ้าใบ
ขนาด 108 x 101 ซม.

(อ้างอิง ภาพประกอบ 14)
ภาพเครื่องบอกเวลา
ในปี ค.ศ. 1911
สีน้ำมันบนกระดาษแข็ง
ขนาด 33 x 12.5 ซม.

(อ้างอิง ภาพประกอบ 19)
ภาพชายหนุ่มผู้ใส่เครื่องรางใน
รถไฟ
ในปี ค.ศ. 1911
สีน้ำมันบนผ้าใบที่ติดบน
กระดาษแข็ง
ขนาด 100 x 73 ซม.

(อ้างอิง ภาพประกอบ 20)
ภาพผู้หญิงเปลือยเดินลง
บันได หมายเลข 2
ในปี ค.ศ. 1912
สีน้ำมันบนผ้าใบ
ขนาด 146 x 89 ซม.

(อ้างอิง ภาพประกอบ 21)
ภาพส่วนเฉพาะราชาและ
ราชินีที่เปลือยโดยรวดเร็ว
ในปี ค.ศ. 1912
ดินสอบนกระดาษ
ขนาด 27.3 x 39 ซม.

(อ้างอิง ภาพประกอบ 22)
ภาพราชาและราชินีที่
เปลือยกายอย่างรวดเร็ว
ในปี ค.ศ. 1912
สีน้ำมันบนผ้าใบ
ขนาด 114.5 x 128.5 ซม.

(อ้างอิง ภาพประกอบ 23)
ภาพข้อความพหุมหารีถึง
เจ้าสาว
ในปี ค.ศ. 1912
สีน้ำมันบนผ้าใบ
ขนาด 59.4 x 54 ซม.

(อ้างอิงแล้ว ภาพประกอบ 24)

ภาพเจ้าสาว

ในปี ค.ศ.1912

สีน้ำมันบนผ้าใบ

ขนาด 89.5 x 55.25 ซม.

(อ้างอิงแล้ว ภาพประกอบ 25)

ภาพเจ้าสาวเดินรำเปลือย

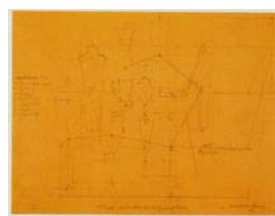
กายต่อหน้าชายโสด

ในปี ค.ศ.1912

ดินสอและสีน้ำที่บบน

กระดาษ

ขนาด 23.8 x 32.1 ซม.

(อ้างอิงแล้ว ภาพประกอบ 26)

ภาพสุสานของเครื่องแบบ

และสิ่งมีชีวิต หมายเลข 1

ในปี ค.ศ.1913

ดินสอบนกระดาษ

ขนาด 32 x 40.5 ซม.

(อ้างอิงแล้ว ภาพประกอบ 29)

ภาพศึกษาสำหรับเครื่อง

ปั้นชอคโกแลตหมายเลข 2

ในปี ค.ศ.1914

สีน้ำมันและดินสอบนผ้าใบ

ขนาด 73 x 60 ซม.

(อ้างอิงแล้ว ภาพประกอบ 30)

ภาพเครื่องปั้นชอคโกแลต

หมายเลข 2

ในปี ค.ศ.1914

สีน้ำมันและเส้นด้ายบนผ้า

ใบ

ขนาด 65 x 54 ซม.

(อ้างอิงแล้ว ภาพประกอบ 32)

ภาพแสดงการหยุดของ

เครือข่าย

ในปี ค.ศ.1914

สีน้ำมันและดินสอบนผ้าใบ

ขนาด 148.9 x 197.7 ซม.

(อ้างอิงแล้ว ภาพประกอบ 33)

ภาพเครื่องปั้นน้ำที่บรรจุอยู่

ในเครื่องร่อนโลหะ

ในปี ค.ศ.1913-15

สีน้ำมันกับตะกั่ว, เส้นลวด

และกระจกครึ่งวงกลม

ขนาด 147 x 79 ซม.

(อ้างอิงแล้ว ภาพประกอบ 34)

ภาพผู้ชายทั้ง 9 คน

ในปี ค.ศ.1914-15

สีน้ำมันกับกระดาษโลหะ,

เส้นลวดที่อยู่ระหว่างแผ่น

แก้วทั้ง 2 แผ่น

ขนาด 66 x 101.2 ซม.

(อ้างแล้ว ภาพประกอบ 38)

ภาพเจ้าสาวเดินรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่ากระเจกบานใหญ่ ในปี ค.ศ.1915-23

สีน้ำมัน, น้ำมันชักเงา, กระดาษโลหะ, เส้นลวด และซี่ฟันบนแผ่นแก้วที่ยึดติดกับอะลูมิเนียม

กับกรอบที่ทำจากไม้และเหล็กกล้า

272.5 x 175.8 ซม.

วิถีการสร้างสรรค์ผลงานของศิลปินมาร์เซล ดูชองปีได้เผยให้เห็นรูปแบบทางความคิด ที่บ่งบอกได้ว่า ตัวศิลปินเองมีความเข้าใจในสิ่งที่ตนเองเป็น คนเองคิด ลักษณะที่บ่งบอกว่าเขามีความซาบซึ้งกับสิ่งที่ตัวเองได้สัมผัส ปราบฏุกการที่เขาได้รับรู้ พบเห็น จากความเข้าใจและทัศนคติมุมมองส่วนตัว ได้เผยออกมาให้ปรากฏเป็นภาพของผลงานสร้างสรรค์ดังกล่าว

การศึกษาวิจัย ได้ผลสรุป การสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรมของมาร์เซล ดูชองปี ดังจะเห็นได้ว่า ศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ได้สร้างผลงานขึ้นมาจากองค์ประกอบหลายๆ อย่างด้วยกัน ซึ่งทั้งนี้ผู้วิจัยได้สรุปผลในประเด็นเกี่ยวกับ แนวคิด เนื้อหา วัสดุ และภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ ดังนี้

1. แนวคิดในการสร้างสรรค์ มี 2 กลุ่มด้วยกัน สรุปคือ

1.1 ผลงานที่ศิลปินได้แนวคิดจากประสบการณ์ส่วนตัว มี 12 ชิ้น

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

ภาพผลงานที่ปรากฏ เป็นภาพผลงานที่ศิลปินมาร์เซล ดูชองป์ได้แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงาน ที่ได้มาจากความคิดอ่าน ที่มาจากประสบการณ์การรับรู้ส่วนตนในชีวิต ของตัวศิลปินเอง โดยสังเกตว่า ภาพลักษณะที่ปรากฏ จะเป็นรูปลักษณะ ที่ศิลปินได้สร้างสรรค์ขึ้นมาเองทั้งสิ้น ซึ่งได้แรงบันดาลใจมาจากรสนิยม ความเชื่อ ความชื่นชอบ และถ่ายทอดผลงานให้มีรูปแบบต่างๆ ให้เป็นไปตามประสบการณ์ของตนเป็นสำคัญ โดยมีรายละเอียดของภาพผลงานทั้งสี่ชิ้นดังนี้

ภาพผลงานชิ้นที่ 1 นั้นเป็นภาพชายหนุ่มและเด็กหญิงในฤดูใบไม้ผลิ ที่ศิลปินมาร์เซล ได้สร้างสรรค์ขึ้นมาจากแนวความคิดที่มาจาก ทศนคติมุมมองส่วนตัว ในเรื่องของทัศนคติเชิงบวก ในเรื่องของสัมพันธ์ภาพระหว่างเพศ โดยแสดงถึงลีลา และลักษณะจากรสนิยมส่วนตัว

ภาพผลงานชิ้นที่ 2 ภาพคนเล่นหมากรุก เป็นภาพผลงานที่ มาจากการที่ศิลปินได้แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานจาก รสนิยมความชอบส่วนตัว จากกิจกรรมที่เขาได้ปฏิบัติเสมือนเป็นกิจกรรมยามว่าง จนเกิดความหลงใหล และชื่นชอบอย่างเอาจริง เอาจึงเป็นอย่างมาก และต้องการที่จะถ่ายทอดภาพประสบการณ์ เหล่านั้นออกมาให้เห็นเป็นภาพผลงาน โดยได้ใช้รูปแบบในการสร้างสรรค์ ภาพผลงานที่ออกมาเป็นแบบลักษณะเฉพาะตน

ภาพผลงานชิ้นที่ 3 ภาพชายหนุ่มผู้โศกเศร้าในรถไฟ เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้แนวคิดในการสร้างสรรค์ ที่มาจากประสบการณ์ จากการปรากฏการณ์ที่เคยได้รับรู้ ความรู้สึกครั้งที่ได้เคยสัมผัสกับรถไฟ การเดินทางด้วยรถไฟ เป็นปรากฏการณ์ที่สร้างความประทับใจให้ศิลปิน ต้องการที่จะถ่ายทอดความรู้สึกเหล่านั้นให้ออกมาในรูปแบบที่ศิลปินได้สร้างสรรค์ ในลักษณะเฉพาะตน

ภาพผลงานชิ้นที่ 4 ภาพผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได (หมายเลข 2) เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้แนวคิดมาจาก ความต้องการที่จะพยายามสร้างภาพลักษณะของการเคลื่อนไหว ให้ปรากฏออกมาเป็นภาพลักษณะ ที่สมบูรณ์ โดยการปรากฏของวิธีการสร้างภาพเคลื่อนไหวนี้ ก็ได้ปรากฏมาให้เห็นแล้วก่อนหน้านี้ หลายชิ้นงานด้วยกัน

ภาพผลงานชิ้นที่ 5 ภาพส่วนเฉพาะราชาและราชินีที่เปลี่ยโดยรวดเร็ว เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้แนวคิดมาจาก ความต้องการที่จะถ่ายทอดภาพปฏิกิริยาของการแสดงสัมพันธ์ภาพระหว่างสิ่งที่เป็นคู่กัน โดยในที่นี้ศิลปินได้เลือกตัวมากที่เป็นตัวราชา และราชินี ที่เป็นตัวมากในเกมส์หมากรุก สองตัวที่เป็นตัวแทนของภาพลักษณ์ ที่แสดงความเป็นคู่ระหว่างเพศชายและเพศหญิง ที่เขาต้องการนำเสนอในเรื่องของการแสดงความสัมพันธ์ทางเพศ ให้ปรากฏออกเป็นภาพผลงานที่มีลักษณะเฉพาะตน

ภาพผลงานชิ้นที่ 6 ภาพราชาและราชินีที่เปลี่ยกายอย่างรวดเร็ว เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้แนวคิดมาจาก ความต้องการที่จะสร้างภาพผลงานที่เป็นเรื่องราวแสดงถึงความสัมพันธ์ทางเพศ ที่มีตัวมากที่เป็นตัวราชา และตัวราชินี มาเป็นตัวแทนในการถ่ายทอดเรื่องราว ให้เห็นถึงภาพของการขับเคลื่อนปฏิกิริยานี้ ในลักษณะที่ศิลปินเป็นแบบเฉพาะของศิลปินเอง

ภาพผลงานชิ้นที่ 7 ภาพข้อความพรหมจารีถึงเจ้าสาว เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้แนวคิดมาจาก ความต้องการที่จะบอกเล่าเรื่องราว หรือการสร้างปรากฏการณ์ ให้เห็นในเรื่องของการสานสัมพันธ์ทางความรัก ระหว่างเพศชาย และเพศหญิง ซึ่งในที่นี้ ศิลปินได้ให้เจ้าสาวเป็นตัวแทนของสาวบริสุทธิ์ ที่ผู้ชาย ต้องการสานความสัมพันธ์ หรือส่งสารบางอย่างเพื่อให้เธอได้รับรู้ โดยได้ถ่ายทอดภาพผลงานออกมาในลักษณะ ที่เป็นแบบฉบับของศิลปินเอง

ภาพผลงานชิ้นที่ 8 ภาพเจ้าสาวเต้นรำเปลี่ยกายต่อหน้าชายโสด เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้แนวคิดมาจาก ความต้องการที่จะถ่ายทอดภาพของความสัมพันธ์ระหว่างเพศ อันเป็นเรื่องราวที่ได้สร้างสรรค์มาแล้ว อย่างเป็นลำดับ โดยในภาพผลงานชิ้นนี้ ศิลปินได้เผยให้เห็นทัศนคติมุมมองเสมือนว่าเป็นมุมมองมาจากคนที่ค่อนข้างจะเจ้าชู้พอสมควร ที่มองเห็นผู้หญิงเสมือนกับว่า เธอมีแรงดึงดูดเย้ายวลทางเพศ เสมือนว่าเธอกำลังเต้นระบำเปลี่ยกาย ถึงแม้ว่าเธอคนนั้นจะไม่ได้ทำอะไรก็ตาม การสร้างเรื่องราวเพื่อถ่ายทอดให้เห็นถึง การเกิดปฏิกิริยาที่จะแสดงถึงการสานความสัมพันธ์ระหว่างเพศและแนวคิด ที่มาจากทัศนคติ และรสนิยมทางเพศ นี้ศิลปินได้ถ่ายทอดภาพผลงานให้ออกมาในแบบที่เป็นตัวเอง

ภาพผลงานชิ้นที่ 9 ภาพสุสานของเครื่องแบบและสิ่งมีชีวิต (หมายเลข 1) เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้แนวคิดมาจาก ความต้องการค้นหาภาพลักษณะ ที่จะเป็นตัวแทน ที่จะถ่ายทอดภาพลักษณะของเพศชาย ที่เป็นตัวแทนของบุคคลในหลากหลายอาชีพ หลากหลายสถานะในสังคม ซึ่งภาพผลงานนี้เป็นเสมือนภาพร่างความคิด และภาพผลงานที่ปรากฏ ก็เป็นเสมือนภาพแสดงแบบแพทเทิน ที่เหมือนกับช่างตัดเสื้อ เวลาที่จะออกแบบเสื้อผ้าจะนิยมใช้กัน โดยภาพที่ปรากฏก็

เป็นเสมือนเสื้อผ้าชุดยูนิฟอร์ม ที่เป็นตัวแทนของคนทั้งหลายสวมใส่กัน โดยที่ศิลปินได้ถ่ายทอดมันให้ปรากฏออกเป็นภาพผลงานในรูปแบบเฉพาะตัว

ภาพผลงานชิ้นที่ 10 ภาพแสดงการหยุดของเครือข่าย เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้แนวคิดมาจาก ความต้องการที่จะสร้างภาพผลงานที่จะนำไปเป็นส่วนประกอบร่วมที่สำคัญ ในภาพผลงานภาพสุสานของเครื่องแบบและสิ่งมีชีวิต (หมายเลข 1) ซึ่งจะเห็นว่า ทั้งภาพสุสานของเครื่องแบบและสิ่งมีชีวิต (หมายเลข 1) และภาพแสดงการหยุดของเครือข่ายนี้ ต่างก็ปรากฏเส้นตารางเล็กๆ แสดงเป็นพื้นภาพด้วยเหมือนกัน โดยที่ศิลปินตั้งใจที่สร้างภาพนี้เป็นส่วนประกอบที่จะนำไปให้แขวน ชุดยูนิฟอร์ม ทั้ง 9 ชุดที่ได้เคยออกแบบเอาไว้ สิ่งนี้จะไปเป็นสิ่งผูกมัดเหล่าผู้ชายนั้นเอาไว้ เสมือนว่า ผู้ชายเหล่านี้ ที่มาจากต่างที่ต่างทางนั้น ต่างก็มีสิ่งที่เหมือนกัน กันได้ยึดติดพวกเขาอยู่ หรือในเรื่องราวที่ศิลปินต้องการจะถ่ายทอดก็คือเรื่องการสานความสัมพันธ์ทางเพศ ที่บอกว่าผู้ชายเหล่านี้ต่างก็มีรสนิยมทางเพศที่เหมือนกัน โดยมีเส้นของเครือข่ายนี้ เป็นสิ่งที่แสดงความเป็นกลุ่มก้อน โดยถ่ายทอดภาพผลงานให้ออกมาในลักษณะเฉพาะตัว

ภาพผลงานชิ้นที่ 11 ภาพผู้ชายทั้ง 9 คน เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้แนวคิดมาจาก ความต้องการที่จะหลอมรวมความคิด จากภาพผลงานภาพสุสานของเครื่องแบบและสิ่งมีชีวิต (หมายเลข 1) และภาพแสดงการหยุดของเครือข่าย ให้เป็นภาพผลงานชิ้นสำเร็จอย่างที่ว่าศิลปินเองต้องการ โดยใช้วัสดุ ที่เป็นแผ่นตะกั่วแดงสี เสมือนกับว่ามันเป็นชิ้นส่วนหนึ่งที่มาจากชิ้นส่วนของเครื่องจักรกล เพื่อให้ภาพผลงานออกมาในลักษณะที่ศิลปินต้องการ

ภาพผลงานชิ้นที่ 12 ภาพเจ้าสาวเต้นรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่า กระเจกบานใหญ่ เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้แนวคิดมาจาก ความต้องการที่จะหลอมรวมความคิดต่างๆ ที่ศิลปินได้เคยสร้างสรรค์ และเสนอเจตนาเอาไว้แล้ว หลายภาพผลงานด้วยกัน ในเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับภาพของการแสดงถึง การสานความสัมพันธ์ทางเพศ ระหว่างเพศหญิง และเพศชาย และการเกิดปฏิกิริยาทางเพศ ในเรื่องราวที่ศิลปินต้องการ

สรุป

แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานที่ศิลปินได้แนวคิดมาจากประสบการณ์ส่วนตัว กล่าวคือ ศิลปินได้แสดงเจตนา ทศนคติที่เป็นประสบการณ์ส่วนตัว ในเรื่องของทัศนคติเชิงบวก ในเรื่องของความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างเพศหญิง และเพศชาย และปฏิกิริยา ความรู้สึก ในเรื่องราวดังกล่าว

1.2 ผลงานที่ศิลปินได้แนวคิดมาจากเครื่องจักรกล มี 6 ชิ้น

1

2

3

4

5

6

การสร้างสรรค์ผลงานของศิลปินมาร์เซล ดูชองปีโดยได้แนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานมาจากเครื่องจักรกล อันเนื่องมาจากศิลปินมีความประทับใจ ในลักษณะกลไกและการขับเคลื่อนที่เป็นลักษณะเฉพาะของมัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าศิลปินมีทัศนคติในเชิงบวก กับสังคมเทคโนโลยี และได้ถ่ายทอดเรื่องราว ภาพลักษณะต่างๆ โดยได้ใช้ลักษณะความเป็นเครื่องจักรกล มาเป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดภาพผลงานให้ออกมาเป็นชิ้นงานต่างๆ ดังนี้

ภาพผลงานชิ้นที่ 1 ภาพเครื่องบดกาแฟ เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้แนวคิดมาจากความประทับใจ ในการทำงานของเครื่องบดกาแฟ ที่ศิลปินได้พบเห็น และถ่ายทอดมันให้แสดงออกมาอย่างเห็นลึลล จังหวะ หน้าทีในการขับเคลื่อนของมัน ให้ออกมาในลักษณะเฉพาะตน

ภาพผลงานชิ้นที่ 2 ภาพเจ้าสาว เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้แนวคิดมาจากความต้องการที่จะใช้ภาพลักษณะของเครื่องจักรกล มาเป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดภาพของผู้หญิง ที่เป็นตัวแทนของยุคสมัยที่เต็มไปด้วยเครื่องยนต์กลไก โดยในที่นี้ศิลปินได้ให้สถานะของผู้หญิง ที่เป็นเจ้าสาว แทนความหมายของความบริสุทธิ์ ที่เธอมี โดยศิลปินได้สร้างสรรค์ผลงานในลักษณะความชอบส่วนตัวของศิลปินเอง

ภาพผลงานชิ้นที่ 3 ภาพศึกษาสำหรับเครื่องปั่นชอคโกแลต หมายเลข 2 เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้แนวความคิดมาจาก ความต้องการที่จะหาลักษณะของเครื่องจักรกล ที่จะมาเป็นตัวแทนของเรื่องราว ที่จะเป็นส่วนหนึ่งในหน้าที่ ของการแสดงถึงบทบาทความสัมพันธ์ทางเพศ อันเป็นส่วนประกอบที่สำคัญส่วนหนึ่ง และศิลปินก็ได้เลือกเครื่องปั่นชอคโกแลต ที่ได้ทำหน้าที่ในการปั่นชอคโกแลต ที่ชอคโกแลตนั้นเป็นขนมที่ให้อร่อย ที่หลายต่อหลายคนชื่นชอบ โดยเขาได้

น้ำมันมาเป็นตัวแทนของความหอมหวาน ดังกล่าว โดยศิลปินได้สร้างภาพลักษณะของมันเป็นออกมาเป็นลักษณะ ที่เป็นรูปแบบของตนเอง

ภาพผลงานชิ้นที่ 4 ภาพเครื่องบินชอคโกแลต หมายเลข 2 เป็นภาพผลงานที่เป็น พัฒนาการทางความคิดที่มาจาก ภาพศึกษาสำหรับเครื่องบินชอคโกแลต หมายเลข 2 ที่ศิลปินเอง ได้เคยสร้างสรรค์เอาไว้ ให้เป็นภาพสมบูรณ์ในรูปแบบเฉพาะตัวอย่างที่ตั้งใจ

ภาพผลงานชิ้นที่ 5 ภาพเครื่องบินน้ำที่บรรจุอยู่ในเครื่องร่อนโลหะ เป็นภาพผลงานที่ ศิลปินได้แนวคิด มาจากความต้องการที่จะหาลักษณะของเครื่องจักรกล ที่จะมาเป็นสื่อกลาง ตัวแทนที่แสดงถึงบทบาท หน้าที่ ของการแสดงความสัมพันธ์ทางเพศ โดยใช้ลักษณะการทำงานของ มัน มาแทนการบอกเล่าเรื่องราว บทบาทการสานความสัมพันธ์ทางเพศดังกล่าวโดย ศิลปินได้ สร้างสรรค์ผลงานออกมาในลักษณะเฉพาะตน

ภาพผลงานชิ้นที่ 6 ภาพเจ้าสาวเดินรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่า กระเจกบานใหญ่ เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้แนวคิดมาจาก การหลอมรวมความคิด ในเรื่องของ ความสัมพันธ์ทางเพศ ที่ศิลปินได้เคยแสดงเจตนาเอาไว้แล้ว ในหลายชิ้นผลงาน และได้เลือก ลักษณะของการทำงานแบบเครื่องจักรกล มาแสดงถึงบทบาท และลำดับขั้นตอนของการสานความสัมพันธ์ดังกล่าว

สรุป

ศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ได้สร้างสรรค์ผลงานโดยได้แรงบันดาลใจมาจากลักษณะของ เครื่องจักรกล โดยศิลปินได้มีมุมมองกับมันในทัศนคติในเชิงบอกเหมือนกับที่เขามีทัศนคติที่ดีใน เรื่องของการสานความสัมพันธ์ระหว่างเพศ เช่นกัน และจากการได้แนวคิดเช่นนี้ จึงได้ทำให้เขาได้ สร้างสรรค์ผลงานออกมาในรูปแบบเฉพาะตัวดังที่ปรากฏ

หมายเหตุ

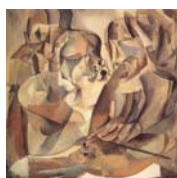
การสร้างสรรค์ผลงานของศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ที่ศิลปินได้แนวคิดในการสร้างสรรค์ที่ มาจากประสบการณ์ส่วนตัวของศิลปินเอง และแนวคิดที่มาจากความประทับใจในเครื่องจักรกล นั้น ลักษณะผลงานที่ถ่ายทอดออกมา ก็ได้แยกออกมาจากกันอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ศิลปินได้ สร้างสรรค์ผลงานต่างๆ โดยมาจากความชอบและทัศนคติ ส่วนตัว แต่ที่ผู้วิจัยได้แยกย่อยหัวข้อ แนวคิดในการสร้างสรรค์ของศิลปินนั้น ก็เพื่อให้ง่ายต่อความเข้าใจ

2. เนื้อหาในการสร้างสรรค์ มี 5 กลุ่มด้วยกัน สรุปคือ

2.1 ผลงานที่มีแสดงมีเนื้อหาเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัว มี 12 ชิ้น

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

การสร้างสรรคภาพผลงานศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ได้ถ่ายทอดผลงานออกมาโดยมีเนื้อหาที่แสดงออกในเรื่องราวที่เป็นทัศนคติมุมมอง ที่มีเกี่ยวกับเรื่องราวระหว่างเพศ ในแง่ดี จากทัศนคติในเชิงบวกเช่นนี้ ทำให้เขาได้ถ่ายทอดผลงานที่มีเนื้อหา ที่ได้แรงดลใจมาจากประสบการณ์ ในชีวิตของเขาเอง ที่ได้รับรู้และสัมผัส และได้ถ่ายทอดผลงานให้ออกมาให้ลักษณะที่เป็นตัวของตัวเอง ดังปรากฏไปด้วยภาพผลงาน

ภาพผลงานชิ้นที่ 1 ภาพชายหนุ่มและเด็กหญิงในฤดูใบไม้ผลิ ศิลปินได้เสนอเนื้อหาในการสร้างสรรค์ ที่เกี่ยวกับเรื่องของมิตรภาพ สัมพันธภาพ ที่มีและเกิดขึ้นระหว่างบุคคลต่างเพศ ซึ่งในที่นี้ก็คือเพศหญิง และเพศชาย โดยสาระที่ศิลปินได้เสนอนั้น มีการจัดฉากของบรรยากาศในสวน ที่มีสภาพแวดล้อมที่เป็นเสมือนที่พักผ่อน สบาย ที่จะมาช่วยสนับสนุนในสาระ ที่ศิลปินพยายามนำเสนอ ในเรื่องของกรมีปฏิสัมพันธ์อันดีระหว่างเพศที่มีต่อกันได้เป็นอย่างดี ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนมา

จากทัศนคติส่วนตัวของศิลปิน ที่มีทัศนคติในเชิงบวก ที่มีต่อการมีสัมพันธ์ที่มีระหว่างเพศที่มี โดยศิลปินได้ถ่ายทอดรูปลักษณะของภาพออกมาในรูปแบบเฉพาะตนของศิลปินเอง

ภาพผลงานชิ้นที่ 2 ภาพคนเล่นหมากรุก เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้เสนอเนื้อหาในการสร้างสรรค์ ที่มีจากทัศนคติของศิลปิน ที่เกี่ยวกับภาพความรู้สึก ปฏิกริยา ที่เกิดขึ้นระหว่างขณะทำกิจกรรม ซึ่งในที่นี้ก็คือเป็นภาพของบุคคล 2 คนที่คนหนึ่งเป็นผู้หญิง และอีกคนก็เป็นผู้ชาย ขณะที่กำลังเล่นเกมหมากรุกกันอยู่ ซึ่งเป็นการจัดภาพบรรยากาศ เพื่อที่จะบ่งบอกว่า บุคคลทั้ง 2 ต่างแสดงถึงปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน โดยมีการร่วมกระทำกิจกรรมเดียวกัน อันเป็นสิ่งผูกพันบุคคลทั้งสองนั้น โดยรูปลักษณะของภาพผลงานที่สร้างสรรค์นั้นศิลปินได้กระทำเพื่อที่จะแสดงถึงความเคลื่อนไหวที่ปรากฏภายในเรื่องราวที่น่าเสนอ ให้ออกมาในลักษณะเฉพาะตน

ภาพผลงานที่ 3 ภาพชายหนุ่มผู้โตเก้ร่าในรถไฟ เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้เสนอเนื้อหาในการสร้างสรรค์ ที่เกี่ยวกับการสร้างภาพความเคลื่อนไหวที่ของบุคคล ที่เป็นมุมมองความคิดของศิลปินเอง ให้ปรากฏเป็นภาพผลงาน จังหวะการเคลื่อนไหวท่าทาง เสมือนกับจังหวะการขับเคลื่อนของรถไฟ เป็นเจตนาที่ศิลปินต้องการถ่ายทอดผลงานให้ออกมา ในลักษณะที่เป็นแบบเฉพาะของศิลปินเอง

ภาพผลงานที่ 4 ภาพผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได (หมายเลข 2) เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้เสนอเนื้อหาในการสร้างสรรค์ ที่เป็นการนำเสนอภาพแสดงถึงจังหวะการเคลื่อนที่ ให้ปรากฏออกเป็นภาพผลงานที่มีความสมบูรณ์ ในองค์ประกอบทั้งหลาย ซึ่งจะเป็นว่าการปรากฏของรูปแบบของภาพผลงานในลักษณะนี้ มิใช่ภาพผลงานแรกๆ ที่ศิลปินกระทำ มันเป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้กระทำซ้ำ ซ้ำกันหลายครั้งแล้ว จนกระทั่งปรากฏเป็นภาพผลงานชิ้นนี้ ที่ศิลปินได้สร้างสรรค์ในรูปแบบที่เป็นตัวของตัวเองอย่างแท้จริง

ภาพผลงานชิ้นที่ 5 ภาพส่วนเฉพาะราชาและราชินีที่เปลือยโดยรวดเร็ว เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้เสนอเนื้อหาในการสร้างสรรค์ ที่เป็นการนำเสนอในเรื่องราวของความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่เป็นคู่ อันดีที่มีต่อกัน ที่เป็นทัศนคติมุมมองของศิลปิน ซึ่งในที่นี้ ศิลปินได้นำเสนอภาพลักษณะของคู่ ที่เป็นตัวหมากที่สำคัญ 2 ตัวในเกมหมากรุก คือตัวคิง และตัวควีน ที่ศิลปินต้องการให้มันเป็นตัวแทนของเพศชายและเพศหญิง โดยนำเสนอมันในลักษณะของตนเอง

ภาพผลงานชิ้นที่ 6 ภาพราชาและราชินีที่เปลือยกายอย่างรวดเร็ว เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้นำเสนอเนื้อหา ที่เป็นการพัฒนามาจากภาพผลงานชิ้นที่ผ่านมา ที่มุ่งเน้นเนื้อหาให้เห็นในเรื่องของภาพแสดงถึงการมีปฏิสัมพันธ์ทางเพศ ที่เกิดขึ้น คือภาพส่วนเฉพาะราชาและราชินีที่

เปลือยโดยรวดเร็ว ให้ปรากฏเป็นภาพผลงานชิ้นสมบูรณ์ ดังที่ศิลปินเองได้แสดงความตั้งใจ โดยถ่ายทอดภาพผลงานออกมาในรูปแบบเฉพาะตน

ภาพผลงานชิ้นที่ 7 ภาพข้อความพรหมจารีถึงเจ้าสาว มีเนื้อหาในการสร้างสรรค์ผลงานมาจากทัศนคติ ที่ศิลปินต้องการนำเสนอให้เห็นถึง การสานสัมพันธ์ ไปถึงผู้หญิง ซึ่งในที่นี้ศิลปินได้ใช้เจ้าสาว แทนความหมายถึงผู้หญิงที่บริสุทธิ์ หรือหญิงที่ยังไม่ได้ผ่านการสมรส เพราะเนื้อหาที่เกี่ยวกับการสมรสของศิลปิน จะมีความหมายถึงเรื่องของการมีปฏิสัมพันธ์ทางเพศที่เกิดขึ้นด้วย โดยศิลปินได้ถ่ายทอดภาพผลงาน เป็นการบอกเล่าถึงเรื่องราวที่ศิลปินพยายาม ที่จะนำเสนอในลักษณะที่เป็นตัวศิลปินเอง

ภาพผลงานชิ้นที่ 8 ภาพเจ้าสาวเดินรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด เป็นภาพผลงานที่ศิลปินมุ่งเน้นเนื้อหาที่เกี่ยวกับภาพแสดงถึงการมีปฏิสัมพันธ์ทางเพศ ที่มีต่อกันระหว่างเพศหญิงและเพศชาย โดยศิลปินได้นำเสนอมาให้ออกมาในฐานะภาพร่างทางความคิดของตัวศิลปินเอง

ภาพผลงานชิ้นที่ 9 ภาพสุสานของเครื่องแบบและสิ่งมีชีวิต (หมายเลข 1) เป็นภาพผลงานที่ศิลปินต้องการนำเสนอเนื้อหาที่เป็นภาพตัวแทนของเพศชาย ที่เป็นตัวแทนของกลุ่มบุคคลในหลากหลายอาชีพด้วยกัน ซึ่งศิลปินได้สร้างสรรค์ผลงานให้เสมือนเป็นภาพที่แสดงถึงการออกแบบ ชุดยูนิฟอร์มเหล่านั้น โดยเป็นเจตนาในการสร้างสรรค์ของศิลปินเอง

ภาพผลงานชิ้นที่ 10 ภาพแสดงการหยุดของเครือข่าย เป็นภาพผลงานที่ศิลปินต้องการนำเสนอเนื้อหาที่จะเป็นการนำไปผนวกรวม ให้เป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ร่วมกับผลงานภาพสุสานของเครื่องแบบและสิ่งมีชีวิต (หมายเลข 1) โดยสังเกตว่า ภาพผลงานทั้ง 2 ชิ้นนั้น ต่างมีเส้นตารางที่แสดงเอาไว้เป็นภาพพื้นของภาพผลงานปรากฏอยู่ ทั้ง 2 ภาพผลงานนั่นเอง ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะเป็นการกำหนดพื้นที่ และการกำหนดสัดส่วนของมัน หากว่าจะนำภาพผลงานไปวางทับซ้อนกัน มันก็จะเป็นสัดส่วน ที่ลงตัวกันพอดี อย่างที่ศิลปินต้องการ ได้ดังตั้งใจ โดยจะให้มันมีเนื้อหาที่เกี่ยวกับเป็นเส้นแสดงการเกี่ยวโยง ระหว่างชุดในแต่ละชุดเหล่านั้น โดยให้มันผูกโยงเอาไว้ด้วยกัน เสมือนว่ามันเหล่านั้นได้แสดงถึงความ เป็นกลุ่มบุคคลที่มีความอะไรบางอย่าง ที่เป็นสิ่งเกี่ยวมัดพวกเขาเอาไว้ด้วยกัน โดยสะท้อนให้เห็นเหมือนกับว่า พวกชุดยูนิฟอร์มเหล่านั้น ถูกแขวนเอาไว้ในราวแขวนเสื้ออันเดียวกัน ซึ่งศิลปินได้นำเสนอมันเอาไว้ในลักษณะที่เป็น ลักษณะการสร้างสรรค์ผลงานที่เป็นแบบเฉพาะส่วนตัวของศิลปินเอง

ภาพผลงานชิ้นที่ 11 ภาพผู้ชายทั้ง 9 คน เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้นำเสนอเนื้อหาที่เป็นการผนวกความคิดจากภาพผลงานที่ศิลปินเอง ได้เคยนำเสนอเอาไว้แล้ว ก็คือ ภาพผลงาน

สุสานของเครื่องแบบและสิ่งมีชีวิต (หมายเลข 1) และภาพแสดงการหยุดของเครือข่าย ให้ออกมาเป็นภาพผลงานที่มีความสมบูรณ์อย่างที่ศิลปินได้ตั้งใจ ในลักษณะเฉพาะตนเอง

ภาพผลงานชิ้นที่ 12 ภาพเจ้าสาวเต้นรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่า กระเจกบานใหญ่ เป็นภาพผลงานที่มีเนื้อหาที่แสดงถึงการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศ ดังที่ศิลปินได้นำเสนอเอาไว้แล้วในหลายภาพผลงานด้วยกัน ภาพแสดงถึงความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างเพศหญิง กับเพศชายนี้ โดยมีรูปแบบในการนำเสนอที่เป็นลักษณะที่เป็นแบบฉบับส่วนตัวของศิลปิน

สรุป

ภาพผลงานสร้างสรรค์ที่ศิลปินได้นำเสนอเนื้อหาในการสร้างสรรค์นั้น ต่างมาจากทัศนคติจากประสบการณ์การรับรู้ และรสนิยมส่วนตัวของศิลปินเอง จนปรากฏให้เป็นภาพผลงานต่างๆ ดังกล่าว

2.2 ผลงานที่แสดงมีเนื้อหาเกี่ยวกับเครื่องจักรกล มี 6 ชิ้น

1

2

3

4

5

6

ภาพผลงานการสร้างสรรค์ของศิลปินมาร์เซล ดูชองปี นอกจากศิลปินจะสร้างสรรค์จากทัศนคติส่วนตัวของศิลปินเองแล้ว สิ่งใดอีกอื่นๆ ที่ศิลปินได้รับรู้ และเกิดความประทับใจ ศิลปินก็นำมันมาเป็นส่วนประกอบที่สำคัญสำหรับที่จะนำมาสร้างสรรค์ผลงานของตนเองด้วยเช่นกัน และจะเห็นว่าสภาพแวดล้อมในยุคสมัยนั้นที่กำลังตื่นตัวกับเทคโนโลยี ที่เริ่มเข้ามามีบทบาท ในชีวิตประจำวัน มากขึ้นเรื่อยๆ อันเป็นสิ่งที่ศิลปินเอง ได้เกิดความประทับใจ กับมันเช่นกัน จึงได้นำมันมาเป็นสื่อสื่อใจ ในการสร้างสรรค์ผลงาน โดยมีภาพลักษณะที่เป็นแบบฉบับเฉพาะตัว ดังประกอบไปด้วย

ภาพผลงานชิ้นที่ 1 ภาพเครื่องรดกกาแฟ ศิลปินได้แสดงเนื้อหาที่นำเสนอผ่านในรูปแบบลักษณะของเครื่องรดกกาแฟ อันเป็นเครื่องจักรกล ชิ้นแรกๆ ที่ศิลปินต้องการที่จะนำเสนอกระบวนการทำงานของมันให้ออกมาเป็นภาพผลงานสร้างสรรค์ในลักษณะเฉพาะ

ภาพผลงานชิ้นที่ 2 ภาพเจ้าสาว เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้นำเสนอเนื้อหาในการสร้างสรรค์ที่เกี่ยวกับมุมมอง ระหว่างผู้หญิง กับเครื่องจักรกล ให้มาผนวกรวมโดยมีลักษณะของภาพลักษณะอันเดียวกัน ในรูปแบบส่วนตัวของศิลปิน

ภาพผลงานชิ้นที่ 3 ภาพศึกษาสำหรับเครื่องปั่นชอคโกแลต หมายเลข 2 ที่มีเนื้อหาในการสร้างสรรค์ ที่ศิลปินต้องการสะท้อนภาพของเครื่องจักรกล ที่จะไปเป็นตัวแทน ของส่วนประกอบอันสำคัญ ในภาพผลงานชิ้นที่ศิลปินได้แสดงความตั้งใจสร้างสรรค์มัน ในเรื่องของบทบาท ขั้นตอนของการมีเพศสัมพันธ์ โดยจะให้มันมีเนื้อหาที่เป็นตัวแทนของเครื่องจักรกลที่มีหน้าที่ เกี่ยวกับการปั่นขนมหวานที่เรียกว่าชอคโกแลต ไปเป็นเสมือนสิ่งแทนความรู้สึก ที่ศิลปินต้องการให้มันไปมีบทบาทสำคัญ ในองค์ประกอบที่ศิลปินต้องการได้ดั่งตั้งใจ โดยได้กระทำมันให้มีรูปลักษณะที่เป็นแบบเฉพาะส่วนตัวของศิลปินเอง

ภาพผลงานชิ้นที่ 4 ภาพเครื่องปั่นชอคโกแลต หมายเลข 2 เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้สร้างสรรค์เนื้อหา ที่เป็นการสานต่อความคิด ที่เคยได้กระทำเอาไว้บ้างแล้ว ก็คือในภาพศึกษาสำหรับเครื่องปั่นชอคโกแลต หมายเลข 2 ให้มันปรากฏออกมาเป็นภาพผลงานที่มีความสมบูรณ์อย่างที่ศิลปินเองมีความตั้งใจ ในลักษณะเฉพาะตน

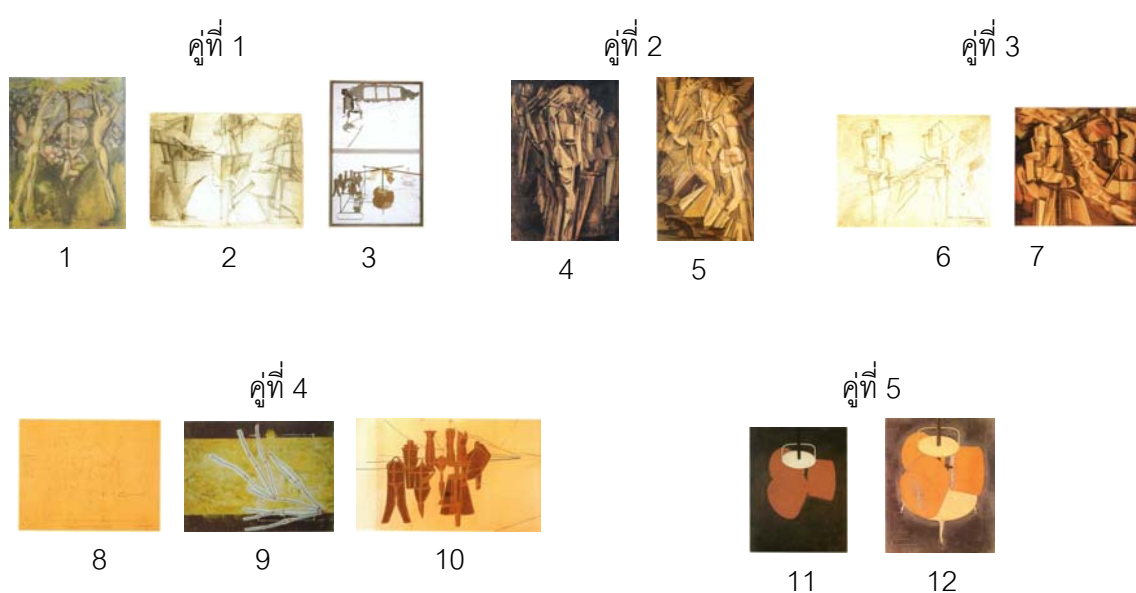
ภาพผลงานชิ้นที่ 5 ภาพเครื่องปั่นน้ำที่บรรจุอยู่ในเครื่องร่อนโลหะ เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้นำเสนอเนื้อหาในการสร้างสรรค์ผลงานที่ให้เครื่องจักรกล มาเป็นสื่อกลางแทนความหมายของบทบาท การมีปฏิสัมพันธ์ทางเพศ ในขั้นตอนที่จะเป็นตัวแทนของการสื่อความหมายดังกล่าว โดยได้ถ่ายทอดมันให้ออกมาในลักษณะที่เป็นแบบส่วนตัวของศิลปินเอง

ภาพผลงานชิ้นที่ 6 ภาพเจ้าสาวเดินรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่า กระเจกบานใหญ่ เป็นภาพผลงานอีกภาพหนึ่งที่ศิลปินได้นำเสนอเนื้อหาในการสร้างสรรค์ผลงานให้สะท้อนออกมาในภาพลักษณะที่เป็นภาพแสดงถึงการขับเคลื่อนแบบเครื่องจักรกล โดยให้มันได้นำเสนอเรื่องราวเนื้อหาที่เกี่ยวกับภาพของการมีปฏิสัมพันธ์ และขั้นตอนขณะการเกิดปฏิกริยาทางเพศนั้น ให้ออกมาเป็นภาพผลงานที่มีความสมบูรณ์อย่างที่ศิลปินเองมีความตั้งใจ ในรูปแบบเฉพาะของศิลปิน

สรุป

ภาพผลงานการสร้างสรรคของศิลปินที่มีเนื้อหาในการสร้างสรรค์ โดยได้หยิบยกเอาภาพของเครื่องจักรกล มาเป็นสื่อ ในการนำเสนอเรื่องราวความคิด เจตคติ ที่สะท้อนรสนิยม กระบวนการคิดส่วนตัวของศิลปินเอง ให้ปรากฏออกมาเป็นภาพผลงานที่มีรูปแบบที่เป็นแบบฉบับส่วนตัวของศิลปินเองดังที่ปรากฏ

2.3 ผลงานที่แสดงเนื้อหาเกี่ยวกับการถ้ายองความคิด มี 12 ชิ้น

ผลงานสร้างสรรค์ของศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ในกลวิธีการสร้างสรรค์ผลงานของจะพบเห็นว่า มาร์เซล ดูชองปี จะให้ความสำคัญกับการศึกษา ค้นคว้า เพื่อเป็นการพัฒนาการสร้างสรรค์ผลงานของตน เราจึงมักเป็นผลงานสร้างสรรค์ของเขาในเรื่องราวหัวข้อเดียวกัน หรือที่มีเนื้อหาในการสร้างสรรค์ ที่คล้ายๆ กัน ดังปรากฏให้เห็นเป็นภาพผลงาน ดังวิเคราะห์ และแยกแยะได้ดังนี้

ภาพผลงานสร้างสรรค์ คู่ที่ 1 ภาพชายหนุ่มและเด็กหญิงในฤดูใบไม้ผลิ ภาพเจ้าสาวเดินรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด และภาพเจ้าสาวเดินรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่ากระจกบานใหญ่ ภาพผลงานทั้ง 3 ชิ้น ต่างเป็นภาพผลงานที่มีเนื้อหาในการสร้างสรรค์ผลงาน ที่มุ่งเน้นให้เห็นถึงสัมพันธ์ภาพที่มีระหว่างบุคคลเพศหญิง และเพศชาย ที่มีต่อกัน แต่ให้ปรากฏออกมาเป็นภาพผลงานที่มีลักษณะแตกต่างกัน

ภาพผลงานสร้างสรรค์ คู่ที่ 2 ภาพชายหนุ่มผู้โศกเศร้าในรถไฟ ภาพผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได (หมายเลข 2) เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้แสดงเจตนาถึงเนื้อหาในการสร้างสรรค์ ภาพผล

งานอันเดียวกัน คือความต้องการที่จะสร้างความเคลื่อนไหว ในอวกาศปฏิกิริยาท่าทางความเคลื่อนไหว ในลีลาของมนุษย์ ให้ปรากฏเป็นภาพของผลงานศิลปะสร้างสรรค์ ในลักษณะที่ศิลปินต้องการ

ภาพผลงานสร้างสรรค์ คู่ที่ 3 ภาพส่วนเฉพาะราชาและราชินีที่เปลือยกายอย่างรวดเร็ว และภาพราชาและราชินีที่เปลือยกายอย่างรวดเร็ว เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้นำเสนอเนื้อหาในการสร้างสรรค์ผลงานเดียวกัน โดยภาพหนึ่งเป็นภาพร่างความคิด และอีกภาพหนึ่งเป็นภาพที่ศิลปินได้แสดงความบริบูรณ์ ให้ปรากฏออกเป็นภาพผลงานอย่างที่ตนเองต้องการ

ภาพผลงานสร้างสรรค์ คู่ที่ 4 ภาพสุสานของเครื่องแบบและสิ่งมีชีวิต (หมายเลข 1) ภาพแสดงการหยุดของเรือขาย และภาพผู้ชายทั้ง 9 คน เป็นภาพผลงานที่ศิลปินมุ่งเน้นที่จะสร้างสรรค์ผลงานให้มีเนื้อหาที่เกี่ยวกับกลุ่มบุคคล ที่เป็นเพศชาย ที่เป็นกลุ่มบุคคลที่มีความคิด ความเชื่อ รสนิยมและความชอบ ในลักษณะเดียวกันแม้ว่าจะมาจากต่างที่ ต่างทางกันก็ตาม โดยรูปแบบที่ศิลปินได้เลือกในการถ่ายทอดภาพผลนั้น ก็เป็นลักษณะเฉพาะของศิลปินเอง

ภาพผลงานสร้างสรรค์ คู่ที่ 5 ภาพศึกษาสำหรับเครื่องบินชอคโกแลต หมายเลข 2 และภาพเครื่องบินชอคโกแลต หมายเลข 2 เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้นำเสนอเนื้อหาในการสร้างสรรค์ผลงานอย่างเดียวกัน โดยภาพหนึ่งนั้นเป็นภาพต้นแบบทางความคิดที่ศิลปินได้แสดงเจตนาถึงการสร้างสรรค์ภาพเครื่องบินชอคโกแลต และอีกภาพหนึ่งก็คือภาพผลงานที่เป็นภาพที่แสดงถึงความสำเร็จดังที่ศิลปินต้องการ

สรุป

ผลงานสร้างสรรค์ของศิลปินที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการถ่ายโยงความคิดจะเห็นว่าศิลปินมีลักษณะปรากฏการณ์ทางความคิด ที่มีเจตคติ ที่มีเนื้อหาในการสร้างสรรค์ที่ชัดเจน โดยมุ่งเน้นเพื่อที่จะสร้างสรรค์ผลงานที่จะเป็นการนำเสนอให้เห็นในเรื่องของความสัมพันธ์ทางเพศที่มาจากทัศนคติในด้านบวก โดยผลงานชิ้นต่างๆ ที่ปรากฏ มักจะพบเห็นว่าศิลปินต่างมีเจตนาในการสร้างสรรค์ ที่มุ่งเน้นไปในทางเดียวกันทั้งสิ้น

หมายเหตุ

ภาพผลงานต่างๆ ที่ปรากฏซึ่งศิลปินต่างได้รับแรงดลใจจากประสบการณ์ ความรู้ ความคิด รสนิยมความชื่นชอบของศิลปินเอง และจากความประทับใจจากการได้รับสื่อดลใจ ที่เป็นเครื่องจักรกล ที่ศิลปินมีความชื่นชอบ และต้องการที่จะนำมาถ่ายทอดเป็นสื่อในการสร้างภาพผลงานดังกล่าวนั้น ในภาพผลงานที่ปรากฏเองก็ไม่อาจแยกได้อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดว่า มันเป็นภาพผลงานที่มาจากความรู้สึกส่วนตัว หรือความรู้สึกที่เป็นผลมาจากความประทับใจในบทบาท

ลักษณะของเครื่องจักรกล หรือจะเห็นว่าภาพผลงานที่ได้แสดงถึงพัฒนาการในการสร้างสรรค์ผลงานของศิลปิน จะมีการสร้างผลงานในลักษณะที่ซ้ำๆ กัน ไม่ว่าจะเป็นการซ้ำในเรื่องราวหัวข้อ หรือเป็นการซ้ำกันของเนื้อหาในการสร้างสรรค์ ที่ผู้วิจัยได้แยกย่อยกล่าวถึงเรื่องราว นี้ว่า เป็นการถ่ายโยงความคิดนั้น ผลงานการสร้างสรรค์ของศิลปินมาร์เซล ดูซองปี ดังที่ปรากฏนั้น ในที่นี้ ผู้วิจัยได้แบ่งย่อยออกมา 3 หัวข้อย่อยดังกล่าวก็เพื่อให้ง่ายต่อการเข้าใจถึง กระบวนการถ่ายทอดเนื้อหาในการสร้างสรรค์ของศิลปินนั่นเอง

3. วัสดุในการสร้างสรรค์ สามารถแบ่งออกเป็นกลุ่มย่อยด้วยกันได้ 3 กลุ่ม คือ กลุ่มสีแห้ง กลุ่มสีผสมน้ำมัน และกลุ่มวัสดุผสม วัสดุคือ

3.1 กลุ่มสีแห้ง มี 3 ชั้น

1

2

3

ผลงานสร้างสรรค์ ของศิลปินมาร์เซล ดูซองปี จะพบว่าศิลปินได้เลือกใช้วัสดุที่จะมาเป็นสื่อในการสร้างสรรค์ภาพผลงาน ที่มีความหลากหลายด้วยกัน โดยสีกลุ่มแรกที่ศิลปินได้เลือกนำมาเป็นสื่อวัสดุ ในการถ่ายทอดภาพผลงานนั้นก็ เป็นสื่อ ของกลุ่มสีแห้ง โดยศิลปินได้ใช้กรรมวิธีในการสร้างสรรค์แบบ แห้งบนแห้ง (Dry on Dry) แต่ในบางภาพผลงานก็มีการประสานร่วมจากกรรมวิธีการสร้างสรรค์ ในรูปแบบอื่นปรากฏด้วยเหมือนกัน

ภาพผลงานชั้นที่ 1 ภาพส่วนเฉพาะราชาและราชินีที่เปลือยโดยรวดเร็ว เป็นภาพผลงานในกลุ่มสีแห้งที่ศิลปินเลือกใช้วัสดุคือดินสอ และกระดาษ มาสร้างสรรค์ผลงานในลักษณะเฉพาะของศิลปินเอง

ภาพผลงานชั้นที่ 2 ภาพเจ้าสาวเดินรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด เป็นภาพผลงานในกลุ่มสีแห้งอีกภาพหนึ่งที่ศิลปินได้เลือกมาเป็นกรรมวิธีในการสร้างสรรค์ โดยสื่อวัสดุที่ศิลปินได้เลือกมาใช้ในการสร้างสรรค์ก็มีดินสอ สีน้ำทึบ และกระดาษ ซึ่งศิลปินได้สร้างสรรค์ด้วยกรรมวิธีแห้งบนแห้ง แม้ว่าศิลปินจะเลือกสีน้ำทึบมาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานแต่ก็ไม่ได้ปรากฏร่องรอยของการใช้น้ำเป็นส่วนผสมในการระบายภาพผลงาน ซึ่งผลงานที่ปรากฏนั้น ศิลปินได้สร้างสรรค์ด้วยกรรมวิธีของตนเอง

ภาพผลงานชิ้นที่ 3 ภาพสุสานของเครื่องแบบและสิ่งมีชีวิต (หมายเลข 1) เป็นภาพผลงานในกลุ่มสีแห้งที่ศิลปินเลือกใช้ดินสอและกระดาษ ในการสร้างสรรค์ภาพผลงานให้ปรากฏออกมาในลักษณะที่ตนเองพึงพอใจ

สรุป

การสร้างสรรค์ภาพผลงานในกลุ่มสีแห้งนั้น ศิลปินมาร์เซล ดูชองปีได้เลือกสื่อวัสดุ ที่เป็นสื่อวัสดุที่ง่ายต่อการถ่ายทอดภาพความคิดของศิลปินเอง ได้อย่างฉับพลัน ตอบสนองต่อความต้องการ ได้อย่างตรงไปตรงมา โดยสื่อวัสดุนั้น ไม่ต้องผ่านกรรมวิธีการใช้ที่ยุ่งยาก ซับซ้อนหลายขั้นตอน ซึ่งอาจเป็นสาเหตุให้ทำให้ภาพความคิดที่ศิลปินต้องการนั้นผิดเพี้ยนไปได้

3.2 กลุ่มสีผสมน้ำมัน มี 11 ชิ้น

			
1	2	3	4
			
5	6	7	8
			
9	10	11	

การสร้างสรรค์ผลงานของศิลปินมาร์เซล ดูชองปี สื่อวัสดุสำคัญที่เขาได้เลือกที่จะนำมาใช้ในการสร้างสรรค์ชิ้นผลงานอีกกลุ่มหนึ่งก็คือกลุ่มของสีผสมน้ำมัน หรือเป็นสีน้ำมันที่มีส่วนผสมที่มีเป็นตัวทำละลายที่เป็นน้ำมัน ในการผสมสี มาสร้างสรรค์ภาพผลงานเป็นสำคัญ และในกรรมวิธีในการสร้างสรรค์ด้วยสีน้ำมันนี้ ศิลปินก็ยังได้สร้างสรรค์ภาพผลงานโดยการค้นหากรรมวิธี ค้นหาวัสดุอื่นๆ เพื่อที่จะนำมาประกอบรวม ในกระบวนการ การสร้างสรรค์ของเขาเองด้วยเหมือนกัน ดังจะประกอบไปด้วยภาพผลงาน

ภาพผลงานชิ้นที่ 1 ภาพชายหนุ่มและเด็กหญิงในฤดูใบไม้ผลิ ศิลปินได้สร้างสรรค์ผลงานด้วยสีอวสตุสีน้ำมัน และสร้างสรรค์ผลงานลงบนผ้าใบ เหมือนกับภาพผลงานชิ้นที่ 2 และมีกรรมวิธีการสร้างสรรค์ภาพผลงานในรูปแบบเฉพาะตน

ภาพผลงานชิ้นที่ 2 ภาพคนเล่นหมากรุก เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้สร้างสรรค์ผลงานด้วยสีอวสตุสีน้ำมัน และสร้างสรรค์ผลงานลงบนผ้าใบ เช่นกัน โดยมีรูปแบบในการสร้างภาพผลงานที่เป็นตัวของตัวเอง

ภาพผลงานชิ้นที่ 3 ภาพเครื่องบดกาแฟ เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้เลือกสีอวสตุที่เป็นสีน้ำมันและสร้างสรรค์ผลงานลงบนกระดาษแข็ง ด้วยลักษณะเฉพาะของศิลปิน

ภาพผลงานชิ้นที่ 4 ภาพชายหนุ่มผู้โศกเศร้าในรถไฟ เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้เลือกสีอวสตุในการสร้างสรรค์ที่เป็นสีน้ำมัน บนสีอวสตุผ้าใบแต่ได้ผนึกติดกับกระดาษ ต่างจากผลงานที่เป็นสีน้ำมันกับผ้าใบชิ้นอื่นๆ ที่ผ้าใบถูกซึ่งติดกับกรอบไม้ ซึ่งรูปลักษณะที่ศิลปินได้ถ่ายทอดภาพผลงานนั้นก็เป็นแบบฉบับส่วนตัวของศิลปินเอง

ภาพผลงานชิ้นที่ 5 ภาพผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได (หมายเลข 2) เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้เลือกสีอวสตุที่เป็นสีน้ำมัน และสร้างสรรค์ภาพผลงานลงบนผ้าใบ ซึ่งศิลปินได้สร้างสรรค์มันออกมาในแบบฉบับของตนเอง

ภาพผลงานชิ้นที่ 6 ภาพราชาและราชินีที่เปลือยกายอย่างรวดเร็ว เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้เลือกสีอวสตุที่เป็นสีน้ำมัน และสร้างสรรค์ภาพผลงานลงบนผ้าใบ อีกภาพหนึ่งที่ศิลปินได้สร้างสรรค์มันออกมาในแบบฉบับของตนเอง

ภาพผลงานชิ้นที่ 7 ภาพข้อความพหุพหุถึงเจ้าสาว ก็เป็นอีกภาพหนึ่งที่ศิลปินได้ใช้สีอวสตุที่เป็นสีน้ำมัน และสร้างสรรค์ผลงานลงบนผ้าใบ ในลักษณะของตนเอง

ภาพผลงานชิ้นที่ 8 ภาพเจ้าสาว เป็นอีกภาพหนึ่งเช่นกัน ที่ศิลปินได้สร้างสรรค์ผลงานด้วยสีอวสตุสีน้ำมัน บนผ้าใบในรูปลักษณะของตนเอง

ภาพผลงานชิ้นที่ 9 ภาพศึกษาสำหรับเครื่องปั้นชอคโกแลต หมายเลข 2 เป็นภาพผลงานสร้างสรรค์ ที่ศิลปินได้สร้างสรรค์ด้วยสีอวสตุสีน้ำมัน และได้ใช้ดินสอเป็นสีอวสตุร่วมในการสร้างภาพผลงานลงบนผ้าใบ ให้ภาพผลงานออกมาในลักษณะเฉพาะของศิลปิน

ภาพผลงานชิ้นที่ 10 ภาพเครื่องปั้นชอคโกแลต หมายเลข 2 เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้สร้างสรรค์ภาพผลงานด้วยสีอวสตุสีน้ำมัน และมีการนำเส้นด้ายมาใช้ประกอบร่วมในการสร้างสรรค์ เย็บติดลงบนผืนผ้าใบด้วย กรรมวิธีการสร้างสรรค์ในแบบของศิลปินเอง

ภาพผลงานชิ้นที่ 11 ภาพแสดงการหยุดของเครือข่าย เป็นภาพผลงานที่ศิลปิน ได้เลือกใช้สื่อวัสดุที่เป็นสีน้ำมัน และมีการนำดินสอมาประกอบรวมในภาพผลงานและสร้างสรรค์มันลงบนผืนผ้าใบ ในแบบฉบับของตัวเอง

สรุป

ผลงานสร้างสรรค์ของศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ในภาพผลงานการสร้างสรรค์กลุ่มสี่ผมน้ำมันนี้ มีผลงานหลายชิ้นด้วยกัน ที่ศิลปินได้เลือกสื่อวัสดุที่เป็นสีน้ำมัน เพื่อที่จะทำการสร้างสรรค์ภาพผลงาน และทำการสร้างสรรค์ผลงานลงบนสื่อวัสดุที่เป็นผ้าใบ แต่ก็มีปรากฏถึง ผลงานอีกหลายชิ้นด้วยกันที่ศิลปินได้นำวัสดุอื่นมาประกอบรวมในกระบวนการสร้างสรรค์ภาพผลงาน เพื่อให้ได้ภาพลักษณะของผลงานชิ้นนั้นๆ ได้มีรูปแบบที่เป็นไป ในทิศทางที่ศิลปินเองมีความพึงพอใจ

3.3 กลุ่มวัสดุผสม มี 3 ชิ้น

1

2

3

ในกระบวนการสร้างภาพผลงานของศิลปินมาร์เซล ดูชองปีนั้น เขาได้ค้นหาวัดวัสดุที่จะมาเป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดความหมายของภาพผลงาน อันจะเป็นสิ่งสำคัญในการแสดงเจตนาที่ศิลปินเองต้องการ โดยที่นี้ มาร์เซล ดูชองปี ได้เลือกสื่อวัสดุ ที่เป็นวัสดุสำเร็จรูป และก้สื่อวัสดุที่เป็นวัตถุดิบในการที่จะเป็นตัวแทนของเทคโนโลยี มาถ่ายทอดภาพผลงานให้มีรูปลักษณะอย่างที่เขาต้องการ ดังประกอบไปด้วยภาพผลงาน

ภาพผลงานชิ้นที่ 1 ภาพเครื่องบินน้ำที่บรรจุอยู่ในเครื่องร่อนโลหะ เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้สร้างสรรค์ผลงานด้วยวัสดุที่มีการผสมผสานกัน อย่างหลากหลาย ซึ่งในที่นี้ประกอบด้วยสีน้ำมัน ที่ได้ระบายเพื่อการตกแต่งลงบนแผ่นตะกั่ว และก้มีเส้นลวด กับแผ่นกระจกครึ่งวงกลมที่เป็นกระจกหน้าต่างเพื่อนำมาใช้ประกอบ ในการเป็นตัวแทนของการสื่อสารถึงเนื้อหาเรื่องราวที่ศิลปินต้องการ

ภาพผลงานชิ้นที่ 2 ภาพผู้ชายทั้ง 9 คน เป็นอีกภาพผลงานหนึ่งที่ศิลปิน ได้เลือกใช้วัสดุ เพื่อที่จะเป็นตัวแทนของการ สื่อสารเจตนาที่ศิลปินต้องการนำเสนอ ที่ประกอบไปด้วย สีน้ำมันที่ได้ใช้ตกแต่งสีบนกระดาษโลหะ และก้มีการนำเส้นลวด มาประกอบในภาพผลงาน โดยได้ใช้แผ่น

กระจก 2 แผ่นประกบ ภาพผลงานนี้เอาไว้ เพื่อที่จะให้รูปแบบของภาพผลงานออกมาในแบบที่ศิลปินต้องการ

ภาพผลงานชิ้นที่ 3 ภาพเจ้าสาวเดินรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่า กระจกบานใหญ่ เป็นที่ทราบกันดีว่าภาพผลงานชิ้นนี้ เป็นการผนวกรวม ภาพความคิด จากภาพผลงานทุกชิ้นที่ผู้วิจัยได้หยิบยกมาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิเคราะห์ จนเกิดมาเป็นภาพผลงานชิ้นนี้ ดังนั้นวัสดุที่ศิลปินได้เลือกใช้นั้น ก็จะมีหลากหลายด้วยกัน อันประกอบไปด้วยสื่อวัสดุที่เป็นสีน้ำมัน น้ำมันชกเงา ที่สร้างสรรค์แต่งสีลงบนกระดาษโลหะ โดยมีเส้นลวด และซี่ฟันที่ถูกฉีกเอาไว้ ก็นำมาเป็นวัสดุในการสร้างสรรค์ผลงานบนแผ่นแก้วที่ยึดติดกับอะลูมิเนียม กับกรอบที่ทำจากไม้และเหล็กกล้า

สรุป

การสร้างสรรค์ผลงานของศิลปินมาร์เซล ดูชองปี โดยที่ศิลปินได้เลือกสื่อวัสดุหลากหลายดังกล่าไว้ เพื่อที่จะนำมาสร้างสรรค์ผลงานให้มีรูปลักษณะ ภาพของผลงานที่ปรากฏนั้น ไปในแบบอย่างที่ศิลปินเองมีความพึงพอใจ ซึ่งจะเห็นว่า การเลือกวัสดุที่จะนำมาสร้างสรรค์นั้น ศิลปินจะเลือก โดยคำนึงถึง ความหมาย ที่เป็นสิ่งแสดงมากับตัววัสดุนั้นๆ ด้วยเป็นสำคัญ

4. ภาพลักษณะของรูปแบบในการสร้างสรรค์มี 3 กลุ่มด้วยกัน สรุปคือ

4.1 ผลงานที่มีการแสดงออกในรูปแบบอิมเพรสชันนิส และโพสต์-อิมเพรสชันนิส มี 1 ชิ้น

1

การสร้างสรรค์ภาพผลงานของศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ที่มีภาพลักษณะของรูปแบบในการสร้างสรรค์ ผลงานอันปรากฏออกมาให้เห็นในภาพลักษณะที่มีการผสมผสานระหว่างกลุ่มอิมเพรสชันนิส กับกลุ่มโพสต์-อิมเพรสชันนิส นั้น มีอยู่ด้วยกัน 1 ภาพผลงาน คือ

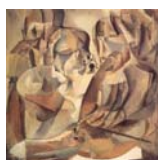
ภาพผลงาน ภาพชายหนุ่มและเด็กหญิงในฤดูใบไม้ผลิ เป็นภาพผลงานที่มีภาพลักษณะของรูปแบบในการสร้างสรรค์ ที่ได้รับแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานตามแบบอย่าง ภาพลักษณะของกลุ่มลัทธิอิมเพรสชันนิส แต่ด้วยลักษณะการสร้างสรรค์ที่มาร์เซล ดูชองปีนั้น มีความ

เป็นตัวของตัวเองสูง ศิลปินเอง จึงได้สร้างสรรค์ภาพผลงานให้ออกมาในลักษณะเฉพาะตน อย่างไม่ค่อยที่จะคำนึงถึงแบบแผนในการสร้างสรรค์ผลงาน เท่าใดนัก ซึ่งกล่าวได้ว่า ในภาพผลงานที่ปรากฏนั้น ได้มีลักษณะที่เป็นโพสต์-อิมเพรสชันนิสม์ปรากฏอยู่นั่นเอง ซึ่งในกระบวนการ การสร้างสรรค์ผลงานของศิลปิน ตัวศิลปินมาร์เซล ดูชองป์เอง ก็ได้ใช้กรรมวิธีในการสร้างสรรค์อันประกอบไปด้วย

- การระบายโดยลงสีพื้นไว้ก่อน
- การระบายสีด้วยถ้วยสีผสมแสดงน้ำหนักสี
- การระบายสีด้วยพู่กันขนาดหรือสีแห้ง
- การระบายสีและขูดพื้นภาพ

เป็นกรรมวิธี ในการสร้างสรรค์ภาพผลงาน อันให้ปรากฏมีภาพลักษณะของรูปแบบในการสร้างสรรค์ภาพผลงาน ดังที่ปรากฏ นั้น จะเห็นว่าศิลปิน ได้เลือกกรรมวิธีในการสร้างสรรค์ผลงาน อันเป็นการที่จะถ่ายทอดภาพผลงาน ให้เป็นไปตามเจตนา ของศิลปิน ที่ต้องการสื่อสาร ลงบนภาพผลงาน ให้ปรากฏให้เห็น

4.2 ผลงานที่มีการแสดงออกในรูปแบบคิวบิซึม และฟิวเจอริส มี 13 ชิ้น

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

การสร้างสรรค์ผลงานของศิลปินมาร์เซล ดูชองป์ในกลุ่มที่ 2 นี้ พบว่าศิลปินได้สร้างสรรค์ผลงาน ออกมาให้มีภาพลักษณะของรูปแบบในการสร้างสรรค์ผลงาน ตามแบบอย่างของกลุ่มลัทธิคิวบิซึม แต่ก็ด้วยลักษณะความเป็นตัวของตัวเองอย่างโดดเด่นเช่นเดิม ที่เขาได้นำเสนอให้เห็นใน

ภาพผลงานในแบบฉบับของเขาเองในทุกๆ ชิ้น ซึ่งมันได้สร้างให้เกิดเป็นปรากฏการณ์ การสร้างภาพผลงานที่มีรูปแบบการสร้างสรรค์ผลงานที่เป็นตัวของตัวเอง ที่รู้จักกันดีว่า เป็นศิลปะในกระบวนแบบฟิวเจอริส อันประกอบไปด้วยภาพผลงาน

ภาพผลงานที่ 1 ภาพคนเล่นหมากรุก เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้สร้างสรรค์ภาพลักษณะของรูปแบบให้ปรากฏออกมา โดยการถ่ายทอดรูปของวัตถุ ให้เป็นรูปทรงเรขาคณิต อย่างคิวบิส และผนวกกับการได้สร้างสรรค์ ผลงานให้แสดงถึงความเคลื่อนไหวในลักษณะเฉพาะ อย่างที่ศิลปินคิวบิส ไม่กระทำกัน จึงปรากฏภาพลักษณะของรูปแบบในการสร้างสรรค์แบบฟิวเจอริส ดังที่ปรากฏ อันมีกรรมวิธีในการสร้างสรรค์ผลงานที่ประกอบไปด้วย

- การระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน
- การระบายสีด้วยสีผสมแสดงน้ำหนักสี
- การระบายสีด้วยสีผสมล่องหน้า
- การระบายสีโดยไม่เกลี่ยให้กลมกลืนกัน

เป็นกรรมวิธีการสร้างสรรค์ผลงานของศิลปินเพื่อให้ได้ภาพผลงานปรากฏออกมาดังกล่าว

ภาพผลงานชิ้นที่ 2 ภาพเครื่องบินตกเผาไฟ เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้สร้างผลงานให้มีภาพลักษณะของรูปแบบในการสร้างสรรค์ชิ้นผลงาน ในลักษณะที่เป็นการถ่ายทอดภาพลักษณะของเครื่องบินตกเผาไฟ ให้มีลักษณะเป็นรูปทรงเรขาคณิต แต่ก็ยังแฝง กลไก หน้าที่ความซับซ้อนนั้นๆ ให้ปรากฏอยู่ จึงนับว่า ศิลปินได้สร้างสรรค์ ผลงานตามแบบคิวบิส แต่ก็ยังแฝงความเป็นตัวของตัวเองอยู่ที่จะดำรงเจตนาให้เป็นถึงการซับซ้อนนั้นๆ โดยศิลปินได้มีขั้นตอนของกรรมวิธีในการสร้างสรรค์ชิ้นผลงานอันประกอบไปด้วย

- การระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน
- การระบายสีเปียกบนเปียก
- การระบายสีด้วยวัสดุอ่อนนุ่ม

เป็นกรรมวิธีในการสร้างสรรค์ชิ้นผลงานเพื่อที่จะให้ได้ ลักษณะของภาพลักษณะของรูปแบบ ให้เป็นไปอย่างศิลปินเองมีความพึงพอใจ

ภาพผลงานชิ้นที่ 3 ภาพชายหนุ่มผู้โศกเศร้าในรถไฟ เป็นภาพผลงานที่ศิลปินต้องการที่จะสร้างภาพลักษณะของรูปแบบในการสร้างสรรค์ชิ้นผลงาน ให้สะท้อนเห็นถึง ช่วงจังหวะลีลาในการเคลื่อนที่ของมนุษย์ ซึ่งในที่นี้ ก็คือมนุษย์ผู้ชาย โดยศิลปินได้สร้างรูปลักษณะของภาพผู้ชายในภาพผลงาน ให้ออกมาในลักษณะเป็นรูปร่างอย่างเรขาคณิต อย่างคิวบิส แต่ความเป็นตัวของตัวเองที่ไม่หยุดนิ่ง ศิลปินจึงเพิ่มเติมรายละเอียดให้เห็นถึงการซับซ้อนในกิริยาท่าทางนั้น

ประกอบด้วย ก็จึงนับว่าผลงานชิ้นนี้ ยังคงแฝงความเป็นพิวเจอร์ริสให้เห็นเช่นกัน โดยศิลปินมีกลวิธีในการสร้างสรรค์ชิ้นผลงาน อันประกอบไปด้วย

- การระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน
- การระบายสีด้วยสีผสมแสดงน้ำหนักสี
- การระบายสีแสดงลีลาารอยพู่กัน

ซึ่งเป็นกรรมวิธีในการสร้างสรรค์ชิ้นผลงาน ให้ปรากฏออกมีภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ชิ้นผลงาน ในแบบเฉพาะตน

ภาพผลงานชิ้นที่ 4 ภาพผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได (หมายเลข 2) เป็นภาพผลงานอีกภาพหนึ่งที่ศิลปินได้สร้างสรรค์ผลงานให้มีภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ ให้ปรากฏออกมา เพื่อแสดงถึงลีลา ช่วงจังหวะในการก้าวเดิน หรือการเคลื่อนไหวของมนุษย์ แต่ที่ปรากฏในผลงานชิ้นนี้เป็นมนุษย์ผู้หญิง ซึ่งศิลปินก็ยังถ่ายทอดรูปลักษณะของผู้หญิงนี้ ให้ออกมาในรูปแบบเรขาคณิต อย่างคิวบิสอยู่ และการแสดงถึงความเคลื่อนไหว อันเป็นสิ่งที่พิวเจอร์ริส กระทำก็ยังคงปรากฏอยู่เช่นกัน โดยได้มีกรรมวิธีในการสร้างสรรค์ชิ้นผลงานเพื่อให้ภาพผลงาน ปรากฏออกมาอย่างที่ศิลปินถึงพอใจ อันประกอบไปด้วยกรรมวิธี

- การระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน
- การระบายสีหนาซับซ้อน
- การระบายสีด้วยสีผสมแสดงน้ำหนักสี
- การระบายสีขอบคม
- การระบายขอบสีด้วยสีเหลวและโปร่งแสง

ซึ่งเป็นกรรมวิธีในการสร้างสรรค์ชิ้นผลงาน ในการสร้างภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ ชิ้นผลงาน ให้ภาพผลงาน มีลักษณะเป็นไปอย่างที่ศิลปินต้องการ

ภาพผลงานชิ้นที่ 5 ภาพส่วนเฉพาะราชาและราชินีที่เปลือยโดยรวดเร็ว เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้สร้างสรรค์ภาพลักษณ์ของรูปแบบให้ปรากฏออกมาในลักษณะของการถ่ายทอดรูปทรงแบบเรขาคณิต อย่างคิวบิส และได้สร้างภาพความเคลื่อนไหวอย่างพิวเจอร์ริสด้วย แม้ว่าภาพผลงาน จะเป็นภาพผลงานสเกตช์ แต่ศิลปินก็มีกรรมวิธีในการสร้างสรรค์ชิ้นผลงานด้วยเหมือนกัน แต่จะเป็นกรรมวิธีการสร้างสรรค์ แบบการวาดเขียน กล่าวคือ มีการสร้างรูปทรงร่วมกันของวัตถุ คือการผนวกร่วมกันระหว่างรูปทรงของตัวหมวก และมนุษย์ ให้ปรากฏออกมาเป็นภาพลักษณ์ในแบบอย่างที่เป็นลักษณะเฉพาะตนของศิลปินเอง

ภาพผลงานชิ้นที่ 6 ภาพราชาและราชินีที่เปลือยกายอย่างรวดเร็ว เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้สานต่อความคิด มาจากภาพร่างต้นแบบ หรือภาพสเกตช์ ภาพส่วนเฉพาะราชาและราชินีที่เปลือยอย่างรวดเร็ว ซึ่งศิลปินได้สร้างสรรค์เอาไว้ก่อนหน้า โดยในการสร้างสรรค์ชิ้นผลงานนี้ ศิลปินได้สร้างภาพผลงานให้มีภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ชิ้นผลงานที่ยังคงถ่ายทอดรูปลักษณะที่เป็นเรขาคณิต อย่างคิวบิสอยู่ และก็ยังคงสร้างความเคลื่อนไหวให้ปรากฏอย่างพิวเจอริสอยู่ โดยมีกรรมวิธีในการสร้างสรรค์ชิ้นผลงานอันประกอบด้วย

- การระบายสีด้วยสีผสมแสดงน้ำหนักสี
- การระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน
- การระบายฉาบสีด้วยสีเหลวและโปรงแสง
- การระบายสีหนาซับซ้อน

เป็นกรรมวิธีการสร้างสรรค์ภาพผลงานให้ปรากฏออกมีภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์อย่างที่ศิลปินมีความพึงพอใจ

ภาพผลงานชิ้นที่ 7 ภาพข้อความพรหมจารีถึงเจ้าสาว เป็นภาพผลงานที่มีภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ชิ้นผลงานที่ศิลปินยังคงถ่ายทอดรูปทรงออกมาแบบเรขาคณิตอย่างคิวบิสอยู่ และภาพของความเคลื่อนไหวอย่างพิวเจอริส ก็ยังมีอยู่เช่นกัน โดยศิลปินได้ใช้กรรมวิธีการสร้างสรรค์ชิ้นผลงานนี้ อย่างมีความหลากหลายมากขึ้น โดยประกอบไปด้วยกรรมวิธี

- การระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน
- การระบายสีให้ขอบของรูปทรงผสานกันอย่างนุ่มนวล
- การระบายสีและชุคพื้นภาพ
- การระบายสีด้วยสีผสมแสดงน้ำหนักสี
- การระบายสีด้วยสีผสมล่องหน้า
- การระบายสีด้วยวัสดุอ่อนนุ่ม
- การระบายสีขอบคม
- การระบายสีหนาซับซ้อน

ซึ่งเป็นกรรมวิธีในการสร้างผลงานให้ปรากฏมีภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ที่เป็นรูปแบบเฉพาะของศิลปินเอง

ภาพผลงานชิ้นที่ 8 ภาพเจ้าสาว เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้สร้างผลงานให้ปรากฏภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ชิ้นผลงาน โดยการถ่ายทอดรูปลักษณะของหญิงสาวซึ่งในที่นี้ก็คือตัวเจ้าสาว ให้ปรากฏเป็นรูปอย่างเรขาคณิต แบบคิวบิส แม้ว่าลักษณะความเคลื่อนไหว

ภายในภาพผลงาน จะไม่ปรากฏเด่นชัดเหมือนภาพผลงานชิ้นอื่นๆ แต่การปรากฏของภาพผลงานชิ้นนี้ ก็ได้สร้างความรู้สึกที่ว่ามันก็ไม่ได้มีความมั่นคงซะทีเดียว หมายถึงมันขยับเขยื้อนตัวเองได้ แม้จะไม่เด่นชัด แต่ก็เห็นว่าเจตนาการสร้างสรรคขึ้นผลงานของศิลปินก็ยังคงเป็นฟิวเจอริส เช่นกัน โดยศิลปินได้ให้กรรมวิธีในการสร้างภาพผลงาน อันประกอบไปด้วย

- การระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน
- การระบายสีด้วยสีผสมแสงดงน้ำหนกสี
- การระบายสีด้วยสีผสมลวงหน้า
- การระบายสีด้วยวัสดุอ่อนนุ่ม
- การระบายสีขอบคม
- การระบายสีหนาซับซ้อน
- การระบายสีเรียบกลมกลืน

ซึ่งเป็นกรรมวิธีที่ศิลปินเลือกใช้ในการสร้างสรรค์ภาพผลงาน ให้ปรากฏออกมามีภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ ที่เป็นลักษณะเฉพาะของตัวเอง

ภาพผลงานชิ้นที่ 9 ภาพเจ้าสาวเต้นรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด เป็นภาพผลงานที่เป็นภาพร่างต้นแบบ ที่มีภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ภาพผลงาน ที่ศิลปินได้เลือกกรรมวิธีการวาดเขียนแบบการเขียนตามความจำรูปที่ไม่ใช่คน กล่าวคือ ศิลปินได้สร้างองค์ประกอบของภาพตลอดจนเรื่องราวเนื้อหา ในรูปลักษณะของศิลปินเอง แต่ก็ยังคงถ่ายทอดภาพผลงานให้ออกมาเป็นเรขาคณิต อย่างคิวบิส และสร้างความเคลื่อนไหว ให้ปรากฏภายในภาพผลงาน อย่างเป็นหัวใจสำคัญอยู่

ภาพผลงานชิ้นที่ 10 ภาพสุสานของเครื่องแบบและสิ่งมีชีวิต (หมายเลข 1) เป็นภาพผลงานอีกภาพหนึ่ง ที่ศิลปินได้สร้างขึ้นโดยจุดมุ่งหมายเพื่อให้เป็นภาพร่างต้นแบบทางความคิดของศิลปินเอง เพื่อที่นำไปสร้างสรรค์ผลงานชิ้นที่ศิลปินให้ความสนใจที่จะสร้าง มันเป็นชิ้นสรุป โดยเขาได้เลือกกรรมวิธีการวาดเขียนเข้ามา ให้ในการสร้างสรรค์ชิ้นผลงานของตน เพื่อให้เกิดภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ภาพผลงาน โดยเป็นการเขียนตามความจำรูปที่เกี่ยวกับคน โดยในที่นี้ เป็นภาพเสื้อผ้า ของคนในลักษณะต่างๆ กัน โดยรูปลักษณะที่ใช้ในการถ่ายตานั้นก็เป็นรูปทรงเรขาคณิต อย่างคิวบิส และจังหวะของภาพ การวางตำแหน่ง ตลอดจนการไม่ได้สร้างความมั่นคงให้ปรากฏในภาพผลงาน จึงนับว่าศิลปินยังคงมีแนวความคิดในการสร้างสรรค์ผลงานอย่างฟิวเจอริส อยู่เช่นกัน

ภาพผลงานชิ้นที่ 11 ภาพศึกษาสำหรับเครื่องปั้นชอคโกแลต หมายเลข 2 เป็นภาพผลงานที่ศิลปินได้สร้างภาพลักษณะของรูปแบบการสร้างสรรค์ ให้ปรากฏ ออกมาเป็นเรขาคณิต อย่างคิวบิส โดยภาพของวัตถุที่ปรากฏ เป็นเนื้อหาในการสร้างสรรค์นั้น เป็นเครื่องจักรกล ที่ศิลปินเจตนาให้มันสร้างภาพปรากฏถึงความเคลื่อนไหวภายในตัวของมันเอง ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่ศิลปินตั้งใจ ก็เท่ากันว่าศิลปินมีเจตนาในการสร้างภาพผลงานให้รู้สึกถึงความเคลื่อนไหวให้ปรากฏในความรู้สึก อย่างฟิวเจอริส ด้วยเช่นกัน โดยศิลปินมีกรรมวิธีในการสร้างสรรค์ภาพผลงานอันประกอบด้วย

- การระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน
- การระบายสีเรียบกลมกลืน

ซึ่งเป็นกรรมวิธีในการสร้างสรรค์ภาพผลงานให้มีภาพลักษณะของรูปแบบในการสร้างสรรค์ ให้เป็นไปอย่างศิลปินพึงพอใจ แม้ว่าภาพผลงานชิ้นนี้ จะเป็นแค่ภาพต้นแบบทางความคิด หรือภาพสเกตช์ ของศิลปินเองก็ตาม

ภาพผลงานชิ้นที่ 12 ภาพเครื่องปั้นชอคโกแลต หมายเลข 2 เป็นภาพผลงานที่ศิลปิน ได้สานต่อความคิด ในการสร้างสรรค์ชิ้นผลงาน ภาพศึกษา หรือภาพร่างต้นแบบทางความคิดของศิลปินเองให้ปรากฏมีภาพลักษณะของรูปแบบในการสร้างสรรค์ชิ้นผลงาน โดยศิลปินยังคงถ่ายทอดรูปทรงให้ออกมาเป็นเรขาคณิต อย่างคิวบิสอยู่ และเจตนาในการสร้างให้รับรู้ได้ถึงความรู้สึกเคลื่อนไหว ก็ยังคงมี อย่างฟิวเจอริส เช่นเดิม โดยมีกรรมวิธีการสร้างสรรค์ภาพผลงานอันประกอบด้วย

- การระบายสีเรียบกลมกลืน
- การระบายสีผสมผสานการปะติดวัสดุ

ซึ่งจะเป็นว่าในการสร้างสรรค์ภาพผลงานชิ้นนี้ ศิลปินได้นำเอาวัสดุสำเร็จรูป มาผสมร่วมในการสร้างภาพผลงาน เพื่อให้ปรากฏเป็นภาพลักษณะของรูปแบบในการสร้างสรรค์ ให้เป็นไปอย่างศิลปินพึงพอใจ

ภาพผลงานชิ้นที่ 13 ภาพแสดงการหยุดของเครื่องช่าย เป็นภาพผลงาน ที่ศิลปินได้สร้างภาพลักษณะของรูปแบบในการสร้างสรรค์ให้ปรากฏออกมา เพื่อเป็นการที่จะนำไปผนวกรวมประกอบกับภาพผลงาน ที่เป็นภาพร่างต้นแบบความคิด คือภาพสุสานของเครื่องแบบและสิ่งมีชีวิต (หมายเลข 1) เพื่อที่จะเป็นการสื่อความหมาย ในเรื่องราวเดียวกัน และลักษณะของภาพผลงานที่ปรากฏ ก็ยังคงเห็นว่า ศิลปินได้นำรูปทรงเรขาคณิต อย่างคิวบิส มาใช้ให้ปรากฏอยู่ในภาพผลงาน และก็ยังคงสร้างความเคลื่อนไหว ให้ปรากฏอยู่ในภาพผลงานด้วย เช่นกัน แม้จะไม่เด่นชัด อย่างภาพผลงานชิ้นอื่นๆ ของศิลปินเอง โดยมีกรรมวิธีในการสร้างสรรค์ภาพผลงาน อันประกอบด้วย

- การระบายสีโดยลงสีพื้นไว้ก่อน

- การระบายสีและขีดพื้นภาพ

ซึ่งเป็นกรรมวิธีในการสร้างสรรค์ภาพผลงาน ให้ปรากฏออกมามีภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ อย่างที่ศิลปินเองต้องการ

สรุป

การสร้างสรรค์ภาพผลงานของศิลปินมาร์เซล ดูชองปี เพื่อให้มีภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ภาพผลงานนั้น ศิลปินได้ใช้กรรมวิธีการสร้างสรรค์ที่หลากหลาย โดยในกลุ่มของภาพผลงานที่มีการแสดงออกในรูปแบบคิสปิต และฟิวเจอริสซึ้น ศิลปินก็มีการสร้างสรรค์ด้วยกรรมวิธีการวาดเขียน และการระบายสี ตลอดจนมีการนำการผสมผสานการปะติดวัสดุเข้ามาช่วยด้วยเพื่อเป็นการสร้างสรรค์ภาพผลงานให้ปรากฏออกมาเป็นลักษณะที่เป็นแบบเฉพาะส่วนตัวของศิลปิน

4.3 ผลงานที่มีการแสดงออกในรูปแบบของศิลปะแอสเซมเบลจ และดาตา มี 3 ชิ้น

1

2

3

ในการสร้างสรรค์ผลงานนั้น ศิลปินมาร์เซล ดูชองปียังคงได้แสดงถึงพัฒนาการในการสร้างชิ้นผลงานของเขา ที่แสดงให้เห็นมาแล้ว อย่างเป็นลำดับ โดยการปรากฏของผลงานต่อไปนี้ มันก็ได้ตอกย้ำ หรือได้เห็นถึงลักษณะความคิด ที่มีความอิสระอย่างโดดเด่น ความต้องการที่จะสร้างภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ชิ้นผลงาน เพื่อที่จะเป็นการตอบสนอง ความคิด และได้แสดงถึงเจตนาอันเป็นสิ่งสำคัญ นอกเหนือไปจากอย่างอื่นใด กฎและกติกานั้นเป็นธรรมเนียมปฏิบัติ ของศิลปินในกลุ่มลัทธิต่างๆ นั้น ดูจะไม่ใช่ว่าที่ศิลปินมาร์เซล ดูชองปีคิดว่า จะเป็นการตอบสนองเจตนาในการสร้างสรรค์ของเขาได้ เพราะมันเป็นสิ่งที่ดูเหมือนว่า จะเป็นสิ่งที่ทำให้ความคิด หรือความสามารถของเขา ถูกล๊อคอยู่กับที่ เขาไม่ต้องการเช่นนั้น โดยสังเกตจากการปรากฏของภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ชิ้นผลงานของเขาทั้งหลายที่ผ่านมาดูจะไม่หยุดอยู่กับที่เอาเสียเลย เหมือนกับที่เขาได้แสดงเจตนาความเคลื่อนไหวที่ปรากฏอยู่เป็นสำคัญ นั่นเอง

การค้นหารกรรมวิธี หรือสื่อวัสดุต่างๆ เพื่อที่จะนำมาสร้างสรรค์ โดยใช้สาระอันเป็นสิ่งสำคัญที่แฝงมากับสื่ออื่นๆ เป็นตัวแสดงเจตนา ในการสื่อการข้อมูลที่เขาต้องการ ให้ปรากฏมาในชิ้นผลงาน จึงนับได้ว่า เขาได้นำเอากรรมวิธีในการสร้างสรรค์ ที่เรารู้จักกันดีในภายหลังว่า เป็นศิลปะในกระบวนแบบแอสเซมเบลจนั้น มาใช้ในการสร้างสรรค์ชิ้นผลงานของเขาได้เป็นอย่างดี และก็จะพบว่าในการแสดงออกนั้นๆ ได้แฝงความเป็นดาดา อยู่อย่างเต็มตัวทุกชิ้นไป ซึ่งเราก็อธิบายกันดีกว่าปัจจุบันเรารู้จักมาร์เซล ดูชองป์กันอย่างกว้างขวาง ในฐานะที่เป็นศิลปินหัวก้าวหน้า และเป็นศิลปินคนสำคัญของกลุ่มดาดา ที่ผลงานการสร้างสรรค์ของเขา ได้ส่งอิทธิพลต่อศิลปินรุ่นหลังมากมาย

โดยผลงานที่ได้เผยแพร่ให้เห็นออกมาในช่วงแรกๆ ของการสร้างสรรค์ ที่ได้แสดงความเป็นคนหัวก้าวหน้าอย่างสำคัญ ที่มีปรากฏภาพลักษณะของรูปแบบในการสร้างสรรค์แบบของศิลปะแอสเซมเบลจ และดาดา ก็ปรากฏผลงานประกอบไปด้วย

ภาพผลงานชิ้นที่ 1 ภาพเครื่องปั้นน้ำที่บรรจุอยู่ในเครื่องร่อนโลหะ เป็นผลงานการสร้างสรรค์ที่มีภาพลักษณะของรูปแบบในการสร้างสรรค์ที่น่าวิเศษสำเร็จรูปเข้ามาเป็นสื่อ ที่ศิลปินต้องการถ่ายทอดความหมายของเรื่องราวเนื้อหา ที่ต้องการ ให้ปรากฏในชิ้นผลงาน ด้วยกรรมวิธีการสร้างงานในรูปสามมิติ โดยการผสมผสานต่างๆ ของวัสดุเข้าเป็นหนึ่งเดียวกัน ซึ่งจะเป็นว่าศิลปินได้นำกระบวนแบบการสร้างสรรค์ที่เป็นแอสเซมเบลจ และดาดา มาใช้ในการสร้างภาพลักษณะของรูปแบบในการสร้างสรรค์ชิ้นผลงาน ให้ปรากฏออกมาอย่างที่ศิลปินเองมีความพึงพอใจ

ภาพผลงานชิ้นที่ 2 ภาพผู้ชายทั้ง 9 คน เป็นชิ้นผลงานอีกชิ้นหนึ่งที่ศิลปินได้สร้างสรรค์ให้มีภาพลักษณะของรูปแบบออกมา ด้วยมีการนำกรรมวิธีการสร้างสรรค์ในการสร้างงานในรูปสามมิติ โดยการผสมผสานต่างๆ ของวัสดุเข้าเป็นหนึ่งเดียวกัน มาใช้ ในการสร้างภาพลักษณะของรูปแบบการสร้างสรรค์ชิ้นผลงานให้ปรากฏออกมาอย่างที่เป็กระบวนแบบของแอสเซมเบลจ และดาดา เพื่อให้ชิ้นผลงานปรากฏออกมา ในรูปแบบที่เป็นตัวของตัวเอง อย่างที่ศิลปินพึงพอใจ

ภาพผลงานชิ้นที่ 3 ภาพเจ้าสาวเต้นรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่า กระเจกบานใหญ่ เป็นผลงานที่เห็นว่า ศิลปินได้สร้างสรรค์ชิ้นมาจากการหลอมรวมความคิด หลายต่อหลายๆ ที่ผ่านมา เพื่อเป็นการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ ให้ปรากฏอย่างที่ศิลปินเองพึงพอใจ และด้วยลักษณะที่มีความโดดเด่น อย่างมากดังกล่าว ซึ่งนอกจากการปรากฏของผลงานชิ้นนี้ จะเป็นการผนวกความคิดต่างๆ ที่ผ่านมาแล้ว มันยังได้ผนวกกรรมวิธีในการสร้างสรรค์ต่างๆ เข้าด้วยกันด้วย ซึ่งศิลปินก็ได้ให้กลวิธี การสร้างงานในรูปสามมิติ โดยการผสมผสานต่างๆ ของวัสดุเข้าเป็นหนึ่งเดียวกัน มาเป็นการสร้างภาพลักษณะของรูปแบบในการสร้างสรรค์ชิ้นผลงานให้ปรากฏออกมา

ในกระบวนแบบแอสเซมเบลจ และดาตา อย่างที่ปรากฏเห็น และมันก็ได้เผยให้เห็นความเป็นตัวของตัวเองอย่างโดดเด่นอีกด้วย

สรุป

จะเห็นว่าศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ได้นำกลวิธีในการสร้างสรรค์ผลงานเข้ามาผนวกร่วมกันอย่างหลากหลาย โดยเขาได้นำความรู้ความคิด ที่ได้จากกรรมวิธีการวาดเขียน กรรมวิธีการระบายสี หรือกรรมวิธีการนำสื่อวัสดุมาประกอบใช้ร่วม ให้ปรากฏเป็นภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ชิ้นผลงาน เพื่อให้ภาพผลงานชิ้นนั้นๆ ได้ตอบสนองต่อแนวคิด เนื้อหา และใช้วัสดุ เพื่อสร้างภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ อย่างที่ตัวศิลปินมาร์เซล ดูชองปี มีความพึงพอใจ ได้ อย่างสมเจตนานั่นเอง

หมายเหตุ

ผลงานในแต่ละชิ้นจะประกอบไปด้วยแนวคิด เนื้อหา วัสดุ และภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ หลากหลายอย่างด้วยกัน ในผลงานชิ้นเดียว

6. อภิปรายผล

ผลงานจิตรกรรมของมาร์เซล ดูชองปีมีรากฐานเติบโต มาจากศิลปะของกลุ่มคิวบิส ที่แพร่หลายและได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในช่วงเวลานั้น แต่ด้วยลักษณะนิสัย ส่วนตัวที่เป็นคนที่มีความคิดที่แตกต่างจากผลคนอื่นๆ ทัวไป จึงเป็นสิ่งที่ส่งผลต่อแนวคิดในการถ่ายทอดออกมาเป็นชิ้นผลงาน และจากด้วยความเป็นตัวของตัวเองสูง จึงทำให้เขาดูเหมือนเป็นคนที่มีความคิดที่ต่อต้าน ในกฎและทฤษฎีทางศิลปะ ที่ว่าด้วยเรื่องของความงาม จึงทำให้เขามักสร้างผลงานที่มักตอบสนองแนวคิดมากกว่า ศิลปินคนอื่นๆ การนำผลงานเดิมที่ได้เคยคิด ทำ หรือศึกษาเอาไว้ แล้วนำมาเปลี่ยนบริบทใหม่นั้น เป็นสิ่งที่ มาร์เซล ดูชองปี มักปฏิบัติในการทำงานของเขาอยู่เสมอ

ในการศึกษาวิจัยผลงานจิตรกรรม ของมาร์เซล ดูชองปี ผู้วิจัยก็ได้้นำแนวคิด เนื้อหา วัสดุ และภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ ที่ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายของการวิจัยเอาไว้ มาใช้ เพื่อเป็นประโยชน์ในการสร้างสรรค์ชิ้นผลงาน ศิลปะจินตทัศน์ ของผู้วิจัย ดังมีรายละเอียดของแนวคิด เนื้อหา วัสดุ และภาพลักษณ์ของรูปแบบในการสร้างสรรค์ ดังนี้

แนวคิดในการสร้างสรรค์

นับว่าแนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานของศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ก็มีอิทธิพล ต่อผู้วิจัย อยู่ไม่น้อย ปรากฏการณ์การเกิดภาพผลงาน เจ้าสาวเดินรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียก บ่อยๆ ว่ากระจกบานใหญ่ ที่ศิลปินมีเจตนาในการสร้างภาพความคิด ที่สะท้อนเจตคติของศิลปิน ในเรื่องของความสัมพันธ์ทางเพศนั้น ศิลปินมีเจตนาโดยการให้ภาพความคิดของศิลปิน ได้ ปรากฏเป็นส่วนหนึ่งในโลกของความคิดของผู้ที่เสพผลงานด้วย โดยศิลปินได้สร้างขึ้นผลงาน โดยให้มันได้ปรากฏในภาพของกระจกบานใหญ่ ที่เป็นตัวแทนเสมือนกับ กระจกที่สะท้อนภาพความคิด เจตนาของศิลปิน โดยอาศัยความรู้ความคิด และกระบวนการสร้างสรรค์ทางศิลปะในการสื่อสารความหมาย และก็เป็นที่น่าทึ่งว่า กว่าที่จะเกิดเป็นภาพ กระจกบานใหญ่ชิ้นนี้ ศิลปินได้ นำภาพความคิดของเขาขึ้นที่ เขาได้เคยสร้างสรรค์เอาไว้ มาผนวกรวมเข้าเป็นองค์ประกอบขึ้นที่ สำคัญใน ชิ้นผลงานกระจกบานใหญ่ชิ้นนี้ด้วย

ซึ่งในการสร้างภาพผลงานของผู้วิจัย ผู้วิจัยก็ได้เสนอภาพของนู้ด ที่เป็นภาพส่วนต่างๆ ที่ แสดงความเป็นเพศหญิง เพื่อที่จะใช้สื่อความหมายถึงมนุษย์ผู้หญิง โดยภาพที่ปรากฏในกรอบ แคนวาสั้น เป็นภาพเฉพาะส่วน ในแต่ละภาพชิ้นผลงาน และผู้วิจัยได้นำภาพในแต่ละส่วนนั้นมา ประกอบกันเป็นภาพผลงานชิ้นใหญ่ ซึ่งในการประกอบนั้นจะปรากฏภาพความคิดที่เป็นแนวคิด ของผู้วิจัย ในแบบแยกส่วน ที่มุ่งเน้นที่จะนำเสนอให้เห็นว่า ภาพที่ปรากฏเป็นมนุษย์ผู้หญิง ที่ไม่มี ความสมบูรณ์ทางสรีระที่ประกอบไปด้วยศีรษะ ลำตัว แขน หรือขา แต่ปรากฏเพียงส่วนเฉพาะที่ แสดงให้เห็นว่าบุคคลในภาพเป็นมนุษย์ผู้หญิง เท่านั้น ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้วิจัยมีเจตนาในการนำเสนอ การนำภาพผลงานที่เคยได้สร้างสรรค์ไว้ มารวมเป็นภาพผลงานชิ้นใหญ่ ก็เพื่อที่จะให้ภาพพื้นที่ แสดงผลงานมีขนาดใหญ่พอ ที่จะ เป็นเสมือนพื้นที่ทางความคิด ของผู้สร้างสรรค์ผลงาน เพื่อที่จะ ได้นำเสนอเจตนาความคิดต่อผู้ที่เสพผลงานชิ้นนี้ต่อไป ในเรื่องของทัศนคติที่มีต่อผู้หญิงในแบบ แยกส่วน ซึ่งภาพที่ปรากฏก็จะเห็นแต่ภาพของผู้หญิงในแบบแยกส่วนที่เต็มไปด้วยหมดทั้งภาพผลงาน อันเป็นสิ่งที่ผู้วิจัยต้องการให้เป็นสิ่งสะท้อนที่จะเป็นปรากฏการณ์จากการได้เห็น ในภาพผลงาน ชุดนี้ ที่จะทราบได้ว่าในทัศนะของสังคมนั้นทัศนคติที่มีต่อผู้หญิงนั้น จะไม่เหมือนกับทัศนคติที่มีต่อ ผู้ชาย ที่จะมองว่า เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ เช่นมองว่าในคนเดียวกันประกอบได้ด้วยรูปสมบัติ และคุณสมบัติ อย่างครบถ้วน แต่ว่าหากเป็นผู้หญิงแล้ว ถ้ามีรูปสมบัติแล้ว สังคมก็ไม่ได้คาดหวัง ว่าจะต้องมีคุณสมบัติติดตัวตามไปด้วย หากมีก็จะเป็นสิ่งที่สร้างความแปลกได้ หรือกลับกันที่ว่าหาก ผู้หญิงที่เต็มไปด้วยคุณสมบัติ ความเกะกะสามารถ ทักาะความฉลาดเฉลียวแล้วนั้น สังคมก็ ไม่ได้คาดหวังว่าเธอเหล่านั้นจะต้องมีรูปสมบัติ หรือมีบุคลิกหน้าตาดีตามไปด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้

สร้างภาพผลงานให้เห็นถึงมนุษย์ผู้หญิงในแบบแยกส่วน ดังกล่าว ซึ่งเป็นเจตนาในการเสนอแนว
คิดในการสร้างสรรค์ของผู้วิจัย

เนื้อหาในการสร้างสรรค์

จากการศึกษาผลงานสร้างสรรค์ของศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ในประเด็นเนื้อหาในการ
สร้างสรรค์นั้น พบว่าสภาพสังคมที่แวดล้อมศิลปินนั้น มีอิทธิพลต่อการสร้างสรรค์ผลงานเป็นอย่างมาก
จากประสบการณ์การเลี้ยงดูในครอบครัว จากประสบการณ์ในชีวิตส่วนตัว จากประสบการณ์
ทางศิลปะ และจากประสบการณ์จากสถานการณ์โลก สภาพแวดล้อมต่างๆ ที่ศิลปินได้รับรู้มีผล
กระทบต่อการสร้างสรรค์ของศิลปิน ทำให้ผู้วิจัยได้สร้างสรรค์ภาพผลงานที่เป็นภาพสะท้อน ความรู้
ความคิด และประสบการณ์ ที่ผู้วิจัยได้สัมผัส และมองว่าการสร้างผลงานนั้น ไม่ต้องไปสร้างสรรค์
อะไรที่มันไกลตัว หรือเราไม่อาจสัมผัสและรับรู้มันได้ เราก็จะถ่ายทอดมันออกมาตามความรู้สึก
ของเราไม่ได้

โดยเนื้อหาที่ผู้วิจัยได้นำเสนอนั้น เป็นเรื่องของทัศนคติที่มีต่อผู้หญิงในแบบแยกส่วน
ที่ผู้วิจัยมองว่า ทัศนคติที่มีต่อผู้หญิงนั้นจะไม่ถูกมองเป็นองค์รวม กล่าวคือจะถูกมองแยกออก
จากกันเป็นส่วน ส่วน เช่น ถูกมองที่หน้าตา มองที่ความสามารถ หรือมองที่ความสามารถเฉพาะ
ด้าน มีความเก่งด้านใดด้านหนึ่งเป็นพิเศษหรือไม่ ซึ่งจะเป็นเช่นนี้ ไม่ได้มีความคาดหวังว่า ผู้หญิง
นั้น ควรจะเป็นคนที่มีความสวย ประกอบกับความเก่ง ความสามารถ รอบรู้ไปทุกเรื่อง ทั้งนี้ สิ่งที่เป็น
ข้อพิพาท ข้อความที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ที่ปรากฏอย่างเด่นชัดก็คือ ประเทศไทยยังไม่เคย
ปรากฏว่ามีนายกรัฐมนตรีของประเทศไทยที่เป็นผู้หญิงมาก่อน และคาดว่า ก็ยังคงไม่มีอีกใน
อนาคต ซึ่งคุณสมบัติที่ผู้วิจัยได้กล่าวไปแล้วนั้น คงจะพบได้แค่เพียง ในวงการนางงามเท่านั้น หรือ
ไม่ว่าในวงการใดก็ตาม ที่ต้องการผู้หญิงที่มีความสามารถทางคุณสมบัติเป็นหลักก็จะพบว่าผู้หญิง
ที่ประกอบไปด้วยคุณสมบัติและคุณสมบัติ นั้น จะต้องสร้างความธรรมดา ให้ปรากฏจากรูปสมบัติที่
ตนเองมีอยู่ เพื่อที่จะให้เป็นการมองข้ามจากจุดนี้ไป และมองไปที่ความสามารถของเธอ เพื่อที่
ความสามารถของเธอมืออยู่นั้นจะได้สร้างความน่าเชื่อถือต่อไป ยกตัวอย่างได้เช่น ในสายอาชีพ
ของนักการเมือง ก็มีตัวอย่างที่ปรากฏให้เห็นได้อย่างชัดเจน ก็คือ คุณแบบ จินิสตา ลิวเฉลิมวงศ์
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ในบทบาทของนักการเมืองที่เธอเป็น จะไม่พบเห็นลักษณะของการเป็น
ผู้หญิงที่มีรูปสมบัติ ความสวยดังที่ปรากฏในสายอาชีพ ในวงการบันเทิง อย่างที่เธอเคยเป็น ทั้งนี้
อาจจะเป็นประเด็นเดียวกันกับที่ผู้วิจัยได้นำเสนอ กล่าวคือสังคมยังไม่มีมีความคาดหวัง ในความ
สามารถด้านคุณสมบัติความสามารถ ที่จะมาประกอบกันกับรูปสมบัติทางความงาม ที่มีอยู่ใน
มนุษย์ผู้หญิง ยังคงมองมนุษย์ผู้หญิงในแบบแยกส่วนอยู่นั่นเอง

ซึ่งทั้งนี้ จากการสร้างภาพผลงานสร้างสรรค์ดังกล่าว ผู้วิจัยซึ่งก็เป็นผู้หญิง จึงคิดว่า ไม่มีใครจะมาเข้าใจเรื่องของผู้หญิง ได้ดีเท่ากับผู้หญิงเอง เหมือนดังคำกล่าวที่ว่า เราไม่สามารถเข้าใจความรู้สึกของคนพิการได้ ถ้าเราไม่ใช่คนพิการ และจากปรากฏการณ์ เช่นนี้ จึงทำให้ผู้วิจัยต้องการนำเสนอเนื้อหาในการสร้างสรรค์ ที่ถ่ายทอดออกมาเป็นภาพผลงาน ศิลปะจิตทัศน์ ที่แสดงถึงเจตนาในการสื่อสารความคิดของการสร้างสรรค์เป็นสำคัญ

วัสดุในการสร้างสรรค์

การสร้างสรรค์ผลงานของศิลปินมาร์เซล ดูซงปี มีการนำวัสดุ สื่อต่างๆ เพื่อที่เป็นนำมาเป็นสื่อกลาง ในการถ่ายทอดเจตนาของศิลปิน โดยสื่อวัสดุนั้น จะต้องมีความสัมพันธ์ในการถ่ายทอดความหมายแฝง ที่ประกอบมากับสื่อวัสดุนั้นด้วย เป็นสำคัญ

ซึ่งในการสร้างสรรค์ผลงานของผู้วิจัยนั้นได้สร้างสรรค์ภาพผลงานโดยใช้ลักษณะของเส้นมาถ่ายทอดภาพผลงานเป็นสำคัญ โดยให้เส้นนั้นได้แทนความหมายในเรื่องของความรู้สึก ผู้วิจัยจะสร้างสรรค์ภาพผลงานโดยวิธีการถ่ายทอดรูปทรงให้ออกมาเป็นเส้นที่ลากกัน อย่างต่อเนื่อง จนปรากฏเป็นภาพผลงานที่ต้องการ การเคลื่อนที่ของเส้นเหล่านั้นก็จะเต็มไปด้วย สัมผัส ความรู้สึกที่ปรากฏอยู่ ต่างกับการคัดลอกรูปทรง ด้วยวิธีอื่น ซึ่งจะไม่ได้แสดงปรากฏการณ์ความรู้สึกนั้นเลย นอกจากเป็นภาพถ่ายทอดภาพต้นแบบ เท่านั้น ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยได้นำเส้นเชือก มาประกอบใช้แทนในการสื่อความหมายของเส้นดังกล่าว เนื่องจากเส้นเชือกนั้นจะแสดงพื้นที่ของรูปผลงานที่ปรากฏไปอย่างต่อเนื่องกัน ตั้งแต่เริ่มต้น จนถึงหมดปลายเชือก เป็นการนำเชือกนั้นมาใช้แทนความรู้สึกสัมผัส ที่มีในภาพผลงาน ประกอบกับการนำกระบวนการสร้างสรรค์ต่างๆ ที่ผู้วิจัยได้ศึกษา จากการศึกษาดูผลงานสร้างสรรค์ของศิลปิน มาทดลองใช้ ก็เพื่อให้ภาพผลงานของผู้วิจัยเปรียบเสมือนเป็นงานศึกษา ค้นคว้า และการทดลอง เหมือนดังที่ พบว่าผลงานสร้างสรรค์ของศิลปินมาร์เซล ดูซงปี ก็ได้สะท้อนให้เห็นถึงกระบวนการในการศึกษา ค้นคว้า และการทดลอง ประกอบอยู่ด้วยทุกชิ้นงานนั่นเอง

การนำวัสดุที่เป็นวัสดุสำเร็จรูปมาประกอบรวม ในภาพผลงาน ก็เพื่อเจตนาในการนำเสนอภาพการสร้างสรรค์ผลงาน ศิลปะจิตทัศน์ ที่ได้แสดงถึงความหมายในการสื่อสาร ความรู้สึกสัมผัส ที่ปรากฏอยู่ในภาพผลงาน

ภาพลักษณะของรูปแบบในการสร้างสรรค์

พบว่าการสร้างภาพผลงานของศิลปินมาร์เซล ดูซงปีมีเจตนา เพียงเพื่อตอบสนองความคิดของตนเองเป็นสำคัญ ไม่ว่าผลงานจะปรากฏออกมาในลักษณะของการสร้างสรรค์แบบใด

จะเป็นภาพผลงานที่เกิดมาจากกิจกรรมการวาดเขียน ภาพผลงานที่เกิดมาจากการระบายสี หรือ ภาพผลงานที่เกิดมาจากการนำสื่อวัสดุสำเร็จรูป มาใช้สื่อสารเจตนา ความหมาย ความรู้ ความคิด ของศิลปิน ในการที่จะสื่อสารนั้นๆ เป็นสำคัญ โดยมีภาพลักษณะของผลงานปรากฏออกมาใน รูปแบบ กระบวนการสร้างสรรค์ตามแบบอย่างของศิลปินในกลุ่มลัทธิทางการสร้างสรรค์ผลงาน ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น กลุ่มอิมเพรสชันนิส กลุ่มโพสต์-อิมเพรสชันนิส กลุ่มคิวบิส กลุ่มฟิวเจอริส กลุ่ม แอสเซมเบร หรือกลุ่มดาดา ทั้งนี้ในกระบวนการสร้างสรรค์ของศิลปิน พบว่าศิลปินไม่ได้คำนึงถึง รูปแบบของกลุ่มลัทธิเป็นสำคัญ และก็สร้างสรรค์ผลงานตามแบบอย่างนั้นไม่ หากแต่คำนึงเพียงว่า ภาพลักษณะของรูปแบบในการสร้างสรรค์ผลงานแบบใด จะนำมาตอบสนองแนวคิด เจตคติของ เขาเอง เท่านั้น ซึ่งในการวิเคราะห์ภาพลักษณะของรูปแบบในการสร้างสรรค์ผลงานของศิลปิน มาร์เซล ดูชองปีนั้น ผู้วิจัยก็ไม่อาจแยก ออกได้เป็นการสร้างสรรค์แบบอย่างกลุ่มลัทธิใด ลัทธิหนึ่ง ได้อย่างชัดเจน หรือเบ็ดเสร็จเด็ดขาด เพียงแต่เสนอเป็นคู่ของกลุ่มลัทธิ เพื่อให้ง่ายต่อการศึกษา วิจัย

ซึ่งภาพลักษณะของรูปแบบในการสร้างสรรค์ ภาพผลงานของผู้วิจัยก็เช่นกัน ไม่มีการ สร้างสรรค์ผลงานในแบบอย่างกลุ่มลัทธิใด จะมาใช้อธิบายภาพผลงาน ได้ดีกว่า การสร้างสรรค์ ภาพผลงาน ที่ใช้คำว่า “ศิลปะจิตทัศน์” ที่ผู้วิจัยต้องการมุ่งเน้นถึงสาระอันเป็นสิ่งสำคัญ ที่แฝง ปรากฏมากับภาพผลงาน

7. ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาผลงานจิตรกรรมของศิลปินมาร์เซล ดูชองปี ในประเด็นเกี่ยวกับ แนวคิด เนื้อหา วัสดุ และภาพลักษณะของรูปแบบในการสร้างสรรค์ชุด เจ้าของเดินรำเปลือยกายต่อหน้า ชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่ากระจกบานใหญ่ (The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even or The Large Glass) พบว่า ยังมีประเด็นที่น่าสนใจ ศึกษาค้นคว้าอยู่ด้วยกันอีกอย่างหลากหลาย เช่น รูปแบบผลงานที่มาร์เซล ดูชองปี ที่ได้พัฒนาต่อไปอีกจากนั้น เช่น Project Three Dimention ชุด Box in a Valise. ในปี ค.ศ.1935-41 (ภาพประกอบ 1) และ การจัดเป็นศิลปะการ แสดง (performance) ในปี ค.ศ.1968 หรือรวมทั้งผลงานที่เป็นจินตนาการจากความคิดฝันของเขา ที่มีขึ้นในปี ค.ศ.1994 ชุด An installation of computer work based on the Art of Marcel Duchamp (ภาพประกอบ 2) เป็นต้น ซึ่งเสนอแนะให้กับผู้ที่สนใจในที่จะทำการศึกษาวิจัยในครั้งต่อไป ได้พอสังเขป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กิตติมา อมรทัต. ผู้แปลและเรียบเรียง. (2530). *ความหมายของศิลปะ*. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ.
- กำจร สุนพงษ์ศรี. (2523). *ศิลปะสมัยใหม่*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- โกสุม สายใจ. (2540). *สีและการใช้สี*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง.
- คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (2544). *ศิลปะอนาคต*. กรุงเทพฯ: สันติศิริการพิมพ์.
- _____. (2545). *ศิลปกรรมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: สันติศิริการพิมพ์.
- จิระพัฒน์ พิตรปริชา. (2545). *โลกศิลปะศตวรรษที่ 20*. กรุงเทพฯ: เมืองโบราณ.
- ประเสริฐ ศิลรัตน. (2528). *จิตรกรรม*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- มะลิฉัตร เอื้ออานันท์. (2545). *พจนานุกรมศัพท์ศิลปะ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ยศ สันตสมบัติ. (2532). *พรอยต์และพัฒนนาการของจิตวิเคราะห์ : จากความฝันสู่ทฤษฎีสังคม*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒*. กรุงเทพฯ: ศิริวัฒนาอินเตอร์พริ้นท์.
- วิรุณ ตั้งเจริญ. (2535). *ทัศนศิลป์สมัยใหม่*. กรุงเทพฯ: ต้นอ้อ.
- _____. (2537). *มนุษย์กับความงาม*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- _____. (2544). *จินตภาพ*. กรุงเทพฯ: สันติศิริการพิมพ์.
- _____. (2545). *Practice in Techniques*. เอกสารประกอบการสอน. เอกสารอัดสำเนา.
- วีรวรรณ มณี. (2528). *จิตรกรรมยุโรปในศตวรรษที่ 19*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- สงวน รอดบุญ. (2533). *ลัทธิและสกุลช่างศิลปะตะวันตก*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สุชาติ สุทธิ. (2538). *เรียนรู้การเห็น : พื้นฐานการวิจารณ์ทัศนศิลป์*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สุวัฒน์ ชะตางาม. (2544). *การศึกษาสื่อและกลวิธีในงานศิลปะลัทธิดาดา ระหว่างค.ศ. 1916-1924 เพื่อการสร้างสรรค์งานศิลปะสื่อผสม*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ทัศนศิลป์ : ศิลปะสมัยใหม่). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ และคณะ. (2547). *Oxford Wordpower Dictionary For Thai Learners*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์หน้าต่างสู่โลกกว้าง จำกัด.

อารี สุทธิพันธุ์. (2528). *การวาดเขียน*. กรุงเทพฯ: วิมวอลอาร์ต.

_____. (2528). *ศิลปะกับมนุษย์*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิชย์ จำกัด.

_____. (2535). *ศิลปะนิยม*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

_____. (2540). *ทัศนศิลป์และความงาม*. กรุงเทพฯ: ต้นอ้อ แกรมมี่.

Janis Mink. (1995). *MARCEL DUCHAMP 1887-1968*. Printed in Germany.

Harbent Read. (1972). *Aconcisehistory of Modern Painting*. New York : Printed in Great Britain by Jarrold and Sons Ltd, Norwich.

Mario Amaya. (1965). *POP as ART*. Publisged in Landon by Studio Vistalimited, Made and Printed in the Netberlands by Koch en Knuttel, Couda.

Michael Rush. (1999). *New Media in Late 20th-Cemtury Art*. Printed and bound in Singapore by C.S. Graphics.

Motherwell, Robert. (Copyright 1951). *The Dada Painter and Poets*. George wittenborn, Inc. Printing 1967.

William C. Seitz. (1962). *the Art of Assemblage*. Distributed by Doubleday and Company, Inc. Garden City, New York : Printed in the U.S.A.

Andrew, Stafford. *Making Sense of Marcel Duchamp*. (Copyright © 2002-2005) สืบค้นเมื่อ 23 สิงหาคม 2004 จาก <http://www.understandingduchamp.com/scalable.html>

Bekkoame. *Bookimage*. สืบค้นเมื่อ 5 January 2005 จาก <http://www.bekkoame.ne.jp/or/gi13019/gibook/files/bookimage-v08.html>

Coll. *Public*. สืบค้นเมื่อ 8 January 2005 จาก <http://www.coll.spb.ru/public.php>

Freshwindow. *Timeline*. สืบค้นเมื่อ 10 August 2004 จาก <http://www.freshwindow.com/timeline.html>

Home Hccnet. *Index*. สืบค้นเมื่อ 8 January 2005 จาก www.home.Hccnet.nl/att.leurs/index.html

Marcelduchamp. *Who_is_Marcel Duchamp*. สืบค้นเมื่อ 23 September 2002 จาก http://www.marcelduchamp.net/who_is_md./bride.html

Metmuseum. *Metmuseum*. สืบค้นเมื่อ 8 January 2005 จาก <http://www.Metmuseum.org>

Moma. *Collection*. สืบค้นเมื่อ 23 March 2006 จาก

http://www.moma.org/collection/browse_results.php?ob...

Moma. *Collection*. สืบค้นเมื่อ 23 August 2004 จาก

<http://www.moma.org/collection/provanance/items/174.45.html>

Philamuseum. *Collection-Contemporary*. สืบค้นเมื่อ 23 August 2004 จาก

<http://www.philamuseum.org/collections-contemporary/1952-98-1.shtml>

P22. *Projects*. สืบค้นเมื่อ 8 January 2005 จาก

<http://www.p22.com/projects/Duchamp.html-4k>

Tate. *Tate*. สืบค้นเมื่อ 23 August 2004 จาก <http://www.tate.org.uk>

Toutfail. *Notes*. สืบค้นเมื่อ 23 March 2006 จาก

http://www.toutfail.com/.../notes/harvery/Popup_4.html

Valdosta Museum. *Hamsmith*. สืบค้นเมื่อ 8 January 2005 จาก [http:// www.valdosta](http://www.valdosta)

museum.org/hamsmith/Duchamp.html

Wiki. *Marcel_Duchamp*. สืบค้นเมื่อ 28 August 2004 จาก

http://en.wikipedia.org/wiki/Marcel_Duchamp

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ภาพประกอบ

ภาพประกอบ 96 Project Three Dimention ชูด Box in a Valise.

(Moma. สืบค้นเมื่อ 23.03.06 : 1)

ภาพประกอบ 97 ผลงานที่เป็นจินตนาการจากความคิดฝันของเขามี่มีขึ้นในปี ค.ศ.1994

ชูด An installation of computer work based on the Art of Marcel Duchamp

(P22. สืบค้นเมื่อ 8.01.05 : 5)

ภาคผนวก ข

ประวัติของมาร์เซล ดูซองปี

ดูของปีเป็นศิลปิน มืออาชีพคนหนึ่ง ที่มีประวัติชีวิตที่น่าสนใจ การดำเนินที่แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการสร้างสรรค์ผลงาน มีพัฒนาการที่น่าสนใจยิ่ง ดังที่เราจะเห็นว่า เขาแสดงให้เห็นว่า ทำไม เขาถึงได้เป็นที่ยอมรับและ ได้รับการยกย่องจากเพื่อนศิลปิน และศิลปินรุ่นหลัง ไม่ว่าจะเป็นช่วงเวลาของการสร้างสรรค์ผลงาน และช่วงเวลาของการดำเนินชีวิต เขาได้สั่งสมประสบการณ์ พัฒนาการในชีวิต ที่แสดงถึงพัฒนาการทางความคิดที่มีความซื่อสัตย์ต่อวิชาชีพ การพัฒนาที่ไม่หยุดนิ่ง ทำให้เราสามารถเห็นพัฒนาการทางความคิดของเขาได้อย่างชัดเจน ซึ่งแสดงให้เห็นจากประวัติการสร้างสรรค์ผลงาน และประวัติชีวิตของมาร์เซล ดูของปีได้ดังใน ตารางต่อไปนี้

ตาราง 14 ประวัติของมาร์เซล ดูของปี โดยการเรียงลำดับตามเหตุการณ์สำคัญ (Chronology)

ปี ค.ศ.	อายุ	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
1887	-	- ดูของปีเกิดใกล้กับปาล์มวิลเลจ ในนอแมนดี้ เมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม. - เป็นลูกคนที่ 3 ในพี่น้องทั้งหมด 7 คน ในครอบครัวระดับกลาง มีพ่อเป็นนักธุรกิจ มีบ้านที่มีการประดับและตกแต่งด้วยงานศิลปะฝีมือคุณตาของเขา.
1901	14	- วาดภาพ ยอนนี (Yvonne) (ในกิโมโน) ด้วยดินสอ, หมึก และสีน้ำบนกระดาษ.
1902	15	- ดูของปี เริ่มผลิตงาน Yvonne ; โบสถ์ที่ปาล์มวิลเลจ (Church at Blainville) ; เล่น ? (Play) ; และ Parva Domus, Magna Quies.
1903	16	- ผลิตภาพนั่งของซูซาน ดูของปี (Suzanne Duchamp Seated) ด้วยดินสอสีบนกระดาษ.
1904	17	- จบการศึกษา. - ไปอยู่กับพี่ชายของเขาที่ปารีส ซึ่งในเวลานั้น เขาก็ใช้จ่ายเงินไปกับการเล่นบิลเลียด (billiards). - เริ่มผลิตงาน การวาดภาพด้วยแท่งถ่าน (charcoal) เป็นภาพ พี่ชายของเขาจากอบ วิลลอน ชื่อภาพลับมีดให้คม (Knife-grinder) ที่แสดงความรู้สึก ถึงความเคลื่อนไหว.
1905	18	- วาดภาพ ลับมีดให้คม เสร็จ ด้วยดินสอ และหมึกดำ (Indian ink) บนกระดาษ. - ดูของปี ได้วาดภาพการ์ตูนในหนังสือพิมพ์. - ได้รับการยกเว้นในการเกณฑ์ทหาร. - ได้เริ่มต้นในการรับจ้างวาดภาพ (art worker).

ตาราง 14 (ต่อ)

ปี ค.ศ.	อายุ	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
1906	19	- เข้าร่วมกับพี่ชายของเขาที่ปารีส Montmartre. - วาดการ์ตูน ที่เสียดสีสังคม ในสิ่งพิมพ์ ที่มีการพิมพ์เพื่อการจำหน่าย.
1907- 1908	20- 21	- วาดภาพ ชายที่อยู่หน้าต่าง (Man Seated by a Window) ด้วยสีน้ำมันบนผ้าใบ ในปี 1907. - วาดภาพผู้หญิงเปลือยที่บันได (Nude on a Ladder) ด้วยดินสอบนกระดาษ ซึ่งภาพนี้คาดว่าจะจะเป็นภาพที่ ทำลวงหน้า ก่อนที่จะสร้างภาพ ผู้หญิงเปลือย เติลลงบันได (Nude Descending a Staircase) ในปี 1912.
1909	22	- ผลิต เมนูสำหรับอาหารเย็นให้กับ Simone Delacour's ที่มีการทำเป็นครั้งแรก ที่ทำด้วย การพิมพ์โลหะ (etching) โดยใช้สีน้ำมันบนกระดาษ. - วาดภาพของ ยอนนี ดูชองปี (Yvonne Duchamp) ด้วยสีน้ำมันบนผ้าใบ.
1910	23	- วาดภาพเปลือยที่ 2 (Two Nudes), ภาพเปลือยกับถุงเท้าสีดำ (Nude with Black Stockings), ภาพ เกมสืหมากรุก (The Chess Game), การซักฟอก เรือ (Laundry-barge), ภาพเหมือนของพ่อศิลปิน ภาพดอกเตอร์ ดูมูเชล (Dr. Dumouchel), ภาพเหมือนคนครึ่งตัว ชาอูเวล (Chauvel), ภาพเหมือน ของดอกเตอร์ เฟอริดินาน ทรีเบาท์ (Dr. Ferdinand Tribout) และภาพเข้าใจ ผู้หญิงเปลือย (Standing Nude) ซึ่งภาพทั้งหมดวาดด้วยสีน้ำมันบนผ้าใบ. - แสดงงานที่ Salon des Indépendants และ Salon d'Automne กับฟรานซิส พิกาบีย (Francis Picabia). - ผลงานที่ประสบความสำเร็จในช่วงต้นที่สำคัญ ได้รับอิทธิพลจากเซซาน และ จิตรกร โฟวิส (Cézanne and Fauvist painters).
1911	24	- งานของเขามันมากกว่าเป็นสัญลักษณ์ในคิวบิซึม และฟิวเจอริซึม (Cubism and Futurism). - เขาได้รับอิทธิพลจากภาพถ่ายขาว- ดำ. - เขาได้วาดภาพ พุ่มไม้ (The Bush) ; ภาพพิธีเข้าเป็นคริสต์ศาสนิกชน (Baptism) ; ภาพเปลือยบนภาพเปลือย (Nude on Nude) ; ภาพกระแสดมที่ พัดต้นแอปเปิ้ลญี่ปุ่น (Draught on the Japanese Apple Tree) ; ภาพ

ตาราง 14 (ต่อ)

ปี ค.ศ.	อายุ	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
1911	24	สวรรค์บนดิน (Paradise) ; ภาพทิวทัศน์ (Landscape) ; ภาพซ็อลเสนของน้องสาวโยนนี่ และแมกดีลีนที่ชาดวีน (Apropos of Little Sister, Yvonne and Magdeleine in Tatters) ; ภาพโซนาต้า (Sonata) ; ภาพดูซีน่า (Dulcinea) ; ภาพแมดดิอไฮตี้ (Mediocrity) ; เป็นภาพในสองรูปแบบ คือ ภาพศึกษาคนเล่นหมากรุก (Study for 'Portrait of Chess Players') ; ภาพเล่นหมากรุก (The Chess Players) ; ภาพศึกษาคนเล่นหมากรุกหรือ เกมในหมากรุก (For a Game of Chess) คนเล่นหมากรุก ในแบบที่ 2 ; ภาพเครื่องบดกาแฟ (Coffee Mill) ; ภาพชายหนุ่มและเด็กหญิงในฤดูใบไม้ผลิ (Young Man and Girl in Spring) และภาพชายหนุ่มผู้โศกเศร้าในรถไฟ (Sad Young Man on a Train). - นักวิจารณ์ได้กล่าวถึงเขาว่า ภาพชายหนุ่มผู้โศกเศร้าในรถไฟนั้นเป็นภาพเหมือนของเขาเอง (a self-portrait) และภาพของเครื่องจักรกลชิ้นแรกที่เขาวาดก็คือ ภาพเครื่องบดกาแฟ. - และเขาก็ได้สเก็ตช์ภาพสีน้ำมัน ภาพผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได (Nude Descending a Staircase).
1912	25	- เป็นปีที่กลับไปวาดภาพผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได. - ภาพวาดผู้หญิงเปลือยเดินลงบันได หมายเลข 2 (Nude Descending a Staircase, No. 2) และถูกปฏิเสธจาก Salon des Indépendants อย่างไรก็ตาม มันถูกแสดงใน นิทรรศการคิวบิสต์ (cubist exhibition) ที่บาเซโลน่า (Barcelona) ในสเปน (Spain) และในปารีส (Paris) ที่ Salon de la Section d'Or. - ไปร่วมเปิดงานนิทรรศการฟิวเจอร์ริสที่ เบิร์นฮีม – จูเน่ แกลลอรี่ (Bernheim – Jeune Gallery). - การกลับไปสู่งานหลายๆงาน ในเวลานั้น ภาพของคุณแม่กุสตาฟ แคนเดล (Portrait of Gustave Candel's Mother), ภาพเปลือยที่ 2 (Two Nudes), ภาพแข็งแรงที่ 1 (One Strong), ภาพรวดเร็วที่ 1 (One Swift) ; เป็นการ

ตาราง 14 (ต่อ)

ปี ค.ศ.	อายุ	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
1912	25	ศึกษาสำหรับบุคคลสำคัญทั้ง 2 คน และรถ ภาพส่วนเฉพาะราชาและราชินีที่เปลือยโดยรวดเร็ว (The King and Queen Traversed by Swift Nudes) ; ภาพเจ้าสาวเต้นรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด (The Bride Stripped by the Bachelors) ; ภาพส่วนเฉพาะราชาและราชินีที่เปลือยกายด้วยความเร็วสูง (The King and Queen Traversed by Nudes at High Speed) ; ภาพราชาและราชินีที่เปลือยกายอย่างรวดเร็ว (The King and Queen Surrounded by Swift Nudes) ; ภาพข้อความพรหมจารีถึงเจ้าสาว (The Passage from Virgin to Bride) ; ภาพพรหมจารีหมายเลข 2 (Virgin, No.2) และ ภาพเจ้าสาว (Bride). - มีนักวิชาการได้กล่าวว่าจากภาพวาดมากมาย มันได้พัฒนามาสู่ ภาพราชาและราชินีที่เปลือยโดยรวดเร็ว (The King and Queen Surrounded by Swift Nudes). - เขาและเพื่อนรักของเขา พิคาเบีย และอโพลีแนร์ (Picabia and Apollinaire) ได้ไปร่วมในการแสดง กับเรย์มอนด์ รัสเซล (Raymond Roussel's) ใน <i>Impressions d'Afrique</i>. - การไปเยี่ยมเยียนเพื่อนในมิวนิค (Munich) เยอรมนี (Germany) สองเดือน (July-August) และการท่องเที่ยวไปที่ภูเขาจูรา (Jura) โดยรถยนต์ กับพิกาเบีย ภรรยาของพิกาเบีย และอโพลีแนร์. - ดูของปรีเริ่มต้นที่จะเขียนบันทึก (write notes). - ศึกษาภาพทัศนียวิทยาที่ Bibliothèque de Sainte-Geneviève ที่ปารีส ที่ซึ่งเขาได้รับการว่าจ้าง.
1913	26	- รับจ้างเป็นบรรณารักษ์ ที่ Bibliothèque Sainte – Genevieve ที่ปารีส. - มาร์เซล ดูของปรีแสดงงาน <i>Nude Descending a Staircase</i> และงานอื่นๆ ที่ Armory Show ในนิวยอร์ก <i>Nude Descending a Staircase</i> ที่มาร์เซล ดูของปรีสร้างสรรค์ขึ้นแล้วผู้คนรู้สึกในความแปลกประหลาดนั้น ได้ทำให้ ดูของปรีมีชื่อเสียงโด่งดังมาก ในอเมริกา (America).

ตาราง 14 (ต่อ)

ปี ค.ศ.	อายุ	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
1913	26	- เริ่มต้นศึกษาและเขียนบันทึก ภาพเกี่ยวกับเครื่องยนต์ เครื่องจักร ที่เป็นผลลัพธ์ของงานที่ซับซ้อน งาน ภาพเจ้าสาวเต้นรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่ากระจกบานใหญ่ (The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even (The Large Glass). - ในการศึกษาส่วนมากจะใช้ดินสอ, แท่งถ่าน (crayon) และหมึก บนกระดาษเป็นการศึกษา (plan) อุปกรณ์ของชายโสด (Bachelor Apparatus) ; การยกให้สูงขึ้น (elevation) อุปกรณ์ของชายโสด ; ภาพชู้ชก (Boxing Match) ; ภาพเจ้าสาวเต้นรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด, แม่แต่ ; ภาพสุสานของรูปแบบและสิ่งมีชีวิต, หมายเลข 1 (Cemetery of Uniforms and Liveries, No. 1) ; ภาพศึกษาสำหรับชายโสด (Studies for the Bachelors) : ภาพนายสถานี (Station-master) และภาพวาดเขียนทัศนียวิทยา (Perspective Drawing) สำหรับเครื่องปั่นน้ำ (Water-mill Wheel). - เริ่มงาน เครื่องร่อนที่บรรจุอยู่ที่ปั่นน้ำโลหะ (Glider Containing a Water Mill in Neighbouring Metals) ที่เป็นส่วนประกอบ (element) ของ <i>The Large Glass</i> ที่เริ่มการใช้สีน้ำมัน และเส้นลวด (lead wire) บนแผ่นกระจกครึ่งวงกลม. (semicircular sheet of glass) ซึ่งทำสำเร็จในปี 1915. - จัดเตรียมล้อรถจักรยาน วางบนเก้าอี้กลม ซึ่งเป็นเก้าอี้ที่เป็นแป้นกลม. - เริ่มลงมือปฏิบัติงานของเขาที่ออกจาก รูปแบบของศิลปะ ในเวลานั้น คืองาน <i>3 Standard Stoppage</i>.
1914	27	- ทำงาน แบบจำลองทั้ง 9 (Nine Malic Moulds) และเป็นส่วนประกอบของ <i>The Large Glass</i> และการเริ่มต้นการทำ <i>The Large Glass</i> ด้วยสีน้ำมัน, เส้นลวด และ แผ่นตะกั่ว (sheet lead) บนกระจก, และมันทำขึ้นระหว่างแผ่นแก้ว 2 แผ่น มันสมบูรณ์ในปีนี้ และ <i>The Large Glass</i> มัน กะเทาะในปี 1916. - งานที่ทำเพื่อการเตรียมการสำหรับ <i>The Large Glass</i> อื่นๆ ภาพศึกษาสำหรับเครื่องปั่น ชอคโกแลต, หมายเลข 2 (Study for the 'Chocolate Grinder,

ตาราง 14 (ต่อ)

ปี ค.ศ.	อายุ	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
1914	27	No.2') ; ภาพเครื่องปั่นชอคโกแลต หมายเลข 2 (Chocolate Grinder, No. 2) ; ภาพการศึกษาครั้งแรกสำหรับกระซอน (First Study for the Seives) ; ภาพ <i>Trois stoppages-étalon</i> (Three Standard Stoppages) และภาพ <i>Draught Piston</i>. - ผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป (readymade) <i>Bottlerack</i>, หรือเรียกสั้นๆว่า ขวดแห้ง (a.k.a. Bottle Dryer) หรือ <i>Hedgehog</i> และการแก้ไขวัสดุสำเร็จรูป <i>Pharmacy</i>. - ผลิตงาน <i>Réseaux des stoppages</i> (Network of Stoppages), ด้วยสีน้ำมัน และดินสอบนผ้าใบ ขึ้นนี้เป็นชิ้นที่รวมระหว่าง <i>Three Standard Stoppages</i> และ <i>Young Man and a Girl in Spring</i> (1911) เข้าไปในส่วนประกอบ. - ผลิตงาน <i>To Have the Apprentice in the Sun</i> ด้วยหมึกดำ และ ดินสอ บน กระดาษโน้ต (music paper). - ซื้อชั้นวางขวด ที่ร้านค้าขนาดใหญ่ในปารีส แล้วเอาไว้ในสตูดิโอของเขา. - รับพิมพ์หนังสือตัวอย่าง.
1915	28	- ในไม่ช้าขณะที่มาเยี่ยมเยียนเพื่อที่นิวยอร์ก วันที่ 15 มิถุนายน มาร์เซล ดูของปี
1915	28	ได้พบกับ ผู้อุปถัมภ์งานศิลปะของเขา คือวอลเตอร์ และหลุยส์ อเรนเบิร์ก (Walter and Louise Arensberg) และได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี ซึ่งต่อมาได้กลายมาเป็นเพื่อน และเป็นผู้อุปถัมภ์ที่รวบรวมงานหลักๆ ของเขา. - เมื่อมานิวยอร์กได้ไม่นาน พิกัสโซ่ และกิลลีส์ (Gleizes) ได้แนะนำให้เขา ได้พบกับแมน เรย์ (Man Ray) ซึ่งได้คบกัน เป็นเพื่อน ที่คบกันนานทีเดียว.- การศึกษาที่มาร์เซล ดูของปีเตรียมและบันทึกผ่านมา เขาเริ่มที่จะทำ <i>The Bride Stripped Bare by her Bachelors, Even</i>. - ผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป <i>In Advance of the Broken Arm</i>, (พลั่วหิมะ). - เขียน <i>The</i> เขียนข้อความด้วยหมึกบนกระดาษ ซึ่งคำว่า 'the' คือความคิดของการเคลื่อนย้ายดวงดาว.

ตาราง 14 (ต่อ)

ปี ค.ศ.	อายุ	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
1916	29	- ได้พบกับ บีทริก วูด (Beatrice Wood) และ เฮนรี-ปีแยร์ โรเช่ (Henri-Pierre Roché). - ผลงานวัสดุสำเร็จรูป <i>Comb</i> (หวี) หวีเหล็กสีเทากับข้อความที่เขียนสลักไว้ ; <i>With Hidden Noise</i> และ <i>Traveller's Folding Item</i>, และ <i>Underwood Typewriter Cover</i>. - ได้บัญญัติศัพท์ ที่มีความหมายพิเศษใหม่ว่า “readymade” (วัสดุสำเร็จรูป) และได้แสดงงาน วัสดุสำเร็จรูปสองชิ้น ที่ Bourgeois Art Gallery ในนิวยอร์ก และงานตัวอย่าง ที่เขาแขวนเสื้อบนชั้นเหล็ก.
1917	30	- สังคมของศิลปินอิสระมีการรวมตัวขึ้น และมาร์เซล ดูชองป์เป็นสมาชิกผู้ที่ค้นพบ และต่อมาเขาก็ได้เป็น ผู้ควบคุม. - เขาได้รับชื่อเสียงในทางที่ไม่ดีในงานวัสดุสำเร็จรูปของเขาชิ้น <i>Fountain</i> ที่นิทรรศการศิลปะอิสระ ซึ่งถูกปฏิเสธจากสังคม ผลก็คือดูชองป์ และอเรนเบิร์ก ทั้งสอง ก็ยอมรับสภาพที่ไม่พึงใจนี้ เพราะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้. - งานวัสดุสำเร็จรูปอื่นๆ <i>Hat Rack</i> ชั้นหมวกที่ทำด้วยไม้ที่แขวนจากเพดาน และ <i>Trébuchet (Trap)</i> (ดัก) ชั้นเสื้อโค้ทไม้และโลหะตะปู ทำที่หอศิลป์ของเขา. - แก้ไขงานวัสดุสำเร็จรูปเสร็จ <i>Apolinère Enameled</i> ด้วยดินสอ บนกระดานแข็ง และการวาดบนแผ่นสังกะสี (zinc plate) (การโฆษณาสำหรับ การระบายสารเคลือบ Sapolin) ที่ซึ่งเริ่มในปี 1916. - จัดทำ <i>The Blind Man</i> (กับ บีทริก วูด และ เฮนรี โรเช่) และปัญหาเดียวสำหรับ <i>Rongwrong</i>.
1918	31	- เริ่มวาดภาพ <i>The Large Glass</i> ใหม่. - เสร็จสิ้นงานสุดท้ายของเขาบนผ้าใบ <i>Tum'</i>. - ผลงาน <i>To be Looked at</i> จากด้านอื่นๆ ของแก้ว (from the Other Side of the Glass) กับ <i>One Eye, Close to, for Almost an Hour</i> ที่วาดด้วยสีน้ำมัน, ไข่ไม้เงิน, เส้นลวด และแว่นขยาย 2 อัน (ที่แตกแล้ว) ในที่พยางค์แก้ว ระหว่างแผ่นแก้ว 2 แผ่น ในกรอบที่ทำด้วยไม้, ที่ระบายพื้นไม้.

ตาราง 14 (ต่อ)

ปี ค.ศ.	อายุ	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
1919	32	- มาเยี่ยมเยียน บลูโนส แอร์ (Buenos Aires), ที่อาเจนตินา (Argentina) ที่นั่น เขาได้ร่วมงานกับน้องสาวของเขา ซูซาน สำหรับการสร้างสรรค์ <i>Unhappy Readymade</i> เป็นหนังสือเรขาคณิต ที่ห้อยอยู่ที่ระเบียงที่ยื่นมา ซึ่งมันเป็นองค์ประกอบที่เลวลง. - และที่นี่ เป็นที่ซึ่งเขาค้นหาสิ่งที่เหลืออยู่ของ ชมรมหมากรุก เพื่อระลึกถึงหมากรุกที่เขาคลั่งไคล้ “chess maniac”. - กลับไปยุโรป เพื่อเยี่ยมเยียนครอบครัว. - และการรวมตัว กลับกลุ่มดาดา ในปารีส ท่ามกลางสมาชิก ทริเทียน ทราซรา (Tristan Tzara) และ แอนดรี เบอร์ดัน (André Breton). - ทำงานวัสดุสำเร็จรูป <i>50 cc of Paris Air, Tzanck Cheque</i> และ <i>L.H.O.O.Q.</i> - เสร็จสิ้นงาน <i>Handmade Stereopticon Slides</i>, แก๊วงานวัสดุสำเร็จรูป ที่ซึ่งเริ่มทำในปี1918 ด้วยดินสอบน stereoscopic slides, in cardboard mount.
1920	33	- กลับไปนิวยอร์ก และนำงาน <i>readymade 50 cc of Paris Air</i> เสนอต่อ วอลเตอร์ อเรนเบิร์ก และงาน <i>Rotary Glass Plates (Precision Optics)</i> มันคือเครื่อง “เกี่ยวกับสายตา” การสร้างสิ่งที่ขับเคลื่อนด้วยเครื่องยนต์ สำหรับการทดลองที่เป็นปฏิกิริยาต่อสายตา. - แมน เรย์ ถ่ายรูป การปกคลุมของฝุ่น (dust-covered) <i>Large Glass</i> หลังจากมันปกคลุมอยู่ประมาณ 6 เดือน ภาพที่ได้ก็คือ การเพาะพันธุ์ของฝุ่น (Dust Breeding) (ต่อมาดูของปี ได้เอาฝุ่นที่สะสมเป็นผิวหน้าออก ที่เป็นพื้นที่ส่วนหนึ่งของ <i>sieves</i> หรือ <i>Parasols</i>). - ทำการศึกษาสำหรับ <i>Large Glass : Oculist Witnesses</i> การใช้เครื่องมือชิ้นนี้กับหลังของกระดาศคาร์บอน.
1920	33	- ดูของปี, แคทเธอริน ดรีเออ (Katherine Dreier) และ แมน เรย์ กับพิพิธภัณฑสถานศิลปะสมัยใหม่ แห่งแรกในอเมริกา The Société Anonyme, Inc .- ภาพถ่ายโรส ซาราวี (Rose Sélavy) โดย แมน เรย์ ดูของปี คือผู้หญิงดัดแปลงจากอิตตา, คือ “born” การเกิด.

ตาราง 14 (ต่อ)

ปี ค.ศ.	อายุ	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
1921	34	- ดาดา ที่นิวยอร์ก เป็นการกระทำร่วมกัน ระหว่างแมน เรย์ กับ ดูซองปี ที่ปรากฏเป็น โรส ซาราวี. - การเคลื่อนย้ายสู่ปารีส ที่ซึ่งเขาพักอยู่กับน้องสาวของเขา ซูซาน และสามีของเธอ จีม ครอททิ (Jean Crotti). - อเรนเบิร์ก ย้ายสู่แคลิฟอร์เนีย (California) และ <i>Large Glass</i> ถูกซื้อโดย แคทเธอริน ดรีเออ.
1922	35	- ดูซองปีกลับสู่นิวยอร์ก.
1923	36	- งานชิ้น <i>The Large Glass</i> เสร็จสิ้น (definitively unfinished). - การฝึกฝน เพื่อเข้าร่วม การแข่งขันการเล่นหมากรุก อย่างจริงจัง.
1924	37	- ช่วงระยะเวลาระหว่างปี 1924-34 เดินทางและร่วมในการแข่งขันหมากรุก และเป็นผู้ช่วยในการเขียนหนังสือ เกี่ยวกับปัญหาในการเล่นหมากรุก.
1925	38	- แม่ของเขาตายเมื่อวันที่ 29 มกราคม, และพ่อของเขาเมื่อวันที่ 3 กุมภาพันธ์. - ได้ร่วมงานกับแมน เรย์ และมาร์ค ออลการ์ด (Marc Allégret) ใน <i>Anémic Cinéma</i> ในหนังเงียบ ขาว-ดำ (black and white silent film).
1926	39	- <i>The Bride Stripped Bare by Her Bachelors, even (the Large Glass)</i> ขำขัน ระหว่างขนส่งโดยรถขนส่งสินค้า จาก Brooklyn มันแตก (broken) และดูซองปี ได้ซ่อมแซมมัน ในปี 1956 และเขาได้แสดงทฤษฎีว่า “ฉันชอบที่พวกเขาทำให้มันแตก” (“I like the breaks, the way they come, the cracks...”). - ร่วมงานกับแมน เรย์ และมาร์ค ออลการ์ด ในหนัง <i>Anémic Cinéma</i> ที่ปารีส. - จัดระเบียบ “การแสดงระหว่างประเทศของศิลปะสมัยใหม่” ซึ่ง Large Glass ได้จัดแสดง ต่อหน้าสาธารณะชนเป็นครั้งแรก หลังจากการแสดง และหลังจากที่มันถูกทำให้แตกแล้ว ผลงานได้ถูกส่งให้ แคทเธอริน ดรีเออ (Katherine Dreier's) - เข้าห้องศิลป์ ที่ 11 Rue Larrey ในปารีส.

ตาราง 14 (ต่อ)

ปี ค.ศ.	อายุ	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
1927	40	- แต่งงานกับภรรยาคนแรก ลูดี ซาร่าซิน-ลาวาสซอร์ (Lydie Sarazin-Lavassor) และหย่าร้าง หลังจากนั้นเพียงไม่กี่เดือน.
1928	41	- แสดงงาน <i>Nude Descending a Staircase, No.2</i> ที่ ครีมมอนท์ (Claremont), วิทยาลัยโพโมนา (Pomona College) แคริฟอร์เนีย (California).
1929	42	- แสงงาน <i>The Chocolate Grinder, No.1</i> ที่ ครีมมอนท์, วิทยาลัยโพโมนา แคริฟอร์เนีย.
1930	43	- เลือกงานเพื่อที่จะเอาผลงานไว้แสดงในนิทรรศการ ที่นิวยอร์ก ที่งาน upcoming 1931 Société Anonyme. - ในเดือนเมษายน ภาพ <i>Nude Descending a Staircase, No.2</i> ถูกแสดงโดย De Hauke & Co.
1931	44	- แสดงงานที่ The Société Anonyme ซึ่งมีแม็ก เอิร์น (Max Ernst), เพียท มอนเดรียน (Piet Mondrian), จอน มิโร (Joan Miró), และอื่นๆ ซึ่งเลือกโดยดูของปี
1932	45	- ดูของปี ถูกแต่งตั้งให้เป็นผู้แทนจากฝรั่งเศส เพื่อการรวมตัวกันของหมากรุก ระหว่างประเทศ
1933	45	- มีส่วนร่วมในงานแสดง “Exposition Surréaliste” ในปารีส. - ใช้เวลาวางอยู่ด้วยกันกับ แมรี แรย์โนล (Mary Reynolds) ใน Cadaqués ที่สเปน ที่ซึ่งเขาพบกับ ซาลวาดอ ดาลี (Salvador Dali) และภรรยาของเขา กาล่า (Gala) และแมน เรย์ ก็อยู่กับเขาที่นั่นด้วย.
1934	47	- กลับไปปารีส จัดพิมพ์หนังสือ งานสเกตช์ที่บันทึกแบบจำลองของ <i>La Boîte Verte (The Green Box)</i> 300 ก๊อปปี้ บันทึกซึ่งประกอบด้วยภาพเขียน (drawings) และภาพถ่าย (photos) เกี่ยวกับ <i>Large Glass</i> . - ในแคริฟอร์เนีย ที่ Legion of Honor, San Francisco ได้มีการ จัดแสดงงาน “ผลงานจิตรกรรมของฝรั่งเศส ตั้งแต่ศตวรรษที่ 15 ถึงปัจจุบัน” ระหว่างวันที่ 8 มิถุนายน – 8 กรกฎาคม ซึ่งรวมถึงงาน <i>Nude Descending a Staircase</i> และงาน <i>Sonata</i> ด้วย.

ตาราง 14 (ต่อ)

ปี ค.ศ.	อายุ	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
1935	48	- ชุติผลิตภัณฑ์ <i>Rotorelicfs</i> 6 ชุด ที่เกี่ยวกับการแสดง ตารางบันทึก ที่ขายเพียงชุดละ 3 ดอลลาร์ (dollars).
1936	49	- กลับไปอเมริกา (United States) ในเดือนพฤษภาคม. - มีผลงานมากมาย ถูกแสดงในงาน “Cubism และ Abstract Art” ในนิวยอร์ก และการแสดง “Surréaliste d’Objets” ในปารีส และการแสดง “เซอร์เรียลลิสม์ระหว่างประเทศ “International Surrealist Exhibition” ในลอนดอน และรวมถึง “Fantastic Art, Dada, Surrealism” ในนิวยอร์ก.
1937	50	- แสดงงานศิลปะเดี่ยว (one man-show) ในชิคาโก (Chicago) ที่ The Art Club. - ออกแบบปกหนังสือนิตยสาร (magazine) <i>Transition</i> , no. 26.
1941	54	- จัดทำ <i>Box in a Valise</i> อย่างเป็นทางการ งานที่คัดเลือกให้เป็นตัวแทนของเธอ เป็นงานคัดเลือกที่ย่อส่วนให้มีขนาดเล็กลง ที่บรรจุลงในกล่อง ที่พับเข้าและพับออกได้
1946	59	- เริ่มผลงานชิ้นสำคัญชิ้นใหม่คือ <i>Given : 1. The Waterfall, 2. The Illuminating Gas</i> ที่ใช้เวลาทำถึง 20 ปี
1954	67	- แต่งงานกับอเล็กซาน่า (ทีนี) แซทเทิลเลอร์ (Alexina (Teeny) Sattler) ที่ซึ่งเคยแต่งงานกับ ปีแอร์ มาทิสส์ (Pierre Matisse) วันที่ 16 มกราคม ในนิวยอร์ก - ติดตั้งงาน <i>Large Glass</i> ที่พิพิธภัณฑ์ Philadelphia อย่างถาวร หลังจากความตายของ แคทเธอรีน ดรีเออ ซึ่งร่วมในงาน 47 Duchamp โดย Arensbergs.
1955	68	- ดูของปี กลายเป็นพลเมืองของอเมริกา.
1956	69	- แสดงผลงานศิลปะ 2 งานด้วยกันคือ “Dada” ที่เยล (Yale) และ “Cubism 1910-1912” ในนิวยอร์ก.

ตาราง 14 (ต่อ)

ปี ค.ศ.	อายุ	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
1957	70	- ร่วมแสดงงานด้วยกัน 3 คน กับพี่ชาย “Jacques Villon, Raymond Duchamp-Villon, Marcel Duchamp” ในเดือนมกราคมที่ The Solomon R. Guggenheim Museum ในนิวยอร์ก และได้เคลื่อนย้ายการแสดงผลงานไปยัง The Museum of Fine Arts of Houston ในเดือนมีนาคม.
1959	72	- ดุชองปีและภรรยา ที่นี ย้ายไปที่ 28 West 10 th Street ในนิวยอร์ก.
1960	73	- เป็นกรรมการ (juror) สำหรับงานแสดง “Painting of the Year” ที่ Atlanta, Georgia.
1961	74	- ดุชองปีได้ร่วมในการ จัดแสดงงาน “Art in Motion” ที่ Stedelijk Museum ใน อามสเตอร์ดัม (Amsterdam) และที่ Moderna Museet ในสต็อกโฮล์ม (Stockholm) ซึ่งงานจำลอง (replicas) จำนวนหนึ่งของเขาได้ถูกนำมาแสดง.
1963	76	- The Pasadena (California) Art Museum (now the Norton Simon Museum) ได้จัดงานของ มาร์เซล ดุชองปี หรือโรส ซาเวรี “By or of Marcel Duchamp or Rose Sélavy” เป็นงานแสดงความรำพึงแรกของเขา ที่มี ดุชองปีเข้าร่วมในภาพ โดยมี จูเลียน วาสเซอร์ (Julian Wasser) แสดงการเล่นหมากรุกกับ อีฟ บาบิตซ์ (Eve Babitz) เปลือยและมี <i>Large Glass</i> เป็นฉากหลัง (รูปจำลองของ <i>Large Glass</i> เป็นรูปแบบ(version)ที่ต้นฉบับไม่สามารถถูกขนส่งไปยังที่ต่างๆ ได้).
1965	78	- งานแสดงความรำถึงของเขาได้แสดงครั้งแรกในนิวยอร์ก ที่ Cordier และ Eckstrom Gallery. - “Not Seen and/or Less Seen of/ by Marcel Duchamp/Rose Sélavy 1904-1964” ได้เปิดแสดงที่นิวยอร์ก ซึ่งรวมถึงงาน 90 ชิ้นของ แมรี ซิสเลอร์ (Mary Sisler) ด้วย. - เจ็ม คอร์ททรี (Jean Crotti’s) (สามีของน้องสาว ซูซาน) ได้ร่วมแสดงผลงานที่ Columbus (Ohio) Gallery of Fine Arts.

ตาราง 14 (ต่อ)

ปี ค.ศ.	อายุ	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
1966	79	- ดุซองปี ได้เปิด และร่วมแสดงงาน “The Almost Complete Works of Marcel Duchamp” ที่ Tate Gallery ในลอนดอน 242 ชิ้น กับ ริชาร์ด ฮามิลตัน (Richard Hamiltion) และงานจำลองของ <i>Large Glass</i> ซึ่งงานนี้ได้แสดงเป็นที่แรกในยุโรป.
1967	80	- เข้าร่วมการแข่งขันมหากุศระหว่างประเทศใน มอนติ คาร์โล (Monte Carlo). - จัดระเบียบการแสดงผลงาน “Les Duchamp: Jacques Villon, Raymond Duchamp-Villon, Marcel Duchamp, Suzanne Duchamp” ที่โรเซน (Rouen) ในฝรั่งเศสต่อมาการแสดงผลงานนี้ถูกนำไปโชว์ ที่ Musée National d'Art Moderne ซึ่งงานแสดงนี้เป็นงานแรก ที่ใหญ่ที่สุดในปารีส เท่าที่เคยมีมา. - <i>À l'Infinitif (La Boîte Blanche)</i> ได้บรรจุ การบันทึก 79 สำหรับการเรียบเรียงเบื้องต้นสำหรับ <i>Large Glass</i> ซึ่งถูกจัดทำในนิวยอร์ก. - จัดพิมพ์กล่องข้อความ In the Infinitive (White Box) - ตระเตรียมหนังสือคู่มือของเขาประกอบคำสั่งสำหรับการประกอบ <i>Étant Donnés...</i> , (ติดตั้งใน Philadelphia Museum of Art หลังจากที่เขาได้ตายไปแล้ว).
1968	81	- ดุซองปี เข้าร่วมการแสดงผลงานรอบปฐมทัศน์ในการเดินแบบสมัยใหม่ เป็นผู้บุกเบิก Merce Cunningham's ชุด <i>Walkaround Time</i> ความสามารถในการดลใจภายใต้โครงสร้างของ <i>Large Glass</i> ซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลของ แจสเปอร์ จอห์น (Jasper Johns) ในงานนิทรรศการศิลปะ ที่ Second Buffalo (นิวยอร์ก). - <i>Walkaround Time</i> ถูกทำแสดงอีกครั้ง ในปี 1987 ใน Centenary Exhibition งาน “Apropos of Marcel Duchamp” ที่ Philadelphia Museum of Art. - ผลงานของดุซองปี 12 งาน ได้ถูกนำแสดง ในงาน “Dada, Surrealism and their Heritage” ที่เปิดทำการแสดงเมื่อ 27 มีนาคม ในนิวยอร์ก ที่ Museum of Modern Art.

ตาราง 14 (ต่อ)

ปี ค.ศ.	อายุ	เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
1968	81	- กลับไปยังมอนติ คาร์โร สำหรับการแข่งขันหมากรุกระหว่างประเทศ. - เดินทางสู่ปารีส, สวิสเซอร์แลนด์, อิตาลีและสเปน และกลับไปปารีสอีกในฤดูใบไม้ร่วง ใน Neuilly หลังจากเสียงดังระงม (dining) ของที่นี่ และคนที่มาอยู่เป็นแขก ดังอยู่ช่วงหนึ่ง เขาก็ตายโดยการหลับอย่างสงบ เมื่อวันที่ 2 ตุลาคม - ร่างของเขาถูกฝังในโรเซน (Rouen) โดยเขาได้เขียนข้อความ คำจารึกที่หลุมศพ ของเขาเอาไว้เองว่า "D'ailleurs c'est toujours les autres qui meurent" – "But it's always other people who die".

(Janis, Mink. 2000 : 94, Andrew, Stafford. สืบค้นเมื่อ 23.08.2004 : 1-27)

หมายเหตุ

ตัวหนังสือสีน้ำเงิน - ภาพผลงานที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ตัวหนังสือสีน้ำตาล - ข้อความที่กล่าวถึงผลงานชุด เจ้าสาวเต้นรำเปลือยกายต่อหน้าชายโสด หรือที่เรียกบ่อยๆ ว่ากระจกบานใหญ่ (The Bride Stripped Bare By Her Bachelors, Even or The Large Glass)

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางเจียมจันทร์ จันทร์คงหอม
วันเดือนปีเกิด	16 ธันวาคม 2517
สถานที่เกิด	อ.เมือง จ.ราชบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	หมู่ 5 สวนตุน ซ.สองพี่น้อง ถ.สงขลา-นาทวี ต.เขารูปช้าง อ.เมือง จ.สงขลา 90000

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2541	การศึกษาดัชนี กศ.บ. (ศิลปศึกษา) จาก มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
พ.ศ. 2549	ศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต ศป.ม. (ทัศนศิลป์ : ศิลปะสมัยใหม่) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ